

Vợ Ngốc

Contents

Vợ Ngốc	2
1. Chương 1: Cưới Vợ Gã Chồng	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9: Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	60
15. Chương 15	65
16. Chương 16	70
17. Chương 17	78
18. Chương 18	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20	93
21. Chương 21	101
22. Chương 22	107
23. Chương 23: Chương 23	114
24. Chương 24	119
25. Chương 25	127
26. Chương 26	136
27. Chương 27	145
28. Chương 28	151
29. Chương 29	167
30. Chương 30	174
31. Chương 31	183
32. Chương 32	189
33. Chương 33	201
34. Chương 34	208
35. Chương 35	216
36. Chương 36	224
37. Chương 37	234
38. Chương 38	244
39. Chương 39	253
40. Chương 40	262
41. Chương 41: Ngoại Truyện 1 Cưới	271

42. Chương 42: Ngoại Truyện 2 Tạo Em Bé	274
43. Chương 43: Ngoại Truyện 3 Bà Mẹ Nhỏ Khó Tính	278
44. Chương 44: Ngoại Truyện 4 Hạnh Phúc	282

Vợ Ngốc

Giới thiệu

Cuộc sống này mấy ai biết được trước định mệnh, mấy ai biết được rằng con đường đi phía trước ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngoc>

1. Chương 1: Cưới Vợ Gả Chồng

Ông Nhạc nhìn vợ mấy ngày nay vì chuyện tương lai của cháu mà già đi hơn mấy tuổi thấy thật đau lòng, aiz, ông cũng thức suy nghĩ cùng bà mấy đêm liền, người cũng thực mệt như vậy. Nhưng vì Tiểu Ân vàng bạc nhà ông, có làm gì hai ông bà cũng sẽ làm miễn cháu mình được bình an.

” Tôi gọi điện thoại cho ngài Frank bà thấy sao, tìm cho nó một người chồng nước ngoài cũng được, người bên này không được thì người nước ngoài? ” ông thử hỏi bà

” không được , không được ” ba nhăn mặt , ” người nước ngoài họ sống không chung tình, họ thích họ lấy, họ không thích họ chia tay, đến lúc đó cháu gái ta càng khổ” bà lại mếu máo ” lấy chồng nước ngoài sao tôi qua thăm nó đây?”

Ông liếc bà cảm thán, A Ngưu A Cẩu trong khu thì bà chê ngoại tình , Tiểu Ân ngu ngơ sẽ mất chồng , rồi ông bảo hãy lấy tiền năm xưa cha Tiểu Ân để lại mua cho nó người chồng , bà lại càng không được, tiền bạc đâu mua được tình cảm, người ta cầm tiền đến lúc 2 ông bà ra đi thì là lúc người ta đuổi nó ra khỏi nhà chiếm hết tiền ,, bây giờ nhờ vả người đỡ đầu của con bé ông Frank , một người bên nội đang sống ở Pháp tìm giúp thì bà nói như thế . Dù vậy, không chờ bà phản đối ông cũng biết là ai cũng không được, ai có thể ở với một người vợ không biết gì được đây.

Ông nhìn ra trước cổng, nơi khóm trúc đang đung đưa theo gió chợt nhớ chuyện lúc nhỏ ông từng hái là trúc làm thuyền thả sông, dường như, dường như ông nhớ tới ai đó

” ngày mai tôi sẽ đi xa một chuyến , nhanh nhất cũng phải 4 ngày sau mới về, bà ở nhà lo cho Tiểu Ân” ông đột nhiên đứng dậy nghiêm túc tuyên bố một câu, rồi bỏ mặc ánh mắt tò mò của vợ mà bước vào phòng chuẩn bị đồ đạc

Ông bảo nhanh nhất 4 ngày sau là sẽ về nghĩa là có thể hơn 4 ngày mới về, hôm nay chính là ngày thứ 4 nhưng bà thật có chút mong ngóng, bà chẳng biết ông thần thần bí bí đi đâu nhưng nhất định là chuyện

của Tiểu Ân, ôm cháu gái đang nhìn chăm chăm vào tivi trước mắt vào lòng bà chỉ biết thở dài ngậm ngùi. Tiểu Ân thì mặc kệ bà ôm, chỉ khẽ ghé đầu một chút để xem dễ dàng hơn thôi.

Bỗng có tiếng cổng xê dịch, bà kinh hãi chạy ra đón ông, ông đã về. Từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng với nụ cười tươi rói, tim bà chợt đập mạnh hy vọng .

” Ông đã về, có chuyện gì làm ông vui thế ” Đón lấy chiếc áo trên tay ông, bà hỏi gấp .

” Bà để tôi uống miếng nước, tôi có chuyện muốn nói với bà ”

Uống xong nước, ông đi qua khẽ vuốt tóc Tiểu Ân, mũi hít hít hai cái mới quay lại bảo bà cũng ngồi xuống ghế .

” Tiểu Ân mới 18 tuổi, chúng ta tìm chồng cho nó thật hơi sớm, nhưng nếu được khi nào nên cưới khi ấy, lỡ để lâu lại mất duyên, tôi nó thế bà có thấy đúng không ? ”

” ... đúng ” bà nhìn ông ngơ ngác

” Bà sẽ không tiếc vì nó còn quá nhỏ chứ , 18 tuổi không nhỏ lắm nhưng cũng không lớn lắm?” Ông lại cố hỏi

” Nếu có người tốt có thể cưới nó, đó là hạnh phúc của nó, chúng ta muốn hay không cũng không được, Tiểu Ân nó có bệnh, có thể có người chăm sóc nó khi chúng ta không còn đã là phúc phận lắm rồi, tôi sẽ không... tiếc ” bà mếu máo, dù nói không tiếc nhưng lòng tiếc thấy rõ.

Ông đau lòng nhìn vợ, nhắm mắt quyết định :” Được, bà chuẩn bị đi, 3 ngày nữa tôi và bà sẽ đưa Tiểu Ân đi lấy chồng”

Thành phố A, một thành phố nhộn nhịp và phát triển bậc nhất của đất nước, ở đó có Diệp gia, một thế lực giàu có, tiền của không tính xuể . Diệp Hạo đang trên đường lái xe về nhà, không phải nhà anh đang ở hiện tại, mà nhà chính của Diệp gia, hôm nay ông nội gọi tất cả về nhà có chuyện để nói. Ông nội gọi tất cả, vậy là có chuyện lớn, người trong xe thể hiện tinh thần bất cần đời, không quan tâm sẽ là chuyện lớn gì, đánh tay lái tiếp tục đi tiếp.

Đại sảnh đã tập trung tất cả ngoài anh cả đang công tác nước ngoài không thể về bất thành linh được. Diệp Hạo bình thần bước vào, bình thần chào Diệp lão rồi ngồi xuống , còn ngoài ra đều thờ ơ với tất cả những người còn lại, ngay cả cô dâu mới đính hôn Chu Lệ Ngọc của cậu ba Diệp Bảo, đang ngồi bối rối cúi đầu. Người cha Diệp Thiên Minh cũng không bận tâm, mọi chuyện như đã quen thuộc nhưng bà Diệp thì khẽ hừ tỏ rõ bất mãn.

” Sao không đến sớm để ăn cơm ? ” Diệp lão nhíu mày trách cứ Diệp Hạo, mặc dù biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn cố hỏi.

” Cháu đi ăn với bạn rồi ”. Diệp Hạo cũng biết ông mình nghĩ gì nên qua loa cho xong chuyện

“Được rồi, vào chuyện chính, hôm nay không có Diệp Tề, nói cho nó sau. Thiên Minh, con còn nhớ chú Nhạc , bạn của ta ngày xưa hay không ? ” Diệp lão nhìn con trai hỏi

” Chú Nhạc ... Nhạc Hựu Nghiêm? ” Diệp Thiên Minh hỏi lại cha mình

” Đúng ”

Một câu đúng của Diệp lão làm hai người bất ngờ, Diệp Thiên Minh và vợ mình, ông bất ngờ là vì Chú Nhạc ra đi mười mấy năm sao giờ lại trở về, năm đó ra đi trong thôn nhỏ cũng không ai biết được tin tức liên lạc. Bà Diệp bất ngờ vì Chú Nhạc đó năm xưa là bạn thân chí cốt của cha chồng mình, hai nhà từng hẹn ước với nhau, nhưng cuối cùng chồng bà cưới bà, Diệp lão buồn phiền bắt hai vợ chồng ông bà về xin lỗi con gái chú Diệp, nhưng bà nhớ lúc đó cô con gái mới 18 tuổi, còn chê bai chồng bà già nữa cơ mà, hai nhà vui vẻ từ bỏ hôn ước, sao bây giờ cha mình lại nhắc đến.

Vẫn là Diệp Thiên Minh bỏ qua thắc mắc trong lòng trước để lên tiếng :” Sao cha nhắc đến chú Nhạc ? ”

Diệp lão trầm mặc, đến nửa ngày mới nhàn nhạt lên tiếng, ” hai hôm trước lão Nhạc tới tìm ta ” ông dừng lại , lại tiếp ” Con nhớ năm xưa lúc ta dẫn con về xin lỗi, con đã có Diệp Tề rồi đúng không, lúc đó ta vì con không làm tròn hôn ước hai nhà, nhưng chuyện đó cả lão Nhạc cũng không nhớ nên không trách, nhưng ta với Nhạc lão biết nhau từ lúc còn mặc tã, thân thiết như thế, con bé con lão Nhạc cũng đáng yêu, nên ta nghĩ rằng sau này con của cô bé đó cũng không tệ... lúc đó ta với lão Nhạc quyết tâm lần này nhất định có chết cũng phải để 2 đứa cháu 2 nhà cưới nhau .” Nói đến đây thì ngừng

Cuối cùng ai cũng hiểu Diệp lão ám chỉ điều gì. hôm nay họp lại chắc chắn là vì chuyện hôn nhân giữa 2 nhà, chẳng lẽ xa cách bao nhiêu năm chỉ tìm đến đề từ hôn nên lúc này chỉ có thể là tìm đến để kết hôn. Bà Diệp cố gắng nhớ lại lúc đó, đúng là lúc đó bà ngồi trong nhà nói chuyện với mẹ con cô Nhạc, thấy ngoài hiên 2 người lớn cùng Diệp Thiên Minh uống rượu hào hứng, thật ra chỉ có 2 lão là uống thôi, cũng chỉ có hai người đó tiếng lớn tiếng nhỏ, còn vỗ tay ăn thề nữa, thì ra là chuyện này, nhưng muốn kết hôn với con bà thì phải xem lại đã, nhà bà bây giờ tài lực không thiếu thứ gì, chồng bà được người người kính nể, hai con trai bà thì bao nhiêu tiểu thư mơ ước, chú Nhạc đó có là gì đi nữa có lẽ đến cũng là vì tiền bạc, đã xa cách bao năm còn tìm đến làm gì, nhưng không sao, còn nó ... bà nhàn nhạt liếc Diệp Hạo ... kết hôn với đứa con hoang đó bà không cần.

Diệp Hạo cảm nhận được ánh mắt bà Diệp, anh thờ ơ không lên tiếng. Diệp Bảo thì ôm eo cô vợ sắp cưới cười cười, hỏi Diệp lão ” Vậy chú Nhạc , không, ông Nhạc , ông ấy đến để kết hôn, con gái ông ấy cũng có con gái để gả cho nhà ta ”

“... Đúng ” Diệp lão trầm mặc

Diệp Bảo không để ý đến tâm trạng Diệp lão, giỡn với ông ” Vậy ông nội kêu con tới làm gì, con sắp lấy vợ, ông muốn con cưới thêm vợ hai sao? ”

Một câu giỡn không đúng lúc làm khuôn mặt hai người biến sắc, Diệp Lệ Băng ngồi bên cạnh thì hốt hoảng, đầu càng cúi, nhìn qua tưởng như giả vợ giận vì bị đùa giỡn, bà Diệp biến sắc, miệng không kìm được quát con trai ” Nói năng nhảm nhí ”

Diệp Bảo cười hề hề xin lỗi mẹ mới làm bà bốt giận, Diệp Hạo ngồi bên chán đến muốn mọc nấm ở mông vẫn cứ im lặng, không lên tiếng, không quan tâm mọi chuyện.

Diệp lão cười nhạt nhìn sang bà Diệp , rồi nói ” năm đó ta dẫn cả nhà về đó có Diệp Tề rồi, Diệp Tề lúc đó đã 6 tuổi, lão Nhạc nhìn thực thích thú ...” Ông chưa kịp nói hết thì bà Diệp vội cắt ngang ” Cha, con xin lỗi vì đã cắt ngang nhưng cha biết tính Diệp Tề, nó là người không thể ép buộc được, với lại nhà chúng ta vẫn còn Diệp Hạo chưa có vợ...” bà chưa nói hết đã bị Diệp Thiên Minh liếc bà ” Bà đừng ồn ào, cha tự biết phải làm gì ”

Diệp lão nhìn con trai con dâu thở dài ” Thiên Minh, năm đó con 10 tuổi, có nhớ trận bão lớn làm ta tan nát cơ nghiệp, Lúc đó ai cũng khó khăn lấy ai giúp ai được. Nhưng chú Nhạc con đem tất cả tiền bạc bao năm đi dạy của cả 2 vợ chồng cho ta mượn , tiền tuy không nhiều nhưng tình nghĩa đó mấy ai làm được. Lúc đó cũng chính là lúc Diệp gia chúng ta lớn mạnh.Nói cách khác thành công chúng ta có hôm nay không thiếu phần lão Nhạc, nợ tiền tài ít nhưng nợ ân nghĩa nhiều ” ông dừng lại , liếc bà Diệp đang bối rối, ông quá hiểu người con dâu này ” không nói nhiều nữa , nhà ta còn Diệp Tề và Diệp Hạo, ta sẽ hỏi từng người chuyện này , Diệp Tề không có ở đây “,ông quay sang Diệp Hạo đánh thẳng vào vấn đề ” Diệp Hạo, con có đồng ý kết hôn với cháu gái của lão Nhạc ”

” Con sẽ cưới cô ấy ”Diệp Hạo thông thả nhả từng chữ , đồng ý một cách lười nhác ,

Diệp lão cũng quyết định chớp nhoáng vấn đề” Được, ta quyết định chuyển 10% cổ phần ta đang có cho cháu gái của lão Nhạc, coi như trả nợ ân tình năm xưa, Thiên Minh, con hãy làm ngay cho ta , Diệp Hạo theo ông lên phòng, tất cả giải tán”

Lời nói vừa xong, ông xoay bước lên lầu, Diệp Hạo thông thả theo sau, Diệp Thiên có chút nhú mày nhưng lại ngay lập tức giãn ra, xong cũng đứng lên để đi về phòng mình, chỉ còn lại bà Diệp đang sững sờ với quyết định của Diệp lão, nhưng nhận ra có phần đối cũng không được nên đành rủ mắt che dấu sự tức giận bước theo chồng. Diệp Bảo nhìn sự việc đột nhiên kết thúc thấy không còn gì thú vị liên ôm eo vợ rồi đi, không may may để ý khuôn mặt cô vợ chưa cưới đang che dấu sự hốt hoảng.

” Hạo Nhi, con có thể từ chối ” Diệp lão vừa ngồi xuống ghế đã hỏi ngay Diệp Hạo đứng trước mặt mình.

Anh mỉm cười, nụ cười thật lòng nhất từ lúc bước vào đây ” Ông không muốn từ chối hôn ước, con lại là người chắc chắn phải cưới cô ấy, sao con lại từ chối ” , anh biết ông mình chắc chắn muốn hôn sự này, ông là người coi trọng tình nghĩa anh biết, ông cũng thừa biết con dâu ông, bà Diệp chắc chắn sẽ không cho con trai ruột của mình cưới một người không rõ thân thế, còn anh chỉ là đứa không liên quan, anh cưới bà chẳng quản. Lúc ông đặt vấn đề thì anh đã hiểu anh chỉ có thể cưới, không muốn cưới cũng phải cưới, anh không muốn làm trái lời ông, người đã mang anh về Diệp gia, người đã thừa nhận anh.

Diệp lão ngẩng đầu nhìn anh thật lâu, lại lắc đầu thở dài nói ” Được , con đã biết vậy thì

ta an tâm rồi, ta chỉ sợ nguyên nhân là khác, cưới cháu gái lão Nhạc, tuy là ép buộc con, nhưng ta mong con đối xử tốt với nó ”

Anh rủ mắt, im lặng , ông đang nghĩ anh vì chuyện Chu Lệ Bằng sao,ha ha, anh cười mĩa mai, anh đúng là không quan trọng chuyện hôn nhân lần này, nhưng không liên quan đến người đó, chỉ là con người anh vốn dĩ như vậy, cưới cháu gái Nhạc gia hay cưới một cô gái nào đó cũng như nhau thôi, mọi thứ đến cứ đến, anh sẽ tiếp nhận nhưng không có nghĩa là anh quan tâm tới nó, anh muốn làm gì nó thì đó là quyền của anh. Anh nâng mắt , mỉm cười ” Ông gọi riêng cháu không phải là để nói mỗi chuyện này ”

Diệp lão cũng không giấu giếm nữa ” Diệp Hạo, cháu gái lão Nhạc mắc chứng bệnh tự kỉ không thích nơi đông người, ta đã bàn với lão Nhạc 3 ngày sau sẽ gặp mặt nó, lão Nhạc mong con không làm lớn chuyện hôn lễ, chỉ đưa con bé vào nhà. Tóm lại, 3 ngày nữa, Tiểu Nhạc Nhi sẽ là vợ con”

2. Chương 2

” Thật là một đứa trẻ dễ thương ” , ” Thật là một đứa trẻ đáng yêu ” , thím Trương cũng chẳng biết hôm nay mình đã cảm thán như thế này bao nhiêu lần rồi , mỗi lần nhìn thấy Nhạc Ân là bà lại không kìm được cảm xúc, phải cảm thán 1 câu mới thấy vừa lòng. Thím Trương nhắm tính mình vào đây làm hôm nay đã tròn một tuần rồi, cũng đã ở cùng cô bé Tiểu Ân này được chừng đó ngày. Cũng giống như ông bà Nhạc, bà đã quen thuộc với những hành động của cô bé. Như hiện tại Tiểu Ân đang ngồi xem phim hoạt hình, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào màn hình tivi dường như không thấy chớp. Thím Trương ngồi bên cạnh cứ chốc chốc lại nhìn cô gái nhỏ, bà đang chờ đợi, bây giờ gần 8h, sắp hết phim, Tiểu Ân sẽ đi ngủ, lúc đó bà cũng về nhà.

Ngày đó, như lời Diệp lão gia nói, cả nhà ông Nhạc có mặt tại thành phố A. Chính Diệp lão gia áy bay và xe riêng đi đón tận nơi gia đình bạn của mình, rồi lại đưa về Diệp gia nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, cả nhà Diệp gia ngoại trừ Diệp Tề vẫn chưa về chính thức làm lễ thành hôn cho Diệp Hạo và Nhạc Ân. Lễ thành hôn kì lạ, không tổ chức, không bạn bè, chỉ có người trong nhà, thậm chí chỉ có chú rể và không có cô dâu. Nhạc Ân không muốn đến chỗ đông người, bà Nhạc đành phải luôn ở trong phòng với cháu. Vậy là cả nhà họ Diệp chính thức có thêm một thành viên mới. Cũng ngay hôm đó, Diệp lão nói Diệp Hạo từ lâu đã ở riêng, tính tình Nhạc Ân như vậy cũng nên ở riêng mới thích hợp, vậy là quyết định cho đôi vợ chồng mới cưới không cần về Diệp gia sống chung, hôm sau sẽ đưa Nhạc Ân về bên nhà Diệp Hạo sống. Diệp Hạo nhìn ông mình sắp đặt, nhìn tờ giấy kết hôn đỏ thắm trên bàn chỉ im lặng từ đầu đến cuối.

Lúc đưa Nhạc Ân đến nhà Diệp Hạo thì mới càng khâm phục Diệp lão thần thánh, không những tự làm giấy chứng nhận kết hôn, Diệp lão còn sai người bày trí lại nội thất trong nhà Diệp Hạo để phù hợp với cháu dâu của mình, nhất là căn phòng ngủ của hai người được trang trí không khác gì phòng ngủ của Nhạc Ân ở nhà cũ, Nhạc Ân có thói quen nhìn vào chiếc đồng hồ hình con gấu, rồi lại thích nằm trên giường nhìn những ngôi sao nhựa phản quang được bà Nhạc gắn lên, tất cả đều có, ngay cả cái tủ quần áo gỗ cũng được đặt làm giống như đúc khiến cho ông bà Nhạc cảm thán há hốc miệng. Bà Nhạc ngậm ngùi cảm động, thậm chí cảm ơn hàng trăm lần người bạn già của chồng mình, cũng làm cho bà bớt khóc thương cháu, tìm cách giúp

đỡ Nhạc Ân quen với gia đình mới, quen với chồng mình, bà cảm thán, con gái trong nhà đã gả đi, từ nay đã là người nhà họ Diệp rồi. Người cháu rể này, đúng như lời chồng bà kể, lạnh lùng và hơi khó gần, nhưng quả thật bà phải tự nhận mình khá từ hào vì cháu rể thật tuấn tú, không khỏi cảm thán thật xứng đôi với cô cháu gái dễ thương nhà mình.

Diệp Hạo không chỉ là tuấn tú như bà Nhạc nghĩ, chính Diệp lão từng nói với ông Nhạc Diệp Hạo không giống cha như Diệp Tề và Diệp Bảo, anh có nét đẹp của mẹ anh. Mũi cao thẳng, môi mỏng, nhất là đôi mắt đen sâu thẳm thật đẹp. Diệp lão cũng cười đùa giỡn với bạn rằng nếu Diệp Hạo sinh ra làm con gái sẽ là một mỹ nhân đệ nhất đó khiến ông Nhạc cũng cười khổ theo.

Hôm sau thì thím Trương tới, lúc đó Nhạc Ân dường như đã quen ở nhà lạ, cho dù căn phòng ngủ rộng hơn trước rất nhiều, cái giường cũng rộng hơn nhiều, nhưng cái đồng hồ con gấu vẫn nằm đó cho cô nhìn giờ, Nhạc Ân cũng coi như yên ổn. Bà Nhạc hôm qua ngủ cùng cháu, lúc trước bà nghe lão Diệp nói với Diệp Hạo khoan đừng đến Nhạc Ân bà thấy thật ngại ngùng và bối rối trước cháu rể, nhưng việc bà bất ngờ là Diệp Hạo lại đồng ý, còn nói sẽ ngủ riêng, bà vừa thấy nhẹ lòng lại vừa thấy áy náy, nhẹ lòng là vì bà cũng chưa muốn cháu mình trải qua chuyện vợ chồng, Nhạc Ân nhà bà không giống những cô gái bình thường, nhưng lại thấy áy náy cháu bà như thế này thật không công bằng với Diệp Hạo. Thật nhanh sau đó bà quên mất phải áy náy, bà sắp phải xa cháu gái rồi, đứng ngoài cửa nhìn Nhạc Ân lần nữa, bà nuốt nước mắt đi tìm thím Trương nói chuyện.

Suốt một ngày chỉ dẫn lại nhờ vả đủ điều cho thím Trương, tối hôm đó Diệp lão đề nghị hai ông bà về nhà mình ở. Bà Diệp không muốn đi nhưng vẫn phải chấp nhận, bà phải để cháu quen với cuộc sống không có mình bên cạnh, muốn rời xa cháu phải làm liền từ bây giờ, nếu không mãi mãi khó mà dứt bỏ được. Điều bà không ngờ là hôm sau, Nhạc Ân vẫn bình thường, lúc bà đến đã thấy thím Trương đứng giờ cho Nhạc Ân ăn, mọi chuyện coi như đã an bài, ông Nhạc dứt khoát từ chối lời năn nỉ ở lại của bạn, ôm cháu gái một cái thật chặt, cuối cùng dắt bà Nhạc đang khóc lóc thảm thương về nhà. Đã đến lúc Nhạc Ân nhà ông phải trưởng thành rồi.

Ông bà Nhạc từ chối đi máy bay của Diệp lão, khó khăn từ biệt người bạn già xong, ông bà được đưa ra ga tàu lửa. Lúc này trên tàu, bà Nhạc đang thần thờ buồn bã. Bà thấy nhớ Tiểu Ân nhà bà rồi, có lúc còn ân hận gả cháu đi, bà muốn trở lại ngày tháng ngôi nhà có ba người cùng sống. Chợt có tiếng ho khe khẽ làm bà giật mình, nhìn sang mới biết chồng bà đang ho, nhìn người chồng cũng đã gần 70 tuổi đang nằm ngủ, mái tóc gần như bạc trắng, mày nhíu lại khó khăn bà bỗng sững sờ. Bà đã không hề nhận ra rằng chồng mình đã vất vả suốt mấy ngày nay rồi, tất cả, đúng, tất cả không phải là vì tìm cho Tiểu Ân một người chồng, là để cho bà bớt muộn phiền lo lắng cho cháu hay sao, xa Tiểu Ân ông cũng khổ sở không kém bà cơ mà. Lát sau, người phụ nữ già nở một nụ cười thanh thản, lại khẽ đưa tay vuốt mi tâm nhíu chặt của người chồng, khẽ thì thào thật nhỏ: " Tiểu Ân, cháu gái yêu của bà, cháu sẽ hạnh phúc".

Thím Trương cũng nào có quên được ngày chia ly của hai bà cháu nhà họ Nhạc, lúc đó bà đứng bên cạnh Tiểu Ân nhìn ông Nhạc kéo tay bà Nhạc đi ra xe mà nước mắt cũng rơi theo. Bà có thể hiểu nỗi lòng của bà Nhạc lúc này, nhìn qua cô cháu gái chỉ biết đứng đó, đôi mắt rủ xuống thờ ơ, bà lại càng thương xót hai bà cháu đáng thương. Lúc hai ông bà đã lên xe đi rồi, bà nhớ lời bà Nhạc, Nhạc Ân không thích đụng chạm da thịt, mới cầm ống tay áo dài dắt cô đi vào nhà. Nhưng lúc đó bà chợt nghe một tiếng nhỏ nhỏ, bà nghĩ mình nghe nhầm nhưng ngay lập tức quay đầu ngạc nhiên nhìn Tiểu Ân, có phải cô bé này nói, bà nghe rõ ràng cho dù cô nói rất nhỏ, rất khẽ, cô nói " Bà...."

Kể từ đó, ngày nào thím Trương cũng thỉnh thoảng nói chuyện với Tiểu Ân, bà Nhạc có kể Diệp Ân không muốn nói, thế là bà buột miệng hỏi bà Nhạc đã nghe cô nói lần nào chưa, chỉ thấy người bà kia khổ sở ử rử không nói gì làm bà đoán là Tiểu Ân không biết nói, chỉ là bà Nhạc thương cháu mới nói cháu có thể nói mà không muốn nói. Nhưng hôm đó rõ ràng bà nghe thấy, điều đó làm bà dị thường kinh hãi, ngày nào cũng chú ý chờ mong cô phát ra âm thanh gì đó, nhưng vẫn thất vọng nặng nề mà thôi.

Nhạc báo hiệu phim kết thúc, ngày nào Tiểu Ân cũng xem phim này nên bà không xem cũng biết điệu nhạc đó. Nhìn cô từ từ đứng dậy, lại từ từ đi đến tivi, lấy đĩa phim ra, tắt tivi. Lại thông thả đi từng bước về

phòng ngủ, bà cũng đứng dậy thu xếp ra về. Tiểu Ân 8h đã lên giường, nhưng không ngủ sớm, cô sẽ ngắm mấy ngôi sao trên nhà cho đến khi nào muốn ngủ. Thím Trương nhìn lại cửa phòng ngủ lần nữa, bật chiếc đèn ngủ trong phòng khách để tắt bóng đèn lớn, bà đóng cửa đi về nhà.

Thím Trương làm ở đây 7 ngày nhưng chỉ thấy Diệp Hạo 2 lần, 1 lần là lúc bà đến nhận việc, có ông bà Nhạc và cả Diệp lão cũng ở đó, và 1 lần là ngày hôm sau ông bà Nhạc về nhà, lúc đó chính Diệp Hạo là người xách hành lý ra xe cho ông bà của vợ mình, lúc ông bà Nhạc đi thì Diệp lão cũng căn dặn vài câu rồi đi, Diệp Hạo đã nói với bà là anh phải đi làm cả ngày nhờ bà chăm sóc Tiểu Ân. Thím Trương cũng chỉ là người giúp việc nên không dám quan tâm đến chuyện của nhà chủ, nhưng quả thật bà cũng cảm thấy có nhiều điều không đúng. Ví như, trong nhà không có ảnh cưới, ví như những ngày sau đó Diệp Hạo có về nhà ngủ nhưng lại đi sớm về khuya bà không một lần đụng mặt, lại ví như hai vợ chồng hai phòng, ... nghĩ đến cô gái nhỏ ngu ngơ Tiểu Ân, bà đoán đến chín phần là hôn lễ của 2 người Diệp lão bắt chấu mình cưới. Bà chẳng biết căn bệnh tự kỷ là thế nào, nhìn Tiểu Ân bị bệnh đó bà chỉ thấy cô hơi ngây ngô mà thôi, làm theo lời dặn của bà Nhạc thì mọi chuyện đều dễ dàng, cô còn dễ chăm sóc hơn cả người bình thường. Bước đi trên con đường nhỏ, nhìn vào từng ngôi nhà đang rộn ràng tiếng cười, bà thầm mong hạnh phúc cho cô gái nhỏ Tiểu Ân

Diệp Hạo không ở nhà, mấy hôm nay văn phòng của anh nhận lời trang trí ột cửa tiệm cafe sắp mở, đúng là anh không thể về nhà sớm được. Thời gian trang trí khá dài vì đây là một quán cafe khá lớn, nhưng hôm nay đã là ngày cuối cùng.

” Anh Diệp Hạo, ba em muốn mời các anh đi nhà hàng để cảm ơn các anh đã giúp đỡ ” một giọng nữ trong trẻo vang lên, mang theo vài phần tinh nghịch của một cô gái trẻ.

Diệp Hạo đang dọn dẹp cọ vẽ và thùng sơn ngẩng đầu nói với Tư Ưu, con gái của chủ quán ” Cho anh chuyển lời cảm ơn, nhưng hôm nay anh xin thất lễ trước không đi cùng mọi người, anh đã có hẹn ” Xong liền cúi người tiếp tục dọn dẹp.

Tư Ưu nhìn người đàn ông trước mắt áo quần còn có vết sơn loang lổ cũng không làm giảm đi vẻ bề ngoài thu hút liền cắn răng nói, giọng nói đã pha chút thất vọng :” Nói sao anh cũng là thợ vẽ chính, đồng nghiệp của anh ai cũng đi cả mà, anh đi cùng cho vui, ngày mai anh cũng không còn làm .. ở đây nữa ..” những lời cuối mang theo nuối tiếc, khuôn mặt khả ái, đôi mắt buồn bã thật khiến người khác không can tâm làm trái .

Diệp Hạo cũng thu dọn xong, vác túi đồ lên lưng, tay xách chiếc thùng sơn nhìn cô gái trước mắt, nhàn nhạt mở miệng ” Để anh đi xin lỗi ba em ”, nói xong liền đi thẳng để mặc cô gái đứng sau nhủu lòng mà bất mãn.

Thành phố đã lên đèn rực rỡ, Diệp Hạo sau khi ghé về văn phòng để thay đồ liền rời đi. Chiếc xe hơi hòa vào dòng xe vẫn còn đông đúc đi về phía sôi động nhất của thành phố.

Trong một quán bar sang trọng, từ xa Diệp Hạo đã trông thấy Từ Gia Uy ngồi một mình. Từ Gia Uy cũng kịp nhìn thấy bạn mình đang đi lên, liền mỉm cười, Diệp Hạo chưa đi đến đã bị ném ột thứ, chụp lại thì thấy đó là một gói thuốc hảo hạng.

Nhìn Diệp Hạo châm thuốc hút, Từ Gia Uy mới mở miệng, giọng điệu đùa giỡn quen thuộc ” Diệp nhị thiếu gia thật khó gặp mặt, tôi hẹn với cậu lần thứ 101 mới được gặp cậu ”

Diệp Hạo thông thả nhả khói thuốc, thông thả rót ỉnh một ly rượu, cũng không quan tâm ly rượu đã cạn của bạn mình, từ từ uống, từ chối cho ý kiến. Dù đã quen thuộc nhưng một màn này cũng khiến cho Từ Gia Uy muốn nổi điên, gương mặt đẹp trai nhảu nhở dờ khóc dờ cười, cuối cùng tự rót rượu ỉnh rồi nói ” Hôm nay là ngày cuối cùng ”

Lúc này Diệp Hạo mới mở miệng “Ừ, hôm nay tôi rảnh rồi để chiều cậu ”

” Về trang trí mà ngày nào cũng làm tới hơn 10h, tôi không nghĩ cái văn phòng cậu làm ăn thế nào nữa, chẳng có công ty nào lại bắt nhân viên mình làm việc như thế ” Từ Gia Uy tỏ vẻ bất mãn .

” Đó chỉ là một cái văn phòng nhỏ với 6 người , không phải là công ty, quan trọng hơn,nơi tôi làm khác những nơi khác , còn khác cái gì thì như cậu vừa nói ” .. Từ Gia Uy nhìn bạn mà á khẩu, bạn mình không nói thì thôi, nói ra câu nào cũng làm anh không thể nói tiếp, đã hơn 1000 lần anh tự hỏi mình sao lại kết bạn với loại người này cơ chứ . Diệp Hạo nhàn nhã liếc người đang nhìn chăm chăm mình với vẻ mặt tự hỏi , không quá quan tâm tiếp tục uống rượu.

Từ Gia Uy đương nhiên biết văn phòng Diệp Hạo làm việc rất thất thường, có công việc là làm không ngừng nghỉ, không phân biệt thời gian như công ty bình thường. Anh cũng biết dạo gần đây văn phòng Diệp Hạo luôn có việc. Lâu lâu bạn mình mới có thời gian để cùng ngồi uống ly rượu nên anh phải biết trân quý.

Tiếng ca sĩ vang lên nhẹ nhàng, như nhớ ra điều gì, Từ Gia Uy rút ra một tấm vé đặt lên mặt bàn trước mặt bạn, cười thần bí. Nhưng không kịp đợi Diệp Hạo mở miệng đã nói một câu mang đậm mỉa mai ” Tam thiếu gia Diệp gia thật tình cảm, đứng ra tổ chức triển lãm tranh cho vợ chưa cưới, cậu nói xem nhà họa sĩ, tranh của Chu Lệ Băng có thể dùng để triển lãm được chưa ” , trên bàn là tấm vé mời đến dự triển lãm tranh, người mời Diệp Bảo và Chu Lệ Băng,

Diệp Hạo nhìn tấm vé mời trên bàn, lại nhìn gương mặt đang chờ xem cuộc vui của bạn nhìn mình thấy thật tức cười,cầm lấy tấm vé mời xem xét, trong đôi mắt luôn thờ ơ có chút biến đổi.

Từ Gia Uy nghiêng đầu đánh giá bạn mình đang suy nghĩ điều gì, Chu Lệ Băng, Chu Lệ Băng, cô gái anh từng gặp mấy lần, một người con gái xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, giọng nói dịu dàng ngọt ngào, quả thực đáng để cho cả đám đàn ông yêu thương, nhưng điều đó không đủ để anh lưu tâm đến con gái nhà Chu gia, mà là việc cô từng là người yêu của người bạn không tim không phổi trước mặt anh đây, anh còn nhớ như in lần đầu tiên biết Chu Lệ Băng là bạn gái Diệp Hạo, lúc đó anh và Diệp Hạo hẹn nhau ăn cơm, anh đến nơi thì thấy hai người ngồi chờ anh. Hôm đó anh đã nhìn mãi mà chẳng thấy mặt trời lặn ở hướng Đông , cuối cùng phải chấp nhận sự việc người bạn 25 năm không một mảnh tình đã có bạn gái. Người có thể rung động được Diệp Hạo là một người đặc biệt, nhưng anh không ngờ người đặc biệt đó giờ lại là em dâu của bạn mình, anh không hiểu nguyên nhân gì xảy ra, sau lần gặp đầu tiên đó, anh cũng chỉ gặp cô đi cũng Diệp Hạo thêm 1 lần nữa, chuyện giữa hai người anh không hay biết tất cả, nhưng anh biết Diệp Hạo không bao giờ phản bội trước , anh vẫn đứng về phía bạn mình, vẫn chờ một ngày biết sự thật .

” Gia Uy, có bao nhiêu người biết tôi là con trai của Diệp Thiên Minh ”

Câu hỏi bất ngờ làm Từ Gia Uy búng tỉnh cảm xúc, anh khó hiểu nhìn bạn, nhưng đúng là việc Diệp Hạo là con trai của Diệp gia rất ít người biết, năm đó lúc Diệp lão gia đưa Diệp Hạo về cả nhà mới biết anh là con trai Diệp Thiên Minh, nhưng trong nhà không ai tiết lộ điều gì, trong thành phố này người họ Diệp không thiếu, lúc đó anh ở với Diệp lão gia , được người của Diệp lão đưa đi học , không người ngoài nào ngờ được anh là con ruột Diệp Thiên Minh, sau đó 5 năm sau anh một mình về lại căn nhà cũ của 2 mẹ con anh sống, rồi lại đi du học, chỉ mới trở về gần 2 năm đây, nhưng chuyện này có ý nghĩa gì , Từ Gia Uy nhìn bạn mình thắc mắc .

Diệp Hạo nhàn nhã nhấp rượu, không thèm liếc bạn mình sau khi đã quăng cho bạn một vấn đề khó hiểu, anh chỉ nghĩ , Từ Gia Uy, cậu thật là ngốc, tôi chỉ là không muốn thấy vẻ mặt hí hửng của cậu mà thôi.

3. Chương 3

Đêm hôm nay Diệp Hạo uống với Từ Gia Uy đến gần nửa đêm mới đứng dậy đi về nhà này. Anh uống hơi nhiều,lúc bước chân vào nhà thì kim đồng hồ đã chỉ sang ngày mới. Trong phòng khách, bóng đèn ngủ mờ nhạt, ngày trước nhà anh không có bóng đèn này nhưng kể từ khi Nhạc Ân vào ở, Diệp lão cho bắt thêm để an toàn cho cô ấy. Bước vào nhà, đóng cửa, đi thẳng về phòng ngủ của mình, chưa một lần liếc mắt đến căn phòng bên cạnh nữa cái, từ lúc Nhạc Ân về nhà này, dường như có một người chồng không hề nghĩ đến sự tồn tại của cô.

Anh không phải là người quá sạch sẽ, nhưng dù mệt đến đâu, dù say đến mờ mịt, ít nhất cũng phải tắm qua loa mới có thể ngủ được. Từ phòng tắm bước ra , anh thấy bớt say đi nhiều, bóng dáng cao lớn ngồi trên giường với mái tóc ướt rũ xuống trước mắt, trong căn phòng mờ mờ ánh đèn đường trông thật cô đơn lạnh lẽo. Anh đưa tay với lấy một bức ảnh đặt ở bàn bên cạnh, trong đôi mắt hiện lên nét nhu tình khó thấy

khi nhìn người trong ảnh, một cô gái trẻ với ánh mắt thật dịu dàng, cô gái đó đang ôm một đứa bé trai chỉ khoảng 6, 7 tuổi đang mỉm cười. Đây chính là căn phòng của mẹ anh lúc còn sống, cô gái trẻ đó cũng chính là mẹ anh, Diệp lão để Nhạc Ân ở phòng anh vì biết không thể thay đổi lại căn phòng này, anh sẽ không bao giờ cho phép.

Mẹ, anh nhìn bức ảnh thật lâu, lại đưa tay lên lau lau mặt kính dù không biết có thấy được vết bẩn nào hay không. Thời gian không biết trôi qua đã bao lâu, anh nhẹ nhàng đặt bức ảnh xuống bàn, lại lắc đầu thật mạnh ấy sợi tóc bớt nước rồi nằm xuống ngủ.

Lúc thím Trương dọn đồ ăn sáng cho Nhạc Ân thì bỗng mở to mắt ngạc nhiên khi thấy Diệp Hạo từ phòng ngủ bước ra, đây là lần thứ 3 bà gặp anh, bỗng nhớ tới anh cũng cần ăn sáng liền nói " cậu chủ cũng ngồi xuống ăn sáng, tôi sẽ dọn lên ngay "

Diệp Hạo có tử lượng rất khá, dù hôm qua uống nhiều nhưng sáng nay dậy vẫn thấy chỉ hơi choáng đầu một tí, cũng đã thanh tỉnh trở lại. Anh nhìn đồng hồ, đã 8h sáng liền ngồi xuống ăn sáng.

Thím Trương cũng chẳng biết anh sẽ ăn gì, ngày trước bà Nhạc có dặn buổi sáng đúng 8h Nhạc Ân sẽ ra ăn sáng, cô thường ăn cháo nên ngày nào mà cũng nấu đủ loại cháo, hôm nay bà nấu cháo trứng thịt băm. Cháo cũng không còn nhiều nên bà làm thêm đĩa trứng ốp la. Diệp Hạo nhìn thức ăn sáng, cũng không quan tâm đến số lượng cùng với sự kết hợp kì lạ, nhanh chóng cầm muống ăn, anh tự hiểu được vì sao lại có những món này.

Nhạc Ân ngồi bên cạnh vẫn chưa ăn, vẫn ngồi nhìn chén cháo trước mặt mình, cô thường như vậy trước khi ăn nhưng nhất định sẽ ăn, thím Trương đã quen nên cũng để cô như vậy. Nhưng quả thật bà không thể nén nổi thắc mắc trong lòng khi thấy Diệp Hạo chỉ nhàn nhã ăn, hoàn toàn không một chút quan tâm đến người đang ngồi sững sờ bên cạnh, bà nghĩ ít nhất anh sẽ hỏi bà là tại sao cô ấy không ăn. Thím Trương lắc đầu khó hiểu, cậu chủ kia thật lạnh lùng, cho dù người bên cạnh không phải là vợ mình thì người khác họ cũng sẽ thấy lạ mà hỏi thăm, đằng này cậu ta chính là chồng của Nhạc Ân, vậy mà vẫn có thể xem cô như không có, không quan tâm. Bà lại thở dài, chắc chắn là bị ép cưới rồi, cũng phải, cô dâu như vậy thì chỉ có người đàn ông yêu thương sâu sắc mới chấp nhận cưới, lại nhìn về Nhạc Ân, đôi mắt tràn đầy thương cảm, bà không thể biết được tương lai khi không còn Diệp lão gia yêu thương cô sẽ như thế nào, lại nhắc trong lòng không nên bận tâm chuyện gia đình chủ nhà, mình không có quyền đó mà.

Lúc Diệp Hạo ăn xong thì Nhạc Ân đang xúc từng muống cháo ăn, ăn chậm rãi, đôi môi bặm lại, má phồng lên xẹp xuống trông đáng yêu vô cùng, vậy mà chồng của cô cũng chẳng bị ảnh hưởng ,hướng về phía thím Trương dặn dò " Thím không cần chuẩn bị buổi trưa và buổi tối cho tôi, hôm nay tôi sẽ không ăn", nói xong vào phòng ngủ lấy áo khoác và chìa khóa xe rồi đi , một phen nữa khiến thím Trương lại lắc đầu thở dài " Aizz, đôi vợ chồng kì lạ ".

" Lão gia, cậu Diệp Hạo đã về nhà " , người đàn ông mặc chiếc áo khoác đen đứng trước bàn của Diệp lão báo cáo. Diệp lão đang ngồi nhìn một bức ảnh trong tay cũng chỉ Ừ tỏ vẻ đã biết rồi cũng không ngẩng đầu lên, người đàn ông kia liền biết ông chủ của mình đã xong chuyện liền cúi chào rồi đi ra ngoài.

Diệp lão liếc nhìn đồng hồ chỉ 23h15 rồi lại nhìn bức ảnh thở dài một hơi, trong bức ảnh chính là Diệp lão và ông Nhạc lúc còn trẻ, lúc đó ông về quê ăn Tết , hai người cùng nhau chụp trước cổng nhà ông Nhạc, trong bức ảnh là hai người thanh niên bá vai nhau với nụ cười rực rỡ, càng nhìn càng khiến Diệp lão hoài niệm tuổi trẻ năm xưa. Ông sống đến chừng này tuổi, từ quê hương chuyển lên thành phố sinh sống, ông ở đâu , lúc nào cũng có bạn, nhưng người bạn thân này lại là một người đặc biệt vô cùng. Không , không chỉ là người bạn thân, mà còn là người anh em mà ông quý mến nhất. Nhớ lại quá khứ của hai người, nhớ lại lúc khó khăn bạn mình xả thân giúp đỡ , ông nhất định không phụ lòng bạn mình.

Ngày đó khi ông bà Nhạc mất tung tích, ông gần như hỏi thăm tất cả những ai quen biết về bạn mình, nhưng 18 năm qua, quả thật ông không thể tìm được. Cho đến khi ông Nhạc tới tìm, ông gần như không nén nổi xúc động, ôm lấy bạn mình mà bật khóc, cũng ngày đó, ông Nhạc đã nói lí do năm đó rời đi cho ông biết, ông càng ân hận mình vô dụng không thể giúp được bạn, nhưng người bạn đó chỉ nói rằng không muốn ông gặp nguy hiểm vì mình, lại nói trái lại là ông thì ông có đem lại nguy hiểm cho bạn hay không, bắt ông không được tự trách mình nữa. Ông hiểu nhưng dù sao đi nữa, ngày xưa không giúp được gì rồi,

bây giờ ông nhất quyết không để lỡ cơ hội giúp bạn. Bởi vậy, chuyện hôn nhân của Diệp Hạo và Nhạc Ân được quyết định ngay lập tức.

Tiếng thở dài lại vang lên, Diệp Hạo, đứa cháu này tính tình thật giống cha nó, lạnh lùng vô tâm đến ông cũng phải tức giận. Nhưng nhờ cái tính vô tâm đó mà ông biết nó có thể sẽ chấp nhận cưới Tiểu Ân, khoan nói cô gái nhỏ đó bị bệnh tật, cho dù có là người bình thường thì cũng không một ai ép được cháu của ông cưới, chỉ ngoại trừ ông, ông biết trong thâm tâm Diệp Hạo luôn có sự biết ơn đối với ông, cộng thêm bản tính vô tâm đó có cưới ai nó cũng nghe lời ông. Nhưng Diệp Hạo cưới Tiểu Ân rồi, ông cũng không dám nói với bạn mình rằng cháu mình sẽ yêu thương vợ, nói cho đúng là điều đó ông không dám tính tới. Ông biết bạn mình cũng hiểu điều này, một cuộc hôn nhân gượng ép với một người vợ bệnh tật, hai người đã hết quyền hạn can thiệp vào cuộc sống của Diệp Hạo.

Ông nhớ chính xác đã 35 ngày rồi, kể từ ngày Tiểu Ân về ở với Diệp Hạo, cháu mình chỉ về nhà sớm được 4 lần, ông từng nói với Diệp Hạo sẽ không can thiệp vào cuộc sống hàng ngày của anh, anh muốn làm bất cứ nghề nào anh thích, cho nên bây giờ lí do về muộn do làm việc của cháu, ông cũng không thể nói gì được. Lúc chưa có Tiểu Ân, nó cũng hay về muộn, có khi chẳng về nhà. Ông cứ nghĩ cháu mình biết ông cho người ở lại gần đó bảo vệ Tiểu Ân nên mới có thể không lo lắng, nhưng mấy lần ông ghé thăm Tiểu Ân đều nghe lời thím Trương kể Diệp Hạo lạnh nhạt với vợ thế nào mới biết được mình quá đa tình.

Diệp lão dựa lưng vào ghế nhắm mắt, vàng trán nhú lại thể hiện sự mệt mỏi, ông quả thật lo lắng mọi chuyện sẽ là sự sai lầm của mình, ông nên tiếp tục hy vọng cháu mình yêu thương Tiểu Ân hay là nghĩ đến một cách khác ổn thỏa hơn cho Tiểu Ân.

Có tiếng cửa mở, lão Thâm làm quản gia Diệp gia nhìn về phía lão gia nhà mình đang nhắm mắt, biết chủ của mình đang suy tư chứ không phải đang ngủ, ông đã quen như thế này hơn một tháng nay, ngày nào lão gia cũng chờ đợi báo cáo từ nhà cậu Diệp Hạo, nhìn lão gia mệt mỏi ông chỉ biết thở dài, liền đi vào nhắc nhở " Lão gia, khuya rồi, nên đi nghỉ, chuyện khác ngày mai hẵng tính "

Diệp lão nghe tiếng quản gia nhắc bên tai, cũng không gắng gượng nữa, khó nhọc đứng dậy khỏi ghế để lão Thâm đi ngủ, trong đầu vẫn còn ý nghĩ - Tiểu Ân, ông sẽ không để cháu chịu khổ.

Thím Trương nhìn móng tay của Nhạc Ân thấy nó đã dài, tự nhủ phải cắt cho cô ấy. Nhạc Ân không thích ai đụng vào mình, cũng không thể tự cắt móng tay, lúc bà Nhạc đi cũng quên dặn dò phải làm sao. Ngày đó bà Nhạc tự lưu số điện thoại vào máy bà để tiện liên lạc, bà liền gọi hỏi, bà Nhạc thì đương nhiên trực tiếp cầm tay cháu để cắt rồi, gặp phải chuyện này cũng bối rối, sau đó chính thím Trương nghĩ ra cách chờ cho Nhạc Ân ngủ rồi lén cắt. Bà Nhạc thật cảm động liên tục cảm ơn thím Trương, lại biết cháu mình vẫn bình thường thì ngoài vui vẻ còn có chút ảm đạm, cháu không nhớ ông bà sao, rồi lúc cúp máy cũng không dám hỏi điều trong lòng luôn vướng mắc, cũng là điều thím Trương thầm cảm ơn bà đã không dám hỏi : Diệp Hạo có đối xử tốt với Nhạc Ân không. Thím Trương xót xất thịt mà suy nghĩ mãi nếu chẳng may lúc đó bà Nhạc hỏi bà sẽ phải trả lời sao nhỉ, không nên nói thật như lời Diệp lão gia căn dặn. Diệp lão gia đến đây thăm Tiểu Ân được mấy lần cũng biết tình hình, liền hướng bà nói ông sẽ an liệu mọi chuyện, chỉ có thể thôi cũng đủ để bà hiểu là ông không muốn ông bà Nhạc biết chuyện. Nhưng chính trong lòng thím Trương cũng không muốn nói mọi chuyện cho bà Nhạc, aiz, bà mà nói hơn một tháng này bà chỉ thấy mặt Diệp Hạo được mấy lần về nhà sớm, lần nào cũng ăn sáng xong rồi đi, hy hữu có ngày ở nhà cũng chỉ ra vườn nhào nặn rồi về với gì đó chứ cũng không có quan tâm gì Nhạc Ân sao, bà chỉ sợ bà Nhạc nghe được chỉ có nước chạy một mạch từ nhà đến đây để ôm cháu về. Lúc đầu bà cũng không hiểu vì sao bà Nhạc có thể gả cháu mình cho Diệp Hạo nhưng rồi cũng hiểu ra ông bà Nhạc chỉ có mỗi Nhạc Ân, chắc chắn là lo mình sau này không còn sẽ không ai chăm sóc cháu. " mọi chuyện đã có Diệp lão gia an bài " thím Trương không dám nghĩ tới nữa, tiếp tục nấu ăn.

" Về đi, cậu về nhà mà suy nghĩ " , Trần thúc vỗ vai Diệp Hạo xua đuổi, không để ý vấn đề anh đang suy nghĩ cách giải quyết đó là chính ông giao cho .

Diệp Hạo không rời mắt khỏi bản vẽ cấu trúc ngôi nhà trên màn hình máy tính, chỉ mở miệng nói " Văn phòng chúng ta mở rộng thêm nghề trang trí nội thất khi nào thế "

Trần thúc ngồi xuống bên cạnh anh cười ha ha sung sướng ” Tôi không chê nhiều tiền nên không sợ thêm công việc, tôi chỉ sợ cậu sẽ không nhận lời làm mà thôi, aiz, một người tài năng như cậu, đi du học về cũng chỉ vào cái văn phòng bé tí này làm việc thì làm sao người ta biết đến cậu , cậu phải cảm ơn tôi giới thiệu người ta mới biết đến cậu đây”

Diệp Hạo lúc này mới ngẩng đầu nhìn ông chủ của mình đang tự biên tự diễn cũng chỉ cười nhạt tỏ vẻ khinh thường, Trần thúc thấy vậy lại cười ha hả vỗ vai anh ” Chàng trai trẻ, về nhà đi, tôi ham tiền nhưng sẽ không bóc lột sức lao động của nhân viên” Rồi lại cúi đầu than thở ” Nhìn cậu thế này liền biết ngay là người chưa có vợ, cậu cũng không còn trẻ, cũng nên cưới một cô để về nhà sớm đi thôi” .

Diệp Hạo nghe lời Trần thúc nói cũng không có biểu hiện gì, chỉ đứng lên tắt máy tính, với lấy áo khoác rồi từ biệt ra về. Chỉ còn lại Trần thúc vẫn cứ ngồi đó nhìn theo bóng dáng đang đi xa cảm thán, ông không biết lời mình mới nói khi nãy liệu có làm cậu ta phật ý, ông biết chuyện Chu Lệ Băng từng là bạn gái của Diệp Hạo, giờ là vợ của một đại gia cũng họ Diệp, ông không biết anh có đau lòng vì chuyện đó không nhưng dù sao ông hình như đã lỡ lời. Ông không biết vì sao anh lại vào văn phòng ông làm việc, một người tài năng như anh thừa sức làm ở các công ty lớn, nhưng dù sao ông vẫn cảm ơn vì có một tài năng như anh vào làm, nhờ vậy văn phòng nhỏ này mới nhận được nhiều đơn hàng tập nập như vậy. Đứng lên đi đóng cửa, ông cũng không suy nghĩ nhiều, Diệp Hạo không phải là người chỉ vì những chuyện như vậy mà phật lòng, anh là người biết đúng biết sai, nhưng vẫn phải bắt cậu ta cũng nên làm việc bình thường như những người khác, dường như cậu ta chẳng còn thú vui gì hơn được công việc nữa rồi.

10 giờ tối, chưa phải là khuya nhưng cũng đủ để các cửa hiệu khác đóng cửa từ lâu, Diệp Hạo cũng biết mình làm việc quá khuya nhưng anh cũng không thể làm khác hơn, anh chỉ có công việc, trong đầu anh bây giờ là làm công việc mà mình thích, còn lại anh thấy trống rỗng, vô định. Anh chẳng phải là người đa sầu đa cảm để ngồi suy nghĩ về cuộc đời mình, anh để nó tùy ý đi theo ý nó. Đã có lúc, anh dường như tìm được lối đi , nhưng ngay lập tức nó đã bị một người xóa bỏ.

Về đến nhà, nhìn căn nhà trống rỗng quen thuộc, không phải anh không biết đến người con gái đang ở trong phòng ngủ kia nhưng dường như cô không lấp được sự trống rỗng. Anh cũng không suy nghĩ tới những ngày tháng sau này sẽ ra sao, anh biết cô sẽ có ông nội của anh lo cho rồi. Có lần ngồi ăn cơm cùng, tuy anh không nhìn cô nhưng vẫn biết đến sự tồn tại của cô, nhưng chỉ có vậy, anh thật sự không muốn quan tâm đến, anh không có tâm.

Diệp Hạo quả đúng là nghe lời Trần Thúc khi mà hiện tại đã 1 giờ sáng mà anh vẫn suy nghĩ về công việc, lần trước lúc anh trang trí cho quán cafe , có một người khách hàng đến đó nhìn thấy cách trang trí độc đáo đã hỏi thăm từ ông chủ quán. Đương nhiên Trần thúc nhận liền, hợp đồng lần này là trang trí ột ngôi nhà, nhưng người chủ nhà còn muốn anh giúp họ tìm luôn nội thất phù hợp với trang trí. Hợp đồng chỉ mới nhận ngày hôm qua, người ta cũng chưa cần gấp vì họ còn vài ngày nữa mới xây xong, nhưng anh đã suy nghĩ phải làm thế nào rồi. Đó là thói quen của anh.

” Cạch” anh nghe thấy tiếng mở cửa căn phòng bên cạnh, Diệp Hạo nhú mày, cô ta chưa bao giờ bước ra khỏi phòng lúc nửa đêm. Lúc anh còn đang lẳng tai nghe thì có tiếng xoảng, anh liền bật dậy bước ra phòng khách.

Dưới ánh sáng nhạt của bóng đèn ngủ anh thấy Nhạc Ân đang loay hoay cúi tìm gì đó, ngay lập tức anh đến chỗ công tắc bật sáng đèn thì cả kinh đến mức kéo ngay cô dậy quát ” Cô điên sao, không biết những mảnh vỡ đó sẽ đâm cô sao ?” Cũng không để ý khuôn mặt cô gái nhỏ như thế nào liền cầm lấy hai bàn tay nhỏ lật lên xem, quả nhiên cả hai bàn tay đều có vết xước chảy máu, may mắn là lúc đó cô đè lên những mảnh vỡ nhỏ nên vết xước cũng rất nhỏ, nhưng vết máu vẫn làm anh tức giận liền ngẩng đầu lên muốn quát tiếp, bất chợt anh khựng lại nhìn sững người . Nhạc Ân đang khóc. Đôi mắt to nhìn anh chằm chằm, hốc mắt toàn nước mắt, những giọt nước mắt cũng chảy dài trên má, trong mắt toàn là sợ hãi. Miệng nhỏ mồm ra không nói gì nhưng cũng biết nếu có nói cũng sẽ là lời uất ức tội nghiệp. Diệp Hạo bối rối, đúng là anh vô cùng bối rối, anh không thích con gái khóc hay làm nũng vì anh thấy thật phiền phức, lúc này đây, anh cũng thấy phiền phức, nhưng tại sao anh không thể như mọi lần làm lơ , mà phải đứng ngây ra đây không

biết nên làm gì, có lẽ là vì đôi mắt của cô gái trước mặt này.

Anh chưa bao giờ thấy rõ mắt cô, anh còn chưa một lần nhìn kĩ cô thì sao thấy được, nhưng ít nhất trong trí nhớ của anh đôi mắt cô luôn rũ xuống, ngấn ngờ trông rỗng, nhưng bây giờ trước mắt anh lại là một đôi mắt tràn ngập sợ hãi và hoảng loạn.

” Em đang làm gì? Em không thấy tay bị thương sao ? ” Anh nhẹ giọng, thấy cô vẫn đứng im nhìn anh như thể liền thấy thất bại, phải rồi, cô không nói được.

Anh cầm hai tay cô đưa lên tránh dây máu lên áo quần, rồi kéo cô đến bên ghế sofa, trước mắt phải băng bó lại đã.

Nhưng anh chưa kịp kéo đi cô đã giật tay ra. Nhạc Ân thấy cảm xúc nơi bàn tay thì chợt nhận ra có người đang cầm tay mình, cô hoảng sợ giật tay lại. Rồi chợt không quan tâm đến người đang đứng bên cạnh nhủu mày giận dữ nhìn cô, lại xoay người muốn rời đi.

Diệp Hạo vứt bỏ mọi cảm xúc thương cảm lúc này, cảm thấy lại tức giận khi thấy cô ngốc kia xoay người chuẩn bị giẫm lên đồng mãnh vợ của cái bình hoa, kiên quyết không nhẹ nhàng mà kéo cô lại, dứt khoát đưa vào phòng cô trước. Chỉ thấy Nhạc Ân thay đổi, cả người vùng vẫy cố thoát ra, đôi mắt càng hoảng loạn càng sợ hãi. Nhạc Ân sợ người đang kéo cô đi này.

Diệp Hạo đưa cô vào phòng đặt cô ngồi xuống, xoay người muốn bật điện phòng thì lại thấy Nhạc Ân đứng lên muốn chạy ra khỏi phòng, anh liền đi nhanh tới đóng cửa, xong lại bật đèn nhìn cô đang đứng trước mặt mình thở dốc, Nhạc Ân nhìn chăm chăm cánh cửa sau lưng người đàn ông, không ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tức giận của người đó, gương đôi tay lúc này máu đã chảy nhiều hơn hướng về phía cánh cửa muốn mở.

” Bốp ” , Nhạc Ân sững sờ, lần này thì trong đôi mắt trong veo không thấy sự hoảng loạn hay sợ hãi mà chỉ chứa hình bóng của một người, có lẽ Nhạc Ân đang ghi nhớ khuôn mặt này, khuôn mặt người mới làm cô đau.

Thật ra Diệp Hạo chỉ muốn đánh nhẹ vào mông cô, nhưng xác định cô gái bướng bỉnh này sẽ tiếp tục làm loạn không biết khi nào mới ngừng liền không thương tiếc đánh một cái thật mạnh tay, quả nhiên thành công khiến cô đứng im. Anh lúc này không giống lần đầu sững sờ trước đôi mắt nhỏ tội nghiệp nữa, mà sau khi xác định cô lúc này đã bình tĩnh lại kéo tay cô ngồi xuống giường. Lúc đi lấy hộp băng băng về thì cô vẫn nhìn anh chăm chăm, nhưng ánh mắt hiện lên vẻ nghiền ngẫm, anh không nhận ra sự thay đổi của anh mắt đó, nâng từng bàn tay nhỏ nhắn lên nhìn cẩn thận , thấy không có mảnh vỡ nào mắc lại liền nhanh chóng băng bó. Tay phải bị đâm vào một lỗ nhỏ nhưng không sâu lắm, tay trái thì một vết xước, anh cẩn thận sát trùng, vừa mới đụng vào thì thấy cô rụt tay lại, anh ngẩng đầu nhìn người đang muốn rụt tay mà mắt thì nhìn anh chăm chăm , giờ mới thấy có tâm trí nói chuyện ” Đau, lúc này giẫm lên không biết đau sao?” , Xong lại kéo tay cô lại nắm chặt rồi xúc thuốc, chợt một tiếng nói khe khẽ vang lên khiến anh bất ngờ ngẩng đầu . Cô gái trước mặt đã cúi mặt, nhưng anh nghe thấy cô nói ” Đau ..” , giọng nhỏ, nhẹ nhàng đúng là thật ủy khuất đáng thương. Lần này, anh lại bị cô làm sững sờ rồi.

4. Chương 4

Thím Trương đứng trong bếp nhìn Diệp Hạo ngồi ăn sáng với con gấu bông đặt ở trên bàn mà lòng tràn đầy ân hận. Bưng lên cho anh một chén canh nữa, bà lẳng lặng đặt xuống.

” Cô ấy không sao, vết thương rất nhỏ. chỉ cần chú ý không đụng nước vài ngày là sẽ ổn ” Diệp Hạo liếc nhìn vẻ mặt buồn bã của thím Trương liền lên tiếng.

” Cậu chủ, tôi không nên sơ ý như vậy. làm hại cậu cả đêm vất vả ” Thím Trương vẫn còn áy náy.

” Không sao, thím cứ đi làm việc của mình ” .. Nghe Diệp Hạo nói vậy, biết là cậu chủ này nói không trách chính là không trách, cũng tự an ủi mình đi dọn dẹp đồ trong bếp.

Sáng nay vừa mở cửa thì thấy Diệp Hạo vẫn còn ở nhà, lại đang nằm co ro ngủ trên chiếc ghế sofa gần bà thấy là lạ, nhìn đến phòng của Nhạc Ân lại thấy cửa phòng mở lại càng thêm khó hiểu. Nhưng nhìn sang đồng mảnh vỡ bên cửa ra vào thì hoàn toàn cả kinh, bà biết có chuyện đã xảy ra. Ngay lúc đó, đã thấy Diệp Hạo ngồi dậy. Bàn tay xoa xoa trán, cả người thấy thật mệt mỏi.

Không mệt mỏi sao được, đêm hôm qua băng bó xong đã 2h sáng, anh đi cắt hộp băng băng rồi dọn dẹp đồng mảnh vỡ quay trở về vẫn cứ thấy cô cúi đầu ngồi như vậy, sau khi nói một tiếng đau làm anh kinh ngạc, cô im lặng, anh thử hỏi lại cô vẫn cúi đầu im lặng, anh đành tiếp tục băng bó cho cô. Nhìn cô ngồi im không nhúc nhích anh không biết nên làm gì tiếp theo, cô cần phải ngủ, anh cũng vậy. Thế là anh nắm hai vai cô muốn đặt nằm xuống liền thấy cô cự quật không muốn, anh quyết định ép cô, vừa quay lưng lại thấy cô ngồi dậy, lần này là xoay mặt vào tường dựa lưng về phía anh. Anh vuốt mi tâm, được rồi, cô muốn làm gì tùy cô, anh về phòng ngủ, nhưng quả thật cho đến sáng nay suy nghĩ lại anh vẫn không hiểu được tại sao lúc đó vừa bước tới cửa phòng cô liền cảm thấy không đành lòng, không biết làm sao đành tới ghế sofa dựa lưng, chốc lát lại tới mở toang cửa phòng cô ra, rồi mới quay về ghế nằm xuống, cô có chạy ra ngoài anh sẽ biết, nếu đóng cửa lại ai biết cô làm gì trong đó, đợi ngày mai thám tử tới tính sau

Diệp Hạo nhìn con gấu đặt ở trên bàn, dù được thám tử Trương giặt cẩn thận vẫn còn thấy vài vết đen nhàn nhạt, ắt hẳn trước đó nó rất bẩn. Nhưng vì thấy nó bẩn thám tử Trương mới đem đi giặt, nào ngờ theo thói quen để buổi trưa ngày mai mới thu dọn nên quên mất để lại trên giường cho cô. Anh nhìn về phía cửa phòng đang mở, ở góc này chỉ thấy mỗi cánh cửa đang mở ra, liền thở dài, cô ta tối hôm qua chắc chắn là tìm con gấu này. Đêm qua anh đoán Nhạc Ân loay hoay như vậy giống như đang tìm kiếm thứ gì, lại nghĩ những thứ trong phòng cô chưa bao giờ được đem ra ngoài để lung tung, vậy thì chỉ có thể bị ai lấy đi. Quả nhiên khi hỏi thám tử Trương thì thấy thám tử Trương giặt mình chạy vội ra sân phơi quần áo sau nhà, lấy vào một con gấu nhỏ lông trắng, bà nhìn anh rụt rè mở miệng giải thích con gấu nằm trên gối của Nhạc Ân, lâu nay bà cũng biết nhưng cũng không để ý, không hiểu sao hôm qua thay mặt gối và ga giường thì để ý nó thật bẩn, liền đem đi giặt, chỉ có thể. Anh nhủ mày, chỉ có thể nhưng khiến anh một đêm qua vất vả mệt nhọc, chợt đôi mắt rưng rưng nhìn con gấu bỗng mở to, anh nở nụ cười nhạt nhìn lại cửa phòng cô, trong nụ cười không biết mang theo ẩn ý gì.

Buổi trưa Nhạc Ân mới tỉnh dậy, lúc này Diệp Hạo đang ở ngoài vườn, hôm nay anh quyết định nghỉ làm, dù sao Trần thúc dạo này cũng phàn nàn anh làm quá nhiều. Lúc Diệp Hạo đang ngồi khắc từng miếng gỗ nhỏ trên một miếng gỗ thì thám tử Trương chạy ra gọi anh, Nhạc Ân đang tìm con gấu, lúc sáng bà đã thắc mắc sao anh lại giữ con gấu không để bà đem vào phòng đặt lại bên gối cho Nhạc Ân, giờ nhìn anh nghe bà gọi liền đứng dậy phẩy tay đi vào nhà, bà chợt thấy có điều gì đó không đúng.

Vào nhà đã thấy Nhạc Ân tóc còn chưa chải đứng giữa nhà nhìn xung quanh, liền biết mới tỉnh dậy cô đã đi tìm, anh quay lại bảo thám tử Trương dọn thức ăn trưa, rồi chẳng nói gì đi ngang qua cô bước vào phòng. Sáng nay anh đã bảo thám tử Trương mang mấy vật dụng để vỡ lên phòng chứa đồ trên lầu rồi, bây giờ anh mặc cô thoải mái đi khắp nhà.

” Em tìm đồ ? ” Anh xoay khuôn mặt cô đối diện mắt anh rồi hỏi, anh nhận ra lúc cô nhìn anh, cô mới nghe anh nói

Nhạc Ân nhìn người đàn ông trước mặt mình, đôi mắt to liền biến chuyển, anh thấy cô nhíu mày, rồi lại giãn, rồi lại nhíu, cuối cùng mở to thật to, miệng nhỏ cũng hé ra, đủ loại biểu tình nhưng không nói gì, liền tiếp tục nhìn vào mắt cô rồi nói ” Em tìm một con gấu ? Nói xem, tôi có nhìn thấy một con gấu trắng, nó có phải của em ? ”

Lần này thì Nhạc Ân có biến chuyển lớn, cô cau mày lại, lại cau mày. rồi lại cau mày tiếp, đến mức hai đầu lông mày liền muốn chạm vào nhau. Anh nhìn một màn này không biết cô đang nghĩ gì, nhưng cô vẫn không chịu nói, anh liền muốn cô phải nói, trải qua chuyện lúc tối anh đã xem việc bắt cô nói chuyện như một thách thức thú vị. Nghĩ liền làm, anh giơ con gấu trước mắt cô, thấy đôi mắt mở to, trong mắt sáng lên liền nhếch miệng cười, nhân lúc cô đưa tay lên thì anh đã kịp đưa lên cao hơn, lại hướng khuôn mặt nhỏ đến mắt mình, hỏi ” Em tìm con gấu này đúng không ? ”. Nhạc Ân quả thật bướng bỉnh vẫn chưa chịu nói, đôi mắt đầy lo âu chuyển qua nhìn con gấu đang được đưa lên cao, bàn tay liền đưa lên với lấy, cô quên mất mình ghét người ta đụng vào mình như thế nào, liền một tay nắm lấy ngực áo anh, cổ rướn người đưa tay kia lấy, Diệp Hạo vẫn đứng bất động mặc cô dựa vào, nhìn khuôn mặt nhỏ lúc này đã méo máo vẫn quyết

đưa tay lên cao hơn.

Thím Trương đứng nhìn một màn này nãy giờ đã thấy điều bà thấy không đúng sáng giờ, hôm nay cậu chủ quan tâm tới vợ mình cả đêm bà đã thấy không đúng, nhìn Nhạc Ân bình thường đến bà cũng không chạm qua vạt áo giờ lại bám vào người cậu chủ bà càng thấy không đúng, nhưng điều không đúng nhất là cậu chủ đang làm gì với Nhạc Ân, đang đùa giỡn cô sao?

Nhưng dường như bà thấy Diệp Hạo muốn Nhạc Ân nói chuyện, bà bất ngờ, chẳng lẽ cô ấy có nói chuyện....

Trong lúc thím Trương còn đứng đó nhíu mày suy ngẫm thì bên kia đã vang lên giọng nói, lần này bà quả thật chẳng cần nghi ngờ ngày đó có phải Nhạc Ân có nói hay không, vì lần này Nhạc Ân nói rất rõ ràng ”
Đưa ... Gấu ... Gấu.... ”

Diệp Hạo mỉm cười, một nụ cười khiến thím Trương đang mừng rỡ nhìn cũng phải ngẩn người , anh đưa tay ôm lấy cô đang dùng cả hai tay kéo lấy áo anh, đưa con gấu đến gần cô hơn, lại hỏi ” Gấu của ai ? ”

Lần này không đợi phải hỏi lui tới hay sử dụng hành động, chỉ thấy Nhạc Ân tay nắm lấy áo anh, cũng không còn giãy dụa, đôi mắt đã ướt sũng nhìn anh, miệng mếu máo nói ” Gấu ... Ân ... Ân ... ”

” Gấu của Ân Ân ” Vòng tay anh siết chặt hơn, vẫn cố hỏi.

” Gấu ... Ân.... trả ... trả.... ” Lần này thì cô thực sự bật khóc, tiếng trả cuối cùng còn lẫn với tiếng khóc, nhìn khuôn mặt nhỏ đã đầm nước mắt của cô bây giờ, anh không biết cảm nhận của mình lúc này, nhưng anh nhận thấy được trái tim anh bỗng thấy kì lạ. Bàn tay kia đưa cho cô con gấu, nhìn cô ôm chầm lấy, miệng vẫn còn thút thút không ngừng anh bỗng không có ý muốn dỗ cô, cánh tay vẫn ôm cô như vậy, đôi mắt cứ nhìn cô không rời, không hề để ý thím Trương đang nhìn hai người bằng một đôi mắt hí dầy hí hửng.

Nhạc Ân lấy lại con gấu thì khóc một hồi, Diệp Hạo cũng không dỗ vì anh vốn đang dụ dỗ cô lên tiếng cơ mà ,lúc này cô đang khóc thành tiếng hức hức nho nhỏ nghe cũng vui tai. Mặc kệ cô khóc, anh kéo đến bên ghế cho cô ngồi xuống, đưa tay cầm lấy hai bàn tay vẫn còn ôm con gấu vào ngực liền thấy cô đang khóc bỗng ngừng nhìn chằm chằm bàn tay đưa đến, sau đó liền nhanh chóng giật người lui không cho đụng vào. Diệp Hạo nhìn bộ dáng muốn bảo vệ con gấu hơn là tránh anh liền bật cười nhẹ,làm giống lúc tối không khách khí kéo con gấu ra đặt bên cạnh cô, rồi cầm chặt cả hai bàn tay của cô đèn trước mặt xem xét vết thương. Nhạc Ân nhìn người đang cầm hai tay mình bằng đôi mắt trừng đầy tức giận, cố gắng giãy ra không được miệng lại mếu máo lại, nhưng một hồi liền nhận thấy người kia cũng không cướp gấu liền để mặc, ánh mắt dần bình thường nhưng vẫn nhìn chằm chằm như vậy, miệng còn mím lại, có vẻ lại đang xem xét Diệp Hạo.

Diệp Hạo xem xét bên ngoài lớp băng mỏng một chút liền biết không sao nhưng anh đang xem xét thứ khác, vết thương Nhạc Ân tối qua có chảy chút máu nhưng quả thật chỉ là một vết thương nhẹ, miệng vết thương còn rất khô ráo , cái Diệp Hạo chú ý là đầu móng tay của cô đã hơi dài. Anh để ý hôm qua lúc anh cầm lấy tay cô trong lúc cô giãy dụa , đầu móng tay liền đâm trong lòng bàn tay anh ,nhưng lúc đó xảy ra nhiều chuyện anh không quan tâm, bây giờ mới xem xét kĩ, liền hỏi thím Trương ” Cô ngón này có thể tự cắt móng tay không ?”

Thím Trương nãy giờ bận dọn bữa trưa liền ngừng tay quay lại nhìn anh nói ” Ôi, cậu nói tôi mới nhớ, hôm nay tôi đến sớm là để cắt móng tay cho cô ấy ” , hôm qua bà canh lúc Nhạc Ân ngủ để cắt nhưng Nhạc Ân ban ngày có lúc ngủ có lúc thức cả ngày, hôm qua cô lại thức cả ngày ngồi ngẩn ra trên giường nên bà không cắt được nên định bụng hôm nay tới sớm nhân lúc cô còn ngủ rồi cắt.

Diệp Hạo nghe câu trả lời không hợp với câu hỏi nhưng cũng hiểu được là cô không thể tự cắt móng tay, liếc khuôn mặt đang nhìn mình chằm chằm liền nghĩ một đứa trẻ được cưng chiều quá đây mà, lại hướng thím Trương hỏi ” Sao lại canh lúc ngủ, bây giờ bà cứ cắt cho cô ấy” . Thím Trương nghe anh nói chỉ cười khổ ” Cậu chủ, cô ấy không thích người lạ đụng chạm vào,lúc ngủ cắt còn phải cẩn thận nữa là, lúc trước tôi cắt một lần trong lúc cô ấy ngủ thì cô ấy thức dậy liền vùng tay, tôi chỉ sợ sơ suất lại làm cô ấy bị thương ”

Diệp Hạo nhíu mày, ra lệnh ” Đưa bấm móng tay cho tôi ” , thím Trương hí hửng đi lấy liền, cả buổi bà đã thấy cậu chủ cầm tay cô chủ, còn ôm ấp, vậy thì cắt móng tay cũng đơn giản thôi. Đúng là vô cùng đơn giản, Nhạc Ân vẫn duy trì đôi mắt dán chặt vào khuôn mặt Diệp Hạo, quên cả ôm chú gấu bên cạnh, để Diệp Hạo từng tí từng tí cẩn thận cắt móng tay ỳnh. Tay Diệp Hạo nắm bàn tay nhỏ bé còn quần băng, chia

từng móng tay nhỏ xíu, bàn tay to lớn gấp đôi bàn tay cô vậy mà thành thạo vô cùng, anh cắt rất nhanh nhưng đầu móng tay cứ tròn vành vạnh, còn chu đáo dũa qua một lượt để bớt xước nữa. Cắt xong móng tay, anh liếc xuống đôi chân đang giấu trong đôi dép đi trong nhà, lại thấy tư thế ngồi không thích hợp liền tụt xuống ngồi dưới sàn nhà, nâng từng bàn chân nhỏ lên tiếp tục cắt luôn. Thật ra con người Diệp Hạo có thói quen làm mọi chuyện đều chú đáo như vậy, trong suy nghĩ của anh đơn giản là móng tay cô ta cần cắt thì có lẽ móng chân cũng vậy, nên cắt luôn. Thế nhưng một màn này trong mắt thím Trương lại khiến bà rưng rưng nước mắt cảm thán, ăiz, một người chồng tốt là đây, bà cả đời cũng chẳng được chồng nhìn lấy cái móng chân chứ đừng nói là cắt móng chân cho bà như vậy.

” Ăn cơm đi ” Diệp Hạo trừng mắt nhìn Nhạc Ân cứ nhìn mình mãi, từ nãy giờ vẫn thế, lúc kéo đến bàn cơm cũng nhìn, lúc anh đã ăn đến bát cơm thứ hai thì không thể nhìn được phải nói cô. Từ Gia Huy không dưới một lần cảm thán làm thế nào để được như Diệp Hạo, bị người ta nhìn chằm chằm mà vẫn không suy suyễn, đó là những lần uống rượu trong bar, có mấy cô gái nhìn Diệp Hạo cả buổi, Từ Gia Huy thấy bạn bị nhìn đến mức bản thân cũng nổi da gà vậy mà bạn mình thậm chí còn không đổi sắc mặt, chỉ coi cô kia như không khí. Lúc này cũng vậy, Diệp Hạo không bận tâm chuyện cô nhìn anh, chỉ là anh nghĩ sáng giờ cô còn chưa ăn gì, cô nhìn anh mà có thể no anh cũng mặc cho cô nhìn rồi. Diệp Hạo biết cô có thể nghe mình nói vì cô đang nhìn vào anh, liền lấy đũa gấp thức ăn vào chén cho Nhạc Ân, ý bảo cô ăn. Gấp rồi mới để ý chén cơm của cô liền gọi thím Trương ” Cô ấy mỗi bữa ăn mấy chén ”

Thím Trương ngồi ăn cùng liền cảm thán trong lòng - cậu ăn cùng cô ấy mấy lần mà không biết sao- nhưng vẫn trả lời ” Cô ấy ăn hai chén, vì cô ấy ăn lâu nên bà Nhạc dặn mỗi lần ăn chỉ xới ít rồi đợi cô ấy ăn xong lại xới tiếp để cơm khỏi nguội, cô ấy ăn vậy quen rồi “. Diệp Hạo nhìn cơm trong chén nhíu mày lại, hai chén cơm của cô không bằng nửa chén của anh, ăn kiểu gì thế này, ông bà vợ kia cũng chiều cô quá rồi, liền cầm chén cơm của cô đưa thím Trương ” Xới thêm đi, gấp đôi thế này ”, thím Trương nhìn nhìn Nhạc Ân rồi cũng đi xới thêm cơm, bà đang nghĩ không biết cô có ăn hết không nữa.

Ngay lập tức bà thấy thật kính nể Diệp Hạo, nhìn con gấu lúc nãy bị Nhạc Ân ham nhìn Diệp Hạo mà bỏ quên ngoài ghế sofa giờ nằm trên bàn bên cạnh anh, lại nhìn anh đang ăn không một chút để ý đến cô gái bên cạnh đang múc từng muỗng cơm to ăn nhồm nhoàm tức giận nhìn anh, lần đầu tiên trong đời bà cảm thấy bà Nhạc gã Nhạc Ân cho anh thật chính xác. Lúc này, Nhạc Ân thật sự tức giận, người đó lại bắt gấu của cô, bảo cô ăn cơm mới có được, cô đưa tay qua lấy anh liền liếc cô bằng đôi mắt đáng sợ, thế là Nhạc Ân vừa tức giận vừa lo sợ cho gấu nhỏ của mình, cứ ăn từng muỗng cơm to không hề để ý cơm trong chén rất nhiều, cũng không để ý thức ăn thím Trương ngồi bên cạnh gấp vào cho cô cũng nhiều hơn, cứ mãi ăn cho nhanh hết. Diệp Hạo hài lòng nhìn chén cơm hết sạch, tuy còn mấy hạt cơm bị rơi ra ngoài, lại ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ ai oán nhìn mình trên miệng còn dính vài vết dầu bên khóe môi, cảm thấy thành tựu, mấy đứa trẻ nhỏ nên như vậy, phải dụ dỗ ăn uống mới được, ăn sạch sẽ mà ăn ít thì được cái gì. Lúc này mới để cho Nhạc Ân chạy qua ôm lấy con gấu đi về phòng.

Hôm nay thím Trương vui trọn ngày, trưa hôm nay ăn cơm xong, Nhạc Ân đi về phòng ngủ ở luôn trong đó, Diệp Hạo nhận được một cuộc điện thoại liền rời, bà vốn nghĩ anh sẽ không về còn thấy tiếc những giây phút hai vợ chồng bên nhau sáng nay thì buổi chiều Diệp Hạo đã về, lại về trước giờ cơm cả tiếng, thế là thím Trương liền nhanh chóng chớp lấy thời cơ ” Cậu chủ, tối cậu còn đi đâu không ?”

Diệp Hạo vừa cởi áo khoác vừa lắc đầu ” Không, có gì sao ?”

Thím Trương cười nói ” Tối nay tôi có việc, tôi nấu ăn xong xin phép về nhà trước được không, chén bát mai tôi đến sớm dọn ”

Diệp Hạo liền nhanh chóng nói một tiếng được, ngày xưa anh ở một mình còn không cần người giúp việc, hôm nay có người nấu cho buổi tối là quá tốt rồi, nói xong liền vào phòng.

Thím Trương hài lòng đi nấu nhanh buổi tối, tốt quá, ý định của bà chính là để anh tối nay ở với Nhạc Ân, bà muốn anh ở bên cô nhiều hơn.

Cả hai người ngoài này không một ai biết lúc này ở trong phòng Nhạc Ân không phải ngồi thần thờ như mọi ngày, mà buổi trưa lúc quay về phòng, Nhạc Ân đã quyết định làm một việc, giờ đây Nhạc Ân đã làm xong mọi việc, đang nằm trong đắp chăn kín mít.

Diệp Hạo tắm xong thì thím Trương đã dọn xong buổi tối, đang cầm túi xách chờ anh ra. Vừa thấy anh

liền hướng anh nói một câu , rồi xin phép về. Diệp Hạo nhìn bàn cơm tối, lại nhìn xung quanh nhà, lâu lắm rồi anh mới ăn cơm tối ở nhà. Đi tới bên cạnh bàn ăn chợt nhớ tới điều gì liền đi về phía phòng Nhạc Ân, cô ta chắc cũng chưa ăn tối, anh vừa đi vừa nghĩ.

Anh đứng bên cạnh giường ngủ của cô, nhìn bên ngoài chần chừ thấy một người đang nằm co lại, đang phân vân không biết nên kêu cô dậy hay để cô ngủ, nhưng thấy đắp chăn kín mít như vậy, không thấy khó thở sao liền đưa tay kéo chăn xuống , nhìn một cảnh dưới chăn thì hai tay đang cầm chăn kéo ra cũng sưng lại trên không , trong chăn, ngoài một cô ngực còn có rất nhiều thứ, gấu, đồng hồ con gấu, mấy cái đĩa phim hoạt hình, cái ví hình bông hoa, kể cả bàn chải đánh răng , khăn mặt ... đều đang được cô ôm vào lòng , đôi mắt người ôm đang nhủu chặt miến cưỡng chứng tỏ đang giả vờ ngủ.

Nhạc Ân quay về phòng liền nghĩ cách giấu chú gấu đi, cô sợ lại bị anh cướp mất, nghĩ thế nào lại đem đồng hồ yêu thích giấu luôn, nghĩ nghĩ lại chạy tới tủ lấy đĩa phim, thấy cái ví hình bông hoa bà may cho cũng cất luôn, cuối cùng cứ một lúc lại chạy đi lấy một ít thứ trong phòng ... dẫn đến một màn như Diệp Hạo thấy bây giờ. Nhạc Ân đã nghe tiếng bật đèn, trong lòng liền nghĩ người đó đến, lúc bị mở chăn ra chỉ nhủu chặt mày sợ hãi, cô không muốn mất những thứ này đâu, oa oa.

Diệp Hạo buông chăn xuống ngang vai cô, hai tay vòng lại ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ đang giả vờ, bất chợt có một suy nghĩ trong đầu ” Cô nhóc này thật đáng yêu” .

5. Chương 5

Diệp Hạo cứ ngồi nhìn như vậy , anh đợi cô có thể chịu đựng được đến bao giờ, thế là Nhạc Ân bé bỏng lại bị trêu chọc. Nhạc Ân thấy thật tủi thân, bình thường cũng nằm ngấn ra mà ngắm sao trên trần nhà mấy tiếng cũng không sao , vậy mà giờ đây vì nằm 1 tư thế mà thấy người thật khó chịu. Hồi chiều, lúc ôm mấy thứ nằm xuống, Nhạc Ân suy nghĩ đến một chuyện, đó là ông bà không thấy đâu nữa, cả đêm bị Diệp Hạo đụng chạm liền khiến Nhạc Ân tỉnh táo, những lúc nhìn anh chăm chăm chính là muốn biết anh là ai, cô không có biết anh , oa. Sau đó, nhìn thấy thím Trương thì mơ mơ hồ hồ là có biết người này, nhưng Diệp Hạo thì hoàn toàn xa lạ.

Nhạc Ân thường ngờ ngẩn nhưng ông bà Nhạc đã sống với cô 18 năm, sao cô có thể quên họ, chỉ là hàng ngày tâm trí không để ý đến xung quanh nên không quan tâm lâu nay mình vốn đã sống với hai người khác. Nhạc Ân cảm thấy lòng mình rất khó chịu , cô không biết ông bà đi đâu rồi, mà bên cạnh bây giờ là một người kì lạ. Từ nhỏ đến giờ ông bà chưa một lần to tiếng với cô, vậy mà người đó đánh cô, còn mắng cô nữa. Bây giờ lại muốn đến cướp đồ của cô làm cô sợ, không dám cử động, càng nghĩ càng thêm khó chịu, càng thấy mỗi lưng, cánh tay nằm dưới cũng tê tê nữa, bà ơi, ông ơi.

Diệp Hạo nhìn cô vẫn cố gắng nhắm mắt, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác không muốn buông tha, không hiểu sao chỉ đối với cô anh mới như vậy, quyết tâm trêu chọc đến cùng . Nhưng anh không ngờ rằng cô sẽ khóc, này giờ cứ cười mỉm nhìn cô chật vật, giờ thấy miệng cô mím lại, mũi nhẹ hít hít, lại thấy nước mắt chảy ra thì giật mình , không kịp suy nghĩ liền ôm cô ngồi dậy nói ” Sao lại khóc rồi, đồ ngốc này ”

Lần này thì Nhạc Ân mở mắt rồi, lại nhìn thấy khuôn mặt Diệp Hạo thì hoàn toàn bật khóc, khóc thảm thương vô cùng, cô ghét người này, cô muốn thấy ông bà. Diệp Hạo thấy tay chân mình thật dư thừa, một tay vòng sau lưng cô ôm lại, tay kia đưa lên lau nước mắt nhưng vẫn lau mãi không hết, miệng mở ra toàn là nói những lời thờ ơ , qua loa vậy mà bây giờ phải liên tục dỗ cô ” Đừng khóc, ngoan, tôi có lấy đồ của em đâu ngoan ... đừng khóc nữa”

Nhạc Ân vẫn không nghe, cả ngày hôm nay cô nhiều lần tức giận anh rồi, bây giờ được dịp thì khóc luôn. Diệp Hạo thở dài, anh sao thế này, sao bây giờ anh thấy thật vô lực, lúc trưa anh còn chọc cô khóc cũng không thấy gì cơ mà, lúc tối chẳng phải khi cô khóc nháo anh còn có thể đánh mông 1 cái cơ mà, nhưng giờ lại không thể ra tay được, anh nhận ra mình không muốn làm đau cô nữa, nghĩ tới nghĩ lui quyết định để cô khóc cứ khóc, nhưng không nhìn được vẻ thảm thương của cô đành dùng cả hai tay ôm cô vào lòng, một bàn tay đặt sau gáy vuốt nhẹ tóc cho cô bình tĩnh lại.

Nhạc Ân khóc đủ rồi chỉ nhẹ thút thít, thỉnh thoảng lại hít hít mũi, lại thở dài một hơi, theo quán tính còn nức nở một tiếng trong cổ họng, không nhận ra là mình đang nắm áo úp mặt vào Diệp Hạo. Diệp Hạo thấy cô ngừng khóc vẫn không động đậy, được rồi, lúc anh mạnh tay được là do lúc đó anh chỉ biết cô cần phải như vậy mới ngoan ngoãn, nhưng giờ đây anh thấy anh vô lực trước tiếng khóc đáng thương này, nên anh không muốn chọc cô lại khóc tiếp. Một lúc lâu, không còn nghe tiếng thút thít nữa, anh cẩn thận đẩy cái đầu nhỏ rồi bời ra, anh muốn xem khuôn mặt cô. Khuôn mặt nhỏ đã khô nước mắt nhưng đôi mắt to tròn nhìn anh lại đỏ hoe, khóe mắt còn đọng chút nước, anh mỉm cười làm hòa ” Đừng khóc nữa, tôi không lấy đồ của em đâu, đi ra ăn cơm nhé ”, nói xong lại dò xét vẻ mặt của cô.

Nhạc Ân nhìn chằm chằm Diệp Hạo, khẽ hít mũi, miệng chun lại, chỉ nói một tiếng ” Ghét”

Diệp Hạo trợn tròn mắt, nhưng rồi bất chợt anh bật cười ha hả mấy tiếng, cô bảo ghét anh, được lắm, ai bảo đồ ngốc này suốt ngày thần thờ không biết ai là ai cơ chứ, còn biết anh là kẻ đáng ghét đây này, là do anh đã đánh cô hay là trêu cô đây, anh lại nhin không được mà cười vui vẻ. Dường như cười đã đủ, anh cẩn thận ngẩng nhìn cô , lúc này cô vì thấy anh cười mà đang nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt đầy thắc mắc tại sao anh lại cười. Anh nhìn biểu tình của cô, ngăn cản xúc động kì lạ đang dào dạt trong lòng, nhẹ vỗ đầu cô ” Ăn nhé, ăn xong rồi ghét tôi tiếp, tôi không muốn ngày mai thím Trương biết tôi để em nhin đói ”

Nhạc Ân được bế ra tới ghế ăn của mình, vì Diệp Hạo tự nhiên muốn như vậy, coi như đang dỗ cô. Diệp Hạo nhìn đôi mắt mở to còn mọng nước nhìn mình từ trong phòng ra tới đây này giờ, nhìn đến quên chén cơm trước mặt thì nghĩ rằng anh không thể sử dụng cách thức như hồi trưa để ép buộc cô nữa rồi, khẳng định là anh chỉ cần đụng vào mấy thứ trong phòng thì cô sẽ lại khóc. Cầm lấy tay cô đặt vào cái muống, lại nâng chén cơm đặt một tiếng cạch nhẹ xuống bàn để thu hút sự chú ý của cô, vậy mà cô cũng không để ý, tay cầm muống, đầu nghiêng qua nghiêng về nhìn, lại nhìn, rồi vẫn cứ nhìn. Anh nhìn cái đầu của cô quả thật lại không thể không cười, anh hôm nay cười vì cô không biết bao lần rồi, nhưng quả thật nhìn cô anh lại không ngăn được cơ miệng dãn ra, bây giờ anh mới nhận ra được rằng cô không phải là đáng yêu mà đáng yêu vô cùng. Bắp mặt ngơ ngơ, mắt to tròn, mũi nhỏ cao, miệng cũng thực nhỏ nhắn xinh đẹp, cứ mỉm rồi lại chu ra liên tục, làn da trắng mịn màng, kết hợp với mái tóc mây đang rũ nhẹ nhàng , ừm, anh thấy được vẻ đẹp của cô rồi.

Hai người cứ qua lại này giờ làm thức ăn cũng nguội đi nhiều rồi, anh nhìn mấy món trên bàn chợt vỗ vỗ nhẹ cái đầu đang nhìn mình ” Ngồi yên đó, tôi hâm thức ăn xong lại nghĩ cách cho em ăn ” rồi bưng thức ăn đi. Nhạc Ân liền quay người nhìn theo anh, cái đầu cứ ngoẹo từ từ, rồi chẳng biết nghĩ gì liền đứng dậy đi theo anh. Diệp Hạo quay đầu nhìn cô đi theo rồi đứng lại sau lưng nhìn cũng mỉm cười nhìn lại cô, chợt trong đầu chợt nảy ra một cách hay.

” Ăn thêm miếng nữa “, Diệp Hạo đưa muống cơm đến bên miệng cô, đợi chờ cái miệng nhỏ đang phồng lên không chịu mở ra, lại dụ dỗ ” Ngoan, ăn gì mới có nữa chén, ăn thêm miếng nữa nào ” , anh đang dứt cơm cho cô. Lúc này thấy cô bám theo mình, anh nảy ra ý định nếu mình dứt cơm cho cô thì sao, cô chẳng phải luôn luôn nhìn anh sao, anh nói gì cô cũng sẽ nghe vào, vậy nên bây giờ mới có cảnh này. Nhạc Ân mỉm chặt môi không mở, lúc này đây đang quay mắt sang chỗ khác không nhìn Diệp Hạo nữa, cô nhìn anh sẽ bị bắt ăn cơm mà cô no rồi nha. Nhạc Ân rất dễ dỗ ăn cơm , thường ngày giờ này là ăn cơm nên bụng bây giờ cũng cảm thấy đói, Diệp Hạo chỉ việc đưa muống đến bên miệng cô, cô chỉ ham nhìn anh thấy có thứ nằm bên môi thì há miệng ăn, rồi cứ ngơ ngác vừa nhìn vừa nhai, Diệp Hạo chỉ việc nhai nuốt cơm, đợi cô ăn xong trong miệng lại dứt tiếp, vì vậy không ai để ý là cả hai đang ăn chung một chén cả.

Diệp Hạo cũng không biết cô ăn bao nhiêu cơm nhưng đại khái là cũng nhiều hơn bình thường thím Trương cho cô ăn. Nhìn cô mỉm chặt môi không chịu ăn nữa anh cũng không miễn cưỡng , vừa ăn vừa nhìn biểu tình của cô, trước đó cứ dán chặt mắt vào anh vậy mà bây giờ thì quay qua chỗ khác, chốc chốc lại quay lại nhìn anh phát hiện anh đang nhìn mình, lại sợ bị ép ăn cơm liền nhanh chóng quay đi chỗ khác. Anh nhai nuốt cơm, nhai nuốt cơm, quên mất vừa mới xong anh còn trêu cô đến khóc, bây giờ hiện tại lại trêu cô. Nhạc Ân cứ giữ mãi tư thế như vậy, đến khi quay lại lần nữa thì thấy anh đã ăn xong, chống tay mỉm cười nhìn cô. Anh biết mình lại đang trêu cô nhưng không nhin được cứ trêu là trêu thôi. Diệp Hạo cũng trêu đủ, liền muốn dọn dẹp lại đồng chén đĩa cho gọn , vừa muốn đưa mắt khỏi cô liền thấy chuyện thú vị, cô bĩu môi, quay ngoắt đầu một cái thật mạnh không nhìn anh. Nhạc Ân không thể ngờ rằng chính biểu hiện này của cô khiến ột người nhìn cô đầy tính toán, mà người đó không hề nhận ra rằng vì muốn ngày ngày được nhìn thấy cô có nhiều cảm xúc hơn mà chính mình cũng thay đổi rất nhiều.

Tối nay, Nhạc Ân quên mất trình tự hàng ngày của mình rồi, thường ngày ăn xong sẽ tắm rồi xem phim hoạt hình, vậy mà đêm nay ăn xong cứ ngồi đó nhìn Diệp Hạo bưng chén bát đi rửa, lại nhìn anh rửa xong đi ra phòng khách liền đi theo. Diệp Hạo liếc nhìn cái đuôi sau lưng mình mỉm cười, anh đang suy nghĩ thường ngày cô sẽ làm gì sau khi ăn, anh cũng không thể để cô đi theo anh như vậy, nếu cứ đi theo vậy thì đi đến cả đêm cũng không biết chừng, anh muốn về phòng làm việc. Đang đi bỗng đổi hướng đi về phòng cô muốn mở cửa phòng, Nhạc Ân thấy vậy cả kinh liền chạy nhanh đến cầm tay anh lại, chu miệng nói ” Không Không ”

Hôm nay cô cũng nói hơi nhiều nên lúc cô nói anh đã không còn thấy ngạc nhiên nữa , lúc này anh vỗ nhẹ đầu cô cười , biết cô đang sợ anh vào phòng lấy đồ liền nói ” Em vào phòng nghỉ đi, tôi sẽ không lấy đồ của em, tôi còn phải đi làm việc ” Nói xong đứng nhìn cô. Nhạc Ân nhìn anh, xác định hôm nay nhìn cũng đã đủ, vừa nãy nghiêng ngẫm nhận thấy người này giống bà thường dứt ình ăn , vậy cũng tốt như ông bà của mình đi, liền buông tay anh đi vào phòng, bước vào rồi không quên quay lại nhìn anh thêm cái nữa đầy cảnh giác. Suy nghĩ của Nhạc Ân biến hóa vô cùng, hồi sáng còn xem người ta như kẻ xấu đánh mình, đến trưa thì xem như kẻ trộm, thế mà đến tối thấy anh nhìn mình, dứt iếng cơm đã cho anh là người tốt, thật không khác gì đứa con nít dễ giận dễ dụ dỗ , mới đây có nghe anh nói sẽ không lấy đồ của cô nhưng cũng không mấy an tâm, ừ chỉ là dứt cơm như ông bà thôi, chứ đâu biết sẽ không trộm đồ nữa đâu. Cô gái nhỏ lại ngồi lên giường thần thờ suy nghĩ như mọi lúc nữa rồi .

Anh nhìn cô ngồi im lặng, trong lòng thấy nẩy sinh cảm một giác kì lạ không hiểu được, nhưng vốn dĩ trước đây cũng chỉ toàn thấy biểu hiện như vậy của cô nên dần sự thắc mắc trong lòng xuống đi vào phòng mình, ngày mai anh đi gặp khách hàng thì phải.

Buổi tối, Diệp Hạo lại qua phòng cô mở cửa, thấy cô đã nằm ngủ mới tắt đèn phòng khách rồi về phòng mình ngủ.

Sáng sớm 6h thím Trương đã đến, mọi khi phải 7h30 bà mới tới vì Nhạc Ân 8h mới ra ăn sáng. Tối sớm đương nhiên là tò mò hai người Diệp Hạo và Nhạc Ân hôm qua thế nào, thấy xe anh vẫn còn liền thực vui mừng . Vào nhà thấy chén đĩa tối qua đã gọn gàng, hảo cảm với Diệp Hạo lại tặng thêm vài phần. Thím Trương không biết Diệp Hạo có ăn sáng không nhưng vẫn nấu cháo ăn sáng cho hai người. Diệp Hạo có thói quen thức dậy đánh răng rửa mặt xong sẽ đi liền, bình thường anh ở nhà chỉ để ngủ , còn mọi khi sinh hoạt ở nơi làm việc là chính, ví dụ như sáng nào thích chạy thể dục liền đem áo quần lên xe, đến khu thể thao chạy rồi tới luôn chỗ làm tắm, áo quần cũng có sẵn ở đó mấy bộ, để những lúc làm xong tắm luôn để đến chỗ hẹn với bạn bè , với anh, mọi việc anh đều có thể thích ứng tùy thời tùy nơi, không cần phải có quy luật hay thói quen nào rườm rà ngoại trừ thói quen phải tắm. Cho nên hôm nay lúc anh ra khỏi phòng thấy thím Trương đã đến chuẩn bị thức ăn, thấy anh ra gọi anh lại ăn cũng không cậu nệ, liền ngồi xuống ăn. Thím Trương hứng khởi thật nhưng chợt nhận ra không biết phải tò mò chuyện hôm qua như thế nào, hỏi thẳng thì không được mà lựa lời để hỏi han thì không hợp lí, chẳng lẽ hỏi hôm qua Nhạc Ân có ăn cơm hay không sao, ngày nào cô ấy cũng đúng giờ làm việc 1 theo trình tự như nhau, bà chẳng quen thuộc rồi sao, nghĩ như vậy liền lựa chọn im lặng là tốt nhất. Thím Trương nhìn Diệp Hạo rời đi, lát sau 8h Nhạc Ân dậy ăn sáng như bình thường, thật sự thấy thất vọng trong lòng , bà nào ngờ được có rất nhiều việc tối qua đã xảy ra mà bà không biết, aiz.

Trần thúc thấy Diệp Hạo trên xe bước xuống toàn thân đầy mồ hôi liền biết anh mới đi chạy bộ. Văn phòng này Trần thúc mở ra khi xưa vốn là nhà cũ của Trần thúc nên trong văn phòng có đủ phòng bếp, phòng tắm, chỉ là mấy cái phòng ngủ đã bị trưng dụng thành nhà kho, Diệp Hạo lúc đến xin việc đã nói là rất thích phong cách tự do làm việc của văn phòng này, Trần thúc nghe mà ai oán, cậu ta chê văn phòng nhỏ nên không có quy tắc hoạt động chứ gì, nhưng dù bây giờ Trần thúc có thể nâng quy mô lên thành công ty nhỏ,Trần thúc cũng không muốn. Ông là người sống cũng không quá ham muốn, hiện tại đã rất hài lòng với cách làm việc của chính mình rồi, tự do thoải mái, anh em trong văn phòng cũng vô cùng đoàn kết, không tranh giành,công việc hiện nay lại dư thừa, ông không cần gì hơn nữa.

Trần thúc nói vọng vào phòng tắm ” Diệp Hạo, chút nữa nhớ 9h đến gặp khách hàng ” , nói xong liền ra nhắc nhở cậu nhân viên Tiểu Đầu ở lại trông văn phòng rồi đi.

Diệp Hạo không cần Trần thúc nhắc cũng nhớ, anh dù sống tùy ý nhưng công việc luôn chu đáo, tắm xong

chỉ mới hơn 8h liền ngồi vào máy tính xem lại công việc.

Trong một quán cafe trang trí theo phong cách sang trọng, Từ Tổ Tổ ngồi bên cửa sổ nhìn con đường đầy đặc cửa hàng bên ngoài, đây là một khu phố hàng hiệu, đường ở đây không phải là con đường địa đạo nên chỉ ít xe cộ qua lại, ngẫu nhiên xe đến đây cũng chỉ là của giới nhà giàu tới mua sắm và ăn uống. Người bình thường đi qua đây cũng chỉ để ngắm. Từ Tổ Tổ tay cầm ly cafe đưa lên môi đỏ thắm nhấp ngụm nhỏ, dưới cái mũ phớt đội lệch hiện lên khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm rất kiểu điệu, mái tóc uốn dài vuốt qua một bên sóng sánh, mặc một chiếc áo ống ôm ngực, quần jean đen đơn giản nhưng chất liệu đắt tiền ôm chặt vào đôi chân thon dài nhìn thật hấp dẫn, đôi giày cao gót đen che phủ cả bàn chân chỉ thấy mu bàn chân trắng hiện ra thật bắt mắt, nhìn thế nào cũng thấy một phong cách bụi bụi nhưng không mất đi vẻ quý phái. Khách hàng hôm nay Diệp Hạo gặp chính là Từ Tổ Tổ, cô chính là chủ nhân ngôi nhà mà Trần thúc nhận lời mời trang trí cộng thêm giúp cô mua nội thất. Tổ Tổ không có thói quen chờ đợi, nhưng ngày hôm đó lúc nghe cô bạn mình nói người trang trí quán cafe nhà cô ấy là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, vốn cô đã thấy thích cách trang trí độc đáo của anh, nghe như vậy liền gỡ bản tính tiểu thư, quyết định phần trang trí ngôi nhà mà cha cô đang xây cho cô giao cho văn phòng Trần thúc, cô muốn gặp người đàn ông được cô bạn mình nói là rất khó gần xem sao, nên hôm nay đến hơi sớm. Đó chỉ là một văn phòng nhỏ nhoi, cô cũng không muốn nhà mình bị giảm giá trị, nhưng nếu anh cho cô hứng thú đúng như lời bạn cô nói, cô để anh làm cũng không sao. Đang suy nghĩ thì đôi mắt bỗng chăm chú nhìn vào một hình ảnh, một người đàn ông với dáng người cao nổi bật, mặc áo khoác gió màu đen đang đi vào, đặc biệt lúc anh quay lại là có thể thấy được khuôn mặt trắng, đôi môi mỏng đang mím lại với cặp mắt đen tuyệt đẹp. Tổ Tổ thấy anh hỏi phục vụ xong thì quay về phía mình nhìn liền thấy tim đập mạnh một cái, anh chính là Diệp Hạo mà bạn cô nói sao, cô không thể ngờ lúc nghe bạn nói cũng không có gì ngoài sự tò mò nhưng bây giờ... bây giờ cô thấy mình đang ngẩn ngơ không biết phải nói gì nữa rồi.

Diệp Hạo đi về phía Từ Tổ Tổ, thấy cô nhìn mình vẫn tự nhiên đưa tay bắt tay cô giới thiệu " Cô chính là Từ Tiểu Thư, tôi là Diệp Hạo, Trần thúc bảo tôi đến đây để bàn chuyện với cô "

Lúc này Tổ Tổ mới giật mình, liền đưa tay ra bắt tay anh, bàn tay cảm nhận được sự ấm nóng, cô bỗng thấy mặt mình nóng hổi, chỉ biết im lặng quên cả trả lời. Diệp Hạo rút tay ra ngồi xuống đối diện, đợi người phục vụ đến gọi ly cafe rồi vào chuyện chính " Từ Tiểu Thư đã suy nghĩ kĩ về hợp đồng này chưa ? " , thật ra Trần thúc nói với anh người chủ chỉ mới đưa chuyện với ông, nếu bên ông có thể làm họ vừa ý thì hợp đồng này sẽ giao cho ông, nên Trần thúc để anh đến nói chuyện hôm nay là để chủ nhà có quyết định giao công việc hay không, hơn nữa anh cũng là người phụ trách chính nên ông để quyền quyết định nhận công việc cho anh.

Tổ Tổ cố giữ bình tĩnh về thần nhiên, mở miệng " Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi .. nhưng đây là một ngôi nhà lớn, chỗ các anh có thể đảm trách được công việc không "

Không phải cô ta tìm đến các anh trước ư, sao giờ còn hỏi có đảm trách được không, Diệp Hạo khó hiểu nhíu mày nhìn cô gái trước mắt, anh nghĩ hôm nay anh chỉ đến để bàn về công việc trang trí xem có phù hợp không thôi chứ. Từ Tổ Tổ thấy anh nhíu mày thì trong lòng nảy sinh cảm giác chột dạ, hồi nãy mới từ vai về chờ người ta cầu, giờ lại chuyển thành đi cầu người ta, ngay lập tức liền đính chính " Ách, chỉ là ngôi nhà này là cha xây mừng sinh nhật cho tôi, đây là một món quà ý nghĩa nên tôi không muốn làm hỏng nó ... " lại thấy càng nói càng thấy không đúng, cứ như mình khoa khoang liền sửa lại " không phải, thật ra tôi muốn nói là các anh làm thế nào để tôi thấy phù hợp thì liền tiến hành, tôi muốn nói như vậy .." nói xong thì liếm liếm môi ngược mắt nhìn Diệp Hạo.

Diệp Hạo cầm ly cafe cúi đầu vừa uống vừa nghe, lại gật gù tỏ vẻ đã hiểu " Xin tiểu thư cứ an tâm, văn phòng chúng tôi dù nhỏ nhưng có lẽ tiểu thư tin tưởng nên mới tìm đến, ngày mai tôi sẽ gửi bản phác thảo kế hoạch trang trí ngôi nhà cho tiểu thư, nếu cô thấy hài lòng thì giao công việc này cho chúng tôi " Diệp Hạo nói xong, đặt ly cafe xuống bàn, hai tay đan vào nhau để trước ngực, nhìn cô chờ trả lời.

Từ Tổ Tổ không nhìn thẳng vào anh, nhưng vẫn thấy được lúc này anh ngồi, hai khuỷu tay tựa vào hai bên thành ghế, hai tay đan lại trước ngực, lưng dựa hờ vào sau ghế, thần sắc nhàn nhàn đang nhìn cô, nhìn thế nào cũng là một tư thế ngồi đầy vẻ quý phái, mặt cô bị anh nhìn càng nóng lên, đành cố nói cho qua chuyện " Được, tôi đồng ý " .

Diệp Hạo lúc này mới ngồi thẳng người , nghiêm túc nói ” Từ tiểu thư có thể cho chúng tôi xem qua căn nhà được không, càng sớm càng tốt, tôi nghe nói đã hoàn thành xây dựng tất cả, ngay cả tô sơn bên ngoài ”

Đúng là ngôi nhà của cô đã hoàn thành xong, vốn là lúc đầu cũng đã được thiết kế cả nội thất bên trong, nhưng chưa kịp làm gì bên trong thì biết đến anh, liền thay đổi kế hoạch, nhưng may mà mình thay đổi kế hoạch - Từ Tổ Tổ nghĩ, sau đó hướng anh, giọng nói bỗng nhẹ nhàng ” Chiều nay luôn được không, sau buổi trưa, tôi muốn hoàn thành nhanh ngôi nhà cho kịp sinh nhật ”

Thím Trương hôm nay thấy là lạ, Nhạc Ân cứ nhìn chăm chăm vào bà, cô vẫn như cũ, vẫn im lặng làm những việc theo trình tự, nhưng thay vì bây giờ ngồi trên ghế nhìn vào vật gì đó trong phòng, mục tiêu lại chuyển thành bà, thậm chí lúc này đang ăn trưa, Nhạc Ân không nhìn chén cơm trước khi ăn như thường lệ mà lại đi nhìn bà. Thím Trương bất chợt đưa tay lên mặt mình, lại thấy đương nhiên mặt mình chẳng có gì cả, dù có gì cô bình thường cũng sẽ không nhìn, có lúc nhìn lâu , bà di chuyển qua lại cô cũng di chuyển đầu theo, cũng có lúc ngược lên nhìn chăm chú được mấy phút thì lại cúi đầu xuống, dường như trong mắt còn có chút thất vọng nữa. Thím Trương lắc đầu rồi bời, không hiểu được điều gì đang xảy ra nữa, mặc kệ cô nhìn, đi làm việc của mình, bà có hỏi cô cũng không trả lời bà, dường như cô chỉ nói chuyện với cậu chủ, bà nghĩ, có cậu chủ ở đây thì tốt rồi.

Thím Trương đương nhiên không biết Nhạc Ân nghĩ gì rồi, Nhạc Ân bây giờ đang nghĩ, người này là thím Trương, hôm qua cô nghe người kì lạ đó gọi vậy, cũng giống như ông gọi bà là bà, bà lại gọi ông là ông, nên cô chỉ biết người đó là ai qua người khác gọi. Nhạc Ân lại nghĩ, thím Trương không phải bà mình, lại suy nghĩ đến chuyện ông bà, ông bà đi đâu nhỉ, hai hôm nay cô không thấy , nghĩ thì cũng chỉ nghĩ được ngang đó thôi, vì đầu óc Nhạc Ân không thể biết được điều cô đang nghĩ được gọi là ” nhớ ”, khái niệm đó cô chưa từng biết. Điều quan trọng hơn, người hôm qua , người kì lạ đó, đi đâu luôn, cô nghĩ, có phải người đó đã đi giống như ông bà luôn không. Nhạc Ân có tiền bộ, cô không như mọi ngày không biết gì về xung quanh nữa, mà hôm nay cô đã có thể chú ý chút chút, như đang thần thờ mà nghe được tiếng động của thím Trương đang làm việc liên chú ý, cô muốn xem là ai, lúc thấy vẫn chỉ là thím Trương, mà không phải ông bà, cũng không phải người kì lạ hôm qua nên mới có cảnh thím Trương thấy cô thất vọng. Dù vậy, một số tiền bộ nho nhỏ cũng không thể đánh tan thói quen sống 18 năm nay của cô được, vẫn nên đi về phòng của mình thôi, cô muốn ngồi trong đó rồi, Nhạc Ân nghĩ vậy liền đứng dậy đi vào phòng.

Diệp Hạo đã xem xong nhà, đang trên đường về lại văn phòng. Lúc trưa ăn cơm xong thì theo lời hẹn với Từ Tổ Tổ, anh đi xem nhà cô. Một căn nhà được thiết kế rất đẹp, Diệp Hạo vừa lái xe về vừa suy nghĩ. Anh có nhìn qua bản vẽ ngôi nhà trước đó, nhưng cảm giác được nhìn ngôi nhà thật bên ngoài và có thể sờ tay cảm nhận lại khác hoàn toàn, thấy thỏa mãn trong lòng. Thỏa mãn, nghĩ tới điều này, đôi mắt Diệp Hạo chợt tối lại, đã bao lâu rồi anh không được cái cảm giác thành tựu khi hoàn thành một ngôi nhà, hơn một năm rồi, kể từ khi anh về nước, anh có nên quay trở lại bên kia hay không , anh ở đây cũng đã đủ rồi.

Xe dừng ở đèn đỏ, Diệp Hạo một tay cầm vô lăng, một tay chống lên cánh cửa ưu tư suy nghĩ, bỗng anh nhìn thấy bên đường có một cửa hàng đồ chơi, mấy chú gấu được trưng bày ở sau bức tường làm bằng kính. Nhìn chăm chăm vào mấy con gấu, trong đầu Diệp Hạo liền hiện lên một đôi mắt to tròn, sau đó là cả khuôn mặt nhỏ nhắn, anh vội lái xe đi, trong đầu nảy ra một ý định, không phát hiện vì ý định mới nghĩ ra đó, khóe miệng hiện lên nụ cười.

6. Chương 6

Thím Trương đang nấu buổi tối mà không tin vào mắt mình khi nhìn thấy Diệp Hạo bước vào nhà. Hôm nay cậu chủ lái về nhà sớm, có bất ngờ nhưng bà vui mừng nhiều hơn. Diệp Hạo vào nhà nhìn phòng khách không có người lại liếc qua cánh cửa phòng đang đóng của Nhạc Ân rồi nói với thím Trương ” Lúc nào ăn cơm hãy gọi tôi” . Nói xong ôm theo một thùng giấy không biết là chứa gì bên trong đi vào phòng. Bà cũng không thắc mắc nhiều, nhìn đồng hồ còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ cơm, nhưng hôm nay có Diệp Hạo về ăn, bà phải nấu nhiều thêm mới đủ, nghĩ vậy liền tiếp tục nấu ăn. Bên trong phòng Nhạc Ân, cô đang

ngồi nhìn đồng hồ gấu, ánh mắt hôm nay đặc biệt buồn bã khác thường, nhìn nhìn nhưng hoàn toàn không để ý đến giờ giấc như mọi ngày, vì vậy Nhạc Ân quên mất đã sắp tới giờ ăn cơm.

Thím Trương nhìn kim đồng hồ chỉ 6h, lại nhìn hai cửa phòng ngủ đóng kín, quyết định đi gọi Diệp Hạo trước là hợp lý nhất. Ở trong phòng lúc này, có một người đàn ông đang ngồi may vá, sản phẩm là một chú gấu nhỏ bằng bàn tay người đó, bên cạnh bày la liệt vải bông, bông nhồi, cúc áo... và một tờ giấy hướng dẫn may gấu được in từ trên mạng xuống. Bàn tay khéo léo từng đường kim mũi chỉ, lúc mới đầu có hơi chậm nhưng khi đã quen tay thì tốc độ may thật nhanh, vậy mà đường chỉ sít sao vô cùng, nhìn thế nào cũng không thấy một lỗi nhỏ. Diệp Hạo từ khi vào phòng đã bắt đầu làm, đang làm con gấu thứ 3 thì nghe tiếng gõ cửa. Cầm hai chú gấu nhỏ đã hoàn thành, nằm gọn trong lòng bàn tay rất đáng yêu, anh chỉ lấy một con rồi đứng dậy bước ra ngoài.

" Sao vậy " Diệp Hạo vừa ra ngoài đã thấy vẻ mặt thím Trương khác thường.

" Cô chủ vẫn chưa ra ăn cơm, tôi không biết có nên vào gọi không, tôi gọi cô ấy sẽ không nghe " Cho nên bà muốn nói tiếp là, cậu vào gọi dùm tôi chứ, nhưng vẫn không nói, bà linh cảm anh sẽ vào gọi.

Diệp Hạo cầm lấy chú gấu nhỏ xịu đi tới bỏ lên bàn ăn, rồi quay về mở cửa phòng Nhạc Ân, chỉ 5s sau đã thấy anh dặt tay một cô bé đang mở to mắt nhìn chăm chăm mình đi về phía bàn ăn. Thím Trương lại híp mắt rồi.

Nhạc Ân nhìn Diệp Hạo, vẫn như hôm qua dán chặt mắt, nhưng Diệp Hạo có cảm giác đôi mắt cô hôm nay hơi kì lạ, anh không biết nữa, có lẽ do cô cứ chớp chớp mắt, lại híp lại, rồi lại chớp chớp luân phiên, không còn chỉ là dán chặt mắt như bình thường. Nhưng Diệp Hạo nhanh chóng cho qua, anh cầm lấy chén cơm vẫn xới ít như mọi ngày của cô tự tay đi xới thêm, thím Trương nhìn anh xới cơm đầy vung mà thấy sợ trong lòng, aiz, bắt Nhạc Ân ăn nhiều vậy có được không đây.

Diệp Hạo đặt chén cơm xuống, nhìn cô mỉm cười một cái, rồi đưa tay cầm lấy chú gấu nhỏ bên cạnh đưa lên để gần ngay mặt của cô. Tròng mắt của Nhạc Ân theo đó đưa xuống từ từ, dời từ người của Diệp Hạo xuống con gấu nhỏ trước mắt mình. Diệp Hạo hài lòng khi thấy ánh mắt sáng bừng của cô, cái miệng nhỏ nhắn đang từ từ cong lên cũng rất thú vị.

" Thích không " Anh hỏi

Nhỏ, rất nhỏ, nhỏ xíu nhưng thật đẹp, Nhạc Ân như bị mê hoặc đưa tay lên muốn lấy.

" Thích không, nói tôi nghe xem nào " đang nói bỗng quay lại nhìn thím Trương " Hôm nay cô ấy có nói gì không ?"

Thím Trương đang ngồi xem nhiệt tình nghe vậy cười trả lời " Cô ấy không nói gì cả, vẫn như mọi ngày vậy thôi "

Diệp Hạo nghe vậy liền nhú mày, cầm lấy bàn tay nhỏ đang đưa lên của cô, tay kia đưa con gấu cách xa hơn một tí, lại nói " Sao lại lười nói nữa rồi, nào, bây giờ nói xem, em thích nó không ?"

Nhạc Ân nhìn con gấu bị đưa ra xa, chu môi lên bất mãn nhìn anh. Anh không quan tâm, vẫn duy trì hỏi " Thích không"

Lần này thì Nhạc Ân đã nói " Thích ..."

Diệp Hạo hài lòng cười tươi " Thích cái gì ?" , anh muốn cô nói nhiều hơn

" Thích ..."

" Thích cái gì?"

" ... ưm... Gấu ..." nói đến chữ gấu, Nhạc Ân lại sáng mắt, miệng mím lại, nhìn anh, lại nhìn gấu, nói một câu thật dài " Gấu nhỏ ... thật nhỏ ... đẹp ... cho Ân ..."

Anh cười, cười thật thoải mái, thím Trương cũng cười vui vẻ, nói dài như vậy thật tiến bộ nha. Cười đủ, trước con mắt ngạc nhiên của Nhạc Ân, anh để con gấu bên cạnh mình, đưa mắt nhìn cô " Ân hết 2 chén cơm tôi sẽ cho em ", lần này cô có khóc cũng không được, gấu là của anh, cô muốn lấy phải là anh đồng ý mới lấy được, anh đặc ý.

Nhạc Ân cũng không phải suy nghĩ lời anh nói quá lâu như trước, lần này nghe xong trợn mắt nhìn anh, nhìn chén cơm, lại nhìn con gấu, phân vân hiện lên đầy mặt. Bên này Diệp Hạo đã nâng chén lên ăn cơm nhàn nhả, không còn nhìn cô.

” Nhiều ... ” Cô muốn thương lượng

” Nhiều gì ?” Anh cố ý hỏi gặng

” Nhiều .. cơm ” lắc lắc đầu, ý là ăn không hết .

Anh nuốt thức ăn xuống, dừng dũa nhìn cô cười thú vị ” Không ăn thì tôi không cho, tôi ăn xong mà em chưa ăn thì thôi sẽ đem con gấu này đi ” lại nói ” Ăn đi, tôi sắp ăn xong rồi đấy” rồi tiếp tục ăn cơm .

Nhạc Ân mím môi nhú mảy, khuôn mặt co rúm lại như con nít làm mặt quỷ, cuối cùng nhìn anh bất mãn một cái, cầm muống lên xúc cơm ăn, Diệp Hạo làm như không chú ý ăn cơm, nhưng thím Trương vẫn thấy khóe môi anh cong lên suốt cả bữa ăn.

Nhưng Nhạc Ân không ăn được chén thứ hai, Diệp Hạo đã ăn xong, dũa vẫn còn trên tay để gấp thức ăn cho cô, nhìn cô hỏi ” Sao thế, chén thứ hai mới 2 muống thôi , ăn thêm “. Thím Trương ngồi bên đã bắt đầu thấy tội nghiệp cho Nhạc Ân rồi, còn Nhạc Ân thì thê thảm hơn, no tới mức ngồi thở , trợn mắt nhìn anh càng nhiều bất mãn, không chịu được mếu máo nói ” No...”

” Vậy tôi không cho, còn nữa, khóc cũng không cho ”

” Ừ ... ” cô cắn môi kìm nén, nước mắt đã dâng lên trong hốc mắt.

Thím Trương lúc này thì không nhịn được nữa, rụt rè lên tiếng, đối với cậu chủ hắc ám trước mắt bà dần thấy đáng sợ hơn là kính nể rồi ” Cậu chủ, đừng ép cô chủ nữa, cô ấy thường ăn ít quen rồi, bây giờ ăn nhiều chỉ sợ ... ” chỉ sợ là đau bụng, khó chịu , hay cái gì đó , nhưng bà không dám nói ra.

Anh nhàn nhạt lắc đầu, aiz, anh là đang trêu cô mà, một phần là giáo dục lại cô ngốc này, một phần là ai bảo cô chỉ nhìn thôi anh đã muốn bắt nạt rồi. Anh đương nhiên biết cô ăn quá no sẽ không tốt, nhưng anh biết chừng mực, phải rèn cô ăn từ từ như vậy mới mong cô ăn nhiều hơn .

” Hôm nay tôi tha cho em, nhưng ngày mai phải cố gắng ăn nhiều hơn, nghe chưa” anh nhú mảy nghiêm túc căn dặn, thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô liền kéo cô qua ôm vào lòng, đưa con gấu cho cô cầm, xoa xoa bụng cô hỏi ” No lắm sao ”

Nhạc Ân ôm gấu nhỏ bằng hai bàn tay, thấy che hết cả con gấu liền mở ra, chỉ đặt lên lòng bàn tay phải, ngẩng ngó nhìn, không nghe anh nói, nhưng khóe miệng từ từ cong lên, bỗng nhiên quay mặt qua nhìn anh nhoen miệng cười ” Đẹp .. thích ”

Anh nhìn nụ cười của cô đến ngây người, hàm răng trắng, mấy cái răng nhỏ đều đặn, cô cười thật sự rất đẹp, hình như đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười . Bàn tay Diệp Hạo nhịn không đưa tay lên véo má cô, lại thấy cô quay đầu tránh, miệng chu lên ” Đừng... đau ” , anh bật cười , tâm trạng vui vẻ mà ôm cô ngồi vậy thật lâu.

Thím Trương nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa trong im lặng, đứng trong bếp rửa chén mà không nhịn được gật gù, bà biết rồi nhé, tối qua khẳng định là có nhiều chuyện hay mà bà không được chứng kiến. Vậy là có một cô giúp việc muốn kiem luôn chuyện mai mối, đang tìm cách gắn kết đôi vợ chồng đang ôm ấp ngoài kia.

Buổi tối, Nhạc Ân ôm chiến lợi phẩm về phòng ngắm ngó, ngắm đủ rồi thì lưu luyến vuốt ve vài cái rồi đi tắm. Tóc Diệp Ân dài đến lưng, lúc trước ở với bà Nhạc thì cứ cách 2 ngày bà lại buộc tóc cô lên để cô tự tắm khỏi ướt tóc, nhưng từ khi ở đây, thím Trương không cách nào làm được, đành để tối nào cô cũng tắm đầu. Bà cũng không thể chạm vào mái tóc ướt của cô nên cứ để vậy, chỉ là chỉnh điều hòa trong phòng lên cao chút, dầu sao cô tắm sớm, đến lúc đi ngủ tóc cũng đã khô rồi. Nhưng hôm nay , thím Trương nhìn Diệp Hạo đang ngồi ôm laptop ở ghế sofa pha cố ý than thở ” Aiz, tóc ngày nào cũng ướt, hôm nay trời lại hơi lạnh không biết có khô kịp không nữa ”.

Quả nhiên thấy Diệp Hạo nhú mảy ngẩng đầu nhìn bà ” Là sao, cô ngốc đó không biết lau cho khô tóc sao ?”

Bà càng than thở ” Có lau sơ sơ, rồi để vậy ngồi cả đêm, cậu biết đấy, tôi không thể chạm vào cô ấy được ... ” nói xong còn lắc đầu thở dài .

Diệp Hạo nhíu mày càng chặt ” Lâu nay ngày nào cũng thế ..”

Thím Trương gật đầu ” Cô ấy tự tắm là đã giỏi lắm rồi đấy ”

Diệp Hạo thở dài ” Được rồi, đi lấy máy sấy đến đây ” rồi bước vào phòng Nhạc Ân tìm một cô ngốc, không kịp nhìn thấy một người đang cười hắc hắc chạy đi lấy máy sấy tóc.

Tóc Nhạc Ân rất đẹp, tóc dài đến gần thắt lưng, sợi nhỏ mượt, lúc sấy khô thì xỏa thành một làn đen tuyền , Diệp Hạo cẩn thận cầm từng lọn tóc nhỏ để sấy nhẹ nhàng, rồi còn vuốt vuốt cẩn thận từng chỗ hơi rối. Nhìn người ngồi quay lưng với mình cúi đầu im lặng hưởng thụ, anh chợt thấy dạo này hình như mình kiêu rất nhiều việc của cô , vậy mà trong lòng không hề thấy phiền phức hay chán ghét, với lại, dường như chính anh muốn làm như vậy ,chỉ cần nhìn thấy hay nghĩ đến cô là tay chân và đầu óc lại tự động suy nghĩ phải làm gì cho cô rồi, nhưng anh không hiểu được tại sao mình lại như vậy nữa , tính ra anh mới “biết đến ” cô hai ngày mà thôi, có lẽ là vì muốn thấy vẻ đáng yêu của cô , anh tổng kết lại như vậy.

Diệp Hạo tắt máy sấy, vỗ nhẹ cái đầu nhỏ trước mắt, không muốn suy nghĩ mấy chuyện rắc rối như vậy. Hồi nãy đã chuyển qua sấy tóc mái nên hiện tại anh đang đứng trước mặt cô, anh cúi nhìn Nhạc Ân đang im lặng, nhìn rõ được hàng lông mi dài khẽ động dưới mái tóc , hình như là tóc hơi dài liền cúi người nâng mặt cô dậy nhìn kĩ, lại đưa tay vuốt vuốt tóc xuống mắt, đúng là tóc mái đã dài rồi, dài đến nằm chồng lên hàng lông mi, vậy là tiếp tục công việc của một thợ cắt tóc, lấy kéo tự cắt luôn một đoạn tóc mái của cô . Cô gái nhỏ Nhạc Ân chỉ im lặng hí hí mắt tùy ý anh làm gì thì làm, hơi thở phả ra nhẹ nhàng, miệng mím lại , còn trong đôi mắt chỉ có duy nhất một hình ảnh , khuôn mặt Diệp Hạo.

” Hôm nay vẫn về nhà sớm ” Diệp lão tay cầm ly trà đưa lên chợt dừng lại, nhíu mày nhìn người đứng trước mặt mình hồi lại.

” Vâng, cậu Diệp Hạo về rất sớm, đến bây giờ vẫn chưa thấy đi ra ngoài lại, vả lại thím Trương cũng về sớm hơn thường ngày,có lẽ là cậu Diệp Hạo sẽ không ra ngoài nữa đâu ” người đàn ông kính cẩn báo cáo.

Diệp lão phất tay cho người kia ra ngoài, nhíu mày nhấp một ngụm trà, cuối cùng lẩm bầm ” Phải gọi điện thoại hỏi thím Trương hai đứa nó thế nào rồi, ta thật hy vọng ... ” rồi móc điện thoại trong túi áo ra bấm một dãy số.

Thím Trương nhớ lại cuộc điện thoại hôm đó vẫn còn hí hửng, Diệp lão gia gọi hỏi bà chuyện Diệp Hạo, thím Trương tươi cười trình bày đầu đuôi sự việc, hứng khởi kể lể cứ như tám với mấy bà bạn, nhưng Diệp lão gia đầu dây bên kia cũng không thua kém, nghe, gật gù, cười ha hả, lại nghe, lại gật gù, lại cười, cuối cùng còn khen cháu mình thật thông minh có thể thay đổi được cô bé Nhạc Ân đó, lại khen thím Trương, hết lời nhờ vả bà chăm sóc cả hai v.v....cuộc gọi kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ mới kết thúc. Thím Trương nào biết Diệp lão mượn ý nguyên lời của mình kết hợp luôn cả lời Diệp lão truyền đạt lại cho hai ông bà Nhạc đang ở xa rầu rầu ruột vì nhớ cháu, giúp hai lão ông bà kia trút được gánh nặng trong lòng, vui vẻ đến ngủ cũng cười ha ha, tổng đài điện thoại cũng có được từ Diệp lão thêm gần cả tiếng đồng hồ tiền cước nữa. Còn hai người Diệp Hạo và Nhạc Ân đang yên ả ở nhà không biết rằng mình đem lại nhiều niềm vui cho rất nhiều người.

7. Chương 7

Ngày tháng cứ êm đềm trôi qua nhanh chóng, Diệp Hạo đã trở lại quỹ đạo làm việc gần như xưa , nghĩa là vẫn đi sớm về muộn , nhưng 2,3 ngày lại cố gắng về sớm ăn cơm với Nhạc Ân một lần. Trong thời gian đó, Nhạc Ân được đôn đốc trong giờ cơm bằng mấy con gấu nên mỗi bữa đều ăn một chén đầy vung với một

chén nhỏ xíu nữa, vẫn là hơn lúc trước quá nhiều rồi, nhưng do Diệp Hạo không ở nhà thường xuyên nên Nhạc Ân sẽ tổng kết 2,3 ngày nhận gấu một lần .Vì thế mới có lần Diệp Hạo trêu cô, 3 ngày mà chỉ đưa 2 con gấu,khiến cô chạy theo anh phân trần cả buổi tối, chỉ lặp đi lặp lại mấy từ làm cho thím Trương lắc đầu ngao ngán anh.

Diệp Hạo gọi Nhạc Ân là Ân , rồi có lúc lại là Tiểu Ân, có lúc lại Ân Ân, những lúc như vậy cô luôn nhoẻn miệng cười chạy tới bên anh. Thím Trương cũng thử gọi cô, nhưng bà thử gọi Ân Ân, cô không nghe, bà gọi Ân, cô không đáp, bà gọi cô Nhạc Ân, cô mím môi liếc mắt đi chỗ khác, bà đành gọi Tiểu Ân như ông bà Nhạc,cuối cùng cô mới ngẩng đầu lên . Một màn này khiến thím Trương không biết nên vui vì cô đã chịu nghe bà nói hay là buồn vì cô thiên vị Diệp Hạo đây nữa, Diệp Hạo gọi gì cũng được mà, nhưng một ngày bà thấy hãnh diện vô cùng.

Bây giờ Nhạc Ân đã nói chuyện thường xuyên hơn rồi , tuy vậy cô chỉ nói từng từ một , có khi cả câu dài cũng gói gọn trong 1,2 chữ , nhưng dù sao thím Trương và Diệp Hạo cũng hiểu nên không ai để ý đến một chuyện- cô luôn nói trống không. Đêm đó Diệp Hạo về nhà sớm, tranh thủ làm thêm gấu cho cô,lúc trước chỉ làm một mình, hôm nay có Nhạc Ân ngồi bên cạnh anh với nhiệm vụ nhồi bông vào. Diệp Hạo ra lệnh cho cô ngồi cách xa anh để tránh kim chỉ vô tình, Nhạc Ân ngồi xa xa nhìn Diệp Hạo làm , chờ lấy gấu để nhồi bông vào, lại chờ hơi lâu liền nhàm chán nhìn thím Trương đang dọn buổi tối, bèn gọi một tiếng ” Thím ...”

Diệp Hạo đang gấn mắt cho gấu ngay lập tức dừng tay nhìn sang Nhạc Ân, rồi lại nhìn thím Trương vẻ mặt bình tĩnh đang hỏi lại cô ” Tiểu Ân có chuyện gì ?”

Nhạc Ân ngẩng đầu , chu miệng hỏi ” Thím ... Cơm ?”

Diệp Hạo bất ngờ, không phải vì câu hỏi mà vì Nhạc Ân đang nói chuyện với thím Trương, nhận ra được thím Trương, cái chính là lại còn gọi thím , trong khi cô chưa bao giờ gọi anh . Trong lòng liền thấy khó chịu, nhưng vẫn bình thần hỏi thím Trương ” Cô ấy đã nói chuyện với thím ?”

Thím Trương trong lòng hãnh diện trả lời ” Vâng, khi chiều có gọi tôi , nhưng chỉ gọi 1 tiếng thím rồi thôi ” nhưng ít nhất là cô đã gọi bà, còn anh thì chưa, thím Trương nói hớn hở, đoạn quay qua Nhạc Ân trả lời ” Thím Trương đang dọn cơm cho Tiểu Ân đây ” rồi cười cười tiếp tục công việc.

Diệp Hạo nhìn Nhạc Ân cứ dán mắt theo hướng thím Trương, trong lòng bỗng thấy ghen tị thực sự, sau này chính bản thân anh cũng cười khi nghĩ lại ngày này, một người như anh có thể ghen tị chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy. Nhưng hiện tại vẫn là ghen tị, liền đưa tay kéo cô qua, ôm lấy eo cô, tay kia đưa mắt cô hướng qua mắt mình hỏi ” Ân Ân gọi anh là gì nào ?”

Nhạc Ân nhìn anh chớp mắt không hiểu . Anh kiên nhẫn hỏi ” Em gọi thím Trương là thím, vậy sẽ gọi anh là gì nào ”

Lúc này Nhạc Ân mới hiểu , liền nhoẻn miệng cười trả lời ” Cậu ... chủ ...”

Diệp Hạo nhíu mày, cô gọi anh như vậy là sao, là cô đặt cho anh hay là cô coi trọng anh đây, đang phân vân đã nghe thím Trương cười ha ha sau lưng trả lời thắc mắc dùm anh ” Vì tôi gọi cậu là cậu chủ đấy ”

Thì ra là vậy, Diệp Hạo hiểu ra sự việc, cô nghe ai đó gọi người ta thế nào sẽ theo đó mà gọi, nhưng, Diệp Hạo nhìn Nhạc Ân nheo mắt, anh muốn cô gọi tên anh chứ không giống như thím Trương gọi anh là cậu chủ.

Ngay sau đó liền buông Nhạc Ân ra, bàn tay nhanh thoăn thoắt gấn mắt cho gấu, dưới sự tò mò của Nhạc Ân, cầm một mảnh vải lên nhìn nhìn suy nghĩ, lát sau cầm kéo cắt cắt, rồi lấy kim chỉ khâu khâu, tốc độ chỉ có thể nói là đáng sợ, đến thím Trương tự nhận cũng là giỏi khâu vá cũng phải khâm phục anh . Cuối cùng, sau khi hoàn thành tất cả, anh lấy chú gấu mới làm, nhẹ nhàng mặc vào một cái váy (^^) , đưa ra trước mặt Nhạc Ân,hừ giọng phun một câu chứa đầy tức giận ” Nếu gọi được tên tôi, em sẽ có nó ” lại quay sang thím Trương ” Thím không được nói cho cô ấy biết ” rồi quay lại nhìn Nhạc Ân chăm chăm.

Nhạc Ân ngay lập tức nhào qua anh ” Cậu .. chủ ”

Anh nheo mắt ” Không phải ”

Nhạc Ân nhú mày hoang mang nói ” Không ...biết ” lại suy nghĩ một chút , cuối cùng vẫn là nói ” Không .. biết ”

Anh nắm chặt con gấu rút tay lui, cô vội níu lại , nhìn con gấu, lo lắng đến mức chảy mồ hôi, cô không biết tên là cái gì hết , thím Trương chẳng gọi anh là cậu chủ sao, rồi bỗng nhiên nhớ ra điều gì liền la lên ” A ... Anh ... Tên Anh ...” nói xong cắn môi chờ đợi.

Nghe một tiếng anh từ cô ,lại nhìn khuôn mặt lo lắng đang nhìn mình, anh chợt sững người ,cảm thấy mình thật trẻ con, tại sao lại đi ghen tị, tại sao lại hỏi một câu vô lí với cô, một lúc sau, lấy lại sự cân bằng, anh ôm lấy cô, vuốt vuốt má cho khuôn mặt lo lắng của cô bình tĩnh lại, anh thở dài, cầm lấy tay cô bỏ vào chú gấu mặc váy, nhìn vào mắt cô nói ” Từ nay phải gọi anh là Andy, nhớ không, Andy”, không phải là Diệp Hạo, mà là Andy.

Andy là tên tiếng Anh của anh do mẹ anh đặt, ở đây không một ai biết , nhưng anh sẽ cho cô biết, chỉ để cô gọi.

Nhạc Ân nhìn gấu, lại nhìn anh mỉm cười ngoan ngoãn ” Andy ..”

Anh xoa xoa đầu cô vài cái, liền kéo cô đứng dậy đi ăn cơm.

Nhà của Từ Tổ Tổ là một căn nhà xa hoa, từ khi nhận hợp đồng này , Trần thúc cho tất cả nhân viên tập trung vào làm, chủ yếu là phụ giúp Diệp Hạo . Diệp Hạo rất bận rộn, lúc ở nước ngoài, thường là người ta thuê anh cả thiết kế, xây dựng và trang trí luôn một căn nhà, nói chung là anh đảm trách từ đầu đến cuối nên mọi công đoạn đều được chuẩn bị chu đáo, cũng có một lần, một người nhờ anh tư vấn trang trí ô tô lâu đài lớn, nhưng lúc đó mọi thứ đều đã có sẵn, lại có một đội ngũ chuyên nghiệp cùng làm nên mọi việc coi như thuận lợi. Còn lần này, cả một ngôi nhà lớn bên trong hoàn toàn trống trơn, Từ Tổ Tổ giao cho anh tất cả mọi việc , từ trang trí màu sơn đến nội thất ngôi nhà, cô lại nói là chưa có ý tưởng gì, nhờ anh gợi ý, anh suy nghĩ một bản phác thảo đưa cho cô liền phải đợi cô suy nghĩ mấy ngày mới xong việc, trong khi anh nhớ không nhầm cô ta từng bảo gần tới sinh nhật cô ta nên phải làm nhanh thì phải, nhưng anh vốn là người dễ ứng dễ hợp, cô ta chậm cũng không liên quan đến anh, mọi thứ cứ thế mà làm. Cho nên phải mất 5 ngày, Diệp Hạo mới thống nhất toàn bộ công việc với Từ Tổ Tổ, giờ thì công việc đang được tiến hành được hơn nửa tháng.

Mặt trời sắp lặn ,trong căn phòng khách của ngôi nhà, lớp sơn màu phấn quét ngày hôm qua đã khô, Diệp Hạo đang cẩn thận dát lên từng miếng sứ có men óng ánh màu đỏ thành một bông hoa lớn ở bức tường đối diện cửa ra vào, anh là một chuyên gia trang trí tường bằng đồ vật nhỏ, đó chính là nét độc đáo khiến Từ Tổ Tổ thuê anh, cô đã không còn thích bức tường truyền thống chỉ sơn rồi treo tranh lên nữa. Những người khác hôm nay tiếp tục sơn ở các căn phòng khác, việc trang trí cụ thể sẽ do Diệp Hạo đảm trách, nội thất sẽ được mua sau khi trang trí xong cho phù hợp.

Từ Tổ Tổ từ ngoài đi vào lần lượt chào mọi người đang bận rộn pha sơn cho ngày mai, rồi tự nhiên đi vào phòng khách lớn, đứng sau lưng Diệp Hạo nhìn chăm chú.

Trần thúc và một nhân viên trên lầu đi xuống liền thấy Từ Tổ Tổ mặc váy màu đỏ trang nhã, lai trang điểm đậm đứng nhìn Diệp Hạo liền nháy mắt với nhau vòng qua đi ra ngoài mà không chào cô. Cả văn phòng ai cũng biết cô tiểu thư họ Từ xinh đẹp có ý với Diệp Hạo, vì mới ngày đầu đến làm việc, cô đã mon men tới hỏi thăm mọi người, sau đó ngày nào cũng ghé qua, dù là với lí do trông coi tiến trình công việc, nhưng ngày nào đến cũng cố ý về sau cùng với Diệp Hạo, quá rõ ràng còn gì.

” Có cần gọi anh Diệp Hạo về không ?” một cậu nhân viên trẻ nhìn vào phòng khách hỏi Trần thúc.

”Biết rồi còn hỏi mãi ” Trần thúc liếc cậu nhân viên trẻ cười cợt, Diệp Hạo luôn luôn về sau cùng, anh tự cảm thấy khi nào hết cảm hứng làm việc mới về, công việc trang trí phải liên tục, nếu bỏ dở giữa chừng thì ngày hôm sau sẽ không giống ngày hôm trước. Nên mọi người cũng quen với tính cách của anh, tự động về trước không cần gọi.

” Tại cháu thấy cô ấy nhìn chăm chăm như đang thèm thuồng lắm ấy, Chú nói xem,Từ tiểu thư kia có ăn thịt anh Hạo không nhỉ ” cậu nhân viên trẻ biết Trần thúc là người vui tính, không ý tứ nói đùa.

” HỪm ... ” Trần thúc vuốt cằm suy tư rồi phán ” Cậu phải xem anh Hạo của cậu là ai nữa rồi mới hỏi tôi câu ấy” , sau đó vỗ trán cậu nhân viên trẻ ” Về thôi, ở đó mà tọc mạch, cậu nên học hỏi người ta đem tiền về cho tôi còn hơn là ở đó mà chằm chọc người ta, cầm lấy cái túi đó ra xe cho tôi ” nói xong không nhìn lại cậu nhân viên trẻ liền vác đồ nghề ra xe.

” Cháu cũng không phải đi du học về như anh ấy đâu ” Cậu nhân viên trẻ xoa xoa trán, vừa xách túi đi theo vừa cầu nhàu . Tiếng nói còn văng vẳng, lát sau có tiếng xe khởi động, mọi người đều ra về, cả sân to lớn chỉ còn 2 chiếc xe.

“Đẹp quá ” Thấy Diệp Hạo bưng ghế cao qua chỗ khác , Từ Tổ Tổ lên tiếng , này giờ không gọi anh vì cô đã biết qua ,anh không muốn ai quấy rầy khi đang chăm chú làm việc.

Diệp Hạo quay đầu thấy Từ Tổ Tổ liền gật đầu chào ” Từ tiểu thư” một tiếng, xong tiếp tục công việc, bưng ghế đi qua bên kia, chẳng tỏ ý gì trước lời cảm thán của chủ nhà.

Từ Tổ Tổ không bắt măn, cô mỉm cười nghiêng đầu nhìn tiếp, qua mấy ngày này, cô đã hiểu công phu khó gần như lời bạn cô đã nói, nhưng không sao, cô càng thích.

Lúc xong việc thì đã hơn 8h, Diệp Hạo xuống ghế, bước lùi lại nhìn toàn bộ bức tường đã hoàn thành , mặt không chút biểu tình gì nhưng anh đang hài lòng, một bông hoa mẫu đơn đỏ tuyệt sắc đã hoàn thành , nhìn vào cho ta cảm giác kiêu sa tôn quý, màu đỏ tuy chói lóa nhưng trong làn trang trí này, phải là bông mẫu đơn đỏ mới hợp với ý tưởng của anh, đây cũng mới chỉ là một phần, anh tính toán vài ngày nữa mới hoàn thành phòng khách này. Nhìn đủ, Diệp Hạo nhanh chóng dọn dẹp rồi khỏi, cứ thế không để ý một người đang kiên nhẫn chờ anh.

Từ Tổ Tổ cũng bị vẻ đẹp của bông hoa thu hút, nhưng tiếc là bông hoa này lại không bằng người làm ra nó, thấy Diệp Hạo chuẩn bị xong liền đi đến, tao nhã cười nói ” Anh thật vất vả rồi, bông hoa quá tuyệt vời ”

” Rất vui vì Từ tiểu thư đã thích ” Diệp Hạo ngắn gọn, dọn dẹp gọn mọi thứ liền với lấy áo khoác rồi đi, anh còn muốn rửa tay đánh tẩy bụi nhưng liếc thấy Từ Tổ Tổ đứng bên cạnh ,quyết định về nhà rồi rửa.

Từ Tổ Tổ nhần,lời nói của anh, thái độ của anh càng lạnh, cô càng phải cố đến cùng, bản tính háo thắng vốn có không cho phép mình thua anh , nên vẫn cố giữ vẻ tao nhã cười nói tiếp ” Hôm nay anh phải để em cảm ơn anh đã nhé, anh nhất định phải cùng em ăn một bữa cơm ” , chưa đợi Diệp Hạo từ chối như mọi ngày liền nói tiếp ” Đừng từ chối nữa, hôm nay là lần thứ ba em mời anh rồi, anh không nể mặt em sao ” cuối cùng trên môi giữ nụ cười chờ đợi.

Diệp Hạo đã mặc áo khoác xong, người đã quay về phía cửa muốn đi nghe vậy liền dừng lại, quay đầu nhìn cô cười ” Xin lỗi lại phụ lòng Từ tiểu thư, cô đã trả tiền cho chúng tôi đầy đủ rồi, tôi cảm thấy không cần nhận lời cảm ơn của cô nữa, tôi có việc gấp, ngày mai gặp lại ” nói xong quay người đi ngay, trên mày liền nhíu lại suy nghĩ ” Tôi đã từ chối cô 2 lần mà vẫn mời, cô đúng là không nể mặt tôi mới đúng ” .

Thời gian này vì công việc ,vì Nhạc Ân, Diệp Hạo chưa gặp lại Từ Gia Huy, nghe nói cậu ta cũng bận rộn, nhưng gần đây đã xong việc liền ngày nào cũng gọi Diệp Hạo đi uống, lần gần đây nhất còn có mấy người bạn nữa đi cùng nhưng hôm đó Diệp Hạo thực sự không thể đến liền bị Từ Gia Huy kêu gào cản năn , vậy nên hôm nay cậu ta bảo đi uống, anh đành phải thu xếp để đi, mà đáng lẽ ra hôm nay phải về nhà ăn cơm với Nhạc Ân. Thế là hôm nay anh ra về cùng lúc với Trần thúc, cũng may hôm nay Từ tiểu thư kia không đến làm phiền anh.

Nhưng lúc đến chỗ hẹn, anh lại nhìn thấy cô ta ngồi với Từ Gia Huy thì liền hiểu ra vì sao hôm nay cô ta không đến, lại nhận ra thêm một điều, Từ Gia Huy, Từ Tổ Tổ, hai người đó có quan hệ với nhau, phiền phức rồi đây.

Từ Tổ Tổ nhìn Diệp Hạo đang đi tới liền mỉm cười đắc ý, cô đã linh cảm đúng, hồi chiều lúc anh họ cô qua nhà gặp cha, cô nhầm chán vì chuyện Diệp Hạo mấy ngày nay liền đeo bám Từ Gia Huy không nhẽo, đang nói chuyện thì Từ Gia Huy nghe điện thoại , thấy màn hình điện thoại hiện lên chữ “Diệp Hạo” , tim cô đập thình thịch, đó là lúc Diệp Hạo đang điện thoại nói với Từ Gia Huy tầm xong mới đến chỗ hẹn. Cô cũng không biết có phải Diệp Hạo kia hay không, hồi sáng anh họ thì không hay,cô bèn quyết định đòi theo Từ

Gia Huy đến đây, nếu không phải thì đi chơi giải khuây luôn thể, nhưng cô đã đứng khi đến đây, Từ Tổ Tổ giả vờ ngạc nhiên chào đón " Anh Diệp Hạo, chúng ta đúng là có duyên , hẹn thì không gặp, không hẹn lại gặp được nhé " , rồi vắt chéo chân để lộ đôi chân thon dài dưới chiếc mini juyp ngắn ngủn.

Từ Gia Huy cũng ngạc nhiên hỏi " Hai người quen nhau ",trong lòng không thắc mắc tại sao em họ mình đòi theo mà lại thắc mắc tại sao người bạn máu lạn của mình quen biết em họ.

Diệp Hạo đi đến bên bàn, thản nhiên ngồi xuống ghế đôi diện liếc nhìn hai kẻ trước mắt phun một câu " Từ tiểu thư là khách hàng của tôi " nói rồi tự nhiên rót rượu uống, không một lời hỏi thăm hai người trước mặt,

Từ Gia Huy đã quen với tính cách bạn, gật đầu đã hiểu quay sang Từ Tổ Tổ nói " Nghe chú nói em đang xây một ngôi nhà, thì ra là vậy " đoạn nhìn Diệp Hạo cười cười rồi nói tiếp " Thế nào, cảm giác trang trí một ngôi nhà như nhà em tôi có hoành tráng như mấy ngôi nhà cậu từng làm bên kia hay không ?"

Diệp Hạo rút điều thuốc, châm hút, thong thả phả khói mới nói , giọng điệu thật lòng trả lời câu hỏi của bạn " Tôi cũng không biết, nhưng ngôi nhà đó thật sự là một ngôi nhà đẹp, được trang trí cho ngôi nhà đó tôi cũng thấy rất hào hứng " nói xong mỉm cười, một nụ cười chân thật.

Từ Gia Huy cười ha ha, đối với sự chân thành của bạn lấy làm hài lòng, Diệp Hạo lúc bình thường ăn nói khó nghe nhưng quả thật là một người thẳng thắn, Từ Gia Huy đối với người bạn học từng không đánh giá không phải bạn này tình cảm rất sâu đậm. Cười chưa dứt đã hưởng ly rượu Diệp Hạo rót thêm.

Từ Tổ Tổ ngồi bên cạnh bất mãn nhìn Từ Gia Huy và Diệp Hạo trò chuyện vui vẻ liền vội vã xen vào " Thì ra anh Diệp Hạo từng học thiết kế ở nước ngoài, hèn gì thật chuyên nghiệp, nhưng sao anh lại vào văn phòng nhỏ đó làm, nếu không có Tư Ưu giới thiệu , em sao biết được anh " , miệng vẫn giữ nụ cười ngọt ngào nhất.

Diệp Hạo nghe cô nói không có ý kiến với bất cứ điều gì, học nước ngoài thì sao, làm văn phòng nhỏ thì thế nào, cô hỏi anh không biết đường trả lời, liền lựa chọn phương án trả lời qua loa cho qua chuyện " Tư Ưu là ai nhỉ, tôi không biết người đó "

Từ Tổ Tổ nghe vậy cũng hòng, không phải Tư Ưu (xem lại chương 2, con gái chủ quán cafe, nơi Diệp Hạo từng làm) nói lúc Diệp Hạo tới làm, cô ta thân thiết với Diệp Hạo lắm sao, nhưng chợt nảy sinh cảm giác thỏa mãn khi anh không nhớ tới người con gái khác, đang suy nghĩ nên nói chuyện tiếp thế nào liền nghe thấy tiếng cười không ngừng bên này của Từ Gia Huy .Từ Gia Huy vỗ vai Từ Tổ Tổ nén cười nói:

" Tổ Tổ, cậu ta không học trang trí gì cả, cậu ta học ngành kiến trúc sư , nhưng về đây không ai nhận phải xin vào văn phòng nhỏ đó nên mới phải sử dụng nghề phụ là trang trí , vả lại cái văn phòng nhỏ đó chỉ làm quảng cáo trang trí nhỏ, em chẳng phải rất sĩ diện sao lại đi nhờ cái văn phòng đó " Từ Gia Huy ngừng cười để nói, nói xong lại cười, hoàn toàn không biết rằng câu nói chỉ muốn châm chọc Diệp Hạo lại vô tình làm mất mặt cô em họ.

Diệp Hạo thấy bạn lại đùa giỡn như mọi ngày thì hiện về vẻ mặt thờ ơ để đối phó, cũng không quan tâm trong lời nói của bạn dù vô tình nhưng lộ bộ mặt của Từ Tổ Tổ, anh nhàn nhã uống rượu tiếp, đến đây vốn dĩ để vui vẻ,nhìn bạn đùa giỡn anh vui như vậy anh cũng thấy trong lòng vui vẻ theo.

Đêm nay Từ Tổ Tổ thất bại, Diệp Hạo chỉ nói chuyện phiếm với Từ Gia Huy, anh họ cô cũng nhiều lúc quên luôn cô em bên cạnh, ngẫu nhiên lại quay qua nói vài câu trêu đùa, cô hoàn toàn lạc lỏng đêm nay. Từ Tổ Tổ thấy buồn bực khi mọi chuyện cứ không theo ý muốn của cô, nhìn Diệp Hạo từ biệt Từ Gia Huy, cũng có quay sang cô gật đầu 1 cái, xong đi ra ngoài, Từ Tổ Tổ cắn môi nhú mồm nhìn theo, cô không tin chỉ một Diệp Hạo nho nhỏ cô lại không thể chinh phục được.

" Em thích cậu ta " Từ Gia Huy lúc này mới nghiêm túc nhìn Từ Tổ Tổ hỏi

" Sao cơ .. ?" Từ Tổ Tổ giật mình nhìn anh họ mình, không hiểu chuyện gì.

Từ Gia Huy nhìn lông bông thể thôi thực ra anh là một người rất tài giỏi , từ đầu khi thấy cô khăng khăng theo anh, đến màn gặp Diệp Hạo anh đã nhận ra mọi chuyện. Anh lắc đầu vỗ vỗ vai cô em họ từ nhỏ đã kiêu ngạo và tự cao này , thật lòng khuyên bảo " Cậu ta không phải là người muốn yêu là yêu được, anh nói trước cho em biết, anh rất hiểu rõ Diệp Hạo, trong mắt cậu ta không có em thì mãi mãi sẽ không chấp nhận em, em đây đưa thì người tổn thương là em thôi " nói xong đứng dậy nhìn cô " Anh đưa em về, đứng

dậy đi” rồi đi ra ngoài.

8. Chương 8

Mấy ngày này, Từ Tổ Tổ đích thân đi chọn nội thất với Diệp Hạo. Diệp Hạo đã có ý tưởng trong đầu, việc mua cũng là do anh chọn, nhưng giá cả là do Từ Tổ Tổ quyết định, buộc lòng anh phải đi với cô. Công việc trang trí vẫn còn vài công đoạn nữa, căn phòng khách anh đang trang trí có sử dụng bướm bướm nhựa, mẫu bướm bướm , kích cỡ , chất liệu ... đều do anh tự nghĩ ra , lại phải làm thủ công chi tiết nên hiện tại văn phòng đang huy động toàn nhân lực ngồi cắt bướm bướm cho anh. Cả ngày bị Từ Tổ Tổ quần lấy, lúc ăn trưa phải lấy lí do về xem tiến trình công việc để cách xa một tí cũng bị cô đòi theo, lúc trước không biết cô là em họ Từ Gia Huy, nay biết rồi thì anh nể mặt một chút, coi cô như không khí, không một lời nói đánh bay cô như mọi lần, nhưng thật sự anh thấy rất phiền phức. Đến khi đã cắt xong bướm bướm đủ Từ Tổ Tổ vẫn còn chưa chọn nội thất xong, vì vậy gần một tuần rồi anh chưa một lần về nhà sớm được.

Diệp Hạo không thể về nhà sớm, Nhạc Ân bắt đầu biết chờ đợi anh. Bình thường những ngày Diệp Hạo về ăn cơm, thím Trương sẽ chuẩn về sớm, Nhạc Ân ở với anh đến 9h sẽ bị bắt đi ngủ để anh làm việc. Những ngày Diệp Hạo về khuya, cô lại trở lại như mọi khi về phòng rất sớm, nhưng không ngủ sao nữa mà là ngồi chơi với gấu cho đến khi mệt thì đi ngủ. Thím Trương ở lại đến 8h thì về. Nhưng mấy hôm nay, đã 8h mà Nhạc Ân vẫn ngồi ở phòng khách đợi Diệp Hạo, Thím Trương nhìn thấy rất vui mừng, bà cũng không bận tâm là sẽ về nhà trễ, dù sao lúc chọn người làm , Diệp lão đã cố ý chọn người ở gần nhà Diệp Hạo, nhà thím Trương thật ra chỉ đi bộ có 15 phút là tới. Nhưng Nhạc Ân không thể đợi lâu được, chỉ cần thêm 10 phút là gục gặc liền đứng dậy bỏ về phòng, dù vậy thím Trương vẫn quyết định một sáng nào đó đến thật sớm để gặp Diệp Hạo thông báo tin vui. Diệp Hạo biết chuyện liền mỉm cười , như mọi khi mở cửa phòng cô đi vào xem, tới giường nhìn cô đang ngủ một lát liền đi làm, anh quyết định hôm nay về sớm ăn cơm với cô nhé, nội thất hôm nay phải mua cho xong .

Thế là hôm đó Từ Tổ Tổ thấy anh khác mọi ngày, không nhàn nhã tùy cô thích hay không thích nữa, mọi khi cô cứ chê cửa hàng này không có đồ đẹp , cửa hàng kia không có đồ quý, cửa hàng khác lại không có đồ sang trọng, anh sẽ thông dong im lặng mà đổi chỗ, hôm nay mua ghế sa lông phòng ngủ cho cô, anh lái xe chở cô đến một cửa hàng rồi phán ” Tôi thấy cái này là đắt nhất, đẹp nhất, sang trọng nhất, màu sắc phù hợp nhất , cô không mua thì sẽ không có cái nào phù hợp hơn nữa ” , nói xong liền gọi nhân viên cửa hàng đó đi tính toán rồi bàn bạc cách thức vận chuyển, anh xong việc nhìn qua vẫn thấy cô đang ngẩn ra đứng đó. Anh vốn đã có chủ ý sẵn, chỉ tại cô ta cứ chê không hợp đi tìm cái khác tương tự mới lâu như thế, anh hừ một tiếng đi mua tiếp, vậy là, công việc đáng nhẽ sẽ đông dài thêm ít ngày được anh cứng rắn hoàn thành trong một ngày.

Thím Trương cười hài lòng, sáng nay thông báo một cái là chiều anh đã về nhà sớm rồi , đang xắt thịt nấu ăn mà bàn tay cứ như thêm dẻo dai, con dao múa liên tục rất đẹp mắt. Ngoài phòng khách Nhạc Ân đang bám lấy Diệp Hạo nói chuyện. Gần đây thím Trương đã có thể đụng chạm vào tóc của Nhạc Ân rồi, một lần Diệp Hạo đang sấy tóc cho cô thì bạn nghe điện thoại, tiện tay chuyển cho bà , Nhạc Ân cũng không ý kiến, im ắng hưởng thụ , vậy là từ đó lúc Diệp Hạo vắng nhà bà được quyền buộc tóc và sấy tóc cho cô. Lúc Diệp Hạo có ở nhà, thì những chuyện đó anh sẽ làm, hôm nay cũng vậy. Bàn tay Diệp Hạo rất tài hoa, thím Trương qua thời gian ở đây đã chứng kiến nhiều, giờ nhìn mái tóc Nhạc Ân bà lại cảm thán, đó là một người chồng hoàn hảo a. Nhạc Ân lúc này đã tắm xong ngồi trên ghế sát bên Diệp Hạo, tóc được quấn tròn buộc cao trên đỉnh đầu, Diệp Hạo chỉ buộc nhẹ nhẹ để không làm đau cô nên cuộn tóc xoáy khi buộc xong thả tay liền bị phồng ở chỗ buộc, phần trên lại nhỏ dần, thành hình một con ốc nằm ngược, đẹp mắt vô cùng, vài sợi tóc con sau gáy rũ xuống , tóc mái phía trước đen mượt phồng ra bao lấy cái trán, mắt rũ xuống, miệng chum chum liên tục , tập trung công việc trên tay, khiến thím Trương nhìn mà xuýt xao mãi không nói, còn khiến Diệp Hạo ngồi bên lâu lâu nhìn không được lại lấy tay véo nhẹ má cô mới vừa lòng.

Diệp Hạo hôm nay không may gấu, mà may váy cho gấu. Hôm đó chỉ mới có một con gấu có áo mặc, nên Nhạc Ân ôm đống gấu đã nhận được từ trước tới nay ra cho Diệp Hạo may váy, ngay cả con gấu trắng mà cô có cũng đem ra luôn. May váy thì đơn giản và nhanh hơn nhiều, nhưng Diệp Hạo lại làm chậm rãi, vừa làm vừa hỏi cô, nghe cô nói chuyện. Dạo này Nhạc Ân đã có thể nghe anh nói mà không cần anh nhìn vào mắt mình nữa.

” Ân Ân thích ăn gì nhất ?”

” ..Cơm ..” Nhạc Ân cầm váy anh may mặc cho gấu, nhưng công việc hình như hơi khó khăn, cứ loay hoay tìm cách.

” Thích ăn gì nữa ?”

” ... Thích Thích ” cô đang cố kéo cái váy xuống

” Thích gì ?”

” A ... Không ” cô kéo đằng trước xuống thì đằng sau lại bị kéo lên, Nhạc Ân nhú mày cố gắng mặc lại từ đầu

” Không thích gì sao ? ” Diệp Hạo nhìn kĩ đường kim, không chú ý bên này Nhạc Ân đang túm quần đến rồi tay rồi chân.

” ... Ừ ... Không ... vừa ... nhé ...” Cuối cùng Nhạc Ân làm không được, chu môi tức giận đưa con gấu và cái váy cho anh, mặc không được thì đổ lỗi cho anh may không vừa.

Lúc này Diệp Hạo mới ngừng tay, nhìn qua cô thấy vậy liền bật cười, cầm lấy con gấu trên tay cô vừa mặc váy vào vừa nói ” Đồ ngốc, mặc như thế này, em phải ôm hai tay gấu lại, xòe cái chân váy ra, mặc vào, thấy chưa nào ?” , anh cầm chú gấu nhỏ đập nhẹ hều vào trán cô, cười mắng ” Chỉ biết đổ lỗi cho người khác ”

Nhạc Ân ôm lấy gấu từ tay anh, mỉm cười hài lòng, liếc anh chớp chớp mắt, bị anh lấy tay véo má mới quay đầu sang chỗ khác nhovn miệng cười tươi. Lại cầm váy khác lên chuẩn bị mặc tiếp, không mặc được lại cần nhằn anh, đợi anh dừng tay mặc dùm, Diệp Hạo cũng nhàn nhã, chiều cô tất cả, lúc đang may thì hỏi chuyện nhảm với cô, lúc cô cau có vút việc cho anh thì thản nhiên nhận, khung cảnh hài hòa đến tận lúc ăn cơm.

Lúc ăn cơm Nhạc Ân cũng biết làm nũng, thấy hôm nay làm nũng được nhiều lần như vậy, tối nay liền to gan, mới ăn nửa chén cơm đã buông muỗng ngồi vậy. Diệp Hạo liếc nhìn thím Trương, thấy thím Trương mỉm cười lắc đầu ý là không biết chuyện gì. Nhạc Ân ăn cơm đủ mới được nhận gấu, những lúc đó có thím Trương chứng nhận đã ăn đủ anh mới đưa cho, nên anh biết cô không bỏ bữa nào, chứng tỏ chỉ mới hôm nay mới có chuyện này, lại nhìn khuôn mặt đang cúi xuống, mắt nhìn vào bàn tay đang nghịch mép bàn, thần sắc cố ý giả vờ hiện rõ, anh nhin không được nén cười hỏi ” Em sao thế ?” .

Nhạc Ân thấy anh quan tâm, mím môi không nói, lại lén liếc xem anh có biểu hiện gì .

” No rồi sao, không muốn nhận gấu sao ?” Diệp Hạo vừa ăn vừa hỏi

” No ... ” Nhạc Ân nghe tới gấu liền nói ” Không ... ăn ” , nói xong nhìn lên anh , rồi nói tiếp ” Vẫn ..có... gấu ... nhé ” cuối cùng là biểu tình đang hỏi ý kiến.

Thím Trương thật sự không nhịn được cười, suýt thì nghẹn cơm. Diệp Hạo nén cười, quyết định không để một ai đó được nước lần tới ” Thím Trương, từ hôm nay trở đi, hôm nào không ăn đủ cơm liền lấy lại một con gấu ” , nói xong nhìn Nhạc Ân nhàn nhạt nói ” Ăn cơm anh sẽ cho em gấu, nên không ăn sẽ phải lấy lại gấu, đúng không nào ” anh hếch mặt hỏi cô, vui vẻ nhìn biểu tình trên mặt cô, miệng chu ra thật dài, mắt trừng trừng nhìn anh bất mãn.

” Nhanh ăn đi, không thôi anh sẽ lấy 2 con luôn đấy ” Diệp Hạo giả vờ nhú mày nhìn cô nói, dù thấy cô nhõng nhẽo đáng yêu, nhưng ăn uống là quan trọng không thể chiều cô được.

Nhạc Ân dường như thất vọng vì không giở trò được, từ đầu cũng biết anh là người khó đối phó được rồi, buồn bã cúi đầu, chỉ lát sau liền ngẩng đầu dọa anh ” ..Không ... thích ...Andy... nữa ” Nói xong buồn bực

xúc cơm ăn.

Diệp Hạo nghe vậy chợt ngẩng đầu nhìn cô đầy bất ngờ, không phải vì cô nói không thích anh, nói như cô thì có thích anh rồi mới nói là không thích chứ, nhưng quan trọng nhất là cái chữ thích, cô thích anh sao. Diệp Hạo thấy trái tim mình nhẹ hẫng, nhìn cô như vậy phải mấy phút. Nhưng Nhạc Ân thấy anh nhìn cô sững sờ lại không hề hiểu anh đang nghĩ gì. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của Diệp Hạo vang lên, Diệp Hạo mò trong túi quần lấy ra cái điện thoại, nhìn vào dãy số liền đứng lên đi nhận điện thoại, anh không hề biết rằng Nhạc Ân đang nhìn theo anh với đôi mắt lo âu.

Diệp Hạo vào phòng nghe máy, vừa mở máy thì bên kia đã vang lên một giọng tiếng anh vui vẻ (đoạn này cho phép kẻ ngu tiếng anh này type tiếng việt nhé ^^)

” Hi, Andy, đang làm gì đó, sao lâu nay không điện thoại cho chú, cháu thật quá đáng ...”

Đợi người đàn ông kia xong một tràng dài trách mắng, Diệp Hạo mới cười lên tiếng, giọng nói thân thiết ” Chú Mark, đang say sao ? Hôm nay có chuyện gì vui vẻ vậy ”

” Ha ha, chú chỉ mới uống có ít thôi, không say không say ... ” giọng người đàn ông sôi nổi, lặp đi lặp lại, chứng tỏ đã quá say rồi, Diệp Hạo im lặng lắng nghe, rồi mỉm cười

” Andy, sao không nói gì, thằng nhóc này mà không nhớ chú sao ...”

Diệp Hạo bật cười, anh nhớ nhưng anh sao nói được chữ nhớ đó đây, hai người đàn ông có cần thể hiện như vậy không, chưa kịp lên tiếng thì bên kia lại lè nhè

” Andy, chú nhớ mẹ cháu, chú rất nhớ, sắp tới ngày giỗ của mẹ cháu rồi, cháu sang đây với ta Andy ta rất nhớ” tiếng nhớ cuối cùng vang vọng bên tai Diệp Hạo, anh sững người, cầm máy để bên tai hồi lâu, người bên kia chắc có lẽ say quá mà ngủ rồi, vô tư không biết nỗi buồn của mình đã truyền sang ột người khác.

” Andy, Andy, Andy, về ăn cơm, mẹ nấu món con thích nhất rồi này ”, ” Andy, Andy, Andy, đừng chạy quá xa, mẹ không thể nhìn thấy con ”, ” Andy, Andy, Andy ”. Từng tiếng Andy như văng vẳng bên tai anh rõ ràng, ngày đó mẹ gọi tên anh lúc nào cũng phải gọi 3 tiếng Andy, giọng mẹ dịu dàng vô tận, mỗi lần gọi anh nghe thánh thót vô cùng, anh luôn thích mẹ gọi anh như vậy. Diệp Hạo ngồi trên giường, mặt không chút biểu tình, dập tắt điều thuốc, lại rút điều khác đưa lên châm, hút vào một hơi, nhả khói, sau đó với lấy chai rượu rót nửa ly đưa lên miệng uống cạn. Lại sắp tới ngày giỗ của mẹ, lúc ở đây năm nào anh cũng đến nghĩa trang, lúc đi du học thì lại theo chú Mark đến ngôi nhà mẹ từng ở, chưa một năm nào anh không đi thăm mẹ, nhưng cũng không thể bằng được lúc mẹ còn sống, chưa một ngày nào hai mẹ con xa nhau. Diệp Hạo nhắm mắt lại, từ nhỏ anh ít thể hiện tình cảm ra ngoài, mẹ anh biết điều đó nên lúc nào cũng nhào tới ôm anh, chọc anh đến đỏ mặt, anh cũng chỉ hừ mũi rồi nghiêm túc nói lại mẹ, thế mà bây giờ, anh nhớ đến những cái ôm đó, nhớ vô cùng. 8 năm sống với anh là 8 năm chỉ có hai mẹ con, không còn một ai khác, rồi chỉ có một ngày tang thương, mẹ để lại cho anh 18 năm đau đớn. Anh nhắm mắt nằm xuống giường, nặng nề trong kí ức.

Nhạc Ân đang sững người, từ lúc Diệp Hạo đi nghe điện thoại, Nhạc Ân đã quẩn tay vào nhau mà vò, đó là biểu hiện lo lắng, cơm cũng không ăn tiếp cứ ngồi vậy. Thím Trương nhìn Nhạc Ân khó hiểu, nhưng cứ nghĩ là cô đang tức giận chuyện Diệp Hạo nói lấy lại gấu, bà thử nói chuyện bảo cô ăn cơm nhưng Nhạc Ân không nghe, mắt không hề nhìn bà. Cuối cùng khi thím Trương quyết định dọn dẹp trên bàn đã là 30 phút trôi qua, Diệp Hạo cũng chưa ra. Nhạc Ân vẫn cứ ngồi tại chỗ mà xoắn tay như vậy, nhưng đôi mắt đã trở về như lúc đầu bà thấy cô, đôi mắt vô hồn. Thím Trương chưa kịp phải làm gì thì Diệp Hạo mở cửa, Nhạc Ân bỗng nhiên đứng lên chạy tới bên anh nhoén miệng cười nói ” Andy ...”

Diệp Hạo lúc này xuất hiện với đôi mắt mệt mỏi, cả người nhàn nhạt mùi thuốc lá và rượu, nhưng anh chỉ mệt, anh vẫn tỉnh. Diệp Hạo nhìn Nhạc Ân ở trước mắt, trong lòng đang trống rỗng anh chỉ muốn ở một mình, liền cười nhạt ” Em đi ngủ đi ”, xong vỗ đầu cô vài cái rồi đi lên lầu không hề nhìn lại.

Thím Trương nhìn sau lưng Diệp Hạo thấy lạnh lẽo khác thường, bỗng thấy lo lắng, rồi nhìn sang Nhạc Ân lúc này đang nhìn theo anh sững người, bà càng lo lắng hơn, thím Trương rối bời, chuyện gì đây, mới còn vui vẻ mà.

Trên lầu nhà Diệp Hạo có 2 căn phòng ngủ trống và một căn phòng để chứa đồ. Diệp Hạo bước vào căn phòng chứa đồ, bật điện, đập vào mắt là rất nhiều tranh đã bám một lớp bụi mỏng, toàn bộ căn phòng là tranh. Anh đi đến bên một bức tranh khế phải đi lớp bụi bám trên bề mặt bức tranh, đang che mờ đi khuôn mặt một người, lớp bụi được phủ đi, hiện lên ở đó là khuôn mặt một người phụ nữ, rất đẹp, kiều sa, có nét mạnh mẽ, khuôn mặt rất giống mẹ anh, nhưng không phải mẹ anh, đó là chị của mẹ. Tất cả những bức tranh ở đây đều của mẹ anh vẽ, đương nhiên sẽ không có bức nào vẽ về mẹ anh, nhưng có rất nhiều bức tranh vẽ về dì của anh. Những năm tháng sống cùng mẹ của anh, anh đã quá quen thuộc với những bức tranh này. Đứng đó lẳng lặng nhìn một lúc, anh đi đến bên một chiếc bàn gỗ, gỡ hộp bàn, lấy ra một chiếc hộp, dùng một tay bật nắp hộp, anh đứng đó nhìn chăm chăm vào bên trong, trong chiếc hộp đó chính là kỉ vật của mẹ anh để lại cùng các bức tranh này.

Sang hôm sau thím Trương đến sớm, vì hôm qua bà thấy Nhạc Ân khác thường. Từ lúc Diệp Hạo lên lầu liền không thấy xuống, Nhạc Ân tuy đã về phòng nhưng bà vẫn thấy có điều gì không ổn, trước lúc ra về bà có mở cửa phòng Nhạc Ân nhìn qua cô nhưng chỉ thấy cô đã đắp chăn nằm đưa lưng về phía bà. Bà nghĩ cô cũng đã ngủ rồi, cô vô tư đơn thuần sẽ không biết suy nghĩ lo lắng gì đâu, bà an tâm về. Nhưng ngạc nhiên là bà đến sớm như vậy nhưng đã không còn thấy xe của Diệp Hạo nữa, anh đã đi làm. Thím Trương đến sớm có chút buồn bã, liền đứng dậy dọn dẹp nhà cửa, đang dọn dẹp thì cửa phòng Nhạc Ân bật ra, Nhạc Ân mới ngủ dậy nhào ra chạy về phía phòng Diệp Hạo mở cửa, thím Trương cũng đứng ngậy ra đó vì bất ngờ, nhưng lát sau thấy Nhạc Ân cứ đứng ngậy ra đó nhìn chăm chăm căn phòng trống không liền đến nhẹ nhàng nói ” Tiểu Ân, cậu chủ đi làm rồi, cháu sao thế ?”

Bà cứ nghĩ Nhạc Ân vẫn không nghe được lời bà nói, nhưng bất ngờ Nhạc Ân quay khuôn mặt ngơ ngác nhìn về phía bà, đôi mắt chớp 2 cái xong lại quay về nhìn lại trong phòng, lát sau lững thững đi về phòng mình. Thím Trương càng lúc càng thấy lo lắng.

Diệp Hạo rời nhà rất sớm, lúc anh đến nhà Từ Tổ Tổ vẫn chưa có một ai đến, Diệp Hạo lẳng lặng đi đến số bướm bướm đã hoàn thành, đồ đạc khác đã được Trần thúc chuẩn bị đầy đủ, để anh đến là có thể bắt đầu làm việc. Diệp Hạo ngồi xổm xuống nhìn lên trần căn phòng khách, rồi nhìn hai bức tường nằm hai bên trái phải, xong lại nhìn bức tường có bông mẫu đơn đỏ đã hoàn thành, nhìn đến hơn 20 phút, xác định kĩ càng liền lấy từng con bướm bướm nhựa màu vàng kim ra, bật lửa châm một cây nến, bắt đầu hơ lên làm cong đôi cánh bằng nhựa của con bướm, đến độ cong cần thiết, lại bắt đầu con khác, khoảng hơn một chục con cùng một độ cong như thế thì dừng lại, bắt đầu gắn lên tường.

Trần thúc cùng anh em trong văn phòng đến nơi thì Diệp Hạo bắt đầu gắn được một ít lên trần nhà rồi, từ ngoài mọi người đã thấy anh kéo chiếc ghế cao, đeo bên hông một chiếc túi nhỏ chứa bướm bướm, leo lên ghế để gắn. Trần thúc dặn anh em chuẩn bị công việc, tất cả đều ngấm ngấm tự hiểu không nên chào Diệp Hạo lúc này, công việc trang trí phức tạp này phải tập trung tinh thần cao độ mới có thể đem lại một tác phẩm nghệ thuật thành công. Nhưng có lúc Trần thúc nhìn vào trong để xem tiến trình công việc thì bất gặp khuôn mặt Diệp Hạo đúng lúc anh quay mặt ra ngoài, Trần thúc chớp mắt nhìn nhìn tưởng mình lóa mắt, sao ông thấy ánh mắt Diệp Hạo lạnh lẽo đáng sợ quá trời.

Đến trưa thì Từ Tổ Tổ ghé qua, Diệp Hạo vẫn còn làm việc, Từ Tổ Tổ nhìn thấy Diệp Hạo liền muốn đi vào thì Trần thúc đã gọi lại

” Từ Tiểu Thư xin dừng bước ”

” Sao thế Trần thúc? ” Từ Tổ Tổ dừng lại tao nhã hỏi, thái độ lễ phép

” Nếu Từ Tiểu Thư vào để gặp Diệp Hạo thì không nên, từ sáng tới giờ chúng tôi không ai dám làm phiền cậu ấy hết, cậu ấy đang tập trung ghê lắm, chúng tôi muốn gọi đi ăn cơm cũng không dám đây này ”

Từ Tổ Tổ nhíu mày suy tư nhưng không nghi ngờ lời Trần thúc nói, đoạn bước vài bước vào sâu hơn trong căn phòng khách thì bất chợt hoa mắt, cảm thấy không thể tin được mà há miệng ngạc nhiên. Dù mới chỉ hơn một nửa nhưng khung cảnh bên trong căn phòng phải dùng 2 chữ ” tuyệt vời ” để nói ra. Bướm được gắn từ gần bông hoa mẫu đơn ở bức tường đối diện cửa chạy dần lan ra hai bức tường hai bên và trần nhà

nhưng điều đặc biệt là cách dán bướm khi đi qua những góc vuông gia nhau của hai bức tường, nhìn thấy đơn giản nhưng khi nhìn hòa vào toàn cục thì chỉ thấy đó là một đàn bướm đang bay giữa không trung xung quanh bông hoa đỏ rực rỡ, cả một căn phòng màu hồng phấn nhạt lập lòe cánh bướm màu vàng kim chói sáng. Lúc đầu Diệp Hạo muốn làm bố cục trắng đen, nhưng chính Từ Tổ Tổ yêu cầu màu khác, sau cùng cô nói cô chọn cánh bướm là màu vàng, còn lại màu sắc khác tùy anh phối. Cuối cùng, đây chính là tác phẩm đó.

Trần thúc vốn đã ngạc nhiên từ sớm nên cũng chỉ cười cười hãnh diện với Từ Tổ Tổ đang kinh ngạc, nhắc nhở "Vậy nhé, Từ Tiểu Thư, cô cứ việc làm gì thì làm, khoan làm phiền Diệp Hạo", đang muốn quay đi thì nghe Từ Tổ Tổ hỏi

"Trần thúc có biết khi nào anh ấy xong việc không?"

"Theo tiến độ như thế này thì khoảng chừng 3,4 h chiều là xong rồi" Trần thúc trả lời.

"Được, cảm ơn Trần thúc, lúc đó tôi sẽ quay lại" Từ Tổ Tổ nói xong liền đeo kính mát đi ra xe.

Diệp Hạo vớt chiếc túi bên hông xuống nền, cả người mỏi mệt, đôi mắt rũ xuống, anh đứng tại chỗ, từ từ lôi chiếc găng tay đặc biệt trên tay ra, dán nhựa vào tường cần sử dụng keo đặc chế, anh phải đeo găng tay. Diệp Hạo cũng chưa nhìn kĩ lại tác phẩm mình mới hoàn thành, đứng một chỗ trầm ngâm suy nghĩ.

Trần thúc thấy Diệp Hạo đã hoàn thành công việc, vừa muốn vào hỏi thăm vừa muốn không, aiz, ai bảo bộ dạng cậu ta hiện tại khó gần như thế. Đang vừa thu dọn mấy thùng sơn vừa nhìn nhìn phía Diệp Hạo thì nghe thấy tiếng xe ngoài sân, phải đến 3,4 chiếc xe thì phải. Chỉ trong chốc lát ngoài kia liền vang lên tiếng cười nói của rất nhiều cô gái, Trần thúc nheo mắt, Từ Tổ Tổ dẫn bạn tới.

Từ Tổ Tổ hãnh diện ôm tay một cô bạn gái, mấy người còn lại vừa bước xuống xe đã nhìn chằm chằm vào ngôi nhà mới xây mà trầm trồ. Từ Tổ Tổ nhả nhận vuốt tóc sang một bên, cười tươi nói "Thế này không là gì cả, vào đây mình cho các cậu xem cái này, đảm bảo vô cùng thú vị, đặc biệt hơn nữa là người làm ra cái đó", Từ Tổ Tổ liếc mấy cô bạn của mình chậm rãi thần bí làm mấy người đó nhao nhao cả lên đòi vào nhanh.

Chu Lệ Băng được Từ Tổ Tổ ôm tay luôn mỉm cười dịu dàng im lặng đứng đó, sau đó mặc kệ Từ Tổ Tổ kéo mình đi vào nhà, nhưng chợt khuôn mặt xinh đẹp tái đi, cô nhìn thấy những người làm trong văn phòng Trần thúc có ở đây, lẽ nào

Cả văn phòng Trần thúc đều biết Chu Lệ Băng nhưng không biết tường tận, họ chỉ biết là có một ngày nọ, một cô gái xinh đẹp đến văn phòng tìm Diệp Hạo, Diệp Hạo máu lạnh của bọn họ liền đi ra tiếp đón, ngay sau đó xin phép Trần thúc nghỉ việc rồi đưa cô gái kia đi mất, mấy ngày sau Trần thúc xung phong dò la đôi chút thì biết chỉ biết Diệp Hạo khi được hỏi mỉm cười chứ không trả lời, tuy vậy cũng đủ gây sóng gió cho văn phòng Trần thúc, Diệp Hạo mới vào làm có mấy tháng nhưng tiếng tăm lạnh lùng của anh ai cũng biết, cũng biết anh có ngoại hình như vậy nhưng chưa từng có cô gái nào bên cạnh, nay đột nhiên có một Chu Lệ Băng làm cả văn phòng xôn xao.

Chu Lệ Băng tần ngần nhưng bước chân vẫn theo Từ Tổ Tổ vào bên trong, đứng ở cửa ra vào, cả một đoàn người liền sững sờ khi thấy hình ảnh Diệp Hạo đứng suy tư giữa rừng bướm và hoa. Mấy cô gái có mặt ngay cả Từ Tổ Tổ đã chứng kiến khi trưa lẫn Chu Lệ Băng đều đứng ngây ra đó, không hẹn mà gặp cùng nhau im lặng đứng nhìn. Cuối cùng Trần thúc từ trên lầu bước xuống lên tiếng đánh tan không khí im lặng

"Từ tiểu thư đã đến" ông đương nhiên phải chào chủ nhà trước.

Lúc này Diệp Hạo mới bừng tỉnh, liền quay người nhìn sau lưng mình thì đôi mắt mỏi mệt bỗng nhìn về một điểm, Chu Lệ Băng cúi gằm mặt không dám ngẩng lên.

"Anh Diệp Hạo, đây là tác phẩm tuyệt vời nhất mà em đã từng thấy, cảm ơn anh đã bỏ công sức giúp em"
"Từ Tổ Tổ mỉm cười quyến rũ nhìn Diệp Hạo nói, cô thấy anh đang nhìn mình càng cố gắng cười tươi hơn.

Diệp Hạo nghe Từ Tổ Tổ nói liền di chuyển ánh mắt, quay người thu dọn đồ, chỉ để lại tiếng nói nhàn nhạt
"Tôi chỉ làm đúng phận sự của mình", nói xong không quan tâm xung quanh chỉ chú tâm dọn dẹp, vẫn

còn sớm, anh nên lên coi phòng ngủ của Từ Tổ Tổ để xem đã sơn xong chưa, anh chỉ cần trang trí thêm căn phòng đó nữa là coi như sắp hoàn thành công việc lần này.

Từ Tổ Tổ thấy anh vẫn lạnh nhạt liền hơi xấu hổ, nhưng xung quanh mấy cô bạn của mình đang nhao nhao đủ chuyện về căn phòng và người làm ra nó cũng không chú ý gì bên này, cô liền thấy an tâm, nhưng thông minh không tìm tới anh nữa, bắt đầu dẫn bạn đi tham quan nhà.

Chu Lệ Băng bị Từ Tổ Tổ kéo lên lầu, giữa chừng quay lại nhìn bóng lưng Diệp Hạo một cái, chỉ thấy một mảnh âm trầm liền quay mặt đi theo Từ Tổ Tổ. Nhưng một lúc sau, cô đã đứng sau lưng anh, lúc này cả đoàn người đang ở trên lầu, Diệp Hạo đang pha chế nước sơn trong một góc phòng bếp, căn phòng chứa dụng cụ tạm thời.

” Anh ... ” Chu Lệ Băng nhẹ nhàng lên tiếng.

Cô thấy lưng Diệp Hạo cứng lại, lòng bỗng trào dâng chua xót, lời nói thốt ra càng nghẹn ngào da diết

” Anh có khỏe không ” nói xong chỉ biết đứng đó nhìn Diệp Hạo,

Diệp Hạo mới nghe cô gọi đã dừng tay, nay tự nhiên cúi xuống không quan tâm tiếp tục làm, anh lựa chọn im lặng.

Chu Lệ Băng đứng sững đó, không biết phải nói như thế nào nữa, đôi mắt chợt nóng lên, vừa mở miệng định gọi lần nữa thì đã nghe tiếng gọi sau lưng lạnh lạnh

” Tiểu Băng, đi đâu thế, làm tớ tìm mãi ” Từ Tổ Tổ đang đi tới hỏi

Chu Lệ Băng hít một cái thật sâu, mím chặt môi một cái liền quay lại tươi cười dịu dàng ” Tớ đi coi xung quanh vậy thôi, cậu cứ dẫn mọi người đi xem đi, mặc kệ tớ”

Từ Tổ Tổ miệng mím cười nhưng thấy hình ảnh Chu Lệ Băng và Diệp Hạo ở đây một mình liền thấy khó chịu trong lòng, liền nói ” Tớ dẫn các cậu ra sau hồ bơi, đi với bộ tớ đi, khi nào ngôi nhà hoàn thành toàn bộ thì cậu muốn xem góc gác nào cũng được, bây giờ thì có gì mà xem ” bước tới kéo tay Chu Lệ Băng vừa đi vừa nói ” Ở đây lại bụi bặm, có gì đáng coi cơ chứ ”

Chu Lệ Băng luyến tiếc liếc nhìn bóng lưng Diệp Hạo, không đành quay mặt, nhưng vừa bước ra khỏi phòng liền la lên một tiếng ” Aaaaaa.... ”

Tiếp đó là tiếng Từ Tổ Tổ thất thanh ” Tiểu Băng, cậu có sao không, ối, máu máu, mau lấy bông băng lại đây” rồi sau đó mọi người cũng chạy tới.

Diệp Hạo cũng liền đứng dậy bước nhanh ra ngoài xem tình hình, thì thấy Chu Lệ Băng đang ngồi dưới đất, cổ chân có chảy máu, anh liền bước nhanh qua đó, gạt những người đang đứng xung quanh qua, cúi xuống cầm cổ chân cô xem xét, thấy chỉ là vết thương dài chừng 3cm nhưng không sâu, máu cũng không nhiều, nhìn bên cạnh thấy cây kéo to dùng để cắt nhựa đang đưa lưỡi dao nằm kẹt trong một tấm ván sắt tường, có lẽ lúc đi ra cô đã vô ý va vào.

” Ai có khăn tay ” Diệp Hạo ngẩng đầu nhìn mấy cô gái đang lo lắng, hỏi

” Em có .. ”, ” Em có đây ” ... mấy cô gái cùng nói rồi nhanh chóng lục lọi trong túi xách tìm đồ, Diệp Hạo đưa tay lấy chiếc khăn gần nhất, hơi tung lên để xòe khăn ra nhìn xác định là khăn sạch liền băng bó lại cho Chu Lệ Băng, Xong xuôi ngẩng đầu nhìn Từ Tổ Tổ nói

” Không có gì nghiêm trọng, cô đưa cô ấy đến bệnh viện sát trùng là ổn ” nói xong đưa tay đỡ Chu Lệ Băng dậy, Chu Lệ Băng im lặng này giờ chỉ cúi đầu, một tay cầm lấy cánh tay anh đang đỡ mình, mượn sức đứng lên, bàn tay đang nắm đó bỗng dùng lực. Diệp Hạo đang đỡ Chu Lệ Băng dậy cũng cảm nhận được nơi cánh tay mình có cảm giác, hơi sưng một chút nhưng ngay lập tức giao Chu Lệ Băng ột cô gái bên cạnh, mọi người tụ tập cũng tản ra, chỉ là một vết thương nhỏ, nhưng mấy cô gái thì về luôn để đưa Chu Lệ Băng đi sát trùng, mọi người dần dần đi. Diệp Hạo đứng nhìn bóng lưng hơi khập khiễng của Chu Lệ Băng một tí, cũng quay người đi về chỗ cũ. Không một ai nhận ra ánh mắt tăm tối của Từ Tổ Tổ đi bên cạnh Chu Lệ Băng, vừa này không ai thấy nhưng cô thấy được Chu Lệ Băng lúc được đỡ đứng lên, hốc mắt đỏ, thần sắc khác thường, quan trọng hơn, hành động của Diệp Hạo, anh chưa từng 1 lần nhìn cô nhưng mới nghe Chu Lệ Băng la 1 tiếng đã có mặt, cô âm thầm nghiến răng bực tức, thâm nghĩ, nhất định là đã có cái gì đó.

Thím Trương nhìn Nhạc Ân đang ngồi bên cạnh mình liền mỉm cười, lúc sáng cô như vậy cứ tưởng có chuyện gì, nhưng cả ngày hôm nay cô vẫn bình thường, vẫn im lặng ngồi như vậy nhưng những lúc không có Diệp Hạo bên cạnh thì chính là ngồi im như thế. Bà đang ngồi trên sa lông gấp áo quần cho Nhạc Ân, vừa gấp vừa xem phim trên tivi, Nhạc Ân cũng đang nhìn chăm chăm vào đó. Lúc trước đây thấy Nhạc Ân nhìn tivi bà cứ nghĩ Nhạc Ân đang xem, nhưng lúc bà thử tắt xem thử liền thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình đã tắt thì biết cô không hề để ý đến nó. Nhưng hôm nay thím Trương không thể ngờ được, Nhạc Ân đang xem phim. Trong tivi đang chiếu bộ phim truyền hình nhiều tập mà thím Trương rất mê, ngày nào giờ này cũng ngồi xem. Phim truyền hình mà nhiều tập thì lúc nào cũng có nhiều chi tiết đời thường, lúc này đang đến cảnh một người con gái chạy theo một người con trai, người con trai bực mình quay lại hét lên " Cô đừng theo tôi nữa, thật phiền phức", người con gái tỏ ra tủi thân, đứng lại, nhưng thấy người con trai đi lại chạy theo, cuối cùng anh chàng đó chán nản ngồi xuống nói " Sao cô cứ bám lấy tôi thế, tôi đã nói là tôi không thể thích cô, cô càng bám tôi sẽ càng ghét cô hiểu không ", cô gái bật khóc nói " Anh thật đáng ghét, em ghét anh "

Đôi mắt đang rũ xuống của Nhạc Ân liền mở to, nhìn chăm chăm vào cô gái đang khóc và chàng trai chán nản ngồi dưới đất, bỗng nhiên lâm vào trầm tư. Thím Trương ngồi bên cạnh cứ xuýt xoa than ôi cũng không để ý Nhạc Ân bên này,

Diệp Hạo dọn dẹp hết đồ đạc thì hơn 8h tối, như mọi khi mọi người đã về. Nhìn khắp căn phòng ngủ của Từ Tổ Tổ lần cuối, xác định lượng công việc , xong xuôi đi xuống lầu ra về . Khi bước lên xe thì điện thoại có tin nhắn , anh lười biếng mở tin nhắn nấn khởi động xe chạy. Thật lâu sau lúc anh đang ở trên con đường về nhà mình thì chuông điện thoại vang lên, lúc này anh mới nghe máy, bên kia là Chu Lệ Băng, giọng nói có chút khàn khàn " Anh đến đi, em vẫn đang đợi anh "

Diệp Hạo cau mày, xác định là Chu Lệ Băng đang gọi mới hỏi " Có chuyện gì sao ?"

" Em chỉ muốn gặp anh một lát mà thôi ..." Chu Lệ Băng ghen ngào lên tiếng

" Tôi đã về nhà, có chuyện gì khi khác gặp " Diệp Hạo chưa nói xong đã bị cô chen ngang, giọng nức nở

" Xin anh"

Lúc Diệp Hạo đến nơi thì Chu Lệ Băng đã uống nửa chai rượu , cô đã hơi ngà , nhưng đó là loại rượu rất nhẹ, không thể làm người ta mù mờ được. Anh bước đến quầy bar ngồi bên cạnh cô, đưa tay với lấy ly rượu trên tay cô " Để tôi đưa em về nhà "

Chu Lệ Băng lúc này mới ngẩng đầu lên quay qua nhìn anh, nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói dịu dàng " Anh đã đến, em cứ nghĩ là anh sẽ không đến ... " . " lại cúi đầu nói tiếp " anh sẽ không bao giờ đến nữa..." "

Diệp Hạo nhìn cô một lúc, lát sau ngẩng đầu nhìn phục vụ ngoắc tay tính tiền, rồi quay qua đỡ lấy tay cô nói " Em đã say rồi, tôi đưa em về ... "

Cô gạt tay anh " Không được, mẹ em thấy sẽ trách em... ,anh không biết sao , mẹ em vẫn không hề biết anh là Nhị thiếu gia nhà họ Diệp đây ... " cô dừng lại , tay xoa xoa trán, ngẩng lên nhìn anh thì thào " tại sao, tại sao anh lại là anh trai của anh ấy cơ chứ, tại sao anh không nói cho em biết anh chính là anh trai của Diệp Bảo ... tại sao "

Cô hỏi một tràng dài tại sao , giọng nói càng lúc càng nức nở hơn nữa, Diệp Hạo chỉ im lặng nghe cô nói mà không giải thích gì, có gì để giải thích. Tại sao ư, tại vì anh nói với cô cái gì, nói với cô anh là đứa con hoang của Diệp Thiên Minh ư, nói với cô thì để làm gì, anh cúi đầu trầm ngâm một lúc mới ngẩng đầu nói với cô " Em giờ sắp là vợ của Diệp Bảo rồi, đừng suy nghĩ chuyện cũ nữa, đứng lên đi, tôi đưa em về, gần khuya rồi "

Nói xong không đợi cô trả lời , nắm cánh tay cô đứng lên, với lấy túi xách của cô định đi, chợt nghe cô " A " một tiếng liền quay lại nhìn, mới nhận ra mình quên mất vết thương ở chân cô. giờ đã nằm trong ông quần

tây đen. Anh đứng lại, đợi cô đứng vững mới nói ” Bước từ từ thôi ” , rồi đưa cô ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi cửa quán bar đã thấy một người phụ nữ trung niên bước nhanh tới đỡ lấy Chu Lệ Băng, mẹ của Chu Lệ Băng, vợ hai của Chu lão gia , bà nhanh chóng giành Chu Lệ Băng từ tay Diệp Hạo, quay lại trừng mắt với anh , nói giận dữ ” Cậu Diệp, xin cậu đừng làm phiền con gái tôi nữa, nó là con gái sắp lấy chồng, cậu đừng làm hỏng thanh danh của nó “ , nói xong ôm lấy Chu Lệ Băng đã gục gặc gọi ” Mẹ, mẹ ... ” đi ra một chiếc xe hơi sang trọng chờ sẵn.

Diệp Hạo đứng đó lãnh đạm rũ mắt xuống, lát sau anh khẽ nhắm mắt một chút rồi mới mở mắt ra rời khỏi quán bar về nhà.

Nhạc Ân đứng lảng lảng trước căn phòng trống của Diệp Hạo đã lâu lắm rồi, lúc đóng cửa phòng đó lại để quay về phòng mình thì kim đồng hồ đã điểm 10h hơn. Nhạc Ân lên giường, nhìn một bàn đầy gấu chỉ có mấy con mặc váy liền đưa tay vuốt ve, đầu nghiêng nghiêng , miệng chum lại, trong đầu đang nói chuyện với mấy con gấu.

Ngày đó cô đã nói không thích anh nữa, nhìn anh cũng người cô đã rất lo sợ. Nhạc Ân biết từ thích nhé, giống như Nhạc Ân thích con gấu trắng của mình, lúc không thấy nó nữa thì lòng lo lắng và sợ mất nó vô cùng, Nhạc Ân lại nghĩ, lúc không thấy Diệp Hạo, Nhạc Ân cũng như thế , vậy đó chính là thích Diệp Hạo rồi, vậy mà hôm đó cô lại nói không thích nữa. Cô sợ Diệp Hạo vì thế lại ghét cô. Đầu óc Nhạc Ân quay cuồng suy nghĩ, đúng rồi, như trong phim nữa, Nhạc Ân thích ở bên cạnh Diệp Hạo, thích được ngồi cạnh anh, thích được anh sấy tóc rồi buộc tóc cho , thích, rất thích có anh ở nhà. Nhưng như vậy không phải bám anh hay sao, làm sao bây giờ, bám theo anh sẽ bị anh ghét, cô gái trong phim như thế mà, cô ta còn nói ghét người con trai kia như Nhạc Ân đã từng nói nữa, Nhạc Ân mếu máo, cô ấy rất bị ghét, bị chàng trai kia mắng thế mà.

Cái đầu non nớt suy nghĩ chuyện nọ xuyên chuyện kia. càng suy nghĩ càng suy sụp, lúc này đi qua phòng xem thử lại thấy được căn phòng trống, càng làm cho Nhạc Ân thêm buồn bã, cuối cùng mệt mỏi quá nằm xuống bên mép giường mà ngủ

Thời gian dần trôi qua, cánh cửa phòng hé mở, một bóng người cao lớn tiến vào, nhẹ nhàng nâng người Nhạc Ân nằm lại ngay ngắn, kéo lấy chăn đắp cẩn thận, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ trán cô rồi mới đi ra ngoài

9. Chương 9: Chương 9

Đêm đã về khuya, trong một căn phòng rộng lớn vẫn còn sáng đèn, Từ Tổ Tổ cầm điện thoại bấm một dãy số được ghi trên một tờ giấy, hôm nay cô mới hỏi thăm được . Bên kia bắt điện thoại, một giọng đàn ông ồm ồm vang lên, bên tai còn nghe nhiều tiếng nói, tiếng chửi tục , tiếng sát phạt bài bạc

” Alo, anh là anh Báo ” Từ Tổ Tổ lạnh giọng hỏi, đối với những dân anh chị này không thể tỏ ra yếu thế

” Đúng, tôi là Báo, cô là ai ?” , tên Báo vừa ngậm điều thuốc vừa nói, tay vẫn đang cầm mấy lá bài

” Tôi là ai không quan trọng, tôi có việc muốn nhờ các anh làm ”

” Việc gì ?”

” Tìm cho tôi toàn bộ tin tức của một người, tôi muốn toàn bộ , không thiếu một tin nào cả, nhưng với điều kiện là ngày mai giao cho tôi, các anh có làm được không?”

Tên Báo trầm ngâm đưa bài cho đứa đàn em ngồi bên cạnh, quay người sang chỗ khác nói chuyện nghiêm túc ” Tôi muốn biết đó là nhân vật như thế nào ” , băng nhóm của hắn được coi là nơi cung cấp thông tin nhanh nhất và chính xác nhất, nhưng trong một ngày để có thông tin thì phải xem lại.

Từ Tổ Tổ cười cười ” Một kiến trúc sư thôi, không phải là nhân vật gì cao siêu đâu, hiện tại anh ta đang làm trong một văn phòng trang trí quảng cáo nhỏ nhoi nữa ”

Tên Báo nhứ mày, chỉ là một tên bình thường, liền tươi cười nói ” Được, tôi sẽ huy động toàn bộ anh em đi tìm giúp cô , trong một ngày, nhưng” Hắn cố ý nhấn mạnh “trong một ngày ”

Từ Tổ Tổ khẽ hừ mũi mỉa mai , nhưng khi nói với tên Báo liền tươi cười đàng hoàng ” Tiền bạc không thành vấn đề, nhưng ngày mai ,tôi muốn có những thông tin đó càng sớm càng tốt”

Bên kia tên Báo nhếch mép hả hê ” Được, xin hết lòng vì tiểu thư ”

Nhạc Ân ngồi yên trên ghế , trầm ngâm từ từ ăn từng muỗng cháo. Sáng nay cô chạy qua phòng Diệp Hạo nhìn vẫn không thấy anh, Nhạc Ân rất buồn rầu, tại sao mấy ngày này không nhìn thấy anh đâu. Nhạc Ân không hề biết thật ra từ trước Diệp Hạo cũng đã đi sớm về muộn, vài ngày cô mới gặp một lần, đầu óc cô chỉ mới chú ý đến 2 ngày gần đây, kể từ cái đêm cô nói không thích anh đó. Chỉ mới hai ngày, Nhạc Ân đã bồn chồn, mong nhớ rất nhiều rồi, tối cứ nằm đợi anh về nhưng không biết sao lại ngủ mất, sáng chạy qua phòng cũng không thấy anh đâu, Nhạc Ân buồnng muống ngồi thần thờ, Nhạc Ân rất muốn thấy Andy.

Diệp Hạo sáng nay vẫn đến sớm như hôm qua, dường như anh muốn nhanh chóng kết thúc công việc, nên vừa tới nơi liền thực hiện chiến lược làm việc không nghỉ ngơi. Hôm nay trang trí căn phòng cho Từ Tổ Tổ, đó là một bức tranh kết hợp giữa sơn vẽ , gỗ và mảnh sứ đủ màu. Hôm qua anh đã xem xét kĩ cấu trúc căn phòng, kết hợp với nội thất căn trang trí để đề ra chủ đề bức tranh, hôm nay chỉ có thực hiện nữa mà thôi. Anh nhất định mai phải xong,vì anh đã quyết định sẽ đi Anh thăm Mark .

Trần thúc đã đến, đi lên lầu nhìn Diệp Hạo, thấy anh đang chăm chú làm việc , định đi xuống nhưng chợt nghe tiếng Diệp Hạo ” Chú đã đến rồi ”

Trần thúc giật mình quay lại, thấy thần sắc Diệp Hạo đã không như ngày hôm qua nữa, hoàn toàn trở lại bình thường như bao ngày, liền tươi cười ” Thấy cậu làm việc nên tôi không làm phiền, cậu cứ làm việc của cậu đi ”

Diệp Hạo gật đầu, lại nói ” Tôi có việc muốn nói với chú, , chiều mai trở đi tôi muốn nghỉ mấy ngày đi Anh có công việc, trước khi công việc ở đây hoàn thành tôi sẽ trở về ”

Trần thúc nhứ mày nói ” Vậy là ngày mai cậu sẽ hoàn thành căn phòng này ”

” Hôm nay sẽ xong, sáng mai tôi sẽ bày trí nội thất căn phòng này, phần còn lại thì anh em trong văn phòng sẽ làm ”

Trần thúc gật đầu nói ” Cậu đã có chủ ý thì chắc chắn đã lo liệu tươm tất, cậu cứ đi ” Trần thúc ngừng lại cười cười, lại đùa giỡn với Diệp Hạo ” Tôi chỉ sợ cậu bỏ chạy thì chủ nhà quỵt nợ tôi thôi ” , ai chẳng biết Từ Tổ Tổ vì Diệp Hạo mà thuê văn phòng của ông , không có Diệp Hạo sao coi được đây.

Diệp Hạo rất có tinh thần cười một tiếng nói ” Tôi chỉ đi có mấy ngày, nhất định sẽ trở về tổng kết cho cô ta ” nói xong quay lại tiếp tục công việc. Trần thúc cũng cười ha hả thoải mái đi xuống lầu chỉ đạo công việc, ông đã định hỏi vì sao không đợi xong việc rồi hẵng đi, chợt nhớ lại ngôi nhà này còn đợi một số bộ phận được đặt làm thủ công nên vài ngày nữa mới có, có lẽ Diệp Hạo tranh thủ đi . Cũng được thôi, ông dù chỉ mở văn phòng nhỏ nhưng cũng là người có kinh nghiệm lâu năm, mấy việc nhỏ nhặt khác ông có thể chỉ bảo anh em làm, không cần tới Diệp Hạo.

Bức tường rộng lớn, phải dùng sơn làm nền trước rồi mới bắt đầu gắn đồ vật vào, Diệp Hạo cúi mắt, cầm dụng cụ vẽ đặc biệt bắt đầu vẽ tiếp. Tối qua Mark lại gọi cho anh lúc khuya, ông muốn quay về đây gặp mẹ anh, anh suy nghĩ liền nói anh sẽ qua đó, nhưng chỉ qua vài ngày rồi trở về trước ngày giỗ mẹ anh. Đã hơn một năm anh chưa quay về Anh rồi, anh muốn đến thăm ngôi nhà của mẹ, thăm những người bạn hàng xóm cũ của mẹ. Nghĩ đến những người đó, Diệp Hạo liền dùng tay nờ nụ cười , anh thật sự nhớ những con người vui vẻ đó. Sau đó anh sẽ về nước sớm để ra nghĩa trang với mẹ, anh muốn đưa một người nữa tới đó, Diệp Hạo nhớ tới Nhạc Ân liền bật cười một tiếng, không biết cô có chịu ra ngoài không, lại nói, đã mấy ngày nay anh không nói chuyện với cô , anh thấy nhớ khuôn mặt đáng yêu của cô rồi.

Từ Tổ Tổ cầm trên tay một xấp giấy, mắt nhìn chăm chăm vào đó, bàn tay lật lật, đến một tờ giấy, cô dừng lại nhìn rất lâu, bỗng mắt nheo lại giận dữ, nghiêng rằng vứt tung mấy tờ giấy. Anh Báo đứng một bên thành thoi hút thuốc, mỉm cười nói " Từ Tiểu Thư, mọi thông tin đều ở đó, tôi đảm bảo không thiếu một điều gì cả, thật không ngờ đó lại là Diệp thiếu gia a " anh Báo lắc đầu cảm thán, hẳn trước đó nghe Từ Tổ Tổ nói rằng người hẳn cần tìm thông tin chỉ là một kiến trúc sư đi du học về, cô ta cũng không biết rõ thân thế của anh ta, nhưng khi hẳn điều tra ra, thật là một bất ngờ lớn.

" Anh nói, rất ít người biết Diệp Hạo là con trai của Diệp Thiên Minh" Từ Tổ Tổ hỏi anh Báo

" Nghe nói vợ của Diệp Thiên Minh rất ghét đứa con hoang này, năm đó lão Diệp kia đưa hẳn ta về người trong nhà mới biết hẳn là con cháu Diệp gia, bà ta yêu cầu lão Diệp kia không được cho hẳn ta thừa kế tài sản mới được nhận vào nhà ,người trong nhà không nói ra thì ai mà biết được đúng không a " Nhưng mà hẳn có cách để moi ra, trên đời này không có sự thật nào là mãi mãi .Tên Báo nói xong hít một hơi rồi phả thuốc, khuôn mặt héch lên trời nói tiếp " Tất cả mọi thông tin chúng tôi đã có cho tiểu thư, vậy ... " hẳn ngừng lại cúi mắt nhìn Từ Tổ Tổ.

Từ Tổ Tổ phát tay, " Anh an tâm, tôi sẽ cho người chuyển nửa số tiền còn lại vào tài khoản cho anh ngay " Xong rồi vẫn không quan tâm người đối diện, nhứu mày suy nghĩ chuyện khác.

Tên Báo cười hài lòng , cũng không dây dưa nữa, đứng dậy lấy áo khoác đen khoác lên vai, rồi đeo kính đen lên, nhìn Từ Tổ Tổ nói " Xin đa tạ Từ Tiểu Thư, lần sau có chuyện gì cứ đến tìm chúng tôi, nhất định chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ tiểu thư, tôi đi trước " , hẳn dừng lại vừa muốn xoa người chột như nhớ ra điều gì liền lại tiếp tục nói " À, khuyên mãi cho Từ tiểu thư một tin hấp dẫn , chiều mai Diệp Hạo sẽ đi Anh " lần này, hẳn xoa người bước ra khỏi phòng.

Từ Tổ Tổ vẫn ngồi thờ đó, chuyện cô đang quan tâm hiện giờ không chuyện Diệp Hạo là con trai Diệp Thiên Minh nữa, dù sao thì có biết cũng chẳng để làm gì, Diệp Hạo cũng đâu cần cái danh vị đó. Chuyện mà cô suy nghĩ chính là chuyện Chu Lệ Băng từng là người yêu của Diệp Hạo, dù chỉ là mấy tháng ngắn ngủn, nhưng trong điều tra nói rõ trước đó Nhạc Hạo chưa từng có người con gái nào bên cạnh cả, như vậy mấy tháng đó đã đủ để khiến cô ghen tị. Cuối cùng Chu Lệ Băng cũng chọn Diệp Bảo, nghĩ đến đây Từ Tổ Tổ hừ 1 tiếng khinh thường, cô ta biết Diệp Hạo không có khả năng thừa kế tài sản liền đeo bám em trai người ta, rồi lại suy nghĩ, hiện tại Diệp Hạo có cảm nhận thế nào với Chu Lệ Băng, cho dù Chu Lệ Băng cưới người khác nhưng Diệp Hạo vẫn cứ yêu cô ta thì cũng không thể được, Từ Tổ Tổ nghiêng rằng thờ đốc vì tức giận, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc méo mó đến đáng sợ, chột nhớ tới lời tên Báo nói lúc rời đi, Diệp Hạo đi Anh, chiều mai đi ư, cô ta sững sờ, sao cô không biết gì, lại chột nghĩ, anh làm công cho cô nhưng cô cũng không thể quản lý anh những chuyện đó, Trần thúc mới là chủ của anh. Từ Tổ Tổ cúi đầu suy nghĩ đến cả tiếng đồng hồ, cuối cùng nâng mặt, đôi mắt đầy tính toán, cầm lấy điện thoại nhấn một phím tắt

" Anh lập tức làm cho tôi 2 việc đúng dù có khó khăn đến mấy cũng phải làm được cho tôi, cứ xuất tiền mà làm ... không cần lo , tôi sẽ đối phó với cha tôi "

Buổi tối, thím Trương nhìn Nhạc Ân an ổn trên giường liền đóng cửa phòng lại rồi đi ra ngoài ghé ngồi. Bà đang đợi Diệp Hạo, lúc chiều anh có điện thoại bảo bà đợi anh về, bà nhìn đồng hồ, hình như Diệp Hạo cũng sắp về. Quả nhiên, 5 phút sau đã nghe thấy tiếng xe ngoài sân, bà đứng lên đi mở cửa cho anh. Diệp Hạo mới bước chân vào nhà đã nhìn về phía cửa phòng Nhạc Ân nói " Đã ngủ rồi sao, cũng không sao "

Thím Trương thắc mắc vì câu nói của anh, thấy anh đi vào nhà cũng vào theo.

" Thím Trương có thể ở lại đây vài ngày được không ?" Đợi thím Trương ngồi xuống, Diệp Hạo liền hỏi.

" Cậu sẽ đi đâu sao ?"

" Tôi có việc đi Anh ba ngày , tôi không an tâm cô ấy, muốn nhờ thím ở cùng cô ấy ba ngày đó" Diệp Hạo vừa nói vừa nhìn về phòng Nhạc Ân.

" Được mà, không sao không sao, cậu chủ đi nước ngoài à , mà sao chỉ đi có ba ngày a " Thím Trương cũng chưa đi Anh bao giờ nhưng bà cũng biết qua đó phải đi rất xa.

Diệp Hạo mỉm cười ” Biết làm sao được “, anh chỉ nói như vậy làm thím Trương không hiểu cứ nhìn anh chăm chăm, Diệp Hạo thấy thím Trương nhìn mình thì chỉ nói ” Chiều mai tôi làm xong sẽ đi luôn ” anh còn muốn nói, đi sớm để về sớm, đúng, anh đi chỉ 3 ngày vì muốn về sớm với Nhạc Ân, anh đã tính kĩ, đi đi về về mất gần 2 ngày, anh chỉ cần một ngày để đến nhà mẹ với chú Mark là đủ, lần đi này chỉ để thăm chú Mark và mọi người là chính nên không cần ở lâu, sau này anh sẽ qua đó ở một thời gian dài để bù lại, và lúc đó anh sẽ dẫn Nhạc Ân theo,hiện tại cô ấy chắc chắn không thể đi xa cùng anh được . Diệp Hạo im lặng suy nghĩ, không nhận ra trong tư tưởng của mình có sự thay đổi lớn, anh đã bắt đầu để Nhạc Ân vào cuộc đời của mình.

” Vậy nhé, bây giờ để tôi đưa thím về nhà ” Diệp Hạo ngừng suy nghĩ nhìn thím Trương nói.

Thím Trương liền xua tay ” Ôi dào, không cần đâu, nhà tôi gần lắm, tôi muốn đi bộ cho khỏe người, với lại bây giờ còn sớm, đi xe có khi tắc đường ấy chứ ”

Diệp Hạo nghe thím Trương nói vậy bật cười ” Được, vậy cảm ơn thím Trương trước ”

Diệp Hạo không hề biết thím Trương đi trên đường đang cảm thán về anh, lâu nay anh cũng đi sớm về muộn cả ngày Nhạc Ân có thấy mặt đâu mà, lần này đi có 3 ngày thì coi như đi làm thôi, vậy mà nhờ bà này nọ, bà cười cười lắc đầu, dường như Diệp Hạo đã để Nhạc Ân vào lòng rồi mới quan tâm như vậy chứ nhỉ. Diệp Hạo, Nhạc Ân, thím mong hai người được hạnh phúc.

Ở nhà, Diệp Hạo tiễn thím Trương xong thì vào phòng Nhạc Ân, thấy cô nằm quay lưng về phía anh. Anh đến bên giường, ngồi xuống, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đang ngã ra gối. Anh chỉ ngồi im lặng như vậy mà vuốt tóc, không nói gì cũng không đánh thức cô. Cuối cùng kéo tấm chăn đang nằm trên vai cô lên thêm 1 tí, liền đứng lên rời giường, ánh đèn từ phòng khách truyền vào từ từ khép lại theo cánh cửa.

Thật lâu sau đó, người trên giường mở mắt, môi dưới có dấu răng mờ mờ, Nhạc Ân không hề ngủ. Cô chưa từng ngủ, cô đang nằm đợi anh, đợi đến lúc hơi muốn nhắm mắt thì nghe tiếng nói của anh, cô muốn chạy ào ra ngoài nhưng chợt nhớ tới mấy ngày nay anh không ở nhà có phải vì cô bám anh quá hay không, Nhạc Ân buồn bã suy tư, chần chừ nằm trên giường suy nghĩ, đến lúc nghe tiếng cửa phòng mở ra thì lại nhanh chóng nhắm mắt lại, đột nhiên không muốn anh thấy mình giờ này. Nhưng lúc anh rời đi, trong lòng bỗng chốc ỷ khuất tủi hờn, anh không hề đánh thức cô dậy, Nhạc Ân mếu miệng, lại cắn môi, hay tay nắm chặt tấm chăn, cô ghét anh a, mấy ngày không chịu gặp cô rồi, cô cũng không thèm gặp anh đâu, cô sẽ bắt anh chạy tới gặp cô . Nhạc Ân lại nhắm mắt, khóe mắt có giọt nước mắt trào ra.

Lúc ở nước ngoài, Diệp Hạo bay đi bay lại khắp thế giới như cơm bữa để tìm vật liệu này nọ nên với anh đi máy bay sang Anh lần này cũng chỉ như lái xe đi làm mà thôi. Anh chỉ đem theo giấy tờ cần thiết, đến sân bay sẽ có người đưa vé cho rồi, qua bên đó áo quần của anh còn ở nhà Mark, anh chỉ cần tay không mà đi. Nên sáng sớm ,thấy thím Trương đã đến sớm theo lời dặn tối qua, anh liền lái xe đến chỗ làm.

Hôm qua anh đã hoàn thành trang trí căn phòng ,bây giờ chỉ cần chuyển nội thất vào đặt đúng vị trí cho hài hòa màu sắc nữa là đủ. Đang cũng mọi người căn chỉnh vị trí chiếc giường lớn, anh nghe tiếng nói chuyện ồn ào dưới lầu, lát sau Từ Tố Tố đi lên, vừa nhìn thấy anh đã nói ” Anh Diệp Hạo, em có mua mấy bức tranh, anh xem chỗ nào có thể treo được ”

Diệp Hạo nghe tiếng cô không xoay người, chỉ nói ” Cô có thể treo phòng bếp ” lời Diệp Hạo nói không có ý mỉa mai hay đùa giỡn, vì hai nơi quan trọng nhất trong căn nhà này là phòng khách và phòng ngủ của cô đều được trang trí khắp 4 bức tường, cô treo lên sẽ làm hỏng hết, nên chỉ có thể treo mấy căn phòng còn lại, bao gồm luôn nhà bếp.

Từ Tố Tố nhếch mép đắc ý, nhưng vẫn giả vờ nhăn mặt nói ” Ai da, em quên mất là căn nhà này không có chỗ nào treo tranh, nhưng tranh của Tiểu Băng thật sự rất đẹp, đợt triển lãm lần trước em đã thấy thích, khó khăn lắm mới mua được a ” Hôm qua cô đã đến nhà Chu Lệ Băng ngỏ lời muốn mua mấy tác phẩm, đúng là phải năn nỉ rất mệt Chu Lệ Băng mới đồng ý bán cho cô, nhưng tranh của cô ta thật ra chỉ đáng treo trong bếp mà thôi, ha ha, cô nói tiếp ” Làm sao bây giờ nhỉ ”, rồi nhìn Diệp Hạo mỉm cười, hừ, cô mua chúng là có mục đích khác, cô muốn thử Diệp Hạo

Diệp Hạo nghe vậy liền xoay người nhìn cô, nhúu mày muốn nói gì đó, nhưng chỉ im lặng, cuối cùng giãn lông mày ra, nói " Từ Tiểu thư đã thích mấy bức tranh đó như vậy thì có thể đem về nhà Từ tổng để treo cũng được "

Từ Tổ Tổ hơi nheo mắt nhìn thần sắc của anh rồi nói " Anh Diệp Hạo cũng biết nhiều về hội họa nhỉ, anh có muốn xem những bức tranh này không, ai cũng nói bạn em là họa sĩ có tài đấy " , nói xong mắt càng nheo lại, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào của anh.

" Tôi hiện tại đang bận, Từ tiểu thư cứ làm theo ý mình đi, cô muốn treo lên ở đâu chúng tôi sẽ giúp, còn không thì thôi" Diệp Hạo vừa nói vừa đi đến bên cạnh chiếc giường ngủ xem xét có đúng vị trí chưa.

Từ Tổ Tổ nghe anh nói vậy liền biết anh không muốn xem, trong lòng chợt an ủi, cô sợ thấy cảnh anh ngay lập tức đến nhìn mấy bức tranh kia, lại còn nhìn với đôi mắt thâm trầm chắc cô đập bể mấy bức tranh kia mất. Mấy bức tranh tạm để đó đã, cô còn thêm một chuyện để làm

" Anh Diệp Hạo, bộ ly tách bằng bạc của Hoàng gia Anh thế kỉ 17 anh có biết không nhỉ, hôm qua em mới được một người bạn cho em thấy ảnh của nó " Từ Tổ Tổ đến bên cạnh anh dò hỏi

Diệp Hạo bây giờ đang chỉnh sửa tủ, nghe vậy không dừng tay , hỏi " Từ Tiểu Thư muốn mua ?" anh đương nhiên biết, anh còn biết người sở hữu nó là ai nữa kìa

Từ Tổ Tổ tươi cười " Đó là bộ đồ cổ rất sang trọng a, em muốn để trong phòng khách có được không "

Diệp Hạo nghe hỏi vậy liền dừng tay, nhúu mày chút gì thì nói " Cũng được..."

Chỉ mới nghe vậy, Từ Tổ Tổ đã nhanh chóng cướp lời " Thật ra em đặc mua nó rồi ,hôm nay em sẽ đi Anh xác nhận, nhưng em không biết gì về đồ cổ, em nghe nói anh có kinh nghiệm , ai, em muốn nhờ anh đi cùng em quá đi " nói xong thở dài một hơi, lắc đầu buồn bã.

Diệp Hạo ngay lập tức ngược nhìn cô, thần sắc kì lạ, nhưng không nói gì, anh chẳng biết nói sao nữa, đi cùng cô ta ư, chiều nay anh vốn là sang đó mà, qua bên đó anh có thể giúp cô ta xác nhận bộ ly tách đó một chút cũng không sao, anh vẫn đang suy nghĩ thì Từ Tổ Tổ đã nói " Anh đừng lo vé máy bay , em đã lo đầy đủ rồi, chỉ cần anh đồng ý, mọi thứ em đã chuẩn bị hết, anh Diệp Hạo, em rất thích bộ đồ này, dù sao anh cũng đã mua tất cả nội thất cho em, bây giờ giúp em lần cuối nhé "

Diệp Hạo thở dài nói " Không cần, chiều nay tôi cũng sang đó, sang đó tôi sẽ đi cùng cô "

Nhưng đến lúc lên máy bay anh mới phát hiện ra rằng , anh đúng là đi cùng Từ Tổ Tổ, khi người ngồi bên cạnh đang nháy mắt cười với anh chính là cô ta, anh chỉ im lặng ngồi xuống, không nói năng gì, trong lòng bỗng thấy khó chịu, cô ta đang đùa giỡn anh sao, cô ta rõ ràng cố ý.

Chuyến bay kéo dài 18 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng hạ cánh ở London, Diệp Hạo bắt một chiếc taxi đưa Từ Tổ Tổ đi đến khách sạn của cô, lúc ở trên máy bay cô nói người của cô đã đặt khách sạn cho cô và anh, nhưng cô qua đây không mang theo ai ngoài anh, cô lại lạ nước lạ cái ... cuối cùng Diệp Hạo đưa cô đi, anh cũng không nói sẽ ở lại khách sạn , lúc vừa tới nơi, chờ cô thu xếp hành lí liền đưa cô đi xem bộ ly tách kia, anh không có thời gian cho cô nhiều.

Trong xe, Từ Tổ Tổ mặc áo pull cổ bẻ, quần jean đen ôm chân, mang đôi giày thể thao, đội mũ lưỡi trai ngồi bên cạnh Diệp Hạo tươi cười nói chuyện, Diệp Hạo cao lớn anh tú, lại mặc áo khoác gió màu đen tuy ngồi im lặng không hợp cảnh, nhưng dù sao trong mắt bác tài xế taxi cũng là một đôi vợ chồng mới cưới đi du lịch, dọc đường cứ quay lưng ngồi nói chuyện với Từ Tổ Tổ, Từ Tổ Tổ với vốn tiếng anh lưu loát giả vờ thẹn thùng đỏ mặt rồi lí nhí từ chối sự ngộ nhận của bác tài xế. Diệp Hạo mặt không hề biểu tình ngồi im suốt chặng đường.

(Đoạn này người ta nói tiếng anh hết nha các bạn, còn dân việt type tiếng việt hê hê)

Tới một căn biệt thự to lớn cổ kính, Diệp Hạo dẫn Từ Tổ Tổ vào, trước đó cô đã cung cấp địa chỉ cho anh nhưng cô thấy bảo vệ ngôi biệt thự quen biết anh, liền bắt ngờ.

” Hi, Andy, cậu đã trở về sao ... ” một người đàn ông mặc ple sang trọng bước ra ôm lấy Diệp Hạo, Diệp Hạo tươi cười ôm lại thân thiết

” Henry, đã lâu không gặp , tôi chỉ sang có việc thôi ”

” Cái gì, thế bao giờ cậu trở về đây, sao không trở về bây giờ, cậu làm cái quái gì bên đấy cơ chứ ...” Henry nói liên tục làm Diệp Hạo cứ đứng cười, đợi cậu ta nói hết anh mới vỗ vai Henry rồi nói

” Lần này chỉ qua để thăm nhà mẹ tôi 1 chút rồi về, lần sau sẽ là chuyến đi thực sự, nhưng tạm thời khoan nói chuyện này, tôi đưa một người đến gặp cậu , cô ấy là người mua bộ ly tách thế kỷ 17 đó ”

Lúc này Henry mới nhìn đến Từ Tổ Tổ này giờ đứng sau lưng Diệp Hạo, chào hỏi ” Thì ra cô chính là Từ Tiểu Thư đây sao, hân hạnh được gặp mặt ”

Từ Tổ Tổ niềm nở bắt tay với Henry, vẫn còn bất ngờ vì Diệp Hạo quen biết người này, Henry là một trong những ông trùm buôn bán đồ cổ ở Anh hiện nay, Diệp Hạo có thể biết đến người đàn ông này sao, cô thực sự nghi ngờ, để mua được bộ ly tách bạc kia, cô phải bỏ ra đến nửa triệu bảng anh mới có được, hơn nữa người này buôn bán chưa bao giờ cần người, chỉ có người ta cần đến anh ta, anh ta mới bán.

Diệp Hạo đứng bên nói ” Bộ này năm ngoái có người hỏi mua sao cậu không bán, bây giờ lại bán ”

Henry cười vui vẻ đáp lời ” Tôi để cho cậu mà cậu không thèm lấy mà, mấy tháng trước vào kho thấy chật thì đem bán thôi, ha ha ”

Diệp Hạo lắc đầu cười , người này thật là, rồi nghiêm túc nói ” Tôi chỉ sang đây 1 ngày, trưa mai tôi sẽ quay về, bây giờ cậu đưa chúng tôi đi xem hàng đi ”

Henry nghe Diệp Hạo sang đây để về thăm ngôi nhà của mẹ, anh biết chuyện mẹ Diệp Hạo nên liền cười tươi hướng Từ Tổ Tổ nói ” Mời Từ tiểu thư đi theo tôi ”, nói xong cùng Diệp Hạo đi trước

” Tiểu Ân, cháu về giường đi nào ” , thím Trương ngồi bên cạnh Nhạc Ân trên ghế sofa, mở miệng nói câu đó lần thứ mấy bà không nhớ nữa. Nhạc Ân vẫn không chịu nhích, chân như mọc rễ ở đó. Thím Trương nhìn đồng hồ đã hơn 8h, tối nay bà sẽ ở lại đây, bên góc phòng khách có chiếc giường xếp do Diệp Hạo lấy từ trên lầu xuống, nhìn không còn mới nhưng rất chắc và bền, lại có chăn gối đầy đủ, nằm xuống còn rất êm lưng nữa, bà im lặng ngồi cùng Nhạc Ân, cô ngồi đến bao giờ đây, bà biết cô đang chờ Diệp Hạo

10. Chương 10

Từ Tổ Tổ đang chăm chú xem bộ ly tách bằng bạc nằm trước mặt mình, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào nó khi mà trong phòng giờ chỉ có cô và mấy người bảo vệ, Diệp Hạo và Henry đã đi ra ngoài khi nào.

” Không phải cậu đến cùng cô gái đó sao, sao giờ lại đi trước ” Henry đưa Diệp Hạo ra đến cửa lớn, vừa đi vừa nói, vẻ mặt không hài lòng khi Diệp Hạo bỏ rơi một cô gái xinh đẹp như vậy .

” Tôi chỉ nhận lời xác nhận dùm cô ta, xong việc thì tôi đi thôi ” Diệp Hạo thản nhiên trả lời.

” Nhưng cũng không nên chạy trốn thế này ” Henry vừa lắc đầu vừa nói ,hồi này khi Từ Tổ Tổ đang chăm chú đi xem mấy cổ vật trưng bày trong phòng, Diệp Hạo đã vỗ vai ra hiệu cho anh đi ra ngoài, anh cứ tưởng có chuyện gì thì ra là cậu ta bỏ về .

Diệp Hạo cười một tiếng ” Không phải tôi gọi anh ra ngoài là để nhờ anh đưa cô ta về dùm tôi sao” , từ khi lên máy bay anh đã hiểu ra mọi chuyện, anh không hiểu cô ta làm vậy để làm gì nhưng anh không có thời gian quan tâm cô ta. Cô ta có thể nói chuyện bằng tiếng Anh bản địa mà dám nói qua đây lạ nước lạ cái, anh không vứt cô ngay tại cổng nhà Henry là may mắn lắm rồi đó, bây giờ anh phải đi. Henry nhìn qua Diệp Hạo cười cười, vỗ vai anh thông cảm, Henry đương nhiên hiểu tính tình của Diệp Hạo nên hiểu đại khái sự việc.

” Tôi phải đi rồi, lần sau quay lại đây tôi sẽ tới thăm anh ” Tới cửa, Diệp Hạo liền đứng lại từ biệt, về mặt chân thành.

” Không chỉ tới thăm, tôi vẫn chưa thắng cậu buổi câu cá nào cả, lần sau tới đây phải ở lại nhà tôi cho tôi trả nợ chứ ” xong lại vỗ vai Diệp Hạo nói tiếp ” Đi đi, cho tôi gửi lời tới Mark ”

Diệp Hạo gật đầu thay cho câu trả lời, rồi quay người đi ngay.

Rời khỏi đường cao tốc, xe taxi rẽ vào một con đường tiến về ngoại ô của London. Diệp Hạo ngồi ở ghế sau đang nhìn chăm chăm vào cảnh vật quen thuộc hai bên đường, anh đang trên đường về nhà của Mark.

Xe chạy thêm 20 phút thì đến một khu toàn biệt thự nghỉ dưỡng , sau đó dừng lại tại một ngôi biệt thự nằm gần cuối con đường, từ đây nhìn ra phía sau căn nhà có thể thấy những ngọn núi phủ sương mù xa xa. Diệp Hạo xuống xe, nhìn ngôi nhà mà mình từng ở trong những năm ở đây, trong lòng xao động. Nhưng anh không có thời gian đứng ngắm căn nhà vì ngay lập tức, anh thấy một người đàn ông cao lớn, tóc trắng, mang găng tay, tay cầm một con gà đã được làm sạch, từ phía sau căn nhà đi tới, người đó không thấy anh đang đứng trước cổng. Diệp Hạo mỉm cười, nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang đi, gọi một tiếng ” Mark ”

Mark giật mình , quay người nhìn sau lưng mình, thấy Diệp Hạo thì sửng người, sau đó đi vội về phía cổng, một tay kéo cổng, một tay vẫn còn cầm con gà, không để ý mà ôm chầm lấy Diệp Hạo, vui vẻ nói ” Con trai, đã về rồi sao ”

Diệp Hạo cũng giang tay ôm Mark, chỉ mỉm cười im lặng. Chú Mark, cháu đã trở lại.

Một lúc sau, Mark mới buông Diệp Hạo ra, muống dùng hai tay vỗ vai cháu, lại phát hiện mình đang cầm con gà, liền húng khởi đưa con gà lên trước mặt ,cười nói ” Ta chuẩn bị làm món cháu thích nhất đây ” rồi lại nhú mày nói ” Tại sao không gọi chú ra đón, thằng nhóc này, nếu theo tính toán của ta thì cháu phải tới sớm hơn chứ ”

Diệp Hạo lười nói với Mark là bị Từ Tổ Tổ bám theo, liền kéo chú mình vào nhà, vừa đi vừa nói ” Máy bay bị trễ giờ bay, không nói chuyện này nữa, cháu đói lắm, làm con gà đó nhanh lên đi ”

Mark nghe vậy cũng không truy cứu nữa, lại cười vô cùng vui vẻ mà nói ” Được, tối nay hai chú cháu ta phải say mới được”

Uống thì được, nhưng không thể say, vì mai phải qua nhà mẹ, Diệp Hạo vừa kéo Mark vào nhà vừa suy nghĩ.

Hai đất nước khác nhau, hai múi thời gian khác nhau, bên kia Diệp Hạo đang tiếp rượu Mark thì bên này thím Trương đang dứt Nhạc Ân ăn trưa. Tối hôm qua Nhạc Ân ngồi đợi Diệp Hạo làm bà cũng phải ngồi theo, ngồi đến hơn 10h đêm thì thím Trương đã nhú mắt, bà nhìn sang Nhạc Ân bên cạnh cũng đã gật gù thì quyết định đỡ cô nằm xuống ghế, hồi nãy cô còn thức, bà cầm tay áo cô muốn dắt vào phòng thì cô không chịu, bây giờ chỉ có thể làm thế này. Vào phòng cô lấy chiếc chăn ra đắp lên, bà vô thức đưa tay vuốt tóc cô, đối với sự bướng bỉnh của cô bà không hề thấy khó chịu mà chỉ thấy thương yêu, dù sao cô cũng chỉ là một đứa trẻ đang cần sự yêu thương mà thôi. Không chỉ là dứt buổi trưa, mà buổi sáng bà cũng phải dứt. Cô ngồi cả buổi mà không đụng đây gì thì bà đành phải liều thôi. Thím Trương thở dài, lúc trước cô ngần ngại ngần nhưng vẫn ăn uống sinh hoạt bình thường, còn bây giờ cô hoàn toàn là để tâm hồn biến đi đâu mất, làm cái gì cũng không còn theo trình tự như trước nữa, mà hầu hết chỉ là ngồi ngẩn ra ghế mà thôi.

Thím Trương nhìn muống cháo y nguyên trước miệng cô mà đành buông tay xuống, vì bà đưa nãy giờ cũng đã mỗi tay nắm rồi a. Nhìn nhìn chén cháo cũng được 5,6 muống, đã đủ chưa nhỉ, bà cũng không thể bạo lực dùng cách bóp miệng cô ra mà đổ cháo vào được, bà không làm được, đối mặt với khuôn mặt đáng yêu chất chứa buồn bã của cô bà càng làm không được. Dù sao thời gian cũng dư thừa, đành canh lúc mà dứt cho cô vậy. Thím Trương lắc lắc đầu buồn bã theo Nhạc Ân, aiz, lúc trước bà cứ nghĩ cô đơn thuần vô tư như trẻ nhỏ, sẽ không biết suy nghĩ gì, giờ thì rõ ra rồi đấy, Nhạc Ân cũng biết buồn, biết nhớ một người rồi. Bà chỉ mong người đó về sớm , 3 ngày, nếu là khi xưa thì không là gì, nhưng bây giờ với Nhạc Ân, bà chỉ sợ là quá dài.

Diệp Hạo đêm đó uống ít thật, nhưng Mark lại say bí tỉ. Anh không ngăn cản Mark, mỗi lần gần đến ngày giỗ mẹ, ông đều như vậy, vì ông rất yêu mẹ anh .

Năm đó ông bà anh mất, dì anh chỉ mới hơn 20 còn mẹ anh là 16 tuổi. Lúc đó mẹ anh rất yếu đuối, dì đã luôn luôn bảo vệ mẹ. Có một người bạn thân của ông anh đã đứng ra nhận chăm sóc hai chị em mẹ, và người con trai nhà đó đã bắt đầu thích mẹ từ đó, chính là Mark. Nhưng Mark nói, mẹ chỉ coi chú ấy như một người anh trai mẹ yêu quý nhất mà thôi. Dù vậy, cho đến khi mẹ anh rời nước Anh về nước tìm dì, rồi sinh ra anh, rồi mất đi, tình yêu đó không thể phai nhạt, điều đó làm anh tôn trọng và yêu quý Mark vô cùng.

Sáng mai lại, phải gần 9h Mark mới tỉnh, nên về tới ngôi nhà của mẹ anh cũng đã 10h hơn. Lúc hai người đã đến nơi, chỉ kịp vào nhà dọn dẹp đôi chút đã bị cô Mary hàng xóm mẹ anh năm xưa lôi qua nhà ăn thịt dê nướng, trước đó biết anh sắp tới đây, bà đã chuẩn bị sẵn. Dù sao hàng năm về thăm nhà mẹ, chủ yếu vẫn là gặp hàng xóm năm xưa mà.

” Chú Mark, lấy một người vợ đi ” , Diệp Hạo cầm ly rượu ngồi bên Mark , lúc này mọi người xung quanh đã tụ họp lại, cô Mary, cô Helen, cả cô con gái của cô ấy cũng có mặt đang nướng thịt, còn Mark, Diệp Hạo thì ngồi uống rượu với chồng hai người.

Mark đang nhìn mấy người phụ nữ nướng thịt vẫn không rời mắt, nói với anh ” Chú đã già rồi , vả lại chú đã có một đứa con trai là cháu rồi ”

Diệp Hạo bắt lặc, anh không muốn Mark vì mẹ mà không muốn lấy ai, chú ấy vẫn còn trẻ, mà dù có già thì người ở đất nước này rất dễ lấy một người vợ phù hợp với lứa tuổi của mình, huống gì với gia thế của chú như vậy . Anh lắc đầu nói ” Chú đừng cố chấp nữa, mẹ sẽ rất buồn đấy, cháu cũng không mong chú sống một mình như thế nữa ” nói xong nhìn Mark chằm chằm.

Mark liếc qua anh thở dài, uống một hớp rượu, biết Diệp Hạo đang lo lắng ình, nhưng cũng không thể làm gì hơn, đành đánh trống lảng ” Cháu thì sao , cháu đã gần 30 rồi đấy, cháu cũng chưa có vợ sao dám nói ta ”

Diệp Hạo biết Mark đang tránh né cũng không ép buộc, liền mở miệng nói nhưng không hiểu sao lại nói ra câu ” Cháu đã có vợ rồi ” ,vì nói xong anh liền sững sờ, anh đã có vợ rồi ư . Lâu nay anh sống với Nhạc Ân mà quên một điều rằng cô là vợ anh, anh với cô là vợ chồng. Anh đối với cô là có tình cảm, tình cảm đó với anh rất đặc biệt, như cô đối với anh vậy,cũng rất đặc biệt . Cô luôn dễ dàng xuất hiện trong đầu anh, lúc ở bên cô thì sẵn lòng chiều cô, lúc xa cô thì cứ nghĩ về cô, như đêm qua lúc uống xong với Mark, anh đã không ngủ được, anh nghĩ tới cô. Những ngày còn ở nhà , dù đi làm đến khuya mới về nhưng anh có thể vào phòng nhìn thấy cô đang ngủ, buổi sáng đi sớm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu đó trước lúc rời đi. Nhưng ở đây, anh không thể nhìn thấy cô, có phải vì vậy mà trong thâm tâm anh buộc mình phải nhanh chóng trở về sớm hay không nhỉ, trước khi qua đây anh chẳng đã tính toán sao cho đi ít ngày nhất đó còn gì. Diệp Hạo nhắm mắt hít sâu vào, rồi mở mắt nhìn bàn tay mình, bây giờ anh muốn vuốt mái tóc cô, muốn thấy đôi mắt to tròn của cô, muốn nghe giọng nói trẻ con của cô, anh rất muốn gặp cô bé của anh.

Bên này Mark mím miệng nhìn biểu tình của cháu mình, sau khi nghe anh nói xong câu nói đó, Mark đã cười cợt vỗ vai anh không tin, nhưng thấy Diệp Hạo không phản ứng gì, giờ lại đang trầm ngâm suy nghĩ, Mark chợt thấy nghi ngờ, nếu thật sự là cháu mình đã có vợ thì tại sao không ai cho ông biết a. Chợt có tiếng Mary gọi qua ăn thịt nướng, Mark nhìn Diệp Hạo vẫn đang bất động , thở dài đứng lên kéo cánh tay anh nói

” Đi ăn thôi, bỏ mọi chuyện qua một bên đi ” , tốt nhất là bỏ luôn chuyện bắt ông lấy vợ luôn.

Mark chưa kịp bước đi bước nào thì Diệp Hạo đã níu tay ông lại, ngẩng đầu nhìn ông nói ” Chú Mark, vợ cháu rất đáng yêu, lần sau cháu sẽ dẫn cô ấy qua đây gặp chú. Còn bây giờ cháu phải về với cô ấy rồi ”

Diệp Hạo ăn uống qua loa rồi xin lỗi mọi người phải đi sớm, những người ở đó làm rùm beng lên vì bất mãn nhưng anh cũng chỉ tươi cười nhận lỗi chứ không nói gì thêm. Cuối cùng Diệp Hạo lái xe chở Mark đi thẳng ra sân bay , trước đó Mark đã bảo thư kí của ông tìm cho anh chuyến bay sớm nhất để về nước.

Trên xe, Mark ngồi bên cạnh nghiêm túc nhìn Diệp Hạo, với lời nói của anh không tin không được mà tin lại không thể nào tin được. Diệp Hạo lại để mặc cho Mark nhìn mình, không một lời nói thêm nào, cuối cùng chính Mark không chịu được mà hỏi

” Cháu thật sự đã có vợ ?”

Diệp Hạo mỉm cười, đến anh cũng chỉ mới nhận ra cô là vợ anh lúc này thôi, anh nói ” Chuyện hơi khó nói, nhưng chú an tâm là cháu của chú đã có một cô vợ rất đáng yêu ở nhà rồi, đến lúc cháu nhất định đưa cô ấy đi gặp mặt chú ”

Mark vẫn không tin, nhíu mày nghi ngờ, rồi im lặng luôn cho đến lúc tới sân bay. Lúc nhìn Diệp Hạo khuất sau cánh cửa cách ly, Mark mới nhận ra là Diệp Hạo mới qua ở với mình được 1 ngày a, nhưng lại nhanh chóng vì chuyện cô vợ của anh mà quên đi chuyện đó, cô cháu dâu của mình là người thế nào nhỉ, Mark suy nghĩ.

Diệp Hạo đã muốn gọi điện thoại cho thím Trương hỏi tình hình Nhạc Ân, nhưng nhận ra là anh đã sắp về nhà, nên không cần thiết, anh không hề biết thím Trương ở nhà lại mong tin tức của anh vô cùng.

Tối nay mình post tiếp nha, do mình type tối hôm qua được ngang này mà lặn đùng ra giường ngủ mất. Sáng sớm treo máy vậy đi làm, giờ lỡ tay bấm “chấp nhận ” nên post lun híc híc. Tối nay cố gắng type dài dài híc híc

11. Chương 11

” Bốp ” một tiếng vỗ bàn nặng nề vang lên báo hiệu sự giận dữ quá độ . Từ Thiếu Kỳ, cha của Từ Tổ Tổ sắc mặt khó coi, nghiêng rằng hỏi người thư kí đứng bên cạnh

” Nó mua cái gì mà lại xuất nhiều tiền như vậy ”

” Tiểu thư mua một bộ đồ cổ bên Anh, lúc ngân hàng báo đã chuyển một số tiền lớn sang Anh , chúng tôi mới đi điều tra ra ” Người thư kí khúm núm trả lời, ông chủ của họ đang tức giận, rất tức giận a. Con gái ông ta giấu cha mình xuất ra một món tiền lớn, trong khi công ty đang thiếu hụt nghiêm trọng vốn đầu tư ột dự án lớn.

” Chết tiệt, mua mấy cái thứ xa xỉ đó về làm gì, chúng ta cũng không phải quý tộc gì mà xài mấy thứ đó, nó nó ” Từ Thiếu Kỳ tức giận quá đến nỗi không biết phải nói sao. Đứa con gái này càng ngày càng quá quắt, ông còn 2 ngôi biệt thự lớn nó không thèm ở, đòi xuất tiền mua đất xây nhà, bản thiết kế lúc đầu đã hoàn chỉnh, nó tự ý đổi lại người trang trí khác, nội thất đã đặt trước đó nó cũng không cần, đi mua mới ,lại đặt hàng làm thủ công đắt tiền. Nhưng không sao, tất cả ông cũng đã dự liệu được tình hình, thế mà lần này nó còn đi mua bộ đồ cổ gì đó đến nửa triệu bảng Anh. Tiền của ông có nhiều thì đã có dự liệu hết, số tiền đó vốn là để đầu tư thêm vào một dự án quan trọng, giờ số tiền ông vay ngân hàng đã quá nhiều, ông đào đâu ra ngân hàng khác cho ông vay thêm bây giờ.

Người thư kí nhìn Từ Thiếu Kỳ sắc mặt cau có mà không dám tiết lộ thêm một điều , Từ tiểu thư còn xuất thêm 50 ngàn bảng chỉ để mua lại một ghế ngồi trên máy bay, 50 ngàn bảng không biết có đủ đổ thêm dầu vào lửa không nhưng cũng không nên nói bây giờ a, người thư kí nhẹ nhàng thở dài, chưa thở hết hơi đã nghe tiếng Từ Thiếu Kỳ nghiêng rằng nói

” Tìm nó về đây cho ta, ta không thể tha thứ cho nó được nữa, trong một thời gian ngắn mà xuất đủ loại tiền, lại toàn là số tiền lớn, nó không coi người cha này ra gì nữa rồi ”

Bên này Từ Thiếu Kỳ đang tức giận thì bên nước Anh xa xôi, Từ Tổ Tổ cũng đang lờng lờn . Sau khi được Henry cho người đưa về khách sạn, cô đã cố hỏi tin tức của Diệp Hạo nhưng không một ai nói cho cô, cô chỉ có thể ở khách sạn mà trút nỗi bức tức. Đợi cả đêm cho đến sáng mai, lại đợi đến trưa, cô đã biết rằng Diệp Hạo sẽ không quay lại khách sạn. Từ Tổ Tổ muốn ở cũng không được, mà ra về cũng không xong, cô

ta diên tiết cầm điện thoại khách sạn gọi về nước xem tình hình , thì ngay lập tức người của cô bên kia mừng đến rơi lệ

” Từ Tiểu thư, Từ tổng đang vô cùng tức giận, cô nhanh chóng về nhà đi ”

Từ Tổ Tổ bực tức quát lên ” Mặc kệ ông ấy, giờ tôi ở bên này cũng rất tức giận đây, anh có cách nào tìm ra thông tin về Diệp Hạo ở bên này không, à khoan, đi tìm tên Báo cho tôi, bảo là tôi muốn hẳn tìm thông tin của Diệp Hạo lúc ở bên Anh ” , lúc trước nhờ điều tra, đương nhiên chỉ có thông tin lúc ở trong nước, tên Báo có thần thánh đến mấy trong một ngày cũng không thể điều tra đến bên này.

Bên kia điện thoại, người nọ kêu lên ” Từ tiểu thư, cô hãy về nhà trước đã, tôi nghe nói cậu Diệp Hạo kia chỉ qua bên đó có mấy ngày, đợi đến khi điều tra ra có khi cậu ta đã về nước rồi, nhưng Từ tổng đang vô cùng tức ... ” người đó chưa nói hết câu đã bị Từ Tổ Tổ cắt ngang

” Cái gì, anh ta chỉ ở mấy ngày, chết tiệt, tại sao tôi không biết, nhanh chóng tìm người liên hệ với sân bay cho tôi, tôi muốn biết khi nào Diệp Hạo đến mua vé máy bay, đến lúc đó tôi về nhà cũng không muộn ” nói xong liền cúp máy.

Nhưng chưa đến nửa tiếng sau, bên kia vì nóng lòng mong cô về sớm đã cho người làm theo ý cô, không ai ngờ rằng Diệp Hạo đã lên máy bay cách đây mấy tiếng. Từ Tổ Tổ biết tin, liền gấp rút cho người mua vé về ngay lập tức, cô ta ngồi trên máy bay mà nắm chặt hai bàn tay nghiêng rằng nói ” Diệp Hạo, tôi sẽ không tha cho anh, hãy đợi đây”

” Tiểu Ân, đến ghế ngồi nhé, đừng đứng nữa ” Thím Trương kéo kéo tay áo Nhạc Ân, nhẹ giọng năn nỉ cô, hiện tại cô đang đứng trước cửa ra vào nhìn chăm chú, cả khuôn mặt đỏ ửng, người đứng cũng hơi run run, hơi thở cũng nặng nhọc.

Thím Trương rối tay rối chân , cả người túng quăn không biết làm sao, từ hôm qua đã thế này rồi. Không chịu ăn uống đã đành, đêm nay không ngồi một chỗ ở ghế nữa, mà cứ hết mở cửa phòng Diệp Hạo mà nhìn vào đó, lát sau chạy đến trước cửa đứng nhìn, đứng suốt cả ngày, đêm về quá mệt mỏi, thím Trương mới có thể dặt tay cô vào phòng, nhưng chưa tới 5 phút đã thấy cô lại đi ra đứng đó.

Thím Trương vừa thương vừa tức giận đến ứa nước mắt, nhìn cô đỏ ửng đứng đó, cả người lại mệt mỏi mà bà không thể làm gì được. Bà nghe Diệp Hạo kêu đi 3 ngày, hôm nay là ngày thứ 3 rồi, bà chẳng biết lúc nào anh về, hồi này thử gọi điện thoại xem sao lại không gọi được. Thím Trương rầu rĩ, hay là thử gọi cho Diệp lão gia, nhưng lại sợ Diệp lão gia trách mắng Diệp Hạo, dù sao cũng là do Nhạc Ân cứ muốn đứng chờ Diệp Hạo, bà còn không làm gì được thì Diệp lão gia cũng đành chịu.

Thím Trương chợt a một tiếng, nhanh chân chạy vào phòng Diệp Hạo, nhìn trên bàn thấy có mấy con gấu liền cầm lấy một con, vốn chỉ có Diệp Hạo mới có quyền cho Nhạc Ân mấy con gấu này mà

“Tiểu Ân, xem đây là gì nào ” thím Trương đưa con gấu trước mặt Nhạc Ân, lúc lắc, nín thở chờ biểu hiện của Nhạc Ân

Nhạc Ân mơ mơ màng màng, cả người đã quá mệt mỏi, cả đêm hôm qua khi không còn chịu nổi nữa mới ngủ được một chút, còn lại đều mở mắt thức trắng chờ đợi, lúc này thấy con gấu trước mắt liền mở to mắt, mừng rỡ nhìn sang thím Trương thều thào nói ” Andy ...” , nhưng khi thấy khuôn mặt thím Trương thì sững sờ, bỗng nhiên chạy nhanh về phía phòng Diệp Hạo, bước chạy còn xiêu vẹo khiến thím Trương hoảng hồn chạy theo đỡ cô. Nhạc Ân tay chân đã yếu, mở cánh cửa cũng không có lực, nhìn vào bên trong, thấy căn phòng không có Diệp Hạo thì cả người khụy xuống, méo miệng khóc nức nở, thím Trương không còn sợ hãi cô gằn hay không gằn gửi người lạ gì đó nữa, ôm cô vào lòng vuốt nhẹ tóc, nước mắt không ngăn được cũng chảy theo.

Buổi tối, thím Trương đang đứng trong bếp hâm lại nồi cháo, nhìn ra cửa phòng Diệp Hạo thấy Nhạc Ân đang ngủ yên ổn cũng không dám dưng chạm vào, cô chỉ vừa mới nhắm mắt thôi. Hồi này, khi khóc xong, Nhạc Ân dù mệt đến bờ phờ, đôi mắt đã lơ lơ không mở ra được vẫn gắng sức không chịu cùng thím Trương đứng dậy đi vào phòng hay qua ghế sofa ngồi, bà đành để cô ngồi đó, ôm chần ra trái phía bên cạnh, thử đỡ cô nằm xuống xem sao, may mắn là cô cũng nằm xuống, bà bỗng chốc thấy an lòng, không dám cử động

mạnh, nhẹ nhàng lấy thêm một tấm chăn nữa đắp lên người cô. Có lẽ đã quá mệt mỏi nên Nhạc Ân cứ để bà làm gì thì làm, chỉ mở đôi mắt lơ lơ nhìn về phía trước cửa ra vào, cứ nhắm lại mở một lúc lâu sau mới thấy nhắm hoàn toàn. Bây giờ thì chỉ còn cách chờ đợi Diệp Hạo về thôi. Bà cũng không đợi lâu

Diệp Hạo bước xuống máy bay thì đã 8h, liền đi về bãi giữ xe lấy xe về nhà. Không hiểu tại sao anh rất nóng lòng, suốt chặng đường lái xe về, anh cũng chỉ nghĩ rằng có lẽ do anh muốn gặp Nhạc Ân quá nên mới sốt ruột thế này, về giờ này cô chắc đã ngủ, nhưng nhìn cô ngủ cũng đã tốt hơn không thể nhìn thấy cô.

Thím Trương đang ngồi bên cạnh trông nom Nhạc Ân nghe thấy tiếng xe bên ngoài thì cả người mừng rỡ như thấy được cả núi vàng, lao nhanh ra mở cửa, lại sợ ồn ào cho Nhạc Ân liền chạy tới gần Diệp Hạo lúc này đã xuống xe nói nhanh

” Cuối cùng cậu cũng đã về, Tiểu Ân, cô Tiểu Ân ” thím Trương nói đến đây thì nghẹn ngào, mắt còn hươm hươm nước , làm cho Diệp Hạo chưa kịp mở miệng chào thím, nghe vậy còn chưa đóng cửa xe đã đi vội vào nhà, dù thím Trương chưa nói hết lời nhưng lòng Diệp Hạo nói cho anh biết có chuyện gì đó đã xảy ra.

Vào đến nhà, đập vào mắt là một đồng chăn trước cửa phòng mình, lại thấy cái đầu nhỏ của Nhạc Ân thò ra bên ngoài, Diệp Hạo ba bước thành hai, giày cũng không cởi bước nhanh tới, lúc thấy rõ khuôn mặt mệt mỏi của Nhạc Ân thì không kìm được đưa tay vuốt tóc cô, đôi lông mày nhíu chặt, miệng mím lại, rồi thì thào , giọng nói vô lực ” Đồ ngốc này, em đang làm gì thế này ”

Thím Trương đứng ngoài cửa nhìn vào lúc này đã bình tĩnh trở lại, nhanh chóng đi đến bên cạnh Diệp Hạo nói ” Cô ấy đợi cậu mấy ngày nay rồi, đợi mãi không thấy cậu mới thành ra thế này ” trong giọng nói không hề có trách móc, nhưng nghe vẫn là trách anh.

Diệp Hạo chỉ im lặng, bàn tay đang vuốt tóc cô dời đến khuôn mặt, vuốt nhẹ vào hai mí mắt sưng đỏ, lại xoa cái má đã nhọt nhọt của cô, anh hít sau một hơi, vòng tay qua cổ cô muốn ôm cô dậy, lại nhớ áo khoác da đang mặc sẽ làm cô lạnh lẽo liền nhanh chóng cởi áo khoác ra vứt một bên, lúc này mới nhẹ nhàng nâng cô lên, đi về phòng cô.

Thím Trương cũng đi nhanh tới trước mở cửa , chờ Diệp Hạo vào phòng mới vào sau để bật điện. Diệp Hạo nhẹ nhàng đặt cô xuống, lại đưa tay chỉnh sửa tư thế của cô, nhìn trước mặt cô có mấy sợi tóc, cũng nhẹ nhàng kéo ra, ân cần mà lại dịu dàng, xong xuôi mới lấy tấm chăn mà thím Trương mới đi ra ngoài lấy vào đắp lên cho cô. Cuối cùng là ngồi xuống đó nhìn cô chằm chằm. Một lúc lâu sau, anh mới hỏi

” Cô ấy làm sao vậy ?”

Lúc này thím Trương mới từ từ nhỏ giọng kể lại chuyện mấy ngày qua, kể chuyện cô không chịu ăn lúc nào lúc nào, kể chuyện cô cứ chạy qua phòng anh rồi đợi anh ở cửa, rồi kể chuyện cô hai ngày nay ngủ rất ít, cuối cùng còn nói nếu anh mà chưa về bây giờ thì đêm nay có lẽ Nhạc Ân sẽ không biết sẽ thành bộ dáng gì nữa ,càng nói bàn tay Diệp Hạo đang nắm tay Nhạc Ân càng run , một tay kia để trên đùi cũng nắm lại thật chặt. Thím Trương cũng không kể ít đi điều gì, bà cũng chẳng sợ mang danh không chăm sóc được Nhạc Ân, bây giờ bà chỉ muốn Diệp Hạo quan tâm đến Nhạc Ân mà thôi, chỉ có anh mới khiến cho Nhạc Ân vui vẻ được.

Diệp Hạo lại im lặng tiếp, nhưng lần này không chậm trễ mở miệng nói

” Thím Trương lấy cho cháu một ít cháo, cháu sẽ cho cô ấy ăn ”

Thím Trương đứng sau nhìn lưng của Diệp Hạo, không rõ biểu tình của anh nhưng cũng nhanh chóng đi lấy cháo, dù sao đi nữa, anh cũng đã về rồi, chỉ cần anh về, Nhạc Ân cũng sẽ bình thường trở lại.

Diệp Hạo nhận lấy chén cháo cùng ly nước từ tay thím Trương, không màng thím Trương đã ra ngoài hay chưa, trở người ngồi đầu giường, nhẹ nhàng ôm cô dậy để cô nằm vào lòng anh, lại đưa tay đẩy đầu cô hơi ngửa lên cánh tay trái của mình, tay phải cầm muỗng múc cháo cho vào miệng mình, nhẹ nhàng mở đôi môi đã mất đi chút sắc hồng của cô ra, mớm cho cô ăn. Lúc môi chạm môi, Diệp Hạo nghe thấy trái tim mình thất lại, lòng cũng tê tái , anh vội vàng nhắm mắt ổn định tinh thần của mình, lúc mở mắt ra mới tiếp tục đẩy từng muỗng cháo qua miệng cô, đẩy từ từ cho cô kịp nuốt, đến khi đã đẩy hết cháo, anh bỗng không

muốn dời môi đi. Mắt vẫn nhìn cô chăm chăm, nhìn làn mi cô im ắng ngủ yên, bàn tay đang ôm bỗng siết chặt cánh tay cô, anh cảm nhận được lưỡi cô đang chạm vào môi anh.

Nhạc Ân chỉ vô thức cử động lưỡi như vậy thôi, vì cô vẫn không tỉnh lại, có lẽ cô đã quá mệt rồi. Diệp Hạo vẫn từ từ dứt cho cô từng chút cháo, kiên trì chờ đợi cô nuốt hết, rồi kiên trì cho cô ăn hết chén. Ăn xong, vẫn dùng cách đó cho cô uống ít nước, cuối cùng là ôm cô ngồi như vậy mà nhìn.

Thím Trương lúc này thấy một màn như vậy liền im lặng rời phòng, cảm thấy thời gian trôi qua đã lâu mới mở cửa nhìn vào thì vẫn thấy Diệp Hạo đang ôm Nhạc Ân, nhưng lúc này bàn tay anh đang úp mặt cô vào ngực mình, còn chính anh thì hơi ngửa đầu dựa vào tường phía sau mà nhắm mắt. Diệp Hạo không ngủ, anh nghe tiếng cửa mở, liền bảo thím Trương

” Thím tắt đèn giùm cháu, đêm nay cháu sẽ ở lại đây với cô ấy ”

Thím Trương đương nhiên không ý kiến nào hay hơn ý kiến này của Diệp Hạo, cười cười hướng anh nói

” Cậu cũng không nên ôm như vậy, cô ấy sẽ mỏi người lắm đấy ” sau đó mới tắt đèn rồi đóng cửa phòng. Aiz, thật ra là bà sợ Diệp Hạo mỏi tay a, nhưng nói thế cậu ta mới chịu đặt Nhạc Ân nằm xuống.

Trong phòng Diệp Hạo nghe thím Trương nói vậy quả nhiên mở mắt ra nhìn xuống khuôn mặt của Nhạc Ân, lúc này dù trong phòng chỉ còn ánh đèn ngủ mờ mờ nhưng anh vẫn thấy được thần sắc cô đã an tĩnh hơn lúc trước rất nhiều, vì vậy lại nhẹ nhàng mà đặt Nhạc Ân nằm xuống lại, đắp chăn cho cô xong thì vén một bên chui vào. Anh nằm nghiêng sát Nhạc Ân, gác đầu lên một tay, một tay muốn đưa qua vuốt má Nhạc Ân, nhưng nghĩ lại thấy không thuận lắm liền lấy cánh tay đang gác luôn qua cổ rồi vòng lên ôm đầu cô tựa vào mặt mình, bàn tay kia thì ôm lấy eo cô kéo sát cô vào người.

Diệp Hạo khẽ hít mùi hương nhẹ nhẹ từ mái tóc đang kề sát mặt mình, lại hôn lên khóe môi một chút, cái mũi nhỏ một chút, rồi hôn bên má, sau đó dùng mũi nhẹ nhẹ chà xát một lúc nữa mới thì thào ” Đồ ngốc, ngay mai tỉnh dậy mới biết tay tôi, dám làm tôi đau lòng đến thế này ”

Sáng sớm tinh mơ thím Trương đã thức dậy, len lén mở cửa phòng Nhạc Ân ra nhìn thì thấy Diệp Hạo đang ôm chặt Nhạc Ân vào người mà ngủ, bà nở nụ cười thỏa mãn, cái đầu cứ gật gật gù gù mãi rồi đóng cửa lại. Sau đó đi đánh răng rửa mặt rồi còn ra ngoài mua đồ nấu ăn sáng, mấy hôm nay vì chuyện Nhạc Ân mà bà không ra ngoài mua gì được rồi.

Thật ra Diệp Hạo đến gần sáng mới ngủ, vì ôm Nhạc Ân vào lòng rồi, cảm nhận được cơ thể ấm nóng mềm mại của cô, anh dù cả người thoải mái nhưng cũng không muốn ngủ tí nào. Cứ nường theo ánh đèn ngủ mà nhìn khuôn mặt của cô mãi. Đến gần sáng thì mới an ổn mà chìm vào giấc ngủ. Dù vậy, anh là người ngủ tĩnh, rất dễ thức giấc, lúc thím Trương mở cửa anh đã tỉnh, chỉ là mắt vẫn nhắm đợi thím Trương rời đi. Diệp Hạo mở mắt, hơi nâng cao đầu để nhìn rõ thần sắc của Nhạc Ân, lại đưa tay lên vuốt khắp mặt cô, thấy chỉ hơi âm ỉ nên an tâm, đêm qua anh cũng sợ cô mệt mỏi quá mà ốm mất. Nhìn chăm chăm một lúc, lại dán môi mình lên môi cô, đêm qua dứt cháo cho cô xong, cứ nhìn đôi môi mềm này anh lại không nhịn được mà hôn lên, tối qua hôn cũng nhiều, sáng nay thấy vẫn cứ hôn tiếp, chỉ đơn giản là môi dán môi, rồi chà xát qua lại nhưng cũng đã thỏa mãn rồi.

Anh vẫn muốn cô ngủ thêm, nên không làm phiền tới cô nữa, lại nhắm mắt ôm chặt cô vào lòng ngủ tiếp, lần này ngủ đến hơn 9h mới dậy.

Thím Trương đã nấu xong bữa sáng, đang ngồi chuẩn bị cho buổi trưa vì vốn ở đây cũng không có gì làm, đem rau củ ra mà xử lý trước. Nhìn thấy Diệp Hạo từ phòng ngủ Nhạc Ân đi ra thì khẽ cười hề hề, rồi nói

” Cậu chủ ăn lại đây ăn sáng luôn, tôi dọn cho cậu ”

Diệp Hạo đang lắc lắc cái cổ do đêm qua nằm nghiêng cả đêm, nghe vậy suy nghĩ chút rồi nói ” Thím đừng gọi cháu là cậu chủ nữa, gọi cháu là Diệp Hạo đi, cháu đi rửa mặt rồi ăn sau, phiền thím dọn cho cháu ” nói xong liền đi qua phòng mình, lúc ở với Diệp lão thì anh cũng có người giúp việc luôn cung kính gọi cậu chủ, nên khi nghe thím Trương gọi vậy cũng không quan tâm làm gì, nhưng bây giờ thấy thím Trương chăm sóc yêu thương Nhạc Ân như vậy, anh bỗng thấy gần gũi, nhận thấy một tiếng cậu chủ đó quá xa lạ, vẫn nên gọi tên anh đi.

Thím Trương quả thật bất ngờ, Diệp Hạo từ trước đến nay đối với bà vốn không mặn không nhạt, nhưng giờ lại thay đổi quá lớn. Bà trầm nghĩ, nếu Diệp Hạo mà vẫn xem Nhạc Ân như không khí thì trong mắt cậu ấy bà cũng là như thế, vậy có thể xem là nhờ phúc của Nhạc Ân không nhỉ, thím Trương cảm thấy rất vui vẻ. Lúc Diệp Hạo đi ra lại, thì gọi theo lời anh đã nói

” Cậu Diệp Hạo, hôm nay cậu có đi làm không ?”

Diệp Hạo mỉm cười ngồi xuống bàn thức ăn dọn sẵn, thông thả nếm miếng cháo rồi mới nói ” Không cần, ngày mai rồi đi, với lại bây giờ công việc bên đó cũng sắp xong rồi ”

Thím Trương gật đầu, tốt quá, bà chỉ sợ Diệp Hạo đi làm thì Nhạc Ân thức dậy sẽ khóc tiếp mất. Nhưng đúng là thím Trương sợ đúng rồi, lúc này tiếng chuông điện thoại của Diệp Hạo vang lên.

Diệp Hạo ngừng ăn đi qua bên ghế sofa, cái áo khoác hôm qua anh vứt một bên được thím Trương xếp gọn để trên ghế, điện thoại nằm trong đó. Lấy điện thoại ra thì thấy số của Trần thúc, Diệp Hạo nhíu mày, sao Trần thúc biết anh đã về nước, lúc trước nói với Trần thúc là đi mấy ngày chứ cũng không nói là đi 3 ngày. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều liền bắt máy, vừa bắt máy đã nghe tiếng Trần thúc reo lên như trút được gánh nặng

” Diệp Hạo, cậu đã về nước rồi à, cô ta nói cậu đã về nước nhưng tôi không tin, cậu mau đến đây giúp tôi, có chuyện lớn lắm rồi ”

Diệp Hạo nghe Trần thúc nói hết mới nói ” Chuyện gì vậy Trần thúc ”

” Cậu đến đây mới hiểu được tình hình, tóm lại cậu mà không đến tôi chết chắc, đến nhanh nhé ”

Diệp Hạo cầm điện thoại, nhìn qua cửa phòng Nhạc Ân rồi trả lời ” Được ”

Thím Trương nhìn Diệp Hạo nghe điện thoại xong liền hướng phòng Nhạc Ân đi vào, không biết làm gì một lúc sau lại ra, đi tới ghế sofa lấy áo khoác rồi mới tới bên cạnh bà vừa mặc áo vừa nói

” Chỗ làm có chuyện gấp, cháu ra ngoài 1 lát sẽ về ngay, cô ấy vẫn còn ngủ nhưng đã bớt mệt rồi, thím chăm sóc cô ấy dùm cháu ”, thím Trương vội ừ, Diệp Hạo nghe thím Trương đồng ý liền quay người đi, đi vài bước lại quay lại nói

” Cháu sẽ cố giải quyết nhanh, có chuyện gì nhớ điện thoại cho cháu ”, lần này là đi thật.

Diệp Hạo đến nơi thì thấy mọi người đang đứng trong phòng khách, Từ Tổ Tổ cũng có mặt, đang ngồi ôm tay vắt chéo chân trên ghế sofa, còn Trần thúc và mấy nhân viên trong văn phòng anh thì nhìn cô ta với ánh mắt sắc bén, Diệp Hạo đưa mắt thấy một nhân viên khác đang cúi đầu, bên cánh tay có vết thương đã được băng bó lại, liền nhíu mày lại, đưa mắt nhìn thẳng vào Từ Tổ Tổ, Từ Tổ Tổ thấy anh nhìn mình mới hừ một tiếng khinh thường mà nói với Trần thúc ” Ông định thế nào, nếu ông không dằn bứt tranh đó tôi sẽ kiện các ông, hừ, bứt tranh đó là của người bạn Tiểu Băng của tôi đấy, các ông làm hư nó thì tôi biết ăn nói sao với bạn tôi đây ” câu sau thì liếc Diệp Hạo mà nói.

Mấy nhân viên trong văn phòng đều bắt mắt đầy mặt, neho mắt nhìn Từ Tổ Tổ, Trần thúc đưa tay lên ngăn lại, nhìn Diệp Hạo nói ” Diệp Hạo, cậu đã đến đây thì cũng nên biết mọi việc ” Bây giờ ông chỉ có thể nhờ vào Diệp Hạo, ông không ngờ người đàn bà này lại chanh chua đến vậy, vậy mà lâu nay ăn nói với ông vẫn có 8 phần tử tế, đúng là một người giả tạo.

Lúc Từ Tổ Tổ xuống sân bay liền bắt xe đi một mạch về ngôi nhà này, đến nơi lại không thấy Diệp Hạo đâu thì cơn tức suốt chặng đường bay càng bốc lên nghi ngút. Cô ta đứng yên một chỗ rất lâu, mọi người trong văn phòng Trần thúc thấy cô ta về cũng rất thắc mắc, muốn tới hỏi về Diệp Hạo vì nghe nói Diệp Hạo đưa cô ta đi cũng thì phải, nhưng chẳng hiểu sao không ai dám hỏi, thần sắc cô ta lúc đó trầm trầm đáng sợ quá. Sau đó mọi người không quan tâm nữa mà đi làm việc, thì cô ta bỗng nhiên chạy về phía mấy bức tranh của Chu Lê Băng ngày đó đem tới, ngày đó cô ta không nói gì nên mọi người vẫn để ý nguyện chỗ cũ không đụng tới, chỗ đó lại bên cạnh lối ra vào phòng bếp, lúc cô ta đi tới thì một nhân viên trong văn phòng vừa lúc xách đồ trong bếp đi ra, thấy cô ta lao đến bất ngờ thì mới tránh, nhưng tránh không kịp va vào, cô ta ngã ra phía sau không hề hấn gì, nhưng người nhân viên đó va vào mấy bức tranh đang để ở đó,

tranh được đựng trong khung gương, nên gương vỡ đâm vào tay người nhân viên làm bị thương. Thế mà cô ta đứng lên chỉ phui bụi ở mông, sau đó chỉ tay vào cậu nhân viên bắt bồi thường mấy bức tranh bị vỡ gương, số tiền bồi thường gấp 5 lần số tiền công lần này cả văn phòng Trần thúc nhận được.

Diệp Hạo nghe xong, không nói gì mà đi tới bên cạnh người nhân viên bị thương xem xét vết thương, thấy vết máu thấm cả ra mặt bằng gạc liền nhú mày quay qua Trần thúc hỏi

” Vết thương sâu không ? ”

Trần thúc trả lời với giọng điệu bức tức ” Không sâu nhưng đụng đúng mạch, máu chảy rất nhiều ” nói xong , vẫn nhìn Từ Tổ Tổ chăm chăm.

Diệp Hạo kéo tay không bị thương của cậu nhân viên kia, lại gọi một người khác nói

” Đưa cậu ta đến bệnh viện đi, vết thương sâu hay không sâu cũng cần phải sát trùng cho an toàn ” , nói xong hướng Trần thúc nhìn, Trần thúc hiểu ý bảo hai người kia đi.

Nhưng Từ Tổ Tổ vội đứng dậy nói ” Không được, không làm rõ ràng chuyện này , không ai có thể đi ”

” Có chuyện gì xảy ra tôi sẽ đứng ra lo liệu cho cậu ta, với lại cậu ta là nhân viên của Trần thúc, Trần thúc sẽ chịu trách nhiệm ” , Trần thúc đứng ngay dậy muốn mở miệng nói như vậy thì Diệp Hạo đã nói thay, liền im lặng ngồi xuống, hừ mũi khinh thường Từ Tổ Tổ

Từ Tổ Tổ mĩa mai nhìn anh nói ” Anh thì có thể giúp gì nào, đền bù dùm ư, được thôi, 500 triệu, đưa ngay đây thì tôi sẽ bỏ qua tất cả ”

Diệp Hạo liếc cũng không liếc cô , nhìn về phía mấy bức tranh ” Thứ nhất, mấy bức tranh kia không đến 500 triệu, cô mua 500 triệu có quá đắt hay không tôi không biết, chỉ cần người bán kia xác nhận là 500 triệu tôi sẽ trả cô không thiếu 1 xu. Thứ 2, chỉ là bể gương, tôi nhìn qua vẫn có thể thay được, nếu cô đồng ý tôi có thể thay cho cô ”

Từ Tổ Tổ cười ngặt nghẽo , cười rồi vẽ mặt thêm khinh miệt mà nói ” Ai chà, không biết Chu Lệ Băng nghe được điều này từ anh có buồn không nhỉ, tôi mua không đến 500 triệu đấy thì sao, tôi cũng không cần làm mới gì cả, tôi chỉ muốn 500 triệu thôi ” cô ta cố ý dụ dằng nói những lời sau cùng ” nhưng nếu anh cầu xin tôi , thì tôi có thể chấp nhận ”

Tất cả mọi người vỡ lẽ, thì ra cô ta là đang cần cái này, ai nấy càng nhìn cô thêm khinh thường hơn nữa, thậm chí ngao ngán mà lắc đầu. Diệp Hạo thì đã rõ ngay từ đầu khi cô ta nhìn anh bằng ánh mắt thù hận như vậy, nhưng không ngờ cô ta lại đến nước này, anh quay lại nhìn cô ta, nét mặt thản nhiên, giọng nói cũng bình thản

” Tôi chưa nói cái thứ ba, ai chứng nhận cậu nhân viên kia làm hư tranh của cô nào, tất cả mọi người đều thấy cô xô cậu ta vào đó cơ mà ” Trần thúc và mọi người không nói được cô ta vì cô ta có tiền có thế hơn , cô ta có thể biến đen thành trắng, nhưng với anh thì cô ta chẳng là gì cả

Từ Tổ Tổ đứng là có suy nghĩ dùng thế lực của mình làm khó Trần thúc, thấy Diệp Hạo nói vậy , liền nói ” Hừ, các người dựa vào đâu nói tôi xô cậu ta vào đó ”

” Cô đứng gần cậu ta nhất , cậu ta lại bị thương, cô thì không sao, cô còn chối nữa ” Diệp Hạo cắt lời cô ta

” Anh ... tôi cậu ta ... ” Từ Tổ Tổ tức đến mức thở dốc, cô ta chưa nghĩ ra nên nói lại thế nào, cứ ấp úng

Trần thúc gật gù hả hê, quả nhiên Diệp Hạo có cách đối phó, lúc đó cô ta mở giọng quỵn thế ra, ông và mọi người nào nghĩ được tới việc đổ lỗi lại cho cô ta, cứ mong giải hòa được là tốt lắm rồi.

” Anh có thể kiện được tôi sao ” Từ Tổ Tổ nghiêng rằng nói lớn với Diệp Hạo ” Anh nghĩ anh là ai, thứ con hoang nhà họ Diệp ” cô ta tức quá nói năng lung tung

Vậy mà Diệp Hạo cũng chỉ thản nhiên nhìn lại cô ta thách thức, cô ta làm nhiều chuyện như vậy , anh cũng thừa sức đoán ra cô đã điều tra anh, người con gái này, đúng là phải nên tránh xa ra mới được, vừa muốn mở miệng thì chuông điện thoại reo, Diệp Hạo lấy máy ra thấy số của thím Trương thì ngay lập tức bắt máy đưa lên tai

” Alo, có chuyện gì với Nhạc Ân sao ”

Giọng thím Trương nghẹn ngào, vội vã

” Cậu chủ, không thấy Tiểu Ân đâu ”

Mặt Diệp Hạo biến sắc, không nói một lời lao ra khỏi phòng khách, để lại một đám người ngạc nhiên nhìn theo anh.

Thím Trương lúc này đang đi dọc theo con đường để tìm Nhạc Ân, chỉ mới đây thôi bà còn vào phòng xem cô thì thấy cô vẫn còn ngủ, ai ngờ vừa ra sau nhà phơi áo quần xong đi vào đã thấy cửa phòng cô mở ra, cửa phòng Diệp Hạo cũng mở, kế tiếp là cửa nhà, lúc đó bà mới cả kinh, biết cô đã ra ngoài. Bà luống cuống tay chân chạy ra ngoài, chạy ra tới cổng thì nhớ tới lời Diệp Hạo liền lấy điện thoại ra gọi anh. Đáng lẽ ra lúc trước Diệp lão có để người ở lại bảo vệ Nhạc Ân cả ngày đêm. nhưng sau lần gọi điện thoại cho thím Trương lúc trước, ông chỉ để họ theo dõi lúc chiều tối. Nên bây giờ Nhạc Ân đi hướng nào không một ai biết được, cả con đường lại chỉ toàn nhà ở, không có quán xá nên càng không thể hỏi thăm ai.

Diệp Hạo chỉ cảm thấy con đường về nhà bây giờ sao dài dằng dặc, 2 bàn tay cầm vô lăng cũng run run, anh tự bắt buộc chính mình phải bình tĩnh mới có thể tìm được cô, nhưng nghĩ đến cô sẽ sợ hãi người lạ, nghĩ đến cô lạc đường, lại nghĩ đến cô bị người ta bắt mất, đủ mọi tình huống, khiến anh không thể nào mà bình tĩnh được, con đường về nhà vốn cần 30 phút, hôm nay anh đi chưa tới 10 phút, xe dừng trước cổng nhà mở toang, lại nhìn vào thấy cửa nhà cũng mở, anh vút xe ngoài cổng chạy nhanh vào với niềm hy vọng, nhưng không có một ai, nhìn căn nhà trống rỗng, anh chợt sợ hãi, cả người run lên, lại nhanh chóng lao ra xe chạy thẳng tìm kiếm, trên đường về nhà anh không thấy cô, vậy thì phải chạy thẳng mà tìm thôi.

Chạy thẳng nữa thì sẽ tới một ngã rẽ, chạy hết ngã rẽ đó là ra đường chính, xe cô đông đúc, anh bắt giắc đạp mạnh chân ga hơn nữa, anh sợ cô gặp nguy hiểm, vừa đi hết ngã rẽ quả nhiên thấy một đám đông, Diệp Hạo thấy mình dường như chết lặng, nơi đó là nơi giao nhau với con đường chính, cô ra sao rồi.

Thím Trương đi đến cuối ngã rẽ này thì thấy Nhạc Ân đang ngồi tựa vào bồn hoa bên vỉa hè, cả người co lại ôm lấy chân, cúi đầu không dám nhìn ai, xung quanh đã có mấy người vây lại, có người còn tới kéo tay cô hỏi han, nhưng chỉ thấy cô run rẩy sợ hãi, càng lui sát vào bồn hoa, Thím Trương chảy nước mắt chạy tới, gạt tay người kia ra, ôm lấy Nhạc Ân vào lòng, không kiềm chế được mà khóc nức nở, cô đã an toàn, cô đã không sao.

Nhưng Diệp Hạo thì vẫn chưa thấy Nhạc Ân, tay run run mở cánh cửa xe, anh thấy hai chân mình vô lực, anh nhìn vào đám đông đang đứng chắn đó mà như thấy khoảng không tối tăm mù mịt, cổ nén sự sợ hãi trong lòng, anh phải nhìn thấy cô, anh đi nhanh về phía trước, đẩy mấy người đang đứng chắn ra nhìn vào trong, thấy thím Trương đang ôm Nhạc Ân thì không còn suy nghĩ gì trong đầu nữa, anh chậm rãi quỳ xuống, đưa tay nhận lấy Nhạc Ân từ thím Trương, ôm cô thật chặt, gục mặt lên đỉnh đầu cô, cắn răng nhắm mắt không cho hốc mắt đã nóng bừng của mình tràn lệ. Nhưng khi nghe thấy người mà mình đang ôm thì thào, giọng nói nhẹ lại rè rè ” Andy ... sợ” thì rốt cuộc cũng không ngăn được giọt nước mắt mà mình cố giữ.

Diệp Hạo ôm cô một lúc thì mới đứng dậy bế cô lên xe ngồi với thím Trương ở ghế sau, còn chính mình thì nhanh chóng lái xe về nhà. Đám đông cũng chỉ muốn giúp cô gái nhỏ mà thôi, khi thấy cô đã có người đưa đi liền tản ra.

Về đến nhà, Diệp Hạo vòng ra phía sau ôm lấy Nhạc Ân đi vào, thím Trương hình như cũng ân hận nên lùi thủi đi theo phía sau. Diệp Hạo đưa Nhạc Ân vào phòng, vẫn duy trì im lặng như vậy, đặt cô lên giường, đi vào phòng tắm của cô lấy khăn mặt thấm nước ra ngoài thì thấy thím Trương đã đứng trong phòng nhìn nhìn Nhạc Ân, lúc này anh mới lên tiếng

” Thím cứ ra ngoài trước đi, cháu sẽ lo cho cô ấy ” ngồi xuống giường lại nói ” Lỗi là do cháu, cháu không nên để cô ấy một mình như vậy ” Nói xong thì không nói thêm gì nữa, cẩn thận lau mặt cho Nhạc Ân bây giờ vì mệt mỏi quá mà đã ngủ lại.

Thím Trương nghe anh nói vậy cảm thấy thật an lòng, anh không muốn bà tự trách mình đây mà, nhìn lại lần nữa xác định Nhạc Ân đã không sao, bà mới ra khỏi phòng.

Thím Trương vừa đóng cửa phòng thì Diệp Hạo cũng không nhịn nữa cúi xuống ôm cô thật chặt, trán gác lên trán cô, mặt sát mặt mà ôm như vậy, chỉ ôm như vậy, không muốn buông ra, anh bây giờ mới biết được rằng, cô đối với anh quan trọng đến nhường nào. Diệp Hạo ôm hơi mạnh, anh như muốn hòa tan cô vào mình, vì vậy nên Nhạc Ân vì đau mà tỉnh lại.

Cô vừa mới trải qua khoảnh khắc đáng sợ, lúc đó thật nhiều người cứ vậy quanh cô, cô sợ bọn họ. Cô chỉ muốn ra ngoài tìm Andy về mà thôi, mấy ngày rồi cô cứ đợi hoài mà không thấy anh, vốn đã muốn đi ra ngoài nhưng thật sự rất sợ hãi, nên cứ chần chờ trước cửa, cuối cùng là mệt quá mà ngủ, sáng nay tỉnh lại thì không thể chịu đựng được nữa, cô muốn gặp Andy, muốn nói với Andy rằng, cô không phải không thích anh, mà là thích anh, thích anh lắm.

Nhạc Ân mơ màng thấy người mình hơi đau, lại có hơi thở đang phả vào mặt mình, nhưng nghĩ tới Diệp Hạo đã mấy ngày không gặp, lại thêm chuyện hồi nãy liền mếu máo

” Andy.... sợ về về ” cô không nhìn rõ người đang ôm mình

Diệp Hạo bừng tỉnh, vội thả cô ra, nâng người nhìn cô mừng rỡ

” Ân Ân, anh đây, đừng sợ ”, lại đưa tay ôm cả hai má cô lại, hôn lên chóp mũi cô thì thầm

” Ân Ân, anh về với em đây ”

Nhạc Ân nghe anh nói, cố mở mắt ra, mở mắt được rồi thì nhìn sững trước mắt, mí mắt không nhúc nhích, lát sau, bàn tay nhỏ bé đưa lên sờ má Diệp Hạo, cảm giác từ bàn tay truyền đến, Nhạc Ân thở ra một hơi, nói như thì thầm

” Andy”

” Ừ ”

” Andy”

” Ừ”

” Ân ...nhớ ... ”

.....

Diệp Hạo nhắm mắt, im lặng không trả lời, lát sau mới để đôi môi của mình trả lời dùm bằng một nụ hôn lên môi cô.

Anh nói ” Anh sẽ không bao giờ để em phải một mình nữa ”

12. Chương 12

Nhạc Ân mê man nhắm mắt, vốn lúc tối đã có khỏe rồi nhưng sáng nay đi bộ một quãng đường dài với thêm bị hoảng sợ nên bây giờ cô đương nhiên mệt mỏi mà ngủ lại. Dù vậy, chỉ cần Nhạc Ân có tỉnh lại một lúc cũng đủ để Diệp Hạo thấy an lòng hơn.

Diệp Hạo nhẹ nhàng lau xong khuôn mặt cho cô, nhìn khắp người cô một lượt, không biết đầu óc nghĩ gì mà quyết định lau cả người cho cô luôn. Diệp Hạo đứng lên vào phòng tắm vắt lại khăn, lại đi đến tủ quần áo lấy áo quần cho cô. Lúc gỡ tủ quần áo ra, Diệp Hạo thật sự không tin được mà phải bật cười một tiếng, cả tủ quần áo chỉ có 2 loại, một là đồ ngủ pijama đủ màu sắc, hai là đồ bộ thể thao cũng đủ màu sắc. Thì ra bấy lâu nay, cô chỉ mặc một loại đồ ngủ này ở nhà, đến bây giờ anh mới biết. Đó là do lúc trước bà Nhạc dạy Nhạc Ân mặc áo quần, cảm thấy chỉ có hai loại đó mới an toàn, tiện lợi, đặc biệt là dễ dàng mặc đổi

với người ngẩn ngơ như Nhạc Ân nhà bà nên quyết định chỉ cho cô mặc hai loại đó, còn mua luôn đủ màu sắc cho phong phú.

Nhưng đến khi cầm áo ngực của cô lên thì anh hoàn toàn không thể cười nổi nữa, cái này mặc sao đây?? , toàn dây là dây, chẳng biết dây nào là dây nào, Diệp Hạo nhìn chiếc áo ngực trên tay mà nhíu chặt mày, suy nghĩ có nên nhờ thám tử Trương vào giúp hay không nhưng nhanh chóng đã văng cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu, cô ngực vậy còn mặc được, mà anh không mặc được là sao, với lại tự đứng anh không muốn ai chạm vào cơ thể cô.

Diệp Hạo ngồi lên giường, nhẹ nhàng đỡ cô dậy ngồi tựa vào người mình, rồi vòng hai tay tới trước cởi từng hạt cúc áo một, lúc cởi xong chiếc áo ra khỏi người cô thì ý nghĩ đầu tiên của Diệp Hạo là ” da trắng mịn quá” , liền sau đó là suy nghĩ thứ hai , anh đã biết cách mặc áo ngực cho cô. Diệp Hạo vòng một tay ôm Nhạc Ân đằng trần truồng phần ngực lại để cô không thấy bị lạnh, rồi không kiên dè gì để lau nhanh chóng, cứ từ từ tỉ mỉ lau từng chút từng chút cho cô. Lau xong mặc áo vào đằng hoàng mới lau tiếp dưới thân, anh cứ chăm chú mà lau như vậy, không hề có một chút gì lơ đãng, khuôn mặt bình thản như lau cơ thể mình nhưng quả thật trong lòng anh đang có muôn vàn cảm xúc đang gào thét, thân hình nhỏ bé, làn da trắng mịn tuyệt đẹp không một tí vết ,anh cảm thấy cả người rạo rực, bàn tay không cầm khăn lau đang cố định thân thể cô lâu lâu lại phải vuốt ve nhẹ một chút. Nhưng anh cố nén lại, cố chịu đựng, đợi cô dường sức bình thường trở lại rồi, anh sẽ tính với cô từ từ, dù sao ngày tháng còn dài, mà cô đã là của anh.

Diệp Hạo còn đang ở trong phòng với Nhạc Ân thì ngoài này Diệp lão tới. Lúc xảy ra chuyện, người của ông không có mặt nên không biết gì, hồi nãy vừa tới nơi thì nhanh nhạy ngửi được mùi tin tức liền điều tra báo cáo về cho ông, ngay lập tức ông cũng chạy đến đây. Thám tử Trương mở cửa thấy Diệp lão thì cả người cứng lại, bà vốn cũng hơi sợ nên không dám báo với Diệp lão, vậy tại sao bây giờ Diệp lão lại ở đây. Diệp lão chỉ nhàn nhạt gật đầu với thám tử Trương rồi hỏi ” Nhạc Ân sao rồi? Diệp Hạo đâu ? ”

Thám tử Trương nuốt nước miếng một cái mới trả lời

” Cậu ấy ở trong phòng chăm sóc cô Nhạc Ân, còn cô Nhạc Ân cũng không sao, chỉ là mệt mỏi mà thôi ” , bà chỉ biết nói ngang đó, còn chuyện của Nhạc Ân thì dài dòng lắm a.

Diệp lão nghe vậy nhíu mày đi vào nhà, tới trước cửa phòng Nhạc Ân thì đứng lại nhìn cảnh cửa chăm chăm, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn thám tử Trương ra hiệu. Thám tử Trương hiểu ý ông liền đi tới gõ cửa kêu Diệp Hạo.

Nghe thấy Diệp Hạo gọi ” Thím vào đi ” , mới mở cửa đứng một bên nhường đường cho Diệp lão.

Diệp Hạo không biết Diệp lão đến, lúc này anh đang từ từ lau từng ngón tay một cho Nhạc Ân, lúc này phải lau toàn thân trước xong mặc áo quần vào cho khỏi bị cảm lạnh ,bây giờ mới lau tay chân sau.

Diệp lão nhìn một màn như vậy không nói gì, hừ khê một tiếng

Lúc này Diệp Hạo mới để ý mà quay đầu, thấy Diệp lão đứng đó từ bao giờ mới đứng dậy nói

” Ông nội ”

Diệp lão đến nhìn cũng không nhìn Diệp Hạo một cái, đi tới vòng qua anh đến sát giường Nhạc Ân, nhìn khắp người cô một lượt rồi lấy tay vỗ nhẹ đỉnh đầu cô vài cái. Xong đâu đó mới quay qua nhìn Diệp Hạo nói nhỏ giọng

” Ra ngoài ” chỉ nói như vậy rồi đi ra

Diệp Hạo nhìn Diệp lão đã ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhạc Ân một cái mới ra theo

” Ta đã suy nghĩ kĩ rồi ” Diệp lão vừa ngồi xuống ghế đã lên tiếng, nhìn nhìn vẻ mặt thắc mắc của Diệp Hạo mới nói tiếp ” Ta đã sai rồi, ngay từ đầu ta không nên ép cháu cưới Nhạc Ân, lúc đó ta vốn chỉ muốn thay thế bạn mình tìm cho con bé một người chăm sóc sau này, cũng là để chúng ta an tâm mà ra đi lúc tuổi già ... ”

Dừng dừng lại nói tiếp ” Mấy ngày trước ta đã nói lại với lão Nhạc chuyện này, dù sao cháu cũng không thích Nhạc Ân nên chúng ta dự định sẽ đưa nó sang Pháp ...”

Diệp Hạo càng nghe càng mù mịt, vẻ mặt không hiểu gì nhưng giọng nói đã đánh lại, cắt lời Diệp lão

” Sang Pháp ?”

Diệp lão thở dài ” Đúng, bên đó vốn có người đỡ đầu của Nhạc Ân, người đó ngày xưa vốn là quản gia của bà nội con bé, nay nói rằng con trai ông ta nguyện ý chăm sóc Nhạc Ân suốt đời”

Diệp Hạo nghe đến đây thì sắc mặt đã trắng bệch, không kiên trì được Diệp lão mà lớn tiếng nói

” Không ai được mang cô ấy đi đâu hết. Cô ấy là vợ cháu, mãi mãi cũng chỉ có thể là vợ của cháu, người chăm sóc cô ấy là cháu .. ”

Diệp lão cũng không nhịn được, cũng lớn tiếng nói lại

” Vợ cháu ? Cháu để con bé thành ra như thế mà còn dám nói là vợ cháu, không cần nhiều lời, vài ngày nữa ta và lão Nhạc sẽ đưa con bé đi ”

Mặt Diệp Hạo bây giờ là tái nhợt, đôi mắt sưng sờ mà nhìn Diệp lão , chỉ nghĩ tại sao ông nội anh lại vô lí đến như vậy, muốn đem Nhạc Ân đi là đem đi thôi sao, anh thì sao đây. Diệp Hạo cứng họng đứng suy nghĩ, mắt đi phong độ ngày thường, anh không hề nhận ra một điều, vẻ mặt Diệp lão tuy tức giận, nhưng đôi mắt nhìn cháu lại chứa đầy hả hê.

Phải một lúc lâu sau, Diệp Hạo mới từ từ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi . Lúc mở mắt ra thì đã hoàn toàn bình tĩnh, lời nói với Diệp lão cũng đã bình thản, từ tốn

” Cháu biết rồi, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Nhạc Ân cả đời này, ông nội và ông bà Nhạc đừng lo lắng nữa” Diệp Hạo đã hiểu ra Diệp lão đang cố ý, ông muốn anh nhận ra được Nhạc Ân chính là một nửa cuộc đời anh, Diệp Hạo mỉm cười lắc đầu, ông nội không biết sao, anh vốn đã nhận ra từ hôm qua rồi .

Diệp lão nhìn cháu mình bằng ánh mắt tán thưởng, khá lắm, biết chừng mực mà kìm hãm bản thân, có thể nhanh chóng trấn định lại như vậy quả không hổ là đứa cháu thông minh của ông, nhưng ngẫm lại, người có thể khiến Diệp Hạo mất bình tĩnh mà phản ứng không suy nghĩ như vậy cũng chỉ có Nhạc Ân , nghĩ đến điều đó thật làm lòng ông vui mừng vô cùng, lắc đầu thở dài một hơi nhẹ nhõm, rồi mới hướng Diệp Hạo đe dọa,

” Ta không nói chơi, chỉ cần Nhạc Ân chịu một chút khổ sở thì ta sẽ đưa nó đi” , nói xong lắc đầu cảm thán mình càng ngày càng già rồi, bày ra đủ trò thế này, cuối cùng không đành lòng với Diệp Hạo mà chột một câu ” Nó là một con bé đáng yêu, tuy không có gì hơn mấy cô gái khác nhưng ta tin sự đơn thuần lương thiện của nó sẽ thích hợp với con, cố gắng mà chăm sóc nó ”

Diệp Hạo thản nhiên ” Vâng ” một tiếng, nhưng với tính cách của anh, tiếng ” Vâng” đó có giá trị to lớn vô cùng

Diệp lão ở lại thêm một lúc nói chuyện phiếm với Diệp Hạo, cũng chỉ là kể chuyện ngày xưa của ông với ông Nhạc, vốn ông cũng định đợi Nhạc Ân tỉnh lại, ông muốn nghe cô nói, lại muốn thấy cô tươi cười vui vẻ như lời thím Trương, nhưng không đợi nổi, đành đứng lên dặn dò Diệp Hạo nhớ mang cô về nhà chính cho ông gặp mặt rồi mới ra về.

Thím Trương tiễn Diệp lão mà trong lòng cứ trách cứ ông, cũng chẳng có gì, bà nhìn Diệp Hạo đã nhịn đói hơn một ngày, còn phải chăm sóc Nhạc Ân từ tối đến sáng , nay lại bị ông giữ lại nói chuyện lâu như vậy, ài, cậu Diệp Hạo chắc đói chết đi rồi, bà đóng cửa lại nhanh chóng đi dọn cơm cho Diệp Hạo ăn.

Diệp Hạo đúng là đói thật, nhưng khi thím Trương dọn cơm ra mới biết là mình đã nhịn đói lâu như vậy, từ khi lên máy bay bên Anh cho đến bây giờ là đã hơn một ngày , anh chỉ mới bổ bụng được muống cháo, vậy là ăn rất tích cực, ăn xong tắm rửa qua loa lại qua phòng Nhạc Ân.

Diệp Hạo lại như lúc tối qua, vén chăn chui vào, lại ôm Nhạc Ân vào lòng, tay sờ nhẹ mí mắt của cô thăm nghĩ, ngủ gì mà ngủ lảm thế, rồi đưa tay lên áp vào trán, hơi ẩm, chắc cũng không bị sốt, cuối cùng kéo kéo chăn chu đáo cho cả hai mới ngủ.

Mơ hồ, Diệp Hạo thấy người trong lòng cửa quây, anh mở mắt ra nhìn thì thấy Nhạc Ân vẫn nhắm mắt, nhưng bàn tay lại đang níu chặt áo anh, đầu nhỏ cũng dụi dụi ,Diệp Hạo buông lỏng hai cánh tay đang ôm, ngời dậy nhìn cô.

Lúc mới đem về nhà, Nhạc Ân có tỉnh lại nhưng thật ra không nhận ra người trước mắt là Diệp Hạo, chỉ là anh ôm cô khiến cô yên tâm ngủ mà thôi, nhưng bây giờ cô mới thực sự thanh tỉnh. Nhạc Ân cảm nhận được người ôm mình, vòng tay rất ấm áp, nhưng đôi mắt nặng trĩu không chịu mở ra cho cô nhìn, nên hai bàn tay mới níu lấy áo anh mà kháng cự, Nhạc Ân biết người này chính là Andy, cô nhất định phải mở mắt.

Sau đó, bên tai vang lên tiếng nói trầm ấm

” Ân Ân, tỉnh rồi sao ?”

Nhạc Ân thực sự mở mắt ra, mở ra rồi thì chỉ nhìn duy nhất một điểm, Andy đang ở trước mặt mình, Nhạc Ân nghĩ. Lần này không cần phải đưa bàn tay xác nhận, Nhạc Ân òa lên một tiếng mà khóc , tiếng khóc không lớn, chỉ nhỏ nhỏ thều thào, Diệp Hạo thấy Nhạc Ân khóc chỉ lẳng lặng ôm cô ngồi dậy, cho cô ôm chặt cổ anh, gục mặt lên vai anh khóc, khóc ngồi sẽ tốt hơn là khóc nằm. Cũng chẳng thể trách lúc nào Nhạc Ân cũng chỉ biết khóc, một người chỉ biết chìm trong thế giới của riêng mình suốt 18 năm như cô, phương thức biểu hiện cảm xúc rất đơn thuần, cô cũng chẳng biết những thứ tình cảm trong lòng mình là gì nữa, vui vẻ thì nở nụ cười, buồn phiền quá thì sẽ đau lòng mà khóc, tất cả đều dựa vào bản năng mà tự có thôi.

” Còn mệt không ?” Đợi cô khóc hết, Diệp Hạo mới gỡ tay cô đang ôm chặt cổ mình, ôm lấy khuôn mặt nhỏ rồi nhìn vào mắt cô hỏi.

Nhạc Ân quên mất mấy hôm nay mình đã muốn làm gì khi gặp lại Diệp Hạo, niềm vui được gặp lại khiến cho cô ngẩn ngơ nhìn, ngẩn ngơ gật đầu. Diệp Hạo lại như lúc trước đó,lại đối xử rất tốt với cô , Nhạc Ân ngẫm nghĩ mà cảm thấy vui mừng, rồi vì mừng quá mà muốn khóc, nhưng cũng không bù lu bù loa nữa, chỉ đơn giản là chảy thêm một giọt nước mắt nữa.

Diệp Hạo thấy cô gật đầu, cảm thấy như trở lại những ngày bình yên bên cô, không có cảnh cô nằm đợi anh, không có cảnh cô đi lạc, anh mím môi tự nhủ phải bảo vệ cô cho tốt, tránh cho kẻ nghiệt này lại thương tâm.

” Đi nổi không , anh bế em ” Diệp Hạo nở nụ cười vỗ nhẹ khuôn mặt đã thấm ướt nước mắt của cô.

Nhạc Ân nhìn nhìn . Anh lại hỏi ” Nói anh nghe xem, có cần anh bế hay không ” , từ nay trở đi, việc đầu tiên phải làm là bắt cô nói thật nhiều, có như vậy có chuyện gì cô mới nói với anh và thím Trương biết.

Nhạc Ân há miệng, nghe lời anh mà nói :” Bé ... bé ...” giọng nhẹ cứ như muỗi kêu, nhưng đủ để Diệp Hạo phấn khích , lại hỏi tiếp

” Đói bụng không ? ”

” Ân Ân, nói xem, đói bụng không ? ” Anh tự dưng có thừa kiên nhẫn

” Đói ”

” Ân Ân ăn gì , anh sẽ nói thím Trương làm ”

” Ăn gì , hừm ...? ... Ân Ân, đừng nhìn nữa, phải nói ra ”

” Cơm ”

Anh bật cười, cô chỉ biết mỗi cơm mà thôi

” Ân Ân biết bánh kem không, anh mua cho em ăn ” Anh dù hơi lạc hậu trong chuyện tình yêu nhưng ít nhất anh biết con gái thích ăn đồ ngọt

” Bánh ” Nhạc Ân giờ đã tỉnh hơn lúc mới thức dậy rồi, tựa đầu vào anh mà nói

“Ừm, em có muốn ăn không ?”

” Ăn ...”

...

” Ân Ân, có nhớ anh không ”, anh lặng lẽ hỏi, lúc sáng, cô bảo rằng cô nhớ anh

...

” Ân Ân ...” cô không chịu nói sao, anh cúi đầu nhìn cô thấy cô cũng đang ngược nhìn lại mình, đôi mắt đỏ hoe vốn đã khô giờ lại chứa đầy nước, Nhạc Ân hít mũi, mếu máo mà nói, nói thật dài

” Híc... đi mất ... híc ... không thấy nữa ... híc ... nhớ ... không ghét ... không híc không cho đi ... oa ” cuối cùng chỉ còn tiếng khóc tủi hờn chất chứa, cô vốn chỉ chờ đợi giây phút này, giây phút gặp anh, nói với anh cô không ghét anh , nói với anh đừng đi nữa.

Diệp Hạo lặng người, anh cũng nghĩ như thím Trương, cô lúc nào cũng không quan tâm mọi thứ xung quanh, lúc anh vô tình hay cố ý làm cho cô cười nói thì đó cũng chỉ đơn giản là chỉ dạy một đứa trẻ nhỏ hay đang chữa bệnh cho cô mà thôi. Ai đã không nhận ra , dù cho cô là một cô gái 18 tuổi bị bệnh hay là một đứa con nít, thì vô hình, anh đã mang đến cho cô một cuộc sống khác, một cuộc sống mà cô đã biết nhiều hơn những thứ đã có trong quá khứ rất nhiều, một cuộc sống mà cô đã biết lo nghĩ cho những gì xảy ra trong cuộc sống đó. Cô đã thay đổi, anh không hề để ý đến. Anh có tình cảm với cô, anh cũng thật lâu mới nhận ra được. Anh đúng là phải cố gắng sửa chữa sai lầm thôi.

” Ân Ân, anh xin lỗi ” Diệp Hạo nhắm mắt lại rồi ôm Nhạc Ân vào lòng, rồi nói với cô ngắn gọn như vậy, còn những chuyện khác, anh sẽ dùng hành động để nói với cô.

Thím Trương thấy Nhạc Ân được Diệp Hạo ôm ra thì vui mừng chạy đến bên cạnh nhìn cô, bà cũng muốn hỏi han nhưng biết cô không trả lời nên thôi. Nào ngờ, hồi nãy ở trong phòng không biết Diệp Hạo có làm gì hay không, mà bây giờ cô lại nhìn thím Trương nói

” Chào ... thím ” , không đợi thím Trương kịp há miệng ngạc nhiên, còn chu môi cố gắng bổ sung thêm ” ... Trươ ... Trương ...”

Thím Trương hết nhìn Nhạc Ân, lại quay sang nhìn Diệp Hạo, lúc này đây Diệp Hạo đang gật đầu hài lòng mà khen ngợi Nhạc Ân :” Giỏi lắm, lần sau cứ như vậy mà làm, gặp thím Trương phải chào hỏi , nhớ chưa ”

Nhạc Ân gật gật, lại bị Diệp Hạo nhíu mày nhìn, nhớ ra điều gì đó liền nhanh chóng nói ” Nhớ .. nhớ”

” Không sai, người ta nói với mình thì phải nói lại” Diệp Hạo không tiếc lời khen ngợi cổ vũ Nhạc Ân, còn Nhạc Ân cứ lúc lắc đầu nhỏ mà hi răng cười.

Lúc ở trong phòng, anh đã dày công mà huấn luyện một khóa cơ bản cho Nhạc Ân, ít nhất phải biết chào hỏi, quan trọng nhất là bắt cô phải nói nhiều. Vì vậy Nhạc Ân mới như thế này. Diệp Hạo nhận ra rằng, cô rất thông minh, chỉ cần chú tâm nghe anh nói là có thể học rất nhanh. Anh nhìn chăm chú cô gái sinh động trước mắt, đã quen thói đưa tay lên vuốt tóc cô, cười hài lòng.

Đến tối, thím Trương dọn thức ăn ra bàn, rồi gọi hai người đang ngồi ngoài ghé sofa nói chuyện vào ăn, nãy giờ nghe Nhạc Ân lú lú lặp lại lời Diệp Hạo, bà cứ nghĩ trong nhà đang có thêm một con vẹt nhỏ mà tức cười.

” Trong bàn có người lớn thì phải mời ” , Diệp Hạo nhắc nhở cô, cô ngồi vào bàn là theo thói quen đã có trước đây, để tay lên hai chân ngồi đợi người mang cơm tới.

Nhạc Ân ngay lập tức ” A ” lên , miệng nhỏ há to ra, rồi ngậm lại, sau đó mới nhìn sang thím Trương lúc này đã ngồi bên cạnh nói

” Mời ... ”

” Gì nữa , nói phải nói cho hết câu ... ” Diệp Hạo nhàn nhã vòng tay giáo huấn cô trên bàn ăn

” Mời ... mời thím ...” Nhạc Ân nói ngang này thì nhíu mày khó chịu, cô muốn nói hết câu mà cổ họng cứ không điều khiển được a, rồi ngẩng khuôn mặt bất lực lên nhìn Diệp Hạo.

Thím Trương vội nói ” Không sao , không sao, cứ ăn đi, cậu Diệp Hạo để cô ấy ăn đã, cô ấy còn mệt ”

Diệp Hạo mỉm cười lắc đầu, không rên từ bây giờ thì biết lúc nào mới rên được nữa, từ chối lời khuyên của thím Trương, đưa tay vuốt tóc Nhạc Ân cổ vũ :” Ngoan, nói từ từ thôi, em nói được mà, nói theo anh ... Mời ”

Nhạc Ân hôm nay vô cùng nghe lời Diệp Hạo nói, không từ chối bất cứ điều gì Diệp Hạo nói, nghe vậy nói theo

” Mời ... ”

” Thím Trương ... ” Anh nhìn cô cổ vũ tiếp

” Thím Trương ... ”

” Ăn cơm ... ”

” Ăn cơm ... ”

” Nói hết câu .. ”

” Mời ... mời ... thím Trương... ăn cơm ” Nhạc Ân mở miệng gắng sức nói xong, không giấu được mừng rỡ khi đã làm được lời Diệp Hạo nói, đưa mắt sang nhìn anh, miệng nhoẻn ra cười tươi

” Giỏi lắm, bây giờ thì ăn cơm thôi ” Diệp Hạo khen ngợi, liếc một người đang cười vì sung sướng, lại nhìn một người đang cười vì vui mừng, hồi thúc cả hai ăn tối. Anh thấy rõ ràng Thím Trương thật sự rất thỏa mãn, cũng có chút tự hào về Nhạc Ân của anh đã tiến bộ, đang chuẩn bị ăn cơm thì Nhạc Ân nín tay anh lên tiếng :

” Mời Andy ăn cơm ” không ngắt quãng, không chậm rãi, mà liền mạch và rõ ràng, dứt khoát . Diệp Hạo nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn bên cạnh mình mà không chuyển mắt, anh đang nghĩ, anh hiểu vì sao thím Trương lại thỏa mãn rồi, vì chính anh bây giờ cũng đang như vậy.

13. Chương 13

Nhờ có Diệp Hạo ở nhà mà bữa cơm này thật vui vẻ, Nhạc Ân cả người còn mệt, hơi yếu , vậy mà như được tiếp thêm sức sống, suốt bữa ăn ngoan ngoãn ăn cơm , lại chăm chỉ trả lời mấy câu hỏi của Diệp Hạo, khuôn mặt cũng luôn tươi cười, đủ hình đủ dáng, khác xa bộ dạng mấy ngày trước, thím Trương nhìn mà hoa cả mắt lên.

Diệp Hạo biết cô còn yếu, chỉ cho ăn vừa cơm, gấp toàn thức ăn nhạt ,anh cứ gấp là cô sẽ ăn. Cuối cùng Diệp Hạo nhứ mảy, hôm nay cô thật khác lạ. Mọi hôm anh gấp cho cũng sẽ ăn, nhưng chậm rãi từ từ mà ăn, có khi còn ngọ ngoáy qua lại, nhần mặt nhứ mảy vài cái mới ăn, sao hôm nay ngoan ngoãn bất thường, phồng má mà nhét cơm vào.

Nhạc Ân ăn chưa hết chén cơm đã no rồi, miệng hơi nhạt ăn cũng không ngon mấy, cô ngồi nhìn miếng cơm còn lại trong chén, Nhạc Ân mím môi suy tư, bên này Diệp Hạo thấy cô lạ lạ đã ngừng gấp thức ăn cho. Anh hỏi :

” Ân Ân, no chưa ?” anh thấy cô dường như đang cố nhét cơm vào hơn là đang ăn cơm ngon miệng, anh sợ cô no quá mà cố ăn thì không tốt cho cơ thể lúc này, nhưng cô sao lại cố ăn, muốn lấy gấu ư?

Nghĩ vậy bèn nói tiếp :” Ân Ân hôm nay rất giỏi, không cần ăn hết chén cơm đó cũng sẽ có gấu ” , lại nhìn cô trêu chọc ” mấy hôm nay lưỡi biếng ăn cũng sẽ không bị lấy lại gấu ”

Nhạc Ân đang chú tâm suy nghĩ không nghe được anh nói gì lúc đầu, khi chú ý lắng nghe thì bên tai chỉ loáng thoáng gấu gấu gì đó. Ngay lập tức Nhạc Ân ngừng đầu nhìn Diệp Hạo, thấy anh đang mỉm cười nhìn mình liền nhứ mảy, mím môi hạ quyết tâm, xúc cơm ăn tiếp.

Nhạc Ân nhét miếng cơm vào miệng, cố gắng nhai nhai, lại cố hết sức mà nuốt xuống, nuốt xong còn rùng mình một cái.

Diệp Hạo lúc này mới hoảng, đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm muỗng của cô mà nói ” No rồi thì đừng ăn nữa, đồ ngốc này ”

Nhạc Ân bị Diệp Hạo nắm tay, quay đầu nhìn anh khó hiểu, mắt to chớp chớp, lát sau thì cúi đầu, nói giọng tủi thân ” Ân... ngoan... ăn cơm ...”

Diệp Hạo bật cười ” Ừ, ngoan lắm, nhưng no rồi thì không cần ăn nữa ”

Nhạc Ân nghe Diệp Hạo nói như vậy liền ngẩng đầu nhìn anh, cười vui mừng ” Andy ... sẽ không đi ... không bỏ đi ...”, một câu nói làm nụ cười của Diệp Hạo cứng lại, thì ra cô cố gắng ăn cơm là vì sợ anh lại bỏ đi ư ?

Diệp Hạo im lặng, bàn tay đang nắm lấy tay Nhạc Ân cũng bất động, anh chăm chú nhìn Nhạc Ân, đôi mắt thấy được sự ân hận, anh hình như đã hiểu ra, ngày đó anh vì chuyện mẹ mà vô tâm không quan tâm đến cô, vậy mà cô ngốc này còn tưởng lỗi là do mình, đúng là ngốc vô cùng. Cho đến khi Diệp Hạo thấy khuôn mặt nhỏ của cô vì anh suy tư quá lâu mà hiện lên vẻ lo lắng, mới nhân nhạ thở dài, kéo cô qua ngồi lên chân mình, ôm cô thật chặt, hôn lên đỉnh đầu cô mà thì thầm :” Anh không đi, anh ở nhà với Ân Ân ”

Nhạc Ân được ôm chặt cũng không hề cự quấy, Andy nói không đi nữa làm cô thấy vui mừng, miệng nhoẻn cười mà gật đầu một cái. Thím Trương ngồi đó lại lẳng lặng, tỉnh bơ mà dọn dẹp đồ, đối với những cảnh này, bà đã có kinh nghiệm, tuy nhiên quả thật phải khâm phục khả năng xem người là không khí của Diệp Hạo, có khi còn ghê hơn cả Nhạc Ân lúc trước nữa ấy chứ, aiz, thím Trương cảm thán.

Tối nay Nhạc Ân muốn tắm, cô vốn sạch sẽ ngày nào cũng phải tắm, lúc gặp phải chuyện Diệp Hạo mới quên, hôm nay có Diệp Hạo ở bên cạnh thế này đương nhiên làm sao mà quên được, vậy là đi tắm. Diệp Hạo vừa nãy nhân lúc Nhạc Ân còn đang ngồi đếm mấy con gấu đã vào phòng tắm xả đầy bồn nước ấm cho cô, còn bây giờ thì nhân nhạ nằm nghiêng người chống tay nhìn cô lựa chọn quần áo.

Nhạc Ân mở toang tủ quần áo, nhìn nhìn một lượt mới lấy bộ màu vàng ra, sờ sờ một chút liền bỏ vào lại, rồi lấy bộ màu xanh, suy nghĩ, nhìn nhìn tủ quần áo, lại nhìn nhìn vào bộ quần áo trên tay mình, quyết định lựa chọn bộ màu xanh này. Xong xuôi ngồi xổm xuống giở hộc tủ phía dưới ra, lần này thì khỏi cần lựa chọn mất công, toàn bộ đồ lót bà Nhạc chỉ mua duy nhất một màu trắng.

Diệp Hạo đang âm thầm tính toán xem nước đã bị Nhạc Ân làm nguội bao nhiêu phần, thấy cô lấy áo quần xong liền ngoắc tay, gọi cô tới. Vừa buộc tóc cho cô vừa nói :” Nhìn em chọn lựa anh còn cứ tưởng em có cả tủ đủ loại quần áo nữa chứ“, nếu anh chưa từng giở tủ đó ra lấy áo quần cho cô thì rất dễ hiểu lắm như vậy rồi, được có mỗi một loại mà cứ lựa chọn mãi, anh lắc đầu nhéo nhẹ má cô, vỗ nhẹ đầu cô một cái rồi nói ” Vào tắm đi, tắm nhanh lên, không được ngâm lâu, rõ chưa ?”

Nhạc Ân đang lắc lắc thử xem cục tóc tròn trên đầu mình có rơi ra không, nghe anh hỏi liền nhanh chóng gật đầu mà nói ” Rồi... ” nghe cứ như trong quân đội, xong mới đứng dậy ôm áo quần đi vào phòng tắm, rất lịch sự mà đóng cửa phòng lại.

Thật ra thì lúc nhỏ toàn bà Nhạc tắm cho Nhạc Ân, rồi dần dần một ngày cô tự mình tắm được, bà mới vui mừng mà dạy dỗ luôn mọi thứ cho cô, nào là lấy áo quần, lấy khăn tắm, gọi đầu, và còn phải đóng cửa lại. Cho nên Nhạc Ân đóng cửa phòng tắm cũng chỉ do đã được dạy, không hề có ý để phòng người đang ngồi trên giường của mình ở ngoài kia, còn Diệp Hạo thì cũng thần nhiên không kém, lần đầu ngồi trong phòng của một người con gái đang tắm cũng chẳng có cảm xúc gì, anh dù đã chấp nhận Nhạc Ân là vợ mình, nhưng đối với mấy chuyện vợ chồng sâu xa hơn thì anh không hề có tạp niệm, đơn giản vì anh còn chưa bao giờ trải qua thì làm sao mà biết mấy chuyện đó.

Vậy là Nhạc Ân tắm cứ tắm, Diệp Hạo cầm điện thoại đã khóa máy cả ngày mở lên, anh muốn biết hôm nay Từ Tổ Tổ có làm khó Trần thúc hay không, điện thoại vừa được kết nối, giọng Trần thúc bên kia đã vang lên, nghe giọng còn thấy vô cùng hào hứng, nghe như đã say

” Diệp Hạo đấy à, hôm nay làm sao vậy, cậu làm chúng tôi lo lắng lắm đấy ” xen lẫn còn có tiếng anh em trong văn phòng đang nói chuyện rôm rả, hình như đang ở trong quán nhậu

” Từ Tổ Tổ có làm khó chú không ?” Diệp Hạo bỏ qua chuyện của mình, đi thẳng vào chuyện chính

Trần thúc nghe vậy liền cười ha ha ” Từ Tổ Tổ ? Cô ta ? Ha ha, chúng tôi đang ăn mừng đây, hôm nay cậu vừa đi thì cô ta nổi điên lên hét cậu quay lại, cậu không nghe gì sao, sau đó cô ta quên luôn chúng tôi đang đứng bên cạnh, ha ha, Diệp Hạo, cậu thật đúng là khắc tinh của phụ nữ ... ”

Diệp Hạo vôi vàng cắt ngang, sao chuyện lại chuyển sang anh rồi ” Tại sao chú lại ăn mừng ?”

Trần thúc vẫn còn cười, một lúc mới nói ” Cậu vừa đi thì cha cô ta tới, cô ta vì vẫn còn tức cậu mà cãi nhau với ông Từ, tôi còn thấy ông ấy đánh cô ta đấy, ha ha, xong rồi kéo cô ta đi, còn bảo sẽ thanh toán cho chúng ta đầy đủ, mấy ngày sau cũng không cần tới làm, ha ha ...”

Diệp Hạo nhàn nhạt ” Vậy sao ”, cô ta không làm khó Trần thúc là được rồi, mọi chuyện khác không liên quan đến anh, chưa kịp nói tiếp Trần thúc đã bắt đầu lải nhải tiếp

” Phải rồi Diệp Hạo, tôi nghe nói Chu Lệ Băng có đến thăm cô ta đấy, còn nói sẽ đền bù lại mấy bức tranh mới cho cô ta, bảo cô ta bỏ qua mọi chuyện cho chúng ta ... Diệp Hạo, cô Chu thật tốt, vì cậu cả đấy ... ” Trần thúc say sưa mà nói năng lung tung cả lên

Bên này Diệp Hạo nhú mày nghĩ, sao Chu Lệ Băng lại biết chuyện, Trần thúc lại la ó

” A Hạo, anh em đang ăn mừng đây, mau tới đây nhanh lên, tôi gọi cho cậu cả ngày mà không được đấy ...”

Diệp Hạo vốn sống xa cách, nhưng anh em trong văn phòng tụ tập anh vẫn góp mặt uống vài chén mới xin phép về, không hào sảng, không sôi nổi nhưng vẫn đủ để mọi người tôn trọng, dù vậy hôm nay anh có muốn đi hay không cũng không thể đi được. Diệp Hạo thông thả nhả một câu khiến Trần thúc bên kia phải phun rượu :” Chú và anh em cứ vui vẻ, tôi phải ở nhà với vợ ”

Nói xong đợi mãi không thấy Trần thúc ư hử, bèn cúp điện thoại. Nhưng chợt nhớ tới chuyện gì đó, lại bấm số Trần thúc, không đợi Trần thúc kịp la hét đã nói :” Việc bên kia vậy là xong rồi đúng không, cũng tốt, vợ tôi không được khỏe, tôi phải ở nhà với cô ấy vài ngày, xin phép chú trước. Vậy nhé ”

Lần này là cúp thẳng , vì vợ anh hình như cũng tắm xong rồi.

Nhạc Ân tắm xong, từ từ lau người, lại từ từ mặc áo quần, đến trước gương đáng rằng xong mới mở cửa phòng bước ra ngoài, vừa ra đã thấy Diệp Hạo ngoác tay, liền đi tới.

Diệp Hạo kéo Nhạc Ân lên giường ôm vào lòng, hít hít hương thơm sữa tắm nhàn nhạt thật lâu mới hỏi cô :” Ân Ân, mai ra ngoài với anh không?” mai là ngày giỗ của mẹ, anh đã muốn đưa cô đi từ trước, dù rằng cô có lẽ cũng không hiểu gì mấy chuyện này.

Nhạc Ân mắt to chớp chớp hỏi ” Ngoài .. ?”

” Ừ, bên ngoài, có xe, có nhà, có người, anh dẫn em đi ”

Nhạc Ân hoang mang, hôm nay cô có đi rồi, có nhiều người rất đáng sợ, cả người run run không nói gì

Diệp Hạo vội siết chặt vòng tay ôm cô, nói :” Đừng sợ, đi cùng với anh, không có ai đến gần em được ”, anh không chỉ muốn dẫn cô đến viếng mẹ, anh còn muốn cô biết nhiều hơn về thế giới bên ngoài. Ngày xưa bà Nhạc lâu lâu cũng có dẫn cô ra ngoài đi dạo, nhưng lúc đó cô vốn không như bây giờ, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ mặc bà Nhạc cầm tay dẫn đi. Bây giờ cô vì quan tâm anh nên cũng quan tâm luôn mọi thứ xung quanh anh, hay nói cách khác cô đã bắt đầu quan tâm đến thế giới xung quanh mình. Diệp Hạo biết cô có thể nhìn nhận được sự vật xung quanh mình, cô sẽ cảm thấy mới lạ nhưng vì vậy anh mới nên dẫn cô ra ngoài, có anh bên cạnh, cô sẽ quen dần thôi.

Thấy cô vẫn không nói gì, liền vỗ vỗ đầu cô tiếp tục, anh là người khá dễ dàng mọi chuyện, nhưng với cô anh luôn khó khăn, cô là đặc biệt ” Ân Ân đừng sợ, hôm nay vì không có anh bên cạnh nên mới như vậy, ngày mai anh sẽ không để ai chạm vào em nữa, được không ?”

Nhạc Ân ngẩng đầu nhìn Diệp Hạo, nghe 2, 3 lần cô cũng đã nạp vào đầu vấn đề, ra ngoài, sợ, nhưng có Andy, không sợ, Andy là tốt nhất. Nghĩ ngợi đã xong, liền nhoẻn cười ” Andy, ra ngoài, không sợ .. ”

Diệp Hạo hài lòng vô cùng, húng khởi mà hôn nhẹ môi cô một cái, hôn xong muốn nói tiếp thì đã thấy Nhạc Ân đưa tay sờ má nói :” Ngứa ”. Lúc Diệp Hạo nghiêng đầu hôn , hơi thở phả ra má Nhạc Ân là cô thấy nóng , lại thấy chỗ da ở đó tê rần rần, Nhạc Ân cũng không biết cái cảm giác đó gọi là gì bèn bảo là ngứa.

Diệp Hạo nhú mày, kéo tay cô ra cúi sát mặt xem xét, con gì cắn ư, sao lại ngứa. Nhưng anh cúi sát mặt như vậy, Nhạc Ân lại cảm nhận được hơi thở của anh, vậy là bối rối đưa tay lên muốn đẩy mặt Diệp Hạo ra, nhưng như vậy làm lòng bàn tay chạm vào môi anh ,thế là lại ngứa. Nhạc Ân túm quần cựa quậy, gọi ” Andy, Andy ...”

Diệp Hạo khó hiểu, nói lỏng vòng tay ôm, muốn hỏi cô làm sao, chưa kịp hỏi thì Nhạc Ân đã đưa tay vỗ vỗ vào môi và mũi anh, bất mãn nói :” Andy ... cái này làm ngứa ... không cho ăn đâu ”

Diệp Hạo sững sờ, dở khóc dở cười nhìn cô đang chu môi bất mãn, nhưng nhìn cô như vậy, trong lòng lại muốn bắt nạt cô, lâu nay anh vốn như thế mà, chỉ tại hai hôm nay cô mệt nên mới không muốn, nhưng hiện tại cô đã khỏe hơn nhiều rồi, chẳng cần phải xót thương nữa, thế là lại siết chặt vòng tay, cúi xuống ngậm chặt môi nhỏ, quyết không cho cô vùng vẫy.

Nhạc Ân lần này thì hết cựa quậy, có muốn cũng vô lực, cả người cứ thế mà nóng lên, nhưng không cảm thấy ngứa nữa. Nhạc Ân trừng mắt nhìn Diệp Hạo đang dán lấy môi mình, ngày thường Diệp Hạo ôm cô, cũng đụng chạm da thịt Nhạc Ân đã quen, hôm này môi dán môi thế này, cũng chỉ là đụng chạm da thịt đấy nhưng cảm giác lạ lùng vô cùng. Diệp Hạo còn cắn nhẹ môi cô, mút mạnh, sau đó là lưỡi cũng bị như thế, Nhạc Ân cảm giác được có cái gì ngo ngoáy trong miệng mình, ả , Nhạc Ân trong lòng la hét, nóng , nóng quá, nhưng cũng thoải mái, Nhạc Ân cũng thích được đụng chạm như thế này.

Diệp Hạo cũng nóng, vốn chỉ muốn trêu đùa cô một chút, nhưng ôm cả cơ thể mềm mại vào lòng , cô lại thơm ngát như vậy, anh không thể nào buông ra được. Diệp Hạo cũng chẳng có kinh nghiệm hôn hít , đương nhiên càng không có kỹ thuật gì, nhưng bản năng đàn ông cũng giúp anh duy trì được nụ hôn thật lâu.

Trong miệng truyền đến cảm xúc ngọt ngào khó tả, Diệp Hạo thở dài trong lòng , khó khăn dứt môi mình ra, bởi vì anh thấy trong cơ thể mình có thứ đã thay đổi, nhưng vẫn luyến tiếc mà chà xát vài cái mới thôi. Nhìn Nhạc Ân bây giờ đang ngứa đầu, môi hồng còn ửng, mắt nhắm lại, hít thở nhẹ nhẹ, Diệp Hạo cắn răng , anh đương nhiên biết bản thân anh muốn gì, nhưng vẫn cố nén xuống, trong lòng thầm nói hàng trăm lần, cô còn nhỏ, cô còn nhỏ, không được như vậy, không được như vậy. Đến khi ổn định, liền cúi đầu thì thầm vào tai cô gái nhỏ

” Đồ ngốc, đó là hôn, hiểu chưa ?”

....

Nhạc Ân mở mắt, mơ màng nhìn Diệp Hạo, thấy anh đang nhìn mình. Diệp Hạo bật cười khi thấy dáng vẻ cô như vậy, tốt lắm, anh còn cứ tưởng cô sẽ tỉnh mặt trước nụ hôn này chứ, cô ngốc này cũng có cảm giác cơ đấy. Nhưng Nhạc Ân mơ màng là vì đang suy nghĩ, cô thấy anh cười liền nói :

” Andy, ngốc, cái này ... không ăn được đâu... ăn cơm... cơ ...”

nói xong còn dùng răng nhay nhay môi mình, đúng là không ăn được mà, sao Andy cứ muốn ăn

Diệp Hạo lại thở dài, thôi thì cái khác anh còn quyết chí dạy dỗ cô, nhưng cái này thì không thể, vì anh cũng chỉ mới có kinh nghiệm ngày hôm nay thôi. Lắc đầu lần nữa, Diệp Hạo vỗ vỗ đầu nhỏ Nhạc Ân nói ” Đồ ngốc, anh phải đi tắm đấy”, nói xong liền đứng dậy đi qua phòng mình.

Diệp Hạo đi trước, Nhạc Ân lững thững theo sau anh, thím Trương đã về sớm rồi, mấy hôm nay bà đã ở lại đây, vốn cũng nhớ nhà nên hôm nay có Diệp Hạo liền về sớm. Diệp Hạo đi đến bên cửa ra vào, khóa cửa cẩn thận, rồi mới vào phòng, đi tới tủ lấy quần áo, anh nhìn Nhạc Ân đang ngáy ngốc đứng sau lưng anh ,lại quen tay vỗ đầu cô nói :” Ngồi lên giường, em đã tắm, tới phiên anh ” lại nhìn xung quanh phòng xem thử có gì nguy hiểm, thấy mấy cây bút chì bên giá vẽ liền lấy bỏ lên giá sách trên cao, xong xuôi bước vào phòng.

Diệp Hạo thấy cô vẫn đi theo tới cửa phòng tắm thì cười cười, vẫn để

cửa phòng tắm xem cô làm sao, nào ngờ Nhạc Ân thấy anh đúng là vào phòng tắm như lời anh nói thật, không phải đi đâu xa bèn quay về giường ngồi theo lời anh, còn không quên dặn dò Diệp Hạo đang treo quần áo trong phòng

” Andy... tắm ... phải đóng cửa ” , đó là lời bà Nhạc hay nói với cô.

...

Diệp Hạo tắm xong bước ra ngoài đã thấy Nhạc Ân nằm ngứa ra giường mà ngủ, anh lắc đầu cảm thán, ở với cô anh thấy mình thay đổi khác hẳn để thích hợp với cô, chưa có ai phải khiến anh như thế này, hay vì cô là một cô ngốc đơn thuần, anh cũng không biết nữa, anh chỉ biết rằng trong lòng tự nhiên có cô ở đó mà

thôi. Nhìn đồng hồ mới có 8h, anh nhìn con gà Nhạc Ân ăn no muốn ngủ, nhẹ nhàng chỉnh sửa tư thế cho cô, quyết định đêm nay sẽ ngủ ở phòng anh. Cũng tốt, ngủ sớm để ngày mai ra ngoài.

Diệp Hạo đến ngày giỗ mẹ không làm phức tạp, một phần vì con người anh vốn như vậy, một phần là sống một mình đã quen chỉ đi viếng mộ, lúc ở với Mark thì ở nước ngoài người ta càng không có cúng giỗ, cũng chỉ đi viếng mộ mà thôi. Hôm nay chiều chiều anh mới đi ,cả buổi sáng ở nhà làm đồ cho Nhạc Ân. Sáng nay anh dậy thì Nhạc Ân cũng dậy theo, ngủ sớm nên dậy sớm, thím Trương còn chưa đến,bèn hỏi Nhạc Ân muốn làm gì, cô suy nghĩ đến nửa ngày mới nhớ tới mấy con gấu, vậy là may váy cho gấu tiếp.

Thím Trương đúng giờ mới tới nơi thì thấy cả hai đang ngồi trên ghế sofa mà may vá cho gấu. Diệp Hạo chăm chú may, còn Nhạc Ân chăm chú mặc. Nhạc Ân ngồi đối diện với cửa liền thấy thím Trương trước, ngay lập tức nói

” Chào thím Trương ”, giọng trẻ con đáng yêu vô cùng, tuy chỉ nói chậm rãi nhưng càng ngày càng tiến bộ.

Diệp Hạo cũng quay đầu chào. Thím Trương mỉm cười chào lại, cảm thấy thật lạ lắm a, lần đầu tiên được chào buổi sáng đặc biệt thế này.

Diệp Hạo thấy thím Trương bắt đầu nấu cháo làm bữa sáng thì nói :

” Hôm nay chúng cháu sẽ ra ngoài , buổi chiều đi ”

Thím Trương nghe vậy ngạc nhiên, đưa Nhạc Ân ra ngoài ư, nhưng có Diệp Hạo đi cùng thì chắc là không sao rồi, nên gật đầu nói biết rồi. Bà cũng không dám thắc mắc ra ngoài để làm gì.

Diệp Hạo tiếp tục may, chợt nhớ điều gì liền nói với thím Trương

“Tiểu Ân có đôi giày nào không? ” cô ở nhà nên chỉ mang dép con gấu đi trong nhà của cô, hôm qua mang ra ngoài bị bẩn, thím Trương đã mang đi giặt cho cô rồi.

Thím Trương nhíu mày suy nghĩ ” Hình như là có, tôi thấy bà Nhạc có để lại một cái rương nhỏ trong phòng cô Nhạc Ân, trong đó có áo quần và một đôi giày thì phải ” lúc bà Nhạc còn ở đây, có lần bà thấy bà ấy ôm quần áo đó khóc , sau đó lúc đi thì để lại cái rương, bà cũng chưa từng mở ra xem.

Diệp Hạo nhíu mày, đứng lên đi vào phòng Nhạc Ân, đúng là có một chiếc rương nhỏ bên cạnh tủ áo quần, mở ra thấy mấy bộ váy mà một đôi giày búp bê hồng.

Thì ra là Nhạc Ân có áo quần khác, Diệp Hạo cầm thử lên một cái váy lên xem, màu hồng nhạt, có dây để thắt nơ nhỏ sau lưng, tay áo ngắn phồng phồng, váy cho búp bê ư, Diệp Hạo bật cười, thật thích hợp với Nhạc Ân. Nhưng trong lòng chợt nghĩ tới bà Nhạc, trong đầu anh, ấn tượng về bà không sâu sắc, chỉ nhớ đó là một người mang nét hiền hậu , tuy đã có tuổi nhưng vẫn là một người phụ nữ đẹp, anh có thể cảm nhận được tình cảm một người bà dành cho cô cháu gái của mình, hơn nữa là tình yêu thương rất to lớn. Sau lưng có tiếng gọi ” Andy ...”

Diệp Hạo để áo vào rương, quay lưng đưa tay kéo cô vào lòng, nói ” Ân Ân có nhớ bà không ?”

Nhạc Ân thắc mắc nhìn anh, nghe từ bà bỗng trầm tư suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nói giọng buồn bã :” Bà đi rồi ... không thấy đâu ” cô đã nhớ ra rồi, lâu nay quên mất chuyện ông bà đã đi đâu, đôi mắt chợt chớp chớp, Nhạc Ân cắn môi , ghen ngào :” Andy .. không thấy bà nữa ”

Diệp Hạo vội ôm chặt cô, thở dài, được rồi, hôm nay đưa cô đến gặp mẹ, vậy thì anh cũng phải về gặp ông bà ngoại của vợ thôi, nhưng phải vài ngày nữa, anh thừa biết ông nội mình đã thông báo cho bên kia hết mọi chuyện ở đây rồi, cũng không sợ hai ông bà kia thương tâm. Rồi dỗ dành ” Ân Ân gặp mẹ anh, rồi anh đưa em đi gặp ông bà , được không ?”

Nhạc Ân ngơ ngác nhìn anh, không hiểu lời anh nói là mấy, nhưng vẫn là gật đầu.

Diệp Hạo mỉm cười, lại hôn nhẹ lên trán cô, hôn xong trầm nghĩ, anh chưa bao giờ thấy cô mặc váy, sẽ ra sao nhỉ?, thật ra, đến bà Nhạc cũng chưa từng thấy Nhạc Ân mặc váy với hình hài lớn như thế này, chỉ mặc được lúc Nhạc Ân còn nhỏ, đến khi Nhạc Ân đã tự tắm được thì váy hay áo quần gì khác đều là bà thích quá mà mua ngắm thôi.

14. Chương 14

Rất nhanh đã đến buổi chiều, trời vẫn còn nắng nhưng đã dịu hơn buổi trưa rất nhiều. Thím Trương đang ngồi xem tivi với Nhạc Ân, Diệp Hạo thì đã lên trên lầu. Hồi này Nhạc Ân có đi theo lên thì bị Diệp Hạo dụ dỗ đi xuống lại, lấy lí do trên đó rất đáng sợ, nhưng thật ra trên đó rất nhiều bụi, anh không muốn cô hít vào sẽ không tốt.

Thím Trương nhìn Nhạc Ân đang chu môi bất mãn bên cạnh, lại nhìn lên trên lầu, rồi mới hỏi

” Tiểu Ân, chiều nay đi đâu ? ” Diệp Hạo không thích nói hay không muốn nói thì bà không biết, nhưng bà cũng rất tò mò, nếu là người khác thì bà không cần thiết, nhưng đây là với Nhạc Ân, cô bé ngốc này sẽ được đưa đi đâu nhỉ? , cho nên không dám hỏi Diệp Hạo nhưng với Nhạc Ân thì ai cấm được nào, thím Trương tùm tùm nhìn Nhạc Ân chờ câu trả lời

Nhạc Ân đang bất mãn vì không được đi theo Diệp Hạo, nhưng nhớ tới lời Diệp Hạo dặn “ai hỏi phải trả lời đàng hoàng ” , mà người này lại là thím Trương, bèn quay sang nói

” Đi gặp mẹ ” Hồi sáng Diệp Hạo nói với cô như thế mà, nghĩ nghĩ lại bổ sung ” Sau đó ... đi gặp bà ”

Mẹ ? Bà ? Mẹ và bà của ai nhỉ ? Thím Trương nháy nháy mắt, bà không hiểu, vậy là lẩn la hỏi tiếp

” Tiểu Ân đi đâu gặp mẹ và bà ? ”

Nhạc Ân ngớ ra, đi đâu à ? Nhạc Ân không biết, chợt nhớ ra điều gì thì reo lên :” Đi ra ngoài ... Andy ... ra ngoài ”

Thím Trương thở dài, bà hoàn toàn hiểu ra rồi, bà cũng không thể khai thác được điều gì từ Nhạc Ân đâu, đang thở dài thì nghe tiếng Diệp Hạo vừa đi xuống cầu thang vừa nói

” Tụi cháu đi viếng mộ mẹ của cháu, thím ở nhà nấu ăn dùm, nếu cháu không về kịp thì thím cứ về luôn ”

Nhạc Ân nghe tiếng Diệp Hạo thì quay người lại nhìn, sau đó đứng dậy chạy đến ôm cánh tay anh mà nói líu lo ” Andy, Andy ... ”

Thím Trương giật mình, nhưng nghe giọng Diệp Hạo hòa hoãn thì biết là anh không trách mình nhiều chuyện, đây vốn là chuyện khó nói mà, liền gật đầu vội nói

” Xin lỗi cậu, tôi không biết hôm nay là ngày giỗ mẹ cậu ”

” Không sao, cháu không nói thì làm sao thím biết được ” anh hiểu thím Trương đang nghĩ gì, lại quay sang vỗ vỗ đầu Nhạc Ân đang cười toe toét bên cạnh nói :” Chuẩn bị mà đi , vào phòng thay áo quần ”

Nhạc Ân nghe anh nói thì chạy vào phòng, cứ luống cuống như đứa con nít, Diệp Hạo nhìn theo cô cười thầm, thím Trương đứng bên thắc mắc

” Cô ấy tự mặc được cái váy đó sao ? ” Hồi sáng bà đã nhìn thấy Diệp Hạo cầm cái váy hồng trên tay, bà biết anh sẽ để cô mặc đồ đó đi ra ngoài

Diệp Hạo liếc thím Trương lắc đầu cười ” Thím đề cao cô ngốc đó quá nhỉ ” , nói xong thủng thẳng theo vào. Quả nhiên trong phòng, Nhạc Ân đang giở tủ quần áo của mình lựa chọn bộ đồ ngủ mới, đã vào này giờ mà vẫn còn đứng lựa chọn.

Diệp Hạo đóng cửa phòng rồi mới thong thả đến bên rương đồ, lấy bộ váy màu hồng và đôi giày ra, ôm cô ngốc đang đứng lựa áo quần qua bên giường, không màng đến ánh mắt khó hiểu đang nhìn mình, thần nhiên cởi từng hạt cúc áo.

Nhạc Ân cúi nhìn bàn tay to lớn đang từ từ cởi cúc áo mình, không nói gì, lát sau lại thấy bàn tay đó muốn cởi quần của mình thì mới nhận ra là có chuyện gì đó không đúng, liền cầm lấy hai bàn tay Diệp Hạo mà nói :” Andy... làm gì ”

Diệp Hạo nhú mày dừng tay :” Mặc đồ cho em ”

Nhạc Ân chu môi :” Ân biết ... Ân biết mặc mà ”

Diệp Hạo cười :” Em có mặc được cái váy nào cho gấu đầu mà còn dám nói, bỏ tay ra nào ” dừng dừng một chút bổ sung thêm ” Học ăn học nói anh sẽ dạy, còn mặc quần áo cứ để anh, dạy thêm tốn thời gian ” , thật ra dạy cái nào cũng tốn, nhưng trong lòng anh chỉ có dạy mặc quần áo là tốn mà thôi, anh thích tự tay mặc cho cô mà.

Nhạc Ân kinh ngạc :” Váy ... ?”

” Ừ, váy, đi gặp mẹ chồng không thể mặc đồ ngủ ”

” Váy .. a... váy cho Ân ” Nhạc Ân kinh ngạc chẳng nhận ra là mình đã bị thoát hết áo quần, Diệp Hạo đang cầm áo xem xét cách mặc, đương nhiên là khó mặc hơn váy ấy con gấu rồi

” Đưa chân lên ... ngốc... chân nào cũng được chân kia ...” Từ từ cái váy cũng được mặc xong, Diệp Hạo vòng ra sau lưng kéo dây kéo cho Nhạc Ân, thắt một cái nơ con bướm ngang eo cho cô, kéo tóc trong áo ra rồi mới vòng tới trước nhìn ngắm. Nhìn từ trên xuống dưới, đưa tay vuốt vuốt tóc , lại nhìn, lẩm bẩm ” Đẹp thật ...”

Cuối cùng cúi người mang giày búp bê hồng cho cô, đứng lên ngắm thêm một lượt nữa, hài lòng in lên trán cô một nụ hôn, nói ” ra ngoài ngồi với thím Trương, anh thay đồ xong chúng ta sẽ đi ” , nói xong kéo cô gái đang ngơ ngác cúi đầu nhìn chân váy hồng đang đang đưa đi ra ngoài

Thím Trương quay vòng vòng xung quanh ngắm Nhạc Ân, luôn miệng khen ngợi ” Đáng yêu quá “, ” Cái áo đẹp lắm , Tiểu Ân mặc cũng đẹp“, ” Chà chà, đáng yêu quá ” ..., đến lúc Diệp Hạo thay xong đồ ra ngoài mà thím Trương vẫn còn đứng ngắm nghía, Nhạc Ân còn hơn thế, ngây ngây ngốc ngốc đưa tay vuốt làn váy không ngừng.

Diệp Hạo nhìn hai người trước mặt không hề biết mình đã ra khỏi phòng lắc đầu ngán ngẩm, anh đã lường trước hết rồi, chắc chắn sẽ như thế này đây, nhưng quả thật vẫn không ngờ tới Nhạc Ân mặc váy vào lại dễ thương như thế, bà ngoại của vợ anh đúng là đã nhọc công rồi, không biết đã thử cho cô chưa mà mua bộ váy vừa như in, đáng thương là bà Nhạc mua váy theo cảm tính của mình, giày thì đã có số chân mà mua, bà cũng chưa từng thấy qua a.

” Đi thôi... thím Trương ở nhà, tụi cháu đi đây ” Diệp Hạo dứt khoát đi tới kéo tay Nhạc Ân đi ra ngoài, đợi hai người này tỉnh lại thì tới mai mất. Thím Trương lật đật chạy theo ra cửa nhìn cho đến lúc xe Diệp Hạo ra khỏi cổng.

” Ân Ân, ngốc, xuống xe thôi ” , Diệp Hạo đứng gác tay lên cửa xe đã mở, nhìn vào xe gọi hồn cô bé Nhạc Ân về, hay thật, từ lúc ra khỏi nhà, anh dừng xe mua hoa, rồi lại đi tiếp đến đây, cô không hề rời mắt khỏi bộ váy.

” Nó là váy của em mà, đừng nhìn nữa, thích thì về nhà rồi nhìn cho thỏa mãn ” , Diệp Hạo kéo tay Nhạc Ân đi theo con đường nhỏ lát đá vào sâu trong nghĩa trang. Đây là một ngọn đồi nhỏ, xung quanh toàn cây cối, nhìn từ đây thoải mái xuống dưới còn thấy cỏ cây hoa lá mọc thành một cái thảm lớn chen chúc nhau, rất đẹp, rất yên bình, khu nghĩa trang này có người trông coi nên rất sạch sẽ.

” Andy, nhìn ... nhìn ... ” Nhạc Ân đã thôi nhìn váy từ bao giờ, bắt đầu nhìn cảnh vật xung quanh, rồi cảm thấy rất đẹp, cứ kéo tay Diệp Hạo mà chỉ những thứ cô nhìn thấy. Ở nhà Diệp Hạo cũng có sân lớn để trồng cây, nhưng không hùng vĩ được như ở đây được,

Diệp Hạo nương theo ánh mắt cô chỉ thấy mấy con chim đang bay, mỉm cười tiếp tục đi vào sâu hơn, cuối cùng đến bên một ngôi mộ nhỏ, trên bia là hình một người con gái trẻ, chỉ mới hơn 20 tuổi. Diệp Hạo ngồi xuống lấy hoa đã mua để bên bia mộ, đưa tay vuốt ve tấm ảnh nhỏ, mẹ ở với anh 8 năm, hai mẹ con rất ít khi chụp ảnh, chỉ có một vài tấm nhưng đều là hình chung, tấm ảnh này là Mark đem từ Anh về, Mark luôn giữ tấm ảnh này bên người, lúc đó mẹ vẫn còn ở Anh, vẫn còn là một cô gái xinh đẹp.

Một bàn tay nhỏ cũng đang học anh sờ vào tấm ảnh, Diệp Hạo nhìn sang Nhạc Ân lúc này đã ngồi xuống đang tò mò nhìn vào tấm ảnh, đầu nhỏ nghiêng nghiêng rất chăm chú. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, nói :” Mẹ của anh ”

Nhạc Ân ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn nhìn bức ảnh, miệng nhoẻn cười ” Chào mẹ ”

Diệp Hạo cũng cười, ngồi bệt xuống nền đường nhỏ xếp bằng chân, đưa tay kéo cô ngồi vào lòng mình, đối diện với mẹ, lăm lăm ” Mẹ muốn có một cô con gái, con đã mang đến ẹ rồi đây, rất đáng yêu, như mẹ mong muốn ” vừa nói vừa lấy trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp lấy ra một cái lắc đeo chân bằng vàng nhỏ nhắn, vòng tay tới đeo vào chân của Nhạc Ân. Nhạc Ân tò mò nhìn , đưa tay sờ sờ, nhìn không được lại sờ sờ, ủa, Nhạc Ân rất thích cái này, màu vàng thật đẹp.

Diệp Hạo hài lòng nhìn cái lắc nhỏ nằm yên vị trên cổ chân trắng muốt, vòng tay Nhạc Ân lại, khẽ đầu lên vai cô nói:” Mẹ nói mẹ rất thích có một cô con gái, lúc sinh ra anh nhìn mặt cứ tưởng là một bé gái xinh đẹp nào ngờ lại là một thằng nhóc luôn luôn lạnh mặt ” không màng cô có hiểu hay không, nâng đầu lên hôn mái tóc cô, lại nói tiếp ” cái lắc này là bà ngoại để lại cho hai chị em, nhưng dĩ nhất quyết chỉ đeo cho em gái là mẹ, rất quý giá đấy, mẹ muốn đeo cho con gái yêu của mẹ, nhưng sinh lỡ một thằng con trai, mẹ đành cất lại vậy ” đây là y nguyên những lời ngày đó mẹ nói với anh, lúc đó mẹ cứ thấy anh lạnh mặt là lại trêu chọc anh như vậy , anh nhớ lại, mỉm cười nói tiếp ” Ân Ân từ nay là con gái mẹ ” , anh không phải là kẻ lẳng mạn, anh không biết tặng tin vật này nọ, từ trước tới nay, anh chưa từng có ý nghĩ tặng cái lắc quan trọng này cho ai , có thể là anh chưa gặp được chẳng, vậy nên khi gặp được cô ngốc Nhạc Ân này, anh đã nghĩ, cô là người thích hợp nhất để mang nó. Bây giờ anh đã hiểu được, cô là người thích hợp nhất vì cô là người mà anh yêu.

” Andy ...” Nhạc Ân thấy Diệp Hạo cứ im lặng mà ôm lấy cô nên lo lắng

Diệp Hạo giật mình , tan biến mọi cảm xúc , tiếng Andy nghe thật quen thuộc, anh lăm lăm ” Được rồi, mẹ, con chỉ đem ẹ một cô con gái chứ không phải là em gái con đâu đấy ” nói xong mới nói to với Ân Ân

” Ân Ân mang gì đến ẹ ” anh biết cô chẳng có gì cả

Nhạc Ân nghe anh hỏi liền quay mặt muốn nhìn mặt anh, nhưng không nhìn thấy được gương mặt đang kẻ sát bên mặt mình từ phía sau, cô chu miệng nói ” Ân ... không mang ”

Anh giả vờ nghiêm túc ” Gặp mẹ mà không mang thứ gì hết ư ? Em nói xem, vì sao lại không mang gì ?”

Nhạc Ân quay cuồng, không theo kịp mấy vế hỏi của Diệp Hạo, nhưng trong lòng lại hiểu đại khái, sợ Diệp Hạo sẽ trách mình, bèn cúi đầu thăm thẳm nói :” Mẹ ... mai Ân đem gấu ẹ ... nhé ” , hai bàn tay nhỏ còn phối hợp mà xoắn vào nhau.

Diệp Hạo đang nén cười cuối cùng cũng phải bật cười, trong nghĩa trang im lìm, tiếng cười nghe đặc biệt lớn, nhưng vô cùng thoải mái, anh dường như không nhận ra hiểm khi anh mới cười như thế này.

Từ xa xa , mặt trời đã sắp đến gần đường chân trời, nắng đã không còn, chỉ còn chút ánh sáng cuối ngày, Diệp Hạo công Nhạc Ân đi ra khỏi nghĩa trang. Hai người ngồi nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ mới đứng dậy ra về, Diệp Hạo nhìn cô vợ nhỏ vẫn còn nhìn chăm chăm ảnh mẹ mình, vỗ đầu muốn kéo đi, nhưng nghĩ hồi nãy đi vào một quãng đường như vậy cô cũng đã mệt, nên quyết định kéo cô vào lưng mình mà công đi, ngày xưa con còn chưa đủ lớn để công được mẹ , nên mẹ không thể ghen tị được, anh lại lăm lăm. Nhạc Ân ôm cổ Diệp Hạo thật chặt , lúc đầu là sợ rơi, nhưng sau đó là thích ôm chặt như vậy, cảm giác rất ấm áp.

Diệp Hạo lại lái xe quay về, lần này Nhạc Ân đã không còn như lúc đi, chỉ chăm chăm nhìn áo mình, cô quay đầu nhìn cảnh vật hai bên đường, lâu lâu lại hỏi Diệp Hạo kia là cái gì. Diệp Hạo nhàn nhả cho xe chạy từ từ, thông thả trả lời mấy câu hỏi, lâu lâu lại bật cười vì cô hỏi quá ngây ngô. Xe vào đến thành phố, vào đến đường cao tốc thì không thể chạy chậm, nhưng khi rời khỏi thì Diệp Hạo lại trở về tốc độ rùa bò. Cái đầu nhỏ của Nhạc Ân không quay nữa, mà chăm chú nhìn ra cửa xe, hai tay dán lên cửa, khuôn mặt cơ hồ cũng muốn dán lên theo.

” Ân Ân thích ăn gì ?” xe đang đi trên một con đường có nhiều nhà hàng, Diệp Hạo thuận tiện hỏi

” Andy ... nhìn ... nhìn có nhiều gấu Andy ... ăn gấu ”

Diệp Hạo đưa một bàn tay qua kéo cô ngồi lại đằng hoàng, nhìn ngoài đường đến mức mê mẩn nói năng lung tung rồi

Đến lúc này Nhạc Ân mới tỉnh lại, nhìn sang Diệp Hạo đang lắc đầu bên cạnh , im lặng suy nghĩ, chợt nói ” Andy, ăn bánh kem ” ngày đó Diệp Hạo có nói mua bánh kem cho cô

Diệp Hạo đương nhiên nhớ món ăn đầu tiên mà anh nói mua cho cô đó, nhưng cũng thật bất ngờ vì Nhạc Ân nhớ được, liền gật đầu ” Đi ăn bánh kem ”

Xe dừng lại trước một nhà hàng lớn, Từ Gia Huy mỗi lần mời Diệp Hạo ăn tối đều đến đây, Diệp Hạo vốn cũng chẳng biết nhà hàng nào là nhà hàng nào, cứ thế mà đến chỗ quen biết. Đây là một nhà hàng Pháp.

Nhạc Ân cứ níu chặt tay Diệp Hạo mà đi theo vào, vừa hưng phấn nhìn nhìn xung quanh, vừa hơi sợ mà nép chặt vào Diệp Hạo, lúc vào cửa còn giơ mắt nhìn người phục vụ đứng ở cửa đang chào mà tò mò nữa. Diệp Hạo không an ủi cũng không vỗ về, cứ mặc kệ cô níu tay mình nhìn nhìn ngó ngó, chậm rãi đưa cô vào, bài học đầu đời của vợ mình là đi ăn nhà hàng.

Trong nhà hàng có từng khu riêng biệt theo tầng, các tầng cao là dành cho khách VIP hoặc khách muốn ăn riêng, yên tĩnh. Tầng một bày nhiều bàn, bây giờ là giờ ăn tối, khách đã muốn đầy các bàn đó, chỉ còn một hai bàn trống. Mọi người trong nhà hàng không muốn chú ý, nhưng cặp đôi mới vào thật sự đặc biệt, vô tình hay cố ý đưa mắt qua, cũng phải nhìn chằm chằm.

Diệp Hạo hôm nay không như mọi khi luôn khoác thêm áo khoác bên ngoài, mà chỉ mặc độc áo sơ mi tay dài và quần Âu , dáng người cao , áo sơ mi vừa vặn, đôi chân mặc quần Âu thẳng đứng, khuôn mặt xa cách nhưng hút hồn, đến phục vụ có mấy người quen biết Diệp Hạo cũng thấy anh hôm nay đẹp khác hẳn những ngày trước đến với Từ Gia Huy, không còn phong cách bụi bặm, mà là lịch lãm và quý phái.

Nhưng khi nhìn đến cô gái nhỏ một thân hồng đang đi sát bên Diệp Hạo, khuôn mặt ngơ ngác đáng yêu thì có người còn muốn ồ lên một tiếng, ủa, con gái nhà ai mà đáng yêu thế không biết. Cả người nhỏ nhắn, đôi tay đang níu chặt cánh tay áo trắng cũng nhỏ nhắn, đôi chân mang giầy hồng cũng nhỏ nhắn, đặc biệt là khuôn mặt cũng nhỏ nhắn kia có đôi mắt đang mở to chớp chớp, miệng nhỏ chúm chím quay qua quay về, ủa.

Diệp Hạo không hề cố ý muốn trưng bày Nhạc Ân của anh, chỉ là anh không ngờ được mọi chuyện thành ra thế này, vậy là từ ý định ngồi đây để Nhạc Ân quen nơi đông người biến thành lên tầng trên ngồi phòng riêng, phòng cũ mà Từ Gia Huy hay đặt chỗ.

Nhưng chỉ mới sơ sơ như vậy cũng đã có tác dụng với Nhạc Ân, Nhạc Ân níu tay Diệp Hạo đi vào, thấy người ta nhìn chằm chằm mình thì cũng sợ, nhưng nhận ra người ta chỉ nhìn thôi, không có đụng chạm gì cô cả, có người nhìn cô còn cười tươi, có người còn đưa tay lên vẫy vẫy, nhìn một chút liền hết sợ ,Nhạc Ân đi theo Diệp Hạo lên lầu, còn luyến tiếc nhìn lại những người dưới kia một chút nữa.

” Sợ không ?” Diệp Hạo kéo ghế cho Nhạc Ân ngồi, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh cô hỏi

” Andy... người đó cười a còn vẫy tay a.... không đáng sợ ” Nhạc Ân hí hửng nói một mạch, quay quay vỗ vỗ tay Diệp Hạo làm biểu tình nghiêm túc , mắt mở to, miệng mím lại, rồi nói ” Nhìn giống thím Trương nhé ”

Diệp Hạo liếc Nhạc Ân một cái, đón lấy Thực đơn nhìn nhìn, chẳng muốn trả lời Nhạc Ân, thím Trương nghe được thì sẽ vui hay buồn nhỉ, bao nhiêu khuôn mặt cô điều quy về hết khuôn mặt thím Trương. Cô gái phục vụ đứng bên cạnh chốc chốc lại liếc Nhạc Ân một cái, cảm thấy cô gái này tuy đáng yêu nhưng có trẻ con quá mức không, nhìn thật giả tạo.

Nhạc Ân cũng tò mò níu tay Diệp Hạo đứng lên nhìn thực đơn ,vì có ảnh chụp các món ăn, Diệp Hạo chọn vài món , rồi gọi trước miếng bánh kem cho Nhạc Ân, ở nhà hàng Pháp mà ăn trắng miệng trước thật buồn cười, nhưng Diệp Hạo cũng chẳng quan tâm điều đó, cuối cùng bảo người phục vụ cứ chuẩn bị như vậy, rồi đưa luôn cuốn thực đơn qua cho Nhạc Ân xem.

Nhạc Ân chăm chú xem, Diệp Hạo thông thả nhìn biểu tình của cô, bỗng Nhạc Ân chỉ vào một món rồi nói ” Andy , chữ này không hiểu ”

Diệp Hạo nhíu mày nhìn qua, ngạc nhiên vô cùng mà nói ” Đây là tiếng Pháp ” nhưng anh ngạc nhiên là cô hiểu được mặt chữ ư.

Nhạc Ân gật gù rồi giở sang trang khác, thực đơn gồm hai thứ tiếng, cô chỉ hiểu được tiếng mẹ đẻ, đương nhiên tiếng Pháp cô không hiểu và cũng không biết tiếng Pháp là cái gì. Diệp Hạo không biết, ông bà Nhạc đều là giáo viên, suốt ngày ở với cháu thì chỉ có dạy cháu mà thôi. Ngày nào ông bà cũng thay phiên đem sách có cả hình ảnh ra chỉ cho Nhạc Ân, Nhạc Ân chăm chú nhìn không biểu hiện gì, nhưng thật sự ngày qua ngày cũng vào đầu của cô, Diệp Hạo sau này mới nhận ra rằng, Nhạc Ân của anh vốn rất thông minh.

Món bánh kem lên trước kèm món khai vị cho Diệp Hạo, Diệp Hạo cầm muống đặt vào tay cho Nhạc Ân đang nhìn chăm chú miếng bánh kem, anh còn thấy cô nuốt ực một cái nữa. Đúng là con gái, Diệp Hạo nhàn nhạt nhận xét.

Nhạc Ân từ nhỏ đến lớn rất dễ ăn cơm, vì cô cũng chẳng quan tâm đang ăn gì, bà Nhạc thì toàn nấu ăn ngon, đến ở đây thím Trương cũng vậy, nên cứ cho vào miệng mà ăn thôi. Có lẽ bà Nhạc cũng có đút cho cô ăn nhiều thứ nhưng sao Nhạc Ân biết được. Vậy là Nhạc Ân cầm muống xoay cái đĩa vòng vòng không biết ăn từ đâu, bên này Diệp Hạo vừa ăn vừa nhìn qua cô, thuận tay đưa đến bên miệng món khai vị anh đang ăn, Nhạc Ân vô thức ăn vào, nhai nhai, mắt sáng lên, quay sang Diệp Hạo chép miệng

” Andy ... ăn ăn ... aaaa” nói rồi há miệng chờ đút.

Diệp Hạo bật cười, khá lắm, mọi khi bắt anh đút đến bơ phờ, hôm nay đổi khẩu vị liền muốn ăn , nhanh chóng đút cho cô ăn, Nhạc Ân nhồm nhoàm ăn không quên nhìn bánh kén trước mặt, luyến tiếc không dám ăn, nên ăn hết cả đĩa thức ăn của Diệp Hạo. Diệp Hạo không có ý kiến gì, nhìn biểu tình ngốc nghếch của Nhạc Ân không cũng đủ no rồi, dù sao anh đã biết cô sẽ thích ăn nên gọi luôn một lần nhiều món chính, đảm bảo đến 5 Nhạc Ân ăn cũng không hết.

” Ăn đi, sao vậy ?” Diệp Hạo nhìn biểu tình luyến tiếc của Nhạc Ân, thúc giục, nhìn không thể no được, sao cứ nhìn mãi.

” Andy ... ” Nhạc Ân chun miệng ” Andy ... nhìn ngon ngon ... không muốn ăn ”

” Ăn đi , anh sẽ mua cho em cái khác ” Diệp Hạo hiểu

” Thật sao ... mua cái lớn hơn ” Nhạc Ân chớp chớp mắt, còn học ai cười khúc khích , lấy muống quét nhẹ một lớp kem cho vào miệng, a, ngon quá, Nhạc Ân muốn rơi nước mắt.

” Andy aaaa” Nhạc Ân muốn đút cho Diệp Hạo ăn

Diệp Hạo lắc đầu, anh ghét đồ ngọt, anh nhìn không cũng đã muốn quay cuồng vì ngán, bèn nói

” Ăn đi, cái này chỉ em mới ăn được, anh không thể ăn ”

Nhạc Ân tròn mắt ngạc nhiên, không hiểu vì sao Diệp Hạo không thể ăn, thấy phục vụ bưng món chính lên liền nói ” Ăn không ăn nữa... Andy ăn hết .. đói ”

Diệp Hạo nhìn qua cô xoa đầu, ngoan lắm, biết lo cho anh rồi đấy. Cô phục vụ lại liếc liếc than thở, cô gái kia thật ông ọ rồi mới đi ra ngoài, Diệp Hạo đương nhiên cô biết, tuy lâu lâu mới đến ăn với Từ Gia Huy nhưng cô sao quên được khuôn mặt anh, cô gái kia là ai nhỉ, cô thật ghen tị.

Nhạc Ân đúng là mê đồ ngọt thật, ăn loáng một cái đã hết miếng bánh, nhưng hình như cũng đã no rồi, nên buông muống nhìn qua ly rượu của Diệp Hạo chớp chớp mắt. Diệp Hạo liếc Nhạc Ân liền cầm cốc nước trái cây bên cạnh đặt trước mặt Nhạc Ân

” Uống cái này , uống hết ”

Nhạc Ân nhìn màu sắc so sánh, bên rượu Diệp Hạo đỏ đỏ đẹp hơn a, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống ly nước của mình, a, màu không đẹp nhưng cũng ngon

” Andy... mua ”

” Mua nước kia ” Diệp Hạo thấy cô đang nhìn ly nước

” Mua ... bánh ” cô chỉ đĩa bánh , ” thật ” cô lại chỉ đĩa thức ăn của Diệp Hạo , ” nước ” cuối cùng là ly nước của mình , ” cho thím Trương ”

Diệp Hạo cười ” Ừ” thím Trương lần này mới thực sự là vui mừng đây.

15. Chương 15

Rời nhà hàng, Diệp Hạo lái xe thẳng về nhà, một phần là vì anh vốn cũng chẳng biết nên đi đâu nữa, một phần là Nhạc Ân ngồi bên cạnh dù đang tựa vào ghế mà đôi ra đường, nhưng cái miệng nhỏ lại hé ra mà ngáp không ngừng chứng tỏ đã mệt lắm rồi. Cơ thể cô hơi yếu ớt, mới đi ra ngoài một chút đã mệt, chắc cần phải làm gì đó cho cô thôi, Diệp Hạo liếc Nhạc Ân nhàn nhạt lắc đầu.

Về tới nơi thì Nhạc Ân đã nhắm mắt lại, mơ màng để Diệp Hạo ôm vào nhà. Thím Trương đã về, Diệp Hạo ôm Nhạc Ân đi thẳng vào phòng ngủ của cô, đặt lên giường, cởi đôi giày ra, đắp chăn cẩn thận, cứ để cô ngủ, sáng mai rồi tính sau, còn chính mình thì đi tắm.

Nhạc Ân tỉnh dậy rất sớm, mơ hồ thấy tay mình đang nắm lấy cái gì đó, chợt thấy quen thuộc, miệng liền nhoẻn cười dù mắt chỉ mới hé ra, chưa nhìn rõ được gì. Nhạc Ân biết đó là áo của Andy, mấy hôm nay ngủ lúc nào Nhạc Ân cũng ôm chặt người Diệp Hạo, núm lấy áo anh mà ngủ.

Nhạc Ân dụi dụi mắt, tối hôm qua ngủ sớm nên sáng nay mới 5h đã dậy, Diệp Hạo vẫn còn ngủ, mặt đối mặt với Nhạc Ân, một cánh tay còn gác qua người cô nữa. Lâu nay toàn Diệp Hạo ngủ sau dậy trước nên chưa bao giờ Nhạc Ân thấy được khuôn mặt anh lúc ngủ rõ ràng thế này. Hơi thở anh nhẹ nhàng phả vào mặt Nhạc Ân, không còn ngứa như lần trước nữa, Nhạc Ân đưa bàn tay vuốt vuốt má Diệp Hạo, vuốt một lúc rồi chuyển qua đôi môi mỏng, Nhạc Ân thầm nghĩ, ăn nó có ngon không nhỉ, giống như Diệp Hạo đã ăn cô vậy. Nghĩ ngợi rồi lại nghĩ ngợi, Nhạc Ân đưa môi mình đến môi anh, khẽ đưa răng ra cắn, vì sợ anh đau mà cắn khẽ, dù vậy lực đạo vẫn hơi mạnh. Diệp Hạo đang ngủ yên giấc, bỗng thấy môi mình nhoi nhoi, không đau nhưng đủ để anh thức giấc. Vừa thức giấc đã bắt gặp cảnh tượng thú vị, Nhạc Ân ngốc nghếch đang núm lấy cổ áo anh mà gắng sức "hôn", Diệp Hạo cười thầm, cái này anh không dạy, nhưng cô lại tự học được, dù chỉ là nhẹ cắn cắn nhưng cũng đủ cho anh phải rạo rức trong lòng. Thấy cô đang muốn rời môi, Diệp Hạo nhanh chóng kéo eo cô cho cô dựa sát vào mình hơn nữa, môi cũng núm lấy đôi môi đang muốn rời đi mà mút mát. Diệp Hạo hôn càng nhiều càng thành thạo, càng hôn lâu hơn, Nhạc Ân mở mắt nhìn Diệp Hạo đang nhắm mắt say sưa hôn mình bất mãn, Nhạc Ân đã thử ăn, nhưng đâu có ngon, sao Andy lại thích thế này nhỉ, ăn lâu quá rồi đấy.

Lúc Diệp Hạo buông được môi Nhạc Ân ra thì bàn tay đã vô thức kéo làn váy lên luồn vào bụng cô từ lúc nào, Diệp Hạo mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Nhạc Ân đang mơ màng dưới thân mình, anh đang đấu tranh tư tưởng, cô là vợ anh, sớm hay muộn rồi cũng sẽ phải chung đụng, nhưng cô còn quá nhỏ, mới hơn 18 tuổi. Trong suy nghĩ của một kẻ kém kiến thức sinh lý như Diệp Hạo, ít nhất cũng phải chờ cô hơn 20 tuổi mới được. Diệp Hạo đau đầu, anh đợi đến bao giờ đây. Cắn răng ngồi dậy khỏi người Nhạc Ân, Diệp Hạo đưa tay vỗ nhẹ đầu Nhạc Ân đang ngẫn ngờ nhìn anh, rồi nhanh chóng đi qua phòng mình, anh cần vào phòng tắm, nhưng chắc chắn không chỉ để đánh răng không thôi đâu. 20 tuổi ư, đợi đến lúc đó, chắc anh đã điên lên rồi, nhưng cũng đành chịu thôi.

Diệp Hạo đánh răng xong đi ra khỏi phòng tắm thì thấy Nhạc Ân đang loay hoay cầm tà váy đứng trong phòng mình, Nhạc Ân muốn tắm nhưng không cởi được váy. Diệp Hạo mỉm cười, mới buổi sáng đã bày ra khuôn mặt bất mãn chu môi nhíu mày đáng yêu rồi, liền đi qua kéo tay Nhạc Ân về lại phòng cô. Vào phòng tắm xả nước ấm, ra mở tủ lấy một bộ đồ ngủ miễn cho người nào đó lại lựa chọn mất công, sau đó mới từ từ cởi váy cho Nhạc Ân đi tắm.

Lúc thím Trương tới thì Diệp Hạo đã ra vườn ngồi đọc báo dưới gốc gỗ mà anh đang làm dở dang mấy bữa nay, Nhạc Ân ngồi xồm trên ghế bên cạnh chống cằm nhìn chăm chú. Thím Trương nhìn thấy cảnh đó thì bất chợt cảm thán, đôi vợ chồng trẻ mới ngày nào còn coi nhau như không tồn tại, bây giờ lại bên nhau đầm ấm đến như vậy. Bà lại nhớ có một lần Diệp lão gia nói "Diệp Hạo rất khó đặt tình cảm cho ai đó, lại là người sống nội tâm, nhưng người như vậy, một khi đã dành tình yêu thương cho ai thì sẽ vô cùng sâu sắc", bà thấy thật đúng, nhìn cái cách Diệp Hạo chăm sóc từng ly từng tý cho Nhạc Ân là biết, lại nói chắc cũng chỉ mỗi Nhạc Ân mới được Diệp Hạo quan tâm mà thôi.

Diệp Hạo ở nhà với Nhạc Ân được mấy ngày thì bị Trần thúc gọi điện thoại la hét, bảo anh phải đi làm, nếu vẫn còn bận thì tới chỉ đạo ý tưởng ấy đàn em trẻ tuổi làm cũng được. Đạo này công việc văn phòng vẫn tới tấp như cũ, sau việc trang trí cho ngôi nhà Từ Tổ Tổ, văn phòng Trần thúc ngoài mấy cái hợp đồng trang trí cửa hàng thì bỗng nhiên được rất nhiều người tới nhờ trang trí nhà cửa cho họ, mặc dù kinh nghiệm xương máu vụ việc Từ Tổ Tổ vẫn còn đó, ông đã từ chối không dám nhận nhiều hợp đồng lớn, nhưng dù sao có mấy khách hàng quen thuộc không thể không nhận được. Vì vậy nhân tố đặc lực nhất là Diệp Hạo không thể thiếu, ông đã gọi điện thoại thúc giục đến lần thứ 4, Diệp Hạo mới ồm ờ ngày mai sẽ đến làm.

Diệp Hạo ồm ờ là vì anh vốn có ý định đưa Nhạc Ân về thăm ông bà Nhạc, nhưng hôm qua nghe nói Diệp lão đã nhanh chân về đó trước rồi, lúc gọi điện thoại cho anh còn căn dặn không cần về, ông sẽ đưa hai người bạn già lên đây với ông luôn.

Nhạc Ân đang hí hửng mặc áo khoác mỏng, rồi chạy nhanh ra cửa lấy đôi giày cao su để bằng thành thạo mang vào, xong đầu đó đứng vậy đợi Diệp Hạo, chiều nay Nhạc Ân lại được đưa ra ngoài.

Kể từ lần ra ngoài viếng mộ mẹ, Diệp Hạo hôm sau lại đưa Nhạc Ân đi mua giày và áo khoác, mua một loạt giày dùng để đi bộ trong sân mỗi sáng với Diệp Hạo, giày dùng để đi ra ngoài, rồi giày này giày nọ hình gấu hình mèo chó gì đều được Nhạc Ân ôm về hết, sau đó lại mua áo khoác để khoác cho giống Diệp Hạo. Hôm sau nữa lại được Diệp Hạo dẫn đi mua đồ trang trí trong phòng ngủ. Cứ vậy, Diệp Hạo chỉ cần nhắc đến ra ngoài, Nhạc Ân lại háo hức, nhanh chóng vào phòng lấy áo khoác mặc, lại ra ngoài cửa lấy đôi giày dùng để đi ra ngoài mang, rồi đứng đấy đợi Diệp Hạo.

Diệp Hạo cũng vào phòng để lấy áo khoác và chìa khóa xe, hai người vẫn dùng hai phòng như vậy nhưng buổi tối lại ngủ cùng nhau, khi thì ngủ phòng Nhạc Ân, khi Diệp Hạo bận việc bên phòng mình thì Nhạc Ân qua đó ngủ. Vừa ra khỏi phòng đã thấy Nhạc Ân bất mãn: "Andy lâu quá"

Diệp Hạo vừa xỏ giày vừa vỗ nhẹ trán Nhạc Ân: "Em nhanh quá thì có" anh còn chưa kịp nói đi đâu, cô đã chạy ào về phòng mình lấy áo, khiến thím Trương cứ cười trêu cô hoài.

"Vào chào thím Trương đi" Diệp Hạo nhắc nhở

Nhạc Ân a một tiếng, cúi xuống nhanh chóng cởi giày, chạy nhanh vào phòng bếp nói sau lưng thím Trương

"Ân đi, thím Trương ở nhà chờ Ân với Andy, Ân mua bánh về" nói xong không kịp đợi thím Trương ừ hử đã chạy vèo ra cửa mang giày vào, làm như sợ Diệp Hạo đi mà không đợi mình.

Thím Trương quay lưng lại cười cười lắc đầu, ngày đó đi viếng mộ về còn mua để dành cho bà miếng bánh thật to, thím Trương cảm động ngồi ăn, nhưng làm sao ăn hết nên để phần lớn cho Nhạc Ân, lúc đó Nhạc Ân mới đầu còn giả vờ không hài lòng vậy mà chỉ một vài phút sau đã ăn sạch sẽ miếng bánh. Vì vậy, sau đó có đi đâu về cũng mua bánh bảo là quà cho bà, nhưng cuối cùng lại ăn nhiều hơn, aiz, thật sự là dễ thương.

"Andy, đi đâu?" Nhạc Ân ngồi lên xe đi một đoạn mới nhớ tới vấn đề hôm nay sẽ được đi đâu.

"Em đoán xem", hôm nay anh dẫn cô đến nhà Tiểu Đầu, Tiểu Đầu là một nhân viên trong văn phòng, mấy bữa trước anh có nghe cậu ta nói chó trong nhà sinh được 5 con, đợi mấy con cún mở mắt ai muốn nuôi cậu ta sẽ cho. Sáng nay lúc Trần thúc gọi điện thoại anh nhớ tới chuyện đó, hỏi thăm thì biết chó Tiểu Đầu vừa vận đã mở mắt đi chập chững mấy ngày rồi, nên chiều nay anh hẹn Tiểu Đầu đến lấy một con.

Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ đang cố đoán xem sẽ được đi đâu bên cạnh, ừm, mọi đứa trẻ đều thích nuôi động vật, Nhạc Ân ngốc nghếch của anh cũng vậy thôi.

"Andy, không cần giày, có rồi, không cần áo, có rồi nha, Andy, đi nơi khác..." Nhạc Ân đoán không ra, nói năng lộn xộn, cô làm gì biết được chỗ nào nữa để mà đoán, mới đi được mấy nơi.

Diệp Hạo im lặng chú tâm lái, vợ anh một khi đụng phải vấn đề hóc búa sẽ tự nói tự nghe như vậy, căn bản không cần anh trả lời.

Diệp Hạo dừng xe trước một cửa hàng tạp hóa bên đường , Nhạc Ân tò mò nhìn Diệp Hạo xuống xe, mua một bao đồ lớn lên đưa cho Nhạc Ân ôm, rồi lại lái xe đi. Nhạc Ân gỡ bao đồ ra nhìn, thấy toàn sữa thì khó hiểu, cái này Nhạc Ân biết, tối nào Andy cũng bắt Nhạc Ân uống 1 ly mà, nhưng ở nhà còn nhiều lắm.

Diệp Hạo vẫn im lặng lái xe, rẽ vào một con hẻm nhỏ, chạy thêm một đoạn thì tới nhà Tiểu Đầu, nhà có sân nhỏ, Tiểu Đầu đang ngồi trước cửa nhà cho chó mẹ ăn cơm.

Lúc Diệp Hạo dừng xe thì Tiểu Đầu chú ý, biết Diệp Hạo đã đến vội chạy ra mở cổng . Sáng nay nghe Trần thúc nói Diệp Hạo muốn xin một chú chó con, vốn người ta có dặn hết rồi, nhưng cậu vẫn chưa quyết định cho, vậy mà nghe Diệp Hạo xin liền đồng ý ngay lập tức, còn từ chỗ làm trở về đợi gần nửa tiếng đồng hồ rồi. Một phần là vì trong văn phòng, Tiểu Đầu cũng khá kính trọng Diệp Hạo, phần quan trọng nhất là có thể thấy được cô vợ trong truyền thuyết của Diệp Hạo a, ngày hôm đó nghe Trần thúc nói Diệp Hạo có vợ, không có một người nào tin cả, sự việc còn được bàn tán xôn xao mấy ngày, bây giờ Tiểu Đầu là người đầu tiên chứng thực, cậu ta thực sự hào hứng.

Diệp Hạo xuống xe trước, qua bên kia mở cửa xe xách bao đồ rồi dắt Nhạc Ân vào nhà. Nhạc Ân đi tới cổng thì ngơ ngác nghiêng đầu nhìn Tiểu Đầu đang trốn mắt nhìn mình .

” Đã làm phiền cậu ” Diệp Hạo lên tiếng thức tỉnh hai kẻ đang nhìn nhau nghiêng ngẫm, thấy thật tức cười, Tiểu Đầu cũng mới 19 tuổi gì đấy thôi, đồng trang lứa với Nhạc Ân nên trong con mắt của Diệp Hạo, cả hai mới chỉ là hai đứa con nít ngốc nghếch.

Tiểu Đầu bây giờ mới giật mình , biết mình có hơi không thỏa đáng liền gãi đầu cười nói ” Không sao, anh Hạo vào nhà đi, vào nhà ngồi đã ”

Trong nhà còn có bà Tô là mẹ của Tiểu Đầu và cậu em trai, cả hai nghe nói khách Tiểu Đầu đã đến đều ra ngoài cửa đứng chào.

Diệp Hạo đi theo Tiểu Đầu vào thấy vậy liền gật đầu chào bà Tô , rồi mới đi theo vào nhà, một lúc sau em trai Tiểu Đầu và bà Tô dẫn Nhạc Ân ra sau nhà xem chó con.

” Anh Hạo, cô ấy, à không, chị ấy là em gái anh hả ? ” Tiểu Đầu còn ngồi lại với Diệp Hạo trong phòng khách chịu hết nổi tò mò mà hỏi, cậu cũng chẳng biết đó có phải là vợ của Diệp Hạo không nữa, lúc vào nhà chào hỏi cứ y như một đứa con nít.

Diệp Hạo mắt vẫn nhìn Nhạc Ân đang ngồi xõm với cậu em trai Tiểu Đầu xem chó , miệng trả lời ” Vợ tôi, đã giới thiệu rồi còn gì ?” đã giới thiệu với bà Tô là vợ anh rồi mà, cậu ta nghe không hiểu sao

” À, em chỉ ” Em chỉ không thể nào tin nổi thôi, đáng lẽ ra cậu còn muốn hỏi đó là con gái anh à, nhưng cuối cùng phải thốt ra là em gái. Tin này thật sock, vô cùng sock, mọi người dự đoán vợ của Diệp Hạo ít nhất cũng phải đoan trang, nho nhã, thông minh như Chu Lệ Băng, nào ngờ lại là một Loli đáng yêu , Tiểu Đầu thật sự muốn bay đến văn phòng mà thông báo tin khẩn cấp này.

Diệp Hạo đương nhiên hiểu suy nghĩ của Tiểu Đầu, nhưng không màng đến, đứng dậy đi đến chỗ Nhạc Ân.

Bên này Nhạc Ân hai mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào mấy con chó con đang bò lổm ngổm trên đồng áo quần cũ, tay nhịn không được muốn sờ mà không dám, đành gãi gãi móng tay thèm thuồng.

” Chị Nhạc Ân thích chó không ?” Cậu em trai 10 tuổi của Tiểu Đầu héch mui hỏi, hôm nay nghe nói có người đến xin chó, cậu đã không đi chơi để ở nhà xem đây, hừ, phải thích chó cậu mới cho, cho dù chị gái ngồi bên cạnh cậu có xinh đẹp đến mức cậu cũng thích lắm, nhưng không thích chó thì sẽ không cho à.

” ... Thích ... ” Nhạc Ân lơ đãng trả lời theo bản năng , dường như nhận ra là người ta đang hỏi mình liền gật đầu như giả vờ ” Thích ... thích ... thích cho Ân một con thích thích ”

Em trai Tiểu Đầu thấy thế gật gù hài lòng, hào phóng nói

” Vậy chị chọn đi, em sẽ ưu tiên cho chị được chọn, người khác là không có đâu?”

Nhạc Ân nghe vậy hơn hờ chỉ con màu trắng có mấy đốm màu đà, một bên mắt có lông trắng, một bên kia lông đà , đang gật gù đi về phía Nhạc Ân

” Con này, cho Ân con này ” Nói xong, đưa tay sờ sờ trên lưng chú chó con, thỏa mãn ham muốn này giờ.

Diệp Hạo đã đứng sau lưng Nhạc Ân này giờ, mỉm cười nhìn vợ mình , Tiểu Đầu đi theo ngạc nhiên nhìn Diệp Hạo đang mỉm cười, lại cúi đầu nhìn Nhạc Ân với em trai mình nói chuyện, không khác gì hai đứa con nít đang tán gẫu, trong lòng thầm cảm thán, dù sao, mình cũng thích có một cô vợ như thế a.

Nhạc Ân ôm chó con vào lòng như ôm bảo bối , ôm cả hai tay, muốn sờ sờ lông cũng không thể, bèn đưa lên miệng hôn cái miệng nhỏ của chó con, cười đến không khép miệng lại được. Diệp Hạo lấy túi sữa đưa cho Tiểu Đầu, hỏi trưa anh có hỏi thím Trương nên mang gì đến, thím Trương bảo là có thể mang theo ít sữa cho chó mẹ là được, ít hay nhiều anh không biết là bao nhiêu, nên mua cả túi cho chắc ăn.

Tiểu Đầu nhíu mày không nhận, nhưng Diệp Hạo lừ mắt nhét vào tay cậu ta nói ” Tôi không mua cho cậu, cậu lấy quyền gì từ chối” , nói rồi cảm ơn cả nhà Tiểu Đầu rồi mới từ biệt ra về. Em trai Tiểu Đầu thì len lén ôm túi sữa cười thầm, a, sữa nhiều quá, người khác tới xin còn không đem gì nha.

Nhạc Ân nhớ tới lễ nghi cũng lấp bắp chào theo Diệp Hạo rồi để Diệp Hạo ôm eo dẫn ra xe.

” Ân Ân đặt tên cho nó đi ?” , Diệp Hạo đã về tới nhà, ngồi trên ghế sofa nhìn Nhạc Ân đang ngắm nghía chó con nằm trong cái làn nhỏ.

” Sao ... Andy nói gì ?” Nhạc Ân ham ngắm nghía không để ý, quay đầu qua hỏi lại

Diệp Hạo thở dài, đi đến bên cạnh ôm cô vào lòng rồi nói

” Đặt tên cho nó, Ân Ân thích tên gì ?”

” Tên ... Andy ”

Diệp Hạo nhíu mày, được lắm, lấy tên anh đặt tên cho chó, cô ngốc này.

” Không được, lỡ em kêu anh mà nó chạy đến thì sao” anh không muốn nói đến trường hợp kia, lỡ gọi nó mà anh lại tưởng nhầm gọi mình thì sao, dù thế nào cũng không được.

Nhạc Ân nghiêng ngẫm, tên gì, Ân Ân, thím Trương, hay là ông, bà, aaa , Nhạc Ân biết được có mấy tên thôi ,bèn nhăn mặt nhìn Diệp Hạo

” Đặt tên đi, nó là chó của em mà” Diệp Hạo hôn lên cái trán đang nhăn lại của Nhạc Ân, lười biếng động não.

” Gấu , chó con tên Gấu ” Nhạc Ân reo lên

” Giỏi lắm, cứ gọi nó là Gấu ” Diệp Hạo mỉm cười, không hề nghĩ tới cái tên nghe thật quái đản.

Nhạc Ân tủm tỉm cười , cái đầu cứ lắc lư vì hài lòng với cái tên. Điện thoại Diệp Hạo vang lên, Diệp Hạo buông Nhạc Ân đi lấy điện thoại, vừa bắt máy đã vang lên tiếng hét

” Cậu được lắm, có chuyện như vậy mà không báo cho tôi, cậu có xem tôi là bạn không ” Từ Gia Huy bên kia điện thoại tức giận hét lên, anh phải đi công tác nước ngoài, vừa về tới nhà thì biết chuyện Từ Tổ Tổ.

” Báo cái gì , cậu không phải đi công tác sao, về nước rồi à ” Diệp Hạo cũng chẳng biết là chuyện gì cần báo cho cậu ta

” Tổ Tổ, nó làm phiền cậu như vậy, cậu phải báo tôi để tôi dạy dỗ chứ ?” Từ Gia Huy thản nhiên nói

” Tôi không rảnh quản chuyện cô ta, cậu về nước khi nào ?” Diệp Hạo cũng thản nhiên trả lời, anh biết Từ Tổ Tổ chỉ là lí do phụ, cái chính vẫn là ...

” Tôi mới về nước, biết chuyện gọi ngay cho cậu đây, nhanh nhanh tới đây uống với tôi một ly ”, đây mới là lý do chính, ở bên kia dự án lớn bận liên miên, Từ Gia Huy vừa về nước là muốn xả hơi.

Diệp Hạo nhìn giờ,mới 5h, lại nhìn Nhạc Ân nói ” Được, nhưng 7h tôi phải về ” anh cũng đã lâu không gặp Từ Gia Huy, cũng muốn gặp bạn uống một ly

” Cái gì, làm gì mà về sớm vậy, cậu về sớm như vậy làm tôi nghĩ rằng cậu về nhà với vợ đấy ” Từ Gia Huy lại như lúc thường, giọng trêu chọc.

” Đúng, về nhà với vợ tôi” Diệp Hạo lười nói tiếp, liền cúp máy. Rồi đi đến bên Nhạc Ân nói chuyện.

” Ân Ân, anh ra ngoài một lát ...”

” Ra ngoài ... ” Nhạc Ân vội vàng muốn đứng lên đi mặc áo khoác

Diệp Hạo ôm chặt lại :” Anh ra ngoài với bạn, một lát về với em, em ở lại với thím Trương và Gấu ” , giờ anh mới nhận ra cái tên nghe thật kì quái, rõ ràng là chó sao phải gọi là gấu.

Nhạc Ân sững sờ, chớp mắt nhìn Diệp Hạo, đôi mắt dần hiện lên một tầng lo âu. Diệp Hạo cũng sững người, anh không nghĩ Nhạc Ân phản ứng như thế này, là do anh không đưa cô đi cùng sao?

” Ân Ân ..? ” Diệp Hạo quay người Nhạc Ân hướng về phía mình, đưa tay sờ mặt Nhạc Ân, cảm thấy khuôn mặt dần tái lại, hốt hoảng ôm vào lòng mà hỏi ” Ngốc, sao vậy, nơi đó anh không thể mang em đến, ngày mai anh lại đưa em ra ngoài , không, tối nay anh không đi nữa ”

Nhạc Ân nghe Diệp Hạo nói không đi nữa mới từ từ thả lỏng , lát sau mới cúi đầu nghẹn ngào ” Andy đừng đi mất, Ân sợ ... ”

Diệp Hạo nhắm mắt lại, càng ôm chặt Nhạc Ân, thì ra là sợ anh đi mất, cô sợ anh lại như ngày đó, đi mấy ngày không gặp được. Diệp Hạo tính toán trong lòng, không thể để nỗi sợ ngày đó theo cô mãi, sau này anh còn đi ra ngoài nhiều, anh sao an tâm cô được. Suy đi tính lại, ôm chặt Nhạc Ân thì thầm bên tai: ” Ân Ân, lát nữa anh đi có việc, em không được bỏ anh mà đi đâu đấy, nếu anh trở về mà không thấy em, anh sẽ rất lo lắng ” nói xong đẩy Nhạc Ân ra một chút, nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhạc Ân ngơ ra , bỏ đi, Nhạc Ân có bỏ đi đâu. Chưa kịp hiểu gì, Diệp Hạo lại tiếp:

” Ngày đó , em bỏ đi, may mà thím Trương chạy theo tìm lại được, em không nhớ ư ? ,lần này, em không được bỏ đi đâu hết, lần trước tìm được, nhưng lần này nếu không thể tìm được thì sao, anh sẽ buồn ”

Nhạc Ân a lên, nhớ ra rồi, là lần đó Nhạc Ân đi ra ngoài tìm Andy đây mà, Nhạc Ân không phải bỏ đi, muốn ha miệng ra giải thích thì lại bị Diệp Hạo ôm chặt , nói tiếpL ” Ân Ân, nhớ chưa, không được bỏ anh mà đi nữa, anh sẽ buồn và sợ” Nói ra mấy câu đó, Diệp Hạo mặt vẫn không đỏ, tim không đập mạnh, nhìn cứ như đang nói chuyện phiếm với Nhạc Ân

Nhưng Nhạc Ân khờ khờ, mặt úp vào ngực Diệp Hạo mà cảm động, a, Andy thật đáng thương, sau đó đẩy người Diệp Hạo ra, ngẩng đầu lên, bàn tay còn sờ má Diệp Hạo nghiêm túc mà nói

” Andy đừng sợ, Ân không bỏ đi đâu, Ân ở nhà đợi Andy về, Andy không sợ nha ” lại học cách của Diệp Hạo, quỳ hai chân nâng người dậy, vuốt tóc Diệp Hạo mà nói tiếp ” Ân không đi đâu hết, Andy đi đi ”, trong lòng Nhạc Ân thật tự hào, Andy ngốc, Nhạc Ân đi tìm Andy mà lại nghĩ là Nhạc Ân bỏ Andy mà đi, haha, Nhạc Ân thật to lớn .

Diệp Hạo mỉm cười hài lòng, có thể chứ, giờ thì anh an tâm mà đi rồi. Diệp Hạo không hề biết thím Trương đứng sau lưng bấu môi khinh thường, bà không biết Diệp Hạo còn có thể đóng kịch a.

Nhưng sau đó thì

Diệp Hạo mặc áo khoác xong đến bên Nhạc Ân từ biệt lần nữa, nhìn Nhạc Ân đang chăm chú vuốt ve chú chó con, anh gọi

” Ân Ân, anh đi ...”

” Ân Ân ... ”

” Ân Ân ... ”

Diệp Hạo gọi đến lần thứ 3 mà Nhạc Ân vẫn nghiền ngẫm mà vuốt chó, tức giận ngồi xổm xuống ôm Nhạc Ân vào lòng, đối diện với mặt cô mà gọi

” Ân Ân ... ”

” Hả, Andy chưa đi ... ” Nhạc Ân kinh ngạc

” Ừ, anh đi bây giờ ... ” Diệp Hạo nhú mày nói

” Andy đi đi ... ” cô ngốc nào đó mới bị xem thường thản nhiên thoát khỏi vòng ôm, quay người ngẩng chó con, không thèm nhìn lại một lần nữa.

Diệp Hạo neho mắt nhìn một người một chó, buồn bực đứng dậy mà đi, được lắm, tối về mới biết tay anh.

16. Chương 16

Quán bar cũ, bàn cũ, người bạn cũ, Diệp Hạo đi đến bên bàn, rút một điếu thuốc hút, đã bao lâu rồi anh không hút thuốc, nhớ ra điều đó liền lấy điếu thuốc mới châm cho vào gạt tàn, thuốc lá không tốt với Nhạc Ân. Sau đó , tự rót ly rượu ỳnh, lại rót cho Từ Gia Huy đang dựa lưng vào ghế neho mắt nhìn anh chăm chăm.

” Không hút thuốc nữa, sao tôi mới đi có mấy ngày mà bao nhiêu chuyện lạ xảy ra nhỉ ?” Từ Gia Huy cạn rượu với bạn, xong mới nói

” Không hút nữa, cậu đã đi hơn nửa tháng ” Kể từ lần gặp có Từ Tổ Tổ là đã hơn nửa tháng.

Từ Gia Huy bật cười với bạn, cũng không lạ gì chuyện Diệp Hạo nhớ rõ ngày tháng. Diệp Hạo có trí nhớ tốt vô cùng, chẳng qua những thứ đó có đáng để anh nhớ hay không thôi, như vậy chứng tỏ trong lòng Diệp Hạo, người bạn thân Từ Gia Huy rất có địa vị.

” Diệp Hạo ” Từ Gia Huy gọi

” Sao ?”

” Đừng trách Tổ Tổ ”

” Cậu thừa biết tính tôi ” Diệp Hạo nhắc nhở, anh không quan tâm đến cô gái đó

” Nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi cậu và anh em trong văn phòng chú Trần , aiz, tôi đã biết có ngày nó sẽ gây ra chuyện mà ”

” Chuyện không có gì, chỉ là vài trò vớ vẩn thôi ” Diệp Hạo nhú mày cảm thán, anh cũng chẳng nhớ cô ta đã gây ra chuyện gì nữa, ngoài chuyện gần đây nhất, xô cậu nhân viên kia vào mấy tấm tranh (aiz bó tay ^^)

” Được, không nói mấy chuyện đó, cậu biết không, lần này sang Mỹ điều tra thị trường, tôi có gặp.... ” Từ Gia Huy bắt đầu thao thao bất tuyệt, hai người từng là bạn học cấp 3, lúc học đại học tuy học khác trường nhưng đều học bên Anh, bạn bè chung ở bên đó cũng nhiều, mỗi lần gặp nhau đều nói không hết chuyện về mấy người bạn đó.

Từ Tổ Tổ đưa tay đẩy cánh tay đang ôm eo mình, lảo đảo đi tới bàn Từ Gia Huy, người đàn ông đang đỡ cô vội đưa tay ra ôm lấy, bàn tay không nhịn được lại đưa xuống phía dưới mà sờ mó, hẳn ta đã đỡ cô đi theo Diệp Hạo đến đây.

Từ Tổ Tổ đã say, lúc này từ một bar vũ trường được đỡ ra ngoài thì thấy xe Diệp Hạo đang chạy chậm vì chờ mấy chiếc xe đang rẽ qua đường vào vũ trường. Liền đuổi theo, vốn cũng không thể đuổi kịp nhưng nhìn hướng đi liền nhớ tới quán bar này, cô nghe nói chiều nay Từ Gia Huy về nước, còn đến nhà gặp cha, vậy là hai người đó sẽ đến đây, Từ Tổ Tổ nghiêng rằng đi theo.

” Ai đây? Diệp thiếu gia ” Từ Tổ Tổ đứng trước mặt hai người đàn ông, nhả từng chữ

Lúc này Diệp Hạo mới quay mặt sang bên cạnh thấy Từ Tổ Tổ, cũng không quan tâm đưa ly rượu lên môi uống tiếp. Nhưng Từ Gia Huy đang nhìn lên sân khấu quay mặt qua thấy Từ Tổ Tổ thì nhú mày:

” Em làm gì ở đây, say đến như vậy, về nhà đi ”

Từ Tổ Tổ không màng đến Từ Gia Huy, tiến lên một chút muốn đụng vào người Diệp Hạo, nhưng ngay lập tức khựng tay vì đôi mắt sắc lạnh của Diệp Hạo chiếu đến đáng sợ vô cùng. Từ Gia Huy ngay lập tức đứng dậy kéo tay Từ Tổ Tổ đến bên gã đàn ông đứng sau bảo ” Đưa nó về nhà ” , anh nể mặt chú anh mới tha cho đứa em họ này một con đường, anh đã cảnh cáo cô không được làm khó Diệp Hạo, hồi này anh có nghe

cô gọi Diệp thiếu gia, chúng tớ đã có điều tra Diệp Hạo, đã điều tra rồi còn dám đụng vào nữa ư, Diệp Hạo không phải là kẻ dễ đụng đến như vậy.

Từ Tổ Tổ vung tay hét lớn ” Không về, tôi không về, cái nhà đó tôi không muốn về ” Hừ, dám đánh cô, lại còn niêm phong ngôi nhà muốn rao bán lại, làm cô mất mặt, cô không muốn trở về nữa, mấy ngày nay cô toàn ở khách sạn, ngày thì ngủ, đêm thì đi chơi, không màng mọi thứ. Đã vậy ... Từ Tổ Tổ quay ngoắt sang Diệp Hạo cười lớn, tiếng cười làm nhiều người trong quán bar chú ý

” Ha ha, Diệp Hạo, cảm giác bị em trai lấy mất người tình thế nào, anh biết không, vừa xảy ra chuyện, cô ta đã tìm tới tôi để thương lượng đấy. Ha ha, thật là tình sâu nghĩa đậm, cô ta biết nhanh như vậy cũng có nghĩa là cô ta đang theo dõi anh đấy, không biết chồng chưa cưới của cô ta sẽ phản ứng như thế nào, hai người đàn ông bị cô ta xoay vòng vòng ...”

” Im miệng, nói đủ chưa, về nhà đi, đừng để anh phải dùng bạo lực ” người lớn tiếng là Từ Gia Huy, đồ ngốc này, cho dù Diệp Hạo không để ý, nhưng chuyện đang nói ra ảnh hưởng đến danh dự nhà họ Diệp, chú anh có 10 cái mạng cũng không đầu qua được Diệp Thiên Minh, Từ Gia Huy liên siết chặt tay kéo Từ Tổ Tổ ra ngoài

Từ Tổ Tổ càng vùng vẫy hơn :” Hừ, cô ta đã có chồng rồi đấy, tôi thương hại anh bị bỏ rơi mới nhân nhượng anh, anh tưởng anh là ai để tôi có thể để ý ...”

Từ Gia Huy đưa tay bóp chặt cổ tay Từ Tổ Tổ, cô ta đau quá kêu lên ” Aaaaa, đau quá ...”

Từ Gia Huy nhếch miệng ” Cô tưởng tôi nói đùa, chú đã quá nhân nhượng với cô rồi đấy, cô là con cháu nhà họ Từ hẳn cô biết gia pháp nhà chúng ta ” Nói xong rút điện thoại ra nhấn phím tắt ” Đến đây đưa Từ Tổ Tổ đến gia pháp đường, gia tộc chúng ta không thể có kẻ làm bại hoại gia phong như thế này... ” , Từ Tổ Tổ như tỉnh rượu hoàn toàn, nhận ra mình đã sai, hoảng sợ cướp lấy điện thoại, cha đánh cô còn có thể làm loạn được, nhưng gia pháp nhà họ Từ nghiêm khắc vô cùng, một khi chống trả chỉ còn đường bị trục xuất ra khỏi gia tộc, đến cha cô cũng không dám làm gì, cũng chỉ có dòng chính thống của Từ Gia Huy mới có quyền này, cha cô là dòng phụ, mọi thứ đều tuân theo cha Từ Gia Huy.

” Không được, anh đừng làm thế với em ... ” Gia tộc họ Từ rất ít con gái, nên từ nhỏ cô đã được cưng chiều như trứng nước, nhưng Từ Gia Huy không phải là loại người dễ dàng đùa được, người này đã đùa là sẽ đùa luôn, nhưng một khi đã ra tay thì không loại trừ ai hết, may mắn Từ Gia Huy rất nể chú của mình, nên mới nhân nhượng một phần chuyện lần này của Từ Tổ Tổ, thậm chí chú của anh còn đau đầu vì cô con gái phá phách này.

” Tôi đã nói trước với cô rồi, cô không nghe, làm ra những chuyện làm mất mặt nhà họ Từ ... ”

” Gia Huy , đến uống thôi, mặc kệ cô ta đi ” Lúc này, Diệp Hạo mới nhàn nhạt lên tiếng, này giờ toàn chú ý lên sân khấu , mặc kệ 2 anh em họ Từ nói qua lại, anh đã nói rồi mà, Từ Tổ Tổ cũng chỉ gây ra toàn chuyện vớ vẩn, rốt cục cũng chỉ là một cô tiểu thư được cưng chiều quá mức mà thôi.

” Về nhà đi, đây sẽ là lần cuối cùng ” Từ Gia Huy đưa tay lấy điện thoại lại, hất mặt với người đàn ông đứng sau lưng Từ Tổ Tổ, người kia vốn cũng không mặn mà với cô tiểu thư cao ngạo này, nhưng có nhiều lí do để anh ta đưa cô ta về, vì vậy nhanh chóng lên kéo Từ Tổ Tổ về.

” Tại sao ? Tại sao lại không thể yêu tôi, Chu Lệ Băng thì có gì tốt, cô ta cũng đã bỏ rơi anh đấy thôi, còn tôi, tôi rất yêu anh ” Từ Tổ Tổ đứng yên đó, cúi đầu hỏi.

Từ Gia Huy nhíu mày muốn nói nhưng lần này Diệp Hạo mắt vẫn nhìn sân khấu chăm chú lại mở miệng trước ” Tôi không cần cô yêu tôi , hãy giữ lại tự trọng của mình ”, anh không muốn nói bất cứ điều gì nhưng đây coi như nể mặt Từ Gia Huy lần cuối với cô ta.

Từ Tổ Tổ tái mặt, đúng, cô từ trước tới nay chưa từng bị bẽ mặt hay chịu thua kém ai bao giờ, cô là người kiêu ngạo và có lòng tự tôn cao vô cùng, vậy mà bây giờ cô lại thành ra như thế này, vì một người hoàn toàn không yêu mình, một chút lý trí còn lại đã hồi phục lòng tự trọng cho Từ Tổ Tổ, đẩy người đàn ông đứng bên cạnh sang một bên, Từ Tổ Tổ lảo đảo tự đi ra ngoài , nhưng bóng lưng đã trở lại vẻ kiêu ngạo ngày xưa.

Từ Gia Huy lắc đầu cảm thán, anh nói hết lời nó không nghe, vậy mà Diệp Hạo phán ột câu đã thức tỉnh, anh có nên ghen tị bạn mình tài giỏi không nhỉ, cảm thán thì cảm thán, vẫn ngồi lại xuống ghế châm điếu thuốc hút, mong sao Từ Tổ Tổ không làm chú anh đau đầu nữa là tốt lắm rồi.

” Cậu nên lấy vợ đi, để ấy cô gái khỏi mơ tưởng, cũng đã lớn tuổi rồi ” Từ Gia Huy phả một hơi thuốc rồi nói, câu ‘ cũng đã lớn tuổi rồi ’ là của bà mẹ Từ Gia Huy ngày nào thấy anh cũng lảm nhảm.

” Cậu thì sao, Từ đại thiếu gia ? cậu còn hơn tôi ” Diệp Hạo đáp

” Nhưng tôi đang hoàng lịch sự hơn cậu, ít nhất tôi sẽ không để người ta hy vọng ngay từ đầu ” Từ Gia Huy bĩu môi khinh thường bạn, với ngoại hình và gia thế của Từ Gia Huy, có biết bao cô gái theo đuổi, nhưng anh đều lịch sự nhã nhặn mà từ chối, không làm người yêu thì làm bạn, không giống như con người bất lịch sự kia. ” Cho nên tôi chưa cần lấy vợ, cậu mới gặp ” Từ Gia Huy tổng kết.

Diệp Hạo cười nhạt, vợ ư, anh có một cô ngốc ở nhà đấy thôi, Diệp Hạo không phải là giấu chuyện Nhạc Ân, anh chỉ là lười biếng nói, với lại nói cũng chẳng để làm gì, vợ là của anh cơ mà. Nhưng Từ Gia Huy là bạn anh, đến lúc cũng phải biết anh đã có vợ rồi nhỉ.

” Gia Huy, khi nào rảnh đến nhà tôi ăn cơm ”

” Ăn cơm, ai nấu, cậu nấu hả, được thôi ” Diệp Hạo chỉ nấu được mấy món nhưng nấu rất ngon, Từ Gia Huy nhớ lại

” Tôi nấu cũng được, khi nào cậu rảnh ?”

” Ngày mai đi, mời thêm mấy người trong hội câu cá đến, mai cậu đi làm đúng không, vậy thì buổi chiều ..” Từ Gia Huy tính toán

” Không, cậu đến một mình, tôi muốn giới thiệu một người với cậu ”

” Ai? haha, đừng nói là vợ cậu ” Hồi nãy anh đã đùa một câu ‘ về sớm với vợ ’, thế mà Diệp Hạo cũng biết đùa lại trả lời y như anh nói.

” Đương nhiên là vợ tôi ” Diệp Hạo đặt ly rượu trống xuống bàn, lấy điện thoại ra xem giờ, nghiêm túc nói với bạn ” Tôi phải về rồi, chiều mai cậu muốn tự đến hay đi cùng tôi thì gọi điện thoại liên lạc sau ” , nói xong vỗ vai Từ Gia Huy đang ngơ ngáo rồi đi ra ngoài.

Lúc Diệp Hạo rời khỏi nhà khoảng nửa tiếng sau thì Nhạc Ân mới nhớ tới là anh đã đi ra ngoài, vậy là nhàm chán ôm con Gấu lên đi về ghế sofa xem tivi ngồi đợi Diệp Hạo về. Thím Trương đã được Diệp Hạo báo là sẽ về ăn cơm đang bận rộn trong bếp nấu ăn.

Đạo này Nhạc Ân xem tivi nhiều hơn rồi, mỗi trưa ăn cơm xong, Diệp Hạo hay làm việc riêng của anh, Nhạc Ân ngồi coi Diệp Hạo làm mãi cũng chán vậy là ngồi xem tivi với thím Trương, lúc trước chỉ có xem mỗi phim hoạt hình. Bây giờ nhờ xem tivi mà học được rất nhiều điều.

” Thím Trương làm gì ? ” Nhạc Ân ôm con Gấu vào bếp tò mò nhìn thím Trương nấu đồ ăn.

” Cá sốt chua ngọt mà Tiểu Ân thích ăn nhất đây ” Thím Trương thấy Nhạc Ân tự nhiên hỏi đến mình vừa bắt ngờ vừa vui mừng.

” A, ngon lắm, cái này là gì ? ” Nhạc Ân bắt đầu ham học hỏi, nhìn vào trái cà chua đỏ mọng.

” Quả cà chua, chút nữa sẽ làm sốt cho Tiểu Ân, Tiểu Ân thích không ? ”

” Thích ” Nhạc Ân mím môi nhìn quả cà chua, màu đỏ thật đẹp mắt a.

” Tiểu Ân muốn ăn không , thím Trương cắt lát cho Tiểu Ân ăn ?” thím Trương thấy Nhạc Ân nhìn chăm chăm quả cà chua bèn hỏi

” Ăn được không ?” Nhạc Ân chớp mắt nghi hoặc, nhưng rất muốn thử một miếng

” Haha, được được, ngon lắm đây ” thím Trương nhanh tay bổ đôi quả cà chua, lại cắt một miếng nhỏ , thấy hai tay Nhạc Ân đang ôm chớ, vậy là lấy cái nĩa cắm vào rồi đưa tới miệng cho Nhạc Ân.

” .. ừm ... a khó ăn ... ừm không ngon ngon ” Nhạc Ân nhai nhai, thấy hơi chua chua, nhưng nhai một lúc rồi nuốt lại thấy mát cổ họng, vậy là lại há miệng chờ ăn.

Thím Trương cười thật vui vẻ, ôi , Tiểu Ân đáng yêu, đáng yêu quá a, vừa cười vừa nhanh tay dứt cho Nhạc Ân ăn. Hai thím cháu đứng trong bếp mãi cũng đến lúc Diệp Hạo về.

Diệp Hạo về tới nơi, tự mở cửa đi vào nhà đã thấy Nhạc Ân lẻo đẻo theo sau thím Trương đang dọn dẹp đồ trong bếp nói chuyện, trên tay vẫn ôm khư khư con Gấu. Nỗi buồn bực bị bỏ rơi lúc chiều lại trỗi dậy mạnh mẽ, Diệp Hạo nheo mắt nhìn chăm chăm cô vợ nhỏ, lúc đi đúng là cô không thèm để ý đến anh, nhưng anh cứ chắc chắn rằng một lát sau thôi Nhạc Ân sẽ buồn ủ rũ ở nhà mà đợi anh về, thế mà bây giờ cô lại đang vui vẻ nói chuyện với thím Trương cơ đấy. Diệp Hạo rũ mắt, khuôn mặt không cảm xúc, thông thả cởi giày đi vào nhà không một tiếng động.

Thím Trương là người thấy Diệp Hạo đầu tiên vì Nhạc Ân lúc này đang bận nghiên cứu quả dưa chuột, hồi nãy ăn cũng mát như quả cà chua a, nhưng sao lại ngọt ngọt hơn cà chua .

” Cậu Diệp Hạo, cậu đã về rồi sao ? ” Thím Trương lên tiếng chào hỏi, nhưng nhanh chóng thấy thần sắc Diệp Hạo kì lạ, không thấy Diệp Hạo chào lại a.

Nhạc Ân nghe thím Trương nói vội quay đầu lại nhìn, mừng rỡ chạy nhanh ra phòng khách, muốn ôm lấy Diệp Hạo lúc này đang đứng cạnh ghế sofa thông thả cởi áo khoác, nhưng trên tay còn bận con Gấu, ngần ngừ nên để con Gấu xuống bèn đi ngang qua Diệp Hạo đặt con Gấu vào cái làn nhỏ, quay lại muốn nói thì bất ngờ thấy cái hộp bánh kem to đùng nằm trên bàn, quên luôn cả chuyện muốn ôm Diệp Hạo nhào đến ôm cái hộp mà nhìn vào, oa, một cái bánh to đùng a.

” A, bánh bánh bánh ... ” Nhạc Ân vô cùng vui sướng mà la lên. Ở sau lưng ,Diệp Hạo vẫn giữ im lặng đi vào phòng mình đóng cửa lại,

Thím Trương nhìn Nhạc Ân đang mở nắp hộp bánh ra để xem bánh bên trong, lại nhìn về phía cửa phòng Diệp Hạo, có chuyện rồi, aiz.

” Thím ... thím ... cho thím miếng to a ” Nhạc Ân nuốt cái ực, rất nghĩa khí mà nghĩ đến thím Trương đầu tiên, lại ngần ngừ con Gấu ăn bánh kem được không nhỉ, cho nó một miếng luôn, đương nhiên không hề nghĩ đến Diệp Hạo, Andy từng nói là không ăn được cơ mà.

” Tôi có nói bánh đó là cho em sao ?” Diệp Hạo đứng tựa lưng bên mép cửa đã mở ra từ khi nào nhàn nhạt nói.

Nhạc Ân khó hiểu nhìn Diệp Hạo, tay vẫn đang cầm cái nắp hộp bánh.

” Bánh đó tôi không mua cho em ” Diệp Hạo từ tốn giải thích, nói xong lại nhìn thím Trương cũng đang khó hiểu đứng ngẩn ra :” Thím dọn cơm đi, cháu đói rồi ” , rồi đi đến bên cạnh Nhạc Ân cầm lấy cái nắp hộp đặt lại, không thèm nhìn Nhạc Ân một cái bưng cả hộp bánh đi đến bàn ăn.

Nhạc Ân nhìn theo đến sững người, không theo kịp lời Diệp Hạo nói, nhưng nhanh chóng nháy nháy mắt bình tĩnh lại, lật đật chạy theo Diệp Hạo nói :” A, Andy mua cho ai, mua cho Ân mà ” , giọng điệu gấp gáp đáng thương.

Diệp Hạo đã ngồi vào bàn, trên bàn đã có sẵn chén ăn, chỉ cần đợi thím Trương bưng đồ ăn lên nữa. Nhạc Ân lo lắng và thắc mắc hiện lên đầy mặt ngồi xuống bên cạnh,nhìn khuôn mặt Diệp Hạo đợi câu trả lời. Nhưng đến lúc thím Trương bưng đồ ăn và cơm đến, Diệp Hạo vẫn mặt không biểu tình, thần nhiên bưng chén cơm lên ăn.

Thím Trương ngồi xuống bên cạnh Nhạc Ân thấy cô đã lo sợ đến gần khóc mới vội nói: ” Tiểu Ân ăn cơm đi, ăn xong cậu Diệp Hạo sẽ cho cháu bánh, ăn cơm nhé” nói xong cầm lấy muỗng muốn đặt vào tay cho Nhạc Ân, lại nhìn Diệp Hạo cầu cứu, a, cậu ta sao thế này, không muốn Nhạc Ân ăn cơm sao.

” Bánh đó mua cho con Gấu , em không được ăn ” Bây giờ Diệp Hạo mới dừng ăn, nhưng mắt vẫn không nhìn Nhạc Ân, mở miệng nói xong lại ăn tiếp.

” Nhưng , con Gấu , ăn ít lắm, cho Ân nữa ... ” Nhạc Ân nghe vậy đầu tiên là bất ngờ, sau đó là mỉa máo mà thương lượng

” Tôi không cần biết, nó ăn không hết thì mai ăn tiếp, em không phải thương nó lắm sao, vậy mà cũng giành của nó ” Diệp Hạo càng nói càng không nể nang.

Nhạc Ân sững sờ, a, sao lại giành của con Gấu nhỉ, không, không có giành mà, chỉ là con Gấu sẽ ăn không hết đâu, nên Nhạc Ân cũng muốn ăn a, nhưng , nhưng , Andy sao thế này, sao lại nói giọng kì lạ với Nhạc Ân. Mắt vẫn chăm chăm nhìn Diệp Hạo đang không màng tới mình, Nhạc Ân không hề nhận ra má mình đã lặn mấy giọt nước mắt. Thím Trương thấy Nhạc Ân im lặng, mới xích người tới nhìn rõ mặt Nhạc Ân, thấy vậy đau lòng mà nói ” Ngoan, Tiểu Ân sao khóc rồi, ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc, aiz ...” nhưng bàn tay đưa lên chưa kịp chạm vào người Nhạc Ân thì Diệp Hạo đã đứng lên kéo Nhạc Ân đứng dậy ôm vào lòng rồi đi về phía phòng mình.

” Ân Ân ngốc, sao lại khóc, đồ ngốc này ... ” Diệp Hạo đi vào phòng liền đóng cửa lại, ôm chặt lấy Nhạc Ân đang khóc nức nở, môi lại tìm đến đôi mắt đang chan chứa nước mắt mà hôn.

Anh điên thật rồi, Nhạc Ân tính tình trẻ con không nói, tại sao chính anh lại học cô trở nên như thế này, ghen tị đến mức làm cô ngốc này lại đau lòng, Diệp Hạo buồn bực mà nhắm mắt , cố giữ bản thân bình tĩnh lại, tay càng siết chặt, cuối cùng không chịu được nữa môi tìm đến môi Nhạc Ân mà ngấu nghiến.

Nhạc Ân bị hôn đến ngạt thở, ngừng khóc mở mắt nhìn chăm chăm Diệp Hạo, nhưng trong phòng Diệp Hạo không có ánh đèn nên Nhạc Ân không thấy rõ mặt, chỉ thấy môi mình đau đau, Andy đang cắn cô, Nhạc Ân nhú mày lại muốn đẩy Diệp Hạo ra để nói chuyện, nhưng lưng và đầu càng bị đôi tay rắn chắc đè chặt hơn nữa, Diệp Hạo đã ngừng cắn, nhưng nụ hôn vẫn không ngừng.

” Ân Ân ... ” Diệp Hạo vẫn dán môi mình lên môi Nhạc Ân, thì thào gọi

” Andy, đau ưm ... lưng mỏi ... ” Nhạc Ân vô lực mà nói lại, a , cuối cùng cũng dừng lại, Andy thật đáng đánh đòn

Diệp Hạo bật cười, nụ cười đầu tiên sau khi về nhà, anh cao lớn hơn cô rất nhiều, vô tình không để ý đến này giờ đã bắt cô ngốc này nhón chân lên để anh hôn. Diệp Hạo thả lỏng tay đang ôm lưng Nhạc Ân, lại bế cô lên đi về phía giường ngồi xuống.

” Ân Ân ngốc , sao lại khóc, anh chỉ đùa em thôi mà ” Diệp Hạo lấp lửng nói dối, rõ ràng là ghen tị đến điên lên mà làm như vậy

” Andy không tốt, không cho bánh, lại giận Ân, còn nói ... nói... giành bánh của Gấu ... ” Nhạc Ân méo mào nói, xong lại bắt mắt đập vào ngực Diệp Hạo mà nói lớn ” lại còn không nhìn Ân nữa ... đáng ghét ...”

” À, anh chỉ đùa thôi, tại vì ... Ân Ân ngốc thật, vậy mà cũng tin ” Diệp Hạo lần đầu tiên trong cuộc đời vì chột dạ mà cứng họng, khẽ thở dài một hơi rồi lại ghì trán mình lên trán Nhạc Ân :” Bánh đó mua cho em, đương nhiên là mua cho em rồi, lát nữa phải ăn cơm trước rồi mới ăn, được không ?” Anh thua rồi, anh thua một cô ngốc.

Nhạc Ân đã quên sạch sẽ chuyện hồi này mình buồn bã thế nào, lấy vị thế kẻ cả mà liếc mắt với Diệp Hạo, hừ một tiếng bất mãn ” Không ăn đâu, không thèm nữa đâu ”, điệu bộ này là học trong tivi đấy, Nhạc Ân vận dụng rất giỏi.

” Ân Ân ... ” Diệp Hạo cười thâm, ghê thật, anh đã nhân nhượng rồi mà còn học ai cái thói dối này nữa

.... Ân Ân bĩu môi héch mặt sang một bên không thèm trả lời, cái này là không cần học mà tự nhiên biết a.

” Ngày mai anh phải đi làm cả ngày, kiếm tiền về nuôi em , cả ngày sẽ không được gặp em nữa ” Diệp Hạo thông thả nói, vì Nhạc Ân quay đầu mà trán anh bây giờ đang gác lên đầu Nhạc Ân

Nhạc Ân nghe vậy nhú mày, đi cả ngày ?

” Ân Ân ra ngoài ăn cơm thôi, ngày mai là không thể ăn cơm với em nữa ” Diệp Hạo buông Nhạc Ân ra, đứng lên muốn kéo tay cô ra ngoài

” A ... khoan ... ” Nhạc Ân hoảng hốt níu tay Diệp Hạo ” Andy đi đâu, đi làm, làm nhanh về với Ân ... ” Nhạc Ân biết Andy phải đi làm là thế nào nhưng chẳng phải lúc trước có thể về ăn cơm với Nhạc Ân sao.

Diệp Hạo nhú mày lắc đầu nói :” Anh không biết, ông chủ cho anh về thì anh mới được về ”

” A ... không ... Andy về sớm ... Ân chờ ” Nhạc Ân lại mếu máo muốn khóc lại

” Nhưng em không muốn ăn cơm với anh ” Diệp Hạo từ tốn ra câu nói quyết định

” Ân mà, Ân ngoan, ăn cơm ... Andy về về ... ăn cơm với Ân ... ” Nhạc Ân nhanh chóng hứa hẹn, tay càng nín chặt cánh tay Diệp Hạo

” Để xem, vậy thì anh sẽ xin phép ông chủ về sớm ” Diệp Hạo gật gù suy ngẫm, liếc mắt nhìn Nhạc Ân một cái rồi mới nói tiếp ” Ra ăn cơm thôi, thím Trương đang đợi, đi nào ” nói rồi nhanh chóng kéo tay Nhạc Ân đi, nhanh chóng phải bỏ mọi việc mới gây ra.

Nhạc Ân đang vui mừng vì Diệp Hạo nói sẽ về sớm với mình, trên khóe mắt vẫn còn giọt nước mắt nhưng miệng đã cười vui vẻ để Diệp Hạo dắt tay ra. Nhạc Ân bé nhỏ lại bị lừa thê thảm.

Thím Trương nhìn Diệp Hạo đang dắt tay Nhạc Ân, cả hai đều trở lại bình thường như mọi ngày, Nhạc Ân còn cười tươi vui vẻ thì không thể nói được gì, hồi nãy thấy Diệp Hạo ôm Nhạc Ân vào phòng là bà đã hiểu ra Diệp Hạo đang ghen tuông với con chó nhỏ, bà phải cẩn thận nhìn cười đến mức hai quai hàm bị đau, giờ phải ngậm miệng cho bớt đau đây. May mắn Thím Trương không hề biết một điều, thật ra Diệp Hạo còn ghen tị với bà nữa, nếu bà mà biết chuyện này thì có lẽ đã không cần nhìn cười khổ sở như vậy mà chắc là bỏ lẩn ra bàn mà cười rồi.

Bầu trời đã đầy sao, trong phòng ngủ Nhạc Ân, một người vẫn còn thức. Diệp Hạo chống tay lên đầu nằm nghiêng người ôm Nhạc Ân đang ngủ vào lòng, đôi mắt không rời khuôn mặt nhỏ. Một lúc sau, anh lặng lẽ nở nụ cười, lại thở dài một cái, vòng cả hai tay ôm cô vợ nhỏ lại, mặt kề sát mặt nhắm mắt ngủ.

Sáng nay Diệp Hạo đi làm trở lại, Nhạc Ân mơ mơ màng màng thấy Diệp Hạo hôn trán mình tạm biệt, vốn tối hôm qua đã được cũng cố tư tưởng nên sáng nay cũng không quá buồn vì phải xa cách, Nhạc Ân cố gắng mở mắt nhìn một cái, thấy Diệp Hạo đã rời phòng lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Diệp Hạo muốn ở nhà ăn sáng với Nhạc Ân rồi đi, nhưng lại không muốn cô dậy sớm, nên để cô ngủ đến lúc nào muốn dậy thì dậy, dù sao đã hứa trước là trưa nếu rảnh sẽ về nhà ăn cơm, buổi tối thì phải về sớm rồi. Vả lại cũng đã nhờ thím Trương đến sớm hơn một tí với cô nên an tâm lái xe đi làm.

Diệp Hạo vừa đến chỗ làm thì ngay lập tức trở thành tiêu điểm. Nhìn mấy đôi mắt đang liếc theo, Diệp Hạo thản nhiên đi tới chỗ người duy nhất đang nhìn thẳng vào mình, Trần thúc, nhàn nhạt nói

” Mọi người hôm nay làm ở đâu ? ”

Trần thúc cùng anh em đang sửa soạn đồ, nghe vậy cũng không dời mắt nhìn trần trần Diệp Hạo, cuối cùng không nhìn được mở miệng hỏi

” Vợ cậu bao nhiêu tuổi ? ” Tiểu Đầu ngồi cạnh đó giật mình một cái, Trần thúc này thật là, lúc kể chuyện vợ Diệp Hạo cậu có thêm thắt bảo đó là một đứa bé ba tuổi a, chỉ là đùa vui vậy mà Trần thúc lại hỏi như vậy.

Diệp Hạo nhìn một lượt khắp văn phòng, lắc đầu nhàn nhạt cười

” Mọi người muốn biết? cô ấy 18 tuổi ”

” 18 ? ” một cậu nhân viên nhanh miệng reo lên

” Ấy chà, còn nhỏ, nhưng 18 tuổi là lấy chồng được rồi ” một người khác lại nhao nhao, kéo theo những người khác sôi nổi theo

...

” Mọi người hôm nay làm ở đâu ? ” Diệp Hạo nhìn cái chợ, muốn chấm dứt cuộc nói chuyện, bảo anh tới làm việc vậy mà giờ này còn ở đây nói chuyện vợ anh.

” A Hạo, cậu được lắm, cưới mà không mời chúng tôi, cậu làm vậy mà coi được à ... ” Trần thúc vỗ lưng Diệp Hạo mà nói lớn, cũng đúng, cưới mà không nói gì, anh em trong văn phòng lại thân thiết với nhau như vậy ...

” Sức khỏe cô ấy không được tốt, chúng tôi không tổ chức lễ cưới ” Diệp Hạo từ tốn đáp lại, giọng điệu chân thành .

Trần thúc gật gù , nhưng ngay lập tức lại đánh Diệp Hạo thêm một cái, lại hét lớn hơn ” Không tổ chức lễ cưới thì không tổ chức, nhưng sao có vợ mà không nói với chúng tôi, cậu thật quá đáng, cậu sợ mời chúng tôi ăn sao ” đoạn nhìn xung quanh một lượt lại nói tiếp ” Bù , bù lại ngay lập tức, chúng tôi muốn cậu mời một bữa, anh em nói có đúng không ” , nói xong còn cười ha ha

” Đúng ”

” Anh Hạo phải mời a, cưới vợ là chuyện hệ trọng nha .. ”

Mọi người lại nhao nhao cả lên, hòa theo Trần thúc.

Diệp Hạo cười cười ” Được, Trần thúc và anh em muốn ăn nhậu ở chỗ nào, tôi sẽ tận tình tiếp đãi ”

Mọi người nghe vậy lập tức hét lên vui vẻ, Diệp Hạo cũng không tiết kiệm nụ cười nữa, cũng cười theo mọi người.

” Nhưng, chiều nay không được rồi, chiều mai được không ? ” Diệp Hạo đi cùng Trần thúc ra xe lúc này lên tiếng hỏi, chiều nay anh đã hẹn với Từ Gia Huy đến nhà ăn tối rồi.

” Được, trễ một ngày cũng không sao , ha ha, có ăn là được rồi A Hạo à ” Trần thúc đi bên cạnh hỉ hả cười.

” Anh Hạo, hôm qua có ... ” một cậu nhân viên cười cười quay sang Diệp Hạo muốn nói gì đó đã bị Trần thúc chen ngang

” A Hạo, đi thôi, mấy người kia sẽ đi làm, còn tôi với cậu đi gặp khách hàng, lên xe tôi sẽ nói công việc cụ thể , nào nào ... ” nói xong đưa tay vỗ lưng Diệp Hạo rồi lên quay qua cậu nhân viên đó nháy mắt lắc đầu.

Hôm qua Chu Lệ Băng có đến văn phòng hỏi thăm chuyện mấy bức tranh Từ Tổ Tổ, muốn nói cả văn phòng an tâm cô đã lo xong mọi chuyện. Trần thúc nhìn Chu Lệ Băng ngó dáo dác xung quanh tìm kiếm liên biết cô đến đây là để tìm Diệp Hạo chứ không phải vì chuyện kia mới tới tìm.

Ngày đó Từ Tổ Tổ nói ra một câu, không ai để ý nhưng ông lại để ý , cô ta bảo Diệp Hạo là đứa con hoang nhà họ Diệp, dù hơi ngạc nhiên nhưng ông biết là có uẩn tình, vì vậy hôm nay đột nhiên ông muốn giấu chuyện Chu Lệ Băng đến tìm Diệp Hạo, Tiểu Đầu nói Diệp Hạo rất thương cô vợ kia, nếu đã vậy thì chuyện Diệp Hạo và Chu Lệ Băng cũng nên quên lãng thì hơn.

Từ Gia Huy gọi điện thoại cho Diệp Hạo từ sớm, lúc đó chưa tới 10 h sáng, Diệp Hạo và Trần thúc mới tới nhà khách hàng về, đang đi trên xe. Từ Gia Huy sau một đêm trằn trọc bán tín bán nghi không chịu nổi nữa liền điện thoại hỏi Diệp Hạo mọi việc. Diệp Hạo nghe điện thoại mà nhú mày cảm thán ‘ Chuyện anh có vợ ghê gớm đến thế ư, ai ai cũng phải làm loạn cả lên’, lại bảo Từ Gia Huy đến rồi sẽ biết.

Lúc này ở nhà Diệp Hạo, Nhạc Ân đang nghiêm túc học hỏi thím Trương, tối hôm qua Diệp Hạo có nói với cả hai hôm nay có bạn anh tới chơi, Nhạc Ân thật háo hức vô cùng

” Thím , bạn Andy là gì ? ” Nhạc Ân mở đầu bằng câu hỏi rất thú vị

” À.... đó là một người , người đó lúc xưa chơi cùng cậu Diệp Hạo, nên gọi là bạn ” Thím Trương nhú mày tìm từ ngữ trả lời.

” Người ? vậy Ân làm gì với người đó ? ” Nhạc Ân cũng nhú mày theo thím Trương

Câu này dễ trả lời hơn, thím Trương vội nói ” Tiểu Ân không cần làm gì cả, đã có thím Trương nấu ăn rồi, dọn lên ăn xong ngồi nói chuyện là đủ ”

” ... ừm ... ” ra là vậy, chỉ cần ngồi ăn mà thôi, Nhạc Ân gật gù

” Nhưng mà ... ” thím Trương nhìn nhìn Nhạc Ân một lượt ” Có khách phải ăn mặc đàng hoàng, không thể mặc đồ ngủ này được”

” Không mặc ... ?” Nhạc Ân kéo tà áo ra nhìn nhìn, mặc gì a, mặc áo khoác vào được không

” Tiểu Ân có mấy cái váy a, mặc vào để tiếp khách, làm vợ phải giữ thể diện cho chồng nha ... ” Thím Trương lại tiếp tục nói

” Vợ ? Chồng ? ... váy Ân có ... mặc ... ” Nhạc Ân ngơ ngác suy ngẫm lời thím Trương nói, trả lời theo bản năng

Thím Trương nâng tay vuốt cằm, mắt híp lại, nhìn nhìn Nhạc Ân, trong đầu liền nảy ra một ý định.

Diệp Hạo trưa không thể về nhà ăn cơm được vì phải ghé qua nơi mấy anh em làm việc, chỗ đó hơi xa nên anh ở lại ăn cơm luôn. Đến chiều xong việc thì ghé qua công ty Từ Gia Huy đón người về cùng. Lúc này điện thoại về nhà thím Trương đã chuẩn bị mọi thứ cho anh.

Từ Gia Huy có đem theo bó hoa, anh cũng chẳng biết việc Diệp Hạo có vợ là thật hay giả nữa, nhưng dù sao vẫn phải đem theo lễ như là thật còn làm quà cho vợ bạn. Diệp Hạo liếc nhìn bó hoa, lại nhìn khuôn mặt háo hức xen lẫn nghi hoặc của bạn thì cười thầm trong lòng, đúng là chuyện bé xé ra to mà.

Diệp Hạo càng không ngờ hiện tại ở nhà cũng có hai người đang chuyện bé xé ra to như lời anh nói. Thím Trương chuẩn bị hết mọi việc Diệp Hạo giao từ sớm, lúc này đang ở trong phòng Nhạc Ân thần thần bí bí, chỉ thấy thím Trương hài lòng gật gù, lại xuýt xao không ngớt, xen lẫn là giọng điệu giảng dạy cho Nhạc Ân.

Diệp Hạo cho xe vào sân, mở cửa đi tới trước, Từ Gia Huy tay cầm bó hoa nhìn cánh cửa nhà đang đóng cũng đi theo, aiz, sắp được gặp vợ của Diệp Hạo, sao anh có cảm giác đi gặp tổng thống thế này.

Bên trong nhà, thím Trương và Nhạc Ân nghe tiếng xe đã đứng sẵn đợi ở cửa, lúc Diệp Hạo mở cửa ra thì thấy ...

Từ Gia Huy cũng trợn trừng mắt lên ...

Thím Trương thì hãnh diện vô cùng, aaa, cậu Diệp Hạo, không phải chỉ mình cậu giỏi đâu nhé ...

Nhạc Ân bây giờ mặc bộ váy trắng bằng lụa ngang đầu gối, làn váy rủ xuống đôi chân trắng muốt, cổ áo mở hé ra hai xương quai xanh xinh đẹp, tóc được tết nhẹ thả qua một bên vai, tóc mái cũng được vuốt qua một bên thành ra bên này thì bông bông tóc, bên kia lại khoe ra cái gáy đáng yêu, mắt to khê chớp, miệng nhỏ mỉm cười, hai tay nắm lại thả phía trước, nhìn chừng chặc vô cùng, khác hẳn bộ dáng trẻ con hàng ngày, ra dáng một cô vợ trẻ đảm đang a.

Diệp Hạo đứng nhìn sững sờ một lúc lâu mới nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì mỉm cười đi tới ôm Nhạc Ân vào lòng, véo nhẹ cái má đang giả vờ cười một cái mới quay lại giới thiệu với Từ Gia Huy ” Đây là vợ tôi, Nhạc Ân ”

Nhạc Ân theo chỉ dẫn của thím Trương cố làm một cô vợ đoan trang, đảm đang nên thành ra thế này. Tay phải nắm lại như vậy, mắt phải như vậy, miệng phải cười như vậy, Nhạc Ân được Diệp Hạo ôm vào lòng mới len lén thở dài, giả vờ cười mỉm mỗi miệng nha.

Từ Gia Huy ngồi ở ghế sofa nhìn Nhạc Ân chăm chú, mới này là một bộ dáng, giờ ngồi đây lại một bộ dáng khác. Nhạc Ân cũng nghiêng ngẫm về người tên Từ Gia Huy trước mặt này, sao cứ nhìn Nhạc Ân mãi thế nhỉ?

Diệp Hạo vào phòng thay quần áo đi ra, lên tiếng đánh tan không khí im lặng

” Tối bàn ngồi ăn đi, thím Trương đã chuẩn bị xong hết rồi đây ” nói xong tới cầm tay Nhạc Ân đứng dậy đi tới bàn ăn, vợ anh lại ngăn người rồi.

Từ Gia Huy nhú nhú mắt, lại xoa xoa mắt, xác định này giờ mình hoàn toàn tỉnh táo, không phải là mơ mới đi theo Diệp Hạo. Anh dù đã lường trước nhưng sự thật vẫn quá bất ngờ, Diệp Hạo vậy mà đã có vợ rồi.

17. Chương 17

Từ Gia Huy không phải là người dễ bị chi phối bởi những chuyện bất ngờ, đường đường là người thừa kế Từ Gia, Từ Gia Huy thừa bản lãnh để dung hòa mọi hoàn cảnh. Cho nên, khi Diệp Hạo và Nhạc Ân đã ngồi vào bàn, Từ Gia Huy cùng bình tĩnh mà ngồi theo, không sao, không sao, cậu ta là đàn ông, đương nhiên phải có vợ, Từ Gia Huy an ủi cái đầu đang choáng váng của mình.

Nhạc Ân ngồi vào ghế là nhớ lại lời thím Trương, phải ngồi ngay ngắn đằng hoàng, ngay lập tức đặt hai tay lên chân, ngồi thẳng lưng nhìn về phía trước, đợi thím Trương dọn xong đồ ăn. Thực ra tư thế đó vốn là tư thế mà lúc Nhạc Ân còn ngơ ngẩn hay ngồi, nhưng mấy ngày nay, cứ có Diệp Hạo trong bữa cơm là Nhạc Ân lại chộn rộn, quay qua quay về lộn xộn vô cùng. Nên thím Trương phải đưa điều này vào bài giảng làm vợ cho Nhạc Ân. Diệp Hạo đưa tay bưng đồ ăn từ tay thím Trương liếc qua Nhạc Ân mà không kìm được héch miệng, không ngờ được vợ mình có tài giả vờ đáng kinh ngạc như vậy.

” Ăn đi ” Diệp Hạo lên tiếng nhắc nhở hai người ngồi hai bên mình, Từ Gia Huy thì cứ nhìn chằm chằm vào Nhạc Ân, còn Nhạc Ân thì nhìn chằm chằm về phía trước.

Từ Gia Huy giật mình, chớp mắt nhìn qua Diệp Hạo một cái, liền tươi cười :” Haha, mời mọi người ăn cơm” rồi nhanh chóng cầm đôi đũa gắp một miếng cơm cho vào miệng ” Ngon, ngon thật, thím Trương nấu ăn thật ngon ” Từ Gia Huy lấp liếm qua chuyện.

” Cái cậu ăn là cơm ” Diệp Hạo hảo tâm nhắc nhở bạn mình, cơm thì chỉ cần đổ nước vào gạo mà nấu thôi. Rồi lại quay sang Nhạc Ân từ giả vờ nhìn cho đến nhìn thật thành ngẩn ngơ bên cạnh, cầm cái muỗng đặt vào tay cô :” Đồ ngốc, ăn cơm thôi, đừng nhìn nữa ” .

Từ Gia Huy đang gắp một miếng thịt nghe Diệp Hạo nói vậy liếc một cái.

Nhạc Ân hoàn hồn nhìn xuống tay mình thấy cái muỗng, mở to mắt ngạc nhiên, đã ăn cơm rồi sao, thím Trương dặn dò đến lúc ăn cơm phải mời khách . Cái này trước đó Diệp Hạo đã có dạy, nhưng sau bữa ăn đó, Nhạc Ân thích thì mời, không thích thì thôi nên cả nhà dần dần cũng không quan trọng chuyện đó. Nhưng hôm nay có khách a. Nghĩ vậy liền ngừng đầu hướng thím Trương đang cầm đũa ăn cơm bên cạnh mà nói

” Mời thím Trương ăn cơm ”

Rồi quay qua Diệp Hạo đang cho thức ăn vào miệng

” Mời Andy ăn cơm ”

Sau đó là hướng tới Từ Gia Huy ngồi bên cạnh Diệp Hạo đang gắp thức ăn, tươi cười

” Mời khách ăn cơm a ”

Cuối cùng, lại nhớ lời thím Trương nói ‘ ăn cơm đằng hoàng, đừng để Diệp Hạo đút ’, ngồi ngay ngắn xúc muỗng cơm há miệng to mà cho vào, phồng má nhai nhai, khuôn mặt hiện lên vẻ đắc ý vì đã làm đúng lời dặn dò của thím Trương.

....

Từ Gia Huy trở mắt mà nhìn, cánh tay gắp thức ăn bất động tại chỗ, một lát sau nhìn nhìn thím Trương và Diệp Hạo đang nén cười tự nhiên ăn uống, khẽ ho nhẹ một tiếng, gắp thức ăn cho vào miệng, khó khăn mà nuốt xuống, cô gái này đang đùa giỡn sao ?

Bữa ăn diễn ra trong im lặng, Nhạc Ân ngoan ngoãn ăn cơm, thím Trương không biết nói gì, Từ Gia Huy ngơ ngác ăn cơm cũng quên nói chuyện, Diệp Hạo là chủ nhà vậy mà chỉ chú tâm gờ cá cho Nhạc Ân. Cho đến khi con Gấu này giờ bị lãng quên quên hơi Nhạc Ân đi tìm chủ, bò ngúc ngắc dưới chân bàn đến được chân Nhạc Ân thì cọ cọ vào.

Nhạc Ân dừng ăn cúi xuống, thấy con Gấu chột nhớ tới vì ham chuẩn bị để đón khách nên quên mất nó cả buổi chiều, vậy là vứt muống cúi xuống bẻ lên, hôn chùn chụt ” A, Gấu ngoan, Gấu ngoan, ăn cơm a ” , nói rồi muốn cầm muống xúc cơm cho nó. Diệp Hạo nhú mày cầm tay Nhạc Ân lại

” Đã bảo nó không ăn cơm được, nó chỉ uống sữa” nói xong ôm con Gấu từ tay Nhạc Ân đem đến cái làn nhỏ, ở đó có sữa hồi nãy thím Trương đã pha.

” Ngồi xuống, ăn cơm đi ” Diệp Hạo đứng lên đi về chỗ ngồi thấy Nhạc Ân muốn đi tới chỗ con Gấu liền nhú mày nhắc nhở.

Từ Gia Huy lại liếc liếc, nhưng vẫn im lặng ăn cơm không mở miệng.

” Ăn đi, mới này ngoan ngoan lắm cơ mà ” Diệp Hạo gấp miếng cá cho Nhạc Ân, thấy Nhạc Ân vì bất mãn anh chuyện con Gấu mà quên cả giả vờ ngoan ngoãn, đang chu môi cầm muống gầy gầy cơm không chịu ăn, khẳng định là lại muốn không nhèo. Quả nhiên ...

” Không ăn cá, ăn thịt a ” Nhạc Ân lắc nhẹ cái đầu, thở dài ra chiều mệt mỏi

Diệp Hạo gấp miếng thịt để vào muống, nhìn vào mặt Nhạc Ân hỏi thức

” To quá, không ăn đâu ” Nhạc Ân nhú mày cầm muống chọt chọt miếng thịt , thật ra miếng thịt cũng chẳng to lắm

Diệp Hạo đưa miếng thịt lên miệng cắn thành hai, để cả hai vào chén cho Nhạc Ân, vô cùng kiên nhẫn mà chiều theo cô

Thím Trương đứng lên xới thêm bát cơm ỉnh, mấy chuyện này thường thôi, bữa cơm nào có Diệp Hạo , Nhạc Ân cũng đều như vậy, bà quen thuộc đến nhàm rồi. Nhưng Từ Gia Huy đang cúi đầu ăn lại liếc liếc lần thứ 3 trong bữa ăn.

Nhạc Ân lúc này mới mím môi, đưa muống nhàn nhã xúc miếng thịt

” Không xúc được, hừ ” Nhạc Ân thấy chết không sờn, tiếp tục làm nũng

Diệp Hạo bỏ đũa xuống, cầm cái chén của Nhạc Ân, xúc một muống cơm đưa đến bên miệng, không cho phép từ chối

” Không muốn ăn bánh kem à ” , Diệp Hạo đe dọa, cái bánh hôm qua mua vẫn còn hơn nữa cái, một mình Nhạc Ân đã ăn hết 1/3 rồi. Diệp Hạo thấy cô ăn nhiều nên tìm cách hạn chế lại, bằng cách cho cô ăn nhiều cơm hơn, hôm nào không ăn hết cơm sẽ không cho ăn bánh kem.

Đúng là có kết quả, Nhạc Ân thở phì phò, tức giận há miệng ăn cơm, Nhạc Ân thích nhất ăn bánh kem a.

Từ Gia Huy lúc này đã bỏ chén cơm xuống, lấy cái khăn tay lau miệng, lại cầm ly rượu lên uống một hơi sạch sẽ. Được rồi, anh không thể ăn nổi nữa, cái đôi vợ chồng này, có cần diễn đến như vậy không, Diệp Hạo thay đổi tính tình sao, dứt cơm, gấp thức ăn, a ha ha, cô gái kia nữa, không nhèo cứ như một đứa con nít, haha,Diệp Hạo mà thích kiểu con gái như thế sao, Từ Gia Huy lắc đầu nhàn nhạt cười một mình. Một lát sau ngẩng đầu nói với Diệp Hạo

” Các người là ai vậy ?”

Diệp Hạo cầm chén cơm dứt cho Nhạc Ân ăn, nghe vậy quay qua bạn mình nhìn chăm chăm

” Cậu nói mới à ”

.....

” Cô ấy hơi khác thường? ” Từ Gia Huy nhìn Nhạc Ân đang ngồi vuốt ve con Gấu , hỏi một câu mang tính khẳng định

Hiện tại đã ăn cơm xong, Diệp Hạo pha trà ngồi nói chuyện với Từ Gia Huy ở phòng khách.

” Ủ , hơi ngốc một tí ” Diệp Hạo rót cho bạn 1 ly, rót ỉnh 1 ly, nhàn nhạt trả lời

” Vậy sao ” Từ Gia Huy cầm cái chén trà cảm thán, suốt cả buổi cơm quan sát, anh nhận ra biểu hiện của Nhạc Ân chính là tự nhiên, không hề giả tạo. Lại nhìn Diệp Hạo nói tiếp ” Cậu kiếm đâu ra cô vợ nhỏ này vậy ?” anh không ngốc, Diệp Hạo cưới vợ mà anh không biết chứng tỏ là có uẩn khúc gì đó, nhưng rõ ràng Diệp Hạo rất thương cô bé kia, từ đầu Diệp Hạo quen cô, anh thật sự tò mò a.

” Cô ấy đến giành phòng của tôi nên phải làm vợ tôi ” Diệp Hạo rất có tinh thần mà nói đùa một câu, mà sự thật đúng là như vậy, cô giành phòng của anh thật mà.

Từ Gia Huy nheo mắt, bạn mình tâm tình tốt thật , còn biết nói đùa nữa, lại nhìn về phía Nhạc Ân , mỉm cười mà nói với Diệp Hạo ” Một cô bé đáng yêu đây ”

Diệp Hạo không nói rõ, anh cũng không thắc mắc, dù thế nào đi nữa, anh vẫn vui mừng vì Diệp Hạo cưới vợ.

Diệp Hạo nhìn bạn mình, người bạn này, luôn là người hiểu ý anh nhất , chuyện Nhạc Ân rất dài dòng, nói ra cũng vậy , mà không nói ra cũng vậy, cô đã là vợ anh , mọi lí do đều đã không còn quan trọng nữa.

Từ Gia Huy ngồi nói chuyện thêm một lúc thì ra về, Diệp Hạo muốn chở anh về nhưng Từ Gia Huy từ chối rồi gọi cho tài xế của mình, giờ đang ngồi đợi.

” Ân Ân ” Từ Gia Huy nhìn Nhạc Ân bây giờ đang ngồi bên cạnh Diệp Hạo thử gọi, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô, ngoài lời mời ăn cơm đáng yêu của Nhạc Ân

Nhạc Ân cúi đầu vuốt vuốt con Gấu, xem như không nghe . Từ Gia Huy nhìn Diệp Hạo thắc mắc, lại gọi ” Ân Ân ”

Diệp Hạo ngồi im không quan tâm, chẳng nhắc nhở Nhạc Ân , cũng chẳng bảo cho bạn mình biết rằng Nhạc Ân không thích người khác gọi cái tên đó trừ anh.

Thím Trương thấy thế lắc đầu cảm thán Diệp Hạo kì quái, nhìn Từ Gia Huy đang khó xử thì không đành lòng mà nhắc nhở

” Aiz, cậu Huy, cậu phải gọi là Tiểu Ân, mấy cái khác cô ấy chỉ nghe cậu Diệp Hạo gọi thôi ”

Từ Gia Huy nghe vậy nhếch miệng liếc Diệp Hạo, muốn nói rằng ‘ cô ấy thật hợp với cậu ’ , lúc này mới nhìn Nhạc Ân thử gọi :” Tiểu Ân ?”

” Sao ?” Nhạc Ân ngày lập tức ngẩng đầu chớp chớp mắt hỏi Từ Gia Huy

Từ Gia Huy choáng váng, khá lẩm, vậy mà gốc sao, ranh mãnh thì có a

” Tiểu Ân biết tên anh không ?” hỏi này lúc mời cơm, cô kêu ” khách ”, anh nhớ rõ mà, lúc đầu Diệp Hạo có giới thiệu anh với thím Trương và Nhạc Ân, Nhạc Ân chỉ nhìn anh mà không nói gì, anh cứ tưởng cô nhớ tên anh rồi chứ.

” Không biết ” Nhạc Ân lắc đầu, lúc đó Nhạc Ân có nghe đâu mà biết

” Được rồi, anh là Từ Gia Huy, là bạn của chồng em, chúng ta làm quen được không ?” Từ Gia Huy sáng khoái nói chuyện, còn theo thói quen đưa tay ra muốn bắt tay

Nhạc Ân nhìn bàn tay đang đưa ra, lại nhìn qua Diệp Hạo thắc mắc

Diệp Hạo vỗ nhẹ đầu cô cười ” Bạn của anh, cũng sẽ là bạn của em, cậu ấy là người tốt ”

lại liếc bàn tay đang đưa ra của Từ Gia Huy, không nể mặt mà nói ” Cô ấy không thích cầm tay người khác ”

” Hừ, cậu đừng tỏ ra là kẻ đã có vợ đi, hai người thật quá đáng đấy ” Từ Gia Huy sững sủa cả mặt mày rút tay lại, dù chỉ là đùa nhưng trong lòng cũng rầu rĩ, người lạnh lùng như Diệp Hạo cũng đã có vợ rồi, vậy mà anh lại chưa có, aiz, không công bằng mà.

Diệp Hạo không phủ nhận mà đưa tay ôm Nhạc Ân , hếch mặt nhìn Từ Gia Huy, đối lại là một bầu không khí vui vẻ cho cả ngôi nhà.

Đã hơn một tuần kể từ khi Diệp Hạo đi làm lại, văn phòng Trần thúc bình thường đều làm việc không tính ngày giờ nhưng gần đây công việc chủ yếu là trang trí nhà cửa, cứ chậm rãi mà làm không gấp gáp như mấy cái cửa hàng nên Trần thúc quyết định để anh em nghỉ ngày chủ nhật. Diệp Hạo cũng không còn như lúc trước đi sớm về khuya nữa, mà trở thành đi về đúng giờ giấc, trách sao được, là người đã có vợ mà.

Hôm nay lại đúng ngày chủ nhật, Diệp Hạo sáng sớm đã lái xe đến sân bay, bởi vì Diệp lão đã đưa ông bà Nhạc đến.

Diệp Hạo lái xe đến một sân bay tư nhân, đây là nơi đậu máy bay tư nhân của Diệp gia. Hôm qua lúc còn ở nhà ông bà Nhạc, Diệp lão đã điện thoại cho Diệp Hạo chuẩn bị đi đón, ông Nhạc góp ý có thể tự về đến nhà Diệp Hạo, nhưng Diệp lão đã hừ bạn mà nói rằng Diệp Hạo là cháu rể, đi đón ông bà ngoại của vợ mình thì có gì mà phiền phức, nên cứ thế mà làm theo ý ông.

Lúc Diệp Hạo đỗ xe xong đi bộ vào bên trong thì thấy máy bay đã đến rồi, đằng xa, Diệp lão đang đứng nói chuyện với ông bà Nhạc. Bà Nhạc là người thấy Diệp Hạo đầu tiên, không biết nên gọi thế nào chỉ im lặng đứng cười gật đầu. Diệp Hạo đi đến nơi mới cúi đầu chào ba ông bà già:

” Ông nội, ông bà đã đến ”

Ông Nhạc nghe Diệp Hạo chào mình thì cảm động đưa tay vỗ vai cháu rể, aiz, dù đã được Diệp lão thông báo tình hình nhưng chạm mặt nhau rồi, nghe đứa cháu rể này gọi một tiếng ông bà mới thấy mãn nguyện

Bên này, bà Nhạc không cầm được nước mắt, nôn nóng mà hỏi

” Tiểu Ân nó thế nào, nó có khỏe không ?” bà thật mong được nhìn thấy Nhạc Ân ngay lúc này

Diệp Hạo mỉm cười trả lời: ” Cô ấy còn ngủ, cháu không muốn đánh thức cô ấy, bây giờ cháu đưa mọi người về gặp ” anh đã nói chuyện ông bà đến cho Nhạc Ân, tối hôm qua háo hức đến mức nói lảm nhảm đến khuya mới ngủ.

Nói xong đi trước ra lấy xe, Diệp lão cười ha hả hài lòng dẫn ông bà Nhạc đi theo sau, hành lí thì đã cho người đem về trước rồi.

Đáng lẽ ra, mọi người có thể đến sớm hơn, nào ngờ Diệp lão về nhà ông bà Nhạc ở, hàng ngày được ông Nhạc dẫn đi đánh cờ uống trà làm ruộng, sống ở thành phố lớn đã nhàm chán, ông thấy nhớ cảnh thôn quê nhàn hạ, nay được sống như vậy thì thấy thỏa mãn vô cùng, vì vậy nấn ná kéo dài thời gian mặc cho bà Nhạc nôn nóng muốn hét lên. Ông nói, lo lắng làm gì, Diệp Hạo bây giờ rất yêu thương Nhạc Ân a.

Xe về đến nhà thì đã thấy thím Trương đứng đợi ở cửa, thím Trương nghe nói ông bà Nhạc lên đây thăm cháu thì hôm nay đến sớm. Diệp Hạo xuống xe mở cửa bên bà Nhạc trước mới qua mở cửa cho Diệp lão, vì bà Nhạc gần như đã luống cuống cả hai chân muốn chạy ào vào nhà rồi

” Thím Trương, Tiểu Ân đâu ?” bà Nhạc gấp gấp nhìn vào nhà hỏi

” Bà Nhạc, haha, bà đã đến, mau vào nhà đi đã, Tiểu Ân đang còn ngủ a ” mới hơn 6h sáng một chút, Nhạc Ân vô tư vẫn đang ngủ ngon vì đêm qua thức quá khuya.

Cả người bà Nhạc run run, nước mắt lại chảy dài, theo thím Trương đi vào nhà, đến phòng Nhạc Ân thì mở cửa ra nhìn vào

” Tiểu Ân ” bà Nhạc chảy nước mắt khi thấy căn phòng trước mắt, trong căn phòng đã được Diệp Hạo trang trí lại theo ý của Nhạc Ân, cả 4 bức tường toàn dán hình động vật, trên bàn ngủ là một bầy gấu, có cả một kệ giày đủ hình chó mèo, rất nhiều rất nhiều thứ lạ lẫm ... Nhạc Ân đang nằm ngủ trên giường, bên phải là một chiếc gối trống, đó là gối của Diệp Hạo ...

Bà Nhạc cắn môi nghẹn ngào, cháu bà đang bình yên và cháu bà cũng đang hạnh phúc.

” Để nó ngủ đi đã ” giọng ông Nhạc cũng đã khàn khàn bên tai bà, ông đứng sau bà cũng đã thấy mọi thứ, không nén được xúc động, chỉ cố gắng ngăn cản mình rơi lệ.

Diệp Hạo đứng bên cạnh Diệp lão chỉ im lặng nhìn, lát sau Diệp lão mới đi đến chỗ ông Nhạc nhẹ giọng lên tiếng "Được rồi, lại đây ngồi đã, đừng đứng đó nữa", lúc này ông Nhạc mới gật đầu đi qua ghế sofa ngồi, còn bà Nhạc đi vào ngồi lên giường Nhạc Ân mà nhìn cháu.

Nhạc Ân nằm mơ, mơ thấy bà đang khóc lóc đi ra xe, ông cũng chảy nước mắt cố gắng kéo tay bà, đẩy bà vào xe rồi đi, không nhìn lại Nhạc Ân lần nào. Nhạc Ân hoảng sợ, Nhạc Ân nhớ ông bà. Bên tai văng vẳng tiếng nói chuyện, giọng rất quen thuộc, dường như nghe lâu lắm rồi, rất lâu rất lâu rồi, Nhạc Ân mơ màng chảy nước mắt, đây là giọng bà mà, bà ơi.

Bà Nhạc ngồi bên cạnh Nhạc Ân vừa hít mũi vừa nghe thím Trương kể chuyện,

chợt nhận ra Nhạc Ân đang run run, lau khóe mắt đầy nước nhìn kĩ thì thấy Nhạc Ân chảy nước mắt, vội gọi

"Tiểu Ân, Tiểu Ân, cháu sao vậy ? bà đây, bà đây..." rồi đưa tay lau đi giọt nước mắt của Nhạc Ân

Nhạc Ân từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là gương mặt quen thuộc, dù lúc ở với ông bà Nhạc gần gũi gần gũi nhưng khuôn mặt hai ông bà vẫn in đậm trọng đầu Nhạc Ân, Nhạc Ân nhắm mắt rồi lại mở ra để nhìn kĩ hơn, thấy đúng là bà Nhạc thì òa một tiếng khóc nức nở, đưa cả hai tay ôm mặt bà Nhạc mà nói nghẹn ngào

" Bà , bà, bà đi đâu... oa sao bỏ Ân ... oa "

Bà Nhạc cũng không kìm nén nữa, òa khóc to lên ôm lấy cháu, nghe một tiếng " bà " mà trái tim như vỡ vụn

Thím Trương thì khỏi nói, cứ đưa ống tay áo lên lau nước mắt liên tục, ngoài kia ông Nhạc nghe tiếng khóc vụt đứng lên đi nhanh về phòng Nhạc Ân, Diệp Hạo cũng đứng lên, nhưng không đi theo chỉ đứng vậy mỉm cười nhìn vào phòng, bây giờ Nhạc Ân chính là cần ông bà của mình. Diệp lão cũng cảm động nhưng lại gật gù mà cười rưng rưng.

" Tiểu Ân , đừng khóc nữa " ông Nhạc đưa tay vuốt tóc cháu, Nhạc Ân nghe lời đưa tay lên lau nước mắt, miệng mím lại hít mũi một cái quay sang ông Nhạc nói giọng meo meo

" Ông ... "

" Ủ , haha, ông đây , ông đây, Tiểu Ân ngoan giỏi lắm ..." ông Nhạc lại nhin không được vuốt tóc Nhạc Ân tiếp

Bà Nhạc ngồi bên cạnh ôm tay cháu cũng cười, nước mắt đã khô, chỉ còn đôi mắt đỏ hoe

Lúc này đây, Nhạc Ân đã được đưa ra ghế sofa ngồi, ông bà Nhạc hai người ngồi hai bên cháu, Diệp lão và Diệp Hạo ngồi 2 ghế ở hai bên.

Nhạc Ân ở trong phòng thì khóc to lên, đến lúc bình tĩnh được một chút thì Diệp lão bảo đưa ra ngoài phòng khách ngồi nói chuyện, thế là ra ngoài ghế sofa ngồi tiếp tục khóc thút thít.

" Ha ha , Tiểu Ân, cháu gọi ta một tiếng ông nội xem nào " Diệp lão cười khà khà lên tiếng đánh tan không khí im lặng của ba người kia

" Đúng, Tiểu Ân, gọi lão Diệp một tiếng ông nội đi " ông Nhạc hít sâu một hơi, biết ý của bạn , liền hòa theo góp vui

Nhạc Ân mở to đôi mắt mọng nước, nhìn Diệp lão chăm chú, chợt nhíu mày nhớ đến chuyện gì đó liền quay quay đầu sang hai bên tìm kiếm, thấy Diệp Hạo ngồi bên kia thì đứng dậy chạy tới ôm chầm lấy lại khóc " Andy ... oa oa "

Diệp Hạo thấy Nhạc Ân đứng dậy đã nhanh chân cũng đứng dậy, vòng tay đón lấy Nhạc Ân đang nhào vào lòng mình, sợ tay chân cô va vào ghế bàn, vuốt vuốt lưng cô an ủi " Ngoan, sao lại khóc nữa "

" Andy, ông , bà... oa ... ông , bà kia ... " Nhạc Ân là muốn mách Diệp Hạo ông bà mình đã đến

” Ừ, anh biết, ngoan, không khóc nữa, sưng mắt bây giờ ” Diệp Hạo cười , đẩy người Nhạc Ân đang bám lấy mình ra, đưa tay lau nước mắt, lại véo cái mũi đang hít hít mà nói ” Không được khóc nữa, ông bà đến phải cười lên, nhớ chưa ”

Nhạc Ân ngay lập tức gật gật đầu, đưa tay lên quẹt mạnh nước mắt, ôm lấy cánh tay Diệp Hạo, xoay người lại nói ” Ông , bà, Andy đây này , chồng của cháu nha ” nói xong còn cười toe toét.

Mọi người trong phòng nghe vậy đều bật cười, ông bà Nhạc còn hơn thế sung sướng vô cùng khi thấy Diệp Hạo ôm Nhạc Ân, Diệp lão dù mới bị cháu dâu lơ đi cũng bật cười gật gù, tội nhỏ thật yêu thương nhau a.

18. Chương 18

Buổi trưa hôm đó, ông bà Nhạc và cả Diệp lão đều ở nhà Diệp Hạo ăn cơm. Thím Trương đã mua sẵn nhiều thức ăn từ hôm qua rồi, sáng nay chỉ có việc đi mua thêm ít thức ăn tươi sống nữa là đủ, Diệp Hạo nhận nhiệm vụ chở thím Trương đi mua.

Lúc này đây, bà Nhạc và thím Trương đang ở trong bếp nấu ăn với nhau, Nhạc Ân thì ôm con Gấu ngồi trên ghế nói chuyện líu ríu với bà Nhạc. Còn ba người đàn ông thì ngồi ngoài phòng khách đánh cờ.

Diệp lão rất thích đánh cờ tướng, hồi nhỏ cũng thường xuyên chơi với ông Nhạc, nhưng từ khi lên thành phố này làm ăn thì không hề đụng tới, vậy mà những ngày ở nhà ông Nhạc được dẫn đi đánh cờ, tay nghề vẫn không tệ, dường như còn đánh hay hơn trước, khiến ấy ông bạn của ông Nhạc khá là kính nể, Diệp lão càng hứng thú bưng bưng, rảnh rỗi là đem bộ cờ ra so tài với ông Nhạc. Ông Nhạc thì ngày thường vốn nho nhã, chỉ có mấy cái thú vui này làm bạn, nên đương nhiên cũng yêu thích,thế là bạn cứ đem bàn cờ ra là ông tự động xếp cờ không cần hỏi nhiều.

Hai lão ông ngồi nhíu mày lẳng lẳng so tài, thỉnh thoảng nhấp ngụm trà do Diệp Hạo ngồi bên cạnh rót cho. Diệp Hạo lúc này ngồi im lặng nhìn bàn cờ, tuy không biết đánh nhưng nhìn một lúc cũng biết cách đánh, cũng thấy khá thú vị.Khung cảnh trong phòng khách im ắng, giọng trẻ con của Nhạc Ân vang lên

” Andy , làm gì ? ”

Diệp Hạo quay lưng thấy Nhạc Ân đang ôm con Gấu đi về phía anh thì mỉm cười kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, đưa tay lên miệng ý bảo im lặng rồi mới ghé đầu đến bên tai Nhạc Ân hỏi nhỏ

” Sao ra đây, không nói chuyện với bà nữa sao?”

Nhạc Ân nghe Diệp Hạo nói nhỏ bên tai, nháy nháy mắt , không hiểu tại sao Diệp Hạo lại như vậy, nhưng nhanh chóng học hỏi ghé sát tai Diệp Hạo , cũng nói nhỏ nhỏ

” Bà bảo có dầu mỡ, không cho ngồi gần a... ra ngồi với ông ... ” nói xong chớp chớp mắt đưa tai lên chờ Diệp Hạo nói tiếp

Diệp Hạo nhìn động tác của Nhạc Ân lắc đầu cười, phải cố nhịn xuống mới không hôn lên cái má hồng hồng đang đưa tới kia, lại ghé tai cô nói

” Ừ, vậy ngồi đây với anh, nhưng hai ông đang đánh cờ, Ân Ân ngoan ngoãn ngồi xem được không ?”

Nhạc Ân đưa mắt nhìn qua bàn cờ một cái, mới híp mắt gật gật đầu ý bảo là đã biết rồi, biết vì sao Diệp Hạo lại nói nhỏ thế này rồi. Xong xuôi cũng ngồi im lặng xem cùng Diệp Hạo

” Cô ấy rất hạnh phúc ” Thím Trương đang chiên cá nói với bà Nhạc đang đứng bào cà rốt bên cạnh

Bà Nhạc ngẩng đầu mỉm cười gật gù :” Diệp Hạo thật tốt, cả thím Trương nữa ” bà nhìn thẳng thím Trương, chân thành mà nói :” Cảm ơn thím đã chăm sóc Tiểu Ân ”

” Ha ha, cô ấy đáng yêu như vậy, tôi chăm sóc cô ấy rất vui vẻ, có khi không có cô ấy, tôi cũng buồn lắm ấy ” thím Trương nghe bà Nhạc cảm ơn cả trăm lần rồi, nên không khách sáo mà nói ‘ không sao ’ gì đó nữa, giờ đây như hai người bạn mà nói chuyện . Bà đúng là làm công lấy tiền, nhưng ở với Nhạc Ân một thời gian, bà thực sự chăm sóc cô như con gái của mình vậy, đó là tình cảm yêu thương thực sự.

” Nó nói nhiều thật, hồi đó, lâu lắm nó mới nói một tiếng ” Bà Nhạc hứng khởi trò chuyện

” Nhờ cậu Diệp Hạo cả, ở với tôi cô ấy cũng ít nói lắm, aiz, đúng là phân biệt đối xử a ” Thím Trương giả vờ khinh thường cô ngốc nhỏ

” Haha, tôi và ông nhà tôi cũng ghen tỵ lắm ấy chứ, thật là đúng mà, con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, chỉ toàn lo cho chồng ” Bà Nhạc tùm tùm đùa lại, quên mất là ngày trước còn sợ cháu rể hắt hủi cháu mình, cháu mình không lo được cho chồng này nọ ...

Nhà bếp ngay bên cạnh phòng khách, tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ không to nhưng vẫn đủ để mấy người trong phòng nghe rõ, ông Nhạc và Diệp lão nghe thấy bật cười nhìn sang hai vợ chồng trẻ, vậy mà Diệp Hạo vẫn không biểu tình thản nhiên bưng ly trà uống, còn Nhạc Ân càng không biết gì, chăm chú nhìn bàn cờ, mãi vẫn chưa thấy ông mình đi tiếp a.

Ván cờ đã đi vào giai đoạn ác liệt, Diệp lão và ông Nhạc đều nhíu mày híp mắt, vòng hai tay trước ngực suy nghĩ thế cờ. Hai người đánh cờ khá cân sức, nên mỗi trận đều là một trận chiến khó phân thắng bại. Diệp Hạo cũng chăm chú nhìn vào bàn cờ, không rõ biểu tình là đang suy nghĩ về ván cờ hay là chỉ nhìn như vậy mà thôi, còn Nhạc Ân mới đầu bấm môi lại, sau dần dần cắn môi mình, mũi cũng chun lại, làm mặt quỷ, cuối cùng không chịu được nữa bất mãn nói với Diệp lão

” Ông , ông, đi con này nè, không thua, không thua ... ”

Ba người đàn ông ngay lập tức nhìn qua Nhạc Ân lúc này vẫn đang chỉ tay vào con pháo.

Ông Nhạc há hốc miệng, ông đang dồn Diệp lão vào thế bí, ông cũng nhìn thấy con đường thoát , chỉ chờ đợi Diệp lão sa bẫy. Diệp lão nhíu mày nhìn vào con pháo Nhạc Ân chỉ, chợt ngẩng đầu tròn mắt nhìn Nhạc Ân ngạc nhiên vô cùng, ông tìm mãi mới ra được hai con đường thoát, đang so sánh xem đường nào có thể vừa tránh được thế bí lại đánh ngược ông Nhạc, vẫn chưa biết đi đường nào thì Nhạc Ân chỉ con pháo, phát hiện ra đây là một con đường mới, lại còn có thể giúp ông thắng luôn ván cờ. Diệp Hạo nhìn Nhạc Ân, nhìn một lúc lâu mới mỉm cười xoa đầu vợ mình mà nói ” Giỏi lắm, nhưng không được phá hai ông, vậy là không tốt, hiểu chưa?” anh cũng thấy được đường thoát, khả năng tư duy logic của Diệp Hạo rất tốt, nên anh thấy con đường đó ngay từ lúc ông Nhạc đánh quân cờ, thậm chí còn đoán được ông Nhạc sẽ đánh con cờ nào dồn ông nội mình vào thế bí, chỉ là thật sự không ngờ được ...

Nhạc Ân thu tay lại, bĩu môi ủy khuất ” Ông đánh lâu quá a, lâu thật lâu ..”

Ông Nhạc hoàn hồn, cười phá lên , tự hào mà nói ” Giỏi lắm Tiểu Ân của ông, đúng là cháu của ông mà, ha ha ”

Diệp lão bất mãn, giả vờ hừ một tiếng ” Nó là cháu dâu tôi đấy, ông quên à ” rồi mỉm cười gật đầu hài lòng, không vì cháu dâu phá ván cờ, cũng không vì cháu dâu giỏi hơn mình mà nói tiếp ” Tiểu Ân , khá lắm, ta muốn so tài với cháu , mau qua đây ”

Ông Nhạc vội lên tiếng ” Khoan đã, ông có khôn quá không đấy, Tiểu Ân còn chưa chơi cờ lần nào đấy”

Diệp lão nhíu mày nhìn bạn đáp ” Hừ , nó mới chỉ ra được thế cờ đấy, tôi mà đi quân đó thì ông tiêu chắc ”

” Nó là đứa cháu tài giỏi của tôi mà , ha ha ” Ông Nhạc hỉ hả sung sướng mà nói

” Vậy thì tôi đang thách đầu với Tiểu Ân tài giỏi đây ” Diệp lão híp mắt nói với ông Nhạc

” ... ” Ông Nhạc biết mình nói hớ miệng, mới bảo Nhạc Ân chưa bao giờ chơi cờ, lại khen cháu mình giỏi, rõ ràng mắc mưu, phải để Nhạc Ân đánh cờ với Diệp lão thôi, đành hừ một tiếng quay sang Nhạc Ân đang nhíu mày vì mãi chẳng thấy 2 lão ông chơi tiếp nói ” Tiểu Ân của ông, qua đây, cho lão Diệp này biết tay cháu gái ta, qua đây” nói xong đứng dậy vỗ vỗ vào chỗ ngồi của mình

Nhạc Ân ngơ ngác, theo thói quen nhìn qua Diệp Hạo, Diệp Hạo xoa xoa đầu cô, thật sự cũng muốn biết khả năng của Nhạc Ân, vỗ vỗ đầu cô mà nói ” Qua đánh với ông nội ván cờ ”

Lúc này Nhạc Ân mới hiểu ra, rũ mắt nạp vấn đề vào đầu, à, ý bảo mình đi mấy cái con cờ kia, được thôi, vậy là hiên ngang đứng dậy đưa con Gấu cho Diệp Hạo ôm ,đi qua ngồi xuống ghế. Ngồi thẳng người, mắt híp kiêu ngạo nhìn vào bàn cờ, nhưng chỉ ngồi im vậy , không làm gì cả.

Diệp lão ngúc ngắc gật gật đầu , cười tươi xếp lại cờ bên mình, nâng mắt vẫn thấy Nhạc Ân ngồi im, thì trở mắt nhìn nhìn

Diệp Hạo vuốt vuốt lông con Gấu, mỉm cười nhìn Diệp lão và ông Nhạc đang ngồi bên Nhạc Ân hảo tâm nhắc nhở

” Cô ấy không biết xếp cờ mà ”

” À ... ”

” À ... ”

Hai tiếng à cùng vang lên, hai lão ông lúc này mới đưa mắt nhìn nhau, cùng một câu hỏi, nó có đánh được không nhỉ , sao chúng ta chưa suy nghĩ thấu mọi chuyện đã làm như thế này ? , nhưng đã ngồi vào bàn cờ rồi mà, Diệp lão đưa tay lên hào sảng nói

” Lão Nhạc, xếp cờ cho Tiểu Ân, không sao không sao, không biết đánh thì ta dạy nó, dù sao Tiểu Ân cũng có tố chất lắm a ”

Ông Nhạc thở dài ngồi xếp cờ cho cháu, giảng dạy

” Tiểu Ân, quân đỏ của lão Diệp đi trước, cháu đi sau, cháu có biết cách đánh không, còn này thì đi thẳng, nhưng chỉ đi”

” Ân biết a, hứ ” Nhạc Ân nhìn bàn tay ông Nhạc đang xếp cờ, ghi nhớ vị trí từng con cờ, nghe ông mình nói vậy, bất mãn vì bị khinh thường.

Diệp lão bật cười , vỗ chân thích thú mà nói ” Tốt, vậy thì bắt đầu luôn , không ý kiến gì nữa ” , nói là làm, Diệp lão đi một con tốt.

Diệp Hạo dựa lưng vào ghế, tay vẫn vuốt vuốt lông con Gấu, ảnh mắt thản nhiên không lộ chút gì hào hứng hay đặc biệt quan tâm khi nhìn bàn cờ, nhưng sâu trong đôi mắt là một tia thích thú được che giấu rất kĩ, ở đó có hình ảnh cô vợ ngốc trước mắt của mình.

Ván cờ được diễn ra nhanh chóng ... vì Nhạc Ân đi rất nhanh, không suy nghĩ, không chần chờ, không ngần đầu nhìn đối thủ, Diệp lão vừa ra quân, Nhạc Ân đã nhanh chóng đáp lại, chưa tới 3 phút, Diệp lão và ông Nhạc bạc mặt sững sờ, không tin nổi vào mắt mình, ông Nhạc trợn mắt nhìn cháu mình, Diệp lão thì nuốt nước miếng nhìn con Tướng của mình đã chết từ khi nào.

.....

Bữa ăn hôm nay không cần Diệp Hạo gấp thức ăn cho Nhạc Ân, bởi vì cả chén cơm của Nhạc Ân đang bị 2 đôi đũa hướng đến không ngừng

” Tiểu Ân, ăn đi nào, cháu gái tài giỏi của ta” ông Nhạc cười há miệng, quên cả ăn cơm

” Tiểu Ân, ăn đi nào, cháu dâu tài giỏi của ta ” Diệp lão không chịu thua, gấp ngay một miếng thịt cho Nhạc Ân, nhìn cháu dâu bằng con mắt hài lòng, dù vừa nãy đã thua 3 ván liên tục, bà Nhạc không đến gọi ăn cơm chắc ông không cho Nhạc Ân đứng dậy.

Diệp Hạo lẳng lặng ăn cơm, hôm nay không ngồi gần Nhạc Ân, hai vị trí hai bên đã bị hai lão ông chiếm giữ rồi.

Bà Nhạc và thím Trương nhìn 3 ông cháu cười tươi vui vẻ chưa từng thấy, bà Nhạc nhìn qua Diệp Hạo im lặng, gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén cho anh rồi cười nói

” Cháu rể, ăn nhiều vào ”

Diệp Hạo nhìn miếng thịt gà mỉm cười, gật đầu một cái, hướng bà Nhạc nói

” Bà gọi cháu là Diệp Hạo ” nói xong cúi đầu ăn miếng thịt gà

Bà Nhạc gật gật đầu, vẫn mỉm cười hiền hậu nhìn Diệp Hạo một lát mới ăn tiếp, bà muốn nói 1 tiếng cảm ơn Diệp Hạo, nhưng hình như không cần nữa rồi, nghe giọng nói là bà biết Diệp Hạo rất tôn trọng bà, cũng vì cháu rể yêu cháu gái bà đây mà.

Nhạc Ân nhìn cái chén đầy thức ăn, không làm nũng như mọi khi, kiêu hãnh mà nhai cơm, nghe hai lão ông tăng bốc, a, thực sự thích cảm giác này, Nhạc Ân rũ mắt cười thầm. Nhưng ăn vài miếng chợt nhú mày lại, lại quay quay đầu tìm kiếm, thấy Diệp Hạo lẳng lặng ăn cơm, đứng dậy bưng chén cơm đến ghế Diệp Hạo chu miệng nói, không quan tâm 4 người lớn trong nhà

” Andy, dứt cơm cho Ân , Andy sao ngồi xa a ”

Diệp Hạo quay mặt qua thấy Nhạc Ân, liền đưa tay cầm lấy chén cơm mà nói

” Hôm nay ngồi ăn với hai ông đi, ngoan , có người lớn phải nhường nhường” rồi đứng lên dắt tay Nhạc Ân về chỗ ngồi

” Nhưng Andy ngồi xa ... ” Nhạc Ân ngồi vào ghế ngược đầu nhìn Diệp Hạo buồn bã nói

Diệp lão ngay lập tức đứng dậy ngồi qua ghế Diệp Hạo, không hề phiền lòng tí nào nói với Diệp Hạo

” Hạo Nhi, ngồi đó, ta sợ ý, ta sợ ý mất , ha ha ”

Diệp Hạo khó xử nhìn ông, nhưng Diệp lão trừng mắt nhìn lại anh

” Ngồi đó, không có lời thôi gi cả, vợ chồng phải ngồi với nhau” , trong lòng cười thầm, hai đứa nhỏ thật gần bố a

Diệp Hạo nghe lời ông, cũng không chần chừ nữa ngồi xuống, ngay lập tức Nhạc Ân cười toe toét ôm lấy cánh tay Diệp Hạo, cọ cọ đầu vào nói:

” Andy, Andy, Andy”

Diệp Hạo hít sâu một hơi, trong trái tim mềm mại ,mỉm cười xoa xoa cái đầu đang dụi vào mình, cưng chiều mà cầm muỗng dứt cơm cho Nhạc Ân, nhìn Nhạc Ân vui vẻ nhai nhai hưởng ông bà mình lắc lư đầu.

Ba người còn lại trừ thím Trương nháy mắt nhau cười , tiếp tục vừa ăn cơm vừa cười ha hả do Nhạc Ân làm nũng với Diệp Hạo.

Buổi tối, Diệp lão thỏa mãn kéo ông bà Nhạc rời nhà Diệp Hạo về nhà mình, bởi vì cả chiều hôm nay ông Nhạc cũng thua Nhạc Ân liên miên a, haha, cứ chê cười ông đi, chính mình cũng thua .

Ông bà Nhạc dù là bất đắc dĩ theo Diệp lão ra xe nhưng không còn buồn bã nữa. Lúc chiều bà Nhạc muốn ở lại với Nhạc Ân, nhưng ông Nhạc nháy nháy mắt nhìn về Diệp Hạo, bà Nhạc xấu hổ cười cười hiểu ra, không nên làm phiền 2 cháu . Nhưng lí do quan trọng hơn, Diệp lão đã cho người đưa hành lí của ông bà về nhà Diệp lão rồi, hình như không cho hai người bạn cơ hội từ chối, hai ông bà ” bất đắc dĩ ” đành phải về nhà Diệp lão.

Chỉ không ngờ, khi cả ba về đến nhà Diệp lão đã thấy có khách đặc biệt chờ ở đó.

Trong đại sảnh rộng lớn, hai mẹ con Chu Lệ Băng đã đứng đó hướng Diệp lão tươi cười chào hỏi. Ghế đối diện là bà Diệp cũng đứng dậy chào ông và ông bà Nhạc nhưng khuôn mặt không một cảm xúc.

Diệp lão nhú mày nhìn tình hình trước mắt, quay qua bảo lão Thâm quản gia đưa ông bà Nhạc về nơi nghỉ ngơi, lại hướng qua bạn tươi cười bảo đợi ông một chút . Đợi hai người kia đi , Diệp lão mới từ từ đi tới ghế ngồi, gạt đầu nhân nhật chào cả 3 người trong phòng. Đợi họ nói trước.

Bà Chu đợi Diệp lão ngồi xuống xong, xởi lời lên tiếng

” Chú Diệp , đã tối rồi mà vẫn phải làm phiền chú rồi , ha ha ” Bà đã đợi ông suốt một giờ rồi, nhưng biết được hôm nay nhất định có Diệp lão ở nhà nên cố gắng đợi, mấy ngày trước tối cũng không có nhưng vẫn ngồi đợi đấy thôi.

Diệp lão cười xã giao đáp ” Không biết Chu phu nhân có lời gì muốn nói ?”

Bà Chu cười cười, nuốt nước miếng mới tươi cười nói tiếp ” Cháu đến đây để bàn về chuyện cưới xin của Tiểu Băng , ha ha” dừng lại nhìn qua Chu Lệ Băng đang cúi đầu một cái, quay đầu về phía Diệp lão nói

tiếp ” Đã đính hôn gần 3 tháng rồi, cháu nghĩ cũng đã đến lúc cho hai đứa nói cưới nhau ” , nói xong im lặng chờ đợi Diệp lão nói

Diệp lão bình thần nhìn hai người trước mắt, lại nhìn Chu Lệ Băng, người này, ông biết. Ông có thấy Diệp Hạo đưa cô gái này đi ăn hai lần, hai lần đều là tình cờ, hai người đó cũng không nhìn thấy ông. Lúc đó ông cũng như Từ Gia Huy, nghĩ rằng đó là bạn gái Diệp Hạo, nếu chiều theo tính cách của Diệp Hạo mà nói thì là như thế. Nhưng một ngày, Diệp Bảo thông báo với ông là đã đính hôn, lúc đưa cô gái kia về nhà ông mới biết đó là Chu Lệ Băng, nên hơi bất ngờ và khó hiểu. Nhưng xưa nay chuyện của Diệp Thiên Minh và mấy đứa cháu ông không quản đến, vì tất cả đều dư dả bản lãnh tự làm tự chịu rồi. Hiện tại Diệp Hạo đã có Nhạc Ân, ông cũng không quan tâm chuyện cũ làm gì nữa. Diệp lão lắc đầu cười nói với bà Chu

” Chu phu nhân, chuyện này là của bọn trẻ, ta không quản được, chúng đã lớn, tự mình quyết định ”

Bà Chu siết chặt tay, nếu không phải vì Diệp Bảo sau khi đính hôn, không hề thấy mặt mũi, dù Chu Lệ Băng muốn cái gì, Diệp Bảo cũng đáp ứng, bà thậm chí còn rất hãnh diện, nhưng hiện tại thì bà thấy sốt ruột rồi, dù là hôn nhân thương mại nhưng cũng không nên trì hoãn lễ cưới lâu như vậy chứ. Đáng giận nhất là cái nhà này không một ai quan tâm chuyện này, mấy ngày liên tục bà và con gái đến đây, chưa một lần gặp Diệp Thiên Minh, Diệp lão thì đi chơi, còn bà Diệp thì không mặn không nhạt, thậm chí có lúc còn phải ngồi trong phòng khách chờ đợi người đến, bà nghĩ rằng, khó khăn lắm mới tìm được chỗ ngon lành này, bà không thể dễ dàng để nó trôi đi được.

Diệp lão nhú mày chờ đợi bà Chu nói tiếp, chỉ thấy bà ta suy nghĩ mãi không thôi, lại liếc qua Chu Lệ Băng cúi thấp đầu thở dài một hơi, quay qua bà Diệp nói

” Diệp Bảo đâu rồi ?”

Bà Diệp cong môi trả lời Diệp lão , giọng điệu thản nhiên với chuyện con trai mình, nhưng vẫn giữ tôn trọng với Diệp lão

” Dạ, nó đi công tác thì phải, cha cũng biết 2 anh em nó đi đâu cũng không báo cho ai cả mà, quen thói tự quyết định rồi ” , , rất giống Diệp Thiên Minh, bà cúi đầu nói thầm

Diệp lão lại thở dài quay sang hai mẹ con bà Chu nói ” Đành đợi nó về rồi nói chuyện cũng được, chứ thật sự ta cũng không quyết định được ... ”

Bà Chu cứng người nén tức giận xuống, niềm nở mà nói ” Cháu nghĩ thế này, trong thời gian đợi Diệp Bảo về, cứ để Tiểu Băng ở đây cho quen, dù sao trước sau gì nó cũng là con dâu trong nhà ” bà ta đánh bài liều đưa ra ý kiến

Ngay lập tức cả Diệp lão lẫn bà Diệp đều nhú mày lại, chưa cưới mà cho về đây ở, bà ta không quan tâm danh tiết con gái mình thì thôi, cũng không màng đến cảm nhận của nhà họ Diệp này sao, nhưng cũng khó xử không biết nên nói gì , tầng lớp thượng lưu cao quý không cho phép bà Diệp lỗ mãng , còn Diệp lão thì nghĩ nghĩ cũng không cần từ chối, dù sao Chu Lệ Băng cũng đã tới nhà này ăn cơm mấy lần, vả lại ông ở riêng một khu riêng biệt nên không quan tâm mấy chuyện gia đình con cháu.

Cuối cùng Diệp lão đứng lên về phòng mình, ông còn hai người bạn phải tiếp a. Còn bà Nhạc lịch sự tạm biệt xong cũng đi lên lầu, để lại bà Chu nắm lấy tay con gái đứng đó , trong đôi mắt bà Chu phần hận quyết tâm không buông tha chuyện này, lại vỗ bàn tay Chu Lệ Băng mà khuyên nhủ ở lại cho tốt, cuối cùng rời đi.

Chu Lệ Băng nhìn mẹ rời đi thẫn thờ ngồi xuống, trong đôi mắt hiện lên sự mệt mỏi.

19. Chương 19

Ngày hôm sau, Diệp Hạo đi làm bình thường trở lại, vì ông Nhạc đã có Diệp lão đưa đi chơi, còn bà Nhạc cùng Nhạc Ân được thím Trương dẫn đi mua đồ, căn bản không cần đến anh nghĩ làm đi theo. Nhưng đến buổi tối cả nhà lại tụ tập ăn uống ở nhà Diệp Hạo, ăn xong mới ai về nhà nấy.

Nhạc Ân cả ngày vui vẻ không thôi, lúc đi theo bà Nhạc mua đủ thứ đồ, lúc đi bồi hai ông nội ngoại của mình đánh cờ, lúc thì chạy theo con Gấu giờ đã biết chạy ra khỏi nhà, cứ tưởng quên mất Diệp Hạo đang

ở chỗ làm, nhưng đến tối mới biết rằng không phải vì Nhạc Ân sẽ đeo Diệp Hạo như cái kẹo kéo mà kể lễ chuyện đã làm hôm nay.

Một tuần sau, ông bà Nhạc phải về quê. Diệp lão buồn bã giận bạn suốt một ngày không nói chuyện, khiến ông Nhạc phải tìm mọi cách lấy lòng. Ông bà Nhạc không phải không muốn ở gần Nhạc Ân, muốn quá đi chứ, nhưng cháu mình giờ đã có Diệp Hạo chăm sóc, ông bà ở lại cũng không làm gì thêm được. Với lại quê nhà đó dù không phải là quê cha đất tổ, nhưng ông bà sống ở đó đã 18 năm, bạn bè hàng xóm vô cùng thân thiết, ông bà cũng đã già, ở đây tuy có Diệp lão nhưng không có cuộc sống thanh nhàn như ở đó được. Vốn là nói về luân, sau cùng vì Diệp lão giận quá nên quyết định về sống ở đó thêm ít năm đã, rồi sau đó chuyển tới đây cũng không muộn, hàng năm ông bà sẽ đi thăm cháu, Diệp lão cũng có thể về nhà ông bà ở lại, hưởng thụ cuộc sống dân dã. Diệp lão suy ngẫm thấy hợp lí, hừ mũi bất mãn bạn nhưng quay lưng đi thì cười thầm, đúng là cuộc sống ở nhà ông Nhạc vui vẻ hơn ở đây nhiều, ông sẽ ” cố gắng ” chăm chỉ đi thăm bạn.

Ngày cuối cùng ông bà Nhạc lưu lại nhà Diệp Hạo ngủ, ngày đó Diệp Hạo về sớm. Lúc này đây bà Nhạc cùng Nhạc Ân đang giúp thím Trương nấu ăn, Diệp lão có chuyện chút nữa mới đến ăn cơm, ông Nhạc ngồi ở ghế sofa trầm tư. Diệp Hạo mới đi làm về tắm rửa thay đồ xong thì ra ngoài phòng khách, vừa mở cửa đã thấy ông Nhạc nhìn mình

” Diệp Hạo, ông có chuyện muốn nói với cháu ”

Ông Nhạc thấy Diệp Hạo ” dạ ” một tiếng, liền đứng dậy vào phòng Nhạc Ân, ở đó có hành lí của hai ông bà, lấy ra một cái túi nhựa đựng hồ sơ dày cộm rồi bảo Diệp Hạo vào phòng anh nói chuyện.

Ông Nhạc an vị trên giường thì nói Diệp Hạo qua ngồi cùng, sau đó từ từ mở cái túi nhựa lấy ra một đồng giấy tờ hướng Diệp Hạo nói

” Diệp Hạo, những thứ này là của cha Tiểu Ân để lại cho nó, nay ta giao lại cho con ”

Diệp Hạo nhận lấy giấy ra xem, quyền sở hữu 3 mảnh đất, không phải là 2 quả núi và một mảnh đất rộng gần 3 hecta, và ... một khoảng tiền gửi ngân hàng khổng lồ, trải đều cho 3 ngân hàng. Diệp Hạo nhíu chặt mày thắc mắc nhìn ông Nhạc, đây là một khối tài sản rất lớn.

Ông Nhạc lắc đầu cười khổ, ngậm ngùi thở dài một hơi mới từ từ nói ” Diệp Hạo, cháu là chồng của Tiểu Ân, cháu cũng nên biết mọi chuyện. Vốn dĩ ... ” Ông Nhạc hơi dừng lại một chút, khó khăn mở lời ” lúc đầu ta đã muốn đưa cho cháu những thứ này, nhưng nghĩ ta chưa biết liệu cháu có thương yêu Tiểu Ân ngốc nhà ta hay không ... ” giọng ông Nhạc nghẹn ngào ” nếu cháu không thương nó ... ta .. ta ... còn có cái này để nghĩ cách khác, ta dự định dùng những thứ này kiếm cho nó một nơi nương tựa, để chúng ta sau này ra đi cũng thanh thản ” xong hít một hơi mới nói ” cháu đừng hiểu lầm ta mang những thứ này ra để cảm ơn cháu đã yêu thương Tiểu Ân, chỉ là cũng đến lúc giao chúng cho cháu, ta có giữ cũng không làm được gì ... ”

Diệp Hạo lắng nghe, hiểu tâm tình của ông, đúng là lúc đó anh cũng chưa yêu thương Nhạc Ân, ông ấy không tin tưởng anh cũng đúng, ông ấy chỉ tin tưởng vào Diệp lão mà thôi. Diệp Hạo gật đầu trả lời

” Cháu hiểu mà, nhưng những thứ này là sao ? ”

Ông Nhạc gật gù vì Diệp Hạo thông cảm lòng, lão Diệp kia nói không sai, Diệp Hạo là một đứa trẻ thông minh chín chắn a. Ông lại nói tiếp

” Những thứ này ta đã nói chuyện với ông nội của cháu, chính lão Diệp bảo ta tự quyết định, đương nhiên là ta muốn giao lại những thứ này cho cháu rồi, cháu nhận lấy, muốn làm gì thì làm, dù sao chúng đã vô dụng trong tay ta mười mấy năm trời rồi ”

Ngày đó, con gái ông đi học xa về nhà, ngày hôm sau xuất hiện một người đàn ông là con lai đến nhà ông nói muốn gặp con gái ông, nhưng con gái ông không muốn gặp, người đó đứng ngoài cửa đến hơn nửa ngày, ông bà thấy đáng thương mới đưa vào nhà. Sau đó, ông bà mới biết đó là người yêu của con gái mình, vì giận anh ta nên cô mới bỏ về nhà. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ông thấy người đàn ông đó, sau đó cùng chính là con rể ông.

Con gái ông vốn tự lập rất cao, rời quê nhà lên thành phố lớn học đại học, ông bà vốn đã quen tính cách con, cũng không cưỡng cầu. Khi người đàn ông kia đưa con gái ông bà về lại thành phố, ông bà vốn xa con đã quen nên hơn một năm cô không về nhà cũng không thắc mắc, vì cô thường xuyên điện thoại về, lại bảo đang vừa học vừa làm ở một công ty, công việc rất thú vị, ông bà nghe giọng con gái vui vẻ cũng không lo lắng. Nào ngờ mấy tháng sau, mới mấy hôm trước còn nghe cô điện thoại về trò chuyện mà mấy hôm sau, có một người đàn ông nước ngoài tìm đến ông bà, người đó buồn bã báo tin con gái ông đã mất, cả người con rể ông mới gặp một lần cũng đi theo cô. Hoang mang, đau đớn, bà Nhạc còn ngất xỉu hôn mê, người đàn ông đó hai ngày sau lại xuất hiện, mang theo Nhạc Ân lúc đó mới mấy tháng tuổi, vội vã đưa ông bà và Nhạc Ân đi về một nơi cách đó rất rất xa, đó chính là nơi mà ông đang ở hiện nay, giao Nhạc Ân cho ông bà, liền bỏ đi, ba tháng sau mới trở lại.

Ông Nhạc ngồi đó, vô lực buông vai, thở dài, mắt đã đỏ kể tiếp câu chuyện

Ông nội Nhạc Ân là một lão đại của một thế lực nào đó rất lớn, ông Nhạc không hề biết thế lực đó, nhưng đại khái là lúc trẻ ông qua Pháp thì gặp bà nội của Nhạc Ân, ông ta ở quê nhà đã có vợ và con, nhưng bản tính đàn ông thời đó vẫn là 5 thê 7 thiếp, bà nội Nhạc Ân là một tiểu thư quý tộc, quen biết ông trong buổi tiệc sinh nhật của mình, đem lòng yêu ông. Bà không hề biết ông ở quê đã có vợ, vô tư yêu, vô tư sinh ra một đứa con trai, đợi chờ ông cưới, nhưng đến lúc đi tìm ông thì mới biết được sự thật, không cần ông nữa mà đem con trai về Pháp tự nuôi dưỡng. Ông nội Nhạc Ân vốn cũng yêu bà, hàng năm đều qua thăm con trai, cho đến lúc người con trai đó khôn lớn, thành tài, ông nội Nhạc Ân ở bên này bệnh nặng, người con trai qua thăm cha mình thì gặp con gái ông Nhạc. Người con trai đó đương nhiên là cha Nhạc Ân.

” Ta nghe nói người con rể đó rất yêu con gái ta ” Ông Nhạc nở nụ cười hiếm hoi “Thật ra con rể ta bên Pháp vốn là cháu ngoại độc tôn, thừa kế gia tài đồ sộ từ ông bà ngoại, cũng có công việc bên đó nhưng nó vì không muốn con gái ta xa quê nhà, xa hai vợ chồng ta sang Pháp quá sớm, nên quyết định ở lại làm ăn bên này, nào ngờ hai đứa anh trai khác mẹ của nó tưởng rằng nó ở lại là muốn chia tài sản, nhân lúc ông nội Nhạc Ân bị bệnh liền muốn giết nó ” Ông Nhạc nói đến đây thì rùng mình, chuyện giết chóc với người như ông thật đáng sợ.

” Lúc con gái ta có thai Tiểu Ân, vốn là nó muốn về thừa chuyện để tổ chức hôn lễ, nhưng sau đó xảy ra tai nạn bị thương, con gái ta biết có người muốn hại nó nên hoãn chuyện đám cưới, cứ vậy chăm sóc nó đến lúc Tiểu Ân ra đời, vốn là yên ả hạnh phúc, nhưng ... Tiểu Ân ra đời, ông nội nó thực thích, dù bệnh nhưng lúc nào cũng muốn gặp con bé, thế là ... hai đứa con trai đó quyết tâm hại ... cả nhà Tiểu Ân ... ” trên khuôn mặt già nua của ông Nhạc rơi nước mắt.

Frank, người đỡ đầu của Nhạc Ân, cũng là quản gia thân tín bên người bà nội Nhạc Ân đã kể lại câu chuyện này với ông Nhạc, lúc Nhạc Ân mới 4 tháng tuổi, trong một đêm xảy ra hỏa hoạn, con gái ông không thoát được, con rể ông đi có công việc trở về thì lao mình vào biển lửa, ôm được Nhạc Ân ra ngoài giao cho Frank, vốn vì lo lắng cho cậu chủ mà đi theo bảo vệ, xong thì người con rể đó lao lại vào biển lửa, đi theo con gái ông.

Con rể ông chết, nhưng Nhạc Ân vẫn còn, ông nội Nhạc Ân vì đau lòng quá mức muốn đón cháu gái về nuôi dưỡng, hai người con trai ác độc kia tìm cách giết luôn đứa cháu tội nghiệp, Frank đưa Nhạc Ân về cho ông bà Nhạc, lại đưa cả nhà ông bà Nhạc trốn tránh ở một nơi rất xa, sau đó thì trở về.

” Ba tháng sau, ông Frank trở về, giao cho ta những thứ này, bảo đó là của Nhạc Ân, rồi trở về Pháp vì bà nội Nhạc Ân bệnh nặng, ông ta trước khi đi có nói sẽ trở về lại thăm Nhạc Ân, lúc ông ta đi rồi, ta lên bà nhà ta trở về thành phố nơi con gái ta gặp nạn muốn biết những ai đã giết con ta, thì nghe nói thế lực của ông nội Nhạc Ân trong một đêm bị hỏa hoạn thiêu sạch, những kẻ hãm hại gia đình con gái ta thậm chí không còn một ai, ta thực sự kinh sợ, trở về lại, sau này ta mới nghe chính miệng ông Frank bảo là do bà nội Nhạc Ân trả thù cho con trai mình ... ” Ông Nhạc kể đến đây thì bình tĩnh lại, câu chuyện năm đó cho đến bây giờ ông vẫn không dám tin, vẫn cứ ngỡ là một giấc ác mộng mà thôi, nhưng nắm mồ của con gái và con rể vẫn còn đó, nói cho ông biết không có gì là không thể.

Diệp Hạo im lặng lắng nghe toàn bộ câu chuyện, có chút bất ngờ, lại có chút cảm động, ba mẹ Nhạc Ân thực sự rất yêu nhau mới có thể sống chết vì nhau như vậy, trong đầu hiện lên khuôn mặt đáng yêu của vợ mình, con người đen trầm xuống, có lẽ số phận cha mẹ Nhạc Ân quá bi đát nên ông trời để cho cô sống cuộc sống vô ưu vô lo như bây giờ.

” Bà nội của Ân Ân thế nào ... ?” Diệp Hạo nhàn nhạt hỏi, lần Nhạc Ân có chuyện, ông nội có nói qua bà nội Nhạc Ân là người Pháp, rồi người quản gia tên Frank đó nữa ...

” Bà ấy đã mất, mấy tháng sau khi trả được thù hận, bà ấy cũng bệnh nặng mà qua đời, ông Frank năm nào cũng qua thăm Tiểu Ân, hai năm nay hình như cũng không được khỏe nên không thể sang được ... ông ấy nói ... bà ấy rất thương Tiểu Ân , nhưng ... ” Ông Nhạc lại thở dài

Diệp Hạo rũ mắt xuống nhìn vào đồng giấy tờ trên tay, ông Nhạc thấy vậy liền nói

” Đất đai là năm đó con rể ta mua, ông Frank không biết kinh doanh nên cứ vậy sang tên cho Tiểu Ân, còn tiền là toàn bộ tài sản của nó, ông Frank đều chuyển thành tiền, gửi vào 3 ngân hàng, hàng năm đều tự tay xử lí số tiền đó, ta chỉ có việc giữ giấy tờ này cho Tiểu Ân thôi ”

Vợ mình là một tiểu phú bà a, Diệp Hạo lắc đầu cười khổ.

” Cháu cũng không biết kinh doanh ... ” Diệp Hạo chưa nói hết ông Nhạc đã cắt lời

” Aiz, ta càng không biết a, cái này là của Tiểu Ân, ta chỉ cầm dùm nó, bây giờ giao cho cháu chính là giao cho nó, cháu muốn làm gì ta không cần biết , muốn hủy đi cũng được đó , ha ha ” Ông Nhạc cảm thán cười đùa, không đợi Diệp Hạo nói gì đã nói tiếp

” Diệp Hạo, ta giao Tiểu Ân cho cháu ... cháu hãy chăm sóc cho nó ... ta và bà nhà vốn rất muốn nói với cháu một tiếng cảm ơn ... ”

” Cháu yêu cô ấy ” Diệp Hạo không đợi ông Nhạc nói hết đã lên tiếng khẳng định

” Cháu rất yêu cô ấy ”

^:)^ (aiz, type cái đoạn cha mẹ của Nhạc Ân mà hãi hùng, mình cũng đọc nhiều truyện thảm thiết hơn thế, nhưng cái câu chuyện này thật sự khâm phục con bạn ta quá , mặc dù câu chuyện hơi khó tin ha ha)

Bà Nhạc nhìn ông Nhạc và Diệp Hạo từ trong phòng đi ra, trong mắt nhuốm buồn nhưng ngay lập tức cố xóa tan nó, Nhạc Ân cũng đã yên bề gia thất, lại rất hạnh phúc, ông bà còn buồn chuyện cũ làm gì, con gái và con rể bà trên trời chắc cũng đang vui vẻ.

Buổi tiền đưa đương nhiên có nước mắt, chỉ mỗi bà Nhạc khóc còn Nhạc Ân đứng bên cạnh chu môi lau nước mắt cho bà. Tối hôm qua cả hai ông bà Nhạc đều ngủ với Nhạc Ân, nghe lời Diệp Hạo mà cũng cố tư tưởng cho Nhạc Ân trước, nên lúc này đây chỉ mỗi bà Nhạc nước mắt ngắn dài vì sắp xa cháu, ông Nhạc và Diệp lão tươi cười trò chuyện trước lúc rời đi, Diệp Hạo thì đứng yên lặng nhìn cô vợ nhỏ của mình.

” Bà đừng khóc, bà về nhà , Ân sẽ về thăm bà ... a... đừng khóc ... nhớ Ân thì ở lại thôi ... a ... khóc hoài ... hư a ” Nhạc Ân miệng nói, tay chăm chăm lau nước mắt cho bà, cứ rơi giọt nào là lại nhẹ nhàng lau đi giọt đó, khiến bà Nhạc muốn ngừng khóc cũng không được.

Ông Nhạc nghe Nhạc Ân nói mỉm cười vuốt tóc cháu yêu, lại hòa theo cháu trên vợ mình

” Bà thế mà để cho Tiểu Ân nó chê kìa, ha ha”

Bà Nhạc nghe vậy vừa cười vừa khóc, một lát thì cũng tự lau nước mắt, bình tĩnh trở lại. Tối hôm qua lúc mới nói ông bà sẽ về quê, Nhạc Ân còn hoảng hốt, ông bà phải thay nhau luyện miệng, nói không ngớt đủ mọi lí do, cuối cùng cũng khiến Nhạc Ân gật gù đã hiểu, lúc này đây, Nhạc Ân dùng những lời ông bà đã an ủi cô để an ủi lại bà Nhạc, bà Nhạc nghĩ đến điều đó càng tươi cười lên thêm 1 chút.

Ông bà Nhạc không đi máy bay của Diệp lão, mà đi tàu lửa quen thuộc, ông bà cũng chưa về nhà vợ, mà đi thăm mộ con gái mình. Lúc lên tàu, bà Nhạc cố gắng thò đầu ra cửa sổ mà vẫy tay với Nhạc Ân, đến lúc tàu rời xa không còn nhìn thấy, Nhạc Ân mới ôm Diệp Hạo mà nức nở, a, Nhạc Ân buồn lắm, nhưng ông bà đã nói ông bà đi xa thì Nhạc Ân sẽ về thăm ông bà, lúc đó bắt Diệp Hạo đưa đi , về quê khoe Diệp Hạo, nghĩ đến điều đó, Nhạc Ân đang khóc liền mỉm cười tủm tỉm, Diệp Hạo vuốt lưng cho cô vợ không hề hay biết ông bà ngoại đã dạy cho vợ mình đem mình ra trưng bày, aiz.

Trong một căn phòng xa hoa sang trọng, căn phòng rộng rãi yên tĩnh làm cho tiếng nhạc chờ điện thoại thêm rõ ràng, một lúc lâu sau, điện thoại títt títt báo hiệu không ai bắt máy.

Chu Lệ Băng vô lực buông điện thoại xuống, cô đã gọi cho Diệp Bảo không biết bao nhiêu lần mỗi ngày, nhưng điện thoại rõ ràng là có tín hiệu, nhưng không một lần được bắt máy. Đã bao lâu rồi cô không gặp được Diệp Bảo, đính hôn xa hoa, mua trang sức, mua quần áo, rồi tổ chức triển lãm tranh cho cô, lúc đó anh khiến cô như đi trên mây vì thực hiện được ước mơ của mình, vậy mà cả tháng nay cô chưa một lần thấy anh, chưa một lần liên lạc được với anh, đây là chuyện gì, cô lo sợ, cô lo sợ những gì mình bỏ qua để tìm đến cuộc hôn nhân không tình yêu này sẽ uổng phí.

Chu Lệ Băng bất giác rơi nước mắt, ở nhà mình, mọi người vô tình, ở Diệp gia, mọi người vô nghĩa, cô rồi sẽ ra sao đây? Nâng mí mắt, Chu Lệ Băng bấm một dãy số quen thuộc, dù cô đã xóa nó đi

” Anh, em có thể gặp anh được không ?”

Chu Lệ Băng tao nhà nâng ly cafe lên môi nhấp một ngụm, khuôn mặt mệt mỏi lúc này đã tan biến, ngồi trong quán cafe này, khuôn mặt cô tràn đầy xinh đẹp thuần khiết, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt trong quán.

Diệp Hạo đẩy cửa đi vào nhìn về vị trí quen thuộc rồi đi tới, kéo một chiếc ghế đối diện Chu Lệ Băng rồi ngồi xuống

” Em đã gọi cho anh rồi, một cafe đen ” Chu Lệ Băng mỉm cười nói, đôi mắt rạng rỡ nhìn Diệp Hạo

” Em có chuyện gì sao ?” Diệp Hạo nhàn nhạt mở miệng, nhìn người phục vụ đặt ly cafe xuống trước mặt

” Không có chuyện không tìm anh được sao ?” Chu Lệ Băng nghiêng đầu nháy mắt cười, hiện lên chút ngây thơ

” Anh đang làm việc ” Diệp Hạo lắc đầu, rồi cầm ly cafe uống

” Aiz, gặp anh thật sự khó khăn a, em nhớ anh nên muốn gặp thôi ” Cô cúi đầu, giọng ủy khuất

Cô không thể , đúng hơn là không dám đến nhà anh, cô chỉ có thể đến chỗ làm, nhưng cũng không gặp anh Chu Lệ Băng cúi đầu đợi Diệp Hạo trả lời, nhưng mãi không nghe anh nói, đành mỉm môi nói tiếp

” Chuyện Từ Tổ Tổ , em ... ”

” Chuyện đó đã qua rồi ” Diệp Hạo lên tiếng ngắt lời cô, nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của người trước mặt , thấy rõ hình ảnh một người, người đó luôn hiền dịu, luôn yếu đuối nhưng thật ra lại mãnh mẽ vô cùng. Diệp Hạo nói tiếp

” Nếu chỉ là vì chuyện Từ Tổ Tổ thì đừng tìm anh nữa ”

...

Diệp Hạo đứng dậy muốn rời đi thì Chu Lệ Băng lên tiếng

” Nếu đã như vậy thì vì sao anh lại đến đây, anh thừa biết em không có chuyện gì cũng muốn gặp anh, đã biết như vậy rồi sao anh còn đến, để em được tạ tội nguyện ... ”

Diệp Hạo nhíu mày, lúc này trong điện thoại cô nói có chuyện cần nói với anh, nhưng không muốn nói qua điện thoại nên anh mới gặp cô, sao giờ cô lại nói như vậy, nhưng anh cũng không thắc mắc thêm tí nào nữa, nhàn nhạt nói

” Tôi không hiểu ý em nói, tôi còn công việc, lúc nào có việc quan trọng muốn nhờ tôi, thì hãy tìm đến, tôi sẽ giúp em ” Nói xong, tới quầy tính tiền rồi rời đi

Chu Lệ Băng cười khê một tiếng, ngẩng đầu nhìn xe Diệp Hạo sau tấm kính dần dần rời xa, đôi mắt nhuốm đục ngầu.

” Ai ui, thật đáng sợ mà, đồ hồ ly tinh ... ” thím Trương bóc một hạt bí , lấy nhân ra rồi để lên đĩa nhỏ cho Nhạc Ân, mắt nhìn tivi, miệng thì cảm thán

” Thím ... bỏ ngoài rồi a mà người đó làm gì thế ?” Nhạc Ân đưa tay nhón lấy một nhân hạt bí cho vào miếng mâm mâm, nhắc nhở thím Trương đang dán mắt vào tivi mà bỏ nhăm miếng nhân ra ngoài đĩa, lại nhìn tivi mà hỏi

” Cô ta cướp chồng người ta a, vậy mà còn chanh chua, aiz, cái thứ tiểu tam đáng ghét ” Thím Trương hào hứng bình luận

Tiểu tam ? từ mới nha , Nhạc Ân híp mắt ghi nhớ, lại hỏi

” Người khóc là vợ của người mặc áo trắng kia , sao khóc ?”

” Vì bị chồng phản bội đó , aiz ”

Phản bội ? lại là từ mới , Nhạc Ân mâm mâm nhân bí lại ghi nhớ vào đầu

” Phản bội là gì? ” Nhạc Ân không hiểu nghĩa

Thím Trương nhú mày tìm từ ngữ thích hợp giảng dạy

” Phản bội là phụ tình một ai đó ... aiz aiz ... thế này ... Tiểu Ân thích cậu Diệp Hạo, nhưng Tiểu Ân không thích nữa, đi thích người khác, vậy là phản bội ... ”

” Aaaaa, không ... Ân chỉ thích Andy thôi ... không thêm thích người khác ” Nhạc Ân thở phì phò phản đối Thím Trương cười vui vẻ gật đầu

” Ừ, Tiểu Ân, chỉ thích một người gọi là chung thủy đó, ha ha ”

Ồ , chung thủy ? lại ghi nhớ thôi.

Bài học từ vựng vẫn tiếp tục , phim trên tivi dạy cho Nhạc Ân thật nhiều điều a, nhưng không may là thím Trương chỉ toàn xem phim tình cảm hại não không à.

Buổi tối, trong căn phòng ngủ ấm áp có hai người đang nằm nói chuyện

” Andy , Andy có thích người khác không ?”

Diệp Hạo đang nằm nghiêng ôm Nhạc Ân mở to mắt nhìn chằm chằm , lại học được mấy cái thứ vớ vẩn gì nữa đây, phải nói thím Trương nên đổi chương trình tivi thôi

” Andy ... mau nói a ” Nhạc Ân chờ lâu đưa hai tay ôm má Diệp Hạo xoa xoa

” Ân Ân có thích người khác không ? ” Diệp Hạo dán môi mình lên trán cô mà đá vắn đề về ngược lại

” Không a, thích mỗi Andy thôi ” Nhạc Ân nhanh chóng đưa ra câu trả lời, vòng hai tay ôm chặt cổ Diệp Hạo

” Ngoan lắm , ngủ thôi ” Diệp Hạo bật cười, hưởng thụ cảm giác ấm áp

” Sao lúc nào cũng bắt ngủ, hứ ” Nhạc Ân chống tay vào ngực Diệp Hạo muốn đẩy anh ra nhưng vướng phải vòng ôm rắn chắc

” Em mà không ngủ thì sẽ quấy phá anh” Diệp Hạo nhắm mắt mà nói, cô mà quấy phá anh thì anh ... không ngủ được, người nào đó nghiêng rằng một cái, ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn vào lòng, không nói chuyện nữa để đi vào giấc ngủ, nếu không ... anh sẽ bị hành hạ đến mức điên mất thôi, được ôm được hôn mà không thể làm đến cùng với vợ, anh là người chồng đáng thương, aiz.

20. Chương 20

Hôm sau, Nhạc Ân dậy sớm hơn cả Diệp Hạo, lúc Diệp Hạo mở mắt đã thấy Nhạc Ân mặc áo quần chỉnh tề đang ở phòng bếp lấy bánh. Diệp Hạo mỉm cười, thông thả qua phòng mình đánh răng, bởi vì vợ mình đã làm hết mọi việc anh cần làm cho rồi.

Diệp Hạo thay áo quần đi ra, thấy Nhạc Ân đang ngồi đợi ở ghế sofa, khuôn mặt tươi tỉnh hào hứng hiện rõ, anh suy nghĩ quyết định chở cô ra ngoài ăn sáng rồi đi làm luôn. Vậy là hôm nay chỉ chuẩn bị đồ ăn cho con Gấu mà thôi.

" Ồ Ồ ăn cháo hay ăn bánh mì " Diệp Hạo vừa lái xe vừa hỏi

" Ăn cháo ... Andy, ăn lẩu được không ?" Nhạc Ân trả lời câu hỏi của Diệp Hạo theo quán tính, nói xong chợt nhớ tới món lẩu mà Tiểu Hoa kể, liền hỏi anh

" Lẩu ?? Bây giờ không ai bán món đó, Ồ Ồ thích ăn tối anh chở đi."

" Tối ... Andy chở Tiểu Hoa đi nữa .. " Nhạc Ân hôm nay muốn đi sớm là vì Tiểu Hoa có dặn đến sớm đây mà.

" Ừ, Ồ Ồ thích Tiểu Hoa lắm à ... " Một người nào đó hỏi một cách tự nhiên, không có giọng ghen tuông, bởi vì đối tượng là nữ, không nguy hiểm đối với Ồ Ồ nhà mình.

" Thích ... nói chuyện vui lắm ... "

" Ừ, vậy chở Tiểu Hoa đi cùng "

Diệp Hạo đưa Nhạc Ân đến một quán cháo gần văn phòng để ăn, chính vì cái quán này nằm gần văn phòng, anh em hay đi ăn nên anh mới biết, chứ giờ anh cũng không biết nên đi quán nào. Ăn xong thì đến văn phòng, Tiểu Hoa đã có mặt ở đó đang gặm bánh mì, thấy Nhạc Ân thì nhào đến ôm tay nói chuyện, miệng vẫn còn nhai

" ieu .. Ồ Ồ ... đến ớm ... tốt lắm .. ha ha " vừa nói xong cũng chính là nuốt xong.

Nhạc Ân hí mắt gật gật đầu, lại lắc đầu

" Tiểu Hoa nói gì, Ồ Ồ không hiểu a ... "

" Mình nói hôm nay cậu đến sớm với mình, thật là tốt quá, ở nhà không có gì làm, buồn lắm a, hôm nay vợ mình đã đi về ngoại có việc, anh Tương thì đi học, aaa, chán lắm chán lắm ... " Tiểu Hoa nói chuyện lúc nào cũng nói nhiều như vậy

" Đây, cháu nói chuyện cũng phải nể mặt cậu chứ, cậu chẳng phải lắp máy tính, đưa tivi riêng vào phòng cháu sao, thế mà còn chán " Trần thúc ngồi uống cafe lắc đầu trách yêu cháu gái, đứa cháu này quá hiếu động, không thể yên tay yên chân được.

" Ha ha... " Tiểu Hoa le lưỡi cười trừ cho qua chuyện, rồi lại nín tay Nhạc Ân mà nói

" Tiểu Ồ Ồ, nói gì đi, sao không nói gì, cậu phải ở đây nói chuyện với mình a ... "

Nhạc Ân liếc Tiểu Hoa, chu môi một cái mới nói

" Tiểu Hoa nói có cho Ồ Ồ nói đâu "

Mọi người trong văn phòng nghe Nhạc Ân nói đều cười to, Diệp Hạo thấy Tiểu Hoa bám Nhạc Ân thì im lặng đi đến phía trước đặt bánh và nước uống cho Nhạc Ân lên bàn, xong thì đi làm việc, số phận Nhạc Ân bây giờ thuộc về Tiểu Hoa rồi.

Nhạc Ân và Tiểu Hoa vẫn như cũ ngồi ở ghế nói chuyện, Tiểu Hoa còn đi học nên chuyện nhiều vô cùng, Nhạc Ân lại là người luôn biết lắng nghe nên Tiểu Hoa tha hồ mà nói. Dù vậy, có những chuyện không thể nói trước mặt nhiều người, lại toàn là đàn ông thế này, vậy là Tiểu Hoa kéo Nhạc Ân tới gần nói nhỏ, Nhạc Ân sáng mắt gật đầu, sau đó cả hai kéo nhau tới gần Diệp Hạo

” Anh Hạo, em mang Tiểu Ân về nhà mẹ em chơi nha, ở đây chán lắm, không có gì chơi cả a ..” , Tiểu Hoa phụ trách xin xỏ, người được xin dùm là Nhạc Ân phụ trách gạt đầu liên tục.

Diệp Hạo dừng tay liếc nhìn hai khuôn mặt hiện rõ vẻ ham vui, mày nhíu lại nói

” Ở đây cũng được, Ân Ân chậm chạp lắm, sẽ làm phiền em .. ” thật ra là anh không muốn cô rời xa anh.

Tiểu Hoa nghe anh nói liền cười tươi lấy lòng, nói một lèo

” Anh an tâm, không phiền, không phiền, tụi em chỉ ngồi trong phòng xem phim và chơi game thôi nha, tụi em sẽ không đi đâu ra khỏi nhà , anh nhìn xem, ở đây không có giường a, mỗi lưng cũng không thể nằm xuống, a, thật khó chịu ... ”

Câu cuối làm Diệp Hạo càng nhíu mày, nhưng là nhíu mày để suy nghĩ lại, đúng là như vậy, ở đây ồn ào và hơi bụi, Nhạc Ân mà mệt mỏi cũng không tốt, không thể bắt cô ngồi cả buổi với anh được, văn phòng có một cái giường phía sau nhà, nhưng giường đó bao nhiêu người nằm, anh không thích cô nằm lên đó...

Tiểu Hoa thấy Diệp Hạo suy nghĩ quá lâu thì sốt ruột, trong lòng đã bực tức vì cái ông chú già giữ vợ chặt quá, nhưng vẫn tươi cười nói tiếp

” Nhà cậu gần đây thôi mà, đi có mấy phút, trưa em sẽ mang Tiểu Ân về lại ăn cơm a , anh Hạooooo..... ” Tiểu Hoa kéo dài chữ Hạo năn nỉ, lại lay tay Nhạc Ân nháy mắt ra hiệu nói

Nhạc Ân chẳng theo kịp câu chuyện vì Tiểu Hoa nói nhanh quá, nhưng thấy Tiểu Hoa nháy mắt thì biết được phải làm gì, vì hồi nãy Tiểu Hoa có chỉ cho rồi, vậy là cầm lấy tay Diệp Hạo mà nói giọng làm nũng, cái này là nghề của Nhạc Ân rồi

” Andy, cho Ân đi nha, đi chơi với Tiểu Hoa, ở đây không có gì chơi, Andy a, đi rồi trưa về lại a” lại còn học Tiểu Hoa kéo dài giọng ” Andyyyyy aaaaaaaaaaaaa ”

Diệp Hạo nheo mắt, anh còn chưa nói không cho đi mà cả hai đã thế này, hơn nữa điệu bộ của vợ anh làm anh lực bất tòng tâm, đành thở dài một hơi, đưa tay lên vuốt lại tóc cho Nhạc Ân rồi nói

” Hai người đừng đi ra ngoài, có muốn mua gì thì nói cho anh, Tiểu Hoa đưa điện thoại đây ”

Tiểu Hoa hét lên, mừng rỡ đưa điện thoại cho Diệp Hạo lưu số anh, haha, lưu vậy thôi chứ cô cần gì thì sẽ tự đi mua a, không cần nhờ anh. Nhạc Ân thấy Tiểu Hoa vui mừng liền biết Diệp Hạo đã cho đi, quay đầu nhoẻn miệng cười tươi với Diệp Hạo rồi ôm tay Tiểu Hoa đi ra cửa.

Diệp Hạo nhìn theo Nhạc Ân cho đến khi không thấy nữa, được rồi, nhà Trần thúc gần đây thôi mà, anh không lo lắm, cái anh lo là Tiểu Hoa kia dạy hư vợ anh, Diệp Hạo nheo mắt lại nguy hiểm, nếu dám làm hư vợ anh thì hãy coi chừng.

Buổi trưa đúng giờ cơm, Tiểu Hoa như đã hứa đem Nhạc Ân quay về, cả hai vừa đi vừa cười nói chuyện vui vẻ, chứng tỏ cả buổi phải chơi vui lắm. Tiểu Hoa ăn cơm xong lại về đi học, trước khi về Nhạc Ân còn nhắc nhở cô

” Tối đi ăn lẩu a, Andy chở đi, Tiểu Hoa nhớ nha ... ”

Tiểu Hoa gạt đầu rồi đi về nhà.

” Hôm nay Ân Ân chơi gì ? Diệp Hạo đang chờ Ân Ân đến nhà khách hàng, mở miệng hỏi

” Chơi game , a , Andy, tối về mở máy cho Ân nha .. ” Nhạc Ân miệng vẫn còn cười vì vui , trả lời .

” Ừ, mở cho em chơi game à ” Ở nhà anh Nhạc Ân chưa bao giờ đụng vào máy tính

” Ân chơi game, vui lắm, chơi hơn Tiểu Hoa luôn ” Nhạc Ân háo hức

” Ân Ân giỏi lắm, mà game gì ?” Game gì mà Nhạc Ân thắng được nhỉ, Tiểu Hoa lanh lợi hơn Nhạc Ân nhiều lắm mà

” Tiểu Hoa nói là tìm bom a , Ân tìm được hết, Tiểu Hoa bị bùm ... hắc hắc .. ”

Thì ra là game đó, Nhạc Ân thừa sức với mấy cái game trí tuệ, nhưng ... Diệp Hạo quay mặt qua nhìn Nhạc Ân

” Cười kiểu gì thế ?”

” Tiểu Hoa hay cười vậy a ” Nhạc Ân chớp mắt nói

Tiểu Hoa cười vậy ?? Diệp Hạo thở dài, không sao, chỉ là tiếng cười, không phải cái gì xấu hết, rồi lại hỏi tiếp

” Ân Ân còn chơi gì nữa ?”

” Không chơi nữa, Tiểu Hoa mở tivi xem ca nhạc ” Ở nhà thím Trương toàn xem phim nên Nhạc Ân chỉ biết phim, nhưng đến nhà Tiểu Hoa thì biết được thêm ca nhạc.

” Ừ ... ” Diệp Hạo điều tra xong, tạm thời thấy an lòng, không nói chuyện nữa tiếp tục lái xe

Buổi chiều về văn phòng thì chưa có Tiểu Hoa, phải nửa tiếng sau Tiểu Hoa mới hồng hồng chạy tới, do tan học muộn nên đến muộn, cứ sợ Nhạc Ân về mất. Diệp Hạo chờ cả hai đi ăn lẩu rồi mới về nhà. Buổi tối đó, Nhạc Ân vừa về đến nhà là mở cửa phòng Diệp Hạo, chờ Diệp Hạo mở máy tính lên rồi ngồi chơi thích thú, Diệp Hạo lắc đầu cười rồi đi tắm, vợ anh chẳng bao giờ trưởng thành nổi.

” Diệp thiếu gia, cô ấy chỉ đi theo anh chứ không có làm gì khác, hàng ngày theo dõi xong thì chỉ trở về khách sạn, ăn cơm cũng ăn ở khách sạn ”

” Vậy sao, các anh cứ theo dõi sát sao cho tôi, có động tĩnh gì thì báo cáo ngay lập tức ”

.....

Diệp Bảo ngồi xuống giường vứt điện thoại sang một bên, rút một điếu thuốc ra hút, anh khẽ nhếch miệng, đây là biểu hiện khi anh thấy thú vị

” Cô bé, đã theo tôi đến đây rồi mà còn chần chừ, em làm tôi càng hưng phấn đấy, có lẽ chỉ chừng đó chưa đủ với em rồi, tôi phải cho em thêm động lực thôi ... ”

Diệp Bảo hít sâu một hơi thuốc rồi dúi điếu thuốc vào gạt tàn

” Xuống ăn cơm thôi, có chuyện cần nhờ đến cô vợ nhỏ rồi ...”

Diệp Hạo nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình lắc lắc, lại nhìn cái miệng méu ra , lại nghe một tiếng hít khẽ, rồi lại thấy một đôi mắt mờ mờ, nhắm mắt thở dài, trình độ làm nũng của Nhạc Ân càng ngày càng cao siêu rồi. Kể từ cái hôm được về nhà Trần thúc chơi, mấy hôm nay ngày nào Nhạc Ân cũng theo Tiểu Hoa đi đi về về như vậy, nhưng cái đó còn chưa nói, cả hai còn đi xung quanh đó ăn đồ, có khi còn đi xa hơn ra công viên ngồi chơi, ngang đó cũng không sao, quan trọng là bây giờ đòi đi mua quần áo, mà chỗ đó khá xa, không chịu cho anh chở đi, chỉ muốn gọi taxi đi.

” Ngoan, để anh chở đi, anh sẽ ngồi đợi ” Diệp Hạo thử thương lượng lần nữa

” Không muốn a, phiền Andy lắm, với lại, với lại ... Ân muốn tự đi mua, Ân lớn rồi ... ” Nhạc Ân miệng càng méu dữ hơn, đe dọa nếu câu sau mà nói không cho là sẽ khóc

Diệp Hạo liếc qua Tiểu Hoa đang đứng quay mặt vào tường vẽ hoa lá, những câu này khẳng định là do Tiểu Hoa dạy, nhưng đúng là anh không thể bảo hộ Nhạc Ân quá mức, cô cần phải sống như thế này mới khôn lên được, dù sao cũng đi taxi, cả đoạn đường dài sẽ không có nguy hiểm gì, được rồi

” Mua xong phải về liền, Ân Ân nhớ chưa ” Diệp Hạo đầu hàng mà cho đi

” Ân nhớ ... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... đi thôi Tiểu Hoa, xin được rồi a ” vừa nãy còn sắp khóc vậy mà quay mặt đi đã cười toe toét, Diệp Hạo nhìn lên trời cảm thán, không sợ người ngốc, chỉ sợ người ngốc khôn lên. Lại cúi đầu nhìn chằm chằm Tiểu Hoa đang ôm lấy Nhạc Ân mà ăn mừng, lạnh giọng nói

” Có chuyện gì phải điện thoại cho anh liền, không được dẫn Ân Ân đi chỗ nào đông người dễ lạc, không được đi quá xa, nhớ chưa ?”

Tiểu Hoa tươi cười dạ vâng xong liền kéo Nhạc Ân đi như sợ bị đổi ý, vừa quay mặt đã làm mất quý, người đầu mà khó khăn a, vợ mà cứ làm như con gái không cho đi đâu hết, làm cô phải huấn luyện Nhạc Ân nói chuyện mới vượt qua được, nhưng nghĩ tới sẽ mua cho Nhạc Ân mấy bộ dễ thương liền chép miệng thêm thường, mặc vào mấy bộ đó để quyến rũ Diệp Hạo xin đi chơi xa hơn a.

Trần thúc mấy ngày nay chứng kiến Diệp Hạo suốt ngày phải nhắc nhở Tiểu Hoa và Nhạc Ân này nọ lắc lắc đầu tội nghiệp, Diệp Hạo như vậy còn không trị nổi Tiểu Hoa hiếu động, trách sao ông thua cô cháu gái đó, aiz.

” Rồi ra sao nữa ... ” Nhạc Ân nhìn cái áo Tiểu Hoa đưa ra nhìn xem, không cho ý kiến mà hỏi chuyện khác

” Cô ta không thèm nhìn cậu ấy, bỏ đi luôn, làm cậu ta cầm lá thư tình mà đứng yên một chỗ sững sờ, a, đáng thương ... ” Tiểu Hoa chỉ đưa ra cho Nhạc Ân xem vậy thôi, biết Nhạc Ân sẽ không biết nói gì, vừa đi xem áo tiếp vừa kể chuyện

” Oa, cổ ấy thật quá đáng ... ” đây là lời mà Tiểu Hoa nhận xét về cô gái đang kể, Nhạc Ân chỉ nói lại.

” Đúng, quá đáng, cô ta ý mình là hoa khôi của lớp, lại có nhiều người theo đuổi, tự cao vô cùng a, còn chẳng thèm nói chuyện với tụi mình nữa, chỉ chơi với mấy đứa đẹp và giàu thôi, xí ... ” Tiểu Hoa đột nhiên đứng lại, quay lưng trừng mắt với Nhạc Ân mà nói, đương nhiên là trừng mắt vì đồng ý lời nói của Nhạc Ân, lai xoay người lựa áo tiếp

Nhạc Ân không hiểu là mấy, nhưng mấy lời này nghe quen rồi, Tiểu Hoa mấy hôm nay toàn kể về một cô gái nào đó, lúc nào cũng nhận xét mấy lời này, Nhạc Ân chỉ cần giả vờ hiểu rồi gật đầu thôi, vậy là gật đầu, tay cầm lấy một cái áo xem xem, miệng nói theo bản năng

” Đúng tự cao a ”

Tiểu Hoa lại đứng lại, giọng buồn bã, nói không biết là cho ai nghe nữa

” Tối nay là sinh nhật cô ta, mình nghe nói cha cô ta rất giàu, cho tiền tổ chức rất lớn, còn mời rất nhiều người, oa, cô ta đến vũ trường thì phải, bạn mình nói nơi đó rất tuyệt vời, ai vào đó là người rất sành điệu nha... ôi ... mình cũng muốn vào xem thử rồi xem luôn sinh nhật cô ta tổ chức như thế nào ... chắc là có nhiều bạn trai đẹp trai lắm ... ” Tiểu Hoa mơ màng tưởng tượng, một cô nhóc tuổi này luôn có tư tưởng sống như vậy, sành điệu và có bạn trai đẹp trai là hạnh diện vô cùng.

Nhạc Ân nhìn nhìn khuôn mặt thất thần của Tiểu Hoa, không biết phải nói gì, mấy ngày chơi với Tiểu Hoa, Nhạc Ân thấy Tiểu Hoa thích rất nhiều thứ kì lạ, ví dụ như Tiểu Hoa rất thích xem ca nhạc, mà toàn xem mấy người con trai nhảy nhảy không à, thêm nữa, ngày nào cũng nhắc tới con trai đẹp, mỗi lần nhắc tới lại ngẩn người như thế. Nhạc Ân không biết con trai đẹp là thế nào nữa, có ăn được không nhỉ, nhưng nghe Tiểu Hoa kể cũng thấy thú vị.

Tiểu Hoa đang đứng im lìm bỗng sáng bừng mắt quay ngoắt ôm vai nhìn Nhạc Ân chăm chăm, dọa Nhạc Ân giật mình a một tiếng, Nhạc Ân khó khăn nuốt miếng bình tĩnh lại rồi mới lo lắng nhìn nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa bị làm sao đây? ánh mắt thật đáng sợ, híc ...

Tiểu Hoa nhìn đủ thì cười hắc hắc rồi ghé vào tai Nhạc Ân thì thầm, Nhạc Ân nghe xong nhú mào lắc lắc đầu

” Andy không cho a ”

” Mình nghe cậu nói mấy hôm nay sẽ làm về hơi trễ, không phải tối hôm qua cũng về trễ sao, sáng nay bạn thuyết phục có 1 tí anh ấy đã cho, không sao đâu mà, chỗ đó vui lắm, vui hơn tất cả những chỗ chúng ta đã đi, mình đảm bảo đó ” Tiểu Hoa nghĩ đến chuyện muốn làm, hưng phấn mà thuyết phục Nhạc Ân

” Nhưng ... đi tối ... không cho đâu ... ”

” Không sao a, chúng ta chỉ đi một lúc thôi, chỉ vào xem thôi rồi về, chỉ xem cho biết, nha, nha, Tiểu Ân ”

Đi một lúc thôi ư ??? Nhạc Ân chớp chớp mắt, chỗ đó rất thú vị, vui hơn mấy chỗ đã đi , Nhạc Ân rũ mắt xuống, lại nâng mí mắt , quyết định

” Được a ”

Tiểu Hoa mà không đứng trong shop quần áo là đã hết to lên rồi, hưng phấn ôm lấy Nhạc Ân mà nói nhanh

” Đi, đi mua đồ thôi, chúng ta phải có váy ” Nói xong kéo Nhạc Ân đến một dãy dài treo toàn ... váy ngắn.

Đến trưa thì Tiểu Hoa đưa Nhạc Ân về sớm, xong thì ôm một đồng hồ về nhà để đi học, trước khi đi còn nháy mắt với Nhạc Ân nữa. Nhạc Ân nhìn Tiểu Hoa chạy đi, cái miệng đưa qua đưa về rồi quay qua nhìn Diệp Hạo đang nhìn chằm chằm vào bản thiết kế nhà. Diệp Hạo cảm nhận được ánh mắt của Nhạc Ân liền quay qua , mỉm cười hỏi

” Đói sao, anh đưa em đi ăn ” Vẫn chưa tới giờ ăn cơm, Nhạc Ân ngoan ngoãn quay về sớm hơn anh tưởng, anh chỉ lại là Tiểu Hoa lại về sớm, mọi hôm ăn trưa xong mới đi.

Nhạc Ân nuốt nước miếng, nói dối thật khó khăn, nhưng mà Tiểu Hoa bảo rằng chỉ nói một lần này thôi, sau này sẽ không bao giờ nói dối nữa, a, Nhạc Ân thấy như vậy không tốt với Andy, nhưng nhưng, Nhạc Ân có đi ngang nơi đó rồi, xung quanh toàn nhà to không à, có nhiều hình vẽ bên ngoài nữa, vậy là vào trong rất vui . Nhạc Ân cúi đầu, chợt nhớ Tiểu Hoa căn dặn không được cúi đầu, Andy sẽ nghi, liền ngẩng đầu nói

” Andy, tối nay Andy về sớm không ?”

Diệp Hạo lắc đầu, hôm nay nữa là xong việc, nên mọi người sẽ làm đến khi nào xong thì thôi, phải hơn 9h mới xong, Diệp Hạo nhìn cô yêu chiều vuốt tóc

” Ân Ân mệt à, anh đưa em về nhà sớm được không, anh về với em luôn ” anh sẽ cố gắng hoàn thành phần việc của mình nhanh nhất, mấy cái khác nhờ anh em vậy.

” Không, Andy cứ làm ... ” Nhạc Ân mím miệng, nuốt nước miếng mới nói

” Tiểu Hoa nói tối nay Andy làm trễ, Tiểu Hoa bảo Ân qua ăn tối với Tiểu Hoa ... ” đã nói ra rồi, Nhạc Ân hồi hộp, tim bỗng đập mạnh

” Ở nhà dì Trần à .. ” mấy hôm nay hôm nào cũng chờ Nhạc Ân và Tiểu Hoa đi ăn, chỉ có hôm qua về trễ nên không đi được, Nhạc Ân cứ tiếc nuối hoài, qua đó ăn tối với Tiểu Hoa cũng tốt. Vậy là Diệp Hạo trả lời ” Ừ, chiều anh đưa em qua nhà Tiểu Hoa, tối cố gắng về sớm đón em, Ân Ân nhớ ngoan ngoãn ”

Nhạc Ân nghe câu trả lời liền quay mặt qua nhìn chỗ khác, khẽ cắn môi bứt rứt, Ân chỉ đi một tí thôi a, Andy đừng lo

7h tối, khắp thành phố đã lên đèn, nơi rực rỡ nhất đương nhiên là trung tâm thành phố, ở đó có đủ loại nhà hàng và bar dịch vụ. Chỉ cần nghĩ đến ăn chơi, tất nhiên phải nghĩ đến khu trung tâm này. Trước mặt một quán bar lớn , dưới ánh đèn của tấm bảng hiệu to lớn, có hai cô gái bước ra từ một chiếc taxi.

Nhạc Ân lo sợ nắm chặt tay của Tiểu Hoa,tay kia thì che phần bụng đang hở ra ,sao bây giờ ở đây khác ban ngày đã xem quá nhiều, ồn ào và nhiều người đang đi qua đi lại. Tiểu Hoa biết Nhạc Ân lo lắng, cũng nắm chặt tay của cô, nhưng khuôn mặt nở nụ cười hân hạnh tận tột độ khi người đi qua đi về cứ nhìn chằm chằm vào hai người, chính xác là vào Nhạc Ân.

Hôm nay Tiểu Hoa đã quyết định đến tiệc sinh nhật của Kiều Kiều, hoa khôi lớp cô. Mặc dù Kiều Kiều đó không mời trực tiếp cô nhưng mà cô ta có nói trước lớp ai muốn đi cứ đến. Tiểu Hoa kéo Nhạc Ân đến sát bức tường tránh người đi vào bar, nhìn kĩ lại một lần nữa mỹ nhân trước mặt mình, Nhạc Ân bây giờ như lột xác hoàn toàn, tóc được cột cao thành đuôi ngựa, khuôn mặt được trang điểm quyền rũ, đặc biệt là đôi môi được bôi một lớp son hồng bóng mề người, mặc một chiếc áo dây màu trắng sợi chéo sau lưng chỉ ngắn ngang hông, phía dưới là minijup jean đồ, chân mang đôi bốt ngắn. Tiểu Hoa quay mặt ra ngoài đường,

xác nhận mọi người ai cũng có ánh mắt như đồng tình với suy nghĩ của mình ” một đại mỹ nhân a ” , liền cười hắc hắc kéo Nhạc Ân đi vào quán bar , tối nay, cố muốn Kiều Kiều hoa khôi phải bẽ mặt.

Quán bar lớn , không phải ai muốn vào cũng có thể vào được, hôm nay con gái ông chủ của họ lại tổ chức sinh nhật ở đây, các vệ sĩ đứng ngoài càng làm việc tích cực

” Tụi em là bạn của Kiều Kiều, cô ấy tổ chức sinh nhật ở đây .. ” Tiểu Hoa nhìn hai người vệ sĩ chặn đường nhìn lăm lăm mình, có chút sợ mà giải thích, hai người này mặt mày ghê quá a.

Hai người vệ sĩ kia nghe Kiều Kiều thì biết đó là cô chủ bọn họ, lại nhìn hai cô gái trước mắt đúng là cỡ tuổi bằng nhau, có lẽ là bạn học , nên chấp nhận cho vào, đôi mắt dán chăm chăm vào mảnh lưng trắng ngần lộ ra ngoài của Nhạc Ân .

” Tiểu Hoa, nhiều người quá, Ân sợ ... ” Nhạc Ân đi vào rồi mới ngơ ngàng nhìn khung cảnh trước mắt, có người đang nhảy nhót dưới ánh đèn chớp nháy, có người đang tụ tập lại la hét uống rượu, lại có tiếng nhạc như dồn chất vào tai, a, ồn ào quá đi mất.Nhạc Ân bất giác lùi bước chân. Tiểu Hoa đứng yên đó đã nhìn thấy nhóm của Kiều Kiều ngay tại bàn trung tâm rồi, nhưng bạn bè trong lớp hình như chẳng có ai cả thì phải, lạ quá, không ai đi sao ? chỉ có toàn con trai , mấy đàn anh trong trường thì phải ... được lắm ... cho cô ta mất mặt trước mấy đàn anh còn tốt hơn là mất mặt với lớp. Vậy là kéo Nhạc Ân đang hoảng sợ đi về phía Kiều Kiều.

Tiệc sinh nhật của Kiều Kiều bắt đầu lúc 6 h, khách đến toàn là bạn bè chơi cùng cô và mấy đàn anh ăn chơi trong trường, trong lớp không một ai đi không làm cô thất vọng, những kẻ cù lần đó đi chỉ thêm tệ nhạt mà thôi, nhưng ánh mắt của một học trưởng cô thích nhất đang nhìn chăm chăm vào hai cô gái đang đi tới đây, là ai đây, Kiều Kiều bực tức nheo mắt lại nhìn, một người quen quen, cô không nhớ rõ nhưng biết đây là bạn học ở lớp, còn một người ... cô ta là ai? khuôn mặt đó, rất xinh đẹp, Kiều Kiều bất giác cắn môi .

” Kiều Kiều ... chào bạn, tụi mình đến để mừng sinh nhật cậu đây ” Phóng lao thì phải theo lao thôi, Tiểu Hoa cũng ân hận khi đã đến đây, nơi này không hợp với cô, nhưng nhìn ánh mắt người ngồi bên cạnh Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào Nhạc Ân, Tiểu Hoa biết mình có thể thành công đêm nay

” Bạn em ?” Một giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo mấy phần quyến rũ

” A ... cô là ai ?” Kiều Kiều nghe học trưởng hỏi, bực mình mà hỏi lại Tiểu Hoa, biết ngay anh ta sẽ động lòng mà, con người này, đào hoa quá mức, nhưng cô lại thích, anh ta vừa giàu vừa đẹp trai, chỉ có anh ta mới xứng với hoa khôi như cô

Tiểu Hoa cười thầm, tôi là ai không quan trọng, cô không nhớ tôi không sao, cái tôi cần chủ yếu là

” Haha, mình học một lớp mà cậu không nhớ sao, aiz, cậu có vẻ không chào đón bọn mình, Tiểu Ân, chúng ta phải làm sao bây giờ ” Tiểu Hoa kéo Nhạc Ân này giờ đã quen tiếng ồn hơn rồi, nhưng vẫn sững sờ nhìn chung quanh quay mặt về phía trước

Nhạc Ân đang nhìn mấy người nhảy nhót la hét ở đằng kia thì thấy Tiểu Hoa kéo mạnh tay mình, liền quay đầu sang Tiểu Hoa thắc mắc, thấy Tiểu Hoa hất mặt về bên trái thì quay qua mím môi nhìn , vừa vịn để một đám người ngồi ở đó thấy rõ khuôn mặt Nhạc Ân.

Ánh mắt Tiêu Dương sắc bén như rình mồi khi nhìn thấy khuôn mặt Nhạc Ân, lại nhìn xuống vùng da bụng và đôi chân trắng mịn màng đang lộ ra, hấn nhếch miệng. Kiều Kiều nhìn qua Tiêu Dương càng cảm mạnh môi mình, lại nhìn mấy người con trai cũng đang nhìn chăm chăm vào Nhạc Ân thì có cảm giác bị lừa, bất giác nheo mắt lại nhìn Tiểu Hoa đang hả hê ” Cô ta dám phá ư, cô tưởng đem tới một người đẹp hơn tôi thì sẽ phá được ư, cô sẽ biết tay tôi ”

Nghĩ là làm, Kiều Kiều vươn tay qua ôm lấy hông Tiêu Dương bên cạnh , ngả người dựa sát vào, làm cho hai đương cong cong sau lớp váy càng lộ rõ , nói nhẹ nhàng

” Dương, hai bạn ấy đã đến đây thì để hai bạn ấy ngồi cùng chúng ta luôn, sinh nhật thêm người sẽ thêm vui, Tiểu Triết, cậu thích ngồi với ai a ...”

" Hai người đó không có ở nhà ?? " giọng Diệp Hạo nặng nề, anh gấp gấp hỏi tiếp " Tiểu Hoa đi đâu đi Trần ? ", chết tiệt, anh linh cảm đúng, vì lo lắng nên muốn gọi điện thoại hỏi xem Nhạc Ân đã ăn cơm chưa, nhưng Tiểu Hoa không bắt máy , gọi cho dì Trần lại biết cả hai không ở nhà, mà đi từ lúc 6h.

" Đi ăn sinh nhật ở đâu ,dì có biết không ... dì không biết sao ... "Giọng Diệp Hạo lạnh dần, trái tim đập thình thịch, cô nói dối anh, Ân Ân nói dối anh, thì ra ăn cơm với Tiểu Hoa là thế này

" A Hạo, cậu bình tĩnh lại, hai đứa nó sẽ về mà" Trần thúc cũng hoảng lên, chỉ đi ăn sinh nhật thôi mà, sao mặt cậu ta đáng sợ vậy

Cô ấy nói dối , nên bây giờ anh mới lo, anh sợ có gì đó nên Tiểu Hoa mới bảo cô ấy nói dối, Diệp Hạo thần thờ, đứng sững ra một lúc, đột nhiên chạy vội ra khỏi nhà, lên xe lái đi.

" Gia Huy, cho người của cậu tìm Ân Ân cho tôi, nhanh lên, quán KTV, bar hay nhà hàng, tìm tất cả, nhanh lên " Diệp Hạo như hét lên trong điện thoại, bàn tay đánh tay lái chạy về hướng trung tâm thành phố, trái tim anh bảo rằng cô đang ở nơi đó.

" Các người làm gì, đừng đụng vào cô ấy ? " Tiểu Hoa hét lên, giang hai tay che người Nhạc Ân lại sau lưng, nhìn lầm lầm cái tên được gọi là Tiểu Triệt trước mặt

" Em gái, đã đến đây thì phải ngồi chơi chứ, anh chỉ muốn mấy em ngồi với anh thôi " Tiểu Triệt cười hớ hớ, lại đưa tay muốn nắm lấy tay Nhạc Ân sau lưng Tiểu Hoa, mấy đứa ngu này, hết nơi chọc lại chọn địa bàn của Kiều Kiều mà chọc, hấn không ra tay thì sẽ có người khác ra tay thôi, dù sao, con bé đứng sau đẹp quá đi.

" Tránh xa ra " Tiểu Hoa hét lên, rồi quay sang Nhạc Ân đã sợ đến mức run lên , giọng Tiểu Hoa cũng run nhưng lại cố giữ bình tĩnh " Chúng ta về thôi , Tiểu Ân, chúng ta về " cô quá ấu trĩ, quá sức ấu trĩ mới đến đây

" Đã đến đây thì ngồi chơi 1 lúc " Tiêu Dương mặc kệ bàn tay đang vuốt ngực mình, nhìn chằm chằm Nhạc Ân lên tiếng, hấn lên tiếng, mọi người đều im lặng , bàn tay đang vuốt hấn cả Kiều Kiều cũng dừng lại

" Bọn em phải về rồi, xin lỗi mọi người " Tiểu Hoa nhìn thấy mọi người im lặng, biết người mới nói này rất có uy, còn hơn cả Kiều Kiều, liền cung kính mà nói, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây

" Cô có thể đi, nhưng bạn cô không muốn đi thì sao " Tiêu Dương nheo mắt, hấn muốn con bé xinh đẹp đó Tiểu Hoa hoảng hồn khi Tiêu Dương đổi giọng, hai cánh tay bắt giắc ôm Nhạc Ân càng chặt. Kiều Kiều trừng mắt nhìn Tiêu Dương oán hận, hôm nay là sinh nhật cô, anh đang làm cái gì đây, vội buông Tiêu Dương ra, hắt mặt mà hét lên

" Tiểu Triệt, Châu Tùng, hai cậu đem hai đứa này đi ra ngoài đi, tôi không quen hai người này, đuổi ra khỏi bar cho tôi "

Tiểu Triệt , Châu Tùng khó xử nhìn hai người có quyền nhất, nhưng đây là bar của Kiều Kiều, vậy là cả hai nhìn nhau đi đến muốn đưa tay kéo cả hai người đang hoảng sợ tột độ ra ngoài

" Đứng im đó cho tôi, các cậu dám phản .. " Tiêu Dương hét lên, đập mạnh cái bàn đứng dậy rồi đi tới hướng Nhạc Ân và Tiểu Hoa, mấy cái ly thủy tinh bị lung lay do lực đập rơi xuống nền vỡ tan tạo nên không khí hỗn loạn,mọi người đều nhìn về phía này. Hấn đến gần Tiểu Hoa đang trợn mắt , nước mắt đầm đìa mà kéo cô ra, muốn đưa tay nắm lấy cô gái xinh đẹp đang ngồi xồm ôm đầu dưới đất Nhạc Ân ..

" Bỏ tay mày ra " Một tiếng hét lẫn át cả tiếng nhạc chát chúa, một bóng dáng cao lớn chạy trước, theo sau là mấy người áo đen

Tiêu Dương nheo mắt ngẩng đầu, chưa kịp nhìn người đang chạy tới là ai đã bị một cú đấm mạnh mẽ vào mặt, hấn hét lên một tiếng đưa tay ôm mắt của mình ngã văng ra sau, chưa kịp định thần đã nhận liên tục mấy cú đấm mạnh nữa, khuôn mặt hấn đau đớn vô cùng, muốn hét cũng không hét nổi , xung quanh mọi người tán loạn, cả một bàn toàn đàn ông con trai đều bị một đám người mặc ple đen xông vào đè xuống nền

” Diệp Hạo, đánh nữa chết người đó ... mặc kệ hắn ... Tiểu Ân đang sợ ... ” Từ Gia Huy đi cùng lúc với Diệp Hạo nhưng Diệp Hạo đánh cho Tiêu Dương sắp chết anh mới theo kịp, cậu ta đáng sợ quá, Từ Gia Huy vừa chạy đến đã hết lên như vậy, chỉ có Nhạc Ân ...

Diệp Hạo ngay lập tức ngưng tay lại, đứng dậy khỏi người Tiêu Dương, không cần nhìn hắn thế nào, quay người bước qua người Từ Gia Huy, đi đến chỗ Nhạc Ân, không chậm 1 giây ôm chầm cô vào lòng rồi bế lên đi ra ngoài, mọi người đứng gần đó đều tự động tản ra, đôi mắt Diệp Hạo đã đục ngầu đáng sợ vô cùng.

Từ Gia Huy nhìn bối cảnh hỗn loạn, nhìn Tiêu Dương đang nằm vật ra đất, lại quay xung quanh nhìn mấy khuôn mặt còn non nớt đang sợ hãi, lắc đầu thở dài

” Thả ra hết đi, bọn chúng cũng chưa làm gì Tiểu Ân, cho người đưa nó vào bệnh viện, còn lại quay về ” Từ Gia Huy chỉ đạo xong thì quay người đi

” Thiếu gia, còn cô gái này, cô ấy đi cùng với cô Nhạc Ân ” một người áo đen cung kính báo cáo

Từ Gia Huy nheo mắt nhìn cô gái đang cúi đầu bất động quỳ dưới đất, lắc lắc đầu tội nghiệp, giờ anh đưa cô ta về, Diệp Hạo cũng không tha cho cô ta a, nhưng cô ta còn nhỏ quá, vậy là quay qua người áo đen

” Đưa cô ta về nhà đi, đưa về văn phòng chú Trần nơi Diệp Hạo làm ”

Diệp Hạo đặt Nhạc Ân nằm sau xe, lái từ từ về nhà, anh có thể lái nhanh nhưng sau xe không có dây bảo hiểm. Kể từ lúc được ôm ra, Nhạc Ân đã ngủ, đôi mắt con vương nước mắt. Diệp Hạo cứ thế về đến nhà, mở cửa, không bật đèn, cứ thế ôm Nhạc Ân vào phòng mình, con Gấu thấy chủ về mừng rỡ chạy theo lại bị anh lạnh lùng đóng cửa phòng ngăn lại.

Vừa đặt Nhạc Ân lên giường, Diệp Hạo đã phủ lên người cô mà hôn ngẫu nhiên, nụ hôn không kiên trì, không nhẹ nhàng, mà là cắn mút, Diệp Hạo dường như muốn nghiền đôi môi nhỏ, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh không làm rách nó, dù vậy anh làm Nhạc Ân tỉnh lại,

Nhạc Ân mơ màng, trong phòng tối om không thấy rõ người nào nhưng Nhạc Ân ngửi được mùi hương quen thuộc của Andy, Nhạc Ân muốn nói nhưng đôi môi bị gấn chặt, môi bị cắn đau, cái lưỡi bị mút mạnh cũng rất đau, Nhạc Ân rên lên khe khẽ, nhưng tiếng rên làm cho Diệp Hạo đang hôn Nhạc Ân không dừng lại mà càng mạnh mẽ hơn, bàn tay cũng mạnh mẽ mà xé rách cái áo cô đang mặc.

Nhạc Ân mới hoảng sợ vô cùng, vậy mà bây giờ đã thanh tỉnh hoàn toàn, Andy đang làm gì vậy ? Nhạc Ân không thoát được cái lưỡi đang luồn sâu vào miệng mình, thân thể cũng nóng lên dù Nhạc Ân biết áo quần đã bị Diệp Hạo cởi bỏ.

” Ân Ân ... ” bàn tay sờ lên nơi mềm mại, Diệp Hạo khẽ nắn bóp, cảm nhận được cảm xúc mê mên truyền đến, anh ngừng hôn, đôi môi dời đến bên tai Nhạc Ân mà thì thầm

” Andy .. ” giọng Nhạc Ân vô lực, chỉ thì thầm nhỏ nhưng vào tai Diệp Hạo như lời gọi quyến rũ

Diệp Hạo thở dốc, bàn tay càng dùng lực, đôi mắt càng đục ngầu, môi anh tìm đến cổ cô, mạnh mẽ mút vào, lại tìm đến xương quai xanh phía dưới, nghiền nhẹ, cuối cùng dừng lại ở ngực ...

” Andy, đừng, ngứa ... ” Cảm xúc mát mẻ nơi ngực truyền đến khiến Nhạc Ân quay cuồng, cô cự quây muốn đẩy cái đầu Andy ra, nhưng như vậy càng dâng hiến thêm cho anh, cô cảm nhận được bàn tay anh vuốt nhẹ xuống phía dưới từ từ, rồi dừng lại một nơi... nơi đó... cảm xúc nơi đó bất giác khiến Nhạc Ân hít sâu một hơi trứng lớn mắt ” Andy, đừng ... ưm”

Miệng vẫn dán vào ngực Nhạc Ân, Diệp Hạo đưa tay xé toang áo sơ mi của mình, kéo vạt cái thắt lưng, anh đứng dậy khỏi người Nhạc Ân cởi bỏ chiếc quần, nhìn làn da trắng nổi bật lên trong màn đêm đen của Nhạc Ân, Diệp Hạo cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn mà nói

” Đồ ngốc, sau này tôi sẽ không bao giờ để em rời khỏi tôi nữa ... ” nói xong anh lại phủ người lên cô

” A ... ” Nhạc Ân hét to một tiếng, nhưng ngay lập tức miệng bị che lại. Nhạc Ân chảy nước mắt, nhìn vào đôi mắt đen, Nhạc Ân chỉ thấy được đôi mắt đen đang nhìn mình, muốn nói với đôi mắt đó, Nhạc Ân đau lắm.

Diệp Hạo ngậm chặt môi Nhạc Ân, sợ cô thốt ra tiếng ” Đau ” , sợ mình sẽ lùi bước, anh giờ đang ở trong cô, cái cảm xúc kì quái này khiến anh như điên lên, anh biết cô đau, không dám cử động, cứ vậy mà ngậm chặt cái miệng nhỏ, bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng để cô bình tĩnh lại

” Ân Ân, ngoan, anh sẽ không làm em đau nữa ... ” Một lúc sau, xác định Nhạc Ân đã chấp nhận được, Diệp Hạo không nhịn được nữa thử cử động, đôi mắt dán chặt vào đôi mắt đang nhắm lại, dần dần tăng lực, anh nghe tiếng cô rên rĩ, như một con thú nhỏ bị thương

Diệp Hạo thở dốc, cái cảm giác lần đầu tiên có được này đánh bay chút lý trí còn lại vừa nãy để cố chịu đựng, anh ôm chặt Nhạc Ân, ghì trán mình lên trán cô, yêu chiều mà hôn nhẹ đôi môi, dưới thân cũng không còn nhẹ nhàng ,đêm nay, cô thuộc về anh vĩnh viễn.

21. Chương 21

Cả căn nhà chìm trong bóng tối, chỉ có một nơi có ánh đèn, ở phòng tắm, Diệp Hạo ôm Nhạc Ân ngồi trong bồn tắm đang nhẹ nhàng vốc nước rửa vết son phấn cho cô. Nhạc Ân đã ngủ say từ bao giờ, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng xinh đẹp, cả người vô lực trong vòng ôm của Diệp Hạo.

Bàn tay to lớn từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở cái cổ và bờ vai trắng nõn toàn dấu hôn của mình, Diệp Hạo khẽ mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương. Lúc đó , anh chỉ linh cảm được cô đang ở trung tâm thành phố, nếu đúng là như vậy thì anh thừa sức tìm ra cô, chỉ cần Từ Gia Huy ra tay thì người của cậu ta có thể tìm trong 20 phút , may mắn mà anh nghĩ đúng, anh tìm thấy cô. Từ xa, nhìn cô khom người né tránh bàn tay kẻ đó, anh như đánh mất lý trí, lúc đó anh chỉ muốn không một ai được đụng vào cô, anh chỉ muốn cô mãi mãi chỉ thuộc về một mình anh, vậy thì phải chiếm hữu.

Chiếm hữu ?? Diệp Hạo hôn lên trán cô vợ nhỏ, cái cảm giác cô thực sự đã thuộc về mình khiến anh thỏa mãn vô cùng , phải , từ nay trở đi, Ân Ân chỉ là của riêng Diệp Hạo này. Một người đàn ông 26 tuổi nào đó lần đầu tiên nếm mùi hoan ái đang có tâm tình rất vui vẻ, tiếp tục tắm cho cô vợ nhỏ, luôn tiện tạm thời bỏ qua mọi lỗi lầm mà cô vợ mình đã mắc phải.

Nhạc Ân mơ màng mở mắt, nhận ra đang ở trong phòng ngủ của mình. Theo thói quen lại nhìn sang bên cạnh nhưng thấy trống không, Andy đi làm rồi ?? sao không đưa Nhạc Ân đi theo a .. Nhạc Ân rầu rĩ muốn ngồi dậy nhưng cảm thấy cả người vô lực không dậy nổi, thử nghiêng người để chống tay ngồi dậy thì phát hiện cái eo của mình hơi ê ẩm, chân khẽ co lại thì thấy một nơi khác cũng đau. Nhạc Ân cắn môi , nước mắt chực rơi, cả người mỗi một đau đớn, mà Andy lại bỏ đi, trong đầu chợt hiện ra cảnh tượng ngày hôm qua, Nhạc Ân nói dối, Nhạc Ân hoảng sợ, rồi Andy làm đau Nhạc Ân, cô gốc nào đó tủi thân mà khóc thành tiếng nức nở.

” Ân Ân, anh đây, ngoan, sao lại khóc ... ” Diệp Hạo đang múc cháo ra chén thì nghe thấy tiếng khóc, vội bỏ cái chén xuống chạy ngay vào phòng, thấy Nhạc Ân đang co người lại mà khóc thì hoảng hốt chạy tới ôm cô

” Hức ... hức ... Andy ... sợ ... người đó... đưa tay ... oa oa... ghê ” Nhạc Ân cảm nhận được vòng tay đang ôm chặt mình, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nắm lấy áo Diệp Hạo ghen ngào mà nói

” Không sợ, có anh ở đây, không sợ nữa, ngoan nào, không khóc nữa ... ” Anh chưa kịp tính nợ mà đã phải ngồi đây dỗ dành cô thế này rồi, Diệp Hạo thở dài, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô vợ nhỏ

” Híc ... đau nữa ... Andy làm đau ... oa oa oa ... ” Nước mắt vừa lau đi, Nhạc Ân nhớ tới chuyện tiếp theo, lại khóc to hơn nữa

” Đau sao?? Ngoan, không làm em đau nữa, đừng khóc, sẽ mệt người ... ” Người nào đó cảm thán, sao tội lỗi chuyển qua anh rồi, bàn tay vẫn kiên nhẫn lau nước mắt đã dần dụa, sợ cô khóc thêm mắt sẽ sưng lên, người cũng mệt thêm

Nhạc Ân thờ phờ hơi ngừng khóc, nghe một chữ một của Diệp Hạo lại hào hứng khóc tiếp

” Oa oa ... mệt , mệt ... oa oa ... Andy đáng ghét ... oa oa ”

” Được, anh đáng ghét, không được khóc nữa ... ” Diệp Hạo vô lực, thấy nước mắt lau mãi chẳng hết, dè cái đầu đang khóc vào ngực mình, bàn tay khẽ vuốt an ủi

” ... bỏ đi nữa... bỏ Ân nữa ”

” Không bỏ em, anh đi nấu cháo cho em ”

” Nói dối hức ... không thấy a ... hức ”

” Anh đứng ngoài bếp mà, sao em thấy ”

” Đau a ”

” ... ” Diệp Hạo ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, sao lại quay về chuyện cũ

” Oa oa ... không nói chuyện ... oa oa ... ” Nhạc Ân đợi không thấy Diệp Hạo đáp lời, lại òa khóc, giờ cô đau, mệt mỏi, mà người làm cô thành như vậy là Diệp Hạo, cô có quyền khóc a, cô ngốc nào đó đã quên luôn tội nói dối của mình

” Ngoan , anh nói chuyện, nhưng em đói, anh ra lấy cháo cho em ăn đã rồi nói tiếp , được không Ân Ân ?” anh chịu thua, ai bảo cô là cô vợ đáng yêu của anh chứ.

” không ăn ... không cần ăn ... hức hức ... ” Nhạc Ân hơi dịu lại, ngừng khóc, mắt nhắm lại, hai tay vòng ra sau lưng Diệp Hạo ôm chặt

” Tối hôm qua chưa ăn gì, anh dứt cho em ăn ...”

” ... không ”

” Anh chưa cho con Gấu ăn ” Diệp Hạo nhếch miệng, đánh vào điểm yếu của cô

”” Nhạc Ân ngừng cả thút thít,cái đầu khựng lại, không quệt nước mắt vào áo Diệp Hạo nữa

” Tối qua cũng chưa cho nó ăn ” Diệp Hạo phụ họa thêm, nhưng thật ra là có cho rồi

” ” Nhạc Ân nhú mày, khẽ nhích người ra, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của Diệp Hạo ai oán ” Cho nó ăn a, nó sẽ đói ”

” Em cũng ra ăn với nó luôn, không có em, nó sẽ ăn rất ít ” Diệp Hạo hôn lên cái trán dính bết mấy sợi tóc, dụ dỗ

” ... Ăn thì ăn ... ” Nhạc Ân bĩu môi chấp nhận lời dụ dỗ, cái đầu còn xoay qua chỗ khác không thèm nhìn Diệp Hạo

Diệp Hạo mỉm cười yêu chiều vỗ cái đầu nhỏ, đứng lên tới cửa lấy một cái váy ngủ, cô tạm thời không mặc áo quần ngủ kia được rồi

Khi Diệp Hạo đem áo tới, trông vào người Nhạc Ân thì cô mới nhận ra là mình trần truồng ??? mắt trợn lên nhìn chăm chăm vào bàn tay to đang kéo bàn tay mình cho vào tay áo bên trái, lại chuyển qua tay áo bên phải , Nhạc Ân thì thào

” Andy, không mặc áo kia sao ??”

” Không cần, hôm nay ở với anh không cần mặc đồ lót ” Diệp Hạo nói chuyện mà mặt không đỏ, lời không hoảng.

” Tại sao ...? ” Nhạc Ân ngẩng đầu thắc mắc

” Tiện bề hành động , an tâm,thím Trương về thì em phải mặc vào, rõ chưa ?”

Nhạc Ân ngây ngô gật đầu, hiểu mà không hiểu lắm, đang nghiêng đầu suy nghĩ thì cả người được bế lên đi ra khỏi phòng.

” Ngồi ở đây, anh lấy cháo ” Diệp Hạo để Nhạc Ân ngồi xồm trên ghế vì cô không mang dép, lại cẩn thận kéo làn váy che kín cả hai chân, xong rồi mới đi múc cháo tiếp, múc xong chén cháo cho Nhạc Ân thì múc tiếp cháo cho con Gấu, đặt xuống gần ghế cô ngồi rồi đi gọi nó vào ăn.

” Andy ... nó ăn nhanh kia ... nó đói ” Nhạc Ân để hai tay lên đầu gối, nhìn xuống con Gấu đang hí hoáy ăn, mọi khi cả ngày ăn đồ đóng hộp, đến tối mới được ăn thức ăn thịt cá, vậy mà tối qua Diệp Hạo cũng cho nó ăn luôn thức ăn đóng hộp, nên nó thực sự mong ngóng buổi sáng này a

” Ủ , Ân Ân cũng ăn này ” Diệp Hạo thổi nguội muống cháo, đưa tận miệng cô vợ đang chăm chú nhìn con Gấu

” ... măm ... An ... Andy ăn nữa ... ” Nhạc Ân nuốt cháo, đưa tay đẩy cái muống đang kề bên miệng mình, Andy cũng đói a

” Cháo còn nhiều, em ăn rồi anh mới ăn ” Diệp Hạo lại đưa muống cháo tới, cô no thì anh mới no được.

” Nhưng Andy đói ” Nhạc Ân chu môi nói rồi mới há miệng ăn muống cháo, khuôn mặt buồn bã, cô không muốn Andy đói, cô sẽ đau lòng

” Đồ ngốc, anh ăn là được ” Diệp Hạo ấm lòng, ăn một muống cháo, lại đút cô một muống, dù sao cháo cũng đã nguội bớt, anh ăn mà cô ăn nhiều hơn không phải tốt hơn sao.

.... Nhờ tiên phát chế nhân, mặc dù chỉ là vô tình mà đạt được, nhưng hiện tại Nhạc Ân đang yên bình mà hưởng thụ được đút cháo, kể nên giận vì cô vợ mình nói dối thì đang căng chiêu mà đút từng muống một.

Lúc Diệp Hạo bế Nhạc Ân về phòng thì đồng hồ đã chỉ 8h , vốn hôm nay anh cũng định nghỉ làm ở nhà chăm sóc cô, đang định đi lấy điện thoại thì nghe thấy tiếng chuông cửa, ngoài cửa, Trần thúc khuôn mặt nặng nề dẫn theo Tiểu Hoa cúi gằm đầu đang đứng đợi. Hôm qua lúc người ta đem Tiểu Hoa về , ông cũng biết được mọi chuyện, ngay lập tức ông đã gọi điện thoại cho Diệp Hạo nhưng không ai bắt máy, định bụng sáng lại đợi Diệp Hạo đến làm thì nói nhưng rồi cũng không thấy anh đi làm, tiếp tục điện thoại cũng giống như lúc tối, vậy là quyết định đến đây luôn.

Diệp Hạo mở cửa dẫn cả hai vào nhà ngồi, còn rót ra hai ly nước mời khách. Nhưng Tiểu Hoa mắt đỏ hoe ngược nhìn khuôn mặt Diệp Hạo lại hoảng sợ mà ngay lập tức cúi gằm xuống, gương mặt Diệp Hạo thật thờ ơ.

” Diệp Hạo, tôi mang Tiểu Hoa đến đây để nhận lỗi với cậu và Tiểu Ân, chỉ tại chúng tôi không dạy dỗ nó đàng hoàng, để nó gây ra phiền phức cho hai vợ chồng cậu ” Trần thúc với lấy ly nước uống một ngụm, chân thành mà nói với Diệp Hạo

Diệp Hạo nhìn cái đầu cúi xuống của Tiểu Hoa, lại nhìn hai bàn tay nắm chặt để trên đầu gối, thở dài mà nói

” Phòng phía sau lưng em, vào với cô ấy đi ”

Sao ??? Cả Trần thúc và Tiểu Hoa đều bất ngờ mở to mắt, Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn cậu mình thắc mắc, rồi lại quay sang nhìn Diệp Hạo, nhưng vừa thấy khuôn mặt Diệp Hạo thì lại cúi xuống, không dám đụng đây

” Vào đi ” Diệp Hạo nhẹ giọng nhắc

” Vào đi Tiểu Hoa, không phải cháu lo cho Tiểu Ân lắm sao , vào thăm cô ấy đi ” Trần thúc thấy vậy khích lệ cháu, aiz, chuyện giải quyết đơn giản được cũng tốt

Tiểu Hoa đúng là đang rất lo lắng cho Nhạc Ân, hôm qua về đến nhà thì khóc như mưa, cậu và mẹ đều mắng nhưng chỉ là đau lòng cháu mà mắng, cái cô lo nhất là không biết Nhạc Ân ra sao rồi, chỉ tại mình Tiểu Hoa ân hận thật nhiều, ngược đầu khẽ cảm ơn Diệp Hạo rồi chậm rãi tới cửa phòng Nhạc Ân, vừa mở cửa ra đi vào đã đóng lại ngay rồi nhào tới ôm Nhạc Ân mà khóc, ngay lập tức cũng có tiếng khóc của Nhạc Ân vang lên theo, hai tiếng khóc nức nở hòa vào nhau vang ra phòng khách, Trần thúc nhìn theo cháu vào phòng cũng lắc đầu thở dài.

” Cảm ơn cậu , Diệp Hạo ” Trần thúc cười , thật lòng một tiếng cảm ơn, người này, mới 26 tuổi, nhưng đã khiến cho ông không biết bao nhiêu lần khâm phục, cả về tài năng lẫn tính cách, như hôm nay, ông cũng không ngờ được điều này, nếu là người khác chắc đã không cho Tiểu Hoa vào nhà rồi.

” Cô ấy giống vợ tôi, cũng chỉ là con nít mà thôi ” Diệp Hạo lắc đầu từ chối lời cảm ơn của Trần thúc. Lúc đó, đúng là anh đã nói Tiểu Hoa mà dạy hư Nhạc Ân thì biết tay anh, nhưng quả thật, cho dù Tiểu Hoa không phải cháu của Trần thúc, anh cũng không đánh con gái. Dù sao, Tiểu Hoa qua chuyện lần này cũng đã nhận ra được đúng sai, anh cũng không nên hà khắc. Cô lại là người bạn đầu tiên của Nhạc Ân, Nhạc Ân của anh đối với những gì được xem là ” bạn ” thì sẽ ghi nhớ rất sâu sắc, nếu anh chia rẽ cả hai người, cô ngốc đó sẽ thương tâm, anh không muốn cô thương tâm, đành phải từ từ mà chinh đồn cả hai vậy,

Trần thúc là người hào sảng, đương nhiên không khách sáo mà xoay vòng vấn đề ơn nghĩa, cười hào sảng mà nói

” Aiz, tôi lo lắng cả đêm qua đấy, gọi điện thoại thì cậu không nghe máy, tôi cứ tưởng cậu giận luôn cả tôi ấy chứ, aizzz ” Trần thúc thở dài ra chiều buồn bã

Diệp Hạo tâm tình thật tốt mà bật cười một tiếng, ngồi thẳng người cầm ly nước uống rồi mới nói

” Tôi để điện thoại ngoài xe, vừa định ra lấy để điện thoại cho chú xin nghỉ nhưng chú đã đến rồi đấy ”

” Ha ha, thế mà tôi cứ tưởng, aiz, tôi cứ tưởng cậu bỏ rơi anh em chúng tôi rồi ấy chứ ... ” Trần thúc lại trêu thêm một câu, nhưng trong lòng đang thắc mắc : sao cậu ta dễ dàng tha thứ cho Tiểu Hoa thế nhỉ, mặt mày lại tươi phơi phới, chẳng có vẻ gì là hôm qua gặp chuyện. Trần thúc nghi ngờ, có khi nào

” Chú đã đến đây thì tôi xin nghỉ luôn, chắc mai tôi cũng nghỉ tiếp, được chứ ” Diệp Hạo từ chối cho ý kiến lời trêu đùa, anh không phải người không nghiêm túc như vậy, không chỉ vì chuyện của Tiểu Hoa mà giận qua Trần thúc được.

” Được, được, ở nhà chăm sóc Tiểu Ân đã ” Trần thúc nhanh chóng chấp nhận, dù sao công việc của hợp đồng kia đã xong rồi mà, nhưng thắc mắc trong lòng rất muốn có người giải thích cho a .

Trong phòng Tiểu Hoa ôm Nhạc Ân khóc lóc một lúc giờ mới ổn định, đưa tay quạt nước mắt, Tiểu Hoa nhìn một lượt Nhạc Ân thật kĩ, thấy môi hơi sưng, nhưng cả người hình như không sao a, chắc không bị Diệp Hạo đánh đầu nhỉ, bèn ghen ngào hỏi

” Tiểu Ân, bạn có làm sao không , Tiểu Ân, mình xin lỗi ... ” Nói xong, còn méo máo mà muốn khóc lại nữa.

Nhạc Ân thì vốn chỉ là khóc theo Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ngừng nên ngừng theo lúc này, giờ nghe Tiểu Hoa hỏi chỉ lắc đầu , rồi mới nói

” Ân không sao, Tiểu Hoa sao rồi ?”

” ... Mình cũng không sao ...chỉ bị mắng thôi ” Tiểu Hoa chợt thấy vui vẻ hơn, lau nước mắt cho tươi tỉnh rồi nói chuyện

” Oa ... Andy không mắng Ân a ... ” Nhạc Ân tự hào vỗ ngực mà nói, không mắng , còn lo đỡ dành cho nữa, ha ha, nhưng mà ... Nhạc Ân cúi đầu ầm Ức, Andy làm đau Nhạc Ân a, nhưng hồi này Andy có dặn chuyện này nếu nói ra với người ngoài sẽ bị người ta chê cười, nên Nhạc Ân vốn rất nghe lời không dám nói ra điều ầm Ức với Tiểu Hoa.

Lúc Trần thúc tới, Diệp Hạo đã vào phòng mặc thêm áo khoác cho Nhạc Ân, căn dặn trước rồi mới ra mở cửa, vì anh vốn có ý định cho Tiểu Hoa vào với Nhạc Ân rồi mà, nên phải để phòng vợ ngốc nói lung tung.

Tiểu Hoa suốt cả buổi sáng nay vô cùng cảm kích Diệp Hạo, oa, sao cô không nhận ra Diệp Hạo lại là một người đàn ông tốt đến thế nhỉ, trong tâm trí của một cô nhóc ngây thơ bắt đầu kiểm điểm bản thân vì bấy lâu bỏ qua người đàn ông tốt Diệp Hạo, đang lắc đầu tự trách mình thì có tiếng gõ cửa, rồi cửa phòng được mở ra

” Hai người đã hồi lỗi xong chưa ??” Diệp Hạo mở toang cửa phòng ra, đứng đó rồi hỏi vào, mắt nhìn chăm chăm vào hai cô gái đang ôm tay nhau trên giường

Tiểu Hoa nghe vậy thì cúi đầu, cô nên xin lỗi anh một tiếng mới phải, vội lí nhí trả lời

” Anh Hạo, em xin lỗi anh rất nhiều, em đã sai ” lại quay sang Nhạc Ân chân thành ” Tiểu Ân, tớ cũng xin lỗi cậu nhiều ” xong rồi lại cúi đầu tiếp.

Nhạc Ân không hiểu chuyện lắm, nhưng cũng cảm nhận được sơ sơ, lấy tay vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy tay bên kia của mình, nói với Tiểu Hoa

” ... a... không sao a ... Tiểu Hoa đừng buồn ... ” nói xong chu môi nhìn Diệp Hạo khó hiểu

Diệp Hạo nhếch miệng, vợ anh làm sai mà còn không hiểu mình sai chỗ nào nữa, nhưng cũng không quan tâm nhiều, quay sang nhìn Tiểu Hoa, cô gái này, hôm nay đến đây để xin lỗi một tiếng, với anh là quá đủ để tha thứ rồi, Diệp Hạo nhàn nhạt mở miệng

” Cả hai còn nhỏ, không biết những nơi nào nên hay không nên đến, lần sau đi đâu nói với tôi một tiếng, nơi đi được tôi sẽ để cả hai đi, những nơi không đi được, tôi sẽ nhắc nhở các em để tránh ra, cả hai hiểu chưa ??” Anh nói là cả hai nhưng đôi mắt nhắm lại nhìn về một mình Tiểu Hoa

” Dạ, em biết rồi ” Tiểu Hoa vẫn cúi đầu lí nhí trả lời, nhưng trong lòng đang vui mừng vô cùng, a, hình như không bị phạt gì thì phải, mọi chuyện vẫn bình thường. Dù vậy, kể từ lúc gặp chuyện ngày hôm qua, có cho tiền Tiểu Hoa cũng không dám tự mình làm bậy nữa , aizz, cô cũng khiếp sợ lắm chứ bộ.

.....

Diệp Hạo muốn để Tiểu Hoa ở lại với Nhạc Ân thêm một lúc, nhưng Trần thúc lại khoát tay muốn ra về, ông cũng không muốn ở lại làm phiền hai vợ chồng đang bên nhau a. Vậy là Tiểu Hoa ôm Nhạc Ân thêm cái nữa, hứa hẹn ngày khác gặp lại mới đi theo cậu mình ra xe, nhưng khi đi ra, đã không cúi đầu e sợ nữa, mà đã là ngẩng đầu tươi cười như ngày thường rồi, Trần thúc cảm thán, đúng như Diệp Hạo nói, chỉ là mấy đứa con nít vô ưu vô lo mà.

” Tiểu Hoa, Tiểu Ân có làm sao không ??” Trần thúc lơ đãng hỏi cô cháu đang vui vẻ do mới thoát nạn của mình

” Sao là sao ạ ??” Tiểu Hoa không hiểu

” À, ha ha , là ... có khỏe không, có bị gì không ấy mà ”

” Cô ấy còn nói anh Diệp Hạo phải dỗ dành cô ấy nữa đấy , aizz, sung sướng ghê, có chồng như anh Hạo thật tốt ” Tiểu Hoa cảm thán

” Con bé này, khi xưa không phải chê người ta là ông chú già khó tính sao , ha ha ... ” Trần thúc bó tay với cháu mình, thay đổi xoành xoạch, nhưng cũng đúng, người như Diệp Hạo khó có lỗi a

” Hồi đó anh ấy khó tính thật mà .. ” Tiểu Hoa chu môi, chợt nhớ tới cái gì liền cảm thán ” Aizz, Tiểu Ân nói anh Hạo không làm gì cô ấy hết, nhưng cháu thấy môi cô ấy bị sưng a, lại còn bảo là mệt mỗi lần a , có phải hôm qua vì sợ hãi mà mệt không nhỉ ... ” Tiểu Hoa lo lắng, hồi nãy sao mình không hỏi kĩ nhỉ

Môi sưng, mệt mỗi ??? Trần thúc nhíu mày, cuối cùng ông cũng moi được mấy yếu tố quan trọng để biết tại sao hôm nay Diệp Hạo lại tươi rói thế, nhưng mà, Trần thúc lắc đầu, môi sưng là do hôn , mệt mỗi là do lo sợ như lời Tiểu Hoa nói cũng có lý, không nhất thiết là chuyện kia, chẳng phải cậu ta nói đợi đến 20 tuổi sao ??? Trần thúc ngàn vạn thắc mắc khó chịu vô cùng, bản tính nhiều chuyện lại dâng lên, đang lái xe vậy mà của qua lề đường đỗ lại, lấy điện thoại ra nhắn 1 tin, rồi bỏ điện thoại vào túi quần lại, muốn lái xe đi tiếp, khi cậu ta lấy điện thoại mà trả lời tin này, thì chứng tỏ hắc hắc ... chưa kịp đánh tay lái đã thấy tin nhắn tới, Trần thúc cuống cuống mở máy ra xem, Tiểu Hoa bên này tò mò vô cùng, cậu mình đang làm sao vậy???

Trần thúc đọc tin nhắn xong, nín thở nén cười nhắn lại một tin khác, sau đó bỏ điện thoại vào túi, quay sang Tiểu Hoa cười thần bí

” Tiểu Hoa, sớm biết thế này chúng ta không cần tới làm gì, có khi còn làm phiền hai vợ chồng bọn họ ấy chứ .. ” lại nhắm mắt lại vỗ vai cô cháu gái đang nhìn mình bằng con mắt kì quái vì không hiểu gì nói tiếp ” đáng lẽ ra cậu ta còn phải đi cảm ơn ngược lại với cháu mới đúng .. a ha ha ... ” Trần thúc nói xong không nhận được phải cười to lên, cười đến nghiêng ngả

. Ông nhắn thử ” Diệp Hạo, sau lần đầu tiên phải nghỉ vài ngày, Tiểu Ân sẽ rất mệt mỗi đó ” , nếu cậu ta đã đụng vào Nhạc Ân thì sẽ có phản ứng , ông hy vọng là vậy, chứ ông không dám hỏi thẳng, nào ngờ Diệp Hạo còn thành thật mà hỏi lại ông

” Chính xác là bao nhiêu ngày ??????”

Ha ha.... Tiểu Hoa, cháu làm được việc tốt đấy.

Diệp Hạo đi ra xe lấy điện thoại, vừa cầm lên đã báo có tin nhắn nên thuận tay mở ra xem, thấy là tin nhắn của Trần thúc, cảm thấy kì lạ vô cùng, nhưng nghĩ không phải Trần thúc rất am hiểu mấy chuyện này sao, đoán ra được cũng không lạ gì, mấy ngày trước chính chú ấy còn rất quan tâm chuyện của anh cơ mà. Vả lại, quan trọng hơn, anh muốn biết là mấy ngày. Hiện tại thì tốt rồi, 3 ngày, Diệp Hạo ai oán đi vào nhà, may mà anh biết được nếu không lại làm đau Nhạc Ân nữa rồi, nhưng 3 ngày, lâu quá đi mất.

Vào tới nhà thì ngạc nhiên khi thấy Nhạc Ân đang đứng ở phòng khách nhìn anh đi vào

” Sao lại ra đây, có gì phải gọi anh chứ ” Diệp Hạo cất điện thoại vào túi quần, nhanh chóng bước đến bế cô lên tay đi vào phòng, cô còn mệt cần nghỉ ngơi

”Andy ... Nhạc Ân được đặt lên giường nhưng hai tay vẫn níu chặt cổ của Diệp Hạo, thì thào tên anh, giọng buồn bã vô cùng

Buồn vì Tiểu Hoa về sao ??? Diệp Hạo nghĩ vậy, vội xoa lưng cô an ủi

” Ân Ân muốn đi chơi, nghỉ ngơi cho khỏe mai anh đưa đi gặp Tiểu Hoa nói chuyện, được không?”

Cái đầu nhỏ đang nằm trên vai anh lắc nhẹ. Diệp Hạo nhú mày, buồn vì chuyện gì nhỉ??

” Andy... Ân xin lỗi ” Nhạc Ân dè dặt đầu mình lên vai Diệp Hạo, nghẹn ngào nói, Nhạc Ân hồi nãy hỏi Tiểu Hoa sao xin lỗi Andy, Tiểu Hoa bảo có lỗi phải nhận lỗi, phải nói lời xin lỗi, thì ra là vậy, Nhạc Ân nhớ lại mình đã nói dối Andy mà vẫn chưa xin lỗi

” Đồ ngốc, biết lỗi rồi sao ” Diệp Hạo mỉm cười, vợ anh đáng yêu vô cùng, sao anh giận cô được bây giờ

” Andy ... Ân không tốt ... nói dối Andy ... không tốt .. ” Nhạc Ân chậm rãi nói, nước mắt từ từ chảy ra thấm vai áo Diệp Hạo

Diệp Hạo cau mày, vội lấy cái đầu nhỏ ra nhìn thử, thấy cả một khuôn mặt đã đầm nước mắt, đau lòng mà hôn lên đôi môi nhỏ

” Ngoan, không khóc, biết xin lỗi là tốt, lần sau không nói dối nữa là được mà ... ” Diệp Hạo ôm chặt cô vào lòng dỗ dành

” Ân không nói dối nữa đâu a ... không nói đâu ... nói dối ... Ân cũng buồn ”

” Ừ ... anh biết rồi ”

” Andy ... ”

” Ừ .. ”

.....

” Andy ... ”

” Ừ ... ”

” Hôm qua, Andy làm gì vậy ?”

” ...” hôm qua??? Diệp Hạo không hiểu

” A ... sao không nói , làm Ân đau , hứ ”

À , là chuyện đó

” Ân Ân, chúng ta là vợ chồng đúng không ?”

” Đúng a, Andy là chồng Ân ”

” Giải lăm, chuyện hôm qua chỉ có vợ chồng mới làm với nhau thôi, hiểu không ?”

” ...” Nhạc Ân ngược mắt nhìn Diệp Hạo khó hiểu

” Ân Ân chỉ làm chuyện đó với anh, anh cũng chỉ làm chuyện đó với Ân Ân thôi, không với ai khác nữa, hiểu chưa ? ” Diệp Hạo khàn giọng mà giải thích

” Ừm ... ” Nhạc Ân gật gù, nhưng ” Nhưng đau lắm , không thích ”

” Lần sau sẽ không đau nữa , được không ??”

” Thật sao, nhưng mà ... ” Nhạc Ân ngẫm nghĩ , cuối cùng cười tươi nói ” Được rồi, đau là đánh Andy a ... ”

” Ừ, chắc chắn là không đau nữa ” Diệp Hạo thở dài, sao giống dụ dỗ con nít làm chuyện xấu thế này, bên tai lại vang lên giọng Nhạc Ân

” Bây giờ thử xem có đau không a ...”

” ... ” cô ngọc này thế mà còn thêm dầu vào lửa, Diệp Hạo nuốt nước miếng nhưng cổ họng đã khô khốc, cần rằng ai oán, 3 ngày, 3 ngày nữa , đợi đấy.

Chu Lệ Băng si mê nhìn thứ trước mặt mình, lại đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng, nó, cao quý làm sao, xa hoa làm sao, rất ... thích hợp với cô. Hôm qua Diệp Bảo nói là sẽ đưa cô đến một buổi tiệc xã giao của giới doanh nhân, ngay lập tức hôm nay có người mang đến bộ váy dạ tiệc và bộ trang sức bằng kim cương trước mắt, tối nay cô sẽ mang chúng.

Cô đã lựa chọn đúng, cô đã không uống phí khi đánh đổi mọi thứ, những thứ trước mắt này là minh chứng, những thứ này , có nằm mơ cũng không đến lượt cô được hưởng, nghĩ đến đây, Chu Lệ Băng tối sầm mắt lại, mím môi ai oán.

Mẹ cô vốn chỉ là người làm trong nhà họ Chu, quyền rũ ông Chu nên có thai, lúc đó chính ông Chu cũng không nhìn nhận vì ông ta có quá nhiều tình nhân, nhưng vợ cả của ông ta lại nhận mẹ con cô, ẹ con cô danh phận. Đã vậy, từ nhỏ đến lớn, người mà cha cô, ông Chu quan tâm luôn là hai đứa con của vợ cả, người anh trai khác mẹ của cô được cưng chiều không nói đến, người chị gái kia hơn cô 1 tuổi nhưng có được gì hơn nổi cô, ai cũng bảo cô xinh đẹp hơn, tài giỏi hơn, lại tính tình hiền lành, cô luôn cố gắng để người cha đó chú ý, nhưng mãi mãi cô chỉ là vật thừa thải, cô nhìn cha mua đồ cho chị, đưa chị đi theo, cưng chiều yêu thương, thật cay đắng, mẹ thì chỉ lo lấy lòng cha, sống khúm núm với vợ cả, cô chẳng có gì trong cái nhà đó cả. Nhưng ở đây, cô có anh, anh cho cô mọi thứ, mà những thứ đó đều là ước mơ xa vời của cô. Tối nay, cô mong chờ tối này vô cùng, nơi cô đến chính là nơi chị gái kia làm dâu, Triệu gia, cô sẽ cho bọn họ biết, cô nay đã khác rồi, ngày xưa cô phải cung kính thì hôm nay, người đó phải kính nể lại cô, bởi vì, Diệp gia lớn hơn Triệu gia rất nhiều.

Chu Lệ Băng lại si mê mà vuốt cái váy đính toàn đá quý, nó nằm trong bộ sưu tập của một nhà thiết kế nổi tiếng, nghe nói tham gia đấu giá chỉ toàn là người có máu mặt, bởi vì giá một bộ váy này không hề nhỏ. Thế nhưng, cô đang có đây, lại rất hợp với cô nữa, anh đã mang đến cho cô. Chu Lệ Băng nở nụ cười dịu dàng, anh có thể thay thế cho người đó ở trong lòng em rồi, Diệp Bảo à.

22. Chương 22

” Ai đã đánh nó ??? ” Tiêu Tử Bình ngồi bên giường bệnh, đau lòng nhìn con trai đang ngủ, cả khuôn mặt bị che lại bởi lớp băng dày.

” Dạ Tiêu lão gia, người đó tên là Diệp Hạo, làm việc tại một văn phòng trang trí nhỏ ” người thuộc hạ đứng sau cung kính trả lời, liếc nhìn người trên giường bệnh, đây là lần đầu tiên cậu ta bị đánh đến tơi bời như thế này, cậu ta từng học võ phòng thân, nhưng hơn hết với thân thể Tiêu tam thiếu gia được cưng chiều, rất ít người gây hấn với cậu ta.

” Diệp Hạo ???” Tiêu Tử Bình nhíu mày, họ Diệp ư, hôm qua ông nghe nói người của Từ gia đã đem con trai ông đến bệnh viện, còn nói mọi vấn đề đều đến tìm Từ Gia Huy nói chuyện, nhưng thuộc hạ đi điều tra báo cáo lại là do người khác đánh, bây giờ mới tra ra cái tên Diệp Hạo.

” Có liên quan gì đến nhà họ Diệp không ?” Tiêu Tử Bình hỏi, nếu hẳn ta là người nhà họ Diệp, thì hơi phiền phức, nhưng, cũng chỉ có người Diệp gia mới dám bỏ qua thân phận con trai ông mà đánh nó.

” Tiêu lão gia, chúng tôi đã điều tra rất kỹ lưỡng, là con trai riêng của Diệp Thiên Minh, mới đi du học về và sống riêng ”

Con trai riêng, xưa nay ông chỉ biết Diệp Tề và Diệp Bảo, thảo nào, nhưng mối quan hệ của cái tên Diệp Hạo đó với nhà họ Diệp là thế nào ?? ông xử hẳn ta có ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà không, dù sao chính con trai ông sai trước, chạm vào vợ người ta thì bị đánh cũng đúng ... nhìn đứa con trai cao lớn nằm trên giường, cái thói đào hoa đã hại nó, nhưng , ông nghiêng rằng, ông còn chưa bao giờ đánh nó, cũng chưa từng một ai dám đánh nó, trong trường, khoản tiền hàng năm ông tài trợ thừa sức để cả thầy hiệu trưởng cũng phải nể, vậy mà hôm nay nó bị đánh thành ra thế này, suýt chút nữa là động đến não bộ.

” Cho người dạy dỗ nó, phải làm cho nó sống không bằng chết mới được ” Tiêu Tử Bình vì đau lòng con mà giận điên lên, nghiêng rằng nói với người đứng sau lưng mình, đi dạy dỗ Diệp Hạo, ông biết Diệp gia bao nhiêu năm, chưa nghe qua đứa con này của Diệp Thiên Minh, lại sống riêng, trước mắt cứ giải quyết nó hả giận cho con trai ông.

” Vâng ...” Người đứng sau lạnh giọng tuân mệnh, chưa kịp nói xong đã nghe sau lưng có giọng nói

” Thiếu gia nhà chúng tôi đã bảo có chuyện gì Tiêu lão gia cứ đến tìm, sao lại hành động như thế này, hóa ra Tiêu lão gia không nể mặt thiếu gia chúng tôi sao” tiếng nói vừa dứt, Tiêu Tử Bình liền đứng dậy nhìn ra đằng sau, thấy người đang đứng ở cửa, liền nhủ mày, lạnh giọng , nhưng giọng nói không dám nữa phần đắc tội

” Hóa ra là người của Từ thiếu, nhưng giang hồ có quy tắc của giang hồ, ai làm nấy chịu, sao chúng tôi có thể đến tìm Từ thiếu đây ” Diệp Hạo này với Từ Gia Huy là quan hệ gì, sao cứ bảo vệ hẳn ta ??

” Ai làm nấy chịu, nói hay lắm, ha ha, vậy Tiêu thiếu gia chọc ghẹo vợ của người khác, há chẳng phải tự gây nghiệt tự chịu sao ?? Sao Tiêu lão gia bây giờ lại oán thán ??” Người đứng ở đó giọng lưỡi sắc bén, anh ta đã theo cả hai đời cha con Từ Gia Huy gần 20 năm trời, là thuộc hạ thân tín nhất , đương nhiên am hiểu mấy chuyện như thế này, vả lại

” Thuộc hạ của ta báo cáo con trai ta chưa hề đụng tới một sợi tóc của cô gái kia, nó không đáng bị đánh như thế này ...” Tiêu Tử Bình khó chịu, nhưng vẫn kiềm chế được, ông không đủ khả năng mạo phạm Từ gia, nhưng ông cũng không phải là người dễ chịu nhục

” Chưa đụng ?? Vậy Tiêu lão gia đợi Tiêu thiếu gia đụng đến cô gái đó rồi mới để bị đánh sao ??? Ha ha ...” cười khê một tiếng, người đứng ở cửa lắc đầu nhìn khuôn mặt nhăn lại của Tiêu Tử Bình mà nghiêm túc nói từng chữ ” Tôi khuyên ông một câu, người ông sắp đụng đến là bạn thân của Từ thiếu gia nhà tôi, nếu hôm qua người tới trước là Từ thiếu gia, thấy vợ bạn mình bị ức hiếp như vậy, con trai ông không còn nằm ở đây mà có khi giờ cỏ đã xanh mộ rồi ”

” Các người ... ” Tiêu Tử Bình ghen hòng trăn trối

” Còn nữa, chắc ông cũng đã biết thân phận cậu Diệp Hạo, vậy ông cũng nên biết cô gái con trai ông trêu chọc là cháu dâu được Diệp đại lão gia yêu thương nhất, ông không tin không sao, nhưng đến khi gặp chuyện không hay, đừng trách chúng tôi không báo trước ” Nói xong hừ một tiếng khinh thường , đưa cho tên thuộc hạ Tiêu Tử Bình một tập hồ sơ rồi nói lời cuối

” Từ thiếu gia nể tình con trai ông bị thương nặng nên mới tận tâm lo lắng cho ông thế này, đây mới là lí do để ông coi chừng lại hành động của mình , cuối cùng, đừng đến tìm cậu Diệp Hạo để xin lỗi, mọi chuyện kể từ bây giờ coi như chưa từng xảy ra” Nói xong thì quay bước, không hề một lời cáo biệt.

” Thiếu gia đúng là nhân từ quá rồi, mấy tên đó cứ ột chưởng đánh chết, đã cất công đem đến bệnh viện lại còn sai tôi đến đây nói cho chúng biết , mấy bọn tép riu đó mà cậu bắt tôi tốn công sức,cậu tưởng tôi thừa thời gian sao hả ” Người đàn ông vừa đi vừa lăm bầm, bàn tay cầm chìa khóa xe xoay xoay, một bộ dáng lông bông đi dọc theo hành lang bệnh viện ra ngoài.

” Tiêu lão gia ” người thuộc hạ đứng sau khê gọi Tiêu Tử Bình một tiếng, này giờ Tiêu Tử Bình cứ trầm ngâm nhìn vào mấy tờ giấy mà thuộc hạ Từ Gia Huy đưa cho, không biết đang nghĩ gì, anh ta đang cần có

lệnh của ông

” Anh ở lại đây trông chừng Tiêu Dương cho ta, ta phải ra ngoài có chuyện gấp ” lúc này Tiêu Tử Bình mới sực nhớ là có người bên cạnh, gấp gáp đứng lên đi ra ngoài, vừa ra tới cửa lại xoay người ” Nếu Tiêu Dương tỉnh dậy, bảo nó ăn năn hối lỗi cho ta, còn nữa, không cho phép bất cứ ai tìm đến cái người tên Diệp Hạo đó gây chuyện, ai tìm cậu ta gây sự thì đừng trách ta ” ,nói xong liền đi ngay , để lại tên thuộc hạ chớp mắt ngơ ngác.

” Cảm ơn cậu ” Diệp Hạo đưa chai rượu cho bạn, còn mình thì tự nâng ly của mình mà uống

” Cậu ” Từ Gia Huy nhìn chai rượu trên tay mà trân trối ” Cậu cảm ơn tôi mà không rót cho tôi được một ly sao ... hừ ... ” Từ Gia Huy nói thì nói nhưng vẫn tự rót rượu ithub, thản nhiên uống

” Như chúng ta lúc xưa ” Diệp Hạo ngửa người dựa vào lưng ghế, tay đưa ly rượu lên ngắm nhìn, mỉm cười nói

” Còn nhớ sao , cũng phải, cậu vốn nhớ dai, mà có muốn quên chúng ta cũng không quên được .. ha ha ” Từ Gia Huy cũng đã nhớ lại chuyện ngày xưa, bật cười

Ngày đó cả hai đánh nhau một trận thì đều bị thương nằm vật ra đất, nhưng lúc đó là ở sau sân trường , lại đã tan học nên không một ai biết, cuối cùng cả hai tự lồm cồm bò dậy nhìn nhau, chính Diệp Hạo đã đứng lên trước kéo tay Từ Gia Huy đứng dậy, sau đó cả hai vào một quán nhỏ, lần đầu tiên uống rượu, một chai rượu, người này cầm chai rót một ly, người kia đợi rót xong lại cầm lấy cái chai kia tự rót ithub. Hai thằng nhóc mới lớp 10 mình mẩy bị bầm tím, một chai rượu, tự rót tự uống, trở thành một màn kì quái ở trong quán. Nhưng từ đó về sau hai người là đôi bạn thân, thân nhau hơn anh em ruột thịt.

” Chú Mark oán thán cậu ghê lắm, chú ấy bận rộn không đi đâu được, vậy mà cậu còn không sang thăm chú ấy ” Từ Gia Huy đang chìm trong kí ức bỗng nhớ tới chuyện cần nói

” Ân Ân chưa đi xa được, ai bảo chú ấy không chịu sang đây ” Diệp Hạo hững hờ nói

” Cậu thừa biết chú ấy không muốn sang đây mà ” Vì mộ của mẹ Diệp Hạo ở đây, Mark không có chuyện bắt đắcdĩ sẽ không sang đây, ông sợ cái cảm giác cô đơn bên này

” Vậy thì phải chờ đợi thôi ” Mark đúng là nhiều chuyện, ba ngày trước cũng gọi điện thoại kêu khổ với anh, hôm nay cũng kêu khổ với Từ Gia Huy nữa.

” Chú Mark thật đáng thương mà, aiz ” Từ Gia Huy lắc đầu cảm thán ” Chú ấy nói rất nóng lòng muốn biết cô cháu dâu của mình là người như thế nào để Diệp Hạo cậu lại ra tay đánh người ta đến như vậy đấy ... ha ha ” Nên nhớ Diệp Hạo là người khổng chế bản thân rất tốt a

” Là vợ của tôi ” Diệp Hạo nhớ đến Nhạc Ân thì mỉm cười yêu thương

” Diệp Hạo ... ”

Diệp Hạo nghe Từ Gia Huy gọi liền nâng mắt nhìn về phía bạn

” Sao tôi chưa có vợ? ” Từ Gia Huy thở dài, lại nâng ly rượu uống sạch

” ... ” Diệp Hạo lười cả thở, đương nhiên vì cậu kén chọn rồi.

.....

” Gia Huy, cứ để người của cậu ở lại đây ít ngày , tôi không muốn phiền đến người của ông nội ” Diệp Hạo nhúu mày mở miệng

” Không hề gì, tôi cũng nghĩ vậy, tôi đảm bảo lão Tiêu đó giờ đã đi Anh rồi ấy chứ, nhưng dù sao an toàn là trên hết ” Từ Gia Huy gật đầu . Diệp Hạo không muốn làm đến cùng mọi chuyện, người nhà họ Tiêu kia cho dù không đáng ngại nhưng Nhạc Ân vốn ngây ngô, Diệp Hạo không thể mỗi giây mỗi phút canh chừng cho cô được, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra bất ngờ. Dùng gia thế Từ Gia Huy và Diệp lão chỉ để cho những người biết e sợ, nhưng nếu đó là những kẻ liều mạng thì không ăn thua, phải đề phòng trường hợp này ,cuối

cùng Từ Gia Huy cho người điều tra Tiêu Tử Bình, biết công ty ông ta đang tham gia giành quyền đại lý ột tập đoàn dầu mỏ có ông chủ người Anh, Từ Gia Huy nhếch miệng, dầu mỏ , người Anh, ai ngoài Mark đây.

” Trùng hợp thật, Mark nói Tiêu Tử Bình rất muốn hợp đồng lần này, nghe nói công ty lão ta hiện đang trên bờ phá sản cơ đấy ” Từ Gia Huy lắc đầu mĩa mai, đó cũng chính là điều anh lo lắng, những kẻ đã không còn gì thì máu liều vô hạn, cứu ông ta chính là cứu thể giới bình yên cho Diệp Hạo, diệt ông ta mà diệt không hết chỉ sợ phiền toái thêm, nên nhớ gia đình ông ta đông vô cùng a.

Diệp Hạo gật đầu, anh mà sống một mình, anh thừa sức đối phó với những người kia, nhưng bên cạnh anh giờ có thêm cô vợ ngọc, anh không cần mạng của anh nhưng anh cần mạng của cô.

” Những thứ tôi đưa cậu đã xem chưa ” Diệp Hạo đưa mắt nhìn bạn nói

” Đã xem, nhưng tiền thì tôi nhận, còn mấy cái quả đồi núi kia thì tôi không làm, có người có thể làm mà ... ” Từ Gia Huy ” nhắc nhở ” bạn

” Với tôi ai làm cũng được ” Diệp Hạo lơ đãng trả lời, sự thật đúng là như vậy, anh đưa cho Từ Gia Huy xem xét, nếu cậu ta làm được thì cho cậu ta, còn không làm được thì tính sau, đó là những thứ của cha Nhạc Ân để lại, tiền thì hàng năm phải đi nhập lãi, anh mệt cần, đưa cho Từ Gia Huy làm vốn. Còn mấy miếng đất , cậu ta không muốn đụng tới ư Diệp Hạo thở dài ... muốn nói sang chuyện khác thì có tiếng Nhạc Ân sau lưng

” Andy, con Gấu nó làm hư rồi a ” Nhạc Ân méo máo từ phòng ngủ đi ra, mới ngủ trưa dậy nên tóc tai còn rối, trên tay là con gấu nhỏ mà Diệp Hạo làm cho bị con Gấu cắn rách cái váy.

” Đưa đây anh xem ” Diệp Hạo bỏ ly rượu xuống bàn bước vội đến chỗ vợ, một tay cầm lấy con gấu, một tay vuốt lại mái tóc cho Nhạc Ân ” Ngọc, vào rửa mặt đi, anh làm lại cho em ”

Nhạc Ân vừa tỉnh dậy đã thấy con gấu bông bị cắn rách váy liền biết thủ phạm là con Gấu, mấy lần nó đã cắn rách nhiều thứ của cô rồi, Andy bảo là nó ngứa răng a, sau mỗi lần như vậy cô lại đi mè nheo Diệp Hạo làm lại.

” Tiểu Ân, khỏe chưa? ” Từ Gia Huy nhìn một màn vợ chồng nồng thắm, hừ mũi khinh thường, nhưng vẫn niềm nở chào hỏi Nhạc Ân

” Gia Huy a, lại đến uống rượu sao ” Từ Gia Huy đã đến đây thêm mấy lần rồi, lần nào gặp Nhạc Ân cũng nói là ” Anh đến uống rượu với chồng em đây ” nên giờ Nhạc Ân mới hỏi vậy

” Ha ha, đúng, anh đến uống rượu với chồng em đây ” Từ Gia Huy cười vì câu nói của Nhạc Ân , lại hỏi ” Đã khỏe hẳn chưa cô bé ?” , đối với Từ Gia Huy, cô bé này như em gái

” Cô ấy khỏe rồi, được rồi, em vào rửa mặt đi ” Diệp Hạo trả lời dùm Nhạc Ân rồi không quan tâm Từ Gia Huy, dắt Nhạc Ân đi vào phòng

” Hừ, cậu không khoe khoang không được sao, tưởng có vợ là ngon lắm sao ” Từ Gia Huy nhìn lưng Diệp Hạo, buồn bực lại uống rượu tiếp, anh muốn có vợ a.

Reeeng reeeng ... Từ Gia Huy đang buồn bực thì có điện thoại gọi đến

” Thiếu gia, có một cô gái đang muốn gặp cậu, chúng tôi nói thiếu gia đã đến nhà bạn nhưng cô ấy vẫn muốn chờ, phải làm sao đây ạ ?”

Cái gì ?? Anh mới than vãn mà ông trời đã mang đến cho anh rồi sao , Từ Gia Huy cười mĩa cho cái suy nghĩ quỷ quái của mình, nhàn nhạt nói

” Hỏi cô ấy tên gì ?” Anh đang uống rượu với bạn a, chưa muốn về nhà

” Cô ấy chỉ nói là bạn của thiếu gia, còn nói là nếu cô ấy đợi trong vòng nửa tiếng nữa mà không thấy thiếu gia về thì lần sau gặp lại cô ấy sẽ đánh cậu ... ” Giọng người gọi đến nén cười

” Hừ , cô ta là ai, không nói tên thì thôi đi, mặc cô ta đợi ... ” Từ Gia Huy bực mình, dám cao ngạo với anh sao, mặc dù cũng hơi chột dạ, có khi nào là cô ta, bên kia điện thoại đã thay đổi người nói, một giọng nữ kiêu ngạo vang lên

” Gia Huy, anh dám bắt tôi đợi ư, có về ngay không thì bảo ”

Từ Gia Huy choáng váng, cuống cuống mà ngắt máy, đúng là cô ta a, bà la sát , Từ Gia Huy khóc ròng.

Diệp Hạo đợi Nhạc Ân rửa mặt rồi thay áo quần cho cô xong đi ra ngoài thì đã không còn thấy bóng dáng của Từ Gia Huy, anh nhú mày, mới có mấy phút mà đợi không nổi rồi à, anh nghe cậu ta nói tối nay đi dự tiệc, nhưng phải 7h tối cơ mà, bây giờ mới 5h. Diệp Hạo lắc đầu không hiểu nổi đi nấu ăn , mặc kệ cậu ta, ở đây với anh thì không thể nào có vợ được a.

Khách sạn Center của Triệu gia, đúng như cái tên của nó, nằm ở trung tâm thành phố, khách sạn 5 sao hạng nhất, bề thế và sang trọng, là nơi hàng năm đón tiếp không biết bao nhiêu lãnh đạo cao cấp, hôm nay là nơi tổ chức buổi tiệc , lấy danh nghĩa là chiêu đãi bạn bè, nhưng đây chính là buổi tiệc xã giao quan trọng của giới doanh nhân, cũng là nơi để các phu nhân, tiểu thư phô bày.

Bãi đỗ xe lớn đang nhiều xe dần, buổi tiệc sắp bắt đầu. Một chiếc Cadillac đen bóng từ từ tiến vào gần đại sảnh, những người bước xuống hẳn chính là những người quan trọng nhất buổi tiệc ngày hôm nay, cũng chỉ có hai gia đình mới có thể có quyền dừng xe gần đại sảnh, Diệp gia và Từ Gia.

Quả vậy, khi người tài xế cung kính mở cửa xe, Diệp Bảo từ trên xe bước xuống, dáng người cao lớn anh tuấn nổi bật thu hút mọi ánh nhìn quanh đó, anh xuống xe, quay mặt lại đưa tay ra tư thế mời chào. Một bàn tay trắng mảnh khảnh xinh đẹp đặt lên bàn tay anh, sau đó là một bàn chân trắng nõn mang chiếc giày cao gót đính kim cương xa hoa đưa ra, mọi người dường như cùng xuýt xoa khi Chu Lệ Băng bước ra khỏi xe - kiều diễm vô cùng. Mọi thứ trên người đều dùng chữ tiền để nhắc đến, tóc búi cao sau đầu, vài sợi tóc mai thả xuống quyến rũ, đôi môi nở nụ cười xinh đẹp mê người, đêm nay, cô thật rạng ngời.

Chu Lệ Băng bước xuống xe, e lệ nắm lấy cánh tay Diệp Bảo đi vào trước ánh mắt của bao người nhưng không dấu nổi vẻ hãnh diện trong đôi mắt. Đến gần cánh cửa lớn của đại sảnh, Chu Lệ Băng ngẩng đầu, đôi mắt tăng thêm vẻ kiêu ngạo khi thấy một người , chị gái cô, Chu Thiên Thiên, đây chính là giây phút mà cô đợi chờ.

” Diệp Bảo, cảm ơn cậu đã đến buổi tiệc ngày hôm nay của Triệu gia chúng tôi ” Triệu Chương Nghĩa vui vẻ bắt tay chào hỏi Diệp Bảo, lại quay sang Chu Lệ Băng lên tiếng ” Hôm nay em thật xinh đẹp , Lệ Băng ”

” Đừng khách sáo như vậy, tôi nên cảm ơn anh đã mời ấy chứ ” Diệp Bảo cũng vui vẻ đáp lời, xã giao luôn là vậy.

Chu Lệ Băng nhàn nhạt liếc khuôn mặt không biểu tình của Chu Thiên Thiên đang đứng sau lưng Triệu Chương Nghĩa, hơi rũ mắt nhưng nghe chủ nhà chào mình liền nhanh chóng nở nụ cười, đáp lại dịu dàng

” Cảm ơn, anh rể ” sau đó cũng im lặng ôm cánh tay Diệp Bảo

” Ha ha, tôi nghe vợ tôi nói em gái cô ấy cưới chồng, lại là Diệp Bảo cậu, vậy mà hôm đính hôn tôi không thể đến, hôm nay tôi nhất định tạ tội với cả hai người ” Triệu Chương Nghĩa ôm eo kéo vợ lên đứng cạnh mình, giọng điệu có lỗi

” Không có gì ” Diệp Bảo vẫn khách sáo mà đáp lại, anh nghe sau lưng có khách đang tới, đang muốn dùng màn chào hỏi để vào đại sảnh, thì trước mặt, Triệu Chương Nghĩa cũng đã thấy khách, hướng anh nói ” Diệp Bảo, vào trong trước, tôi sẽ tiếp cậu dài dài ”

Diệp Bảo đi vào thì nghe thấy tiếng chào hỏi sau lưng mình, một người nữa cũng có thể dừng xe trước đại sảnh,

” Từ Gia Huy, cảm ơn cậu đã nhận lời mời của chúng tôi , ha ha ai đây hả ? cậu có người yêu từ khi nào đây ... ” giọng Triệu Chương Nghĩa vắng vắng, làm cho người đang đi vào đại sảnh là Diệp Bảo thoáng dừng một chút, nếu bất cứ ai có thể nhìn chăm chú khuôn mặt của anh bây giờ, có thể nhận ra được một nụ cười nửa miệng rất ảo.

Tiệc đã bắt đầu, mọi người bắt đầu vào màn khai vị, một góc phòng, Từ Gia Huy ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đen kịt, tay cầm đĩa trái cây ột cô gái bên cạnh ăn. Mọi người lại có chuyện để bàn tán, cô gái đi theo Từ thiếu gia không kém Diệp thiếu phu nhân hôm nay a, còn có phần hơn hẳn, không đậm thắm, thùy mị mà bốc lửa, kiêu ngạo. Diện một thân đồ nổi bật, mũ phớt đỏ, váy ôm sát thân đỏ, giày nam đá quý đỏ, môi đỏ chót, a, thật chơi nổi mà.

” Tôi còn phải cầm như thế này đến bao giờ ” Từ Gia Huy nghiêng răng nghiêng lợi nói, mắt bưng bưng lửa liếc nhìn cô gái chơi nổi bên cạnh, anh muốn giết cô ta

” No rồi, lấy rượu tới đây ” Cô gái tao nhã ăn, nhưng động tác vút nĩa lên cái đĩa rất lưu manh, thần nhiên sai khiến

” Cô, Elly, cô đừng quá đáng , đây là bữa tiệc xã giao đấy, cô không cho tôi mặt mũi ư ”

Elly lườm biếng liếc nhìn Từ Gia Huy, đổi chân đang gác chéo, một tay chống thành ghế bên cạnh, một tay đưa lên vuốt mái tóc ngắn ngắn ngang cổ, nói giọng mệt mỏi ” Làm việc đi, tôi đang giúp anh đấy, mấy cô gái đang nhìn người đàn ông ga lăng là anh rất thèm thuồng mà, nói nhiều quá, khát rồi ” Elly đưa mặt sang hất cằm ra hiệu hướng người bồi bàn

” Cô , được rồi, hứ ” Từ Gia Huy ghen giọng, nghiêng răng ken két rồi đi lấy rượu, ai bảo anh nợ cô ta, ai bảo cô ta biết điểm yếu của anh, nhưng mấy năm nay, anh tránh cô ta như tránh tà, cô ta ở thẳng bên Mỹ cũng không chịu về nước, sao bây giờ lại có mặt ở đây hành hạ anh chứ, aizzzz, Từ Gia Huy mặt mày khổ sở đi lấy rượu, thì nghe một tiếng nói bên tai

” Anh Huy, lâu quá không gặp ”

Từ Gia Huy tò mò nhìn quanh, thì thấy Diệp Bảo đang đi về phía mình

” Là cậu à, đúng là lâu quá, ha ha ” Từ Gia Huy cũng đã nhìn thấy Chu Lệ Băng bên cạnh

” Anh dạo này thế nào ” Diệp Bảo làm như không thấy cái đầu đang cúi xuống của Chu Lệ Băng, tiếp tục nói chuyện, lại đưa ly rượu lên cụng

Từ Gia Huy nhìn ly rượu mới lấy cho Elly, đưa lên cụng với Diệp Bảo, sau đó ngoắc bồi bàn lấy ly khác, cầm trên tay cho cô ta cho chắc ăn, rồi trả lời Diệp Bảo

” Cậu nói xem anh thế nào, nhìn khỏe mạnh thế này thôi chứ bên trong rệu rã già cả rồi ” anh quen thói trêu đùa, dù mối quan hệ mấy anh em Diệp Hạo hơi kì lạ, nhưng với Diệp Tề và Diệp Bảo, anh vẫn đối xử như bạn bè bình thường, không để ý chuyện đó

Diệp Bảo nhìn hành động của Từ Gia Huy chỉ rừ mắt xuống, sau đó lại tươi cười

” Anh vẫn hài hước như xưa, à, anh Hạo và chị dâu có khỏe không, lần trước gặp cũng cách đây mấy tháng rồi, em thì bận rộn không đến nhà thăm anh chị ấy được, mà anh Hạo thì không về nhà chính a ” Diệp Bảo nói là “chị dâu”, đương nhiên chính là Nhạc Ân

Từ Gia Huy nhú mày , nhớ tới Diệp Hạo lại ai oán, không nhìn một cái Chu Lệ Băng đang hơi ngẩng đầu nghe ngóng

” Đừng nhắc đến hắn ta, có vợ là chỉ biết đến vợ mà thôi, hôm nay anh vừa đến thăm hai người nhà cậu ta, hai người đó ở trong phòng ăn á bắt anh ngồi ngoài chờ đấy, hứ ” Chính anh là người về mà không chào a

Diệp Bảo nhếch miệng cười

” Vậy sao, không biết anh ấy có trở về Anh lại không, em nghe nói anh ấy về đây chỉ là thăm ông nội, nhưng giờ lại có vợ ở đây, không biết thế nào ” Chu Lệ Băng nghe vậy hơi sửng sốt, Diệp Hạo quay về Anh làm gì, không phải chỉ sang đó du học thôi sao, vậy nếu anh ấy qua đó sinh sống, vậy cô...

” Đừng nói chuyện này, Mark đang điên lên kia kia, cậu ta không chịu thừa kế chú ấy, cũng không xác định sẽ ở đâu, thật đúng là kẻ đứng đống ” Từ Gia Huy nhớ lại Mark gọi điện thoại rầu rĩ, tiện miệng kể ra, Diệp gia cũng biết chuyện Mark để quyền thừa kế cho Diệp Hạo từ lâu rồi, nên anh cũng không ngại mà nói với Diệp Bảo.

” Anh ấy không thích kinh doanh mà ” Diệp Bảo cũng thở dài mà cười

” Đúng a, cậu ta là loại người lười biếng, Mark đem cái gia tài khổng lồ đó giao cậu ta chắc cậu ta cũng chỉ để dành mà ăn dần qua nhiều đời thôi ” Từ Gia Huy chế giễu, nhìn xem, gia tài cha Nhạc Ân để lại cậu ta cũng không cần, quẳng cho anh như vứt vào đồng rác .

” Tôi phải đi thăm anh ấy mới được ” Diệp Bảo đáp lời, mắt hướng về một đôi mắt rực lửa đang chiếu vào mình, miệng nở nụ cười, nhắc nhở Từ Gia Huy

” Anh Huy, cô gái đi cùng anh hình như đang rất tức giận ”

” A ... tôi quên mất , tạm biệt cậu, khi khác có dịp đi uống với tôi một ly” Từ Gia Huy sực nhận ra mình ham buôn chuyện mà quên mất một người, cầm ly rượu cẩn thận bước nhanh chân , cô ta sao nhìn mình ghê vậy, chỉ mới nói chuyện có vài câu a.....

” Em về trước đi ” Diệp Bảo quay đầu nhìn Chu Lệ Băng đang sững sờ bên cạnh nhàn nhạt nói, khóe miệng khẽ nhếch lên không biết đang biểu đạt điều gì

” Sao ??? ” Chu Lệ Băng hết sững sờ thì đến ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Diệp Bảo khó hiểu

” Tôi bận bịu, em về với tài xế đi ” Diệp Bảo nhắc lại, rồi lại nhếch miệng nói tiếp ” Không thôi em cứ ở lại đây với chị gái em , vậy nhé ” Nói xong, không đợi Chu Lệ Băng kịp phản ứng, đã rút tay ra khỏi tay cô rồi đi mất.

Giọng điệu Diệp Bảo rất kì lạ ??? Đúng, là hồ hững, Chu Lệ Băng run sợ, tại sao đột nhiên lại như vậy, hay do mặt Chu Lệ Băng đông cứng lại. Chuyện Diệp Hạo và cô , Diệp gia không một ai biết, chính cô khi vào cửa Diệp gia mới biết Diệp Hạo là anh chồng của mình mà, nên hồi nãy gặp Từ Gia Huy cô đã cố gắng im lặng lảng tránh, cô sợ Diệp Bảo biết chuyện cô và Diệp Hạo, rõ ràng là cô thấy Từ Gia Huy làm như không quen biết cô mà, sao Diệp Bảo biết được.

Nhưng , chuyện quan trọng nhất bây giờ, là chuyện cô mới nghe được, tại sao, tại sao Diệp Hạo luôn luôn có nhiều điều mà cô không biết đến như vậy, cô không biết anh là con trai Diệp Thiên Minh đã đành, sao cô cũng không biết anh có quan hệ với một người giàu có, thì ra là vậy, anh không phải là một kiến trúc sư nghèo nàn, anh có cả một gia tài ư ??? Chuyện này là thật sao ???

Khuôn mặt Chu Lệ Băng nhú lại lộ rõ nghi ngờ, cuối cùng nhìn theo hướng Diệp Bảo rời đi, cô không còn đường quay về, cô phải đi tới thôi, cô, không được đánh mất Diệp Bảo. Chu Lệ Băng nhìn xung quanh, không thấy ai để ý, vội đi về phía trước

Từ Gia Huy nhếch miệng nhìn Chu Lệ Băng đi theo hướng Diệp Bảo, lắc đầu thở dài, Chu Lệ Băng ơi là Chu Lệ Băng, dù cô xứng đáng trả giá cho lòng tham của mình, nhưng cô cũng thật là đáng thương, đừng ai không đừng , lại đừng đến Diệp Bảo hắc ám đó , lại còn Từ Gia Huy liếc nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh, thoải mái sáng khoái mà nâng ly rượu của người vừa rời đi mà uống, Elly à Elly, cô tưởng cô kiêu ngạo mãi sao , người như cô ấy mà cũng phải làm ra việc đuổi theo người khác thế này, thật làm anh hứng khởi, ha ha.

” Buông ra ” Một tiếng hét nhỏ sau vườn hoa, giọng cô gái cao ngạo nhưng tiếng ” buông” như đang giận dỗi

” Là ai theo tôi đến đây, cô bé, đừng nói em sang đây đi du lịch ” Diệp Bảo càng ôm chặt bờ eo Elly, đôi môi lại tìm đến môi cô mà hôn mạnh mẽ

” ... ừm.... buông ... ừm đồ khôn ” Elly quay mặt lung tung tránh nụ hôn cưỡng ép, nhưng không thể nào tránh khỏi, đành bất lực để đôi môi kia ngấu nghiến môi mình.

.....

Một màn này khiến ột người tê tái run rẩy. Chu Lệ Băng đứng nhìn hai thân hình đang dán chặt vào nhau say sưa hôn, lặng lẽ rơi nước mắt, chuyện gì đang xảy ra thế này ???

23. Chương 23: Chương 23

Chu Lệ Băng ngồi xổm xuống, bụm miệng lại ngăn tiếng khóc đang trào dâng. Diệp Bảo tuy không phải là người mà cô yêu nhưng anh là người mà cô đặt tất cả niềm hy vọng vào. Với lại, hai người quen biết nhau đã mấy tháng trời, kể cả quan hệ hôn nhân của cả hai, thêm những gì anh đã làm cho cô, cô quả thật cũng có tình cảm với anh. Không dám nhìn đến hai người đứng đằng kia đang làm những chuyện gì nữa, bởi vì cô thấy trái tim mình đang đau điếng. Cô cũng không hiểu là đau do điều gì, là do Diệp Bảo hay do Diệp Hạo, cô không biết nữa

Nhưng

Chu Lệ Băng quệt nước mắt, cắn môi cố gắng nhìn ra phía sau lần nữa, cô cố nhìn kĩ khuôn mặt cô gái, nhưng nơi này hơi tối và cô đứng quá xa nên không thể nhìn được, dù vậy vẫn thấy rõ một thân váy đỏ của cô gái đó, cô ta là người đi theo Từ Gia Huy. Hai người này có quen biết trước ? Hay là đêm nay mới làm ra những chuyện này ? Cô cố gắng suy nghĩ kĩ càng lần nữa, không thể, không thể đánh mất hy vọng như thế này được, Diệp Bảo là người như thế nào, sống với anh không nhiều nên cô không hiểu hết, nhưng những câu chuyện về anh cô nghe rất nhiều, tài giỏi, lịch thiệp, là mơ ước của bao nhiêu cô gái và bên cạnh cũng có ...rất nhiều cô gái. Anh từng có rất nhiều tình nhân, cô chưa từng thấy một ai, nhưng cô không đảm bảo bên anh bây giờ không có người nào. Có khi nào cô gái kia là tình nhân của anh, nếu vậy ... nếu vậy ... cô phải đấu tranh cho vị trí Diệp thiếu phu nhân của mình, không phải sao ???

Nhưng bây giờ cô không dám ra mặt, anh quá đáng sợ, cô và anh chưa chính thức kết hôn, cô không có quyền gì can thiệp vào.

Chu Lệ Băng nắm chặt tay, nghiến răng thật chặt, nhắm mắt lại. Một lúc sau, cô cũng bình tĩnh thở hắt ra một hơi, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào hai người đằng xa, kết hôn, cô phải kết hôn .

.....

” Cha , cha có thể nói chuyện với nó rồi ... vâng ... không sao ... tên Diệp Bảo kia đã làm nó tổn thương nghiêm trọng, tuy hơi khác với kế hoạch ban đầu nhưng như thế càng tốt ... vâng , con biết rồi ” Chu Thiên Thiên đứng ở một góc khuất tắt điện thoại, đôi mắt lại hướng về bóng lưng cô quạnh của Chu Lệ Băng, môi nở một nụ cười khinh miệt.

Diệp Hạo không cho Diệp lão biết chuyện nhưng quả thật chỉ là vô dụng, Diệp lão vẫn biết được, ngay lập tức Diệp lão điện thoại cho anh mất hơn 10 phút, còn bảo anh đưa điện thoại cho Nhạc Ân nói chuyện với ông. Thế là một ông nội thiên vị nào đó không hề biết cô cháu dâu mình nói dối phạm lỗi, chỉ chăm chăm đổ tội cho cháu ruột, lại hết lời an ủi cháu dâu đáng thương này nọ ...

” Tiểu Ân, đừng sợ, có ông ở đây, không ai ức hiếp được cháu hết, có chuyện gì phải báo cho ông biết , nghe chưa ?” Diệp lão hùng hồn, tiếng nói qua loa ngoài điện thoại vẫn giữ được uy quyền như khi nói trực tiếp, làm cho Diệp Hạo đang nằm bên cạnh nhìn Nhạc Ân cũng phải bật cười khẽ một tiếng.

” Ân biết a, nhưng báo thế nào ?” Nhạc Ân chu môi nhìn cái điện thoại trước mắt, không thấy người sao báo được, cái này Nhạc Ân biết a, ai cũng có hết, Tiểu Hoa cũng có, nhưng hồi đó thấy nó không thú vị, bây giờ lại thấy rất hay a.

” Cháu điện thoại cho ta, cháu đã có điện thoại chưa, bảo Diệp Hạo nó mua cho cháu một cái, mua xong gọi vào số này cho ta, phải thường xuyên gọi điện thoại cho ta mới được ...”

Mua một cái điện thoại ??? Ý kiến hay đây, sao anh không nghĩ đến nhỉ. Diệp Hạo nhú mày suy tư.

” Mua cái này a, Ân không biết nó ” Nhạc Ân nghe hiểu lời Diệp lão, nhưng Nhạc Ân không biết dùng nó thế nào.

” Bảo Diệp Hạo chỉ cho cháu, Diệp Hạo đâu, đưa điện thoại cho nó, để ông nói chuyện ” Diệp lão hăng hái vô cùng

Diệp Hạo cũng nghe thấy lời Diệp lão, bật dậy ngồi phía sau Nhạc Ân ôm cô vào lòng, nói vọng vào điện thoại

” Cháu nghe rồi, mai cháu sẽ mua cho cô ấy một cái, người đầu tiên cô ấy gọi sẽ là ông ”

” Được, phải gọi cho ta ngay, nhớ đấy ... ”

” Dạ vâng, ông còn muốn nói gì nữa không, tụi cháu phải đi ngủ ” Diệp Hạo cầm lấy điện thoại từ tay Nhạc Ân, bật lại loa nhỏ, nói chuyện với Diệp lão

” Ngủ, mấy giờ mà đã ngủ hả ?” Diệp lão bất mãn, đang nói chuyện với cháu dâu vui vẻ mà nó bảo đi ngủ, nhưng ” A ha ha, hai đứa ngủ đi, ta không làm phiền, nhanh nhanh cho ta đưa chất, không phiền, không phiền ” Chưa đợi Diệp Hạo ừ hử, Diệp lão đã nhanh tay cúp máy, tận dụng từng giây cho cơ hội có chất của mình

Diệp Hạo nhìn điện thoại bật cười, ông nội phải còn đợi lâu mới có chất đây, xong quãng điện thoại qua một bên, siết chặt vòng tay ôm cô vợ này giờ nhìn mình nói chuyện, thì thầm

” Ân Ân, nói xem, anh đã không thể đợi đến lúc em 20 tuổi, dù vậy chuyện đã lỡ xảy ra thì không hoàn lại được, nhưng có con thì anh đợi đến mấy cũng đợi được, em còn quá nhỏ ... ” không đợi Nhạc Ân kịp hiểu, Diệp Hạo đã ôm Nhạc Ân nằm xuống, dán môi mình lên môi cô, thân thiết mà hôn sâu.

Nhạc Ân bất mãn trừng mắt nhìn cái kẻ đang gặm môi mình, bàn tay nhỏ cố giữ không cho bàn tay to lớn đang luồn vào trong áo, vậy nhưng không thể, đã vậy một bàn tay khác phía sau lại đè chặt cái gáy của cô, khiến cô muốn tách môi ra mà ợm ở một chút cũng không được. A, Andy thật là hư mà.

” Đồ ngốc, em làm anh điên mất ... ” Diệp Hạo thở dốc di chuyển môi mình xuống cái cổ nhỏ của Nhạc Ân tiếp tục quá trình, bàn tay trên ngực cô lại dùng thêm lực, càng lúc càng không thể rời được nữa. Nhạc Ân ngửa đầu thở phì phò lấy hơi, đầu óc bị nộ hôn làm cho ngây ngẩn, đôi mắt mơ màng, nhưng đến khi Diệp Hạo rời tay xuống phía dưới, Nhạc Ân bỗng thanh tỉnh, nhớ lại ngày đó sau khi Diệp Hạo sờ chỗ này, cô bị đau a, bèn dùng tay vỗ lưng Diệp Hạo mà ai oán

” Andy, Andy, không cho a, đau , đau ... không chịu ...”

Diệp Hạo nhắm mắt chôn mặt trước ngực Nhạc Ân, nghiêng răng giữ mình bình tĩnh, đè nén dục vọng đã dâng trào mãnh liệt, sau một lúc anh mới nâng đầu , đôi mắt lơ đãng nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn máo của Nhạc Ân, thở dài một hơi, buồn bực mà buông vợ mình ra, đi vào phòng tắm.

” 3 ngày nữa, em có kêu đau tôi cũng không nghe thấy ” Diệp Hạo lăm bầm rồi đóng cửa phòng tắm, bỏ lại Nhạc Ân hừ mũi bất mãn đang cài lại cúc áo.

Ngày hôm sau, Diệp Hạo đưa Nhạc Ân đi mua điện thoại. Nhạc Ân ngồi trên xe cầm điện thoại của Diệp Hạo tìm hiểu trước.

” Ân Ân hiểu chữ đó là gì không ?? ” Nhạc Ân cứ cầm điện thoại mà nhìn vậy, không làm gì cả, đợi một lúc đèn màn hình tắt đi lại bấm vào một phím để mở màn hình lên lại, Diệp Hạo thấy thế bật cười chỉ vào chữ ” Mở chức năng ” trên màn hình điện thoại, lần trước anh ở nhà hàng Pháp nhận ra dường như cô hiểu mặt chữ thì phải, nhưng anh chưa nghiệm chứng qua

” Không hiểu ” Nhạc Ân chu môi lắc đầu, nhưng sau đó lại nói ” Ân biết chữ Ân nha, bà dạy rồi ” Nhạc Ân nhớ đến ông bà Nhạc hay đem sách để trước mặt cô mà kiên trì dạy

” Ồ, giỏi lắm ” Diệp Hạo gật gù, cô có tài năng bẩm sinh, anh biết, những người mắc căn bệnh này thường có trí nhớ và khả năng tư duy hơn người bình thường. Diệp Hạo nhìn qua khuôn mặt đáng yêu của vợ mỉm cười, cô không hiểu chữ nào thì anh dạy chữ đó, cô không biết cái gì thì anh dạy cái đó, cô không thể tự bảo vệ mình thì anh sẽ ở bên để bảo hộ cô, chỉ cần cô bình yên và hạnh phúc, vậy là anh đã thỏa mãn lắm rồi.

.....

Diệp Hạo dẫn Nhạc Ân đến một siêu thị điện thoại để mua, lúc đi anh cũng không quan tâm giờ giấc, nên đến nơi mới phát hiện 9h sáng là giờ cao điểm, mọi người đi mua điện thoại rất nhiều. Diệp Hạo dắt tay Nhạc Ân đi thẳng tới một tủ trưng bày ít người xem nhất để lựa chọn, điện thoại thì cái nào cũng giống cái nào, ít nhất đối với người chỉ sử dụng để nghe gọi nhắn tin như anh là vậy.

” Quý khách, anh cần xem cái nào, em có thể lấy ra cho anh xem ” Cô nhân viên bán hàng mắt long lanh nhìn Diệp Hạo niềm nở mời chào. Oa, đẹp trai quá a, mặc dù cô bé đi bên cạnh vô cùng đáng yêu, nhưng vì thế càng phản cảm trong mắt nữ giới đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông này.

” Ân Ân thích cái nào ?” Diệp Hạo rối bời, cái nào cũng được cả nên chẳng biết lấy cái nào, vậy thì hỏi cô vợ nhỏ thích cái nào thôi.

Cô bán hàng nhú mày, gọi Ân Ân như gọi con gái mình ấy, lẽ nào ... không , không thể, là em gái chứ nhỉ

Nhạc Ân cũng đang lóa cả mắt lên, bao nhiêu là điện thoại , dù kiểu dáng tương tự nhau nhưng màu sắc lại khác nhau a.

” Ân Ân chọn đi ” Diệp Hạo biết Nhạc Ân ham ngắm nghía đến ngơ ngẩn mà không hề nghe anh nói, đành đưa tay vỗ nhẹ cái đầu nhỏ đang nghiêng một bên.

” .. Chọn ... chọn sao ?” Nhạc Ân hoàng hôn nhìn Diệp Hạo hỏi lại, nhưng chưa cần Diệp Hạo kịp nói đã nhanh tay chỉ vào một cái điện thoại màu đỏ duy nhất trong đồng điện thoại trong tủ ” Andy, lấy cái này a, đẹp nhất ” cái đầu còn phụ họa mà gật gù liên tục

Andy ??? tên người đàn ông đẹp trai này sao, oa , nhưng giọng cô gái này, sao trẻ con vậy a, giả vờ sao ?? cô bán hàng nhú mày liếc Nhạc Ân, mấy cô bán hàng xung quanh đó vốn cũng để ý cặp đôi Diệp Hạo, cũng liếc nhìn Nhạc Ân .

” Phiền cô cho vợ tôi xem cái điện thoại này ” Diệp Hạo mỉm cười xoa đầu Nhạc Ân, lại quay mặt qua cô nhân viên đang nhú mày nói

” À ... vâng ... đây thưa quý khách ... ”

Vợ ?????? A, choáng váng, ra là vợ chồng a, cô nhân viên bán hàng lặng lẽ nuốt nước miếng, liếc nhìn người chồng đang cầm điện thoại kiểm tra , cô vợ nhỏ đứng sát bên nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, họ là vợ chồng a,a,a.

Việc mua điện thoại diễn ra nhanh chóng, không đau đầu đi xung quanh lựa chọn, Diệp Hạo đăng kí luôn một số điện thoại cho Nhạc Ân , xong đi tính tiền rồi rời đi, không biết ở sau lưng mấy cô nhân viên bán hàng đang bu lại một người hỏi han về mình.

....

Về đến nhà,kéo nhau đến ghế sofa ngồi, Diệp Hạo lấy cái điện thoại mới ra đưa cho Nhạc Ân . Diệp Hạo nhìn cái điện thoại trên tay Nhạc Ân, nắp gập, vỏ màu đỏ, không tệ, rất thích hợp cho kẻ ngốc nào đó đang thích chí đóng gập cái nắp điện thoại. Anh không biết cái nắp đó có bị gãy hay không, nhưng không sao, gãy thì mua cái mới. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là dạy cô ngốc cách dùng điện thoại.

” Như thế này là mở danh bạ ... à ... lưu số anh vào ... Chồng ... rồi ... em bấm vào đây ... là gọi cho anh ... thấy chưa ” Diệp Hạo đưa cái điện thoại của mình đang hiện số của Nhạc Ân cho cô xem thành quả

” Oa, vậy là nói chuyện được sao ” Nhạc Ân chớp mắt ngạc nhiên, cầm lấy điện thoại của mình ” Làm sao bây giờ ” , bấm vào cái nút gì nhỉ, Nhạc Ân mù mờ chu miệng hỏi Diệp Hạo

” Em gọi đến cho anh, thì chỉ việc đợi anh bắt máy, nhìn xem ... ” Diệp Hạo bấm nhận cuộc gọi ở máy mình, đặt điện thoại của Nhạc Ân lên tai cô , rồi nói qua điện thoại ” Cô ngốc , hiểu chưa ”

Nhạc Ân thích thú mím môi cười khi nghe thấy tiếng nói cũng truyền qua tai nghe điện thoại, gật gù đã hiểu, đoạn này thì hôm qua có biết khi nói chuyện với Diệp lão a

” Ân hiểu rồi”

Diệp Hạo tiếp tục dạy dỗ, nhưng không thể xem cô là một người không biết chữ mà dạy như vẹt được, phải để cô hiểu mới sử dụng thành thạo

” Ân Ân, nhìn xem, chữ này nghĩa là Mở ... em bấm chữ Mở này, thấy chưa, nó mở ra cho em... rồi ... chữ này là Đóng, nó sẽ đóng lại cho em ... cái này, Tin Nhắn , em bấm vào sẽ hiện ra tin nhắn, nhưng mà em chỉ cần nghe gọi là đủ ” Diệp Hạo yêu chiều vuốt tóc cô vợ ham học hỏi , lại nói tiếp ” Chữ này là Danh Bạ, em lưu số điện thoại nào thì ở đây sẽ có số ấy ”

Nhạc Ân chăm chú nghe, đưa tay quẹt miệng gật gù, Diệp Hạo cứ chỉ bảo từng chút từng chút, nhưng anh không hề nghĩ rằng, cô nhớ hết

” A, chữ này là Mở, mở ra nha ... Chữ này là Đóng , đóng hết a ... Chữ này là Danh Bạ, nơi này lưu số điện thoại ... Chữ này là ” Nhạc Ân lấy lại điện thoại từ tay Diệp Hạo, chỉ chữ nào thì bấm vào chữ đó, nói xong một chữ lại ngẩng đầu nhìn Diệp Hạo hỏi xem cô nói có đúng không, nhìn thấy Diệp Hạo gật đầu lại chỉ tiếp chữ khác rồi nói tiếp . Diệp Hạo nhìn cô nói từ đầu đến cuối không thừa không thiếu mấy chữ anh mới chỉ, trong đầu vốn biết tài của vợ mình, nhưng quá thật vẫn phải vô cùng kinh ngạc mà ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô mà cảm thán

” Ân Ân, giỏi lắm, Ân Ân của anh là giỏi nhất ”

Nhạc Ân nghe vậy lúc lắc đầu chum chim cười hãnh diện. Cả hai vợ chồng đều hãnh diện mà ôm nhau cười nói vui vẻ, quên mất một điều, phải gọi điện thoại báo cho Diệp lão a.

” Reeng reeng ” Diệp Hạo nhìn màn hình điện thoại của mình sáng đèn thì bật cười lắc đầu, để mặc nó reo như vậy, vì người gọi là kẻ mới có điện thoại đang ngồi ở ghế sofa kia.

” Andy, sao không nghe máy, hứ ” Nhạc Ân bắt mẫn đi vào bếp, đến bên cạnh Diệp Hạo đang nấu ăn , cầm lấy điện thoại đưa lên cho anh

” Ngoan, không thấy anh mới gọi, anh ở đây còn gọi làm gì ” Cô chu miệng lên đáng yêu vô cùng, Diệp Hạo hai tay đang bận cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ, khuyến khích Nhạc Ân lì lợm, này giờ cứ cầm điện thoại gọi cho anh mãi, bắt anh nghe máy, anh rảnh rồi cũng bắt máy nhưng lại thấy cô cầm điện thoại cười khanh khách thú vị đang tắt cuộc gọi, hóa ra đang đùa anh đây mà.

” Thích gọi Andy a ” Nhạc Ân ôm cánh tay Diệp Hạo cọ đầu mấy cái, nhớ lời Diệp Hạo dặn anh đang nấu ăn không được đến gần kéo sơ sẩy nguy hiểm khó lường, lại lững thững đi ra ghế sofa nhàm chán hít hít mũi, cái điện thoại đã được Nhạc Ân tinh thông mấy chức năng cơ bản rồi a, hồi này còn tự mình bấm số điện thoại rồi gọi cho Diệp lão, xong xuôi còn tự mình lưu vào, may mắn Nhạc Ân biết chữ ‘ Ông ’ do ông Nhạc đã dạy, cộng thêm Diệp Hạo thêm chữ ‘ Nội ’ vào, cũng thành công tự mình lưu được một số điện thoại.

” Ân Ân, nhớ thím Trương không ?” Diệp Hạo nhìn cô nhàm chán, gợi chuyện

” Ân nhớ a , a, lưu số thím Trương vào, Andy , mau ... ” Mấy ngày thím Trương rời đi, Nhạc Ân đều được đi ra ngoài chơi với Tiểu Hoa, hôm qua và hôm nay ở nhà lại có Diệp Hạo ở bên cả ngày, không thể trách Nhạc Ân vô ưu vô lo quên mất thím Trương a.

” Đây, số này ” Diệp Hạo rửa tay tìm số thím Trương đưa cho Nhạc Ân, Nhạc Ân nhớ số vô cùng giỏi, nhìn một lần là nhớ ngay .

” Nhớ rồi ” Nhạc Ân nhìn số xong, lấy điện thoại mình bấm dãy số vừa nhìn vào, thành thạo bấm gọi, thành thạo đưa lên tai nghe máy. ” Andy, giọng thím Trương lạ lắm, nói gì Ân không hiểu ” , Nhạc Ân khó hiểu đưa điện thoại ra khỏi tai, cúi nhìn chăm chú, kì lạ

” Đâu ??” Diệp Hạo ghé tai tới, để Nhạc Ân đưa điện thoại lên tai mình, chưa nghe rõ đã bật cười ” Thím Trương tắt máy rồi, hiểu không, lúc này Ân Ân bấm tắt điện thoại đấy, lúc đó, anh mà gọi cho Ân Ân sẽ nghe như thế này ” sẽ được nghe giọng của mấy cô tổng đài a

” Ồ, ồ ...” Nhạc Ân gật gù đã hiểu, lại hỏi ” Sao thím Trương tắt máy ?”

” Thím Trương đang ở một nơi người ta không cho nghe máy, thím Trương đang về nhà đấy, mai là đến chơi với em được rồi ” Diệp Hạo cười nói, khẳng định là thím Trương đang ở trên máy bay rồi, có lẽ là về sớm để nghỉ ngơi chiều nay, mai có sức đi làm.

” Thật sao ... ” Nhạc Ân gật đầu vui mừng, mai thím Trương về nhà rồi, có nhiều chuyện để kể với thím Trương lắm, Nhạc Ân bất giác cười giọng cười đã học của Tiểu Hoa ” Hắc hắc hắc ... ”

Diệp Hạo nhìn vợ mình lắc đầu thở dài, quay lưng tiếp tục nấu ăn, mấy hôm nay anh đã hiểu ý nghĩa cái giọng cười đó, lúc nào cô cười như vậy nghĩa là đang suy nghĩ chuyện gì khoái trá lắm, nhìn khuôn mặt đáng yêu híp mắt cười giọng cười như vậy, anh thấy cô vợ mình cũng rất có tiềm năng làm một con quỷ nhỏ, aiz.

Cả ngày hôm đó, Nhạc Ân chốc chốc lại nhớ ra những người mình quen có số điện thoại, vậy là Diệp Hạo ngồi bên cạnh tìm số cho cô, Nhạc Ân nhớ số bấm vào rồi gọi.

Tiểu Hoa khi nghe được giọng Nhạc Ân đã hét lên trong điện thoại, dù chỉ là chế độ loa bình thường, Diệp Hạo ngồi bên cũng nghe rõ ràng, nhanh tay lấy cái điện thoại đang nằm bên tai Nhạc Ân tránh tai họa, chờ một lúc sau mới để Nhạc Ân nghe lại, vậy là từ nay hai cô gái sẽ có thêm sở thích mới rất con gái đó là buồn điện thoại.

Ông bà Nhạc mà biết cô cháu gái mình đưa mình vào danh sách sau cuối thì không biết sẽ buồn bã như thế nào. Nhưng chắc chắn là ông bà không thể biết, nghe giọng cô cháu gái gọi đến, bà Nhạc rơi cả nước mắt, bấy lâu nay chỉ toàn bà gọi cho Diệp Hạo, nhưng mà có gọi hai lần đều đúng lúc Diệp Hạo đi làm, bà biết Nhạc Ân khỏe mạnh vui vẻ cũng không gọi lại nữa

Ông Nhạc đứng bên cạnh tranh điện thoại từ tay vợ, hào hứng nói chuyện với cháu , vì vợ ông cứ phí thời gian mà khóc lóc không. Dù là người sau cuối được lưu số điện thoại ngày hôm nay, ông bà Nhạc lại là người nói chuyện điện thoại lâu nhất. Nhạc Ân ôm điện thoại nói say sưa, toàn kể chuyện con Gấu rồi đi chơi với Tiểu Hoa, Diệp Hạo nhìn mà lo lắng cô sẽ khản giọng, lại ngay lúc đó điện thoại hết pin, anh chưa kịp mừng rỡ, Nhạc Ân đã chu môi bất mãn, rất thông minh mà lục túi quần anh, lấy điện thoại tiếp tục gọi nói chuyện. Cuối cùng Diệp Hạo chỉ còn cách kéo Nhạc Ân đi ăn cơm mới tránh phải nghe tiếp cuộc nói chuyện đông dài vô vị của cô vợ.

” Con ngồi đi ” Chu Hiếu nhìn Chu Lệ Băng vừa mới mở cửa đi vào phòng rồi nói

” Vâng ” Chu Lệ Băng nhàn nhạt trả lời, với người cha này, cô luôn thấy xa lạ

” Con đến Diệp gia ở lại đã gặp được Diệp Bảo chưa ?” Chu Hiếu nhìn con gái trước mắt, không có hảo cảm, nhưng vẫn giữ giọng nói nghiêm túc

” Dạ con đã gặp rồi, anh ấy đã về nhà được ba ngày ” Chu Lệ Băng nhớ tới Diệp Bảo, cảm thấy thật mệt mỏi, đôi mắt hơi hơi có quầng thâm chứng tỏ đêm qua cô đã thức suốt đêm.

” Vậy khi nào hai đứa bàn chuyện cưới hỏi, đính hôn đã lâu rồi mà ” Chu Hiếu đan hai tay vào nhau, dựa lưng vào ghế hỏi con gái

” Con ... ” Chu Lệ Băng buồn bực, càng thêm mệt mỏi, cô không biết a, làm sao cô biết, tại sao ai cũng hỏi khi nào cưới, mẹ cũng vậy, mà cha cũng vậy, hôm nay đột nhiên gọi cô đến đây, cô đã đoán là thế này rồi, cô không biết ngày nào, cô chỉ mong cha mẹ mình giúp cô một tay mà thôi

” Sao nào, Diệp Bảo nó nói sao ?” Chu Hiếu không kiên nhẫn hỏi tiếp, đứa con gái trước mặt này, cho dù đã có kết quả xét nghiệm ADN, nhưng ngày đó bà mẹ của nó chỉ vì ông không chấp chứa hai người mà đã làm loạn ngoài cổng Chu gia, khiến ông mất mặt suốt mấy chục năm trời, thật sự ông không thể thương yêu đứa con này. Nhưng giờ đây, ông có chuyện phải cần đến nó

” Anh ấy chưa nói gì hết ” Chu Lệ Băng cúi đầu, giọng nói nhỏ vô lực thể hiện sự mệt mỏi chán nản

” Nó có người khác sao?” Chu Hiếu đã biết nhưng vẫn cố ý hỏi

“...” Chu Lệ Băng cứng người, sao cha cô biết

Đường như đoán được suy nghĩ của con gái, Chu Hiếu nhếch miệng một cái, nhưng sau đó lại nghiêm túc mà nói tiếp

” Ta chỉ đoán là như vậy, chỉ là hôn nhân thương mại, không ai đại gì mà kéo dài thêm phiền phức, nên qua đó ta nghĩ là nó có người mới ”

” Anh ấy ... ” Chu Lệ Băng gian nan mở miệng, không biết nói sao nữa

” Con không cần phải bao che cho nó ” Chu Hiếu nói xong lại thở dài một hơi, giọng điệu quan tâm mà nói tiếp ” Nếu con không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này thì cứ nói cho ta biết, ta sẽ ra mặt thay con ”

” Con ... ” Chu Lệ Băng khó xử, cô còn chưa kịp làm gì với chuyện hôn qua, bây giờ lại đến chuyện này.

” Ta hỏi con, dù chỉ là hôn nhân thương mại, nhưng cũng là vợ chồng sống với nhau cả đời , ta nghe nói Diệp Bảo kia có rất nhiều đàn bà bên người , mới chuyện cưới hỏi thôi đã như thế này, huống hồ ” Chu Hiếu lấp lửng, chính ông cũng là người có nhiều đàn bà bên cạnh, ông cũng hiểu rõ hôn nhân thương mại chỉ đem lại lợi ích cho hai bên

” Cha cứ nói thẳng cho con biết ” Chu Lệ Băng mới nghe xong là nhú mày, sau đó thở dài mà hỏi thẳng

” Dù sao hôn nhân thương mại cũng chỉ là đem lại lợi ích cho hai bên, Diệp Bảo kia khẳng định là như vậy nên mới kéo dài chuyện kết hôn trên người nhà ta, nó nghĩ nhà nó hơn hẳn Chu gia này nên khinh thường, chỉ cần con chịu giúp ta, tạo gia thế cho Chu gia, đến lúc đó con có là Diệp thiếu phu nhân hay không, con vẫn được tôn trọng ” Chu Hiếu nói một hơi dài dòng rồi ngưng lại nheo mắt đánh giá biểu tình con gái

” Giúp cha ... ” Chu Lệ Băng thều thào

” Đúng, con nghĩ xem, con là con gái ta, gia thế nhà ta càng cao thì con càng được xem trọng, đến lúc đó có khi Diệp Bảo cũng phải nhìn nhận lại con mà suy nghĩ kĩ hơn đó ” Chu Hiếu tiếp tục thuyết phục

” Nhưng giúp chuyện gì ? ” Chu Lệ Băng hơi sợ sệt hỏi lại

” Diệp Bảo đang cạnh tranh với một công ty về một hợp đồng lớn, công ty đó đồng ý chia cho chúng ta những 30 % lợi nhuận thu được, chỉ cần con ... ” Chu Hiếu chỉ nói ngang đó, nhếch miệng nhìn cô con gái đang tái mặt trước mắt.

Chu Lệ Băng tái mặt, lại còn có cả khiếp sợ, cô chưa nghe cha nói rõ là làm gì, nhưng cô hiểu chuyện cô làm là gian trá, chuyện này nguy hiểm vô cùng.

24. Chương 24

Chu Lệ Băng trở về lại Diệp gia, nhìn cổng lớn của nhà họ Diệp, cô bỗng bật cười chua xót, từ khi nào nơi này thành nơi ở của cô rồi, hồi này cô chính là về nhà mình mà, sao không thể ở nhà mình mà lại đến đây, cô vẫn chưa kết hôn với Diệp Bảo, cô còn chưa chính thức làm con dâu Diệp gia nữa cơ mà . Nhớ đến lời nói của cha, Chu Lệ Băng thất thần đứng sững, có nên làm hay không, đúng là dạo này Diệp Bảo đã hết đợt công tác, thường xuyên ở nhà, mọi tài liệu làm việc đều ở phòng riêng của anh. Nhưng đó cũng chính là cái khó, cô và anh ở hai người hai phòng, cô lấy lí do gì để sang phòng anh đây??? Khoan đã, cô có thể làm vậy với anh sao, cô có thể lừa dối anh sao ??

” Tuy là hợp đồng lớn nhưng là lớn với người khác, với Diệp gia chỉ là ngón chân, con đang là giúp Chu gia chúng ta mà, coi như con rẽ giúp đỡ nhà vợ mà thôi, chỉ một chút đó có đáng là gì so với tài sản Diệp gia ” Lời Chu Hiếu văng vẳng

” Con gái, chúng ta ở đây hai mươi mấy năm, con có thấy chúng ta ngắc đầu được lần nào chưa, khó khăn lắm chúng ta mới có được mối hôn nhân với Diệp gia, nếu họ thật sự muốn thông gia với chúng ta thì họ cũng sẽ giúp đỡ chúng ta như vậy thôi, nếu lần này con giúp được cha con, thì chúng ta có thể thẳng lưng mà đứng trong ngôi nhà này, con gái, không có gì đáng sợ, cha con chẳng nói đó chỉ là hợp đồng nhỏ của Diệp gia thôi sao ” Lời bà Chu ngoài phòng cũng văng vẳng

.....

Đúng vậy, anh chẳng phải tặng cô trang sức bạc tỷ hay sao, anh chẳng phải tổ chức triển lãm tranh lớn nhất thành phố cho cô hay sao, đúng rồi, Chu gia của cô có vị thế thì cô mới đứng vững trong Diệp gia được, không sao, chỉ là nhìn trộm một con số mà thôi.

Chu Lệ Băng nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình, đi từng bước kiên định vào cánh cổng lớn Diệp gia.

Thím Trương trở về nhà Diệp Hạo đem theo rất nhiều quà đặc sản, dù là dân dã nhưng với hai vợ chồng Diệp Hạo, đó là món quà ý nghĩa và ngon nhất. Diệp Hạo đợi thím Trương đến một lúc rồi mới đi làm, ở nhà chỉ còn hai thím cháu Nhạc Ân ngồi nói chuyện quên cả trời đất.

” Thím, đây là gì a ? ” Nhạc Ân cầm củ khoai lang dù được rửa sạch bùn đất nhưng là khoai lang nhà nên hơi sần sùi và cong queo , ở thành phố lớn này thì đi siêu thị chỉ có thể mua mấy củ khoai lang to , đẹp nhưng lại không ngon .

” Khoai lang đó Tiểu Ân, chút nữa thím Trương hấp cho Tiểu Ân ăn, ngon lắm a ” Thím Trương đã qua màn chào hỏi đầy hoành tráng vừa này, bây giờ vẫn còn vui vẻ, nói chuyện cũng đặc biệt tươi cười hơn nhiều.

” Ô, để Andy nữa ” Nhạc Ân rất thương chồng.

” Được được, còn nhiều lắm, cả hai cứ ăn thoải mái ” Bà chẳng giàu có gì để mua những thứ đắt tiền, nhưng mấy củ khoai lang này thì chỗ con trai bà bán đầy đường, lại rẻ vô cùng, muốn ăn mấy bà cũng chiều hết .

” A, đây là gì a ? ” Nhạc Ân nhìn về cái túi xách đen phồng to, chỉ vào nó mà hỏi, ăn được không nhỉ

” Ha ha, đây là kẹo đặc sản , thím Trương mua cho Tiểu Ân ăn cho biết đây, ngon lắm ” Thím Trương lấy ra một gói kẹo, đưa cho Nhạc Ân ném thử

” A ...cứng ... ưm ... ngon a ” Nhạc Ân mới cho vào miệng muốn nhai thì hơi cứng, nhưng cắn một cái lại chon chon, vỡ ra, có đậu phụng trong đó, ăn rất ngon.

” Ha ha, cho Tiểu Ân hết đó ” Thím Trương vui mừng vì quà được thích, đứng dậy dọn dẹp để cất đi, hôm nay đi làm lại, mọi công việc vẫn phải làm bình thường như trước đây, may mắn cho bà là Diệp Hạo đã giữ ngôi nhà gần như nguyên vẹn như trước lúc bà đi, chỉ có mỗi sàn nhà là cả tuần chưa lau qua thôi.

” Cho Andy nữa nha ” Nhạc Ân nhai kẹo, luôn thể hiện mình đồng cam cộng khổ với chồng

” Tiểu Ân thật đúng là thương cậu Diệp Hạo mà ” Thím Trương cảm động, đứng lại vỗ vai Nhạc Ân một cái mới ôm đồ đi.

Andy là chồng Ân mà, Nhạc Ân nhìn bóng lưng thím Trương trả lời bằng một nụ cười, nhưng nhanh chóng bị cái kẹo trên tay kéo suy nghĩ về lại, kẹo ngon thật, ăn tiếp thôi.

.....

Nhạc Ân đem điện thoại ra khoe với thím Trương, bảo hôm qua có gọi cho bà thì bà tắt máy. Thím Trương hứng khởi bảo Nhạc Ân gọi lại cho bà để bà lưu số, lại nhìn màn hình điện thoại Nhạc Ân hiện lên chữ ‘thím Trương’ thì cứ nghĩ là do Diệp Hạo lưu vào dùm cô, nào ngờ một lúc sau, bà đang lau nhà, Nhạc Ân ngồi trên ghế sofa mở điện thoại lưu loạt tìm tên ” Ông Nội ” để gọi cho Diệp lão nói chuyện, rồi lại tìm tên ” Ông ngoại ” để gọi cho ông Nhạc thì mới bắt đầu nghi ngờ.

” Cái này là cậu Diệp Hạo lưu vào cho Tiểu Ân sao ? ” Thím Trương đứng sau lưng Nhạc Ân chỉ vào màn hình danh bạ rồi hỏi

” Cái này Andy lưu, cái này Ân lưu, nhưng Ân nhớ hết, Ân biết viết chữ thím Trương rồi nha, Andy còn dạy viết tên nhiều người nữa ” Nhạc Ân thành thật báo cáo

” Vậy sao, Tiểu Ân giỏi thật, Tiểu Ân hiểu là chữ gì không ? ” Thím Trương lại chỉ vào mấy cái biểu tượng trên màn hình điện thoại, hỏi Nhạc Ân, cô bé này biết chữ sao, bà không ngờ đấy

” Biết a ” Nhạc Ân chu môi, nhớ lại hôm qua Diệp Hạo khen mình giỏi thế nào, lại thấy vui vẻ, hào hứng chỉ cho thím Trương ” Đây này, máy ảnh nha, chụp được hình người vào... đây này , nghe nhạc nha , khỏi phải mở tivi ... đây này ”

Thím Trương kinh ngạc, bà không phải là kẻ ngốc, bà nhìn vào là biết Nhạc Ân không phải là ghi nhớ như vẹt, mà chính là hiểu mấy chữ đó, cô chỉ từng chữ rồi đọc từ đầu đến cuối, điện thoại có chữ nào thì chỉ chữ đó như đã hiểu nghĩa từ lâu rồi, thậm chí còn mở tin nhắn ra lưu loát bấm vào chữ " Andy, nhớ " rồi gửi cho Diệp Hạo.

" Tiểu Ân, cháu thật giỏi nha, ai dạy cháu đây " Chẳng phải bà Nhạc nói từ lúc sinh ra Nhạc Ân đã mắc bệnh hay sao, Nhạc Ân có học chữ được à?

" Hôm qua Andy dạy a " Nhạc Ân có gì nói nấy, còn nở nụ cười phụ họa vui vẻ

Hôm qua ??? mới dạy hôm qua, mà đã biết nhiều thế này ? Thím Trương khó tin mà tiếp tục lau nhà, bà không biết, thật ra bà Nhạc cũng đã có dạy rồi nhưng chỉ là mấy chữ căn bản, vốn Nhạc Ân ghi nhớ rất giỏi, chỉ cần cô nhìn vào là nhớ cách ghi, rồi có người giải thích nghĩa thì sẽ nhớ luôn nghĩa nữa, đó là khả năng trời phú cho Nhạc Ân rồi. Phải đến chiều khi Diệp Hạo về nhà , thím Trương mới dám đem thắc mắc ra hỏi Diệp Hạo, thấy anh cười gật đầu mới tin hoàn toàn, bà nghĩ, so ra Nhạc Ân như một đứa trẻ, nếu nói khoảng thời gian chưa đến nhà Diệp Hạo , cô là đứa trẻ sơ sinh chưa biết gì, thì mấy tháng ở nhà Diệp Hạo, cô là đứa trẻ 2,3 tuổi bắt đầu học hỏi, vậy có nên xem Nhạc Ân là thần đồng không nhỉ, cái này là được lên tivi đó nha. Với thím Trương, Nhạc Ân mãi mãi là trẻ con mà thôi.

.....

Diệp Hạo đi làm bình thường trở lại sau hai ngày nghỉ, vốn anh em trong văn phòng lúc đầu cũng như Trần thúc nghĩ Diệp Hạo là giận chuyện Nhạc Ân, dù trước đây Diệp Hạo không phải là người như thế nhưng có vợ rồi, lại yêu vợ như vậy thì ai biết được. Đến khi Trần thúc đến nhà Diệp Hạo về, mọi người mới vui mừng vì Diệp Hạo vẫn là người chín chắn biết có biết không a, hơn nữa, còn được Trần thúc thông báo mật chuyện động phòng của Diệp Hạo, mọi người càng mong ngóng đến ngày Diệp Hạo đi làm lại, đây là chuyện kinh thiên động địa, anh Hạo sẽ có bộ mặt thể nào khi đi làm đây ?? ai ai cũng chờ đợi.

Diệp Hạo vào văn phòng với bộ mặt không cảm xúc như thường lệ, liếc thấy xung quanh anh em nhìn mình như hổ báo rình mồi thì nén cười lại, anh biết Trần thúc đã nói ra, nhưng , họ có cần quan tâm chuyện nhà anh đến như vậy không nhỉ , Diệp Hạo thờ dài ngồi xuống bên cạnh Trần thúc

" Hôm nay làm ở đâu ? " Hợp đồng kia đã xong, đến hợp đồng mới

Trần thúc chép miệng cười thần bí, đưa tay cầm ly trà uống một ngụm , lại nhìn Diệp Hạo mà cười tiếp

" Văn phòng chuẩn bị giải thể sao ?" Diệp Hạo lắc đầu, nhìn quanh một lượt mấy anh em đang đi đến ngồi gần anh mà phán đoán cảnh hiện tại

" Hắc hắc, thế nào, có cảm thấy đợi thêm là uống phí không nào, chúng tôi đã nói mà, cô ấy không còn nhỏ nữa " Trần thúc lúc này mới ngừng cười , gõ mấy ngón tay lên bàn hỏi Diệp Hạo.

Diệp Hạo nhìn Trần thúc, nhìn lại mấy khuôn mặt trông ngóng câu trả lời từ anh, tâm tình vui vẻ mà không thấy phiền phức, thêm nữa còn cho rằng có anh em thật tốt, ai ai cũng quan tâm đến anh, bèn mỉm cười chân thành nói

" Cảm giác ?? 2 chữ thôi : Không Tệ " lại nhìn một vòng mấy anh em " Cảm ơn mọi người đã quan tâm " cuối cùng ngừng cười mà nói tiếp " Nhưng chuyện vợ chồng nhà tôi không mang lại miếng cơm ọi người đâu, mọi người vẫn muốn ở đây quan tâm đến tôi sao ??"

Câu cuối của Diệp Hạo khiến mọi người bật cười, Diệp Hạo nói đúng, tại sao bọn họ cứ quan tâm mãi chuyện vợ chồng người khác làm gì nhỉ, cả bọn đúng là thái quá rồi, tự dừng làm rộn lên . Mọi người cũng đã thu hoạch được kết quả cần biết, Diệp Hạo đang có tâm tình rất vui vẻ a, vì lúc trước có hỏi gì Diệp Hạo vẫn im lặng là vàng, hôm nay trả lời được như vậy chứng tỏ đã có tiến bộ nhiều lắm rồi.

Trần thúc nhìn Diệp Hạo một lời ngắn gọn mà đẹp tan được đám đông thực sự phải tiếp tục khám phục, Trần thúc đứng dậy đi đến vỗ vai Diệp Hạo cười ha hả mà nói

" Khá lắm A Hạo, không hổ danh là công thần của tôi, luôn suy nghĩ vì lợi ích của văn phòng "

Diệp Hạo liếc mắt khinh thường ông chủ, chính ông gây nên mọi chuyện chứ ai, ông mà không bép xép thì mọi người sao hằng hải hóng chuyện đến quên làm việc được.

” Cậu đừng nhìn tôi với anh mắt khinh thường như vậy chứ , ha ha ” Trần thúc bật cười khi thấy ánh mắt Diệp Hạo, lại nói tiếp ” Không đùa nữa, đi cùng tôi đến nhà khách hàng thôi”

Diệp Hạo ngồi đó gật đầu, vừa muốn đứng lên đã nghe giọng vang dội của Tiểu Hoa ngoài cửa truyền vào

” Tiểu Ân, đến chưa a ??” Tiểu Hoa nghe Trần thúc nói hôm nay Diệp Hạo đi làm lại, sáng nay thức dậy hơi trưa nên bây giờ mới chạy qua được ” Ủa, Tiểu Ân đâu anh Hạo ???”

Diệp Hạo nhìn Tiểu Hoa vừa đi vào cửa chỉ thấy một mình anh thì tỏ vẻ ngạc nhiên, lắc đầu bảo

” Ân Ân hôm nay ở nhà rồi ”

” Cái gì, ở nhà, anh để Tiểu Ân ở nhà một mình sao ” Tiểu Hoa hét lên

Diệp Hạo hài lòng vì Tiểu Hoa quan tâm Ân Ân nhà mình, lại lắc đầu nói tiếp

” Có thím phụ giúp việc nhà trông chừng rồi ”

” ... Ồ ...” Tiểu Hoa ủ rũ cúi đầu buồn bã, hai hôm nay buồn gần chết a, nhà cậu thì xa trường, xa nhà bạn bè trong lớp, được mỗi Nhạc Ân để chơi cùng thì lại không đến đây nữa. Hay là ... mình đến đó chơi đi, hôm trước cậu đưa đi chạy xe có 10 phút a, nhưng cậu có cho đi không nhỉ, sau chuyện vụ sinh nhật đó, cậu mợ không cho đi đâu hết, aizz.

Trần thúc nhìn đôi mắt cháu gái vừa mới sáng bừng nay đã ỉu rũ lại, lắc đầu yêu thương quay sang Diệp Hạo, vô cùng hiểu ý cháu mà nói

” Cho Tiểu Hoa nó qua đó chơi với Tiểu Ân đi, dù sao ở nhà cậu cũng an toàn.”

Tiểu Hoa cúi đầu nghe thấy Trần thúc nói ngày lập tức ngẩng đầu nhìn Diệp Hạo chăm chú. Diệp Hạo không nhìn thần sắc hồi nãy của Tiểu Hoa, nhưng nghe Trần thúc nói là hiểu ngay vấn đề, dù sao ở nhà anh có thím Trương canh chừng, hơn nữa Tiểu Hoa cũng sẽ không làm thêm chuyện gì đại đột, cho nên suy nghĩ xong liền gật đầu

” Em thích qua thì cứ qua chơi với Nhạc Ân, chỉ cần đi đâu phải để thím giúp việc đi theo là được .”

Tiểu Hoa nghe nói vậy thì nhảy cẫng lên

” Ya, cảm ơn anh Hạo ” nói xong liền chạy đi, nhưng ra đến cửa lại quay người lại ” Cậu, cảm ơn cậu nhiều ”, bây giờ mới chính thức rời đi.

Trần thúc lắc đầu mà cười, dù sao đi nữa, đây là cô cháu gái mà ông yêu quý nhất a. Lại hướng Diệp Hạo nói ” Đi thôi , để tôi lái xe, cậu nghỉ xem đến đó rồi phải làm gì đi ”

.....

” Gì vậy A Hạo ” Trần thúc đang lái xe nhìn qua Diệp Hạo lúc này đang nhìn điện thoại mỉm cười, hình như mới nhận tin nhắn .

” Không có gì ” Diệp Hạo vừa trả lời vừa bấm tin nhắn, xong xuôi cất điện thoại vào túi quần rồi ngồi im , khóe miệng vẫn cong như vậy làm Trần thúc càng nhíu mày tò mò .

Trần thúc làm sao biết, anh cười bởi vì anh đọc được tin nhắn của Nhạc Ân. Tối hôm qua, Nhạc Ân bắt đầu tò mò về chức năng nhắn tin, vậy là anh chỉ cho cô, học hành một lúc, cô thử nhắn tin nhắn đầu tiên cho anh. Vốn từ của Nhạc Ân không nhiều, anh phải dạy thêm, dù vậy chỉ chừng đó cũng đủ cho cô nhắn tin liên tục vào máy anh. Trong một lúc thôi mà điện thoại anh nhận hơn 20 tin nhắn

‘ Andy, Ân nè ’

‘ Andy , con Gấu kìa ’

‘ Andy là chồng Ân ’

‘ Ân là vợ Andy ’ , mặc dù cả hai vợ chồng đang ôm nhau nằm trên giường nhưng mỗi một tin nhắn được gửi tới đều được Diệp Hạo mở ra đọc cẩn thận, aizz.

Mới đây thôi cô lại nhắn tin cho anh

‘ Andy , nhớ ’ dù chỉ là chữ nhớ đơn giản, nhưng anh hiểu đó là cô nhớ anh. Diệp Hạo càng cong khóe miệng, hạnh phúc lan tỏa khắp khuôn mặt tuần tú. Anh mới rời nhà khoảng 1 giờ, cô đã nhớ anh, vợ ngốc thật ngoan mà.

” Aizzz ” Trần thúc nhìn Diệp Hạo một hồi, không cần anh nói cũng đã hiểu ra lí do anh cười. Hôm qua ông nghe Tiểu Hoa nói Tiểu Ân có điện thoại a, khẳng định là đang nhắn tin với vợ rồi. Trần thúc thở dài là vì bất mãn, hừ, lớn đầu rồi chứ có phải học sinh nữa đâu mà bày trò nhắn tin yêu đương, nhưng mà, thực ra Trần thúc cũng rất ghen tỵ .

Nhạc Ân nhắn tin cho Diệp Hạo thì ngay lập tức nhận được tin nhắn trả lời, nhưng do bận nói chuyện với thím Trương nên chưa đọc được. Giờ thì đang mở ra đọc, ‘ Ân Ân , nhớ ’ , đương nhiên Diệp Hạo nhắn tin theo nguyên bản của cô, Nhạc Ân cười khúc khích, không giống Diệp Hạo giấu diếm đi, mà hào phóng khoe với thím Trương

” Aiz, tình cảm quá đi mà ” Thím Trương gật gù với Nhạc Ân nhưng quay mặt đi là cười tươi không một tiếng động, bà thật không ngờ Diệp Hạo có thể làm ra chuyện nhắn tin như thế này với Nhạc Ân, vốn người như Diệp Hạo không hợp với mấy thứ này mà.

Thím Trương vừa đi chân đã nghe có tiếng chuông cửa, ai đến nhỉ???

Bên ngoài Tiểu Hoa đứng bên cạnh chiếc xe máy điện của mình, hai tay nắm cổng mà gọi vào ” Tiểu Ân, Tiểu Ân, ra đón mình nào”

Nhạc Ân cũng nghe thấy tiếng chuông cửa, rồi cũng nghe thấy tiếng Tiểu Hoa gọi lớn, ngay lập tức đứng dậy nhanh chân chạy tới thím Trương hào hứng nói

” Thím Thím, mở cổng, Tiểu Hoa đến kìa ” sau đó không đợi thím Trương bước bước nào đã chạy nhanh tới mở cửa đi ra cổng.

” Tiểu Ân, he he, mình tới chơi với bạn đây ” Tiểu Hoa đã thấy Nhạc Ân đi ra, không gọi nữa mà với tay vào trong ngoắc, đợi Nhạc Ân chạy đến gần thì cười tươi nói tiếp ” Tiểu Ân, mở cổng , mở cổng a ”

Diệp Hạo mà ra khỏi nhà là thím Trương khóa cổng lại từ bên trong, Diệp Hạo về thì tự có chìa khóa mà mở, nhưng lúc này đây Nhạc Ân không có, cô đang đợi thím Trương đang đi theo sau tới mở

” Ân không có khóa, thím Trương mở, Tiểu Hoa đợi chút ” Nhạc Ân vỗ vỗ bàn tay đang nắm song cửa bằng sắt của Tiểu Hoa mà nói, thím Trương đang đến gần nhìn như thế nào cũng giống như cảnh đi thăm tù trong phim vậy.

Thím Trương gật đầu cười với cô bé trước mặt, dù bà không biết là ai nhưng nhìn Nhạc Ân nói chuyện thoải mái như vậy chứng tỏ là mức độ quen nhau không tệ, nhanh chóng mở cổng. Tiểu Hoa dắt xe vào sân xong là quay lại ôm tay Nhạc Ân chào thím Trương. Chà, Nhạc Ân quen đâu một cô bé sôi nổi thế này nhỉ ??? Thím Trương nhìn cái miệng nói lia lịa của Tiểu Hoa nhận xét.

Nhạc Ân vốn là muốn kể chuyện cho thím Trương nghe về Tiểu Hoa, nhưng không ngờ chưa kịp kể điều gì thì Tiểu Hoa đã đến đây, lại còn giành luôn phần kể chuyện của Nhạc Ân. Vậy là một Tiểu Hoa năng nổ nhanh chóng thân quen với thím Trương, giờ đang ngồi cùng với Nhạc Ân ở trong bếp kể chuyện cho thím Trương nghe.

” Lúc đó anh Hạo rất đáng sợ a, cháu thấy anh ấy đánh mạnh tay ghê lắm, nhìn cái tên kia thê thảm, cháu chỉ sợ hấn ta chết ” Tiểu Hoa ăn kẹo do thím Trương đưa, hết nhìn mặt Nhạc Ân lại nhìn mặt thím Trương , kể chuyện Diệp Hạo mà cứ như đang kể chuyện kiếm hiệp.

” Sao ??? ” Thím Trương hít một hơi lạnh hã hừng, có những chuyện này sao, bà đi có một tuần mà có bao nhiêu chuyện đã xảy ra ” Thế cậu bị đánh đó ra sao rồi ?? ” Thím Trương lo lắng Diệp Hạo bị người ta kiện, dù anh có là cháu Diệp lão gia nhưng đánh người mạnh tay như vậy cơ mà.

” À ... ” Tiểu Hoa áp úng, câu chuyện vốn là lỗi của Tiểu Hoa và Nhạc Ân, nhưng Tiểu Hoa chỉ kể ngắn gọn những tình tiết hấp dẫn, thêm nữa mấy chuyện sau này cô hoàn toàn không hề biết gì hết ” Cháu nghe nói

anh ta học ở trường cháu, nhưng cháu không hề nhìn thấy anh ta lần nào. Còn Kiều Kiều thì chuyển đi đâu rồi a ”

Tiểu Hoa cúi đầu suy tư, còn một chuyện nữa, hôm qua có người bảo là bạn anh Hạo tìm tới cậu, cô nghĩ chắc là những người đã đưa cô về hôm đó, họ nói với cậu là mọi chuyện đã được giải quyết, còn bảo cô khi đi học cứ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô chỉ biết như vậy thôi, chứ cái tên bị đánh và Kiều Kiều cô chưa lần nào thấy lại.

” Vậy à ” thím Trương gật đầu, nhưng mày cau lại vẫn còn hiện vẻ lo lắng cho Diệp Hạo.

” Sao Ân không nhớ ” Nhạc Ân cũng đang nhai kẹo nghe kể chuyện, đến đoạn này thì thấy là lạ, hoàn toàn không nhớ tới Andy đánh người kia.

” Aiz, lúc đó bạn run bần bật, khóc không thành tiếng, sao nhớ được , ha ha ” Tiểu Hoa cười cợt vỗ vai Nhạc Ân trêu , dù vậy Nhạc Ân bên kia không hiểu chỉ chu miệng ngu ngơ , khiến Tiểu Hoa bất mãn thu tay về tiếp tục ăn kẹo.

” Cả hai cũng thật là, lần sau đừng đi đến những nơi như thế nữa, may mà cậu Diệp Hạo đến kịp đấy ” Thím Trương sau một hồi lo lắng giờ nghiêm túc nhìn hai cô nhóc còn nhỏ hơn con mình cả chục tuổi mà giáo dục.

Tiểu Hoa nghe vậy nuốt vội miếng kẹo trong miệng, nhanh nhẩu thề thốt

” Ai, làm gì có lần sau nữa, tội cháu có được cho tiền cũng không dám đi đâu nguy hiểm nữa a ” rồi quay sang vỗ vai Nhạc Ân ” Phải không Tiểu Ân ?”

” Ừm, không đến đó nữa, ghê lắm nha ” Nhạc Ân chu môi nhìn thím Trương phụ họa cho Tiểu Hoa

” Tốt, cả hai giỏi lắm ” Thím Trương gật gù.

Tiểu Hoa đến nhà Nhạc Ân thì phải chơi những trò của Nhạc Ân, như đi theo con Gấu ra vườn chơi

” Sao nó tên là Gấu ?” Tiểu Hoa tròn mắt nhìn con chó gọi là Gấu

” Vì nó tên Gấu a ” Nhạc Ân đưa ra câu trả lời vô cùng thuyết phục

Rồi lại vào phòng Nhạc Ân ngắm gấu

” Oa, hôm trước đến không để ý, phòng bạn nhiều thứ nha, oa, cả đồng gấu đáng yêu quá ” Tiểu Hoa nhào vào ôm mấy con gấu bông

” Andy làm cho đấy ” Nhạc Ân tự hào đầy mặt

” Thật sao, anh Hạo đúng là người chồng lý tưởng mà ”

” Lý tưởng là gì? ”

” Ha ha, lý tưởng là.. là.. aiz... là tài giỏi a ...”

” Ồ ”

.....

Hai người chỉ quanh quẩn trong phạm vi ngôi nhà mà cũng đã đến lúc ăn cơm trưa, Thím Trương niềm nở mời, Tiểu Hoa không khách sáo mà từ chối, lần đầu tiên thím Trương mới chứng kiến được Nhạc Ân không có Diệp Hạo mà vẫn vui vẻ ăn cơm, bà gật đầu hài lòng, Tiểu Ân phải có bạn mới không bám Diệp Hạo nữa a.

Chiều tối Diệp Hạo về nhà, lúc mở cửa thì được nhận một điều bất ngờ.

” Ân Ân, sao đứng đó? ” Diệp Hạo khó hiểu nhìn Nhạc Ân đang đứng trước mặt mình mà hỏi, vừa mở cửa đã thấy cô, cũng không lạ gì, mọi khi cô vẫn chạy ra đón anh, nhưng khác mọi hôm tíu tít nói cười, hôm nay chỉ đứng im mà nhìn

Nhạc Ân không trả lời Diệp Hạo , đôi mắt to đảo một vòng dường như đang suy nghĩ, rồi cái đầu nhỏ gật gù như đã nhớ rõ, cuối cùng mỉm cười nhìn Diệp Hạo mà nói

” Andy, cúi xuống ”

Cúi ?? Diệp Hạo ngơ ngác, cái đầu muốn cúi xuống rồi nhưng khựng lại, cúi đầu hay cúi người ??

Nhạc Ân thấy Diệp Hạo chậm chạp liền bắt mắt, đưa hai bàn tay nhỏ nắm lấy khuôn mặt Diệp Hạo kéo xuống. Sức Nhạc Ân sao mà kéo Diệp Hạo nổi, lúc này đây Diệp Hạo cũng đã hiểu câu nói Nhạc Ân nên thuận thể cúi đầu theo, chưa kịp thắc mắc cô sẽ làm gì thì thấy Nhạc Ân nhón chân hôn mạnh lên má anh.

Diệp Hạo sững sờ, bên má còn cảm giác tê rần rần, lại thấy Nhạc Ân buông đầu anh ra, đưa hai tay ôm chặt lấy người anh.

” Mừng Andy về nhà ” Nhạc Ân úp mặt vào ngực Diệp Hạo mà nói

Mừng Andy về nhà ???? Ha ha, Diệp Hạo bật cười, là chào đón anh ư, sao giống mấy bà vợ bên Tây vậy nhỉ. Nhưng anh thích cảm giác ấm áp này, Diệp Hạo đưa một tay ra ghì chặt lưng Nhạc Ân vào người mình, một bàn tay khác đẩy nhẹ cái đầu nhỏ đang úp vào mình ra , Diệp Hạo mỉm cười nhìn chăm chú khuôn mặt Nhạc Ân , một lúc sau mới hỏi

” Học cái này ở đâu, vợ ngốc ?”

” Haha, học trên tivi chứ đâu ” Thím Trương vừa mới bước ra cửa, nghe thấy câu hỏi của Diệp Hạo, buồn cười quá trả lời dùm Nhạc Ân luôn

Cuối cùng cũng học được mấy cái hay ho, Diệp Hạo gật đầu, chào thím Trương, sau đó lại nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của cô vợ nhỏ, trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được dán môi mình lên đôi môi nhỏ mà hôn một trận.

” ...ừm ” Nhạc Ân cựa quậy, trong màn chào chồng trở về trên tivi không có cảnh chồng hôn vợ nha, lại hôn lâu thế này.

Diệp Hạo mặc kệ Nhạc Ân cựa quậy, hôn vẫn cứ hôn, hôm nay anh rất hạnh phúc đây. Cho đến khi Nhạc Ân gần như khóc vì ngạt thở, Diệp Hạo mới buông cô ra, hôn lên trán cô mà thì thầm

” Ngoan lắm, bây giờ anh đi tắm, Ân Ân dọn cơm với thím Trương ”

Nhạc Ân bị Diệp Hạo hôn đến mù mờ, nghe Diệp Hạo nói xong mới tỉnh táo một chút, liền nắm áo Diệp Hạo thở phà phò nói

” Khoan ... ”

” Sao ??” Diệp Hạo bật cười, màn chào hỏi còn sao

” Áo khoác Andy đâu ??”

” Áo anh, anh để ngoài xe ”

” Oa, sao Ân đem áo đi treo được, mau lấy cho Ân ” Nhạc Ân bắt mắt, đã bị cưỡng hôn còn không có áo khoác cho cô treo, làm rối loạn màn chào hỏi

” .. treo ? ..” Diệp Hạo chớp mắt một cái

” Ha ha ... ” Có tiếng thím Trương trong bếp cười

Là sao ? ?? Diệp Hạo khó hiểu nhìn Nhạc Ân chu môi nhíu mày nhìn mình, mới hỏi này còn nòng thắm đáng yêu cơ mà

” Andy ra lấy áo đi ” Nhạc Ân ra lệnh

” Ừ , anh lấy ... ” Diệp Hạo cứng nhắc mở cửa đi lấy áo

” Áo khoác đây ... ??” Diệp Hạo trở vào đưa áo cho Nhạc Ân, chưa kịp nói hết đã thấy Nhạc Ân cười tươi rỡ lấy cái áo, vừa khoác tay Diệp Hạo kéo vào nhà vừa nói ,khuôn mặt vui vẻ thay đổi 360 độ so với lúc nãy

” Andy đi làm có mệt không a ?”

””

Thím Trương thật sự không nhận được nữa, này giờ chỉ là cười khe khẽ, bây giờ như đột phát, cười đến nghiêng người ôm bụng.

.....

Thì ra, là như vậy , Diệp Hạo thở dài nhìn Nhạc Ân đang ăn cơm bên cạnh, Thím Trương vừa mới giải thích cho anh hiểu các giai đoạn của màn chào chồng vừa rồi. Đứng ở cửa nở nụ cười chào đón, hôn má, ôm chặt, rồi lấy áo khoác treo lên cho chồng.

” Ha ha, cậu Diệp Hạo thật hạnh phúc, Tiểu Ân học chăm chú lắm ” Đúng, học rất chăm chú, thực hành cũng rất nghiêm túc, không thiếu bước nào. Thím Trương hồi này cười muốn mệt, nhưng cứ nhớ tới màn hồi này lại cười tiếp.

Diệp Hạo đưa tay vuốt tóc Nhạc Ân, lại lắc đầu mà thở dài, vợ mình đáng yêu quá mất thôi.

” Andy, sau này, về nhà phải mặc áo khoác vào ” Nhạc Ân đang ăn thấy Diệp Hạo cứ nhìn mình chằm chằm, lên tiếng nhắc nhở

” ...” sau này ?? vậy là ngày nào cũng được như hôm nay sao, dù hơi buồn cười nhưng anh cũng thích cô như vậy, được rồi ” Ừ, ngày nào cũng mặc, nóng lạnh gì cũng mặc cho em ”

Thím Trương cười thần bí nhìn hai vợ chồng, cậu Diệp Hạo, đây chỉ mới là một màn nhỏ, còn nhiều màn hay phía sau nữa a. Aiz ,Nhạc Ân quả thật là đứa trẻ ham học hỏi mà.

Thành phố A là thành phố lớn nhất của đất nước cũng là thành phố phát triển bậc nhất, dù vậy đất đai vẫn chưa quy hoạch hoàn toàn, thành phố vẫn còn những nơi có tiềm năng phát triển thêm nữa. Đây là miếng ăn béo bở ọi thể lực to nhỏ kiếm cơ hội. Hôm nay, hội đồng thành phố đang cho bán đấu giá khu đất ở phía Bắc thành phố, những hồ sơ tham gia được chọn lọc kỹ lưỡng, vào được vòng tham gia đấu giá chỉ còn lại những công ty , tập đoàn hùng hậu. Dù vậy, một thực tế luôn luôn xảy ra đã mười mấy năm nay, ít ai có thể tranh nổi đến cùng với Diệp gia, gia tộc chuyên về bất động sản lớn nhất thành phố, hầu như những miếng đất ngon lành nhất đều thuộc về họ.

5 giờ chiều, kết quả đấu giá được công bố, kí giả nghe tin tức không đứng lại phỏng vấn vì người thắng cuộc hiện tại không có, nhưng điều quan trọng khiến họ phải chạy nhanh về viết bài lại là : Diệp gia thua, chỉ thua có 5 vạn.

.....

Tầng 49 của tòa cao ốc cao nhất thành phố, trong phòng Phó tổng, Diệp Bảo ngồi trên ghế da cao cấp sau bàn làm việc đang chống tay nhếch mép nhìn bảng kết quả.

” 5 vạn mua được cái gì ?” Diệp Bảo hất tờ giấy mỏng manh bay một đường vòng cung xuống bàn, xoay ghế quay người nhìn ra bức tường bằng gương sau lưng, giọng hỏi mang đậm vẻ trêu chọc.

” Một cái laptop chẳng ?” Người thư kí đứng trước bàn làm việc nhìn lưng ghế Diệp Bảo đã ngồi thản nhiên trả lời, giọng nói không hề lo lắng vì kết quả đấu giá thất bại.

” Một cái laptop, thú vị thật , haha ” Diệp Bảo nghe câu trả lời bật cười ” Ít nhất cũng phải một chiếc xe vài tỉ chứ nhỉ , cả khu đất gần 1 tỉ đô mà chỉ cho chúng ta vài trăm đô mặt mũi thôi sao , tốt lắm ” hai chữ tốt lắm được nói trong lúc anh đang gật đầu tán thưởng.

” Vâng ” người thư kí đứng sau gật đầu, cú thua này rất đặc biệt, 5 vạn, chưa một lần đấu giá nào lại có cái giá chênh lệch tức cười đến thế này, đây có lẽ là chuyện cười đáng cười nhất của năm nay, cảnh báo chí chắc mừng như điên đây.

” Điều tra ra ai chưa ? ” giọng Diệp Bảo vang lên nghiêm túc

” Người đó giấu thân rất kĩ, chúng tôi tìm mọi cách vẫn không moi được một tin dù chỉ nhỏ nhất nào, chắc hẳn Phó tổng đã đoán đúng, người đó có thể lực rất mạnh ” Người thư kí nghe giọng ông chủ, cũng thay đổi cách nói chuyện, giọng nghiêm túc đáp lại. Đối thủ hôm nay của họ là một tập đoàn ở thành phố T, mới thành lập cuối năm ngoái, ông chủ rất bí ẩn, tổng giám đốc đứng đầu hầu như chỉ được thuê về để quản lý.

Không có giọng nói Diệp Bảo, hình như anh đang suy tư, một lúc lâu sau, mới nghe được giọng anh nhàn nhạt

” Tiếp tục theo dõi tên họ Triệu kia cho tôi ... ”

...

Diệp Bảo nhìn chăm chú tập hồ sơ trên tay, một bàn tay kia cầm điện thoại nhập một dãy số rồi đưa lên tai

” Anh, bên anh như thế nào? hần ta vẫn im hơi lặng tiếng.... vâng, em biết ...vâng, anh đã xem kĩ những thứ em gửi cho anh chưa? ... đã cho người xem xét kĩ lưỡng, hai quả núi cách nhau một đoạn chỉ 10 km, nhưng lại có hai loại quặng khác nhau, kì tích thật ... ha ha, anh ấy vứt cho em cơ mà, có phải cho em đâu ... được rồi, em không đùa sao ??? ... ha ha, anh ấy nói bao nhiêu lần cứ chia vào 10% cổ phần ông nội cho vợ anh ấy ... em đâu có đùa anh ... được ... anh về nước giải quyết đi, nghề của anh mà ... được, chào anh ”

Diệp Bảo cúp máy, lại nhìn vào tờ giấy màu đỏ trên tay mình, anh ấy luôn như vậy, không cần bất cứ thứ gì, Diệp Hạo, anh đúng là tên khùng đúng nghĩa mà, Diệp Bảo bất giác bật cười, nụ cười mang theo tình cảm thân thiết chân thật.

Vậy mà, Chu Lệ Băng Nhớ tới Chu Lệ Băng, Diệp Bảo lại nhếch mép, đứng dậy khỏi ghế đi đến bên phía bức tường bằng gương phía sau lưng, cho hai tay vào túi nhìn xuống đường phố đã lên đèn.

” Tôi không ngờ đấy, Chu Lệ Băng, Chu gia, chắc chắn .. càng ngày càng thú vị đây ” giọng Diệp Bảo trầm trầm, nhìn từ phía sau lưng anh chỉ thấy được bầu trời đêm đầy sao, nhưng trời quang mây tạnh không có nghĩa là không có bão tố xảy ra, nay mai, thành phố lại có biến động to lớn không chừng.

.....

Reeng Reeng ... tiếng chuông điện thoại trầm bổng vang lên, Diệp Bảo quay người đi đến bên bàn làm việc. nhìn dãy số, môi anh nở một nụ cười

” Sao ?? Đã về ?” Diệp Bảo bắt máy liền nói ngay

” Vâng thưa Thiếu gia, Elly tiểu thư vừa về đến nhà ” giọng bên kia điện thoại cung kính

” Tốt, theo dõi sát sao cô nhóc đó cô tôi ”

” Vâng ”

Tắt điện thoại, Diệp Bảo lại cười, một nụ cười thật sự, lát sau giọng nói của anh vang lên khe khẽ, chỉ mỗi mình anh có thể nghe được

” Bảo bối, ủy khuất em thêm một thời gian nữa rồi ”

25. Chương 25

Buổi tối dọn dẹp chén đĩa xong thím Trương liền về, trước khi về còn ngoắc Nhạc Ân tới thì thăm to nhỏ, vừa thăm vừa liếc Diệp Hạo đang xem tin tức ở phòng khách, Nhạc Ân rất chăm chú nghe, nghe xong hí hóp mắt gật gù rất đáng yêu. Cuối cùng thím Trương cười thỏa mãn ra về.

Một thím Trương đang đi trên đường rất hả hê vui vẻ, bà cảm thấy Diệp Hạo dạo này tâm tình luôn luôn vui vẻ đặc biệt, ngày xưa cũng chiều Nhạc Ân nhưng bây giờ hình như phải gọi là si mê mới đúng. Nhạc Ân chỉ mới vận dụng một chiêu chào chồng, đã làm cho Diệp Hạo quên ăn cơm ngồi nhìn cô đến khờ cả mặt ra, huống gì mấy cái chiêu còn lại, cậu Diệp Hạo tài giỏi thế nào rồi cũng nằm trong tay Nhạc Ân, ha ha, thím Trương thật đặc ý cho cô chủ nhỏ được bà xem là con gái của mình.

Một Diệp Hạo đang dán mắt vào tivi ở nhà, sau khi thím Trương đi thì rũ mắt xuống, nhếch miệng cười toan tính. Chính Diệp Hạo cũng biết mấy ngày hôm nay tâm tình anh đúng là vui vẻ đặc biệt, si mê Nhạc Ân thì đúng là sự thật, hạnh phúc vì màn chào chồng đặc biệt cũng là thật, nhưng mà, hôm nay anh nhìn Nhạc Ân đến khờ người là vì một nguyên nhân khác ...

Có lẽ một tuần không làm việc, thím Trương đã quên mất bản chất của Diệp Hạo mất rồi.

.....

Thím Trương vừa đi, Nhạc Ân nheo mắt nhìn Diệp Hạo một lúc cũng đến bên ghế sofa ngồi với Diệp Hạo, nhìn qua mặt Diệp Hạo một cái rồi mới quay mặt nhìn về phía tivi. Diệp Hạo ngồi im không nói năng gì, mắt dán chặt vào màn hình tivi, không khí hai người bỗng im lặng khác thường.

Một lúc sau, Diệp Hạo đứng dậy trước đi vào phòng ngủ Nhạc Ân, anh muốn chuẩn bị nước tắm cho cô, Nhạc Ân thấy vậy liền đi theo.

" Lại đây, anh buộc tóc lên cho em " Diệp Hạo đem áo quần Nhạc Ân vào phòng tắm, xả nước ấm ra bồn tắm trước rồi mới đi buộc tóc cho Nhạc Ân

Nhạc Ân im lặng đi đến bên Diệp Hạo, quay lưng để Diệp Hạo buộc tóc.

" Vào tắm đi, đừng ngâm lâu, nhớ chưa " Ngày nào anh cũng phải dặn nguyên văn câu như thế này, vậy mà Nhạc Ân vẫn tắm rất lâu

Nhạc Ân vẫn im lặng gật đầu, nghe xong vẫn đứng im như vậy. Diệp Hạo chớp mắt nhìn vợ, hồi nãy anh im lặng cô cũng im lặng, bây giờ anh nói mà cô vẫn im lặng, rốt cuộc không nhịn được nữa, xoa đầu Nhạc Ân hỏi

" Sao vậy, vào tắm đi kéo nước nguội mát "

Nhạc Ân lúc này mới chu môi nói

" Andy đi tắm đi "

" Ủ, em vào tắm thì anh cũng qua phòng tắm "

" Andy đi đi " Nhạc Ân vừa nói vừa đẩy người Diệp Hạo

Diệp Hạo nhú mày nhìn hai bàn tay nhỏ đang đẩy mình, suy nghĩ có nên nhúc nhích hay không

" Andy lâu quá, đi tắm đi " Nhạc Ân bắt mắt, cầm tay Diệp Hạo muốn kéo đi

" Ân Ân ? Có chuyện gì sao ? " Diệp Hạo nín tay Nhạc Ân lại, hồi nãy thím Trương thì thầm với Nhạc Ân anh có biết, tuy không nghe gì nhưng đảm bảo là đang bày trò gì đó, nhưng anh không nén nổi tò mò

" Không có a, Andy đi tắm đi " Nhạc Ân lúc lắc đầu, liếc Diệp Hạo một cái, lại đưa tay kéo đi, lần này thì Diệp Hạo đi theo

Chuyện gì nhỉ ?????? Diệp Hạo nheo mắt lại nhìn chằm chằm cô vợ nhỏ đi trước.

Nhạc Ân kéo Diệp Hạo qua phòng anh, vừa kéo anh qua cửa đã thả tay ra, đi tới bên tủ Diệp Hạo lấy áo quần của anh.

Đang làm gì vậy ??? Diệp Hạo đứng yên nhìn , để mặc Nhạc Ân đang chọn áo quần. Áo quần anh hay mặc ban đêm đương nhiên là đồ ngủ, đồ của anh chỉ có màu ca rô xanh nhạt và trắng, cô có chọn nữa ngày cũng không ra màu khác. Quả nhiên, Nhạc Ân nhìn một lúc mới nhận ra chỉ có một loại đồ ngủ, lắc đầu không hài lòng rồi lấy một bộ. Ôm bộ áo quần cẩn thận mới đến bên Diệp Hạo, nhìn anh mỉm cười

" Ân chuẩn bị áo quần cho Andy nè, Andy ngồi xuống đây đợi Ân " Xong rồi nhét bộ áo quần cho Diệp Hạo, kéo Diệp Hạo ngồi xuống giường, xoay người vào phòng tắm xả nước vào bồn

Diệp Hạo chớp mắt ngồi một chỗ như vậy mà nhìn, chớp mắt mấy cái thấy Nhạc Ân đi ra lại, mỉm cười ngọt ngào

" Ân xả nước cho Andy rồi, Andy vào tắm đi " Xong xuôi thì đi ra ngoài về phòng của mình.

” ... ” ra là vậy, Diệp Hạo dở khóc dở cười, có lẽ đây là màn chuẩn bị cho chồng đi tắm đây, vợ gốc này, anh hết từ ngữ để nói mất rồi. Diệp Hạo lắc đầu cười, thở dài một hơi rồi đứng lên đi tắm, đã ham học hỏi như vậy thì anh cũng nên dạy dỗ cô thôi.

.....

Lúc này, Nhạc Ân ngồi trong bồn tắm rất là đặc ý, thế là đã làm được hai cái rồi a, có gì khó khăn đâu, nhìn trên tivi người ta làm thế nào thì mình làm theo vậy, chỉ có điều người ta kêu là ” anh ,anh , anh ” , Nhạc Ân chu môi, cô không thích gọi như vậy, cô thích gọi Andy hơn. Nhạc Ân lấy tay khóa khóa nước, lại đưa hai chân lên vùng vẫy, miệng cười toe toét, còn hai cái nữa, tối nay và sáng mai sẽ làm cho Andy xem.

Diệp Hạo tắm xong thì ra khóa cửa nhà lại, rồi ôm laptop qua phòng Nhạc Ân, nhìn cảnh cửa phòng tắm còn đóng, Diệp Hạo lại nheo mắt, mở laptop, mở một trang web tìm kiếm, đánh vào một dòng chữ, đôi mắt đang nheo lại càng nheo hơn nữa, đây rồi, có ích hơn Trần thúc nhiều lắm

.....

” Andy, đang xem gì a ” Nhạc Ân tắm xong đi ra thấy Diệp Hạo đang chăm chú nhìn laptop

....

” Andy ??? ” sao không trả lời a, Nhạc Ân tò mò, nhìn màn hình laptop kia thì thấy toàn là chữ , vừa muốn nhắc chân đi đến bên giường đã thấy Diệp Hạo ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô . Nhạc Ân chớp chớp mắt, có chuyện gì a ???

Diệp Hạo chỉ nhìn Nhạc Ân như vậy một lúc, sau đó lại quay mặt về màn hình, mở một trang mới rồi tiếp tục đọc

Hồi nãy là Nhạc Ân im lặng, bây giờ đến Diệp Hạo im lặng, Nhạc Ân thấy vậy thì càng tò mò hơn, không chân chừ nữa đi đến bên Diệp Hạo

” Andy, mấy chữ này là gì, sao Andy nhìn mãi a ” Nhạc Ân leo lên giường, đến bên người Diệp Hạo , chỉ vào màn hình rồi hỏi

””

” Andy ??? ” Nhạc Ân tức giận nói to, bàn tay nhỏ không kiêng dè mà vỗ vào lưng Diệp Hạo

” Đi ngủ thôi ” Diệp Hạo bị vỗ cứ như bị gãi ngứa, bình tĩnh thốt ra một câu, không đợi Nhạc Ân hỏi, đã đóng laptop, xoay người đặt trên bàn bên cạnh.

” Còn sớm mà , đúng không ??” Nhạc Ân chớp mắt hỏi Diệp Hạo, xong quay đầu nhìn xung quanh, còn sớm cơ mà, mọi hôm phải nói chuyện rất lâu nữa mới đi ngủ

” Hôm nay ngủ sớm ” Diệp Hạo vừa kê lại mấy cái gối, vừa kéo chăn ra vừa nói

” Ngủ ư ????? ” Nhạc Ân cúi đầu thì thào, ngủ thì ngủ, vừa hay, Nhạc Ân muốn thực hành thêm một bài đã học nữa đây

” Em có muốn hôn anh chúc ngủ ngon không ?? ” Diệp Hạo lúc này mới xong việc, ngồi thẳng người nhìn Nhạc Ân hỏi, giọng nói đầy vẻ cười cợt

Sao ????? Nhạc Ân trở mắt nhìn Diệp Hạo, đúng là Nhạc Ân đang muốn hôn anh rồi chúc ngủ ngon đây, nhưng sao anh biết a

” Sao Andy biết a ?” Nhạc Ân đang suy nghĩ gì thì nói ra nấy, vì cô quả thật rất ngạc nhiên

Nhìn mặt em là biết ngay rồi, Diệp Hạo cười thâm, đưa tay lên vuốt nhẹ má Nhạc Ân, giọng nói đã hơi thay đổi, trầm trầm

” Anh đương nhiên biết, sao, hôn chúc ngủ ngon là như thế nào , em làm thử cho anh xem đi ”

Nhạc Ân cau mày suy nghĩ, a, cô chưa kịp làm mà anh đã đòi hỏi thế này, có được tính không nhỉ, nhưng mà, là vợ chồng phải làm mấy chuyện này , thím Trương đã nói vậy mà. Vậy là gật đầu một cái, nâng mặt

lên là miệng đã mỉm cười, nhếch người tới gần Diệp Hạo, đưa môi mình dán lấy môi anh, hôn nhẹ một cái, rồi nói

” Andy ”

Nhạc Ân chưa kịp nói hết câu đã bị Diệp Hạo dùng môi bịt miệng lại, hai bàn tay rắn chắc cũng kéo cả người Nhạc Ân ôm chặt. Ừa, sao lại thành ra thế này, Nhạc Ân chớp mắt nhìn kẻ đang hôn mình tự hỏi trong lòng, vẫn chưa nói được câu Andy ngủ ngon nha

” Ân Ân ” Diệp Hạo khó khăn dùng nụ hôn, hai bàn tay càng siết chặt cơ thể ấm nóng

” Vợ chồng trước khi đi ngủ phải làm chuyện này ”

Nhạc Ân mơ màng gật đầu, phải hôn rồi chúc ngủ ngon chứ gì, Nhạc Ân đang làm mà

” Ân Ân, chúng ta thử đi, lần trước em nói muốn thử xem mà ... ” Diệp Hạo khàn giọng nói, trán dựa vào trán Nhạc Ân, đôi môi kề ngay môi cô

” Thử ???” Nhạc Ân thì thào

” Thử xem có đau nữa không , em đã nói rồi mà ...” Diệp Hạo thở từng hơi dài, bàn tay dời đến một nơi bí ẩn

” A , đau a....” Nhạc Ân chợt thanh tỉnh chớp mắt, theo quan tính mà nói đau, chưa nói hết lại bị Diệp Hạo hôn tiếp, bàn tay ở nơi đó cũng ... vuốt nhẹ

” Không đau ... ” Trần thúc nói 3 ngày, anh xem trên mạng cũng thấy người ta bảo là nên nghỉ ngơi, nhưng có thể không cần tới 3 ngày ” Em muốn thử mà ” Diệp Hạo tiếp tục dụ dỗ, vừa hôn vừa nói ” Đây là chuyện vợ chồng phải làm , trên tivi không có dạy, anh dạy cho em ”

” ... ưm ... ” Nhạc Ân cả người bị ôm chặt không cho cựa quậy, a, phải để Nhạc Ân nói chứ, sao hỏi mà không cho nói a

” Ân Ân ... ” giọng Diệp Hạo khàn đặc, tự biên tự diễn, hỏi cô mà không đợi cô trả lời, xoay người đè Nhạc Ân xuống giường, tiếp tục hôn triền miên

Nhẹ nhàng, mọi thứ phải nhẹ nhàng, để đối phương mất cảnh giác ... Diệp Hạo nhớ lại ... nhìn người đang nằm dưới thân mình mắt đã mơ màng, vẫn không lơ là mà mạnh mẽ , môi vẫn hôn từng chút, từng chút, bàn tay từ từ cởi từng hạt cúc áo, kéo nhẹ một bên dây áo lót, Diệp Hạo di chuyển môi mình

” Andy ” Nhạc Ân thì thào, trong đầu trống rỗng, cái cảm giác cô đang có được lúc này khiến bản thân cô không thể đựng dậy, tùy ý để đôi môi Diệp Hạo đang dán vào ngực mình, tùy ý để anh cởi từng thứ từng thứ áo quần trên người.

Diệp Hạo im lặng không mở miệng vàng nữa, chú tâm công cuộc dạy dỗ điều mà vợ chồng nên làm nhất. Nhưng thứ anh đã học được lúc xem video Trần thúc lúc này mới có hiệu nghiệm...

” Andy .. ” Nhạc Ân cắn môi mình, cái gì thế này ??? Sao Andy lại làm như vậy, cô biết thứ đang ở dưới thân mình là lưỡi của Andy mà, sao lại Nhạc Ân ưỡn lưng, đưa hai tay đẩy đầu Diệp Hạo ra, nhưng càng cố động đẩy càng làm cho người nóng thêm, khắp thân là một trận tê dại , vừa khó chịu, lại vừa thoải mái ...

” Ngốc ... ” Diệp Hạo cảm nhận được Nhạc Ân đang co rút, nơi nào đó của anh cũng đã không còn gắng gượng nổi nữa, di chuyển thân mình lên phía trên cô, lại dán môi mình vào môi cô , hôn sâu, dưới thân khẽ động .

Nhạc Ân vẫn đang choáng váng, nhưng vẫn cảm nhận được thứ đang đâm vào mình, vội mở to mắt nhìn chăm chăm Diệp Hạo

” Đau ... ? ” Diệp Hạo ngừng hôn, nén nhịn lại mà hỏi, với anh, khao khát cô đúng là mãnh liệt vô cùng, nhưng nỗi đau của cô mới là quan trọng nhất.

Nhạc Ân thấy mặt Diệp Hạo hơi đỏ lên, mồ hôi còn chảy rất nhiều, vô tình đưa bàn tay nhỏ của mình lên lau mồ hôi cho anh. Mắt mơ màng chớp, chỉ chăm chú lau mà không trả lời.

Diệp Hạo hít vào một hơi thật sâu, nhìn chăm chú vào đôi mắt đối diện, cô không nói gì nhưng bàn tay đang vuốt nhẹ trên trán và má anh cho anh biết, đã có thể rồi. Diệp Hạo không do dự nữa, vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, chỉ là dưới thân từng chút từng chút tiến vào, cuối cùng, anh cúi đầu hôn thật mạnh môi Nhạc Ân, đắm một cái thật sâu.

” ...ừm ... ” Nhạc Ân ngay lúc này mở to mắt sững sờ, không tự chủ được mà thở liên tục, cả người co rút mạnh mẽ

” Ân Ân, Ân Ân, ngoan, đừng lo, sẽ không đau ... ” Diệp Hạo buông môi cô, hai bàn tay ôm hai má Nhạc Ân, nhìn vào mắt cô mà thì thầm

” Andy ... ”

” Ừ, anh đây ...”

” Nóng ... khó chịu ... ” Nhạc Ân diễn tả cảm xúc mình đang có

” Ngoan, thả lỏng ... ” Diệp Hạo thở phào, cô không đau, rồi lại thở dốc mạnh mẽ, hai ngón tay cái chậm chậm vuốt ve hai má Nhạc Ân, môi lại hôn nhẹ nhàng , lại từ từ mà di chuyển, Nhạc Ân cũng bắt đầu rên rĩ ngâm nga..

Nhưng một chút nhẹ nhàng nhanh chóng qua đi, Diệp Hạo càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh mẽ, giờ đây bờ môi anh đã rời môi cô, Nhạc Ân hé môi nhỏ mà thở dốc, hai bàn tay không nhịn được kéo lấy tay anh đang giữ chặt eo, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nói được, cũng không biết là nói cái gì....

Diệp Hạo cũng muốn nhẹ nhàng, cũng muốn chậm, nhưng lúc này đây, anh không thể, đèn phòng vẫn còn sáng, Nhạc Ân dưới thân anh xinh đẹp quyến rũ vô cùng, mỗi tác da thịt đều một màu hồng ,đôi mắt nhắm lại, tiếng rên rĩ như tiếng khóc nhỏ, thân thể ấm nóng cũng tràn ngập hương thơm nhẹ nhàng. Tất cả đập vào mắt anh rõ ràng , đập vào tai anh tường tận, đập vào mũi anh chi tiết , bảo anh làm sao mà không chế được chính mình đây,

” Andy, đừng , đừng mà ” Nhạc Ân không còn sức lực, lời nói chỉ thì thào trong miệng, hai bàn chân đã co rút lại, cô quả thật không thể nào chịu nổi cái cảm giác kì lạ mà Andy mang tới cho cô nữa rồi, run rẩy, nước mắt khẽ rơi, lần này Nhạc Ân chính là khóc

Diệp Hạo nghe được lời Nhạc Ân thì thào, nhưng dưới thân càng tăng tốc đáng sợ, buông eo Nhạc Ân, anh cúi người ôm chặt lấy cô, một cú thúc mạnh cuối cùng, toàn thân anh run rẩy dữ dội. Một lúc sau, Diệp Hạo thở từng hơi bên tai Nhạc Ân, mỉm cười thỏa mãn , nâng đầu nhìn vào khuôn mặt nhỏ đang ngơ ngác chưa hoàn hồn, thì thầm

” Ân Ân, vợ ngoan ...”

” ...”

Thấy cô vợ ngoan cứ mở to mắt nhìn mình mà không nói gì, Diệp Hạo bật cười , rất vui vẻ mà nói tiếp

” Ân Ân, đây là chuyện mà vợ chồng chúng ta phải làm, đã nhớ kĩ chưa, còn bây giờ thì ngủ thôi ” khoan khoái rồi phải ngủ thôi, , Diệp Hạo đang phấn chấn vô cùng, lúc chiều anh nhìn cô đến khờ người là vì cái này đây a, anh nhìn cô tươi tắn thì nảy sinh suy nghĩ xấu xa, hành động trước thời hạn, nhưng vẫn cần thận tra cứu trên internet,cuối cùng, cuối cùng những ngày tháng tươi đẹp đã bắt đầu,đêm nay chính là một khởi đầu hoàn hảo cho những đêm sau. Trong lòng anh đang nở hoa a.

Diệp Hạo chống người dậy, nằm nghiêng qua một bên, đưa tay ôm lấy Nhạc Ân vẫn chưa tỉnh táo vào lòng, chợt nhớ phải tắt đèn liền quay người đưa tay tắt công tắc

” Andy ... ” Nhạc Ân thấy trước mắt có mảnh tối, mới nhận ra điện đã tắt, hơi hơi thanh tỉnh mà gọi Diệp Hạo

“Ừ , sao em ?” Diệp Hạo nghe Nhạc Ân gọi, lại ôm cô vào lòng,mắt nhắm lại, má kề má rồi hỏi

” Phải chúc ngủ ngon a” Nhạc Ân thản nhiên nói, nghi lễ chưa có sao đi ngủ được

” ...” Diệp Hạo từ từ mở mắt, bỗng muốn cười thật to, hành hạ đến khóc thê này còn nhớ được chuyện đó, cái đầu gỗ mục này, đáng yêu chết mất

Nhạc Ân không thấy Diệp Hạo nói gì, cứ quay cho lỏng vòng tay Diệp Hạo một chút, rướn người lên hôn nhẹ môi Diệp Hạo, vừa muốn nói ‘ chúc ngủ ngon ’ lại bị hôn ngược trở lại

” Ân Ân, làm lần nữa rồi ta đi ngủ ” Diệp Hạo lưu manh lật người, đừng trách anh, do cô khơi gợi anh trước.

Nhạc Ân bị đè đang chun mũi, sao không cho người ta nói ‘ chúc ngủ ngon ’ aaaaaaa

Đêm nay có lẽ ngủ khuya đây...

Diệp Hạo dậy sớm , hôm qua cũng không ngủ khuya lắm, lý do là bắt đầu khi thời gian còn sớm, làm tới làm lui chưa vừa lòng anh nhưng Nhạc Ân đã không thể thở nổi, Diệp Hạo nỗ lực cười ôm vợ ngủ.

Lúc này đây,ở trên giường Diệp Hạo đang chống tay nằm nghiêng ngắm khuôn mặt đang ngủ của vợ, xem ra vợ anh cần được rèn luyện thêm đây, vì ngày tháng sau này của anh không cần chỉ có thể ôm rồi nhìn vợ mà ngủ nữa rồi

Diệp Hạo nhớ đến tối hôm qua, làm thêm lần nữa cô ngốc đã mệt đến phờ người vậy mà cũng gắng hoàn thành lời chúc ngủ ngon, anh bỗng không nhận được nỗ lực cười, hôn lên cái má trắng mịn của vợ, vợ ngốc, vợ ngốc đáng yêu.

” Cậu Diệp Hạo vẫn chưa đi làm sao ?? ” Thím Trương bước vào cổng đã thấy xe Diệp Hạo vẫn còn, đã 7h30, hôm qua đã đi muộn, hôm nay vẫn thế, haha, bà đã nói mà, Nhạc Ân mà ra thêm mấy chiêu, Diệp Hạo càng khờ người ra

” Thím Trương đã đến, vậy cháu đi làm đây ” Diệp Hạo đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, nghe tiếng cửa mở thì đứng dậy

” Vâng, cậu cứ đi làm, mà cậu ăn sáng luôn không, tôi làm nhanh lắm ” Thím Trương đặc biệt vui vẻ, vừa cười tươi vừa nói, nhìn khuôn mặt Diệp Hạo sáng láng thì hài lòng

” Không cần, cháu ra ngoài ăn ” Diệp Hạo đi đến cửa thì khựng lại, quay người nói tiếp ” Ân Ân hơi mệt, thím để cô ấy ngủ thoải mái, muốn dậy khi nào thì dậy, vậy nhé, cháu đi đây”

nói xong đi ra rồi đóng cửa lại

Hơi mệt ???? Làm gì cả đêm mà mệt ?? Chỉ là hôn môi chúc ngủ ngon mà mệt ư ??? Thím Trương khó hiểu, lắc lắc cái đầu đi vào nhà. Aiz, với bà thì Nhạc Ân chỉ là đứa trẻ, dạy những chuyện vợ chồng cơ bản đã là quá lắm rồi, như dạy mấy đứa con nít hôn người lớn vậy đó, trong suy nghĩ của bà nào có bóng dáng chuyện tế nhị khó nói kia, vì bà thấy Nhạc Ân có lẽ không hợp với chuyện đó, cô ngây thơ trong sáng vậy mà. Vì vậy đừng trách thím Trương nghe ‘ hơi mệt ’ mà lại không đoán được điều gì, có khi bà mà biết chuyện đêm qua và đêm trước trước nữa, có khả năng bà sẽ cho rằng Diệp Hạo đang cưỡng bức trẻ em a.....

Trời đang chuyển mùa, mới chỉ thêm vài ngày mà không khí đang se se lạnh, chưa lạnh lắm nhưng báo hiệu mùa đông đã gần đến. Mùa đông ở thành phố này thì lạnh hơn ở quê nhà ông Nhạc ở rất nhiều, đợt vừa rồi ông bà Nhạc lên thăm Nhạc Ân, đã mua cho cô khá nhiều áo ấm rồi, nhưng ở nhà nghe dự báo thời tiết cả nước, lại tức tốc gọi cho thím Trương và Diệp Hạo căn dặn liên tục phải đi mua thêm áo ấm cho Nhạc Ân. Diệp Hạo nhìn trời, bây giờ nên mua áo khoác chống gió hơn là áo ấm đấy, trời chưa lạnh lắm mà mặc áo ấm chắc nóng đến ghẹt thở mất.

Thím Trương ngay hôm đó đã biết chuyện của hai vợ chồng Diệp Hạo, dù sao bà cũng đã có chồng có con mà, chỉ là hơi sốc một tí, hơi sững sờ một tí, hơi lườm Diệp Hạo mấy ngày một tí, nhưng rồi cũng an ủi tâm hồn đang bị thương rằng Nhạc Ân là cô gái 18 tuổi a, là vợ người ta a, giờ thì bà đã thở dài mà chấp nhận, đang phân vân không biết nên gọi bà Nhạc báo chuyện không nhỉ, nghĩ nghĩ lại thôi, vợ chồng ở với nhau phải như vậy mới là vợ chồng, mọi chuyện đang xảy ra tự nhiên mà, bà có gì mà báo đây.

.....

Hôm nay là chủ nhật, Diệp Hạo ở nhà với Nhạc Ân, thím Trương sau khi chấp nhận sự thật thì cũng tự biết tiến lùi, cười hề hề mà nghĩ ở nhà không đến làm, vậy là chỉ có hai vợ chồng với nhau.

” Andy, nấu gì ???” Quà thím Trương vẫn còn, Nhạc Ân đang vừa nhai kẹo vừa hỏi

” Nấu cà ri bò cho em ” Diệp Hạo tươi cười, tay thái khoai tay đều đều

” Bò sao ??? Andy nấu cá đi ” Nhạc Ân chu môi, chủ nhật tuần trước Diệp Hạo cũng là nấu cà ri bò a

” Ngốc, cá nấu cà ri sao ngon ” Từ Gia Huy từng nói Diệp Hạo tuy nấu ăn ngon nhưng chỉ ngon một vài món , anh không biết nấu cà ri cá, đành nói qua loa

”Ồ ... ” Nhạc Ân hiểu ra

” Thím Trương nói hôm nay ở nhà a ” Sáng nay thím Trương đã gọi điện cho Nhạc Ân nói nghỉ rồi

”Ừ, anh biết, thím Trương cũng gọi cho anh ” Sau mấy ngày mặt lạnh với anh, hôm qua thím Trương mới bình thường, nào ngờ hôm nay nghĩ, anh còn tưởng thím Trương vẫn giận gì anh, nhưng hình như không phải, mà, bà giận anh chuyện gì nhỉ , Diệp Hạo nhíu mày khó hiểu

Reeng reeng ... là tiếng chuông điện thoại của Nhạc Ân

” Ông nội ” Nhạc Ân bắt máy đã gọi liền , Diệp Hạo vẫn chú tâm nấu ăn, Nhạc Ân có điện thoại là siêng nói chuyện với ông nội anh mà, tiếng Nhạc Ân lại vang lên ” Sao ?? ông nội đến chơi cờ a, được a Ân muốn chơi cờ Andy Andy ở nhà há ?? ... là gì vậy ông nội ồ ồ đúng nha để Ân nói ” Nhạc Ân cúp điện thoại kéo tay Diệp Hạo bên cạnh nói

” Andy, ông nội nói Andy là đứa cháu bất hiếu ”

” ...” bất hiếu ?? Diệp Hạo đang xắt thịt bò suýt cắt vào tay mình ” Sao ông nội nói vậy ” anh lắc đầu mà cười, lại có chuyện gì nữa đây

” Ông nội muốn đánh cờ với Ân ”

” Rồi sao ???”

” Ông nói sẽ đến đây ”

”Ừ ... ” liên quan gì đến anh bất hiếu

” Ông hỏi Andy đâu ”

”Ừ ...”

” Ân nói Andy ở nhà a ”

” Rồi sao nữa ” Diệp Hạo xắt xong thịt, nhìn quanh quẩn xem cần làm gì nữa không

” Rồi ông bảo Andy thật bất hiếu mà ” Nhạc Ân còn nhái ‘ bất hiếu mà ’ theo giọng Diệp lão

” ...” là sao ??? Diệp Hạo quay mặt qua nhìn Nhạc Ân chớp mắt

Nhạc Ân dường như thông minh ra, hiểu ý Diệp Hạo bảo mình nói tiếp

” Ông nội nói Andy lười nhác này, ông nội đã già còn bắt đi lại, Andy lớn thế kia không đi thăm ông nội, Andy thật là bất hiếu lắm a ” Nhạc Ân lắc đầu nhàn nhạt chê bai, vì Diệp lão đã giải thích cho Nhạc Ân nghe ‘ bất hiếu ’ là gì rồi, Andy không đi thăm ông là không đúng rồi

Anh thật bất hiếu ?? Diệp Hạo vô lực thở dài, xem ra hôm nay phải đem Nhạc Ân tới nhà ông rồi đây, lâu lắm rồi anh cũng không về đó.

Ăn cơm trưa xong thì Diệp Hạo đưa Nhạc Ân về nhà chính Diệp gia, trước khi đi còn cẩn thận mặc thêm cái áo khoác dày, đội ột cái mũ vải vành nhỏ ôm đầu lại, mang ột đôi dày thể thao, quả thật ông bà Nhạc quá lo xa, Diệp Hạo còn lo cho Nhạc Ân hơn ông bà đấy.

Nhà chính Diệp gia gồm hai nhà gộp lại, nhà lớn hơn là nhà chính từ xưa đến này, cái nhà nhỏ phía sau là do Diệp lão xây trước khi đưa Diệp Hạo về, để ở một mình cho yên tĩnh. Từ cổng lớn đi vào, có thể đi thẳng vào nhà chính to rồi đến nhà Diệp lão, cũng có thể chạy xe vòng ra phía sau, đương nhiên Diệp Hạo đi con đường vòng ra phía sau.

Nhà chính nằm trên một khu đất rộng lớn, xung quang đường rào lại bằng tường cao, cạnh bức tường cao toàn trồng cây cao, sau đó vào trong sân chính là một công viên chính hiệu, hoa cỏ đủ loại, có hồ nước, có núi giả ...Nhạc Ân dán mặt vào kính xe mà nhìn cảnh vật xung quanh, oa, nhà ông nội đẹp quá a.

” Ân Ân, ông nội kìa ” Diệp Hạo yêu chiều nhìn qua cô vợ đang ngây ngốc, nhắc nhở, Diệp lão đã ngồi đợi sẵn ở chiếc bàn đá trước sân nhà mình rồi.

” Thăng cháu bắt hiểu, ông mà không nhắc cháu cũng không đem vợ cháu về đây đúng không ” Diệp lão thấy Diệp Hạo bước xuống xe kéo theo Nhạc Ân, vừa đứng dậy đi tới vừa mắng cháu, ai đời cháu cưới vợ mà chẳng thèm đem về nhà ông, dù ông đã mấy lần nhắc nhở rồi

” Cháu đem đến rồi này ” Diệp Hạo cười cười. đẩy Nhạc Ân tới chịu nạn dùm mình

” Ông nội, nhà ông to a ” Nhạc Ân vẫn còn nhìn ngăm xung quanh, thấy Diệp Hạo đẩy nhẹ sau lưng mới nhớ tới Diệp lão, đeo bám Diệp lão nói chuyện

” Tiểu Ân về đây ở với ông , ha ha, ta cho cháu cái nhà này, cả vườn hoa kia nữa ” Diệp lão mắng Diệp Hạo cho có lời chào, thấy Nhạc Ân thì vui mừng vỗ tay cô mà dụi dụi

” Thật không ?”

” Không được ”

Hai tiếng nói cùng vang lên, Diệp Hạo nhú mồm véo má Nhạc Ân , cái đồ làm phản này, mới thấy chút đẹp mắt đã quên chồng , rồi nói với Diệp lão

” Vợ là của cháu, cháu ở đâu cô ấy ở đấy , ông đừng dạy hư vợ cháu ”

Diệp lão hừ mũi, ông chỉ nói đùa mà nó làm như ông là kẻ cướp vợ nó không bằng, ăn nói không nề mặt, không thèm nói chuyện nữa, ông kéo tay Nhạc Ân đi đến bàn đá đánh cờ

” Tiểu Ân, chơi cờ với ông, chơi đến chiều rồi ăn cơm luôn ” Diệp lão xắn tay áo, biết mình thua nên quyết tâm kéo dài thời gian gỡ gạc, nhưng thật ra lâu nay ông ăn cơm một mình cũng buồn, hôm này có hai đứa cháu cũng nên giữ lại ăn cơm

” Được a, Andy nói đến chiều rồi về ” Nhạc Ân sẵn lòng, nhanh tay xếp cờ, lâu lắm không được chơi, ngứa tay lắm rồi

” Cháu lên phòng sách đây ” Diệp Hạo mỉm cười nhìn hai người đang đánh cờ, đi chỗ khác tìm thú vui, phòng sách là nơi mà anh ở lại nhiều nhất lúc ở với Diệp lão, ở đó có một kho sách đọc mãi không hết của Diệp lão.

” Nó ở bên đó ” bà Diệp nhàn nhạt hỏi người giúp việc

” Vâng, cậu ấy mới đến ” người giúp việc này ở đây đã lâu năm, biết bà chủ này không thích cậu Diệp Hạo kia, nhưng bà có cản dạn khi nào Diệp Hạo đến phải báo cho bà .

” Đi một mình ?”

” Thưa không, cậu ấy đi với vợ của mình ”

” Vợ ? ” bà Diệp nhú mồm, con bé kia không phải có bệnh sao, từ khi Diệp Hạo cưới vợ đến giờ bà không hề biết cuộc sống của anh, chỉ có lúc anh tới đây bà mới quan tâm, nên bà cũng không biết tình hình Nhạc Ân

” Vâng, tôi nhìn thấy cô ấy qua cửa kính xe, hình như ” người giúp việc chần chừ, hình như hơi ngốc ngốc thì phải, khuôn mặt dán vào cửa kính xe , mắt thì lơ lơ nhìn chăm chăm bên ngoài, aiz

” Hình như cái gì ?”

” Cô ấy hình như không bình thường ” Không mấy người giúp việc trong nhà này biết chuyện Nhạc Ân bị bệnh, vì không một ai trong nhà họ Diệp nói gì thì làm sao mà biết, cuộc gặp gỡ với ông Nhạc ngày kết hôn đó, Diệp lão cũng chỉ như tiếp một người bạn bình thường, mọi người hầu đều lui xuống hết ngày từ đầu

Không bình thường ??? Vậy là vẫn chưa khỏi bệnh ư, bà Diệp hừ mũi khinh thường. Đúng vậy, đứa con hoang đó chỉ đáng cười những kẻ điên khùng mà thôi

.....

Không bình thường ??? Một người nữa cũng đang tự hỏi , Chu Lệ Băng đứng trên cầu thang nhìn xuống, do đứng sau lưng bà Diệp nên không ai nhìn thấy, cô lặng lẽ lên lầu về lại phòng mình .

Cô chỉ biết Diệp Hạo cưới vợ, đó là hôm Diệp lão gọi cả nhà đến họp mặt, sau đó, cô không biết gì nữa, không dám cười, không đón dâu, không có cả cô dâu , đến bây giờ cô vẫn chưa thấy mặt cô gái đó lần nào. Không bình thường ư??? Có lẽ vì vậy mà không có đám cưới, anh ấy phải cưới một cô gái như thế làm vợ sao, không đáng mà, thật sự không đáng, cô gái kia không xứng đáng , và có lẽ anh ấy phải chịu đựng lắm đây, anh ấy sẽ không yêu cô ta đâu nhỉ, Chu Lệ Băng chua xót, chua xót cho chính mình và cho Diệp Hạo.

Diệp lão thua hai ván thì dứt khoát đem bàn cờ vào nhà, một mặt là để lên tinh thần , một mặt là vì trời gần chiều hơi lạnh rồi. Nhạc Ân ôm bàn cờ cười toe toét đi sau lưng Diệp lão đang xụ mặt, cô lại thắng , ông lại thua, dù thời gian thua đã tăng lên nhiều, ván thứ hai còn cầm cự được hơn nửa tiếng cơ mà.

Lão Thôi tổng quản từ nhà chính lớn bên kia đi sang nhà Diệp lão bên này, thấy một cô bé đang cười lững thững theo Diệp lão vào nhà thì ngạc nhiên, đây là ai ???

” Ở ?” Nhạc Ân nhìn người đang đứng bên bàn trước mắt thì thắc mắc

” Lão Thôi, mau pha ấm trà cho Tiểu Ân uống, à không, cho người làm nước trái cây cho con bé, nó thích uống nước trái cây lắm ” Diệp lão ngồi xuống ghế là ra lệnh cho lão Thôi, lại ngoắc Nhạc Ân ” Tiểu Ân, lại kia ngồi, đánh tiếp ”

Tiểu Ân ??? là ai đây nhỉ ? lão Thôi nhìn Nhạc Ân đang ngồi vào ghế, đưa tay xếp cờ , nhìn một lúc mới đi làm theo lệnh của Diệp lão

Lúc trở về thì thấy Diệp Hạo từ trên lầu đi xuống, cầm theo một cuốn sách, hồi nãy ông nghe báo Diệp Hạo đến đây, vốn qua để xem xét Diệp lão sai gì không , giờ thấy Diệp Hạo đi xuống thì trong đầu chợt lóe ...

” Cậu Diệp Hạo đến chơi ” lão Thôi tươi cười chào, ông là người đưa Diệp Hạo đi học suốt mấy năm nên rất thương anh

” Thôi quản gia ” Diệp Hạo quay đầu qua phía có tiếng nói, ngạc nhiên lên tiếng ” Ông đang làm gì vậy ”

” À, tôi đi làm nước trái cây cho khách của lão gia, cậu có muốn uống gì không ?” Lão Thôi nhìn ly nước trên khay , cười đáp lại

” Cho Ân Ân sao, đưa đây cháu cầm cho, cháu uống trà với ông nội là được ” Diệp Hạo đi đến đỡ ly nước cho lão Thôi, rồi quay người đi về phòng khách

Mình đoán đúng, cô gái ấy đi với cậu Diệp Hạo, và có lẽ, đó chính là vợ cậu ấy , lão Thôi nhìn theo Diệp Hạo, đứng bần thần suy nghĩ. Nếu vậy, ông trời thật có mắt, lâu nay Diệp lão phiền muộn về chuyện hai vợ chồng Diệp Hạo thế nào ông là người rõ nhất, ông cũng chỉ biết ngang đó, chỉ biết Nhạc Ân mang bệnh , nào ngờ bây giờ lại thấy được một cô bé đáng yêu thông minh , và dường như Diệp Hạo rất yêu cô bé ấy.

” Ân Ân, uống nước đi ” Diệp Hạo cầm cuốn sách vỗ thật nhẹ vào đầu Nhạc Ân, tay kia để ly nước xuống bàn rồi cũng ngồi xuống ghế bên cạnh

” Cảm ơn Andy ” Nhạc Ân đưa tay cầm ly nước uống một hơi gần cạn, không quên cảm ơn người mang đến, chính Andy dặn phải biết cảm ơn khi ai làm cái gì đó a,

” Cảm ơn Thôi quản gia đi , ông ấy đi làm cho em đó ” Diệp Hạo quay đầu nhìn lão Thôi đang tới gần, vỗ vai Nhạc Ân chú ý

” Ân cảm ơn Thôi quản gia a ” Nhạc Ân nghe lời cảm ơn, cái đầu cũng gật gù, ra người này tên Thôi quản gia, hồi nãy cứ thắc mắc mãi

” Haha, không có gì mà, phục vụ Thiếu phu nhân là nghĩa vụ của tôi mà ” lão Thôi vui vẻ nói, ông thấy yêu quý cô bé đáng yêu này rồi đấy

” Thôi quản gia gọi cô ấy là Tiểu Ân đi, đừng gọi như vậy cô ấy không quen ” Diệp Hạo cười nhắc nhở, anh không chối bỏ thân phận mình, anh chỉ nói sự thật, Nhạc Ân chỉ thích người ta gọi là Tiểu Ân

Lão Thôi nhìn Diệp Hạo thoải mái nói ra câu đó, lại thấy Diệp lão không phản ứng gì thì nghe theo

” Được, gọi là Tiểu Ân ” lão Thôi gật đầu, bên tai đã nghe tiếng Diệp lão nói to

” Hừ, ta mà đi con này thì sao thua được, chơi lại , chơi lại ”

” Ông nội đi con này cũng thua thôi a ” Nhạc Ân hếch mũi chu môi mà nói, không phân biệt thân phận mà biểu lộ khinh thường ra mặt, nhưng cái mặt và giọng nói non nớt lại làm cho người khác chỉ muốn bật cười, lão Thôi cũng phải cười nhưng nén lại, cô chủ nhỏ thì có thể , chứ ông không dám khinh thường lão gia nhà ông a.

” Con bé này, thật bất hiểu như cái đứa Diệp Hạo kia mà , aizzz ” Diệp lão thở dài vợ đứa cả nắm

” ... ” Diệp Hạo hết lời để nói

Diệp Hạo đúng là để Nhạc Ân ở lại đến chiều, giờ thì cả ba ông cháu đang ăn cơm vui vẻ, lão Thôi đứng từ xa nhìn vào cũng cười tươi rạng rỡ, chưa bao giờ ông thấy được Diệp Hạo cười như vậy, càng không thể ngờ Diệp Hạo có thể yêu chiều một người con gái đặc biệt thế này, trước đó ở đây anh còn rất tiết kiệm nụ cười nữa cơ mà, cô Tiểu Ân thật là đặc biệt.

Diệp lão ăn cơm rất ngon miệng, nghe Nhạc Ân nói chuyện còn muốn cười phun cả cơm, Diệp Hạo phải luôn tay dút cho Nhạc Ân ăn mới tránh ông mình bị mắc nghẹn.

Không khí ngôi nhà bên này đầm ấm bao nhiêu thì ở ngôi nhà bên cạnh lại lạnh lẽo bấy nhiêu, bàn ăn to lớn, chỉ có một mình Chu Lệ Băng nhạt nhẽo ngồi ăn. Cả nhà đi hết, Diệp Thiêm Minh đến tối khuya mới về, có vẻ sớm cũng không sớm hơn giờ cơm, Diệp Bảo thì ... Chu Lệ Băng ngưng đùa, suy tư

Ngày đó, cô lên vào phòng anh nhìn trộm cho cha cô, cô đã luôn lo sợ bị phát hiện, nhưng ngày hôm sau có kết quả rồi, cô thấy Diệp Bảo vẫn tươi cười, bên cha cô cũng nói không có chuyện gì, cô mới thở phào, có lẽ cha nói đúng, cái hợp đồng đó đối với Diệp Bảo không đáng là gì cả. Nhưng mấy hôm nay anh lại đi đâu, hơn nửa đêm mới về nhà ngủ, sáng sớm lại đi, cô hầu như không gặp mặt anh.

Chu Lệ Băng buồn bã ăn cơm, lấy chồng như Diệp Bảo chính là vậy, cũng giống như mẹ chồng cô, suốt ngày suốt đêm cô đơn lạnh lẽo, mà ngôi nhà này vốn là cô đơn lạnh lẽo . Nếu như bên anh, Chu Lệ Băng nghĩ tới Diệp Hạo, nếu như cưới một người đơn giản như Diệp Hạo, có lẽ cô bây giờ đã yên ả hạnh phúc.

” Anh ” Chu Lệ Băng khe khẽ gọi, khóe mắt chảy một giọt lệ u sầu. Hôm nay anh đến đây, gần em, nhưng em không thể nhìn thấy anh.

26. Chương 26

Ăn tối xong, ngồi thêm cả tiếng đồng hồ nữa Diệp lão mới để hai vợ chồng Diệp Hạo về nhà. Diệp lão còn đích thân tiễn cháu dâu yêu quý ra tận xe, tha thiết nói với Nhạc Ân hàng ngày qua nhà ông đánh cờ, nói chuyện, còn lấy quà ra dụ dỗ ,quyết giành lấy cơ hội bằng mọi cách.

Diệp Hạo dựa người vào xe nhìn ông nội diễn thuyết, chỉ mỉm cười im lặng, cho đến khi Nhạc Ân quay đầu nhìn anh đầy mong chờ, còn Diệp lão lên trườg mắt cảnh cáo anh, Diệp Hạo mới lên tiếng

” Được rồi, chiều mai cháu lại đưa cô ấy qua đây ”

Một câu nói làm cho hai người Nhạc Ân và Diệp lão đồng thời nở nụ cười hài lòng, cuối cùng Diệp lão vỗ vai Nhạc Ân cho phép ra về.

” Andy, ông nội bảo là mua cho Ân con gấu to đùng đó ” Nhạc Ân ngồi trên xe đang vô cùng vui vẻ

” Ủ, em qua nhà ông nhớ đừng chạy lung tung, nghe chưa ” Diệp Hạo nhìn phía trước, khuôn mặt không biểu tình dặn dò Nhạc Ân, ngày mai anh đi làm, anh không ở đó với cô được, tuy là có ông nội, nhưng mà ...

” Ân không chạy ” Nhạc Ân gật đầu, chợt nhớ điều gì đó, quay mặt qua Diệp Hạo ngập ngừng nói ” Nhưng mà ra vườn hoa chơi được không Andy ”, vườn hoa to, lại có rất nhiều hoa, chiều nay nhìn thích vô cùng, nhưng toàn đánh cờ với Diệp lão nên cô không đi xem được.

Hồ nước nằm ở phía Bắc ngôi nhà, cách xa nhà ông nội, lại có hàng rào xung quanh, chắc là không nguy hiểm tới cô ngọc này. Diệp Hạo nhíu mày suy nghĩ, rồi nói

” Ủ, gọi Thôi quân gia đi với em, ông ấy sẽ chỉ cho em biết rõ hơn ”

” Ân biết rồi”

” Đừng đi quá xa nhà ông, nhớ chưa, đi xa thì sẽ gặp nguy hiểm, anh đến đón cũng không tìm thấy em ” Diệp Hạo vẫn còn lo lắng, đành dọa cô

Nhạc Ân nghe vậy chớp chớp mắt, cũng biết sợ mà gật đầu

” Không đi, không đi xa, chờ Andy đến đón ”

” Ngoan lắm ” Diệp Hạo thở dài, nhưng quay mặt qua nhìn cô là mỉm cười khích lệ, dù sao Diệp lão không phải là rảnh rỗi, qua vài ngày là ông lại bận đi đây đi đó túi bụi, đến lúc đó Diệp Hạo lại thở dài lần nữa, anh không muốn nghĩ đến một điều ích kỷ lúc này, đó là anh chỉ muốn giữ cô ở bên anh mà thôi.

.....

Ngày hôm sau, Diệp Hạo đợi thím Trương đến làm, báo cho bà biết là trưa hôm nay anh sẽ về nhà đưa Nhạc Ân qua nhà Diệp lão, anh biết nhà thím Trương cũng không xa nhà anh, nên dặn thím Trương buổi chiều cứ về trước. Thím Trương gật đầu đã hiểu, thấy Diệp Hạo trước khi rời khỏi nhà cứ nhìn cửa phòng Nhạc Ân với vẻ mặt lưu luyến thì thấy hơi kì lạ, có vẻ như cậu ấy không an lòng khi để Tiểu Ân qua nhà Diệp lão a, thím Trương suy nghĩ.

Nhạc Ân vẫn còn nằm ngủ trên giường, lúc trước Nhạc Ân vốn cũng dậy trễ, mấy hôm nay càng không thể dậy sớm, Diệp Hạo ép buộc đến khuya thì sao mà dậy nổi đây.

Dù vậy, chỉ một lúc sau, đúng một giờ nhất định, sẽ có một người vào đánh thức Nhạc Ân.

” Tiểu Ân, dậy thôi, ra ăn sáng rồi coi phim tiếp, hôm nay mình đem tập mới đến này ” Tiếng Tiểu Hoa oang oang bên tai Nhạc Ân, Tiểu Hoa kể từ ngày đầu tiên đến đây, mấy hôm sau không ngày nào không thiếu mặt cô ở nhà Nhạc Ân, dù sao việc học hành hiện tại cũng không bận rộn lắm mà.

” ... ưm ... ngủ đã a ... ” Nhạc Ân vẫn còn buồn ngủ, xoay người kháng nghị Tiểu Hoa

” Đồ heo ngủ, bạn ngủ cả đêm chưa đủ hay sao hả ???” Tiểu Hoa than thở, thường chỉ là gọi Nhạc Ân cho có vậy thôi, cũng không phải là kiên quyết đánh thức Nhạc Ân dậy. Tiểu Hoa nhìn Nhạc Ân vẫn ôm chặt cái gối mà ngủ thì đi ra ngoài nói chuyện với thím Trương, cô phát hiện thím Trương rất hợp với cô, rất đam mê phim a.

Nhưng Tiểu Hoa vừa đóng cửa phòng lại, thì Nhạc Ân cũng mơ màng mà mở mắt. Hình như cô mới nghe ai gọi mình, chắc chắn là Tiểu Hoa rồi, mấy hôm nay, toàn Tiểu Hoa đánh thức cô dậy mà. Nghĩ vậy bèn lò mò ngồi dậy, ngồi một lúc cho tỉnh táo mới đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

” Ai, thế sao, thật là ghê gớm mà , chắc ... ” Nhạc Ân mở cửa phòng đã thấy thím Trương ngồi cùng Tiểu Hoa trên ghế sofa nói chuyện

” Đúng nha, rồi sau đó cô ta nằm trên giường cười âm hiểm, aiz, Tâm Hoa kia thì đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi , a, điên quá đi mất ” Tiểu Hoa kể chuyện phim mà bất xúc đến mức đập tay vào mặt ghế da đánh bốp, hình như hơi đau còn khẽ lắc lắc cái tay.

” Tâm Hoa sao ?? đuổi đi rồi à ” Nhạc Ân cũng có xem phim này trên tivi, đoạn Tiểu Hoa kể là đoạn chưa chiếu, hình như là đọc truyện mà biết

” Tiểu Ân, he he, dậy rồi sao, tới đây, tới đây ngồi, chuyện hấp dẫn lắm ” Tiểu Hoa nghe tiếng Nhạc Ân thì quay đầu lại kêu cô. Thím Trương cũng vậy

” Khoan, vào phòng bếp ngồi kể, để Tiểu Ân ăn sáng đã ” Thím Trương hóng chuyện tiếp theo, đứng lên đi vội vào bếp chuẩn bị cháo, Tiểu Hoa và Nhạc Ân cũng nhanh chân vào theo

.....

Tiểu Hoa vừa uống nước cam thím Trương pha cho nhuận giọng vừa ngậm nga kể lể, thím Trương thì cắn hạt bí cau mà nghe, Nhạc Ân thì chớp chớp mắt nhanh chóng nạp vấn đề vào đầu phân tích, lâu lâu mới húp ngụm cháo, tốc độ có vẻ không theo kịp hai người kia nhưng vẫn lắng nghe không hề mở miệng hỏi lại

” Người ta nói đúng là sự thật mà, hiền lành quá sẽ thua thiệt mà thôi ” Thím Trương nghe xong câu chuyện thì cảm thán

” Đúng vậy đó, nhưng cũng tại mấy người đàn ông bạc tình bạc nghĩa nữa a ” Tiểu Hoa cho ý kiến

” Aiz, số phận đã định, biết làm sao, đâu thể biết trước ai tốt ai xấu mà cười bây giờ ” Thím Trương lơ đãng nhớ về người chồng đã mất của mình, ông ấy cũng rất tốt với bà

” Đúng vậy, nói đâu cho xa ” Tiểu Hoa bỗng nhìn chằm chằm Nhạc Ân đang ngậm muỗng cháo trong miệng
” Tiểu Ân có chọn đâu mà vẫn cười được anh Hạo tốt a , đúng không Tiểu Ân ”

Thím Trương nghe vậy cũng gật đầu mỉm cười, bà chưa thấy người chồng nào như Diệp Hạo cả a, yêu chiều vợ vô cùng, nhưng Nhạc Ân này giờ không theo kịp câu chuyện Tiểu Hoa kể, đang nghe hai người cảm thán đột nhiên chuyển sang cô , nên cũng ngơ ngác, chỉ hiểu là Tiểu Hoa đang nói Andy là người tốt, vội gật đầu

” Andy tốt, Andy tốt nhất a ”

” Ha ha, khen chồng ghê thật ” Tiểu Hoa vỗ vai Nhạc Ân mà cười, rồi chợt khựng lại nói ” Tiểu Ân, cậu thấy phim không, chẳng phải chồng Tâm Hoa lúc đầu là người tốt mà, cũng yêu Tâm Hoa lắm nhưng rồi cũng phản bội đấy thôi, anh Hạo có tốt đến mấy cũng không nên lơ là, phải luôn giữ cho chặt vào, hiểu không ??”

” Hả , không lơ là là sao ?? ” Nhạc Ân cau mày hỏi

” Ngốc,ngĩa là không cho cô gái nào đến gần anh Hạo, cô nào cứ tới gần, cậu phải đuổi đi, hiểu không hả ?” Tiểu Hoa nghiêm nghị dạy bảo

” Ồ , Andy không thích cô ấy đâu ” Nhạc Ân lắc đầu rồi nói, Andy chỉ thích Ân thôi a

” Aida, bạn thật là, anh Hạo không thích nhưng cô ta bám mãi anh Hạo động lòng thì sao, phải đánh đuổi trước khi chuyện đó xảy ra chứ, Tiểu Ân ngốc quá đi mà ” Tiểu Hoa nhìn Nhạc Ân không hài lòng

” À ...” Nhạc Ân chớp chớp mắt nhìn lại Tiểu Hoa, muốn hỏi làm gì để đánh đuổi đi ? , nhưng không dám hỏi tiếp, đành gật đầu một cái để Tiểu Hoa hài lòng

Thím Trương này giờ ngồi nghe cả hai nói chuyện thì bật cười, không đồng ý cũng không phản đối câu nói của Tiểu Hoa, ai biết được chuyện tương lai cơ chứ, càng không biết được lòng người. Thấy Nhạc Ân ăn chén cháo đã lâu thì nhắc nhở

” Aiz, Tiểu Ân đúng là nên giữ cậu Diệp Hạo, nhưng cũng không nên lo lắng làm gì mấy chuyện này, thôi Tiểu Ân ăn nhanh lên còn đi xem phim với Tiểu Hoa nào ”

Nhạc Ân chép miệng, nghe lời mà cúi đầu ăn tiếp, nhưng đôi mắt lại rũ xuống, Nhạc Ân vẫn đang suy nghĩ về ... mấy câu nói vừa rồi của Tiểu Hoa.

Diệp Hạo buổi trưa về đón Nhạc Ân đi, anh về hơi sớm để chuẩn bị đồ cho Nhạc Ân. Lúc về tới nhà thì thấy khuôn mặt Nhạc Ân cứ hiện lên vẻ suy tư, đi lại cũng chậm chạp hẳn. Thật ra, từ sáng giờ cô đã như vậy a, thím Trương biết cô suy nghĩ chuyện hồi sáng nhưng thấy cô vẫn ăn uống bình thường nên không hỏi han gì, bà đợi Diệp Hạo về giải quyết, có Diệp Hạo thì vấn đề gì của Nhạc Ân cũng ra ngô ra khoai dễ dàng hết.

” Ân Ân, sao vậy em ?” Diệp Hạo kéo Nhạc Ân vào phòng cô, sờ lên trán xem thử có nóng không , thấy người vẫn bình thường mà

Nhạc Ân giương mắt nhìn Diệp Hạo, cô nghe Diệp Hạo hỏi nhưng chỉ nhìn anh chăm chăm, không trả lời

Diệp Hạo trở nên lo lắng, thần sắc cô sao giống như những ngày còn mắc bệnh vậy, anh vội ôm cô đến bên giường, để cô ngồi lên chân mình, vòng hai tay ôm chặt lại rồi hỏi tiếp ” Em mệt sao? mệt mỗi thì ở nhà nghỉ ngơi, ngày khác qua nhà ông, được không ??”

Nhạc Ân nghe tới qua nhà ông mới hết sững người, nhàn nhạt lắc đầu một cái mới mở miệng nói

” Andy ”

” Ủ, sao em ” Diệp Hạo mừng rỡ

” Andy có thích người khác nữa không ?”

” ...” Diệp Hạo cau mày, hóa ra này giờ vì suy nghĩ chuyện này, khẳng định lại nghe theo Tiểu Hoa kể lể gì đây, câu này cô đã từng hỏi anh một lần, nhưng anh không trả lời, vì anh muốn cô không cần phải suy nghĩ những chuyện mệt óc này, cô phải sống vô ưu vô lo mới được

” Ngốc, không thích ai nữa, chỉ thích em ” Diệp Hạo cố gắng nói ra câu tình cảm, anh thấy hơi ngượng miệng, dù sao anh là người chỉ thể hiện tình cảm bằng hành động mà.

” Chỉ thích Ân ” Nhạc Ân lặp lại, chớp mắt suy nghĩ, suy nghĩ thông thì mỉm cười hài lòng , đưa tay vỗ má Diệp Hạo , giọng điệu vui vẻ ” Andy nhớ nha, chỉ thích Ân, Ân không cho Andy thích người khác đâu ”

” Được rồi, còn gì muốn hỏi anh nữa không ” Diệp Hạo búng trán cô một cái , còn gì nói ra để anh giải quyết một lần, tránh cho cô ngốc suốt ngày ngẩn ngơ

” Hết rồi, chỉ muốn biết vậy thôi a ” Nhạc Ân tùm tùm cười, Andy không giống chồng của Tâm Hoa trên phim kia a, Andy là tốt nhất, chỉ thích mỗi mình Ân Ân thôi. Nhạc Ân trở về trạng thái vô nghĩ, kéo tay Diệp Hạo ” Andy, thay áo, qua ông nội đi ”

” Chút nữa chúng ta mới đi, giờ còn sớm ” Diệp Hạo nhìn chăm chú khuôn mặt ngay sát mắt mình, nhìn đôi môi mới mím lại mà cười, không chần chờ mà ngậm chặt lại, đã giải quyết xong tâm tình cho vợ, đến lúc giả quyết tâm tình cho chồng rồi. Diệp Hạo không phải là người thích kiểm chế bản thân,

” Chúng ta làm chuyện vợ chồng ” Diệp Hạo rời nụ hôn nóng bỏng, ôm chặt Nhạc Ân vào người, thì thầm dụ dỗ, hồi này anh có nói thím Trương về luôn, anh đi rồi sẽ khóa cửa, chắc giờ này bà cũng đi rồi.

” Trời không tối mà ” Nhạc Ân khó khăn lắc lắc đầu, vì tay Diệp Hạo đang để sau gáy cô

” Sáng sớm có làm cũng là trời sáng, đâu phải trời tối ” Diệp Hạo bật cười, cô ngốc này

” Nhưng , mệt lắm ” Nhạc Ân chu môi, mỗi lần làm như vậy, cả người cô luôn phải chịu đựng cái cảm giác kì quái, Nhạc Ân không biết nói sao đây nữa

” Mệt thì nằm nghỉ ...” , chúng ta có nhiều thời gian để nghỉ ngơi mà, Diệp Hạo cười thâm, không đôi co nữa, đôi co với cô ngốc này thì biết đến bao giờ cho hết chuyện , anh cúi đầu, mở màng một nụ hôn khác, bàn tay nhanh chóng cởi áo cho Nhạc Ân , mạnh mẽ áp cô xuống giường, không cho phép được từ chối ...

Lần qua lần về thì Nhạc Ân đúng là cũng hơi mệt, nhắm mắt thiêu thiêu ngủ, Diệp Hạo biếng nhác cứ vậy ôm vợ vào lòng cũng ngủ luôn. Đến 2h chiều , Diệp Hạo mới dậy đánh thức Nhạc Ân. Hai vợ chồng thông thả thay áo quần rồi mới rời nhà.

Diệp lão ở nhà rảnh rỗi , Nhạc Ân đến giờ nào cũng được, nhưng ở một nơi nào đó, Trần thúc bắt đầu nhăn nhó, công thần của ông từ nay đã biết bê trễ công việc rồi a.

Vận mà Nhạc Ân đến nhà Diệp lão chơi cũng đã được mấy ngày liên tục. Hôm đó Diệp Hạo đưa cô đến, mấy hôm sau Diệp lão phát tay bảo để ông cho người đến đón, chiều Diệp Hạo đón về là được. Nhạc Ân thì sao cũng được, miễn là buổi tối Diệp Hạo đến đón là được hết, cả buổi chiều ở với Diệp lão được đánh cờ thoải mái, được ra vườn hoa chơi, ra sau vườn cây của Diệp lão hái quả, rồi chăm mấy con gà cảnh cho ông, việc làm không hết, vui vẻ vô cùng.

” Cháu dâu tôi thế nào ?” Diệp lão hỏi lão Châu ngồi bên cạnh, đây là một trong mấy người bạn già trên thương trường của ông ngày xưa, giờ thỉnh thoảng đến nhà ông chơi cờ , tán gẫu.

Lão Châu cũng đã già, mắt nheo lại hiện lên mấy nếp nhăn, đang nhìn cô gái nhỏ phía xa xa , lát sau gật gù

” Đáng khen lắm, có thể thắng tôi đúng là đáng khen mà ” giọng nói chẳng có chút ngưng ngừng, gương mặt cũng chẳng xấu hổ khi nói câu đó, chứng tỏ trình độ mặt dày đã tu luyện đến tầng cao nhất

Diệp lão hừ mũi một cái thật mạnh với lão Châu, rồi lắc đầu cười hớ hớ, thua đến 3 ván mà còn nói được câu đó, còn đòi đánh thêm ván thứ 4, nhưng Nhạc Ân nhớ mấy con gà nên chạy đi cho ăn mất .Diệp lão cười cười nói, giọng nói không giấu nổi niềm tự hào

” Tôi là tôi chỉ tự hào về nó thôi, ha ha, ngày mai tôi sẽ gọi lão Tứ đến đây, để ông ta nếm mùi mới được , ha ha ”

” Vậy mai tôi lại đến mới được ” Lão Châu ngay lập tức hòa vào, quên mất mới này mình còn tỏ thái độ gì

” Ha ha, hoan nghênh, hoan nghênh ...” Diệp lão thấy bạn lộ bộ mặt thì cười lớn tiếng vui vẻ.

Bà Diệp đi từ xa đến nghe thấy tiếng Diệp lão cười thì gương mặt nhìn, bà ít khi thấy ông cười thoải mái như vậy, vì đứa con gái bệnh tật kia sao, cha thật đúng là yêu thương cháu gái bạn mình mà, bà hừ mũi. Mấy hôm nay ngày nào cô ta cũng đến đây, sao cứ đến mãi vậy nhỉ, lâu nay có thấy bẽn lẽn đến đâu . Bây giờ bà đến đây cũng là vì lí do đó đây, không lẽ nào con dâu đến chơi mà không ghé thăm mẹ chồng , bà Diệp khẽ nhếch khóe miệng đi nhanh tới chỗ Diệp lão. Đằng sau lưng là Chu Lệ Băng đang cúi đầu đi theo.

” Chào cha ... Chào chú Châu ”

” Cháu chào Ông nội , cháu chào ông”

Diệp lão ngẩng đầu nhìn hai người vừa mới chào mình, mỉm cười theo lễ , rồi nói

” Hai đứa đến chơi sao ? Ngồi xuống trước đi ”

Lão Châu bên cạnh vốn cũng đang định ra về, thấy có người nhà đến nên muốn từ biệt luôn, không làm phiền nữa, đứng lên nói

” Cả hai ngồi xuống với lão Diệp đi, ta phải về luôn đây, nhà ta có việc bận ” lại quay sang Diệp lão đưa tay ra ” Tôi về đây, mai lại đến, nhớ pha trà này lại đó , chào lão ”

Diệp lão cũng đứng lên, tươi cười bắt tay với bạn, tiễn bạn một đoạn mới quay lại bàn đá tiếp con dâu và cháu dâu mình

” Cả hai ngồi xuống đi, các con đến gặp ta có chuyện gì không ?”

” Dạ, gần đến ngày mừng thọ cho cha, con đến là muốn hỏi cha có tổ chức lớn tại nhà hay không ” bà Diệp đã thấy Nhạc Ân từ xa, nhưng cố không nhìn về phía đó, trả lời Diệp lão

” Vẫn như năm ngoái đi, bảo Thiên Minh nó mở tiệc lớn ở khách sạn tiếp đãi người ta, còn cái chính vẫn là ở nhà, kêu mấy đứa về hết đi ” Diệp lão nhấp ngụm trà rồi nói, mấy năm trước đều tổ chức lớn tại nhà

chính này, nhưng sau đó ông cảm thấy mệt mỏi cũng không thể cáo từ sớm được, nên bảo con trai ông dời địa điểm, ông ra mặt xong sẽ lấy cớ rồi về nhà, còn lễ chính là tổ chức ở nhà, có con cháu tụ tập với nhau thôi.

” Dạ, chồng con cũng nghĩ cha sẽ làm như năm ngoái, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của cha trước ” bà Diệp không quan tâm làm ở đâu, miễn là có làm là được, với bà mấy cái dịp lễ tiệc này không hề phiền hà, đơn giản nó thể hiện được vị thế của Diệp gia, vốn Diệp lão chỉ muốn tổ chức đơn giản trong nhà, chính bà là người kiên quyết làm tiệc lớn, phải thật lớn, càng lớn càng tốt.

” Được rồi, cứ vậy đi, ta nghe nói mấy ngày nữa Diệp Tề về nhà , bảo nó lo mà ở lại đến ngày mừng thọ cho ta . Cái thằng, đi cả năm mới vác mặt về nhà ” Diệp lão hừ mũi, đứa cháu này, giống hệt cha nó, coi công việc như tính mạng

Bà Diệp nghe Diệp lão hỏi về Diệp Tề thì mỉm cười vì con mình gần về, nhưng nghe đến câu sau cũng xụ mặt lại, bà có cùng cảm nhận với ông, đứa con trai lớn này của bà rất xa cách với bà, như chồng bà vậy, suốt ngày chỉ có 2 chữ công việc mà thôi. Giọng nói liền mang vài phân chua cay

” Vâng, con đã biết ”

Diệp lão nhìn thần sắc bà Diệp thở dài, lắc lắc đầu rồi đưa ly trà lên miệng nhâm nhi. Chu Lệ Băng ngồi bên cạnh bà Diệp vẫn giữ im lặng mà lắng nghe, nhưng lâu lâu nhin không được len lén Diệp lão nhìn về phía Nhạc Ân đang ấy con gà ăn đằng xa.

” Cha, con nghe nói .. ” bà Diệp ngáp ngừng, khó khăn mà nói ra cái từ bà căm ghét ” vợ Diệp Hạo có đến đây chơi ”

Diệp lão đang uống trà thì dừng lại liếc mắt qua bà, rồi cười cười nói

” Ủ, Tiểu Ân nó đến đây chơi, ủa, nó còn nhỏ , không hiểu lễ nghi mà qua thăm con, con đừng trách nó, hiện tại nó ở đây, ta gọi nó đến gặp mặt con ” Nói xong quay đầu gọi lớn ” Tiểu Ân, lại đây ”

Nhạc Ân đang cho gà ăn, tụi gà cũng ăn đủ rồi, nhưng Nhạc Ân cứ thích để gạo trên tay dụ dỗ chúng tới mổ ăn, ngồi đến quên thời gian. Nghe tiếng Diệp lão mới tỉnh lại, quay đầu xung quanh ngơ ngác.

Lão Thôi quản gia vốn ở trong nhà, thấy Diệp lão ngồi với bà Diệp và Chu Lệ Băng, thì hiểu được ông gọi Nhạc Ân để làm gì, vội đi đến chỗ Nhạc Ân để dẫn cô đến. Ông biết bà Diệp không thích Thiếu phú nhân nhỏ bé này, nên muốn ở bên cạnh Nhạc Ân lỡ có gì thì sẽ đỡ lời cho cô.

” Tiểu Ân, ông nội cháu gọi đấy, mau theo ta nào ” Lão Thôi thấy Nhạc Ân đang ngơ ngác nhìn xung quanh, vỗ nhẹ vào vai Nhạc Ân ra hiệu

” Có gì sao lão Thôi ” Nhạc Ân tò mò đi theo

” Tiểu Ân, người ngồi đối diện ông nội là mẹ chồng cháu, cháu phải gọi là mẹ , nhớ chưa ” Lão Thôi hơi ngờ ngơ, Diệp Hạo chưa bao giờ gọi bà Diệp là mẹ, dù vậy Nhạc Ân là con dâu, cũng nên giữ lễ nghi chút nhỉ, không biết ông nghĩ có đúng không nữa

Mẹ ??? Nhạc Ân cau mày, đi đến gần mới thấy rõ mặt bà Diệp, thấy bà đang nhếch mắt nhìn mình, Nhạc Ân bỗng thấy đáng sợ, không tự chủ được đi sát bên lão Thôi.

” Tiểu Ân, lại đây ngồi với ông nội, mau lên ” Diệp lão đứng lên, thấy biểu tình của Nhạc Ân thì thở dài tội nghiệp, vội bảo hộ cháu dâu

Nhạc Ân ngược mắt nhìn người ngồi đối diện, lo lo sợ sợ mà ngồi xuống bên cạnh Diệp lão, còn nhích vào thật gần rồi nín tay ông. Diệp lão càng đau lòng vỗ nhẹ tay cháu, ủa, con nít thật nhạy cảm mà, nhận rõ được nguy hiểm trước mắt mình.

” Tiểu Ân , đây là mẹ chồng cháu, cháu chào mẹ cháu đi, còn đây là em dâu tương lai của cháu , cháu nhỏ tuổi hơn nhiều, gọi theo lễ nghi cũng được, mà gọi tên hay gì đó cũng được ” Diệp lão cũng nói như lão Thôi, ông là người lớn trong nhà, ông bảo Nhạc Ân gọi là mẹ là vì gia quy trong nhà, ông không thể dạy cháu gọi cách khác được. Còn Chu Lệ Băng, ông nói như vậy là để hai đứa cháu dâu của ông được tự nhiên với nhau, muốn gọi gì cứ thương lượng với nhau mà gọi.

Nhạc Ân cau mày lại, nhớ đến chuyện gì đó, kiên quyết ngậm miệng, không gọi mẹ, cũng không trả lời nói chuyện với Diệp lão, cúi đầu giả chết.

Hành động của Nhạc Ân làm bà Diệp khó chịu, nó thật giống hệt đứa con hoang kia mà, không biết tôn ti trật tự. Chu Lệ Băng này giờ nhìn chăm chăm Nhạc Ân cũng nheo mắt lại, trong lòng thầm hả hê, cô ta không biết phép tắc gì cả, có lẽ cô ta đúng là không bình thường thật, nhìn xem, trông khuôn mặt kia thật khờ khạo, ngu ngốc, dù có đẹp thật đấy, nhưng về vẻ đẹp, cô chưa bao giờ tự ti thua kém ai huống gì với cô gái là vợ của Diệp Hạo này, cô nghĩ mình đẹp hơn cô ta nhiều.

Diệp Lão nhìn tình hình trước mắt, thì cười ha hả xua đi không khí khó xử, vội vỗ tay an ủi Nhạc Ân

” Ha ha, Tiểu Ân này thật là, vẫn còn ngại ngùng sao ” rồi quay sang nói với con dâu ” Con đừng trách nó, nó như vậy đấy, từ nhỏ đến giờ rất sợ người lạ, dần dần nó quen thì lúc đó nó sẽ đi thăm con, ha ha ” Cũng không đợi bà Diệp nói gì, quay sang lão Thôi căn dặn ” Đã đi mua bánh kem rồi đúng không, mau đem lên cho Tiểu Ân ăn, đánh cờ này giờ nó đói lắm rồi đấy ”

Lão Thôi này giờ cũng lo lắng cho Nhạc Ân, thấy Diệp lão đưa thang, vội cười tươi hướng Nhạc Ân nói

” Tiểu Ân, đi ăn bánh kem thôi, đã mua cho cháu này giờ rồi đấy ” rồi vỗ vỗ tay Nhạc Ân, đợi cô nín lấy tay mình đứng dậy, lão Thôi mới quay qua bà Diệp nói ” Phu nhân, tam thiếu phu nhân, tôi xin phép đưa cô Tiểu Ân vào nhà ”, nói xong nhanh chóng đưa Nhạc Ân vào nhà, không cần nhìn cũng đoán được khuôn mặt bà Diệp đang khó chịu thế nào.

Lão Thôi đưa Nhạc Ân vào tới bàn ăn mới thấy Nhạc Ân ngẩng đầu, sau đó lại quay đầu nhìn dáo dác phía sau. Lão Thôi bật cười, thiếu phu nhân này thật đáng thương mà, phải lo lắng rồi.

” Tiểu Ân, sao cháu không chào mẹ, cháu lo lắng điều gì sao? ” Lão Thôi lấy đĩa bánh kem trong tủ lạnh đặt lên bàn ăn cho Nhạc Ân

” Lão Thôi, nhìn đáng sợ lắm nha, người đó không thích Ân a ” Nhạc Ân đã đi vào nhà, không còn e ngại bà Diệp, chu môi nói, mắt lại dán vào miếng bánh kem, tay tự động cầm lấy miếng xúc ăn.

” Ha ha, dù sao cũng là mẹ chồng cháu, cũng phải chào chứ ” Lão Thôi qua mấy ngày thì biết Nhạc Ân vô cùng đơn thuần, nhiều thứ không biết.

” Mẹ chồng là sao lão Thôi ? ” Nhạc Ân tham lam ăn miếng to, nhưng vẫn nuốt được rất ngon lành, nuốt xong thì nhìn lão Thôi hỏi, từ này hơi lạ a.

” Mẹ chồng là mẹ của chồng, Nhạc Ân hiểu không ? ” Lão Thôi nói xong cau mày lại, ông có nên giải thích thêm là bà Diệp không phải mẹ ruột Diệp Hạo không nhỉ, đã thấy Nhạc Ân chu môi không đồng ý

” Đó không phải mẹ của Andy, mẹ Andy đẹp lắm nha, lại thương Ân nữa ” Nhạc Ân nhớ người trong tấm ảnh thấy ở mộ mẹ mà Diệp Hạo từng dẫn đi, cô nhớ trong ảnh, mẹ đang nhìn cô mỉm cười, rất hiền lành, Nhạc Ân thấy rất thích mẹ trong ảnh đó, không giống người ngoài kia.

Lão Thôi kinh ngạc nhìn Nhạc Ân, thì ra cô cũng biết, ông lắc đầu mà cười, cô bé này, vì vậy mà sợ vị phu nhân kia sao. Ông trầm tư, dù là làm dâu Diệp gia, nhưng Diệp Hạo lại sống riêng, còn Diệp lão may ra anh còn về nhà, nếu một ngày Diệp lão đi, thì anh chắc cũng không nhìn nhận cái nhà này, đã vậy, Nhạc Ân có gọi mẹ hay không cũng vậy thôi, ông biết bà Diệp cũng không thích nghe cái từ đó.

” Ừ, Tiểu Ân ăn bánh đi ” Lão Thôi mỉm cười, chuyện đến đâu hay đến đó vậy.

Nhạc Ân chớp chớp mắt, nghe lời tiếp tục ăn bánh, trong đầu lại hiện lên vẻ mặt bà Diệp, azzzz, Nhạc Ân chỉ nhớ mỗi mặt bà, hoàn toàn không để ý Chu Lệ Băng cũng có mặt ở đó.

.....

Đến tối thì Diệp Hạo đến đón Nhạc Ân, giống như mọi ngày, ăn cơm xong mới được về. Diệp Hạo bước vào nhà là nghe thấy tiếng cười trong trẻo của vợ, cả ngày dù mệt hay không mệt, ưu phiền hay lo lắng hay không, cũng đều tan biến không còn một mảnh.

” Cười gì cô ngốc ” Diệp Hạo đi đến sau lưng Nhạc Ân đang ngồi, vòng hai tay ôm cô lại, hôn lên mái tóc đen bóng, hoàn toàn bỏ quên Diệp lão ngồi bên cạnh Nhạc Ân.

” Andy , đến rồi ” Nhạc Ân thấy tay Diệp Hạo mới nhận ra Diệp Hạo đã đến, ngay lập tức quay người quỳ lên ghế ôm lấy cổ Diệp Hạo vui mừng

Diệp lão cũng thấy cháu, cũng đã quen với cảnh tượng này, tiếp tục nhìn tivi đang chiếu phim hài

” Ủ , anh đến rồi, đang xem phim với ông nội à ” Diệp Hạo nhắc cả người Nhạc Ân ra khỏi ghế, cứ thế bế lên đi vòng vào trong ngồi xuống ghế lại, anh có thể buông Nhạc Ân ra rồi tự đi tới mà ngồi, nhưng anh muốn ôm cô thế này thôi.

” Andy, phim vui lắm, Ân xin ông cái đĩa này rồi, ông sẽ cho a, cho Andy coi nữa ” Nhạc Ân hí hửng nói liên tục, vẫn ngồi trên chân Diệp Hạo mà ôm cổ anh

” Ủ ” Diệp Hạo nhìn khuôn mặt đáng yêu của vợ đến mê mẩn, đột nhiên anh đưa mặt đến gần mặt cô, ngửi ngửi ” Ân Ân hôm nay ăn bánh kem dâu sao ?”

” Sao Andy biết a ?” Nhạc Ân kinh ngạc, ngày nào ông nội cũng mua bánh kem cho Nhạc Ân ăn, nhưng việc Diệp Hạo đoán đúng bánh kem dâu khiến Nhạc Ân thấy thú vị, Andy thật giỏi, biết hết a

Diệp Hạo bật cười, sờ khóe miệng Nhạc Ân ” Bánh kem còn bên miệng em này ”

Thật ra là anh ngửi được từ miệng cô, đang thèm muốn gặm thử cái miệng nhỏ đây, nhưng vẫn cố nén nhịn đến muốn điên lên, đây là nhà ông nội mà, thật là bất tiện, Diệp Hạo thở dài.

” Thật sao ” Nhạc Ân chớp mắt , tay theo phản xạ đưa lên sờ thử xem có bánh kem dính lại hay không làm Diệp Hạo cười thành tiếng vui vẻ.

Diệp lão lúc này mới quay mặt qua nhìn hai đứa cháu đang tình tứ , lắc đầu với Nhạc Ân, ôi cháu dâu ngốc nghếch, đáng yêu thật mà, cứ bị Diệp Hạo trêu mãi thôi.

” Hai đứa mau vào ăn cơm rồi về cho sớm ” Diệp lão đứng dậy, liếc Diệp Hạo mà nói, ăn mau đi mà về, ông biết Diệp Hạo giờ này chỉ muốn về nhà nhanh chóng thôi, cũng tốt, mau mau về nhà cho ông đứa cháu nội, Diệp lão xoa xoa tay gật gù rồi đi trước.

” Đi ăn cơm thôi ” Diệp Hạo cũng liếc lại bóng lưng ông mình, biết ông nội hiểu ý mình, Diệp Hạo hài lòng ôm Nhạc Ân đi ăn cơm.

.....

Diệp lão từng bảo Nhạc Ân thường xuyên đến nhà ông chơi là có quà, vì vậy, ngày nào ông cũng mua thú bông cho cô, ông cũng biết Nhạc Ân vốn thích mấy con thú nhồi bông này mà. Quả vậy, hiện tại Diệp Hạo đang đi trước ra xe, ôm theo con hổ nhồi bông to như hổ thật, nhét vào sau xe, rồi đứng đợi Nhạc Ân đang cùng ông nội đi phía sau. Ở nhà anh đã có gấu to, chó to, thậm chí cả bộ vịt mẹ vịt con nhồi bông rồi, đem theo con hổ này về thêm chật phòng đây, Diệp Hạo lắc đầu cảm thán.

” Ông nội mua con gà đi ” Nhạc Ân đi bên Diệp lão đang kì kèo món quà ngày mai

” Ha ha, cháu thích gà sao, được, mai ông cho người đi mua cho cháu một bầy gà ” Diệp lão liền gật đầu, gì chứ mấy thứ cồng con này ông mua đâu cũng có nhiều lắm a, ông chỉ là lo Diệp Hạo đang nhử mày trước mặt không thích chúng thôi, ha ha.

” Không mua nữa, phòng đã chật lắm rồi, ông mà mua nữa thì em phải mang chúng ra phòng khách mà để đấy ” Quả nhiên Diệp Hạo ngay lập tức phản đối, cô mang về toàn để trên giường, tối cũng ôm ngủ, không còn ôm anh nữa, thêm con nào là anh càng bị lạnh nhạt thêm, thật đáng vứt đi hết mà.

Nhạc Ân chu môi, bất mãn với Diệp Hạo, nhưng nghĩ nghĩ lại cũng đúng, Nhạc Ân không muốn đem chúng ra phòng khách a, sẽ lạnh lẽo lắm , đấu tranh tư tưởng một lúc mới nói ” Được rồi, vậy thì mai mua thêm mấy con gà , sau đó không mua nữa, được không a ”

Diệp lão nghe vậy bật cười to, còn cố gắng mua thêm ngày mai nữa mới chịu , ha ha. Diệp Hạo cũng bật cười , đi đến kéo tay Nhạc Ân qua phía mình

” Được, cho em thêm mấy con gà, giờ chào ông đi về thôi ”

” Chào ông nội, Ân về a ” Nghe Diệp Hạo nói được, Nhạc Ân an tâm, vui vẻ tạm biệt Diệp lão.

” Ừ, hai đứa về đi ”

” Cháu về luôn, ông vào nhà đi ” Diệp Hạo mở cửa xe cho Nhạc Ân, rồi quay qua Diệp lão hỏi thúc ông vào nhà, ban đêm hơi lạnh không tốt cho ông.

” Được, ta vào ” Diệp lão nén cười quay người đi vào, vì ông thấy Nhạc Ân trước khi lên xe vẫn cố gắng nháy mắt ra hiệu cho ông, vì không biết nháy một mắt, nên nháy luôn cả hai, ha ha. Được rồi, mai ông mua lần cuối cho cháu, sẽ mua cho cháu vài chục con gà cho Diệp Hạo biết mặt, a ha ha.

.....

” Buồn ngủ không ?” Diệp Hạo đưa tay qua vuốt má vợ mình, hôm nay về hơi trễ hơn bình thường, nhìn cô đã muốn nhú mắt rồi

” Không a ” Nhạc Ân lắc lắc đầu, lại chớp chớp mắt cho tỉnh táo, rồi quay sang Diệp Hạo nói chuyện cho đỡ buồn ngủ ” Andy, hôm nay Ân gặp một người đáng sợ lắm a ”

Người đáng sợ ??? Diệp Hạo cau mày nhìn qua Nhạc Ân hỏi liên tục

” Người đó có làm gì em không, có làm em sợ không , ông nội có ở đó không ?”

Nhạc Ân nghe một mạch, lắc đầu, rồi lại gật đầu, rồi gật đầu thêm một cái nữa mới trả lời

” Ông nội gọi Ân đến chào, nhưng Ân nhìn mặt thật đáng sợ, nên Ân không chào luôn a ”

Gọi đến chào?? Bạn ông nội ư? Diệp Hạo hơi thở phào, hỏi tiếp

” Ừ, đáng sợ lắm sao, là bạn ông nội đúng không ?”

Nhạc Ân nhú mày, người đó có được coi là bạn ông không nhỉ?

” Ông bảo gọi người đó là mẹ chồng a ”

Mẹ chồng ?? Là bà ấy ?? Diệp Hạo bỗng nhếch miệng cười

” Ông bảo em gọi là mẹ sao ?? ”

” Ông bảo gọi, nhưng Ân không gọi ”

” Tại sao ??” Diệp Hạo ngạc nhiên quay đầu qua nhìn vợ mình

” Người đó đáng sợ, không phải mẹ a, mẹ hiền lắm” Nhạc Ân đang nói thì dừng lại, rồi nhoẻn cười ” Andy dẫn Ân đi gặp mẹ đi ”

Dẫn đi gặp mẹ ư ...

Diệp Hạo lặng người, đưa xe tấp vào lề đường, không nói một lời vòng tay qua ôm Nhạc Ân vào lòng, ôm thật chặt, gục đầu lên vai cô, để mặc bản thân yếu đuối . Một lúc sau anh mới thì thầm

” Ừ, chủ nhật này anh đưa em đi gặp mẹ , Ân Ân của anh ngoan lắm ”

” Andy , Andy làm sao ... ” Nhạc Ân ngơ ngác

” Anh muốn ôm em ” Diệp Hạo mỉm cười, vòng tay càng ôm chặt hơn

Anh chưa từng gọi bà Diệp một tiếng mẹ, nhưng anh cũng chưa bao giờ ghét bà, anh cũng chỉ muốn tiếng mẹ mà Nhạc Ân gọi chỉ dành ẹ của anh, cô đã làm như vậy, anh biết, vì cô gốc này yêu quý mẹ anh, một điều đơn giản như vậy, với anh lại là một niềm xúc động to lớn.

Mẹ, con gái mà con mang đến ẹ quá đáng yêu , đúng không.

27. Chương 27

Diệp Hạo ôm Nhạc Ân một lúc thật lâu , cuối cùng hôn khẽ lên trán vợ một cái mới buông tay để lái xe về nhà, trên khuôn mặt anh hiện lên nụ cười dù nhạt nhưng cho thấy tâm tình anh đang rất vui. Mỗi lần có chuyện với bà Diệp, dù anh không mấy may quan tâm bà ta nói gì, nhưng bà ta luôn làm anh nhớ về mẹ, điều đó làm anh nhớ về quá khứ, còn bây giờ, đã có Nhạc Ân bên cạnh, anh đã không còn những phiền muộn kia đeo bám nữa, có cô thật tốt mà, Diệp Hạo nghĩ vậy càng vui vẻ hơn.

Nhạc Ân nhìn qua Diệp Hạo , ánh mắt cũng hiện lên tia vui mừng. Dù ngày ngốc không hiểu được lòng người nhưng hồi nãy Nhạc Ân cảm nhận được Diệp Hạo bất thường, Nhạc Ân thấy rất lo lắng, giờ thì không sao nữa rồi.

Hai người nhanh chóng về đến nhà, Diệp Hạo cho xe vào sân rồi đi mở cửa, xong mới tới mở cửa xe đưa Nhạc Ân vào nhà.

” Ngồi đó, anh đi pha nước tắm cho em ” Diệp Hạo đặt tạm con hổ nhồi bông lên giường cho Nhạc Ân ôm, rồi đi vào phòng tắm, chút nữa rồi hẵng tính sổ với nó sau.

” Được a ” Nhạc Ân ngoan ngoãn leo lên giường ôm con hổ, trên giường đã đầy mấy con thú bông rồi.

Diệp Hạo pha nước xong thì đi lấy áo quần cho Nhạc Ân, bây giờ thì anh hiểu vì sao lúc đầu áo quần Nhạc Ân có 2 loại rồi, áo ngủ pijama là để mặc mùa hè, còn đồ thể thao là mặc khi trời lạnh. Nhanh chóng lấy một bộ đồ thể thao, Diệp Hạo đi tới buộc tóc cho Nhạc Ân.

” Đợi anh chút ” Diệp Hạo buộc tóc cho cô xong thì đi ra khỏi phòng, Nhạc Ân cũng không biết anh muốn làm gì nữa, lát sau thấy anh đem áo quần của mình trở về lại

” Andy , Andy tắm ở đây a” Nhạc Ân tò mò, bình thường hai người hai phòng cơ mà

” Ủ ” Diệp Hạo thản nhiên kéo tay Nhạc Ân đang cau mày nhìn anh đi vào phòng , lấy áo quần hai người treo lên, rồi nhanh chóng thoát áo quần của mình.

” Ân tự tắm được ” Nhạc Ân nhìn bàn tay đang cởi áo ình kháng nghị

” Trời hơi lạnh rồi, em lại tắm lâu, dễ bị cảm lạnh ” Diệp Hạo đưa ra một lý do

” Ân sẽ tắm nhanh ” Nhạc Ân chu môi, nhấn nhó nhìn bàn tay đang cởi quần của mình

” Lúc nào em cũng nói vậy nhưng có làm được đâu ” Diệp Hạo bình thản mà trả lời, nhanh chóng vứt cái thứ cuối cùng che trên người cô vợ nhỏ sang một bên, anh đứng dậy đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, giọng khàn khàn ” Anh tắm cho em nhanh hơn, lại ấm hơn ” , nói xong nhanh chóng kéo cô vợ nhiều chuyện vào bồn tắm,

Lúc còn ở nhà Diệp lão, Diệp Hạo đã nén nhịn lắm rồi, thế lúc về nhất định phải ăn cô ngay lập tức, lại thêm câu chuyện của bà Diệp, Diệp Hạo càng không thể nén nhịn nổi nữa, nhanh chóng ra tay, trước hết là việc tắm hàng ngày phải được tranh thủ làm nhanh chóng.

.....

“Andy, ngứa ... a ha ha ... đừng sờ chỗ đó mà ” Nhạc Ân cuống cuống né tránh bàn tay Diệp Hạo lại bị Diệp Hạo nhanh chóng kéo cả người vào lòng

” Đừng lộn xộn, em tắm như vậy hèn gì lâu thì phải ” Anh thả cô vào bồn tắm, đã thấy cô chìm ngấm nhắm mắt hưởng thụ, anh mà không ra tay chắc cô nằm đến nửa tiếng ” Sau này anh sẽ tắm cho em, đến khi nào em tự giác tắm nhanh thì anh sẽ suy nghĩ lại ” Diệp Hạo miệng nói, bàn tay đều đều xát nhẹ sau lưng của Nhạc Ân

” Ân biết rồi mà, sau này tắm nhanh ” Nhạc Ân ngồi xoay lưng với Diệp Hạo, cứ uốn éo người sợ Diệp Hạo đụng trúng chỗ gây nhột.

” Chuyện sau này thì sau này tính ” Diệp Hạo nhếch miệng, nhìn tấm lưng trắng ngần, bàn tay lại cảm nhận được sự mịn màng trơn láng, anh nuốt nước miếng cho cái cổ khô khốc, biết bản thân mình không chịu được nữa, Diệp Hạo nhanh chóng ôm Nhạc Ân đứng dậy

” Hả ?? Sao thế Andy ??” Nhạc Ân bị ôm dầy bất ngờ, lại thấy Diệp Hạo với lấy cái khăn tắm lau cho anh xong thì bọc cô lại, không trả lời câu hỏi, bế cô ra khỏi phòng tắm

” Chúng ta làm chuyện vợ chồng thôi ” Diệp Hạo đặt Nhạc Ân xuống giường, lau khô người cho cô, lừa mấy con thú nhồi bông xuống giường, nhào lên đè cô xuống

” Andy đáng ghét, ngày nào cũng làm a ” Nhạc Ân kháng cự quyết liệt, lúc nào Diệp Hạo cũng như vậy, hùng hổ chèn ép cô mà thôi

” Ân Ân , chúng ta là vợ chồng đúng không ?” Diệp Hạo hôn lên cổ cô, dụ dỗ

” Nhưng mà ... ”

” Anh đã nói, chỉ có vợ chồng thương nhau mới làm như thế này , Ân Ân không thương anh sao ” Diệp Hạo cà chóp mũi của mình lên chóp mũi nhỏ, nhìn say đắm vào đôi mắt to tròn đối diện

” Ân thương mà, nhưng ...”

” Lại còn nhưng, thế mà bảo thương sao ...” Diệp Hạo cười thầm, môi bắt đầu chà xát môi cô

” Ừ ... không nhưng nữa ” Nhạc Ân chu môi, vô tình đè mạnh môi Diệp Hạo

” Ngoan lắm ” Diệp Hạo nhân cơ hội ngậm chặt cái miệng nhỏ, kháng nghị đã bị vô hiệu, bàn tay Diệp Hạo bắt đầu hành động

.....

” Ân Ân, mở mắt ra ... ” Diệp Hạo nhẹ nhàng đi vào bên trong cơ thể Nhạc Ân, nhìn khuôn mặt ửng hồng đang từ từ mở mắt, anh cúi xuống khẽ hôn lên trán cô, thì thào ” Em có biết, em quan trọng với anh thế nào không ?” , không cần cô hỏi lại , cũng không trả lời cho cô, Diệp Hạo dùng cách thức mạnh mẽ nhất chiếm lấy cơ thể bé nhỏ dưới thân mình

” A ” Nhạc Ân co rút cả người, môi run run nói không nên lời , cô nghe được câu hỏi của Diệp Hạo, nhưng cô không hiểu ý nghĩa, chỉ vô thức vòng tay ôm cổ anh lại mà rên rỉ

Diệp Hạo mỉm cười, càng điên cuồng hơn nữa ...

Đến cuối cùng, lúc anh gục người xuống ôm chặt Nhạc Ân mà thở ,anh mới lẩm bẩm câu trả lời

” Ân Ân, em còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của anh , vợ ngọc ”

” Anh tôi đã đến đó rồi ?”

” Vâng, Đại thiếu gia đang khảo sát tình hình, cậu ấy nói ngày một sẽ có kết quả ”

” Được rồi, anh ra ngoài đi ”

” Vâng ”

Một tháng , 1 khu đất phía Bắc , không một ai biết được tầm quan trọng to lớn của khu đất đó đối với Diệp gia, chỉ có đối thủ, anh thua. Một tháng, một dự án đầu tư cấp quốc gia vào tỉnh Y, một khu kinh tế trọng điểm mới nổi của cả nước, anh lại thua. Một tháng, hôm qua, lại thêm một hợp đồng hợp tác làm ăn lớn, anh lại thua nữa.

Một tháng ư ??

Trong căn phòng làm việc rộng lớn, Diệp Bảo đang chăm chú chơi trò phóng phi tiêu, lần lượt từng cái phi tiêu được phóng đi là lần lượt được cắm vào hồng tâm. Đến cái cuối cùng, Diệp Bảo khẽ nhếch miệng, dồn lực phóng mạnh, vẫn trúng hồng tâm nhưng tất cả những cái ban đầu cắm ở đó đều bị đánh bật mà rơi xuống đất. Anh đứng đó, neho mắt ngắm nghía thành quả, một lúc sau mới chậm rãi thốt ra từng chữ một

” Các người có còn đủ tiền không đây ??”

Diệp gia liên tục thất thế trên thương trường trong vòng một tháng ngắn ngủn , cả ba lần đều thua vào tay một đối thủ, ai ai cũng đã rõ ràng, đối thủ kia đang muốn hạ bệ Diệp gia.

Diệp gia đến thành phố A đã gần một thế kỉ, dù vậy vẫn là thế lực trẻ nhất, lúc họ đến đây, chính xác lúc cha của Diệp lão đến đây, thành phố A đã có rất nhiều gia tộc hùng mạnh với tuổi hơn vài thế kỉ rồi, khi đó Diệp gia chỉ là một cộng rơm. Rồi bắt đầu từ đời Diệp lão, Diệp gia có được gốc rễ, đến đời Diệp Thiên Minh, Diệp gia là một trong những thế lực mạnh nhất, cuối cùng đến đời Diệp Tề và Diệp Bảo, Diệp gia không còn đối thủ xứng tầm trong ngành nghề kinh doanh của họ. Hiện tại Diệp gia cùng Từ gia của Từ Gia Huy vốn là xuất thân từ bang hội, sau này làm chủ hàng loạt hệ thống ngân hàng khắp cả nước, trở thành hai thế lực hùng mạnh nhất thành phố A, nói không ngoa chính là hùng mạnh nhất cả nước, những năm gần đây, chưa một ai tưởng tượng đến ngày Diệp gia thua thiệt. Nhưng thương trường khắc nghiệt, cuối cùng cũng có một đối thủ xứng tầm xuất hiện.

Mọi người vô cùng xôn xao, vô cùng tò mò, vô cùng háo hức ... rốt cuộc ông chủ bí ẩn, kẻ địch Diệp gia là ai đây ?

Dù vậy, ông ta có là ai cũng không ảnh hưởng đến một chuyện vui của Diệp gia sắp đến, lễ mừng thọ của Diệp lão.

Tiệc lớn sẽ được tổ chức tại đại sảnh khách sạn Center của Triệu gia, nhưng tiệc chính lại tổ chức ở nhà chính. Quy định vào ngày mừng thọ của Diệp lão, mấy đứa cháu trai không đến tiệc lớn cũng không hề gì, nhưng bắt buộc phải về nhà ăn bữa cơm sum vầy với ông. Mà mấy đứa cháu của ông dù kì lạ khác thường thế nào, vẫn luôn là những đứa cháu có hiếu, không những ăn với ông bữa cơm , những ngày gần ngày đó, rảnh rỗi thì không nói gì, chứ bận rộn đến không thở nổi cũng tranh thủ về nhà gặp mặt ông. Diệp lão rất hài lòng về điều này, thậm chí rất hạnh diện vì ngày mừng thọ của ông được coi là dịp nghỉ lễ duy nhất mà mấy đứa cháu của ông dành thời gian cho nó, quan trọng hơn cả ngày tết nữa ấy chứ.

.....

Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày mừng thọ cho Diệp lão, ai bận đặt tiệc cứ đặt tiệc, ai bận đi làm cứ đi làm, Diệp lão vẫn thanh thoi ở nhà đánh cờ , nói chuyện với Nhạc Ân như thường lệ

" Tiểu Ân, nhớ chưa, mốt là sinh nhật ông nội, phải đến ăn cơm với cả nhà " Diệp lão vừa xếp cờ ra bàn vừa nhắc nhở Nhạc Ân

" Ông nội nói lần thứ 17 rồi a " Nhạc Ân nhăn mặt với Diệp lão, tay cũng chậm rãi mà xếp cờ.

" Aiz, ông già rồi, phải lú lẫn chứ " Diệp lão cười ha ha lấp liếm, ông không lú lẫn, ông vẫn biết mình nói nhiều, ông nhắc như vậy là để Nhạc Ân chắc chắn phải đến, ông yêu quý đứa cháu dâu này vô cùng, không có nó nhạt nhẽo lắm a

" À, mấy hôm nay cháu có gọi điện thoại cho ông bà của cháu không " Diệp lão nhớ tới ông bà Nhạc, hôm qua gọi điện thoại thì không ai bắt máy

" Có a, ông bà đi chơi rồi " Nhạc Ân gật đầu trả lời, chính ông bà Nhạc điện thoại cho cô bảo ông bà đi nước ngoài chơi, sẽ không điện thoại được nữa, khi nào ông bà về sẽ điện thoại lại

" Cái gì ????? " Diệp lão bắt ngờ hét lên " Ai ai, Tiểu Ân, ông xin lỗi, đừng sợ, đừng sợ, ông không nói cháu ... ông đang nói ông bà cháu đấy, đi mà không nói với ông tiếng nào " Diệp lão cuống cuống an ủi Nhạc Ân bị giật mình, rồi trách ông bà Nhạc

" Ô, ông bà có nói mà, có kể với Ân là rủ ông nội đi , mà ông không đi mà " Nhạc Ân sau khi giật mình, hiểu ý Diệp lão, vội mình oan cho ông bà mình

" Khi nào ??? " Diệp lão cau mày nhớ lại

" Cách đây 3 ngày a, ông bà nói với Ân là ông nội không đi được, ông nội bận ở nhà đánh cờ với Ân a " Nhạc Ân vừa cười vừa nói, rất vui vẻ vì Diệp lão không bỏ đi chơi mà ở nhà với mình

" À .. " Diệp lão đã nhớ ra, thở dài ai oán, lúc đó là ông tưởng ông bà Nhạc nói đùa, ông bà Nhạc nói sang Pháp thăm ông Frank, Diệp lão cứ nghĩ những kẻ chỉ muốn đi tàu lửa mà không đi máy bay như ông bà Nhạc chỉ nói chơi, nào ngờ ... lại còn đi đúng dịp mừng thọ ông nữa chứ, quá đáng.

” Ông nội, ông đi trước kìa ” Nhạc Ân thấy Diệp lão trầm ngâm, vội nhắc nhở

” À, rồi , ông đánh đây ” Diệp lão nhanh chóng đánh bay ông bà Nhạc ra khỏi đầu, tranh thủ đánh cờ, dù sao có Nhạc Ân là được rồi, ông không cần hai người bạn vô tình kia nữa.

..... một lúc sau

Diệp lão cau chặt mày tính toán đường đi, ông đang chuẩn bị bị dồn vào thế bí a, khó khăn lắm ông mới kéo dài được trận cờ này, quân cờ trên bàn cờ vẫn còn nhiều, đường đi nước bước ông dàn xếp sẵn không thiếu, vậy mà giờ đây con tướng của ông đang gặp nguy hiểm, má mấy con lính thì ông cho qua đất đối phương hết rồi. Aiz, ván đấu này được xem là ván đấu mà ông tâm đắc nhất kể từ khi đấu với Nhạc Ân, chỉ cần ông cứu được con tướng thì sẽ có cơ hội, nhưng thế sẽ loạn thế cờ mà ông vất vả bày ra ... làm sao đây a...

Nhạc Ân đang ngồi nhìn chăm chăm mấy con gà đi dưới chân ghế của mình, hai ông cháu ngồi ở bàn đá ngoài sân nên mấy con gà thấy người lại chạy đến, hơn nữa, dạo này Nhạc Ân hay cho chúng ăn., vậy là cả bầy cứ chăm chăm đi xung quanh Nhạc Ân, khiến cô hết nhìn đông lại nhìn tây, không thèm để ý ván cờ trên bàn.

Diệp lão rời mắt khỏi ván cờ, thấy tình hình Nhạc Ân hiện tại, cả người cúi xuống bàn mà vuốt ve con gà, ông nuốt nước miếng, khe dờ một quân cờ qua một ô bên cạnh, ông đã tính toán vị trí con cờ này, nó nằm giữa rất nhiều quân cờ khác, Nhạc Ân nhất định không nhận ra vị trí chính xác của nó, xong rồi đi nước cờ của mình.

Diệp lão an ủi chính mình, không sao, quân cờ mà ông thay đổi vị trí đó là do hồi nãy ông đi nhầm, nếu ông không đi nhầm thì ông đã không lâm vào tình cảnh hiện tại, coi như Nhạc Ân cho ông đi lại một nước, với lại, ông khát khao thắng đứa cháu khùng khiếm này một ván a, mà chỉ có ván cờ hiện tại là đủ điều kiện để ông thắng.... Diệp lão sau 3 phút mặc niệm, uởn ngực tự tin gọi Nhạc Ân

” Tiểu Ân, đến phiên cháu đấy ”

Nhạc Ân nghe Diệp lão gọi, quỵên luyến rời tay khỏi con gà, vừa nâng mắt qua mặt bàn đã khựng lại, rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào quân cờ Diệp lão mới chơi gian lận, Diệp lão thấy vậy đổ mồ hôi lạnh, nó là thần tiên sao ?? sao mà biết nhanh vậy. Quả nhiên, Nhạc Ân trợn mắt chỉ vào quân cờ đó rồi chớp chớp mắt nhìn Diệp lão nghi ngờ

Diệp lão khó khăn nuốt nước miếng, chẳng biết nói sao thì sau lưng nghe tiếng cười khe khẽ, ông chợt dạ quay người lại, Nhạc Ân cũng nâng mắt lên nhìn sau lưng Diệp lão, đó là một người đàn ông cao lớn, còn trẻ và rất tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt sâu hun hút kia cho người khác cảm giác e ngại.

” Ông nội, cháu đã về ” Diệp Tề nhìn hai người đang không chớp mắt nhìn mình, lên tiếng , giọng nói không ấm không lạnh , không cho ta biết được cảm xúc nào trong đó, chỉ có Diệp lão đã quá quen thuộc mới nhận ra được sự lễ phép .

Diệp lão thấy Diệp Tề, mới đầu là chợt dạ sợ người khác biết mình gian lận, sau đó là nheo mắt lại, ngay lập tức đứng dậy chỉ vào cháu mà mắng

” Cái thằng này, cháu còn biết ông là ông nội sao, cháu nhớ lại xem bao lâu rồi cháu không về nhà, cũng chẳng có một cuộc điện thoại cho ông, hừ , còn biết vác mặt về đây ...” vừa mắng xong, lại nhanh chóng ngồi xuống ghế, trước đôi mắt ngơ ngác của Nhạc Ân, bàn tay nhanh lia lịa xếp lại bàn cờ.

” Ở ” Nhạc Ân chớp chớp mắt liên tục, hết nhìn Diệp lão lại nhìn bàn cờ đang được Diệp lão xóa đi chứng cứ, chẳng thốt nên lời, đã thế Diệp lão còn trắng trợn mà nói

” Tiểu Ân, chúng ta chơi cờ đi, mắc kệ nó, ta không muốn nói chuyện với đứa cháu bất hiếu đó ”, nói xong nhanh chóng đi một quân cờ rồi thúc giục Nhạc Ân

” Ông ăn gian aaaaaaaa ” Nhạc Ân lúc này mới bùng nổ, chu môi bất mãn, ông nội ấy thế mà ăn gian nha, còn xóa bỏ ván cờ nữa chứ, hừ hừ

” Đâu, ông đâu có ăn gian a ” Diệp lão ho khan hai tiếng, nhanh chóng chối bỏ

” Không chịu, ông nội ăn gian” Nhạc Ân lúc lắc đầu nũng nịu

Diệp Tề vẫn đứng sau lưng Diệp lão nhìn cả hai đôi co, đôi mắt nhìn chăm chú vào Nhạc Ân đang chu môi nhăn mặt trước mắt, khẽ nhếch miệng, nhanh chóng đi tới ngồi xuống bàn, đưa tay xếp lại bàn cờ

” Ông nội anh nhờ tay làm một quân cờ bị xê dịch, anh thay thế ông đánh tiếp với em ván cờ ” , Diệp Tề đi xong nước cờ của mình, nhìn Nhạc Ân thách thức

Nhạc Ân lúc này mới nhớ tới Diệp Tề, nhìn bàn cờ giống y như lúc nãy, quân cờ Diệp lão gian lận được trả về vị trí cũ, Diệp Tề đã đi nước đi của quân bên kia rồi. Nhạc Ân bất giác lại đưa mắt nhìn chăm chăm Diệp Tề, hồi nãy là vì thắc mắc không biết là ai, bây giờ là vì Nhạc Ân thấy người này rất ấn tượng

” Đến phiên em ” Diệp Tề không e ngại, cũng nhìn thẳng vào đôi mắt to của Nhạc Ân, đọc được cô đang nghĩ gì, lần này không phải nhếch miệng nữa, mà là mỉm cười, dù chỉ là nhẹ nhàng vẫn khiến Diệp lão ngồi bên cạnh anh nheo mắt lại nhìn anh lạ lùng.

Nhạc Ân nghe anh nhắc nhở, chớp mắt một cái rồi nhìn vào bàn cờ, nhìn vào rồi thì ngạc nhiên, anh thế mà thoát khỏi thế bao vây của cô rồi sao ??, Nhạc Ân nhũn mày , nhanh chóng đi một quân cờ , quân cờ đi lần này đã nằm trong kế hoạch mới, kế hoạch cũ đã bị Diệp Tề phá hủy mất rồi.

Diệp lão liếc cháu, lại liếc Nhạc Ân, an tâm là mình đã bị quên lãng, im lặng là vàng mà chiêm ngưỡng ván cờ, trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, Diệp Tề khá lắm, cháu giúp ông lần này vậy thì ông sẽ không tính toán chuyện cháu đã lâu rồi không về nhà nữa.

Không khí im lặng tuyệt đối, chỉ có tiếng gà con chích chích, gà mẹ gù gù và tiếng cạch của quân cờ mỗi lần ai đó đi quân. Dần dần, tiếng cạch kia không còn nhanh chóng nữa, mà là lâu dần, lâu dần.

Diệp lão nín thở nhìn tình thế trước mắt, không biết có nên hãnh diện hay không, vì người đang thắng thế là ... Diệp Tề. Nhạc Ân lúc này đang cau mày nhìn chăm chăm vào ván cờ, suy nghĩ đến mức cắn môi mình mà không biết

” Nhả ra ”

Nhạc Ân giật mình, ngẩng đầu nhìn Diệp Tề mới nói

” Đừng cắn môi nữa, em cắn mạnh thế rách môi đấy ”

””

Cả 3 người con trai của Diệp Thiên Minh đều giống cha ở cái tính vô tâm, lạnh lùng . Nhưng mà, 3 anh em thì hơi khác, đó là Diệp Bảo đào hoa phong lưu bao nhiêu thì Diệp Tề và Diệp Hạo càng nổi tiếng là độc thân một mình bấy nhiêu, hai người đó, nếu mà có ngày quan tâm tới đàn bà con gái , sẽ là chuyện động trời ghê gớm đấy. Ấy thế mà Diệp Hạo đã có vợ, còn Diệp Tề thì ... Diệp lão liếc qua liếc về, thấy Diệp Tề và Nhạc Ân đang nhìn nhau chăm chăm, ho khẽ một tiếng rồi nói

” Tề nhi, đừng quá đáng, nó là em dâu cháu đấy ” rồi nhìn Nhạc Ân tươi cười ” Tiểu Ân, đói bụng chưa , vào nhà ăn bánh kem với ông ”

Em dâu ?? Diệp Tề rũ mắt, hồi nãy anh vào nhà chính trước để thăm mẹ thì thấy vợ chưa cưới của Diệp Bảo, nếu vậy, đây là vợ của Diệp Hạo rồi.

” Ân không đói ” Nhạc Ân lắc đầu nhàn nhạt nói, lại cúi đầu nhìn bàn cờ, đưa tay đi một nước , nhắc nhở Diệp Tề, giọng rầu rĩ ” Đánh hết ván a ”

Diệp Tề nhìn quân cờ mới đi của Nhạc Ân, mỉm cười, khá thật, dù nước đi nào cũng bị anh khóa hết, nhưng nước đi vừa nãy lại là nước đi tốt nhất, nhưng có lẽ cô bé kia cũng biết không thể nào thắng nổi, anh có nên buông tha không ???

.....

Nhạc Ân vẫn cố gắng đến hết ván, cuối cùng sững sờ nhìn kết quả, một lúc sau thì cúi đầu, thì thào, giọng đáng thương vô cùng

” Ân thua rồi ”, nói xong không nhịn được cắn môi, máu mếu rơi nước mắt, lần đầu tiên thua trận khiến một cô bé có bản chất non nớt như Nhạc Ân đau lòng vô cùng

Diệp lão cũng đã để ý đến Nhạc Ân từ lâu, thấy cô kiên cường đến cuối ván cứ tưởng không sao, nào ngờ, ông cũng đau lòng, hốt hoảng đi qua bên cạnh Nhạc Ân vỗ về

” Tiểu Ân, không sao, không sao, ai, ông thua cháu cả trăm ván này, lão Châu , lão Tứ đánh hay hơn ông vậy mà cũng thua cháu, Tiểu Ân của ông là giỏi nhất đây ... Tiểu Ân đừng khóc a”

” Đã bảo em đừng cắn môi rồi mà ” Không biết Diệp Tề đã đứng lên từ lúc nào, đến ngồi bên còn lại của Nhạc Ân, mạnh mẽ nâng đầu cô lên, kéo cánh môi dưới đang bị nghiền lại đến mức dấu răng ăn sâu vào đó.

” Em đánh rất giỏi, chỉ là em thiếu kinh nghiệm, với lại tôi đã nghiên cứu kĩ nước cờ hồi nãy lúc đứng sau lưng ông nội, nên em mới thua tôi, nếu tôi đánh từ đầu với em, chưa chắc tôi thắng em ” đây là lần đầu tiên Diệp Tề nói với một người mà dài dòng đến như vậy, lúc đó đôi mắt anh nhìn Nhạc Ân chăm chăm, một bàn tay vẫn đang nắm cầm cô, buộc cô nhìn vào mắt anh

” Đã hiểu chưa ?” Diệp Tề thấy Nhạc Ân ngừng rơi nước mắt, mỉm cười hỏi cô

” Thật sao ??” Nhạc Ân chớp mắt thì thào, mấy giọt nước mắt còn trong hốc mắt vì vậy mà chảy ra

Diệp Tề cau mày lại, tay khác rút khăn tay trong túi quần ra, vẫn nắm cầm Nhạc Ân, vừa lau đi nước mắt trên mặt cô vừa nói

” Thật, em đánh cờ rất giỏi ,vậy đã hết khóc chưa ?” Diệp Tề lau xong nước mắt, lại nhìn Nhạc Ân, tiếp tục mỉm cười

” Hết rồi, Ân không khóc nữa a ” Nhạc Ân nghe vậy vui mừng, hít mũi một cái rồi nhoẻn miệng cười tươi trả lời

“....” Diệp Tề bất giác sững sờ, nhìn Nhạc Ân không chớp mắt, bởi vì một nụ cười tuyệt đẹp, cũng bởi vì giọng nói ngây thơ ...

” E hèm ” Diệp lão nãy giờ im lặng nhìn lại ho khẽ lần nữa, ông không biết ánh mắt và nụ cười Diệp Tề cháu ông đang khác thường là biểu thị cho ý gì, nhưng ông cảm thấy không thể để yên cho tình hình này, aiz, Tiểu Ân là vợ Diệp Hạo a... ” Tề nhi, vào đây ông có chuyện nói với cháu, đi nào, Tiểu Ân, cháu đi lấy gạo cho gà ăn đi, chúng nó đói nãy giờ rồi đây ” Nói xong thì đi liền một mạch vào nhà, tới gần cửa quay lại thúc giục Diệp Tề nhanh lên

” Có dịp lại gặp em , cô bé ” Diệp Tề hiểu ý ông mình, rũ mắt vỗ đầu Nhạc Ân rồi cũng đi theo. Nhạc Ân ngơ ngác nhìn theo Diệp Tề đến lúc khuất dạng.

Diệp Tề và Diệp lão ở trong nhà nói chuyện rất lâu, Nhạc Ân ngồi ở bàn đá cho bày gà ăn đến no nê vẫn chưa thấy hai người kia ra, vừa lúc thấy lão Thôi nãy giờ mất dạng, liền chạy đến chào hỏi

” Lão Thôi, lão thôi đi đâu a ”

Lão Thôi mới đi ra ngoài chuẩn bị đồ cho lễ mừng thọ của Diệp lão, vừa mới xong việc, định qua đây ngồi chơi với hai ông cháu Diệp lão, giờ thấy Nhạc Ân đang đi về hướng mình thì mỉm cười ôn hòa, đợi Nhạc Ân chạy đến mới nói

” Lão Thôi đi mua đồ , ông nội cháu đâu, sao cháu chỉ có một mình ”

” Ông nội nói chuyện với ... với ...” Nhạc Ân ngập ngừng suy nghĩ cái tên của Diệp Tề, chột nhó Diệp lão gọi là ” ông nội nói chuyện với Tề nhi a ”

Tề nhi ??? là ai ??? Lão Thôi suy nghĩ, chợt bật cười hiểu ra, ông biết Diệp Tề đã về nhà

” Người đó là cậu Diệp Tề đúng không, vậy là Tiểu Ân phải gọi là anh đấy , đó là anh trai của chồng cháu a ”

” Anh ” Nhạc Ân thì thào, gật đầu một cái rồi nói ” Được, gọi là anh , gặp sẽ gọi là anh ”

” Ừ, đúng vậy, giờ Tiểu Ân có muốn đi xem vườn hoa không ?” Hiện tại Diệp lão đang bận, vậy ông sẽ chăm sóc Nhạc Ân vậy,

” Ân đi a, đi đi lão Thôi ” Nhạc Ân nghe vườn hoa thì thích thú, nhanh chóng theo chân lão Thôi đi tới vườn hoa.

.....

Nhạc Ân còn mãi ngắm hoa, Diệp Tề từ nhà Diệp lão đi ra, anh ngày lập tức để ý đến bàn đá trong sân, thấy trống rỗng thì hơi khựng lại. sau đó đưa mắt đi khắp nơi để tìm kiếm... mới thấy được bóng dáng Nhạc Ân nhỏ bé đằng xa. Diệp Tề bất giác lại mỉm cười.

” Ngày khác gặp lại em, cô bé thú vị ” Anh thì thầm, bước chân đi về phía nhà chính

28. Chương 28

Diệp Tề hoàn toàn không hề nghĩ rằng ‘ lúc khác gặp lại ’ với Nhạc Ân lại sớm đến thế này. Lúc rời khỏi nhà Diệp lão, Diệp Tề ngay lập tức đến công ty , nhưng chiều tối thì trở về ăn cơm. Bình thường Diệp gia vẫn ăn tại nhà chính, nhưng thời gian gần đây Diệp lão hay ăn riêng, bàn ăn lại tẻ nhạt, Diệp Tề quyết định qua chỗ ông nội mình ăn cơm, anh cứ nghĩ Diệp lão đang ăn cơm một mình mà thôi, nào ngờ ...

Lúc này Diệp Tề đã thay áo quần, quần tây áo sơ mi đơn giản, đứng ngay cửa nhìn vào Diệp lão và Nhạc Ân đang ngồi trên ghế, cả hai không biết anh đã tới, Nhạc Ân thì đang nói chuyện điện thoại

” Andy không ăn cơm sao? Ồ, Andy ăn cơm với chú Trần đi ... nhớ đón Ân sớm đó nha ... Ân biết rồi , Ân nói với ông nội ... Andy phải nhớ đón sớm a ... Hi hi , Ân nhớ rồi mà ... Tạm biệt Andy a ”

” Sao, nó không đến ăn cơm ?” Diệp lão ngồi bên cạnh Nhạc Ân hỏi lại

” Andy nói hôm nay xong việc, chú Trần bắt ở lại ăn cơm, không ăn với Ân, Ân ăn với ông, chút Andy tới đón về thôi ” Nhạc Ân gật đầu tường thuật lại lời của Diệp Hạo

Ăn cơm cái gì, đi nhậu nhẹt thì nói cho rồi , Diệp lão hừ nhẹ khinh thường, rồi quay sang Nhạc Ân tươi cười

” Vậy hai ông cháu ta ăn cơm với nhau, hôm nay ta cho cháu ăn bánh kem thoải mái, khỏi sợ Diệp Hạo cằn nhằn ” Diệp lão tranh thủ cơ hội tiếp tay cho Nhạc Ân

” Thật sao , a ha ha ... ” Nhạc Ân nghe Diệp lão nói, nuốt nước miếng ừng ực, vui vẻ đến mức cười rộ lên

” Có thể cho cháu ăn cùng được không?”

Cả Diệp lão và Nhạc Ân đều quay đầu nhìn người mới nói, phát hiện lại là Diệp Tề, Diệp lão tắc lưỡi, sao cháu ông bữa nay cứ thích xuất hiện đột ngột thế này, nhưng rất vui mừng vì có thêm đứa cháu tới ăn cơm với ông, vội ngoắc Diệp Tề

” Mau vào đây ngồi Tề nhi, đầu bếp sắp nấu xong rồi, cháu đợi một chút ”

” Vâng ” Diệp Tề cũng đã đi đến rất gần rồi, lúc ngồi xuống ghế bên cạnh, Nhạc Ân vẫn nhìn anh chăm chăm

” Em ở lại ăn cơm với ông luôn sao ?” Diệp Tề vừa ngồi xuống đã hỏi Nhạc Ân, anh biết cô nhìn anh

Nhạc Ân chớp chớp mắt mấy cái mới gật đầu, sau đó mỉm cười gọi ...

” Anh ”

Diệp Tề ngạc nhiên, nhưng sau đó nhanh chóng ừ một tiếng, đợi cô nói tiếp

” Lão Thôi bảo rằng phải gọi là anh a ” Nhạc Ân tủm tỉm cười vì mình gọi đúng, mấy cái danh từ xưng hô, Nhạc Ân loạn vô cùng, ai dạy cho thế nào thì gọi thế ấy mà thôi

” Ha ha, đương nhiên, nó là anh của Diệp Hạo thì cũng là anh của cháu mà ” Diệp lão bật cười, đưa tay vỗ vai cô cháu dâu ngây thơ. Diệp Tề vẫn nhìn cô, nhưng anh đang suy nghĩ, hình như, cô bé này không giống người bình thường.

” Ừ, em cứ gọi anh như vậy đi, nhưng tôi nên gọi em thế nào nhỉ ” Anh nghe ông gọi là Tiểu Ân, nhưng đó là tên thân mật, anh không biết xưng hô như vậy được không

” Sao ???” Nhạc Ân chu môi chớp mắt, cô thật sự không hiểu Diệp Tề đang nói gì, may mà có Diệp lão ở đây, Diệp lão lắc đầu, lại cười ha hả, phát tay với Diệp Tề mà nói

” Cháu đừng nói với cái đầu gỗ này những chuyện đó, nó không hiểu đâu . Cháu cứ gọi nó là Tiểu Ân đi, nó chỉ thích người khác gọi là Tiểu Ân thôi” Diệp lão biết được điều này sau những lần ông đem bạn tới đánh cờ với Nhạc Ân, ai gọi gì Nhạc Ân cũng lơ, phải gọi Tiểu Ân mới được.

Diệp Tề mỉm cười, anh có thể hiểu được cô có vấn đề gì rồi, nhưng không hiểu sao, anh lại có hứng thú với bản tính như thế này, phải nói rằng, cô là người đầu tiên thu hút được anh ngay lần đầu gặp mặt. Anh gật đầu với lời nói của Diệp lão rồi lại nhìn Nhạc Ân

” Vậy tôi gọi em là Tiểu Ân ” nói xong anh thấy Nhạc Ân mỉm cười gật đầu, lần đầu tiên anh gọi một người thân mật đến thế này, ánh mắt anh không rời được khuôn mặt cô.

.....

Bàn cơm không có Diệp Hạo, nhưng Nhạc Ân vẫn vui vẻ

” Tiểu Ân, ăn cá đi ” Diệp lão nhận nhiệm vụ của Diệp Hạo khi ăn cơm với Nhạc Ân, đó là gấp thức ăn cho cô, thế là cứ ngồi cả buổi lấy thịt cá, lựa thịt nạc cho Nhạc Ân

” Cho anh ” Nhạc Ân nhai chớp chép, lấy muống xúc một miếng cá Diệp lão mới gấp cho bỏ qua chén Diệp Tề.

Hồi nãy trong khi chờ đợi ăn cơm , Diệp lão có mở thể giới động vật xem, Nhạc Ân thích mấy con vật trong phim vô cùng nhưng lại không hiểu chúng làm vậy là để làm gì, thế là Diệp Tề giải thích cho cô, cô tò mò cái gì anh đều có thể giải thích cái đó, làm cho Nhạc Ân thấy người anh này thật giỏi quá a, vậy nên bây giờ mới thân thiết thế này.

Diệp Tề nhìn miếng cá trong chén, thản nhiên gấp lên ăn . Anh vốn là người sạch sẽ nhưng không hiểu sao lúc này lại không quan tâm đến chuyện ăn thức ăn trong chén người khác, hơn nữa, Nhạc Ân lại dùng cái muống cô đang ăn mà đưa cho anh, anh cũng không hiểu được điều này, tự nhiên mà thân thiết với cô thôi. Nãy giờ cô đưa cho anh 5 miếng cá rồi.

” Ngốc, Tề Nhi nó tự gấp được, cháu không biết quý thành quả của ông hả ” Diệp lão cười cười giả vờ trách Nhạc Ân, Nhạc Ân đưa cá trong chén cho Diệp Tề ông không thấy lạ lùng, bình thường Nhạc Ân ăn không hết đều đưa cho Diệp Hạo mà.

” Ông gấp cho Ân nhiều lắm, Ân ăn không hết ” Nhạc Ân chu môi lên, vì cái miệng đang nhai cơm nên cái môi đang chu cứ chum chim rất đáng yêu

Diệp lão nhìn thấy miệng Nhạc Ân vậy thì bật cười vui vẻ. Diệp Tề đang ăn cũng phải ngừng nhai mà mỉm cười, gấp một miếng cá trên đĩa bỏ vào chén Nhạc Ân

” Cháu trả lại là được chứ gì ?” rồi nhìn Nhạc Ân nói ” Em ăn đi, kéo ông nội trách tôi ”

Nhạc Ân nghe lời xúc miếng cá ăn ngon lành, còn quay sang Diệp lão hếch mũi lên trêu ông, Diệp lão lại giả vờ nhăn mặt, đưa tay kéo mũi cô trách mắng

” Được lắm, mới quen có một ngày mà đã bênh vực đến thế này rồi, con bé làm phản này ”

Nhạc Ân cứ tưởng Diệp lão giận thật, xụ mặt biết lỗi, đưa chén cơm của mình tới trước Diệp Tề

” Anh gấp cho Ân miếng nữa, để Ân cho ông nội ”

Diệp Tề nhìn chén cơm trước mặt, lại nhìn qua Diệp lão, hai ông cháu

nhìn nhau mà cười vui vẻ, bất cứ cô gái nào cũng đều làm nũng, nhưng Nhạc Ân làm nũng, anh không hề thấy phản cảm, vì anh biết đó là bản chất thật của cô .

” Tôi gấp cho em, nhưng em ăn cơm đi, ông nội không ăn nữa đâu ” Diệp Tề gấp cho Nhạc Ân miếng cá, ngăn cản cô trước khi cô kịp xúc cho Diệp lão

” Nhưng ông nội giận a ... ” Nhạc Ân nhìn Diệp lão chớp chớp mắt

” Ha ha, ông giận cái đứa Tề nhi kia, ông giận cháu làm gì, mau mau ăn cơm đi ” Diệp lão thôi không trêu Nhạc Ân nữa, vỗ vai Nhạc Ân bảo cô ăn, đứa cháu ngây thơ này, cái gì cũng tưởng là thật hết

” Thật sao ... ”

” Thật, ăn đi, ông gấp tiếp cho cháu này, ăn đi ”

” Ăn ăn ” Nhạc Ân hài lòng, tiếp tục ăn

Không khí tràn ngập tiếng cười, vô cùng ấm áp, Diệp Tề ăn cơm xong tiếp tục ở lại ngồi chơi Ở một nơi khác, Diệp Hạo bắt đầu lái xe đi đón vợ mình.

.....

Diệp Hạo lái xe đến nơi, vừa bước xuống xe đã nghe thấy tiếng gọi

” Anh , anh đến thăm ông nội sao ? ”

Là Diệp Bảo, còn có Chu Lệ Băng.

Diệp Hạo đóng cửa xe, nhàn nhạt trả lời

” Anh đến đón vợ ”

” Đón chị dâu, vậy chị dâu đang ở với ông sao ” Diệp Bảo cười , lâu nay anh đi sớm về muộn, có khi không ở nhà, không qua thăm Diệp lão nên không biết ” Em ... à , em với Lệ Băng muốn qua thăm ông đây, sắp đến ngày mừng thọ cho ông rồi ” Diệp Bảo nói chuyện thân nhiên, bàn tay đưa lui ôm eo kéo Chu Lệ Băng đến gần mình

Chu Lệ Băng mỉm cười dịu dàng, nhìn Diệp Hạo thân nhiên một tiếng chào anh.

Diệp Hạo gật đầu với Chu Lệ Băng rồi nói với Diệp Bảo ” Chúng ta vào đi ” , nói xong bước đi, Diệp Bảo cũng ôm eo Chu Lệ Băng như vậy đi theo sau. Đến cửa nhà đang mở lớn, Diệp Hạo đột nhiên dừng lại khiến Diệp Bảo và Chu Lệ Băng cũng dừng theo, trong phòng khách, trên chiếc ghế dài , Diệp lão rồi đến Diệp Tề rồi đến Nhạc Ân ngồi cùng với nhau, Diệp lão thì xem tivi, còn Nhạc Ân và Diệp Tề đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Diệp Bảo nhìn phòng khách, lại nhìn Diệp Hạo đang cau mày đứng tại chỗ, nhếch miệng , bàn tay nhanh chóng buông eo Chu Lệ Băng, đi vào phòng khách,

” Ông nội, cháu đến rồi đây ” nói xong ngồi xuống vị trí bên cạnh Nhạc Ân ” Chị dâu, lần đầu tiên chị em ta gặp nhau, em ngồi đây với chị được không ? ” Không chào Diệp Tề , cũng không nhìn Diệp lão, bỏ rơi Chu Lệ Băng, làm ngơ với ánh mắt Diệp Hạo đang chuyển qua mình, chỉ nhìn Nhạc Ân cười toe toét

” Ó ..” Nhạc Ân chớp chớp mắt nhìn người lạ đang ngồi bên cạnh mình, lại nghe Diệp Tề bên cạnh nói

” Đã lâu không gặp, Diệp Hạo ”

” Andy ...” Nhạc Ân nhanh chóng đứng lên, quay đầu nhìn ra cửa, thấy Diệp Hạo thì ngoắc tay vui mừng ” Andy, mau vào đây, mau vào đây ngồi chơi với anh này ”

Anh ?? Diệp Hạo cau mày ... cũng không đi ra đón mình nữa chứ , Diệp Hạo nhếch miệng đi vào bên trong, không trả lời lại Diệp Tề, Chu Lệ Băng đứng sau lưng Diệp Hạo cúi đầu cắn môi đi vào theo.

” Chị dâu, em chào chị mà chị không nói gì, chị khinh thường em đúng không ” Diệp Bảo bám chặt chỗ ngồi bên cạnh Nhạc Ân, không có ý nhường Diệp Hạo, mặt mày ủ dột, giọng nói rầu rĩ

Nhạc Ân thấy Diệp Hạo đi vào rồi, nhìn người bên cạnh mình, nhận ra người đó đang thất vọng, theo thói quen nhìn Diệp Hạo cầu cứu, nhưng Diệp Hạo chỉ ngồi xuống một chiếc ghế khác gần Diệp lão rồi hoàn toàn im lặng, không nhìn cô.

” Chào hỏi đằng hoàng đi Diệp Bảo ” Diệp Tề muốn đứng dậy nhường chỗ cho Diệp Hạo, nhưng thấy Diệp Hạo một đường tới chỗ khác ngồi, đành ngồi lại chỗ cũ. Thấy Nhạc Ân ngơ ngác thì hiểu được cô không biết Diệp Bảo ” Tiểu Ân, đó là em của tôi và Diệp Hạo, em gọi nó là Diệp Bảo đi ”

” Ô, là em của anh?” Nhạc Ân quay đầu sang Diệp Tề hỏi lại, thấy anh gật đầu mới quay sang Diệp Bảo chu môi nói, vẫn còn cảm giác xa cách ” Chào Diệp Bảo a ”

” Ha ha, hôm nay em mới gặp được chị dâu, mong chị dâu không trách em vì em chưa đi thăm chị được ”

” Hả ...? ... không, không trách?” Nhạc Ân ngơ ngác, không theo kịp Diệp Bảo đang nói gì

” Em ấy không hiểu cậu nói gì đâu ” Diệp Tề nhìn khuôn mặt ngu ngơ của Nhạc Ân bật cười giải thích cho Diệp Bảo biết, dù anh cũng chỉ mới biết cô vốn ngu ngơ ngày hôm nay thôi.

” À à ... ” Diệp Bảo gật gù, anh quên mất chị dâu này mắc bệnh tự kỉ, chỉ tại lúc đầu anh thấy cô không giống người mắc bệnh, giờ thì thấy rồi ” Hồi nãy chị dâu nói chuyện gì mà vui vẻ vậy, cho em nói với?” Diệp Bảo nói câu này xong thì liếc qua Diệp Hạo

” Nói chuyện ??” Nhạc Ân khó hiểu

” Chị dâu nói chuyện với anh hai của em, hồi nãy đó ” Diệp Bảo không phiền vì cô chỉ đùa khờ khạo, vẫn tiếp tục nói chuyện, chỉ là giọng nói như đang nói chuyện với con nít

” Anh hai là ai, Ân đâu nói chuyện với Anh hai ” Nhạc Ân cau mày lắc đầu, miệng mím lại suy tư, Diệp Bảo này nói chuyện khó hiểu quá

Diệp Bảo ghen hòng vì mắc cười, chị dâu nhỏ này, dù ngốc nhưng đáng yêu quá đi, vẫn nói tiếp

” Là anh này ” Diệp Bảo đưa ngón cái chỉ qua Diệp Tề

” A, là anh a, đó không phải anh hai, sai rồi, phải gọi là anh ”

” Ồ, rồi, em gọi là anh, vậy chị dâu nói chuyện gì với anh vậy ”

” Kia kìa ” Nhạc Ân héch mặt chỉ tay về cái tivi lại chiếu về thế giới động vật ” Anh giỏi lắm nha, biết rất nhiều, cái gì cũng biết ” Nhạc Ân hai mắt sáng long lanh kể công dùm Diệp Tề, nhưng đúng là vậy, chẳng có gì Diệp Tề không giải thích được, Diệp lão đôi khi còn bó tay cơ mà.

” Vậy sao” Diệp Bảo nén cười đến không chịu nổi, khóe miệng cứ nhếch nhếch, lại liếc Diệp Hạo, thấy Diệp Hạo nhìn tivi không nói gì thì nhếch miệng thú vị, đến khi đưa mắt về lại thì thấy Diệp Tề đang liếc anh cảnh cáo, mới giả vờ nghiêm chỉnh lại, tiếp tục hỏi chuyện Nhạc Ân

” Anh hai .. à .. anh giỏi lắm sao, giỏi chuyện gì ”

” Chuyện gì cũng giỏi hết ” Nhạc Ân nói xong chu môi nhìn Diệp Tề hâm mộ, thấy Diệp Tề mỉm cười mới quay sang Diệp Bảo lúc lắc đầu mà cười

Cái mặt dễ thương quá... Diệp Bảo cắn răng ngăn tiếng cười, anh biết Diệp lão đang tùy ý anh, nên càng làm tới

” Về mấy con sư tử kia ư, em cũng biết đấy, chị dâu hỏi gì em trả lời dùm cho, anh hai .. à... anh biết, em cũng biết mà ”

” Sao, Diệp Bảo cũng biết ư, ồ, vậy nói xem, sao con sư tử lại nằm dưới đất, mà con báo lại nằm trên cây ”

” Là vì ... ” Diệp Bảo bắt giắc trăn trối, vì vốn là như vậy chứ sao, bắt chợt liếc Diệp Tề đang nhin cười, Diệp Bảo muốn há miệng nói mà chẳng biết nói cái gì, anh qua loa ” Vì con báo nó trèo cây được, con sư tử thì không ”

Nào ngờ, Nhạc Ân ồ lên một tiếng, mắt nhìn Diệp Bảo cũng sáng long lanh ” Diệp Bảo giỏi a, cái này cũng biết được, Ân không biết, anh mới chỉ cho Ân đó ”

“ ... ”

” Còn nữa nha, sao con chim không có tay a ?” Nhạc Ân thấy Diệp Bảo thú vị, đeo bám Diệp Bảo hỏi tiếp

” A ha ha vì nó có cánh mà ”

” Oa, đúng rồi nha, Diệp Bảo thật giỏi, Ân cũng không biết, là anh nói đó , vậy ... vậy ”

“....” Diệp bảo thấy Nhạc Ân ngập ngừng, chớp chớp mắt chờ đợi muốn đau tim, anh may mắn trả lời đúng được hai câu rồi

” A , vậy sao con chim không sinh con như con sư tử kia ?”

” ... vì nó đẻ trứng ”

”Ồ, thật giỏi, thật giỏi, Diệp Bảo giỏi lắm a”

“....” “...” “....” , căn phòng có ba người có cảm xúc vì Nhạc Ân, Diệp lão vốn nghe Nhạc Ân hỏi Diệp Tề hỏi này, giờ không lạ nữa, chỉ là tiếp tục cười không thở nổi, Diệp Tề cũng vậy, cũng thọ giáo qua Nhạc Ân rồi, nhưng khi nghe lại từ Diệp Bảo, cũng bật cười, thuận tay vỗ đầu Nhạc Ân ngốc nghếch , Diệp Bảo thì khỏi nói, câu hỏi của Nhạc Ân có quy luật trả lời rất đơn giản, vậy mà anh vẫn rất hào hứng đợi cô hỏi từng câu, anh trả lời từng câu, cả hai người, người thì nhú mày suy nghĩ những câu hỏi, người thì thông thả nhấp trà chờ được hỏi rồi trả lời..... chỉ có hai người bị bỏ rơi , ngoại trừ Nhạc Ân khờ khạo là thật sự quên mất hai người đó, còn lại ba ông cháu đang cười vui vẻ kia là cố ý .

Chu Lệ Băng ngồi một ghế khác, gần bên Diệp Bảo, tất nhiên là đối mặt với Diệp Hạo. Nãy giờ, cô vẫn im lặng lắng nghe Diệp Bảo và Nhạc Ân nói chuyện, không lên tiếng, mà cũng không có cơ hội lên tiếng, cả căn phòng bây giờ, trung tâm nằm ở Nhạc Ân. Chu Lệ Băng đưa mắt nhìn Diệp Hạo, thấy anh cũng im lặng không lên tiếng, chỉ dán mắt vào tivi, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ thần sắc nào, mặc kệ vợ mình tám chuyện, hình như lúc vào đây, anh cũng không nói một câu nào với cô ta . Bất giác Chu Lệ Băng nhớ lại hồi nãy chào anh mà anh chỉ lạnh nhạt gật đầu, lẽ nào là anh đang giận cô ? Nghĩ ngang đây, Chu Lệ Băng lại nhìn qua Diệp Bảo đang nói chuyện say sưa với người con gái kia, cô rũ mắt cúi đầu, rằng cũng khế căn bên trong môi mình.

Hồi nãy Diệp Bảo vừa về đến nhà là định qua thăm Diệp lão ngay, cô xin đi cùng anh, một phần là muốn ở bên cạnh Diệp Bảo, lâu nay cô và Diệp Bảo quá xa cách, một phần là lấy lòng Diệp lão, cô càng xuất hiện trước mặt người lớn trong nhà nhiều, càng khẳng định vị trí vợ của Diệp Bảo chắc chắn. Cô đã biết có thể gặp Diệp Hạo ở đây, nhưng vẫn phải đi thôi, Diệp Hạo có giận hay gì đi nữa, cô cũng không thể không làm thế này, cơ hội ở bên Diệp Bảo rất ít.

Vậy mà, giờ đây, cô chỉ là kẻ thừa thãi, Diệp Bảo và Diệp lão chỉ ham cười nói với Nhạc Ân, ngay cả người anh chồng tài giỏi kia cũng vậy, cô từng nghe nói Diệp Tề tính tình cứng nhắc và lạnh lùng chẳng khác gì Diệp Thiên Minh cha chồng cô, giờ thì sao, cái người lạnh lùng tuấn tú đó, gặp cô cũng chỉ gật đầu một cái xem như chào hỏi, vậy mà có thể thân thiết với Nhạc Ân đến như vậy. Tại sao, cô đi đến đâu cũng là người thừa thãi thế này ... Chu Lệ Băng chua xót, cố gắng hít sâu một hơi để thả lỏng, nhưng rồi tiếng nói Nhạc Ân và Diệp Bảo vẫn vang vọng bên tai, trong lòng cô chợt thấy căm ghét.

” Cháu về đây, tối rồi ” Diệp Hạo đột nhiên đứng dậy, nói với Diệp lão rồi nhìn qua Nhạc Ân ” Về thôi ”

” A, ở lại thêm chút nữa đi ” Nhạc Ân ngẩng đầu nói nhanh với Diệp Hạo, rồi lẹ quay qua tiếp tục nói chuyện với Diệp Bảo

” Về thôi, tối rồi ” Diệp Hạo nhàn nhạt nói, giọng nói đột nhiên không hàm chứa bất cứ cảm xúc nào, không nhìn ra là anh đang có tâm trạng gì

” Andy, về rồi sao ” Nhạc Ân buồn bã, xụ mặt nhìn qua Diệp Bảo, lại nhìn Diệp Tề lưu luyến, nhưng thấy Diệp Hạo vẫn đứng đó đợi cô thì đành đứng dậy ra về

” Tạm biệt ông nội, tạm biệt anh, tạm biệt Diệp Bảo nha ” Nhạc Ân nhoẻn miệng cười tươi chào một lượt ba người mới đi tới với Diệp Hạo

” Anh chị về cẩn thận ” Diệp Bảo vòng tay trước ngực, tạm biệt cả hai nhưng cứ nhìn chăm chăm Diệp Hạo, mắt nheo lại như cố tìm một thứ gì đó trên người Diệp Hạo.

Diệp Tề thì lại nhìn Nhạc Ân mỉm cười ” Hai người về cẩn thận ”

Diệp Hạo đợi Nhạc Ân đến bên cạnh mình rồi gật đầu với Diệp Tề và Diệp Bảo, xong quay người đi ra cửa, Nhạc Ân đi theo vẫn còn cố nói với câu cuối

” Anh, mai gặp anh nha, Diệp Bảo nữa, mai đến đây nói chuyện với Ân , nhớ nha ” nói xong thì chạy theo Diệp Hạo, vẫn còn nghe sau lưng Diệp Bảo từ đồng ý với mình.

.....

” Cháu cũng phải về làm việc, cháu chào ông ” Xe Diệp Hạo vừa rời khỏi, Diệp Tề cũng đứng dậy chào Diệp lão

Diệp lão đưa mắt nhìn Diệp Tề gật đầu, ở với ông cả buổi tối như thế này là chuyện hiếm thấy lắm rồi, Diệp Tề thấy Diệp lão gật đầu thì đi qua chỗ Diệp Bảo để ra khỏi ghế, lúc đi ngang, anh đưa tay vỗ đầu Diệp Bảo

” Đừng đùa với Diệp Hạo, mấy lần ném mùi chưa chừa hay sao ”

Diệp Bảo đang ngồi vòng tay vòng chân nhìn băng quơ cái tivi, thấy vậy thì chỉ nhếch miệng cười mà không trả lời Diệp Tề.

Diệp Tề đi một lúc, căn phòng khách rộng lớn chỉ có 3 người, Diệp Bảo và Diệp lão xem tivi, còn Chu Lệ Băng cúi đầu ngồi im.

” Về đi, thăm ông vậy cũng đủ rồi đó ” Diệp lão mắt vẫn nhìn tivi, chỉ lên tiếng

” Cháu không qua thì ông bảo cháu bắt hiểu, cháu qua thì ông lại đuổi cháu đi ” Diệp Bảo cũng vậy, mắt hơi nheo không rời tivi, đầu hơi ngửa ra sau, thần nhiên đáp lại

Diệp lão chậm rãi đưa mắt nhìn qua Diệp Bảo ” Hừ, không có trò vui sao cháu lại qua đây hả đồ lẻo mép, về đi, đến giờ ông ngồi thiền, có giỏi thì mai và mốt ở nhà cả ngày nói chuyện với ông ”

” Ha ha .. ” Diệp Bảo lúc này bỗng dưng cười to, cười đến không ngừng lại được ” Mặt anh Hạo thật thú vị a ... ha ha ... chị dâu cũng rất đáng yêu ... ha ha ...”

Diệp lão lắc đầu thở dài với cháu, đứng lên muốn đi lên lầu, mặc kệ nó điên khùng, bất chợt ông khựng lại, quay người nhìn Diệp Bảo ai oán nói

” Cái thằng, nó mà giận không đem Tiểu Ân đến đây nữa thì làm sao hả, tại cháu cả đấy, ta nói trước, nó mà không đem Tiểu Ân đến đây, ta sẽ giận cháu đấy ” Nói xong tức tối đi lên lầu, hồi nãy ông biết Diệp Bảo là cố ý, nhưng chính ông cũng muốn xem Diệp Hạo ghen có như lời thím Trương nói hay không, ai mà ngờ tới lỗ như Diệp Hạo nó không mang Tiểu Ân đến nữa a.

Diệp Bảo nghe Diệp lão ai oán, hừ mũi với ông, sao lại trách anh a, chính ông nội cũng có phần mà.

Lúc này, trên một chiếc xe đang đi về nhà, rộn rã tiếng nói của một người

” Andy, anh giỏi lắm nha, đánh cờ hơn Ân luôn đó ”

” ...ừ ...”

” Sau đó Ân lại đánh thắng anh, he he , Ân giỏi không ?”

“ ... ừ ...”

” Nhưng rồi, lại thua a, a, sau đó Ân lại thắng, vậy là không thua không thắng nhỉ, đúng không Andy ?”

“ .. ừ ...”

” Anh gấp cá cho Ân nữa đó, ông nội cũng gấp nhiều lắm , ăn không hết ”

” ... ừ...”

” Oa, Diệp Bảo cũng rất vui, Andy, anh với Diệp Bảo, ai cũng rất vui ”

” ... ừ ...”

” Oa, đẹp trai nữa a !!! ” câu này là học của Tiểu Hoa, dù nói nhưng không hiểu là đang nói gì, chỉ đơn giản là Tiểu Hoa lúc nhìn mấy anh trên tivi thì hay cảm thán như vậy

” ... ”

” Andy, hôm nay rất vui, vui lắm”

.....

Về đến nhà, Diệp Hạo lặng lẽ đi mở cửa nhà, bật điện rồi mới mở cửa xe cho Nhạc Ân, chỉ là không còn cầm tay cô đi vào như thường ngày, nhưng Nhạc Ân đang còn vui vẻ không hề nhận ra sự khác lạ.

Vào nhà, Diệp Hạo vẫn làm những chuyện mà hàng ngày anh vẫn làm, đem thức ăn cho con Gấu, Nhạc Ân ngồi nhìn con Gấu ăn, vừa chỉ chỗ nó vừa nói chuyện với Diệp Hạo, Diệp Hạo vẫn cứ ừ và ừ và ừ

Đi tắm, Diệp Hạo pha nước tắm, lấy áo quần cho Nhạc Ân xong rồi đi qua phòng mình, Nhạc Ân nhìn con Gấu ăn xong thì vào tắm mọi chuyện vẫn bình thường. Cho đến lúc Nhạc Ân tắm xong thì không thấy Diệp Hạo trong phòng mình, mới sang phòng anh tìm

” Andy, làm việc sao ??” Nhạc Ân đẩy cửa phòng Diệp Hạo, thấy anh đang ngồi trước máy tính

” Ừ ” Diệp Hạo mắt không rời màn hình, chỉ lên tiếng trả lời

Nhạc Ân gật đầu đã biết, ngày thường Diệp Hạo vẫn hay ngồi làm việc, chỉ là ôm laptop ngồi bên phòng Nhạc Ân, hôm nào phải vẽ với phức tạp, cần đến máy vi tính anh mới sang đây, những lúc thế này, Nhạc Ân lại ngủ ở phòng anh. Quả vậy, Nhạc Ân lững thững đi vào phòng rồi ngồi lên giường nhìn Diệp Hạo làm việc, ngồi một lúc thấy buồn ngủ thì nằm xuống ngủ mất.

Bàn tay cầm con chuột của Diệp Hạo bất giác ngừng cử động, lúc Nhạc Ân nằm xuống anh có biết, giờ chắc cô đã ngủ. Diệp Hạo đưa mắt nhìn qua Nhạc Ân đang nằm trên giường, nhìn cô chăm chú, khuôn mặt vẫn không một biểu tình như vậy. Một lúc thật lâu sau, Diệp Hạo đứng lên đi đến bên giường, kéo chăn đắp cho cô rồi đi ra khỏi phòng.

.....

Đêm hôm nay thật dài, căn phòng khách mờ mờ ánh sáng của bóng đèn ngủ, Diệp Hạo ngồi trên ghế sofa đang uống rượu, chai rượu cạn dần, người uống rượu lại không thể say ... chỉ có khuôn mặt vô cảm và đôi mắt trống rỗng đang nhìn vô định trước mắt... ngày mai là chủ nhật

Nhạc Ân ngủ một mạch đến sáng, mơ màng mở mắt nhìn sang bên cạnh, thấy không có Diệp Hạo, chắc Andy đã dậy rồi, Nhạc Ân chớp chớp mắt cho tỉnh táo rồi suy nghĩ, nghĩ ngợi một chút đứng dậy về phòng mình

” Andy , sao Andy ở nhà, Andy không đi làm sao ??” Nhạc Ân mở to mắt kinh ngạc khi thấy Diệp Hạo đang ngồi xem tivi

Diệp Hạo đưa mắt qua nhìn Nhạc Ân, nhàn nhạt trả lời

” Ừ, không đi làm ”

” A, hôm nay là chủ nhật ” Diệp Hạo vừa trả lời là Nhạc Ân nhớ ra , vui mừng chạy đến ôm tay Diệp Hạo, cô tíu tít ” Andy, hôm nay qua ông sớm đi, Andy, ông còn bảo thứ hai cũng đến sớm với ông, là sinh nhật ông đó, Andy, chúng ta qua ông chơi vui hơn, Andy ”

” Em muốn qua đó bây giờ ” Diệp Hạo nhìn chằm chằm Nhạc Ân, bất ngờ thốt ra một câu

” Ừm, muốn , muốn, Andy đi với Ân, qua đó có anh và Diệp Bảo nữa a, Andy qua a ”

” Vào thay áo quần đi ” Diệp Hạo quay đầu nhếch miệng cười nhạt, không hiểu anh đang cười vì điều gì nhưng nụ cười thật mỉa mai, Nhạc Ân chỉ ham vui, thấy Diệp Hạo đồng ý thì nhanh chóng đi vào phòng mình. Chỉ còn Diệp Hạo ngồi đó với đôi mắt mệt mỏi vô hồn, đêm qua anh không hề ngủ.

.....

Diệp Hạo lái xe đưa Nhạc Ân đến nhà Diệp lão thì đi mất, anh chỉ nói với Nhạc Ân là anh có việc bận, Nhạc Ân cũng không quan tâm, dù sao bình thường anh đưa đến là đi luôn mà, chạy nhanh vào nhà gọi Diệp lão, Diệp lão đang ngồi uống trà sáng bất ngờ khi thấy Nhạc Ân suýt tí nữa vút luôn chén trà, ông cứ tưởng Diệp Hạo không đưa Nhạc Ân đến nữa, ai ngờ hôm nay lại đưa đến sớm thế này, và lại Nhạc Ân đang vui vẻ hớn hở, chứng tỏ đêm hôm qua không có chuyện gì sau khi hai vợ chồng về nhà.

Nhạc Ân đến sớm hơn thường lệ, nhưng cũng không phải không có việc để làm, dù vậy hôm nay Diệp Tề và Diệp Bảo đã đi làm, và lại cả nhà đang bận rộn tổ chức tiệc mừng thọ cho Diệp lão vào ngày mai, nên vẫn chỉ hai ông cháu ngồi nói chuyện đánh cờ với nhau mà thôi.

Đến trưa, Diệp Hạo vẫn không quay lại, Nhạc Ân ăn cơm trưa với Diệp lão mới bắt đầu nhớ tới anh, lúc này trong lòng mới cảm thấy nao nao.

"Tiểu Ân, thức ăn không ngon sao cháu" Diệp lão nhìn khuôn mặt ủ rũ của Nhạc Ân lo lắng

"Không ..." Nhạc Ân buồn bã trả lời

"Vậy sao, để ông gọi người làm món khác" Diệp lão sốt sắng cả lên

"Không a, không phải không ngon" Nhạc Ân chu môi, trên mặt lại thêm vẻ chán nản

"Vậy thì sao?" Diệp lão nhíu mày cố hỏi

"Andy đi đâu a..." Nhạc Ân lúc này mới ngẩng đầu nhìn Diệp lão mếu máo hỏi

"Ha ha, không phải nó bảo với cháu là đi có việc sao" Diệp lão bật cười, cháu dâu ông là nhớ chồng mà buồn" Nếu vậy cháu gọi điện thoại hỏi nó xem sao"

"Ô, Ân quên mất..." Nhạc Ân nhận ra còn có cái điện thoại, vậy là bỏ muống xuống bàn, vui vẻ lôi cái điện thoại ra bấm số Diệp Hạo, vui vẻ đưa lên tai nghe, và cau mày khi không có ai bắt máy

"Sao vậy, sao vậy, nó không bắt máy" Diệp lão nhướn người qua nhìn điện thoại trên tay Nhạc Ân, thấy cô không trả lời mà bấm lại số Diệp Hạo rồi gọi lại

"Andy không bắt máy a" Nhạc Ân nhìn cái điện thoại đã ngắt kết nối rồi lại nhìn Diệp lão, giọng nói càng thêm buồn bã.

"Sao thế nhỉ, cái thằng quỷ này" Diệp lão cũng cau mày, lấy điện thoại của ông ra gọi thử, đúng là không nghe máy, nhìn qua thấy Nhạc Ân đang thất thần thì vội tươi cười an ủi" Tiểu Ân a, nó chắc đang bận việc gì đó rồi, nên mới không nghe máy, cháu ăn cơm đi, chút nữa ông dẫn cháu ra ngoài chơi, có chịu không"

Nhạc Ân đưa mắt sang nhìn Diệp lão, lại nhìn màn hình điện thoại của mình, không nói chuyện, Diệp lão càng lo lắng

"Tiểu Ân, nó đang bận việc thật rồi đó, Diệp Hạo có khi nào mà không bắt điện thoại của cháu chưa nào, khẳng định là do bận việc mà... ai, hôm nay người ta chở cá chép về thả trong hồ, ta đưa cháu đến xem nhé, thú vị lắm"

"Cá..." Nhạc Ân nghe Diệp lão nói cũng có lý, Diệp Hạo bận việc lắm mới không nghe máy của cô, anh cũng không nghe máy của Diệp lão mà, rồi lại nghe Diệp lão nhắc đến cá, cô chỉ thấy cá thím Trương mua về nấu ăn, chưa thấy cá chép thả trong hồ bao giờ. Vậy là Nhạc Ân thở dài một hơi, quay sang Diệp lão chu môi nói" Đi xem cá"

"Ha ha, được, được, ông đưa cháu đi liền, khoan, ăn hết cơm đã nào"

"Ăn hết, đi xem cá"

"Ừ, ha ha"

.....

Đến chiều thì Diệp lão gọi được cho Diệp Hạo, lúc đó ông và Nhạc Ân đã đi xem cá xong rồi, hai ông cháu đang xem tivi, Nhạc Ân thấy Diệp lão gọi được cho Diệp Hạo thì ngay lập tức ghé tai tới nghe

"Cháu có đến ăn cơm không?" Diệp lão quay qua mỉm cười với Nhạc Ân rồi hỏi Diệp Hạo

” Không, cháu bận việc, tối cháu đến đón cô ấy ” giọng Diệp Hạo qua điện thoại không mặn không nhạt

” Andy, nhớ đến đón Ân sớm nha ” Nhạc Ân nghe thấy giọng Diệp Hạo, mừng rỡ la lên, đúng mà, Andy đúng là bận làm việc rồi.

Diệp Hạo bên kia điện thoại lại ừ, rồi nói với Diệp lão

” Vậy thôi, cháu cúp máy đây ” , đợi Diệp lão đồng ý thì anh cũng cúp máy

....

” Andy là đi làm nha ” Nhạc Ân cười vui vẻ, xúc một miếng bánh kem thật to, hài lòng mà nuốt.

” Ừ, Tiểu Ân hết buồn rồi đúng không, ăn nhiều vào ” Diệp lão yêu thương vuốt tóc cháu dâu, nhưng đôi mắt lại đắm chiêu, ông không phải là kẻ khờ khạo như cháu, mà chính là một người lão luyện, ông nhận ra giọng nói của Diệp Hạo rất kì lạ, không có một chút sắc thái nào trong đó, aiz, thà giọng anh có gì đó cho ông đoán, đằng này ông không tài nào đoán ra Diệp Hạo đang như thế nào mới đáng ngại chứ.

” Ông nội, anh và Diệp Bảo đâu? ” Nhạc Ân vừa ăn vừa hỏi, cả ngày hôm nay cô không thấy hai người đó, cứ liên tục hỏi

” Tụi nó cũng đi làm, hôm nay chắc không gặp được ”

” Ồ ...” tiếng ồ buồn bã

” Không sao, ngày mai tất cả đều ở nhà, cháu cũng phải đến đây nữa ” Diệp lão cười hề hề an ủi Nhạc Ân

” Ân biết, mai là sinh nhật ông nội nha ” Nhạc Ân nhìn Diệp lão tủm tỉm cười

” Ha ha, mai Tiểu Ân tặng quà gì cho ông không ?”

” Tặng quà ??”

” Ừ, sinh nhật ông thì ông được nhận quà, còn Tiểu Ân phải tặng cho ông, sau này đến ngày sinh nhật Tiểu Ân, ông lại tặng quà cho cháu ”

” A, thật sao ... ông nội, vậy là sinh nhật Andy, Ân phải tặng quà cho Andy đúng không ?”

” Ha ha, đúng thế ”

” Oa, nhưng không thấy sinh nhật Andy đâu a ”

” Ha ha, sinh nhật nó sắp đến đây ”

” Sao?? sắp đến, là khi nào ông nội ”

” Ừ, nó sinh vào mùa đông, tháng 11, giờ là tháng 10 rồi, 20 ngày nữa thôi ” Diệp lão nhíu mày nhớ lại sinh nhật của Diệp Hạo, ông chỉ có ba đứa cháu, ai ông cũng nhớ ngày sinh tháng đẻ

” 20 ngày nữa ... ” Nhạc Ân lẩm bẩm, chợt mỉm cười , 20 ngày nữa là sinh nhật Andy rồi, phải có quà tặng a ...

” Diệp Hạo, có chuyện gì sao ?” Trần thúc mang theo một hộp cơm đang kéo cửa đi vào

” Cám ơn chú ” Diệp Hạo mắt không rời màn hình máy tính, nhận hộp cơm rồi để một bên, chống lên trên một cái hộp khác.

” Ăn đi đã rồi làm tiếp, mà không, về nhà đi, cũng tối rồi mà ” Trần thúc ngồi một bên, nhíu mày nhìn Diệp Hạo.

...

” A Hạo, cậu lại thế rồi, anh em với nhau mà cậu cứ giữ trong lòng vậy sao ??” Trần thúc thở dài vô vọng, cả ngày hôm nay Diệp Hạo trở về thời kì tầm tối trước kia, hôm nay là ngày nghỉ mà cậu ta đi làm, nếu không phải lúc chiều ông chạy xe ngang qua đây, theo thói quen nhìn vào cửa văn phòng của mình, thì ông

cũng không nhận ra cửa không có khóa ngoài. Vậy là nhanh chóng dừng xe, nhanh chóng chạy tới xem xét, ông biết không phải là trộm, nhưng cũng không ngờ được Diệp Hạo đang ở đây, lại đang làm việc.

Trần thúc nhìn màn hình máy tính, nhìn bản thiết kế sơ bộ đã sắp hoàn thành thì nuốt nước miếng cảm khái, Diệp Hạo quả thật là yêu quái a, trong vòng một ngày mà làm được thể này thì chỉ có thể dùng từ yêu quái đó thôi, nhưng vì nguyên do gì mà cậu ta lại bán mạng ở đây thể này, lại còn .. Trần thúc nhìn hai hộp cơm một mới một cũ, hộp cũ còn y nguyên sợi dây buộc lại lúc mới mua, cậu ta nhìn đối cả ngày aa.

Không muốn nói nữa, Trần thúc đứng dậy vỗ vỗ vai Diệp Hạo rồi ra về, ông có ở đây thêm cũng vô dụng, ông quá biết rõ tính anh, không nói thì không ai cạy miệng nổi. Giờ thì chỉ còn cách khai thác Tiểu Hoa, à, là vì Tiểu Hoa sẽ khai thác Nhạc Ân, và vì chỉ có Nhạc Ân mới là nguyên nhân khiến Diệp Hạo thể này, chắc chắn là vậy rồi, tiếng cửa khép lại, Trần thúc đã đi về.

.....

Ngày xưa, mỗi khi có chuyện anh lại im lặng, mà không phải, không có chuyện gì, anh cũng im lặng, đó chính là thói quen của anh. Mẹ anh từng nói, từ nhỏ lúc sinh ra anh đã im lặng, lúc đó các bác sĩ đánh vào bụng anh để anh khóc cũng vô dụng, mọi người hoảng sợ nhưng sờ vào mũi vẫn thấy anh thở đều đều, ai ai cũng té ngã vì bất ngờ. Sau đó anh lớn dần cũng trong im lặng, không khóc nháo, không nói ê a, đến lúc cần thì biết nói, biết gọi mẹ, vậy thôi. Rồi lớn dần, anh chỉ có thói quen làm mà không nói, lẳng lặng làm, lẳng lặng thể hiện tình cảm với mẹ bằng hành động, có vậy mẹ anh mới luôn trêu đùa chọc cho anh nói. Lớn hơn nữa, anh có nói nhiều hơn một chút, vì anh phải giao thiệp nhiều, nhưng hầu hết, nói nhiều của anh không bằng người ta cố gắng nói. Anh im lặng, anh không nói, không ai có thể bắt anh nói, cũng không ai để anh muốn nói. Vậy mà ...

Gặp cô, anh nói và nói, chỉ sợ những tháng ngày bên cô anh nói còn nhiều hơn 26 năm cuộc đời anh đã trải qua gộp lại. Chỉ cần ở bên cô, anh buộc phải nói, anh thích nói, có lẽ, chưa có lúc nào anh nghĩ rằng mình có thể đột nhiên không thích nói chuyện với cô như ngày hôm nay.

Phải, trong lòng anh, kể từ hôm qua, đã có cái gì đó thay đổi, vì điều gì, anh cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng, anh muốn xung quanh mình im lặng.

8h tối, Diệp Hạo rời văn phòng Trần thúc đi đón Nhạc Ân, nhưng đến nơi anh lại không vào nhà ngay lập tức, lẳng lặng đỗ xe ở cách xa sân Trần thúc, Diệp Hạo đi vào vườn hoa ngồi một mình, vườn hoa có đèn, nhưng đêm tối, con đường vào nhà Diệp lão cũng ít ai đi xe vào, cứ tưởng sẽ không ai thấy anh.

” Anh ” một giọng nói êm dịu vang lên sau lưng, Diệp Hạo đang ngồi im bỗng mở to mắt

” Anh đến đón cô ấy sao ? ” Chu Lệ Băng thấy Diệp Hạo không lên tiếng cũng không quay đầu, cúi đầu tủi thân hỏi

Diệp Hạo nghe Chu Lệ Băng hỏi, chỉ rừ mắt xuống, vẫn im lặng

” Anh, anh nói gì đi ” Chu Lệ Băng vô lực năn nỉ, mắt cũng rơm rớm.

Hôm qua Diệp Bảo về nhà là vào phòng riêng, thậm chí anh cũng không nhìn lại cô đang đi phía sau một cái nào. Sáng sớm lại đi làm, đến giờ cũng không thấy về, cả ngày hôm nay, cả nhà Diệp gia trên dưới đều bận bịu cho tiệc mừng thọ của Diệp lão, cô cũng được coi là dâu nhưng không một ai đoán hoài, lúc buồn bã chán chường cô vô định đi về phía này, thế mà lại nhìn thấy xe anh, cô đi tìm

” Anh , đừng im lặng vậy mà” Uất ức những ngày ở đây dồn nén, Diệp Hạo lại không nói gì, Chu Lệ Băng nhìn không được nữa nhào tới ôm lấy sau lưng Diệp Hạo, nghẹn ngào rơi nước mắt, nhưng vẫn cắn răng không khóc thành tiếng, cô vẫn sợ người khác biết được

” Anh, em rất nhớ anh ... anh có biết không ... ở đây thật lạnh lẽo ... anh , em ước gì được trở về những ngày tháng còn có anh ... Diệp Hạo, anh nói gì đi , nói với em một lời thôi Diệp Hạo, anh giận em ư ... đừng giận em.... cha mẹ em bắt ép ... Diệp Hạo ... ” Chu Lệ Băng vô lực thì thào, cả người mệt mỏi cứ ôm chặt lấy Diệp Hạo như vậy, Diệp Hạo vẫn im lặng, nhưng ... cũng không đẩy cô ra. Anh không biết, đêm nay, vườn hoa không chỉ có hai người

” Tiểu Ân, sao không trả lời , Tiểu Ân , Tiểu Ân ” tiếng Tiểu Hoa vang lên trên loa điện thoại của Nhạc Ân, Nhạc Ân giật mình vội vã chạy ngược lại về sân nhà Diệp lão, không dám nhìn cảnh tượng kì lạ trước mắt, cô không nghe hai người đó nói gì, nhưng cô nhận ra được bóng lưng người đàn ông trước khi cô gái kia ôm lấy rất giống Diệp Hạo.

” Tiểu Ân, sao vậy, aaaaaaaa, Tiểu Ân, bạn mà không trả lời là mai mình không đến chơi với bạn nữa ” giọng Tiểu Hoa bực mình

” Tiểu Hoa ” Lúc này Nhạc Ân đã quay về cái ghế đá quen thuộc trong sân Diệp lão, thì thào gọi

” Đã nói chuyện rồi sao , bạn đi đâu hả, đúng không ?” Hồi nãy điện thoại cho Nhạc Ân thì Nhạc Ân bảo đang ngồi ngoài sân nghe máy vì Diệp lão đang bận nói chuyện với Diệp Thiên Minh, đang nói chuyện thì đột nhiên Nhạc Ân im lặng, sau đó Tiểu Hoa nghe thấy tiếng bước chân chạy, có lẽ Nhạc Ân đang di chuyển

” Đi đâu ???” Nhạc Ân để điện thoại trên tai, vô thức lặp lại lời Tiểu Hoa, đầu óc cứ nghĩ về cảnh tượng hồi nãy gặp phải, Nhạc Ân vừa nói chuyện vừa đi dọc theo con đường vào nhà Diệp lão, vì mai là ngày mừng thọ Diệp lão nên toàn bộ ngôi nhà và sân vườn đều được thắp đèn, Nhạc Ân đi mãi đi mãi thì thấy... thấy ... rõ ràng đó là Andy, nhưng sao Andy không vào nhà ông nội, mà lại ngồi ở đó, lại còn ... còn người ôm Andy, Nhạc Ân cau mày nhớ lại, đó chính là người đi với người mà ông nội bảo cô gọi mẹ, hôm qua người đó cũng đi theo Diệp Hạo vào nhà ông nội ... a... đây là gì ... chuyện này là sao ...

(em Băng em đi theo Diệp Bảo, nhưng lúc Nhạc Ân thấy Diệp Hạo đứng ngoài cửa thì thấy luôn em Băng lúc đó đã bị Diệp Bảo bỏ lại, nên nghĩ em Băng đi với anh Hạo)

” Tiểu Ânnnnn, lại im lặng nữa sao, aiiii, thật đáng đánh đòn mà ” tiếng Tiểu Hoa hét lên lại làm Nhạc Ân giật mình , Nhạc Ân run rẩy đưa điện thoại sát vào tai, run rẩy gọi ” Tiểu Hoa, lạ lắm a”

” Cứ thế mà làm đi ” Diệp lão vừa đi ra cửa vừa nói với Diệp Thiên Minh đi bên cạnh.

” Vâng, con biết rồi thưa cha ” Diệp Thiên Minh gật đầu cung kính, đang muốn chào tạm biệt thì thấy bóng dáng đang ngồi quay lưng ngoài bàn đá ” Diệp Hạo chưa đến sao ??” , hồi nãy ông nghe nói Nhạc Ân đang đợi Diệp Hạo đến đón, ông ngồi nói chuyện nãy giờ vẫn chưa thấy đến.

” Chắc vậy, ai , con bé Tiểu Ân này, trời đêm lạnh mà ngồi đó sao , cái đứa Diệp Hạo kia thật là, đi đâu cả ngày mà không đến sớm ” Diệp lão cau mày, đưa tay vào túi tìm điện thoại, thấy bóng lưng nhỏ nhắn của Nhạc Ân đang ngồi đợi, ông thấy đau lòng vô cùng

” Vậy con về trước ” Diệp Thiên Minh thấy Diệp lão đang gọi cho Diệp Hạo thì xin phép, đi ra tới bàn đá thì đứng bên cạnh Nhạc Ân vỗ nhẹ đầu cô nhắc nhở

” Tiểu Ân, vào nhà ngồi đi con, vào nhà đợi Diệp Hạo ” Lúc Diệp Thiên Minh nhìn thấy khuôn mặt ngẩng lên của Nhạc Ân thì sững người ” Con sao vậy, khó chịu sao ” Khuôn mặt Nhạc Ân lơ đãng, đôi mắt không mở nổi, Diệp Thiên Minh cau mày đưa tay lên sờ trán Nhạc Ân thì thấy tiếng Diệp lão gọi phía sau

” Tiểu Ân, hôm nay cháu ở lại với ta ”

Sao ??? Nhạc Ân mở lớn mắt kinh ngạc, quay ngoắt đầu nhìn Diệp lão khó hiểu

” Diệp Hạo có việc bận đến khuya mới về được, nó không muốn đến đón con lúc đêm khuya sợ con mệt, nên bảo ta để con ở lại đây một đêm ” Diệp lão vừa nói vừa cau mày không hài lòng, cái thẳng nhóc này, việc gì mà phải để Nhạc Ân ở lại một đêm ở đây, ông không phải không muốn Nhạc Ân ở lại, mà là ông sợ cô sẽ buồn bã. Quả nhiên, ông nhìn thấy khuôn mặt xụ xuống ngay lập tức của Nhạc Ân, Diệp lão thở dài một hơi, rồi lại tươi cười ngồi xuống bên cạnh cô dỗ dành

” Ha ha, khẳng định là Diệp Hạo nó đi xa rồi, nó còn dặn ta bảo con phải ngủ sớm cho khỏe người đấy, bảo con không được thức đợi nó, ngày mai nhất định nó sẽ đến sớm để đón con ” Diệp lão múa mép không ngừng, Diệp Thiên Minh đứng bên cạnh nhìn cái đầu đang cúi xuống của Nhạc Ân cũng thở dài, lại vỗ đầu cô mà nói

” Ngày mai là sinh nhật ông nội, con ở lại với ông đêm nay là món quà ý nghĩa nhất đó ”

” Quà ... ” Nhạc Ân thì thào , lại nhớ tới lời Tiểu Hoa mới nói lúc nãy, Tiểu Hoa bảo Nhạc Ân tới lại để xem có đúng là Diệp Hạo không, nhưng Nhạc Ân không dám, sau cũng Tiểu Hoa cũng biết Nhạc Ân sợ sệt sẽ không làm, cần dặn cô đợi Diệp Hạo đến thì hỏi thử, nhưng Diệp Hạo không đến, làm sao cô hỏi đây. Ô, nhưng mà, ông nội mới nói Andy đi xa mà, lại nói ANdy dặn dò Nhạc Ân ngủ sớm nữa, đúng rồi, chắc không phải là Andy đâu, chắc không phải, Nhạc Ân cần môi an ủi mình. Ông nội bảo sinh nhật phải tặng quà cho ông nội, cha lại bảo ở lại với ông chính là món quà , vậy thì ở lại với ông nội a.

Diệp lão thấy Nhạc Ân chỉ thì thào một tiếng rồi im lặng, biết cô đang suy nghĩ, ra hiệu cho Diệp Thiên Minh đừng làm phiền, Diệp Thiên Minh gật đầu với ông rồi nhìn Nhạc Ân một cái mới đi về, chỉ còn Diệp lão ngồi đó đợi Nhạc Ân nói chuyện.

” Ông nội ơi ...” Nhạc Ân ngẩng đầu gọi Diệp lão

” Ừ, sao cháu ... ” Diệp lão mỉm cười yêu chiều vỗ tay Nhạc Ân

” Tối nay Ân ở lại với ông nội, tặng quà cho ông nội đây ...”

” Ha ha, cảm ơn Tiểu Ân của ông, cháu là người đầu tiên tặng quà cho ta , khẳng định ngày mai ta sẽ có rất nhiều quà ” Diệp lão cười tươi cố gắng kéo dài không khí, quả nhiên thấy Nhạc Ân nhoẻn miệng cười, dù nụ cười yếu ớt nhưng ông đã rất hài lòng.

Ông nào biết, ngày mai lại là một ngày khó quên của ông

Diệp lão chuẩn bị một căn phòng đối diện phòng Diệp lão, phòng này lúc trước ông bà Nhạc từng ở lại, ông ở tất cả mọi bóng đèn, rồi mở toang hai cánh cửa phòng của ông và Nhạc Ân, để cô an tâm mà ngủ . Chưa hết, Diệp lão vốn thức khuya để ngồi thiền, luôn tiện ông thức khuya kể chuyện lúc Diệp Hạo còn nhỏ ở đây cho cô nghe, đến khi thấy Nhạc Ân nhủ mắt ngủ mới lặng lẽ rời khỏi phòng, có thể nói, ba anh em Diệp Tề và cả Nhạc Ân , tính ra, ông hao tâm tổn trí nhất chỉ có mỗi cô, ông quả thật rất thương cô bé vừa là cháu dâu vừa là cháu gái này. Nhưng ông rời khỏi phòng một lúc, thì Nhạc Ân lại mở mắt ra, cô không ngủ được, cô rất nhớ Diệp Hạo.

Lặng lặng mở điện thoại ra, Nhạc Ân bấm một tin nhắn gửi cho Diệp Hạo, nhìn màn hình không có tin nhắn trả lời, Nhạc Ân cần môi rơi nước mắt, nhưng lát sau lại lẩm bầm an ủi bản thân, lẩm bầm một lúc thì mỉm cười, cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ được... Lúc đó cũng đã 2h sáng , đã là sinh nhật của Diệp lão.

Ngày hôm sau, cả căn nhà Diệp lão tưng bừng, hôm nay sẽ tổ chức tiệc rượu ở khách sạn vào lúc 2h chiều, rồi chiều tối sẽ tổ chức trong nhà với nhau. Từ sáng sớm cho đến trưa, Diệp lão đã gọi điện thoại cho Diệp Hạo không biết mấy lần mà đêm, chỉ thấy điện thoại anh tắt máy, ông tức giận suýt ném điện thoại đi, nhìn vào phòng thấy Nhạc Ân đang ngủ ngon lành, Diệp lão lặng lẽ đóng cửa phòng, ra lệnh không một ai được gây ồn ào, giờ thì phải để cô ngủ thôi chứ biết làm sao, ông lỡ nói Diệp Hạo đến sớm mà giờ lại không gọi được anh , may mà đêm qua Nhạc Ân thức quá khuya nên sáng nay mới không dậy nổi như vậy . Diệp lão buồn bực xuống nhà, điện thoại cho thím Trương đến trông nom Nhạc Ân , có thím Trương chắc Nhạc Ân sẽ ổn hơn, còn ông cho người đi tìm Diệp Hạo.

” Cha ” Chu Lệ Băng ngồi ở trong phòng, cẩn thận nhìn ra ngoài cửa rồi mới đưa điện thoại lên nghe

” Sao rồi, đã nhìn được chưa ?” Bên kia điện thoại, Chu Hiếu gấp gấp hỏi

” Vẫn chưa, anh ấy còn ở trong phòng ” Chu Lệ Băng run run nói

” Chưa sao ?” Tiếng Chu Hiếu thất vọng, lại có tiếng bà Chu vang lên nho nhỏ, dường như bà đang ngồi bên cạnh Chu Hiếu ” Con gái, chỉ là nhìn một cái email mà thôi, lần trước con làm thế nào thì bây giờ làm y như thế ”

Tài liệu của Diệp Bảo thì máy tính ở nhà rất ít lưu, cái mà Chu Hiếu muốn Chu Lệ Băng nhìn trộm chính là email của anh, vì tất cả mọi thứ mà cấp dưới gửi cho cấp trên đều thông qua email, nhìn trộm email còn

hữu ích hơn trăm ngàn lần đi nhìn trộm giấy tờ, quả thật, hai cái hợp đồng và dự án ông cướp được của Diệp Bảo sau này chính là nhờ nhìn trộm qua email mà biết được. Mà email, máy tính Diệp Bảo luôn lưu địa chỉ email trong máy, chỉ là làm sao vào được phòng anh mà thôi

” Hai lần đó ... ” Chu Lệ Băng đang nói thì thở dài, hai lần đó là do trong nhà không đông đúc như hôm nay, hôm nay cha cô cần quá gấp, bắt cô lấy ngay, mà người thế này sao cô dám làm. Dù lâu trên ít người qua lại nhưng chẳng may thì sao, Diệp Bảo sáng giờ vẫn còn ở trong phòng , cô phải đợi anh ra nữa chứ ” cha mẹ an tâm, anh ấy ra ngoài là con sẽ vào liền” Chu Lệ Băng khó khăn nói, bắt cô làm những chuyện như thế này mãi sao, cô tưởng chỉ có một lần, nào ngờ, đây đã là lần thứ 4.

Chu Hiểu hồi nãy gấp gáp, giọng có hơi bức, nhưng nghe Chu Lệ Băng nói vậy, giọng lập tức hòa hoãn ” Được rồi, cha đợi tin tức của con , nhớ gọi A Trí canh chừng , đừng để sơ suất ”

Chu Lệ Băng vâng dạ rồi cúp máy, cô hít sâu một hơi, ra ngoài tìm A Trí, A Trí chính là tay sai do cha cô mua chuộc ở nhà họ Diệp này, hẳn ta là người phụ làm vườn đã ở đây được 2 năm, 2 năm ở đây, không thể đầu lại tiền bạc.

” Chu tiểu thư, cậu Diệp Bảo đã đi rồi ” A Trí đi ngang qua Chu Lệ Băng đang đứng cắm hoa ở bàn ăn, nói nhỏ, rồi ngay lập tức tránh xa cô đi ra chỗ khác canh chừng

Diệp Bảo đi rồi, cũng không chào cô một tiếng, Chu Lệ Băng cắn môi , anh đừng trách em. Nhìn một lượt xung quanh nhà, hình như trong nhà đều đi hết, chỉ có trong bếp là đang có người nấu ăn, à, còn mẹ chồng cô, bà Diệp mới ra ngoài về, hình như đang nghỉ ngơi trong phòng để chiều đến khách sạn, bà ấy đã vào phòng thì rất ít khi ra ngoài ,vừa rồi, cô mới thấy Diệp Tề và Diệp lão đi ra ngoài, Diệp Thiên Minh thì đi từ sớm, chắc cũng không ai về nhà đột ngột, nắm chắc mọi thứ, Chu Lệ Băng tự nhiên xoay người đi lên lầu, ở đây rất ít người giúp việc hỏi thăm cô, dù thế cô vẫn luôn cẩn thận.

‘ Cạnh ’ , Chu Lệ Băng thót tim mỗi khi cái tiếng cạch khe khẽ này vang lên, dù có cố gắng nhẹ nhàng cách nào, mỗi khi mở cạnh cửa gỗ to lớn của phòng Diệp Bảo, vẫn vang lên tiếng cạch này. Cửa mở, Chu Lệ Băng nhanh chóng đi vào phòng, cô không dám đóng cửa, vì như thế phải mở cửa , đóng cửa 2 lần, càng thêm gây chú ý. Bàn tay run run mở máy tính, chờ đợi mọi thứ đã sẵn sàng, cô nhấp vào biểu tượng email, đây rồi, email gửi tới hôm qua cho Diệp Bảo , nhưng Chu Lệ Băng tái mặt, email có mật mã, cô suy nghĩ đến chảy mồ hôi ướt đầm cũng không biết mật mã là gì, vừa nhìn cửa phòng sợ hãi vừa cố gõ vào một dãy số, nhưng tất cả đều không đúng, hơn nữa khuôn mặt Chu Lệ Băng không còn một giọt máu, email này tự động khóa khi bấm sai mật mã quá nhiều lần, có nghĩa là Diệp Bảo khi mở máy ra sẽ biết có người xâm nhập.

” A Trí ... ” Chu Lệ Băng rời khỏi phòng, giọng run đến mức nói không ra hơi, thì thào gọi A Trí đang đứng cạnh chừng

” Chu tiểu thư, sao rồi, có nhìn được chưa ” A Trí nghi hoặc hỏi

” A Trí, làm sao bây giờ ” Chu Lệ Băng gần như khóc khi kể nhanh sự tình

” Chết rồi, ta phải làm sao ?” A Trí cũng run run, nếu Diệp Bảo kia biết có người nhìn trộm máy tính anh ta, anh ta nhất định sẽ điều tra, mà điều tra nhất định ra hẳn và Chu Lệ Băng, hẳn biết sẽ là như vậy, lúc nhận tiền Chu Hiểu, hẳn vốn đã liều mạng, nhưng không ngờ lúc nguy hiểm, hẳn vẫn rất sợ hãi

” A Trí, tôi có cách, chỉ là cậu phải làm được cho tôi mà thôi ” Chu Lệ Băng bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, kéo tai A Trí nói nhỏ, chỉ thấy A Trí nheo mắt nghi ngờ , Chu Lệ Băng liền khích lệ

” Tin tôi đi, cô ta ngu ngốc rất dễ mắc lừa, hơn nữa hôm qua lúc ông nội dẫn cô ta tới đây, cũng đã dẫn cô ta đi xem xét căn nhà này, sẽ không ai nghi ngờ chuyện cô ta chưa từng tới đây mà đã làm chuyện xấu

A Trí cau mày, hơi khó làm nhưng không còn cách nào khác, đồ lỗi ột kẻ không biết gì đúng là rất an toàn, kẻ đó có nói cũng không ai tin, vội gật đầu với Chu Lệ Băng ” Chu tiểu thư đi lấy đồ đi ”

Diệp lão gọi điện thoại cho thám tử Trương xong thì ra ngoài có việc, Diệp Tề đưa ông đi,ông chỉ đi có nửa tiếng, vả lại ông cứ đinh ninh là thám tử Trương đến nơi Nhạc Ân vẫn chưa thức dậy, nào ngờ ông vừa đi,

Nhạc Ân đã thức dậy, ngủ một giấc dài khiến Nhạc Ân tỉnh táo, việc đầu tiên sau khi ngủ dậy chính là chạy xuống lầu xem xét Diệp Hạo đã đến chưa, nhìn thấy căn phòng khách trống rỗng, Nhạc Ân cau mày chạy ra ngoài sân nhìn , vẫn không thấy xe Diệp Hạo ...

Là sao ?? Andy không đến đón sao ?? Nhạc Ân nhìn khắp một lượt, mắt chớp chớp muốn khóc, căn nhà trống rỗng cũng làm Nhạc Ân sợ hãi. Nhạc Ân vội chạy ra ghế đá ngồi xuống.

" Andy, đâu rồi, ông nội, đâu rồi ..." Nhạc Ân cuống cuống, hai tay cứ xoắn vào nhau mà lẩm bẩm, ánh mắt dần dần hiện rõ sự hoảng sợ.

" Thiếu phu nhân "

Nhạc Ân giật mình nhìn về phía người vừa gọi mình, thấy đó là một người đàn ông, càng ngơ ngác sợ hãi

" Thiếu phu nhân, cậu Diệp Bảo gọi cô qua có việc "

Nhạc Ân chớp mắt nhìn người đang nói chuyện với mình, lại chớp mắt lần nữa, mới hỏi " Diệp Bảo gọi ?? "

" Vâng, cậu Diệp Bảo biết Đại lão gia đi ra ngoài, nên sai tôi đưa thiếu phu nhân sang chơi " A Trí nhìn khuôn mặt ngây ngốc, an tâm với lời nói của Chu Lệ Băng, đúng là thiếu phu nhân này rất ngu ngốc.

" Thật sao ?? " Nhạc Ân thở phào, ông nội là đi ra ngoài à, Diệp Bảo gọi mình qua , Diệp Bảo thật tốt mà

" Thật, mời thiếu phu nhân theo tôi " A Trí nhanh chóng đưa Nhạc Ân đi, phải giải quyết chuyện này trước khi mấy người đàn ông trong nhà về.

" Diệp Bảo đâu ?? " Nhạc Ân nhìn căn phòng của Diệp Bảo ngơ ngác, phòng không có ai à, lại lộn xộn thế này sao, vừa quay lưng muốn hỏi A Trí đã thấy hấn nhét vào tay Nhạc Ân một thứ rồi chạy nhanh ra cửa, đứng ở đó làm như bất ngờ mà hét to lên

" Thiếu phu nhân, cô làm gì thế này , sao lại phá phòng của cậu Diệp Bảo "

Tiếng hét của hấn rất to, người làm dưới nhà nhanh chóng chạy lên, thấy cửa phòng của Chu Lệ Băng mở toang hoác, bên trong lộn xộn, phòng Diệp Bảo cũng y như vậy. Mọi người đứng ngoài cửa nhìn vào thì thấy Nhạc Ân đầu tóc lộn xộn do mới ngủ dậy, vẫn còn chưa rửa mặt, đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

" Chuyện gì thế , tại sao lại thế này ?? " Chu Lệ Băng không biết từ đâu đi đến, nhìn vào phòng mình sợ hãi mà la lớn

" Có chuyện gì mà ồn ào như vậy,hôm nay ngày gì mấy người có biết không hả ? " Tiếng bà Diệp vang lên giận dữ , ngay lập tức mấy người giúp việc đứng tản ra một bên để bà và Chu Lệ Băng đến nhìn vào phòng Diệp Bảo

" Có chuyện gì ? " bà Diệp căm giận nhìn Nhạc Ân đang sợ hãi trong phòng Diệp Bảo, quay sang mấy người làm hỏi

A Trí liền nhanh miệng báo cáo " Dạ , phu nhân, tôi thấy thiếu phu nhân này cứ tự nhiên mà đi vào nhà, lúc đầu tôi không quan tâm mấy, nhưng sau đó thấy cô ấy đi vào đã lâu mà không thấy đi ra, đành bụng vào xem, tìm phía dưới lầu không thấy nên mới lên đây, nào ngờ thấy cửa phòng bên kia và phòng cậu Diệp Bảo đang mở, chạy tới xem thì tan hoang thế này "

Bà Diệp nghe thế càng căm phẫn, quay sang Nhạc Ân hét lên " Cô dám phá phòng con tôi, đồ vô phép, mấy người, đem cô ta ra khỏi phòng, đưa tới phòng khách cho tôi "

Nhạc Ân run rẩy, không nói nổi một tiếng, trơ mắt nhìn A Trí và một người nữa vào kéo mình, lúc A Trí chạm vào tay Nhạc Ân, chỉ thấy cô hét lên một tiếng sợ hãi rồi ngã quỵ bất tỉnh.

" Là ai ??? Ai làm " Diệp lão hét lên, không cần bước mà chạy nhanh đến bên Nhạc Ân đang bất tỉnh. Ông mới đi có một lúc mà đã xảy ra chuyện thế này.

Thím Trương đang ngồi bên cạnh ôm Nhạc Ân vội khóc òa lên khi thấy Diệp lão, bà tới vừa đúng lúc trong nhà có chuyện, nghe người làm nói là thiếu phu nhân gì gì đó, cái gì mà vợ Diệp Hạo, bà kinh hãi chạy theo họ, đến nơi thì thấy Nhạc Ân bất tỉnh nằm ra giữa đất, mọi người xung quanh chỉ đứng nhìn mà không làm gì cả, bà khóc òa lên chạy vào ôm lấy cô, rồi khăng khăng ngồi như vậy không nghe bất cứ ai nói điều gì nữa. Diệp lão can đảm là ông đi nửa tiếng rồi về, bà sẽ đợi ông về.

” Bà buông tay, để tôi đưa cô ấy lên giường nằm ” Diệp Tề đi sau Diệp lão, thấy Nhạc Ân nằm dưới đất, tìm anh cũng thất bại, nhẹ nhàng ôm Nhạc Ân đặt lên giường, nhin không được anh đưa tay vuốt tóc cô một cái mới nhường chỗ cho Diệp lão rồi đứng một bên, anh cũng muốn biết chuyện gì xảy ra.

” Có chuyện gì xảy ra, nói mau ” Diệp lão đưa tay vuốt khuôn mặt tái nhợt của Nhạc Ân, đau lòng hỏi thím Trương, thấy thím Trương cứ khóc mãi không ngừng thì hét lên ” Ngậm miệng lại cho ta, nói mau ”, Diệp lão từng là người hô mưa gọi gió chốn thương trường, lời nói luôn có uy lực, chỉ là lâu nay ông nghĩ ngơi ở nhà, ai cũng không còn nhớ tới uy lực đó nữa, bây giờ, thím Trương nghe Diệp lão hét thì ngay lập tức ngừng khóc chỉ vào bà Diệp và Chu Lệ Băng đứng ngay cửa đang cúi đầu

” Diệp lão gia, lúc tôi đến thì đã thấy Tiểu Ân nằm bất tỉnh ở đây, đã vậy không một ai đỡ cô ... ấy ... ” Nói đến đây thì thím Trương nghẹn ngào ” Tôi ... tôi... chỉ nghe nói.... cô ấy .. bị họ mắng ... nên ... oa hu hu hu ”

” Các người nói đi, có chuyện gì, nếu nói không hợp ý ta, thì đừng trách ta ” Diệp lão quay đầu trừng mắt nhìn hai người sau lưng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chu Lệ Băng tái mặt cúi đầu im lặng, cô chỉ là muốn đổ tội cho Nhạc Ân quấy phá, cô nghĩ Nhạc Ân ngu ngốc chỉ không thể nào minh oan ình, rồi chịu tội là xong chuyện, nào ngờ Nhạc Ân lại ngất xỉu. Bà Diệp cũng vậy, trong nhà này, dù ai ai cũng sợ bà nhưng là do Diệp Thiên Minh để bà làm chủ, Diệp lão đã sống riêng, bà vẫn rất sợ hai người đó, dù vậy bà có cơ để nói

” Thưa cha, người giúp việc bắt gặp cô ta phá phòng Diệp Bảo, cả phòng của Lệ Băng ” bà Diệp quay qua nhìn Chu Lệ Băng rồi nói tiếp ” Con chỉ muốn đưa cô ta ra khỏi phòng, nào ngờ cô ta ngất xỉu ”

” Phá phòng ??” Diệp lão rít lên qua kẽ răng, mọi người xung quanh chột nể cả da gà run sợ ” Nó mà đi phá phòng, các người không biết dựng chuyện gì hay ho hơn sao, xưa nay tính tình nó thế nào ta là người hiểu nhất, các người dám vu oan giá họa cho nó ”

” Thưa ông nội ” Chu Lệ Băng đột nhiên lên tiếng, Diệp lão cau mày nhìn cô, ý bảo cô nói

” Dạ, mẹ và con không cố ý vu oan gì cho chị dâu đâu, quả thật lúc đó chúng con nhìn thấy chị dâu trong phòng anh Bảo, phòng lại rất lộn xộn, phòng con... phòng con .. ” Chu Lệ Băng ngập ngừng nhìn vào bàn tay đang nắm lại của Nhạc Ân, có một thứ đang lòi ra, dường như là một chiếc nhẫn , Chu Lệ Băng mở to mắt ngạc nhiên ” Đó là nhẫn mẹ tặng cho con .. ” Chưa kịp nói xong đã đưa tay bịt miệng lại .

Mọi người đều nhìn vào bàn tay của Nhạc Ân, đúng là có một chiếc nhẫn nam kim cương rất to, bà Diệp hừ mũi khinh thường, vội nói

” Cha, cha nhìn xem, cha còn bảo chúng con vu oan giá họa, nó chính là ăn trộm ..”

” Câm miệng cho ta ” bà Diệp chưa kịp nói hết đã bị Diệp lão hét lên , bà ngay lập tức im bặt, đứng lùi về sau, ánh mắt chứa chán oán hận, ông trước mặt bao nhiêu người làm bà mất mặt

Diệp lão lại đưa tay vuốt tóc Nhạc Ân, rồi mới nắm lấy bàn tay cô, kéo nhẹ từng ngón tay đang nắm chặt chiếc nhẫn, lôi chiếc nhẫn ra đưa cho Diệp Tề

” Điều tra mọi chuyện cho ta, phải tìm ra ai vu oan giá họa cho con bé, tất cả giải tán hết đi ” Diệp lão lấy chăn trên giường đắp cho Nhạc Ân, nói xong một lời thì ngồi im như vậy nhìn cô.

Diệp Tề nhìn chiếc nhẫn, lại liếc Chu Lệ Băng, lúc đó cô cũng ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt anh , cô bỗng giật mình cúi đầu lại , không nhận ra khóe miệng khẽ nhếch lên đầy nguy hiểm của Diệp Tề trước lúc rời đi.

Bà Diệp cần môi nhìn Diệp Tề rời đi, lại quay qua nhìn lưng Diệp lão ai oán, cuối cùng hậm hực mà đi, Chu Lệ băng thấy vậy cũng ra ngoài, mọi người đều giải tán, trong phòng chỉ còn Diệp lão ngồi im như vậy và

thím Trương đang đau lòng mà nhìn Nhạc Ân .

” Có cần gọi cậu Diệp Hạo không?” Một lúc sau, thím Trương dè dặt hỏi nhỏ Diệp lão

” Thím về nhà nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng những chuyện này ” Diệp lão không trả lời thím Trương, một lời cũng đuổi bà ra khỏi phòng.

Thím Trương do dự, nhưng nhìn ánh mắt Diệp lão thì e sợ rồi cũng đi ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa, bà đã nghĩ đến một người.

” Diệp Hạo, dậy đi, có chuyện rồi ” trong một căn phòng ngủ rộng lớn của nhà họ Từ, Từ Gia Huy đánh thức Diệp Hạo dậy

” Có chuyện gì ?” Diệp Hạo đưa tay xoa bóp mi tâm đau đớn, hôm qua anh uống rượu đến 5h sáng với Từ Gia Huy, gần 6h mới về đây ngủ, chưa lần nào uống rượu mà đầu anh đau như thế này

” Diệp Hạo, người ở văn phòng Trần thức đi tìm tôi, bảo Nhạc Ân đã có chuyện ..”

” Cái gì ????” Diệp Hạo chụp lấy cổ áo Từ Gia Huy mà hét lên, không kịp đợi Từ Gia Huy nói là có chuyện gì đã với lấy chìa khóa bàn bên cạnh giường chạy ra ngoài

” Diệp Hạo, từ từ thôi, Diệp Hạo ... ” Từ Gia Huy cũng hoảng, nhanh chóng chạy theo Diệp Hạo.

Tiệc rượu ở khách sạn bị hủy bỏ, có lẽ cả bữa cơm sum vầy mừng thọ cho Diệp lão ở nhà tối nay cũng không có, ở phòng khách, bà Diệp và Chu Lệ Băng ngồi đó, mỗi người một sắc mặt. Trên phòng Diệp Bảo, Diệp Thiên Minh và Diệp Bảo đã về nhà đang ở đó với Diệp lão.

” Tiểu Ân, ta là ông nội cháu này ” Diệp lão rơm rớm nước mắt gọi Nhạc Ân đang nghiêng đầu nhìn một chỗ, cả khuôn mặt ngơ ngác, đôi mắt trống rỗng vô hồn, không khác gì lần đầu tiên ông thấy cô. Hồi nãy cô đã tỉnh lại, nhưng kể từ lúc đó, cô cứ như thế này, lúc Diệp lão nâng cô dậy cho dựa vào giường, cô cũng không có biểu hiện gì

” Tiểu Ân, nhìn ông nội đi cháu ” Diệp lão đau đớn, nâng khuôn mặt Nhạc Ân lên buộc cô nhìn ông, nhưng đôi mắt Nhạc Ân vẫn vô định

” Cháu ta ” Diệp lão rơi nước mắt, không nhận được ôm Nhạc Ân vào lòng, Diệp Thiên Minh đứng sau lưng đau lòng mà nhắm mắt lại. Diệp Bảo

nhìn khuôn mặt Nhạc Ân, lại nhìn ông nội và cha, nghiêng rặng đi xuống nhà, này giờ đứng đây với anh là một cực hình, vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Diệp Hạo đang chạy tới , khuôn mặt tái mét

” Anh ... ” Diệp Bảo cau mày muốn giữ Diệp Hạo lại, nhưng lại bị Diệp Hạo đẩy mạnh tránh ra khỏi cửa, may mắn Diệp Bảo là người có học võ, lựa thế xoay người mới không bị ngã

” Ân Ân .. ” Diệp Hạo đứng ở cửa nhìn vào chỉ thấy Diệp lão ôm che khuất người của Nhạc Ân, vội chạy đến bên giường ” Ân Ân , Ân Ân ... ” nhưng chưa kịp nhìn Nhạc Ân thì

” Bốp ” một tiếng bốp vang lên đanh gọn, Diệp Hạo đứng ngay tại chỗ cau mày đau đớn, khóe miệng cũng rỉ máu

” Mày cút đi cho ta, ta không có thứ cháu như mày, cút đi ” Diệp lão tát cho Diệp Hạo một cái, bàn tay vẫn còn đau đớn, nhưng lòng ông càng đau đớn hơn, ông vô cùng giận Diệp Hạo, chỉ tại anh Nhạc Ân mới thành thế này

” Ông nội , làm ơn, cho cháu ôm cô ấy ” Diệp Hạo sau cái tát, cũng không màng đến lời mắng chửi của Diệp lão, cố gắng nhìn bóng dáng đang ngồi trên giường, chỉ cần cô không quay lại nhìn anh, anh cũng đủ hiểu tình hình cô lúc này ... Run rẩy đi đến gần giường, Diệp Hạo gần như không còn một chút sức lực nào nữa, vòng hai tay ôm lấy Nhạc Ân vào lòng, anh biết trái tim mình đã chết một nửa.

” Ngốc, anh về với em rồi, ngốc, đừng bỏ anh một mình” đầu khê cúi hôn nhẹ lên trán Nhạc Ân ,anh chỉ đủ sức thì thào trong miệng, nếu không phải chính anh nói, anh cũng không nghe thấy được.

Diệp lão nhắm mắt lại thở dài, Diệp Thiên Minh đứng yên một chỗ, ngoài cửa phòng, Từ Gia Huy cũng vừa đến, đang đứng với Diệp Bảo nhìn vào, tất cả đều im lặng, tất cả đều đau lòng.

” Andy ...” một tiếng nói khe khẽ vang lên khiến mọi người trong phòng sững sờ

” Anh đây, Ân Ân , anh đây ...” Diệp Hạo mừng rỡ, vội nhích người ra khỏi người Nhạc Ân, nhìn vào mắt cô mà gọi

” Andy đến rồi ... ” Nhạc Ân ngây ngốc nhìn kĩ khuôn mặt trước mắt

” Anh đến rồi, Ân Ân, là anh, anh đến rồi đây ,anh xin lỗi em .. ” Diệp Hạo đưa bàn tay run rẩy vuốt nhẹ má Nhạc Ân, đôi mắt giờ đã phấp phồng

” Andy đến rồi. .. ” Nhạc Ân gật đầu mỉm cười thì thào, chậm rãi đưa hai bàn tay nín lấy áo Diệp Hạo, vô lực nép vào người anh, bàn tay nín áo thật chặt, ” Andy đến rồi ” cuối cùng cả người buông lỏng, nhắm mắt lại

” Ân Ân, Ân Ân ” cả căn phòng lại chỉ còn duy nhất tiếng Diệp Hạo nghẹn ngào, nhưng dường như tình thế đã xoay chiều. Diệp lão phát tay ra hiệu ọi người đi hết, chính ông là người đóng cửa phòng, nhìn lại hai người đang ôm nhau kia lần cuối, Diệp lão thở dài đóng chặt cửa

‘ Nể tình Tiểu Ân chỉ nhận ra mình cháu, ta tha thứ cho cháu lần này nữa ... ’ Diệp lão vừa đi vừa nghĩ, nhưng chợt nhận ra rằng, ông không tha thứ cho Diệp Hạo, thì Nhạc Ân tỉnh lại cũng cần đến anh, rồi ông cũng không thể tách hai người đó ra, aiz, thì ra, ông không có quyền hạn tha thứ hay không tha thứ Diệp Hạo , mà quyết định là ở chỗ Nhạc Ân a

29. Chương 29

Căn phòng ngủ rộng lớn vô cùng lộn xộn, áo quần, giấy tờ nằm rải rác quanh phòng, học bàn, tủ quần áo đều bị mở toang .. . Trên chiếc giường vẫn còn vương vãi gối nằm một nơi, chăn nằm một nơi, Diệp Hạo vẫn ngồi thừ vậy ôm Nhạc Ân, chỉ khác biệt tư thế ôm, bây giờ Diệp Hạo đang ngồi dựa vào đầu giường,vòng hai chân để Nhạc Ân ngồi vào,để cô kê đầu lên cánh tay mình, bàn tay kia thì vuốt ve khuôn mặt đang ngủ, còn đôi mắt thì nhìn cô chăm chăm.

Có lẽ cô mệt quá mà ngủ, cũng có lẽ cô sợ quá mà ngủ, dù là gì đi nữa, anh vẫn đau lòng.

” Ân Ân, anh là một thằng không ra gì, anh cũng là một thằng ngốc, anh còn ngốc hơn em ngàn vạn lần, Ân Ân, anh đã sai rồi ...”

Diệp Hạo ghì trán mình lên trán Nhạc Ân, nhắm mắt lại mà thì thầm. Anh là một thằng không ra gì, vì anh đã nói với cô không biết mấy lần là sẽ không rời xa cô nữa, vậy mà lần này anh lại để cô gặp nguy hiểm. Anh là một thằng ngốc, chuyện chẳng có gì to lớn, chỉ tại anh ích kỉ ghen tuông vô lý , mà để cô thêm một lần tổn thương. Anh có còn tư cách để mà ghen tuông nữa không đây, anh có còn tư cách để mà hứa hẹn với cô nữa không đây ??

Nhưng, anh mãi mãi không để cô rời khỏi anh, một lần sai lầm, lại thêm một lần, đã đủ cho anh phải cảnh tỉnh mình, đã đủ cho anh sợ hãi tội đồ rồi.

Diệp Hạo khẽ chạm môi mình vào đôi môi nhỏ, anh thì thào

” Ân Ân , chúng ta về nhà thôi ”

Dưới đại sảnh bây giờ có mặt đầy đủ người nhà họ Diệp,kể cả Diệp Tề mới đi ra ngoài cũng đã trở về.

” Thế nào ??” Diệp lão ngồi ở ghế chính giữa, nhìn Diệp Tề hỏi, giọng điệu bình thản, không còn tức giận như hồi nãy nữa, quả xứng danh là đầu tàu của Diệp gia, luôn biết khống chế tâm tình của mình.

Một câu hỏi khiến 2 người thấp thỏm không yên, bà Diệp là ngay lập tức muốn biết là ai đã làm, bà hy vọng Nhạc Ân chính là thủ phạm, Chu Lệ Băng thì lo sợ mình bị phát hiện đến run run đôi bàn tay, phải cố gắng hết sức lực mới khắc chế được.

“Thưa ông, cháu không gọi cho cảnh sát ” Diệp Tề thản nhiên nói, bàn tay đang vân vê chiếc nhẫn kim cương trên tay

” Tại sao ??”

” Tại sao ??”

Hai tiếng tại sao đồng thời vang lên, một là giọng nói khó hiểu của Diệp lão, một là giọng nói tức giận của bà Diệp.

Diệp lão chỉ cần nhìn qua thần sắc Diệp Tề là đủ biết anh đang có ẩn ý, chỉ là ông đang phối hợp với anh. Nhưng bà Diệp thì không hài lòng với Diệp Tề, vì Nhạc Ân mà bà bị Diệp lão mắng giữa bao nhiêu người, món nợ này bà phải đòi lại, phải để đứa con hoang kia không thể hồng hách.

” Lệ Băng, phòng của cô còn mất thứ gì quý giá nữa không ??” Diệp Tề không trả lời câu hỏi của hai người lớn mà đột nhiên hỏi Chu Lệ Băng.

Chu Lệ Băng bất ngờ bị hỏi đến thì giật mình hoảng sợ, anh ta hỏi vậy là có ý gì, anh ta đã nghi ngờ được điều gì ư?? Chu Lệ Băng hoảng hốt

” Em mất gì cứ nói ra, nếu em không mất gì thì chúng ta báo cảnh sát làm gì , phòng anh không có gì quý giá, phòng em cũng không mất đồ, chúng ta báo họ đến để vinh danh nhà họ Diệp chúng ta sao ??” Diệp Bảo mỉm cười giải thích cho Chu Lệ Băng hiểu, câu cuối lại nhấn mạnh không hiểu đang muốn ngụ ý điều gì. Nhưng câu nói này của anh làm Chu Lệ Băng thở phào nhẹ nhõm, vội lên tiếng

” Dạ em không mất thứ gì, chỉ là phòng hơi rối tung và ... và ... ” Chu Lệ Băng ngập ngừng nhìn chiếc nhẫn trên tay Diệp Tề.

” Vậy thì thôi, chuyện này coi như đến đây là chấm dứt ” Diệp Bảo ngay lập tức lên tiếng quyết định mọi chuyện

” Khoan đã ”

Tất cả mọi người đều nhìn bà Diệp, người vừa lớn tiếng nói

” Hừ, làm được một lần thì sẽ làm được lần thứ hai, thứ ba, nhà chúng ta không phải là nơi để ai ai cũng có thể làm loạn ” bà Diệp cau mày bất mãn nói, rõ ràng ngụ ý của Chu Bảo chính là nói Nhạc Ân, bà hiểu ý Diệp Bảo nói, nếu báo cảnh sát thì người ngoài sẽ biết được con dâu Diệp gia là một kẻ điên, nhưng không báo cảnh sát cũng được, phải tận dụng cơ hội này đuổi cả hai vợ chồng kia, không cho bén mảng trở lại đây. Dù vậy, bà vẫn sợ Diệp lão mà không dám nói ra thẳng ai và ai, chỉ nói ẩn ý như vậy.

Quả nhiên, thần sắc Diệp lão đột nhiên thay đổi, vốn đang nhìn phía trước mặt mình, ông bỗng quay sang trừng bà Diệp, bà Diệp sợ nhưng vẫn kiên cường giữ ý kiến của mình.

” Nó là con dâu của Diệp gia, nó muốn đến cứ đến, nó muốn đi cứ đi, không ai được ngăn cấm ” Người lên tiếng là Diệp Thiên Minh, ông nhìn vợ mình nhàn nhạt nói tiếp ” Bà là mẹ mà có thể làm như vậy sao, chuyện đã không có gì sao bà còn xé ra to ”

” Tôi ... ” bà Diệp uất ức, nước mắt rơm rớm vì chồng không bênh mình, bà nghẹn ngào ” Tôi làm tất cả cũng là vì cái nhà này mà ”

” Vậy thì cho qua hết mọi chuyện đi, đó cũng là làm cho cái nhà này đây ” Diệp Thiên Minh ngay lập tức đáp lời.

” Mẹ, chuyện gì cho qua được thì cho qua đi ” Diệp Bảo nhìn người mẹ cố chấp, lắc đầu thở dài, đó là mẹ anh a, nên dù gì thì gì, anh cũng không muốn mẹ đau lòng

” Được rồi, tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, được chưa ” Bà Diệp cắn răng nói, xong thì ngồi thở hừng hực, chứng tỏ đang khó chịu vô cùng.

” Vậy thì giải tán hết đi ” Diệp lão nhìn một vòng mấy đứa con cháu, thở dài đứng lên muốn lên lầu thăm Nhạc Ân, thì thấy Diệp Hạo đang ôm Nhạc Ân trên lầu đi xuống

” Cháu muốn đi đâu ??” Diệp lão đợi Diệp Hạo đến gần thì hỏi, lại cố nhướn người để xem xét thần sắc Nhạc Ân ” Con bé đã khỏe chưa mà cháu ôm nó đi lung tung ” Diệp lão thấy mặt Nhạc Ân đã bình thường, nhưng vẫn không hài lòng trách mắng Diệp Hạo

” Chúng cháu về nhà ” Diệp Hạo không rời mắt khỏi khuôn mặt Nhạc Ân, trả lời ngắn gọn

” Ai.. ở lại thêm một chút, đợi nó khỏe rồi đi về ” Diệp lão đau lòng vỗ nhẹ lên cánh tay Nhạc Ân

” Về nhà cháu sẽ tốt hơn ” Diệp Hạo hơi ngừng lại, nhếch môi nói tiếp ” Ở nhà của mình vẫn tốt hơn ” lại ngẩng đầu nhìn Diệp lão ” Cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy , ông nội đừng lo ”

Diệp lão nghe câu nói của Diệp Hạo, vừa giận vừa thương anh, giận vì anh nói chăm sóc Nhạc Ân có muộn màng hay không, thương là vì ông hiểu anh không thích ở ngôi nhà chính này. Diệp lão lại thở dài , gật đầu ” Đưa Tiểu Ân về nhà, chăm sóc nó cho ta, không bao giờ được có lần sau nữa” đồ cháu ngốc , ghen tuông vớ vẩn gì không, thật y như lời thím Trương nói mà

” Vâng , thưa ông , cháu đi ” Diệp Hạo nói xong ôm Nhạc Ân một đường đi ra cửa đại sảnh, không chào bất cứ một ai khác nữa.

” Anh Diệp Hạo ” một tiếng nữ trong trẻo vang lên, Diệp Hạo ngừng chân đứng lại, là Chu Lệ Băng gọi.

Chu Lệ Băng gọi Diệp Hạo xong cũng giật mình vì mọi người đang nhìn mình, ngay lập tức cúi đầu vội nói

” Cho em được xin lỗi chị dâu vì đã trách chị ấy, em đã nghĩ kỹ rồi, có lẽ bản tính chị dâu trẻ con nên thích những vật trang sức đẹp đẽ, chắc là chị ấy chỉ lấy chơi mà thôi, mà em lại lỡ lời ... lỡ lời ... cho em xin lỗi chị ấy ” lời nói chận thành, khuôn mặt chân thành, cô cúi đầu như biết lỗi, không nhận ra bao nhiêu ánh mắt đang nhìn cô

” Lấy chơi ?” Diệp Hạo quay người lại nhìn Chu Lệ Băng, anh nhìn đôi mắt tha thiết đang ngược nhìn mình , môi nở một nụ cười tuyệt đẹp khiến Chu Lệ Băng tròn mắt ngẩn ngơ, anh từ từ phun từng chữ ” Ân Ân không thích những thứ rác rưởi đó, quên những lời cô đã nói đi ”, môi vẫn giữ nụ cười cay nghiệt, anh dời mắt xuống nhìn khuôn mặt Nhạc Ân, cứ thế xoay người rời đi. Để lại một Chu Lệ Băng đang sững sờ.

” Cửa em dâu” Diệp Tề đứng dậy đi đến bên Chu Lệ Băng, nhếch miệng cười, đưa lại chiếc nhẫn cho cô.

Chu Lệ Băng bây giờ mới hết sững sốt, cúi đầu đưa tay nhận lấy chiếc nhẫn, lại nghe tiếng của Diệp Tề

” Đừng trách Diệp Hạo, nó rất tốt , có lẽ là vì nó quá yêu vợ mà thôi ” nói xong anh cũng rời đi

Diệp Thiên Minh đứng dậy đưa Diệp lão về nhà ông, Diệp Bảo thì tươi cười kéo bà Diệp vào phòng bà. Rốt cuộc, đại sảnh chỉ còn một mình Chu Lệ Băng

” Yêu vợ ư ??” Chu Lệ Băng khẽ mím môi cười , tối hôm qua cô nói bao nhiêu lời nhưng anh vẫn im lặng, cuối cùng đẩy cô ra rồi bỏ đi, lúc đó cô đã cảm nhận được có điều gì đó thay đổi rồi, hồi nãy cô chỉ là muốn xác nhận tình cảm của anh với cô mà thôi. Nếu là anh yêu vợ, vậy

” Hóa ra lâu nay là em đa tình sao, Diệp Hạo , anh yêu em mà , rõ ràng anh đã yêu em ”

Từ Gia Huy đợi ngoài xe để đưa Diệp Hạo về, Diệp Hạo ôm Nhạc Ân ngồi sau xe im lặng không nói một tiếng, Từ Gia Huy lâu lâu lại nhìn qua gương chiếu hậu xem xét tình hình, cho đến lúc về tới nhà Diệp Hạo, cả hai mới lên tiếng

” Chìa khóa đây à ??” Từ Gia Huy lựa một cái chìa khóa trong chùm chìa khóa, đưa cho Diệp Hạo nhìn

” Cậu có bị ngốc không, cái đó mà là chìa khóa cổng sao ” Diệp Hạo nhìn Từ Gia Huy đứng ngoài cửa xe, chê bai không khách khí, lại điều chỉnh cánh tay cho Nhạc Ân nằm thoải mái hơn rồi nói tiếp ” Cái lớn nhì ấy, có phân biệt được cái nào lớn nhất lớn nhì không hả ??”

” Cậu ...” Từ Gia Huy diên tiết, đóng mạnh cửa xe lại rồi đi mở cổng, mở cổng xong thì lái xe vào sân, mặt hầm hằm

” Giờ thì cái cậu nhằm hồi nãy là chìa khóa cửa, còn nhớ cái nào không đấy ” Diệp Hạo đợi Từ Gia Huy mở cửa xe, ôm Nhạc Ân xuống xe mới hất hàm nói với bạn

” Cậu có tin tôi về ngay bây giờ không hả ??” Từ Gia Huy diên tiết rít lên, anh cũng biết Diệp Hạo trở về bình thường là quá tốt rồi, nhưng có cần đem anh ra để xả buồn bực thế này không

” Nhỏ tiếng thôi, để vợ tôi ngủ ” Diệp Hạo vội ôm Nhạc Ân tránh xa Từ Gia Huy ” Mở cửa mau lên , mở xong rồi muốn về cứ gọi xe mà về đi ” Diệp Hạo chăm chú nhìn khuôn mặt Nhạc Ân, xem cô có thể thức tỉnh vì ồn ào không

” Hừ ... tôi chả thèm nói nữa ... ” Từ Gia Huy cố giữ bình tĩnh, bình tĩnh, anh càng tức giận càng đúng ý Diệp Hạo, mở cửa xong thì lững thững đi vào trước rồi ngồi lên ghế sofa nhìn Diệp Hạo đi sau đang đưa Nhạc Ân vào phòng ngủ.

.....

” Sao rồi? ” thấy Diệp Hạo ra khỏi phòng, Từ Gia Huy vội hỏi

” Vẫn còn ngủ ” Diệp Hạo ngồi xuống bên cạnh bạn đáp lời, cả người mệt mỏi dựa ra sau lưng ghế

” Có cần đưa đến bệnh viện xem sao không ?” Từ Gia Huy cau mày lo lắng, sao ngủ nhiều vậy

” Không cần, cô ấy chính là cần tôi ... ” Diệp Hạo nhắm mắt đôi mắt đã hiện đầy tia vằn đỏ ” Cám ơn cậu ”

” Aiz, giờ mới biết ơn của tôi đấy, được rồi, tôi về đây, có chuyện gì nhớ gọi ngay cho tôi ” Từ Gia Huy đứng lên vỗ vai bạn rồi đi ra cửa, anh biết giờ Diệp Hạo chỉ muốn ở một mình với Nhạc Ân

” Lấy xe tôi về đi ”

” Không cần, ông đây không thiếu xe ...”

” Vậy trả chìa khóa cho tôi ”

” ...” chết tiệt, Từ Gia Huy quay người ném chùm chìa khóa lên một cái ghế bên cạnh Diệp Hạo, cuối cùng phải ra về trong tâm trạng buồn bực.

” Đồ ngốc ” Diệp Hạo bật cười khế nhưng ngay lập tức u buồn nhìn phòng Nhạc Ân, một lúc sau anh đứng lên đi khóa cửa nhà lại rồi đi vào phòng cô.

” ANDY ” Nhạc Ân mở mắt hét to lên sợ hãi

” Anh đây, Ân Ân, đừng sợ, anh đây mà ... ” Diệp Hạo đang nằm một bên ôm cô vào lòng hoảng hốt, vội nâng người muốn nhìn Nhạc Ân ra sao, lại thấy Nhạc Ân sợ hãi nín chặt lấy áo anh, nín thật chặt

” Andy đi đâu, Andy không được đi ... ” đôi mắt cô trống rỗng, dường như chỉ là hư ảo

” Anh không đi, ngoan, Ân Ân, anh ở đây với em mà ” Diệp Hạo lại vòng hai tay ôm chặt lại Nhạc Ân, nhanh chóng an ủi, anh thấy cô hơi khác lạ

” Andy, không được đi, Andy, đến đây mau lên ” Nhạc Ân vẫn cứ liên tục lẩm nhẩm , đôi mắt lơ đãng không nhìn Diệp Hạo, nhưng hai bàn tay nắm chặt lấy áo anh càng lúc càng chặt

” Ân Ân, đừng làm anh sợ, Ân Ân ... ” Diệp Hạo kinh hãi, cô đang chìm trong vô thức, cô hoàn toàn không nhận ra anh, bàn tay anh vội nắm lấy từng bàn tay đang nín chặt áo mình của cô, xoa bóp nhẹ nhàng, anh sợ cô đau tay ” Ân Ân, tỉnh lại đi em, đừng làm anh sợ ...”

Một lúc sau, Nhạc Ân dần dần nhắm mắt, hai bàn tay được Diệp Hạo xoa bóp dần giãn ra, nhưng nhất quyết không chịu buông tay, miệng vẫn thì thào ” Andy, đừng đi... Andy ,không được đi ”

” Ân Ân, Ân Ân ” Diệp Hạo cả người vẫn còn run rẩy tiếp tục ôm cô vào lòng

Một buổi chiều, một đêm, liên tục là như vậy, Nhạc Ân cứ chìm trong vô thức, bất chợt mở mắt lại hoảng sợ kêu tên Diệp Hạo, hai bàn tay nhỏ chung thủy chưa một lần buông áo Diệp Hạo ra, mỗi lần, lại là một lần khiến Diệp Hạo đau đớn, anh sợ hãi cô sẽ mãi mãi như thế này, mãi mãi không còn anh trong mắt cô.

Cho đến khi trời sáng rõ ràng, Diệp Hạo vẫn mở to mắt nhìn khuôn mặt Nhạc Ân mà cạnh chừng từng giây từng phút, đôi mắt anh một mảnh đỏ ngầu.

” Sao rồi, bác sĩ ” Diệp lão đứng bên giường nhìn Diệp Hạo ôm Nhạc Ân, lại nhìn qua ông bác sĩ tâm lý ông mới mời đến ngay sáng nay.

Tối qua ông cũng không ngủ được, sáng sớm đã thấy điện thoại của Diệp Hạo, ông biết Diệp Hạo là người không có chuyện kinh thiên động địa nhất định không tìm đến ông, chắc chắn là chuyện Nhạc Ân rồi, Diệp lão bắt máy mà run giọng đến không thể nào nói nổi nữa lời, đầu bên kia, chỉ nghe Diệp Hạo thì thào ” Ông nội, tìm cho cháu một bác sĩ tâm lý ”

Ông nhanh chóng liên hệ con trai một người bạn, nhờ người đó đi cùng ông ngay lập tức, đến đây cũng vừa lúc ông nhìn thấy cảnh này

” Ân Ân, ông nội đến kìa em ” Diệp Hạo vuốt tóc Nhạc Ân nói, nhưng Nhạc Ân không hề nghe anh nói, chỉ kéo áo anh rúc đầu vào, miệng lẩm bẩm ” Không cần, không cần, Andy, cần Andy thôi, Andy đừng đi ”

” Tối hôm qua cô ấy có biểu hiện gì nữa không ??” Vị bác sĩ sau một hồi quan sát và nghe Diệp Hạo nói tình hình, đã hiểu sơ bộ vấn đề

” Không, chỉ như vậy ” Diệp Hạo thì thào không ra hơi, anh giờ vừa là mệt vì đau lòng, vừa là mệt vì mất sức

” Thế nào, bác sĩ cứ nói thẳng, chúng tôi không ngại ” Diệp lão thấy bác sĩ cứ trầm ngâm, trong lòng lo lắng khôn cùng, có lẽ nào, Nhạc Ân bị sốc quá thành bệnh gì khó chữa hay không

” Chú Diệp, thật ra là thế này, nếu thêm hôm nay mà cô ấy không thoát khỏi những biểu hiện này thì hơi đáng lo ...”

” Đáng lo làm sao ?? ” Diệp Hạo bủn rủn cả người, trái tim như thắt lại

Diệp lão cũng run sợ, gấp gấp hỏi ” Đáng lo làm sao, nó có bị gì không, có nguy hiểm hay không ??”

” Chú, chú bình tĩnh nghe cháu nói đã ” Vị bác sĩ trung niên hết nhìn Diệp ông đang cau mày lại nhìn Diệp cháu thần thờ vô hồn, lắc đầu mà cười, hai người này quá lo lắng đến mức kinh sợ rồi, cũng tại ông nói hơi quá ” Là thế này, cô gái này bị chứng tự kỷ bẩm sinh, những người tự kỷ thường có một thế giới riêng của họ, hồi nãy chú cũng nói cô ấy mắc bệnh 18 năm trời, chỉ mới khỏi cách đây mấy tháng đúng không ??” nhìn hai ông cháu Diệp lão cũng gật đầu, bác sĩ lại tiếp tục ” Thế giới riêng đó vẫn tồn tại trong đầu của cô gái này, lúc nào cô gái này gặp chuyện quá mức kinh sợ thì sẽ tự nhiên thu mình trở về thế giới đó, đây là cách cô gái ấy tự bảo vệ mình ... ” bác sĩ nhìn Diệp Hạo nhấn mạnh ” khi không còn một ai có thể bảo vệ cô ấy ” . Lúc bà Diệp cho người vào kéo Nhạc Ân ra, Nhạc Ân biết xung quanh mình không có một ai có thể bảo vệ được cho cô, vì rõ ràng Diệp Hạo nói sáng sớm đến, nhưng vẫn chưa đến. Diệp Hạo không đến, Diệp lão lại đi mất, Diệp Bảo gọi đến lại không có, cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Không còn một ai bảo vệ ư ??? Diệp Hạo mĩa mai chính mình, mà thật đúng là đáng chết đi, Diệp Hạo à, hai bàn tay vô thức siết chặt hình hài nhỏ bé trong lòng

” Chú cũng nói cô gái này bị vu oan đúng không, vậy tình hình càng thêm tệ hại rồi, những người mắc chứng bệnh tự kỷ này, bản thân nhạy cảm vô cùng, một điều nhỏ nhặt cũng ảnh hưởng đến tâm tình của cô ấy, người thường chúng ta bị vu oan thì nặng là uất ức mà khóc lóc, nhẹ thì buồn bã, nhưng ai cũng có thể mở miệng giải oan ình, nhưng cô gái này, rõ ràng chỉ là một người đơn thuần, việc vu oan lần này ảnh hưởng đến cô ấy rất nặng nề ” Vị bác sĩ lại tiếp tục dăm dao vào hai ông cháu Diệp lão

” Hừ ” Diệp lão nghiêng răng hừ một tiếng ” Hãy đợi đó, ta sẽ không tha cho các người đâu ” . Diệp lão thừa biết ai làm, nhưng mấy đứa cháu của ông đang có công chuyện, ông phải đợi thêm một thời gian nữa thôi.

” Nhưng cô ấy vẫn nhớ đến tôi ” Diệp lão rũ mắt không rõ đang suy nghĩ điều gì, bất chợt hỏi một câu

” Đây là điều may mắn đó cậu trai trẻ ” Vị bác sĩ đưa mắt nhìn Diệp Hạo đang ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn mình , cười tươi nói tiếp ” Những bệnh nhân tôi điều trị một khi đã thu mình vào thế giới riêng của họ, họ sẽ quên hết những người họ biết lúc đã khỏi bệnh, nhưng cô gái này lại nhớ đến cậu, có lẽ, chỉ có cậu mới đánh thức được cô gái này thôi ”

” Tôi sao ??” Diệp Hạo lại thì thào, ngày lập tức anh hơi quay người vội hỏi bác sĩ, giọng đã có sức nhưng vẫn khàn khàn ” Tôi phải làm sao, bác sĩ, tôi phải làm sao mới được, xin bác sĩ giúp tôi , xin bác sĩ ... ” Diệp Hạo dường như muốn đứng dậy, khiến cho Nhạc Ân đang ôm lấy anh cứ tưởng anh rời đi, nhanh chóng nắm áo anh lại nức nở

” Andy, Andy đi đâu, Andy, đừng đi ...”

Diệp Hạo giật mình, lại điều chỉnh tư thế ôm cô vào lòng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm ông bác sĩ

” Làm sao ư, cậu Diệp Hạo, tôi chỉ nói với cậu một điều này thôi, cậu là người đặc biệt nhất đối với cô gái này, cách thức để đánh thức cô ấy chỉ có cậu mới biết thôi...” Vị bác sĩ tươi cười nói, thật ra nếu để Nhạc Ân tiếp xúc lâu với Diệp Hạo, cô cũng dần dần tỉnh lại, nhưng khó khăn ở chỗ...

” Bác sĩ, vậy hồi nãy bác sĩ bảo nếu không làm Tiểu Ân tỉnh ngay hôm nay thì sẽ có chuyện ?” Diệp lão cũng mừng rỡ khi nghe chuyện nãy giờ, nhưng nhớ đến câu đầu tiên bác sĩ nói thì lại lo lắng.

Vị bác sĩ nén cười nhìn hai ông cháu, Diệp lão vừa hỏi đúng vấn đề mà ông đang nghĩ đó, ông mím mím khóe miệng cố gắng nói chuyện đằng hoàng

” Nếu tôi không lầm, từ chiều hôm qua đến tận bây giờ cậu chưa rời cô ấy một giây nào đúng không, cũng có thể rời đi được nhưng tôi thấy cậu hình như không muốn như vậy ” ông nhìn Diệp Hạo nhú mày gật đầu thì không nhìn được bật cười ” nếu thêm một ngày hôm nay mà cô ấy vẫn cứ bám lấy cậu thế này, tôi tò mò muốn biết cậu sẽ đi vệ sinh thế nào , a ha ha ...”

” ... ”

” ... ”

Diệp lão đi ra ngoài với vị bác sĩ, để lại hai vợ chồng Diệp Hạo một mình trong phòng, ngoài phòng khách, thím Trương đang ngồi cùng Tiểu Hoa thấy Diệp lão đi ra đều đứng dậy muốn biết tình hình. Diệp lão chỉ nhìn qua hai người, đưa tiễn vị bác sĩ kia xong mới vào nhà ngồi xuống ghế.

” Cháu là bạn Tiểu Ân ” Diệp lão nhìn Tiểu Hoa tươi cười hỏi, đây là người bạn gái duy nhất của cháu dâu ông a, lúc nào Nhạc Ân cũng kể về cô cho ông nghe.

” Dạ vâng, cháu là bạn Tiểu Ân a, bạn rất thân ông ạ ” Tiểu Hoa nhỏ tuổi, biết Diệp lão là ông nội Diệp Hạo vậy thôi chứ không hề biết vị thế của Diệp lão

Thế nhưng Diệp lão khá thích tính cách tự nhiên của Tiểu Hoa, gật đầu tỏ vẻ đã rõ

” Diệp đại lão gia, Tiểu Ân thế nào rồi ” là thím Trương hỏi

” Tiểu Ân nó hơi bị sốc, đã có Diệp Hạo chăm sóc cho nó rồi ” Diệp lão nhớ lại lời nói hồi nãy của vị bác sĩ kia, chợt muốn cười một tiếng, nhưng vẫn ngăn lại được.

” Vậy cháu vào thăm cô ấy được không ?” Tiểu Hoa nôn nóng hỏi

” Giờ thì chưa được, khi nào nó khỏe hơn, nó sẽ gặp cháu mà ...” Diệp lão thở dài, chính ông cũng không thăm được đây này, Nhạc Ân đâu có nhận ra ông a, giờ thì chỉ trông chờ vào Diệp Hạo mà thôi.

Cô chỉ là sốc quá mà thu mình lại thôi.....

Diệp Hạo ôm Nhạc Ân lên như ôm một em bé, để đầu cô gục lên vai mình, bước xuống giường, đi lui đi tới. Anh nằm một chỗ, ngồi một chỗ mãi cũng thấy oải cả người, đi một lúc, rồi lại nằm tiếp, chỉ cần, luôn luôn ôm Nhạc Ân bên người là được, thêm nữa, miệng không ngừng lẩm nhẩm

” Ân Ân, nhìn xem, mấy con gấu này bị em vứt bỏ rồi đúng không, em có mấy con gà do ông nội mua nên không cần chúng nữa chứ gì”

” Ân Ân ” Diệp Hạo dừng bước, đưa tay đẩy khuôn mặt thần thờ của Nhạc Ân ra khỏi vai anh, hôn mạnh lên má cô một cái rồi nói tiếp ” chắc chắn Tiểu Hoa đang ở bên ngoài đợi em đấy, thím Trương cũng đến rồi, em mau mau ra chơi với hai người đó kìa ... ” thấy cô không có biểu hiện gì, lại úp mặt cô vào vai mình, tiếp tục vừa đi lại vừa nói chuyện

Cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa và tiếng nói của Diệp lão

” Hạo nhi, ông nội đem cơm cho hai đứa này ...”

Vậy mà đã là buổi trưa rồi sao, Diệp Hạo giờ đã ngồi lại trên giường, Nhạc Ân ngồi đối diện vòng chân qua hông anh. Diệp Hạo cố gắng mỉm cười mà nhìn Nhạc Ân, vẫn là một khuôn mặt thần thờ như vậy, vẫn là hai bàn tay nắm lấy áo anh như vậy, vẫn là như vậy, không có một biến chuyển nào.

” Ân Ân, anh ích kỉ lắm đúng không em ...” Diệp Hạo không ngờ sức chịu đựng của mình lại tệ đến thế này, lúc sáng, anh nói với ông bác sĩ đó, có đợi bao lâu anh cũng sẽ cố gắng làm cô tỉnh lại, vậy mà vẫn chưa hết ngày hôm nay, chỉ mới đến trưa mà anh đã thấy tiếp tục lo sợ rồi. Diệp Hạo vừa hôn từng chút từng chút lên khắp khuôn mặt Nhạc Ân vừa nói ” Thấy em cười nói với người khác, anh ước gì em chỉ biết một mình anh, chỉ cười nói với anh, giờ đây, em đúng là chỉ cần một mình anh, nhưng sao anh lại đau lòng đến thế này, Ân Ân ...”

Anh mất một ngày một đêm suy nghĩ mọi chuyện, làm thế nào để cô chỉ biết có anh, làm thế nào để anh có thể độc chiếm cô, làm thế nào ... làm thế nào ... suy nghĩ tốn thời gian chẳng được gì, lại làm cô thêm tổn thương, anh quả là kẻ vô dụng mà ...

Vô lực, rồi bời, mệt mỏi, và sợ hãi, Diệp Hạo gục mặt lên vai cô vợ nhỏ đang lơ đãng, nghẹn ngào ” Nếu em mà không tỉnh lại, anh sẽ làm sao đây ...” nói xong, không tự chủ được há miệng ... cắn vào vai Nhạc Ân thật mạnh

” A ... ”

Diệp Hạo vẫn đang giữ tư thế cắn như vậy sau khi nghe tiếng a, chỉ là hai hàm răng đang bất động, không nghiêng sâu vào nữa

” Andy ... đau ... sao cắn Ân a”

.....

” Đau sao ?” Diệp Hạo nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhanh chóng sững sờ, và nhanh chóng vỡ òa vui mừng, anh nhìn thấy khuôn mặt đang nhăn nhó chu môi của Nhạc Ân

” Đau a... Andy sao cắn ... đau lắm ” Nhạc Ân mếu máo trách tội, không nhận ra khuôn mặt người trước mắt mình đang mừng như điên

” Ân Ân ..” Diệp Hạo siết chặt Nhạc Ân thử gọi lại, anh không dám tin vào mắt mình

” Há ?? ” Nhạc Ân vừa xoa xoa chỗ vai đau vừa nói

” Ân Ân ”

” Andy nói đi ” Nhạc Ân chớp mắt khó hiểu

” Ân Ân ”

” Andy sao gọi Ân mãi a, kì lạ nha ” Nhạc Ân bất mãn nói, cứ gọi mãi, muốn chu môi lên đã thấy tầm mắt tối lại, cái môi chuẩn bị chu ra kia đã được Diệp Hạo tận tình gặm cắn mất rồi.

Diệp Hạo ôm chặt Nhạc Ân hôn đến mức cả hai cùng thở dồn dập mới ngưng lại, nhìn vào đôi mắt mờ lung vì bị cuồng hôn đang hiện lên hình ảnh của mình, Diệp Hạo bật cười thành tiếng, ghì trán mình vào trán cô thở phào mà nói

” Là em, đúng là em rồi, em đã quay về với anh , Ân Ân của anh”

30. Chương 30

Nhạc Ân sau nụ hôn ngây ngất, việc đầu tiên chính là nhìn Diệp Hạo chăm chăm, cô nghe anh nói những lời vô cùng khó hiểu, nhưng chuyện đó không quan trọng bằng một chuyện - mặt Diệp Hạo rất bờ phờ, râu mọc lú nhú, mắt lại đỏ hoe, Nhạc Ân bất giác thấy trái tim mình rất đau.

” Andy bị bệnh rồi ” Nhạc Ân đưa hai tay sờ mặt Diệp Hạo, giọng nói chứa chan lo lắng ” Andy làm việc mệt lắm đúng không, làm suốt a ...” Nói xong cũng rơm rớm nước mắt

Nụ cười trên miệng Diệp Hạo chợt cứng lại, cô nghĩ là anh làm việc nhiều nên mệt mỗi ư ?? anh bỏ cô 1 đêm, nói dối là làm việc, vậy mà cô cũng tin, cô vẫn lo lắng cho anh. Diệp Hạo cầm lấy một bàn tay nhỏ đang ở trên mặt mình, đưa đến bên môi mình hôn lên, nhìn vào đôi mắt đang mở to của Nhạc Ân, yêu thương nói

” Ân ngốc, anh không sao , đừng lo lắng ” Anh có rất nhiều điều muốn nói với Nhạc Ân, nhưng một lời quan tâm của cô đã làm cho tất cả những lời anh muốn nói đều quay ngược về trái tim , nơi đó giờ đây thật đau nhói , là vì anh rất ân hận, và vì anh rất ... hạnh phúc.

Nhạc Ân mím môi, lắc lắc đầu

” Andy bệnh rồi, Andy phải ở nhà, không cho Andy đi làm nữa ”

” Được, anh ở nhà với em ” Diệp Hạo bật cười, thả bàn tay trên môi ra, kéo cả người Nhạc Ân vào sát mình, lại gục đầu lên vai cô hôn lên chỗ mới bị anh cắn ” Đau không em ??” , Diệp Hạo muốn chuyển đề tài, anh là một kẻ tệ hại, anh không xứng đáng để cô lo lắng cho anh, vả lại anh không còn thấy chút mệt mỏi nào nữa, tất cả đã tan biến hết khi cô tỉnh lại.

Nhạc Ân chớp mắt, vẫn muốn nói tiếp chuyện Diệp Hạo bị bệnh, chừ a kịp mở miệng đã thấy Diệp Hạo ngẩng đầu lên, mở cúc áo kéo một bên vai áo của cô qua, bàn tay sờ nhẹ lên nơi anh đã cắn, nơi đó có một dấu răng in rất sâu, giờ này Nhạc Ân thấy đau

” Đau” Nhạc Ân nhú mày, chu môi nói lời bất mãn

” Ừ, anh xin lỗi, không đau , không đau ..” Diệp Hạo muốn bật cười vì cuối cùng cô cũng không để ý đến anh nữa, đưa lưỡi liếm vết răng của mình, lẩm nhẩm an ủi, nghe cô nói đau anh cũng thấy xót, nhưng nhìn vết răng cắn này anh lại thấy hài lòng, nó đã đánh thức cô dậy, nó là dấu ấn của anh dành cho cô.

Nhạc Ân mặc cho Diệp Hạo tùy ý liếm vết cắn, đưa tay vỗ vai Diệp Hạo nũng nịu

” Đau lắm, Andy thật hư, sao cắn Ân vậy ?” thật ra vết cắn cũng không còn đau nữa

Diệp Hạo ngẩng đầu, nhìn cái miệng đang chu ra, mỉm cười ” Ai bảo em ngủ say như vậy làm gì, anh gọi mãi em không thức dậy nên anh phải cắn em ”

” Sao ?? ” Nhạc Ân chớp chớp mắt khó hiểu ” Ân có ngủ đâu a ” Nói xong đưa mắt nhìn xung quanh phòng, nhìn cửa sổ thấy trời sáng, nhận ra đây là phòng của mình, Nhạc Ân cau mày suy nghĩ, chợt mắt mở lớn sợ hãi, thở dồn dập, bàn tay cũng run run

Diệp Hạo tim thất lại, ngay lập tức ôm chặt Nhạc Ân cố nói giọng bình thản

” Ân Ân, em biết không, ông nội bắt được người phá phòng Diệp Bảo rồi đấy, thật là đáng đánh mà, dám đổ tội cho Ân Ân của anh ” Anh biết trước sau gì cô cũng nhớ lại những chuyện này, anh không thể để cô

hoảng sợ lần nữa. Lúc sáng, khi ông nội kể chuyện hôm qua cho bác sĩ tâm lý kia nghe, anh mới biết chuyện. Diệp lão không biết chuyện A Trí tìm Nhạc Ân dẫn đi, nhưng ông biết trong nhà ông có ít nhất hai kẻ đáng nghi ngờ câu kết với nhau. Ông chỉ nói với bác sĩ kia Nhạc Ân vì bị nghi ngờ, lại bị mắng nên mới hoảng sợ mà ngất đi, dù vậy Diệp Hạo cũng hiểu được sơ sơ tình hình, anh không hề biết ‘hắn ta’ mà anh đang nói là kẻ nào, nhưng trước mắt cứ đổ tội ột kẻ không tên vậy.

Nhạc Ân vẫn còn run sợ, hít vào thở ra, nhưng đôi mắt nhìn Diệp Hạo giờ đây là bất ngờ, nhìn thấy Diệp Hạo cười tươi với mình, mới dần dần ổn định tinh thần, nhẹ giọng nói

” Andy, Ân không phá a...” Nhạc Ân chưa nói hết đã bị Diệp Hạo cắt lời

” Ai dám nói em phá hử, là người khác phá mà, ông nội cũng bắt được người đó rồi, em biết không, ông nội sáng nay có đến thăm em đấy, ông muốn nói ông đã trừng phạt cái người kia, mà em cứ ngủ mãi” Diệp Hạo vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Nhạc Ân, thấy cô đã hết run sợ, đôi mắt to nheo lại, hai tròng mắt đảo đảo như đang suy tư ” Ân Ân của anh là ngoan nhất, lại hiền lành nên người đó muốn hại em, aizz, ông nội giận lắm, đánh hắn ta luôn đấy ” Diệp Hạo chêm thêm, thấy Nhạc Ân lại mở to mắt kinh ngạc

” Oa, ông nội đánh hắn a ”

” Ừ, đánh hắn,hừ, dám bắt nạt cháu dâu yêu quý của ông, dám bắt nạt vợ yêu của anh ” Diệp Hạo nhanh chóng gạt đầu, giọng nói mang theo bức tức dùm Nhạc Ân

Nhạc Ân chun mũi lại, tưởng tượng cảnh cái tên lừa cô bị ông nội đánh như thế nào, đôi mắt mang theo tia hả hê, nhìn Diệp Hạo cười hắc hắc ” Andy, ông nội đánh mông hắn ta nha ”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Diệp Hạo nghe tiếng hắc hắc kia của Nhạc Ân mà thấy lòng thật vui vẻ, khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, Diệp Hạo tiếp tục

” Ừ, ông nội đánh mông hắn ta, Ân Ân có hả giận không ??”

” Có nha, hừ, hắn ta ghê lắm a ” Nhạc Ân nhanh chóng gạt đầu, nhớ đến khuôn mặt A Trí, Nhạc Ân hơi sợ, nhưng nhìn gương mặt Diệp Hạo đang bất bình dùm mình, Nhạc Ân thấy thoải mái hơn, nhanh chóng đánh bay cái sợ, lấy bàn tay phải chụm lại rồi chọt chọt vào lòng bàn tay kia, kể lể ” Andy, hắn ta lấy cái gì đó bỏ vào tay Ân a ..” chọt nhớ không phải bỏ vào tay trái của mình, mà là tay phải, lại thay đổi động tác hai tay ” Không phải, tay này nè, hắn ta bỏ vào a ...”

Diệp Hạo cau mày cầm lấy bàn tay phải của Nhạc Ân lên hăm hực ” Hừ, dám chạm vào tay của vợ anh ư, tên đáng đánh này ” nói xong còn lấy tay phूं phूं bàn tay bị chạm vào đó ” Ân Ân đừng lo nữa, anh thổi bay hết cho em rồi, không sợ nữa ”

Nhạc Ân thấy hành động của Diệp Hạo, gạt đầu cười tủm tỉm, rồi lại nhớ đến một chuyện khác, khuôn mặt nhanh chóng xụ xuống

” Ân Ân, sao vậy em ?” Diệp Hạo trong lòng khản trương, nhớ lại lời kể của Diệp lão hồi sáng, nhanh chóng a một tiếng ” Ân Ân buồn vì bị mắng đúng không nào ?”

Nhạc Ân nghe Diệp Hạo nhắc tới chữ mắng, mặt càng thêm buồn bã cho thấy Diệp Hạo đã nói đúng tâm trạng, aizz, Nhạc Ân thế mà bị mắng ghê lắm a

Diệp Hạo thấy mình đoán đúng,vốn anh cũng đã lường trước tình huống này,vì vậy không chậm trễ phun một câu

” Ông nội cũng đã đánh mông bà ấy rồi, vì cái tội không biết gì mà đã dám mắng Ân Ân ”

Nhạc Ân nghe thế lại tròn mắt ngạc nhiên, nhìn Diệp Hạo khó tin, rõ ràng cô thấy bà Diệp rất dữ dằn và ghê gớm, vậy mà ông nội đánh mông bà ta được cơ à

” Em không tin sao, em hỏi ông nội đi ” Diệp Hạo nói giọng ử rử, làm ra vẻ cô thế mà không tin lời anh nói

Nhạc Ân thấy thế nhanh chóng gạt đầu đã tin tưởng, lúc này mới thật sự nhẹ nhõm, bản thân thấy cần phải thể hiện điều gì đó bèn nín lấy áo Diệp Hạo uất ức

” Andy, đáng ghét lắm a, bảo ông nội đánh mông đau vào nha, phá phòng Diệp Bảo mà bảo Ân phá, phải đánh a ”

Diệp Hạo bật cười ” Ông nội đánh rồi mà ”

Nhạc Ân gật đầu, tự lẩm bầm ” Đúng, phải đánh vào mông thật đau a ...”

Diệp Hạo nghe cô lẩm bầm thì nheo mắt lại, hình như cô ngốc này vẫn chưa an lòng chuyện khó quên kia, được rồi, anh đã có cách. Diệp Hạo đưa tay nâng mặt Nhạc Ân lên, nở một nụ cười thật tươi

” Ân Ân , sáng giờ có nhiều người tìm em đó, ai cũng tức giận cho Ân Ân, em ra gặp họ đi ”

Nhiều người tức giận dùm mình ư ??? Nhạc Ân chớp chớp mắt nhìn Diệp Hạo, không biết đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy hai mắt sáng long lanh, túm lấy hai tay Diệp Hạo nôn nóng

” Đi, Andy đi gặp ông nội đi, gặp Tiểu Hoa nữa, đi đi ...”

Diệp Hạo rũ mắt cười thầm, quả là cô ngốc dễ dụ dỗ, nhanh chóng xuống giường rồi ôm lấy người dễ bị dụ dỗ kia lên, đi tới phòng tắm

” Ân Ân ,trước hết phải tắm đã, rồi ra ngoài gặp mọi người”

.....

Thím Trương nhìn đồng hồ chỉ 3 giờ chiều, thở dài một hơi, nhìn cánh cửa phòng của Nhạc Ân mà đau lòng, không biết giờ này trong đó ra sao rồi, Tiểu Hoa thì đã về nhà lúc trưa, Diệp lão sau đó một lúc cũng phải về nhà có công chuyện, cả hai ai cũng căn dặn bà khi nào Nhạc Ân khỏe lại nhớ gọi điện thoại báo ngay lập tức. Aiz, thím Trương ủ rũ ngồi thờ trên ghế sofa, nhàm chán nhưng cũng không có tâm trạng xem tivi.

” Cạch - ”

Thím Trương giật mình, nhanh như quay đầu nhìn cửa phòng Nhạc Ân, thấy Diệp Hạo bế Nhạc Ân đang đẩy cửa đi ra, Nhạc Ân cũng đã nhìn thấy thím Trương, ngay lập tức hai tay vươn ra đưa về phía thím Trương khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng méo máo

” Oa, thím Trương, oa oa ”

” Tiểu Ân !! ” Thím Trương nghẹn ngào đi nhanh tới gần Nhạc Ân, nhưng lúc nhìn thấy hai bàn tay đang đưa về phía mình, chợt luống cuống, cô cứ như một đứa con nít đang đòi người khác bế mình, nhưng bà làm sao bế nổi cô, đành nhìn Diệp Hạo cầu cứu

Diệp Hạo đang vòng hai tay ôm mông Nhạc Ân, khi Nhạc Ân vươn người anh đã kịp siết chặt tay giữ người cô lại, cô ngốc này, Diệp Hạo nén cười nói

” Ân Ân qua bên ghế ngồi rồi kể chuyện cho thím Trương nghe được không ”

Nhạc Ân méo máo vội gật đầu

” Qua ghế ngồi, thím Trương, thím Trương, Ân kể thím Trương nghe này ...”

Thím Trương hít hít mũi, nhanh chóng đi qua ghế ngồi, chưa kịp chạm mông đã nghe Nhạc Ân nói vội vã

” Hức, thím Trương, hức ... hức a, bỏ vào tay Ân nè ... ” Nhạc Ân lại lấy hai tay chụm vào nhau như khi diễn tả với Diệp Hạo, lần này thì không có lăm tay nữa , thấy thím Trương gật gù, lại oan ức kể tiếp ” A, bảo Ân ... thiếu phụ nhân, sao cô phá phòng cậu Diệp Bảo a ...” Nhạc Ân nhớ y nguyên lời A Trí nói ” rồi nhiều người chạy tới, mắng ... mắng Ân a , oa oa ...” Nói xong thì bật khóc nức nở

Diệp Hạo ôm Nhạc Ân trên chân mình, vừa lau nước mắt cho Nhạc Ân vừa nháy mắt với thím Trương rồi nói ” Ân Ân, đừng khóc, thím Trương nói cho Ân Ân biết đi, có phải ông nội đã đánh mông mấy người đó rồi không, dám mắng Ân Ân ...”

Thím Trương thấy Nhạc Ân khóc , vốn rất thương tâm, nhưng thấy Diệp Hạo nháy mắt, lại còn ‘ đánh mông ’, bà suýt tý nữa bật cười ha hả, nhanh chóng hiểu ý Diệp Hạo, thím Trương liền giả vờ xuýt xoa

” Đúng, Tiểu Ân không phải khóc nữa, ông nội Tiểu Ân đã đánh mấy người kia rồi, aizz, Tiểu Ân chúng ta thật đáng thương a, bọn kia thật xấu xa mà, nào nào, Tiểu Ân đừng khóc ”

Nhạc Ân thấy thím Trương an ủi mình, lòng khắp khởi vui mừng, nhưng vẫn phải hít hít mũi vài cái, đảm bảo thím Trương càng thêm thương xót ình mới được, hai bàn tay níu chặt lấy ống quần , thấy bàn tay của Diệp Hạo vẫn đang lau nước mắt ình, liền ngẩng đầu nhìn Diệp Hạo một cái vui vẻ, lại nhìn qua thím Trương mỉm môi cười.

Diệp Hạo chú ý kĩ biểu hiện của Nhạc Ân, gật đầu hài lòng với chính mình, quay qua thím Trương tươi cười

” Thím Trương có nấu gì cho Ân Ân ăn không ?, hôm qua Ân Ân tức giận lắm nên không ăn gì rồi ” nói xong lại sờ sờ bụng Nhạc Ân , ra vẻ bất mãn ” Hừ, Ân Ân đói bụng lắm rồi đây, mấy người kia thật quá đáng, làm Ân Ân đói bụng ” lại nhìn khuôn mặt đang hả hê của ai kia dụ dỗ ” Ân Ân phải ăn nhiều lên, cho bọn họ tức luôn, được không ??”

Nhạc Ân đang vui vẻ, gật gật đầu, rồi lại lúc lắc đầu nhìn Diệp Hạo làm nũng

” Andy, Ân thích ăn bánh kem aaa” Nhạc Ân cảm nhận được hiện tại Diệp Hạo và thím Trương đang thương xót mình, nhanh chóng tận dụng cơ hội

Diệp Hạo sao không nhận ra được tâm tư của cô, mấy hôm nay anh cấm cô không được ăn quá nhiều bánh kem, bây giờ có thể nhớ được món bánh kem, chứng tỏ trong lòng đã không còn vương vấn chuyện ngày hôm qua nữa, cho ăn một bữa thoải mái vậy, nghĩ vậy bèn hào phóng gật đầu

” Được, hôm nay cho Ân Ân ăn một miếng to, nhưng phải đi mua mới có bánh kem, em ăn một chút cơm trước nhé ”

Nhạc Ân cau mày khi nghe đến cơm, hơi hơi bất mãn, nhưng một miếng bánh to ???

” Một miếng thật to nha, to như này nè ” Nhạc Ân chớp mắt nhìn Diệp Hạo, lấy hai bàn tay ghép lại đưa cho anh nhìn

” Được, miếng to như vậy ” Diệp Hạo nhìn khuôn mặt chờ mong của vợ, không chịu được phải bật cười to, thím Trương thì lắc đầu mà cười, lại nói với Diệp Hạo

” Để tôi đi mua cho, cậu Diệp Hạo ở nhà chăm sóc Tiểu Ân đi ”

” Không cần đâu thím ” Diệp Hạo lắc đầu, đưa tay vào túi quần lấy ra cái điện thoại, bấm một phím tắt rồi đưa lên tai nghe ” Cậu đang ở đâu .. công ty à ... có chuyện ... đi mua cho tôi cái bánh kem ... cậu lải nhải gì đó ... mua cho vợ tôi khỏe rồi ừ , nhanh lên ” dường như trong loa còn văng vẳng tiếng hét của người bên kia, nhưng Diệp Hạo đã nhanh chóng tắt máy, mỉm cười nhìn Nhạc Ân ” Gia Huy sẽ mua đến cho em , giờ đi ăn cơm rồi đợi cậu ấy đến, thím Trương đi chuẩn bị cơm cho Ân Ân đi ”

Thím Trương nhìn cái điện thoại mới nhớ một chuyện, vừa đi về phòng bếp vừa gọi điện thoại, bà phải báo tin cho Tiểu Hoa và Diệp lão a, Nhạc Ân nhìn theo lưng thím Trương , thấy bà đang điện thoại, biết sắp có người đến nhà mình, liền cúi đầu mỉm môi cười thâm, cứ làm như không ai biết được ý định của mình vậy

.....

Nhạc Ân ăn cơm mà không yên, cứ ngóng trông điều gì đó, Diệp Hạo thông thả dứt từng muỗng cơm cho cô, ấy vậy mà Nhạc Ân lơ đãng ăn hết luôn một chén cơm đầy. Lúc thím Trương lấy chén Nhạc Ân đi xới thêm , nhìn thấy khóe miệng nhếch lên của Diệp Hạo, thấy thật vui vẻ, có Diệp Hạo thì chuyện gì của Nhạc Ân cũng qua hết a.

Ngoài cổng có tiếng chuông, là có người đến, Nhạc Ân giật mình, chạy nhanh ra cửa, chờ mong thím Trương đang đi mở cổng, nhìn thấy người đang đi vào thì nhanh chóng òa khóc thành tiếng, đợi người kia đến gần thì ôm chầm lấy, càng khóc to hơn

” Ôi, cháu của ông, đừng khóc ,đừng khóc, có ông nội đây, không phải khóc ” Người đến là Diệp lão, vừa nhận được điện thoại của thím Trương là ông gác ngay mọi chuyện để đến đây, Diệp lão đau lòng vỗ lưng Nhạc Ân, không ngừng an ủi

Diệp Hạo đi theo sau Nhạc Ân, cô khóc mà anh lại mỉm cười, nhìn phía sau lưng Diệp lão còn có thêm một người đi theo nữa, lại héch mặt chỉ về Nhạc Ân ra hiệu.

Người đi theo Diệp lão chính là Diệp Bảo, anh đang ở nhà, nghe tin nên cũng đến đây luôn, thấy Diệp Hạo nhìn hai người đang ôm nhau khóc lóc kia mà lại mỉm cười, thì biết có ẩn ý, liền đi vào nhà tươi cười gọi Nhạc Ân

” Chị dâu nhỏ, em cũng đến thăm chị dâu đây , chị cũng phải chào đón em chứ ”

Quả nhiên, Nhạc Ân nghe tiếng Diệp Bảo gọi, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn sau lưng Diệp lão, vừa thấy cái lại tiếp tục nức nở, buông Diệp lão đi tới muốn ôm Diệp Bảo

” Oa, Diệp Bảo , oa oa oa”

Diệp Bảo bất ngờ, nhưng cũng đưa hai tay ôm lấy Nhạc Ân, liếc nhanh ánh mắt thần nhiên của Diệp Hạo, chợt hiểu ra tình hình . Chỉ tội Diệp lão, đang mãi mê an ủi cháu thì lại bị đẩy ra không một chút lưu tình nào.

Diệp Hạo dù để mặc cho Nhạc Ân ôm Diệp Bảo, nhưng chỉ 30 giây sau, đã đi đến kéo cô vợ gốc ra, đưa tay ôm lấy vào lòng, vừa vuốt lưng cô vừa nháy mắt với Diệp lão

” Ông nội, có phải ông nội đã bắt được kẻ phá phòng của Diệp Bảo rồi đúng không , lại còn đánh vào mông nữa, ông nói với Ân Ân đi ”

Đánh vào mông ?? Diệp Bảo phụt cười, ngay lập tức mím môi nén lại. Diệp lão thấy Diệp Hạo nháy mắt, cũng hiểu phải nên nói gì

” Tiểu Ân, đừng khóc nữa, ông nội bắt được kẻ hãm hại cháu rồi, ông nội cũng đánh vào mông hắn rồi ” , lần này Diệp Bảo không nhịn được, ôm bụng mà cười, đánh vào mông ?? a ha ha.

Nhạc Ân nghe Diệp lão hùng hồn nói, nước mắt lập tức ngừng rơi, hít hít mũi, quay đầu lại nhìn ông, giọng uất ức, tủi thân

” Ông nội, hắn... hắn ... lấy đồ bỏ vào tay Ân nè ...” lại thể hiện động tác hai tay chụm vào nhau ” rồi hắn nói ... thiếu phu nhân, sao cô phá phòng cậu Diệp Bảo a ... hức hức ... đáng ghét lắm a ...” Nhạc Ân mếu miêng tổng kết, hài lòng khi thấy khuôn mặt Diệp lão vô cùng tức giận

” Hừ, cái kẻ đáng ghét kia, ta sẽ đánh hắn thêm mấy cái nữa , để hả giận cho Tiểu Ân của ông” Diệp lão biết Diệp Hạo đang nhờ ông và Diệp Bảo an ủi Nhạc Ân, dù vậy ông tức giận là sự thật, ông đã biết những người đó hãm hại Nhạc Ân, nhưng nghe cô kể lại, ông không thể chấp nhận nổi

” Ồ, chị dâu nhỏ, chị có muốn em đánh mông hắn dùm không ” Diệp Bảo lúc này mới lên tiếng, mới cười xong nên giọng nói của anh có vẻ không được dè dặt cho lắm, nhưng với Nhạc Ân, thì cô chỉ cần có thể này

” Diệp Bảo đánh a, hắn phá phòng Diệp Bảo nha, thật đáng ghét a, hắn nói Diệp Bảo gọi Ân đến nữa đó ”

” Hắn dám mạo danh em ư ??” Diệp Bảo nheo mắt lại, chuyện này anh quả thật không ngờ đến, anh bị đem ra để lừa dối người khác, anh ghét bị như thế.

Diệp Hạo không quan tâm Diệp Bảo đang nghĩ gì, hắn có mạo danh ai thì chuyện cũng đã xảy ra, cái chính bây giờ là lo cho tâm lý của Nhạc Ân mà thôi, kéo tay cô đi tới ghế, anh nói

” Ân Ân để ông nội ngồi ghế đã, rồi tiếp tục kể chuyện cho ông nghe ”

Nhạc Ân gật đầu , nhanh chóng đi đến ghế ngồi, đợi Diệp lão và Diệp Bảo ngồi xuống thì ngay lập tức tiếp tục mở miệng nói, hai bàn tay hua hua diễn tả

” Ông nội ”

.....

Nhạc Ân bản chất non nớt, không chịu đựng được cảm giác uất ức khi bị người khác hãm hại, gây ra tổn thương tinh thần nghiêm trọng. Diệp Hạo biết những lúc thể này, càng có nhiều người an ủi cô, thì càng

nhANH chóng đánh tan những tổn thương mà cô đang có. Quan trọng nhất chính là không để cô kịp nhớ tới những chuyện đau lòng đó theo cách tiêu cực, tránh để nó ăn sâu vào đầu óc cô, bởi vậy thoáng thấy cô vừa nhớ tới mọi chuyện, anh đã nhanh chóng kéo sự chú ý của cô đến câu chuyện của anh, quả nhiên, hiện tại, Nhạc Ân không còn có cảm giác đau lòng và tủi nhục ngày đó nữa, mà là thỏa mãn, vì ai ai cũng biết cô bị oan, hài lòng, vì ai cũng thương xót cô, hả hê, vì ai cũng bênh vực cô, đánh người hả giận dùm cô.

”Bắt anh hao tâm tổn trí rồi nhỉ?” Diệp Bảo ngồi ghé bên cạnh nghiêng người nói nhỏ với Diệp Hạo đang ôm Nhạc Ân, Nhạc Ân thì đang nói chuyện hăng say với Diệp lão

Diệp Hạo liếc Diệp Bảo, chỉ nhếch miệng cười mà không nói gì, nhưng Diệp Bảo lại hiểu ý Diệp Hạo, anh nhìn cô chị dâu nhỏ cảm thán, một người đơn thuần đến mức độ này quả thật anh chỉ mới gặp duy nhất một người là đây, nên nhớ con nít bây giờ cũng đã tinh ranh lắm rồi, nào được mấy đứa ngây thơ khờ khạo nữa chứ. Thật là được mở rộng tầm mắt mà, đang muốn xen vào nói chuyện cùng Nhạc Ân và Diệp lão, thì nghe tiếng chuông cửa, ngay lập tức anh thấy Nhạc Ân ngừng nói chuyện, mắt sáng long lanh nhìn cánh cửa nhà...

”Anh mang bánh kem đến cho Tiểu Ân đây, Tiểu Ân đâu rồi?” Từ Gia Huy được mở cổng cho là đi vào một mạch, vừa mở cửa nhà vừa lên tiếng, không nhận ra trong nhà đang có người khác, dù vậy, điều làm anh ngạc nhiên lại là ...

”Oa, Gia Huy, oa oa ...” Nhạc Ân lại nức nở chạy nhào đến ôm Từ Gia Huy khóc nức nở, không để anh kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Nhạc Ân ngay lập tức ngẩng đầu, đôi mắt không hề có nước mắt, mếu máo kể lể ”Gia Huy, hân, hân a ... nhét đồ vào tay Ân thế này nè ...” Nhạc Ân buông hai tay đang ôm Từ Gia Huy ra, thể hiện động tác chạm hai tay quen thuộc ”hân nói, Thiếu phu nhân sao lại phá phòng cậu Diệp Bảo a ...” nói xong thì nhìn chằm chằm Từ Gia Huy hít hít mũi, tìm kiếm vết xot thương trên khuôn mặt anh.

Từ Gia Huy vẫn còn sững sờ, một tay đang cầm hộp bánh, một tay còn đang nằm trong túi quần, chẳng biết nên nói gì làm gì trước tình thế đột ngột, may có Diệp Bảo vừa nén cười vừa nói giúp anh

”Anh Gia Huy, chị dâu nhỏ thật oan ức a, mau mau an ủi chị dâu nhỏ đi, mau nói tên hãm hại chị dâu đã bị ông nội đánh vào mông rồi a a”

À à, Từ Gia Huy từ từ hiểu ra, thấy Diệp Hạo rồi Diệp lão đều nhìn anh cười cười đầy ẩn ý, nhanh chóng mở miệng an ủi Nhạc Ân, gì chứ những thứ này là nghề của anh rồi

”Ai chà, Tiểu Ân thật đáng thương mà, em có cần anh đánh dùm không, anh đảm bảo sẽ cho chúng sống không bằng chết, đánh cho chúng bầm dập, trả thù cho Tiểu Ân ...”

Diệp lão cau mày, Diệp Hạo thì thở dài ngao ngán, vội đứng dậy đi ra cửa kéo Nhạc Ân về phía mình, lấy hộp bánh kem từ tay Từ Gia Huy

”Ân Ân, đi ăn bánh kem thôi” lại liếc Từ Gia Huy hừ mũi ”Cậu đừng có nói chuyện bạo lực trước mặt vợ tôi, đánh mông là đủ rồi, hiểu chưa hả đồ gốc” nói xong thì kéo Nhạc Ân đi tới bàn ngồi, mặc kệ người bạn đáng thương đang làm việc vẫn phải chạy đi mua bánh kem ỉnh kia.

”Cậu ...” thật là quá đáng mà, Từ Gia Huy thở dài lười nói chuyện với Diệp Hạo, thấy Nhạc Ân vẫn quay đầu nhìn mình mong chờ, tâm tình vui vẻ mà đi tới bàn ngồi cùng, dù sao anh cũng muốn đến xem Nhạc Ân thế nào mà

”Cháu chào ông” Từ Gia Huy chào Diệp lão, đợi Diệp lão gật đầu rồi nghiêng người hỏi Diệp Bảo bên cạnh ”Cậu rảnh rồi nhỉ??”

”Anh cũng vậy thôi” Diệp Bảo cũng nghiêng người đáp lại, thậm chí anh là ngẫu nhiên theo tới, còn Từ Gia Huy là bị Diệp Hạo gọi tới

”Làm công tác tư tưởng sao?” Từ Gia Huy nhếch miệng cười, nhìn Diệp Hạo đang lấy bánh kén trong hộp ra, Nhạc Ân ngồi bên thềm thủng đến mức không rời mắt khỏi miếng bánh

”Đúng vậy, anh tôi thật hiểu tính cách chị dâu nhỏ” Diệp Bảo thật lòng khen ngợi Diệp Hạo, hôm qua anh chứng kiến tình trạng Nhạc Ân, buổi sáng lại nghe ông nội phải tìm bác sĩ tâm lý, anh cứ tưởng chuyện rất nghiêm trọng, nào ngờ Diệp Hạo đã xử lý đầu vào đó

” Hiểu ?? ” Từ Gia Huy tặc lưỡi, mắt vẫn không rời Diệp Hạo đang dứt bánh kem cho Nhạc Ân trước mặt
” Đâu chỉ là hiểu, nếu chỉ hiểu thôi mà không biết cách hóa giải tâm tư Tiểu Ân thì cũng chẳng có Tiểu Ân bình thường như lúc này ,cậu ta là có bản lĩnh đấy ” Từ lúc hiểu được ý định của Diệp Hạo, anh đã khâm phục vô cùng, nếu là anh, chưa chắc anh nghĩ ra cách này, anh chưa kịp nghĩ ra cách xử lý ,Nhạc Ân đã thương tâm mà suy sụp lại ấy chứ.

Tối hôm trước Diệp Hạo tìm anh uống rượu, anh biết Diệp Hạo đang có chuyện buồn , nhưng quy tắc của Diệp Hạo chính là có hỏi cậu ta cũng chẳng thêm nói, nên anh chỉ vui vẻ mà tiếp rượu như mọi khi, nào ngờ lúc say xỉn cậu ta đã thốt ra một câu khiến anh phải ngạc nhiên vô cùng, nghe được điều này từ một người đàn ông sống nội tâm như Diệp Hạo, chứng tỏ tình yêu Diệp Hạo dành cho người đó phải vô cùng sâu sắc. Từ Gia Huy lại nhìn hai vợ chồng Diệp Hạo, Nhạc Ân ngoan ngoãn ăn, Diệp Hạo đưa tay lau kem dính bên khóe môi cho cô ... anh mỉm cười cho bạn của mình.

” Hâm mộ sao ??” Diệp Bảo thấy Từ Gia Huy nhìn vợ chồng Diệp Hạo chằm chằm, lại mỉm cười, tò mò

” Đương nhiên ” Từ Gia Huy càng cười tươi, đến bao giờ anh mới có thể nói được cái câu - đừng bỏ anh một mình, anh yêu em - kia chứ, aizz

” Cần gì hâm mộ, anh chẳng phải cũng rất tình tứ như thế này sao ??” Diệp Bảo lơ đãng hỏi

” Tôi ?? Khi nào nhĩ ?? Làm gì có ” Từ Gia Huy cau mày suy nghĩ, anh có rất nhiều người theo đuổi, cũng từng theo đuổi vài người, nhưng không phải là tình yêu thì lấy đâu ra những cảnh thân mật này

” Em từng nhớ anh có dẫn theo một cô gái ở buổi tiệc của Triệu gia đấy thôi, chẳng phải anh cũng rất cưng chiều cô ấy sao ” Giọng Diệp Bảo vẫn thản nhiên như vậy, nhưng bàn tay thì lại gõ lộp bộp lên thành ghế đang ngồi

Là ai nhĩ ?? Từ Gia Huy không nhớ được, anh tham dự không biết mấy buổi tiệc, đi theo anh không biết mấy cô gái, anh không nhớ được , nhà họ Triệu ??? ra là vậy, anh nhớ được rồi, nếu là cô gái khác chắc anh chẳng nhớ nổi, nhưng Elly thì anh phải cố mà ghi nhớ vào đầu thôi. Từ Gia Huy liếc qua khuôn mặt bình thản của Diệp Bảo cười thầm, cậu ta mà cũng biết ghen sao, có lẽ cậu ta không biết quan hệ của anh với Elly, nhưng dù sao có thể điều khiển được Elly cao ngạo kia, Diệp Bảo cũng đúng để anh nể phục lắm rồi

” Cậu làm gì để cô ta có thể đi theo cậu về đây thế ?” Từ Gia Huy thắc mắc

Diệp Bảo nhìn qua Từ Gia Huy, anh biết Từ Gia Huy đã biết quan hệ của anh và Elly, nhưng anh cũng có khuất mắc trong lòng, anh phải biết trước đã rồi mới trả lời câu hỏi của Từ Gia Huy

” Vậy anh với cô ấy là quan hệ gì ?? Anh nói trước, em mới nói bí quyết cho anh ”

” Chẳng phải người cô ta theo về đây là cậu sao, sao còn hỏi tôi những chuyện này ” Từ Gia Huy lắc đầu cảm thán, cậu ta ghen tuông thẳng thắn thật

Diệp Bảo mỉm cười, anh biết điều này, chỉ là sự chiếm hữu của anh quá lớn, anh không muốn người phụ nữ của anh có quan hệ không rõ ràng với bất cứ ai, nhưng nghe Từ Gia Huy nói thế này, có nghĩa là giữa hai người dường như không có chuyện gì .

” Một khi đã yêu thì sẽ không cưỡng lại được ” Diệp Bảo ngả người ra sau ghế, nhìn vợ chồng Diệp Hạo, thì thầm một câu.

Từ Gia Huy nheo mắt,câu trả lời này, anh không hiểu được a.

Nhạc Ân tranh thủ tình cảm với chừng này người đang ngồi ở bàn cũng đã cảm thấy thừa thãi rồi, trong tâm hồn non nớt đã hoàn toàn không còn bóng dáng cái chuyện đáng sợ ngày hôm qua nữa, nhưng thật không ngờ, hôm nay nhà Diệp Hạo vinh hạnh đón tiếp rất nhiều người, ai ai cũng đều đến thăm Nhạc Ân. Người vừa nhấn chuông cửa được thím Trưởng mở cổng cho chính là cô bạn gái thân nhất của Nhạc Ân, Tiểu Hoa. Theo sau Tiểu Hoa còn có Trần thúc và Tiểu Đầu cùng đi nữa, aizz, tình cảm anh em bạn bè thật sâu đậm mà.

Cả mấy người đàn ông ngồi ở bàn đều nhìn chăm chăm vào đôi mắt long lanh sáng choang của Nhạc Ân mà nén cười, nhìn cô lại sẵn sàng thể hiện lại một màn oan ức thương tâm. Quả nhiên, Tiểu Hoa vừa mở cửa đã gọi lớn tên Nhạc Ân, khuôn mặt Nhạc Ân ngay lập tức méo máo, chỉ tiếc là nước mắt đã không còn nữa rồi, chạy ào ra đón Tiểu Hoa

” Oa , Tiểu Hoa , oa oa”

” Khóc cái gì mà khóc, đồ ngốc kia, còn khóc được nữa hả, hả, hả ...” Tiểu Hoa thấy Nhạc Ân méo máo chạy đến, chỉ chỉ tay vào trán Nhạc Ân mà mắng xối xả.

Nhạc Ân chớp chớp mắt đứng sững, tiếng khóc còn nghẹn lại trong cổ. Mấy người đang ngồi xem kịch cũng bất ngờ không kém, may mà đúng lúc này vang lên tiếng chào của Trần thúc và Tiểu Đầu, mọi người mới cùng nhau vỡ òa bật cười, họ tổn công an ủi Nhạc Ân, thế mà cô nhóc ngoài cửa lại đi mắng mới hay chứ.

Mấy cái ghế sofa ở phòng khách chưa bao giờ có nhiều khách đến thế này, thím Trương phải vào nhà bếp lấy thêm hai cái ghế ra cho Trần thúc và Tiểu Đầu ngồi, lúc này Nhạc Ân đang ngồi trong lòng Diệp Hạo , ôm chặt cổ anh nghe giáo huấn

” Đồ ngốc, lần sau mà như thế phải ném cái nhẫn kia vào mặt hần ta, chạy tới đập cho hần ta một cái, nghe rõ chưa ” Tiểu Hoa hùng hổ, hôm qua lúc thím Trương tìm Diệp Hạo, bà đã gọi cho Tiểu Hoa , nhờ cô đi hỏi Trần thúc, thuận tiện kể luôn tình hình Nhạc Ân. Tối đó cô có qua nhà Diệp Hạo nhưng thấy không có đèn, vậy là sáng lại đến sớm, vậy mà cũng không gặp được Nhạc Ân, còn thấy Diệp lão dẫn theo bác sĩ tâm lý đến, cô thật sự lo lắng cho Nhạc Ân, nên bây giờ mới thực tâm mà tức giận thế này. Thấy Nhạc Ân gật đầu như giả vờ, Tiểu Hoa hơi hòa hoãn trong lòng, tiếp tục giáo huấn, mặc kệ mấy ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm của mấy người đàn ông trong phòng

” Cậu phải mạnh mẽ lên, không được lúc nào cũng run rẩy yếu đuối như thế, gặp chuyện gì phải lên tiếng bảo vệ mình, lần sau không cho phép được ngất xỉu, nghe rõ chưa hả ” Tiểu Hoa vỗ thành ghế nói lớn

Nhạc Ân thật sự sợ khí thế của Tiểu Hoa, tay vô thức càng ôm chặt cổ Diệp Hạo, đầu liên tục gật gật.

Trần thúc nhìn cháu mình hùng hổ trước mặt ông cháu nhà họ Diệp và Từ Gia Huy, chỉ biết cảm thán một câu : đúng là dietic không sợ sủng mà. Dù vậy, Diệp lão và Diệp Hạo đang vô cùng hài lòng với Tiểu Hoa, cả hai người không ai nổi lớn tiếng với Nhạc Ân, nhưng Tiểu Hoa này thì làm được, có người bạn như thế này, Nhạc Ân mới tiến bộ lên được. Diệp Bảo và Từ Gia Huy thì có tâm tình ngồi xem kịch, nên đương nhiên chỉ ngồi im lặng nghe Tiểu Hoa nói, thầm cảm thán cô nói cũng khá lắm a.

” Hừ, đồ ngốc, chỉ tại cậu yếu đuối hiền lành nên anh ta mới đi ngoại tình đấy ” Tiểu Hoa quá uất ức cho Nhạc Ân, lại nhìn vẻ mặt thần nhiên của Diệp Hạo, bốc đồng mà nói ra, tối đó lúc Nhạc Ân thấy ai đó giống Diệp Hạo ôm cô gái khác, cô còn khuyên Nhạc Ân đó là người khác, nào ngờ lúc thím Trương gọi điện thoại đến bảo đi tìm Diệp Hạo, cô mới biết Diệp Hạo cả đêm không về đón Nhạc Ân, cô đã nghi ngờ rồi, hừ , vì anh ta không đón Nhạc Ân nên Nhạc Ân mới xảy ra chuyện, anh ta khẳng định là đi với cô ả kia, Tiểu Hoa tức tối chỉ tay vào mặt Diệp Hạo.

Cả căn phòng bỗng chốc chìm trong yên lặng, không một tiếng động nào kể cả tiếng thở, vì tất cả mọi người dường như đang nín thở vì bất ngờ.

” Ha ha, Tiểu Hoa nó không hiểu chuyện, nó chỉ là nói nhảm, đừng trách nó ” Trần thúc là người thứ thời đầu tiên, vội đưa tay bịt miệng Tiểu Hoa vừa giả lả cười nói, đứa cháu này, thẳng tính đến mức ông không kịp đề phòng gì cả.

Diệp Hạo giờ mới hiểu được tình hình, ‘ anh ta ’ mà Tiểu Hoa nói chính là chỉ anh ư ?? Diệp Hạo cau mày nhìn Tiểu Hoa không hài lòng, cô gái này, đang nói chuyện hay ho thế mà sao lại thành thế này

Tiểu Hạo thấy Diệp Hạo cau mày, càng tức giận, cố tránh khỏi bàn tay đang che miệng của mình, lại chỉ tay vào Diệp Hạo nói to

” Anh còn chối, tối hôm trước anh không đến đón Tiểu Ân đúng không, anh ở đâu cả đêm, hừ, Tiểu Ân nói là nhìn thấy anh ôm cô gái nào đó trong vườn hoa , Tiểu Ân, mình nói có đúng không”

Nhạc Ân nheo mắt lại, sao cô có thể không nhớ đến chuyện này được nhỉ, đúng rồi, hôm đó còn chờ Diệp Hạo đến đón để hỏi anh mà anh không đến, lẽ nào đúng như lời Tiểu Hoa nói, Nhạc Ân bất giác mở to mắt nhìn Diệp Hạo thắc mắc.

Diệp Hạo lúc nghe Tiểu Hoa nói ‘nhìn thấy anh ôm cô gái nào đó trong vườn hoa’, anh đã tái mặt, hôm đó chính là Chu Lệ Băng ôm anh, Nhạc Ân thấy được ư ?? Diệp Hạo nhìn khuôn mặt muốn biết sự thật của Nhạc Ân, cố gắng trấn tĩnh bản thân, hình như cô chỉ là nghi ngờ anh mà thôi, cô chưa biết được.

Diệp Hạo cố không nhìn ánh mắt hừng hực lửa của Diệp lão, đang muốn nói cái gì đó lại nghe tiếng thì thầm của Tiểu Đầu

” Chú Trần, nghe nói Chu Lệ Băng là vợ của em trai anh Hạo đúng không ” hôm nay cậu mới biết thân phận thật sự của Diệp Hạo, cậu từng biết Chu Lệ Băng có quan hệ với Diệp Hạo, cũng biết Chu Lệ Băng lấy một thiếu gia nhà giàu cùng họ Diệp, nào ngờ hai người lại là hai anh em, thắc mắc này giờ mới dám hỏi Trần thúc, chỉ là hỏi không đúng lúc mà thôi

Thím Trương đứng bên cạnh, vốn đã bất ngờ về chuyện Tiểu Hoa mới nói, nay nghe cái tên Chu Lệ Băng, bà thấy quen quen, a

” Chu Lệ Băng là cái cô gái đã nói Tiểu Ân chúng ta lấy trộm nhẫn a ” bà nhớ bà Diệp đứng với một cô gái, cô ta là Chu Lệ Băng, cô ta lúc đó tố cáo Nhạc Ân lấy trộm đồ a

Tiểu Hoa vội hít sâu một hơi rồi tức giận nói lớn

” Cái gì, cô gái bảo Tiểu Ân của chúng ta trộm đồ chính là cô ta ư, cô ta chẳng phải là bạn gái cũ của anh sao, anh còn chối nữa không ??” Tiểu Hoa lại nhìn Diệp Hạo, cô không ngờ, đêm đó thế mà Diệp Hạo bỏ vợ chạy theo tình cũ a. Cô hay qua văn phòng Trần thúc chơi, tám chuyện với mấy anh em, nghe phong phanh chuyện này, vì chuyện Diệp Hạo có cô người yêu này luôn là chuyện cũ khó quên được mà.

Bạn gái cũ ?? Nhạc Ân chớp chớp mắt, cô hiểu từ này, quãng thời gian học hỏi trên phim cô có biết, bạn gái cũ về cướp chồng, bạn gái cũ chính là tiểu tam, tiểu tam chính là, là ... người sẽ làm cho chồng đuổi vợ ra khỏi nhà, Nhạc Ân lại ngược mắt nhìn Diệp Hạo, ừ khuất lên tiếng

” Andy, là sao a ...?”

Diệp Hạo nghe 3 chữ ‘ bạn gái cũ ’ cũng cau mày, lại nghe tiếng Nhạc Ân nức nở, trong lòng cuộn sóng gào thét tên Tiểu Hoa, nhưng ngoài mặt vẫn một bộ mặt thản nhiên, nhìn Nhạc Ân thản nhiên nói

” Ôm ai, anh đâu có ôm ai ???” Cái này là anh nói thật, hôm đó Chu Lệ Băng chính là ôm anh, anh đâu có ôm cô ta, nhưng đánh chết anh cũng không dám nói là hai người có gặp nhau, anh sợ cô ngốc này lại sốc ” Hôm đó anh làm việc đến khuya rồi uống rượu với Gia Huy nên không đến đón em được, em không tin hỏi Gia Huy đi ” Diệp Hạo đưa đôi mắt không một gợn sóng nhìn qua Từ Gia Huy ” Gia Huy, hôm đó tôi ở lại nhà cậu cả đêm đúng không ??”

Từ Gia Huy liếc tình hình một vòng, ngoài Diệp Bảo đang cười mỉa mai anh mình, Diệp lão đang cau mày không hài lòng nhìn Diệp Hạo, thì những người còn lại đều nhìn anh trông mong một câu trả lời thỏa đáng. Anh đoán chỉ có 2 ông cháu Diệp Bảo và anh là biết rõ mọi chuyện, nhưng không một ai trong cả 3 muốn Nhạc Ân biết rõ ràng mọi chuyện, hừ, cậu nợ tôi một món nợ đấy Diệp Hạo, Từ Gia Huy nhếch miệng toan tính, Diệp Hạo mà cũng có lúc sa cơ thất thế cầu xin người khác thế này

” Hôm đó nhà anh có việc cần nhờ cậu ta làm, khuya mới làm xong nên cậu ta ngủ lại nhà anh ” Từ Gia Huy miệng nói nhưng mắt nhìn Diệp Hạo chằm chằm ” Chắc Tiểu Ân nhìn lầm ai rồi đấy ”

Diệp Hạo đưa hai tay ôm chặt Nhạc Ân hơn nữa, nhìn cô cau mày nói

” Em nghe Gia Huy nói chưa, không có chuyện đó đâu, hôm đó anh không đến đón em được, anh xin lỗi em” Giọng điệu chân thành đến đáng sợ, nói xong thì nhìn Tiểu Hoa nhàn nhạt nói ” Em cũng nghe rõ rồi chứ ”

Tiểu Hoa hừ mũi, vòng hai tay không chịu phục, ai biết hai người đó có thông đồng hay không, vậy là cố gắng vạch trần sự thật

” Tiểu Ân nói người đó giống anh lắm, ai biết được anh có nói sự thật hay không??”

Cô nhận ra được anh ư, Diệp Hạo cay đắng, lúc đó cô có buồn không nhỉ, Ân Ân bé bỏng của anh có đau lòng lắm không ?? Diệp Hạo bất chợt muốn nói ra sự thật, dù sao anh và Chu Lệ Băng hoàn toàn không có gì, lúc cô ta ôm anh là do anh bận suy nghĩ nên mặc kệ, đến khi nghe cô ta nói nhiều ồn ào quá, anh liền đứng dậy để đi nơi khác, một chút cũng không nhớ được hôm đó cô ta nói gì làm gì nữa, anh nói ra sự thật như vậy, Nhạc Ân chắc sẽ không buồn anh đâu nhỉ ?

” Tối hôm đó ”

” Tối hôm đó là tôi ôm vợ tôi ” Diệp Bảo này giờ nhìn biểu tình đau khổ trên mặt Diệp Hạo, thôi không trêu chọc anh nữa, lên tiếng giúp anh. Diệp Hạo à, anh mà cũng có ngày này sao, ha ha,

Diệp Hạo nhìn Diệp Bảo ngạc nhiên, nhưng sau đó ngay lập tức mỉm cười cảm ơn. Diệp Bảo thở dài, tiếp tục

” Vợ tôi thì phải ôm tôi chứ ôm ai nữa, có lẽ chị dâu nhỏ nhìn nhầm rồi, chị dâu nhỏ, chị nhìn lên em a ” Diệp Bảo quay qua Nhạc Ân trêu chọc

” Ô, Ân đi tới rồi thấy mà, không nhìn lên đâu ... ” Nhạc Ân cúi đầu biết lỗi, rồi lại nhìn Diệp Hạo mỉm cười, cô biết cô nhìn nhầm mà, đó sao là Andy được, Andy đã nói sẽ không thích thêm ai khác mà

” Là anh sao ?? ” Tiểu Hoa vẫn chưa tin được, cứ nhìn Diệp Bảo chăm chăm mà nghi ngờ

” Cô bé, không là tôi thì là ai, đừng chia rẽ tình cảm vợ chồng anh tôi chứ ” Diệp Bảo nheo mắt nói một câu bông đùa với Tiểu Hoa

” Hừ, tôi chỉ muốn tốt cho Tiểu Ân thôi a ... ” Tiểu Hoa hừ mũi rồi quay đầu qua chỗ khác, cô không dễ dàng tin như vậy đâu, nên cô chưa xin lỗi Diệp Hạo

Trần thúc thấy chuyện hơi lằng, nhanh chóng lái sang chuyện khác. Để cho Diệp Hạo lén lén được thở phào một hơi, Ân Ân, anh xin lỗi vì giấu em, nhưng anh không muốn em đau lòng vì mấy chuyện không đáng này, Diệp Hạo lại ôm chặt người trong lòng mình .

31. Chương 31

Diệp Hạo vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc yên bình, mãi đến khi giọng nói vui vẻ của Nhạc Ân vang lên

” Oa, Andy mua hai bánh kem cho Ân luôn ” Nhạc Ân sáng bừng hai mắt hết nhìn tay trái lại nhìn tay phải của Diệp Hạo,, còn liếm môi thêm thưởng

Thật đúng là bị bánh kem mê hoặc rồi, ngày nào cũng ăn mà không thấy ngán, càng ăn càng thêm là sao ?? Diệp Hạo lắc đầu bó tay với cô vợ nhỏ

” Cái này là quà của Diệp Tề cho em ” Diệp Hạo đi đến bên ghế sofa, đặt bánh kem lên bàn rồi đưa hộp quà cho Nhạc Ân

” Anh?? ” Nhạc Ân cầm lấy hộp quà, hơi bất ngờ vì được Diệp Tề tặng quà, nhưng ngay lập tức mắt sáng lên kinh ngạc, đưa tay muốn mở nhanh hộp quà mà không biết mở thế nào, bèn đưa lại cho Diệp Hạo ” Andy, mở ra, mở ra cho Ân với ”

Diệp Hạo lúc này đã ngồi xuống ghế, đón lấy hộp quà thì nhanh nhẹn mở ra, thím Trương nhìn bàn tay Diệp Hạo tháo từng nếp gấp của giấy gói quà mà cảm thán, gấp bà là bà đã xé tan ra rồi, chứ không có làm theo cách của anh, nhưng mà, Diệp Hạo mở gói quà bằng cách đẹp mắt thật đấy. Lớp giấy gói đẹp đẽ bên ngoài được Diệp Hạo mở ra nguyên vẹn rồi đặt lên bàn, tiếp tục mở chiếc hộp bằng nhựa, nhìn hình dáng và chất liệu anh đoán đây là một đồ vật có giá trị, chỉ là anh chẳng đoán được bên trong là gì, Nhạc Ân ngồi bên cạnh Diệp Hạo cũng háo hức không kém, bên trong hộp là

” A, Andy của Ân nè ” Nhạc Ân la lên, đưa tay chạm vào ... má của một con búp bê, được mô phỏng theo người Diệp Hạo

Andy của Ân ?? Diệp Hạo ngớ người, nhìn con búp bê được mô phỏng y hệt mình đang được Nhạc Ân ôm vào lòng kia, anh không ngờ được, Diệp Tề lại làm việc này.

” Andy, đẹp lắm, anh nói sẽ cho Ân đây ” Nhạc Ân vừa nhìn đã thích con búp bê này vô cùng, bàn tay cứ liên tục vuốt ve khuôn mặt búp bê, lại sờ sờ bộ quần áo Diệp Hạo hay mặc được may thu nhỏ mà rất tinh xảo, quả thật, để làm ra con búp bê này, phải cần rất nhiều yếu tố và công sức a.

Đẹp lắm ?? Diệp Hạo nghe Nhạc Ân khen như vậy thì bật cười, cô còn không hiểu từ ‘ đẹp trai’ là gì mà có thể khen ‘ đẹp ’, điều này chứng tỏ anh đối với cô rất đẹp trai đúng không nhỉ ?? Diệp Hạo dạo này hơi bị tự luyến, tự ca ngợi bản thân xong thì có thắc mắc muốn biết

” Diệp Tề có nói sẽ cho em con búp bê này sao ??”

” Ừm, anh nói sẽ cho Ân một búp bê Andy a ” Nhạc Ân mắt không rời con búp bê, miệng trả lời

Khi nào nhỉ ??? Diệp Hạo suy nghĩ, nhưng anh làm sao biết là khi nào. Ngày đầu tiên gặp Nhạc Ân, Diệp Tề đã có ý định mua quà tặng ra mắt cô em dâu đáng yêu này, nhưng thấy tính cách Nhạc Ân, anh không biết phải tặng gì cho thích hợp, chợt nhớ lúc trước có một nhân viên trong công ty đặt hàng búp bê mô phỏng lại hình dáng mình để tặng cho con gái, vì vậy đầu chợt nảy ra một ý tưởng, có lẽ cô gái có tính cách trẻ con này sẽ thích búp bê chẳng? . Ngay lập tức hỏi Nhạc Ân thích ai nhất, Nhạc Ân đương nhiên bảo là Diệp Hạo, vậy là quyết định đặt hàng một con búp bê Diệp Hạo.

Búp bê hình dáng của mình sao ?? Diệp Hạo thở dài một hơi, vợ anh đã trẻ con lắm rồi, ngày nào cũng ôm búp bê thì chẳng thể nào lớn nổi nữa, dù cô có thích thú nhồi bông, nhưng nên nhớ, cô gái nào chẳng thích, còn búp bê ...

” Thích lắm sao ??” Diệp Hạo đưa tay vuốt tóc cô vợ nhỏ đang cười tít mắt, dù cũng cảm thấy rất tự hào nhưng đành phải nói ” Đừng ôm bên người ,nên đặt nó lên bàn trong phòng ngủ đi”

” Tại sao a?” Nhạc Ân khó hiểu, cô thích con búp bê này lắm a

” À, em ôm nó thì sao ôm anh được, với lại anh nghĩ nó thích ngồi một chỗ hơn, em ôm nó đi tới đi lui , nó sẽ mệt ” giọng Diệp Hạo đặc sệt mùi dụ dỗ con nít.

” Ồ, vậy sao ??” Nhạc Ân có vẻ tin lời Diệp Hạo nói, cau mày suy nghĩ một lúc cũng gật đầu đồng ý ” Vậy tối ôm nó ngủ nha, Ân thích ôm nó ngủ ...”

” Không được ” Diệp Hạo nhanh như chớp cắt lời Nhạc Ân, giọng thần nhiên ” Nó nhỏ như vậy, em sẽ đè lên nó đấy, em muốn nó ngạt thở sao ” hừ, búp bê giống anh đấy, nhưng dám giành chỗ ngủ của anh thì cũng bị anh cho ra rìa thôi.

” À ...” Nhạc Ân gật gù đã hiểu, lại thở dài tiếc nuối, đưa tay vỗ vỗ con búp bê an ủi ” Andy nhỏ, Andy nhỏ ngồi lên bàn nha, aizz, Ân sẽ nói chuyện với Andy nhỏ nha, nha ...”

Thím Trương xem kịch ngang đây thì nén cười rút lui đi vào bếp, để không gian cho kẻ vợ chồng kia tiếp tục diễn.

” Ăn bánh kem đi, đưa búp bê đây anh đem vào phòng cho ” Diệp Hạo nói là làm, nhanh chóng hất húi Andy nhỏ.

” Andy, sao Andy không đưa Ân qua nhà ông nội a ” Nhạc Ân nhìn theo lưng Diệp Hạo hỏi

Diệp Hạo đặt con búp bê lên bàn rồi lại đi ra lại, ngồi xuống mới trả lời

” Ân Ân muốn qua nhà ông sao ??”

” Qua ông nội cho gà ăn nữa ” Nhạc Ân vội gạt đầu, hai ngày rồi chưa cho nó ăn a

” Em ... không ..” Diệp Hạo nói ngang đó thì dừng lại, mày cũng cau lại, nhưng đôi mắt không nhìn vào Nhạc Ân nữa, anh đang suy nghĩ chuyện gì đó

” Andy , Andy sao thế ?? ” Nhạc Ân nuốt vội miếng bánh kem, bỏ xuống, đưa hai tay ôm má anh, ánh mắt hiện lên lo lắng

Diệp Hạo vội ngẩng đầu lên, nhanh chóng trở về sắc mặt bình thường, tay ôm lấy tay Nhạc Ân trên má mình, miệng mỉm cười , anh không muốn thấy cô lo lắng

” Anh có làm sao đâu, anh đang suy nghĩ ngày nào đưa em qua đây, dạo này ông nội bận việc phải đi ra ngoài nên anh không đưa em qua nhà ông được ”

” Ông nội bận rồi sao ??” Nhạc Ân nghiêng đầu khó hiểu, ngày đó sao Diệp Hạo không nói với cô nhỉ ?? đang suy nghĩ thì Diệp Hạo có điện thoại, Nhạc Ân theo phản xạ nhìn vào màn hình điện thoại Diệp Hạo đang cầm trên tay, lại thấy anh nhanh chóng bấm phím nghe rồi đi chỗ khác nghe.

Ồ, ghét a, Nhạc Ân bĩu môi nhìn theo Diệp Hạo, bình thường cô cũng nhìn mà Diệp Hạo đâu có làm như thế này a, cuối cùng buồn bực ngồi gặm bánh kem.

Diệp Hạo nào biết hành động của mình lại khiến cho cô vợ nhỏ bực mình, anh nhanh chóng bấm phím nghe là vì màn hình điện thoại hiện lên 3 chữ ‘ Chu Lệ Băng ’, anh không chắc chắn Nhạc Ân có biết đọc 3 chữ này không, nhưng theo phản xạ anh lại bấm nhanh một phím để cô khỏi đọc, nào ngờ bấm phím nghe theo thói quen, cũng chẳng thể ngồi bên cạnh cô nói chuyện được, thế nên đành đi chỗ khác.

” Alo ”

” ...”

” Lệ Băng ??”

” Hi , anh ” giọng Chu Lệ Băng khàn khàn, tiếng cười cũng nghe ra là cười gượng

” Có chuyện gì sao ??” giọng Diệp Hạo dừng dừng

” Anh đang làm gì vậy ??” Chu Lệ Băng khó khăn hỏi

” Đang ở nhà, em tìm tôi có việc gì, nói đi ”

” Em ...” Chu Lệ Băng ngừng lại, bên kia vang lên tiếng hít sâu nén khóc, nhưng sau đó cô nhanh chóng nói
” Em có thể gặp anh một lúc được không, em đang ở quán cafe cũ, anh đến nhanh nhé ”

Diệp Hạo thở dài, nói thẳng

” Lệ Băng, có chuyện gì cần tôi giúp, em cứ nói ra, còn không tôi sẽ cúp máy, tôi không đến đó ”

” Diệp Hạo , khoan ...” Chu Lệ Băng la tên Diệp Hạo, như sợ anh cúp máy thật ” Em chỉ muốn gặp anh, chỉ muốn gặp nói chuyện, như hai người bạn, không được sao anh ??, anh, anh đến nhé ”

” Tôi không đến được, xin lỗi em, vậy nhé, em tìm người khác nói chuyện ” Diệp Hạo nhanh chóng cúp máy, nếu không anh sợ còn dây dưa, nhưng rõ ràng là anh sợ rất đúng, điện thoại lại reo. Diệp Hạo cau mày nhìn màn hình điện thoại , lần đầu tiên trong cuộc đời xuất hiện một trường hợp nan giải thế này, anh không muốn nghe máy, nhưng anh là người không thích trốn tránh, bởi việc gì phải trốn tránh, anh đâu có làm sai gì. Thế là lại bắt điện thoại, bên kia đã vắng vắng tiếng khóc nghẹn ngào

” Diệp Hạo, em nhớ anh , em thật sự rất mệt mỏi ...”

” Anh đi ra đây nửa tiếng rồi quay về liền ”

Nhạc Ân nhìn bàn tay đang xoa đầu mình, lại nhìn theo Diệp Hạo đang đi ra cửa, trong lòng thấy ... lạ xạ.

Andy ra ngoài làm gì nhỉ ????? Nhạc Ân ngậm cái muỗng trong miệng mà ngẩn ngơ suy nghĩ, trong đầu hiện lên những lời nói lúc sáng nay của Tiểu Hoa

‘ Mình không tin anh Hạo của cậu a ...’

‘ Bạn phải cẩn thận vào, có thể anh ta yêu bạn, nhưng vẫn có thể bị quyến rũ , aiz, khó tránh được lắm a ...’

‘ Bạn gốc thế này, biết nói làm sao nhỉ , ai ,ai , ai, thế này, mình sẽ chỉ cho bạn một số biểu hiện khi anh ta ngoại tình, nghe cho kĩ đây, phải quan sát, quan sát kĩ lưỡng, một chút cũng không được bỏ qua ...’

‘ Um, để nhớ xem, a, lén nghe điện thoại, bạn mà thấy anh Hạo đi chỗ khác nghe điện thoại, lại có vẻ mặt sợ bạn nghe thấy, thì đó a ...’

Lén nghe điện thoại ?? Nhạc Ân mở lớn mắt , hít sâu một hơi lạnh, hồi nãy, Diệp Hạo chính là lén nghe điện thoại a, chẳng lẽ Khoan, khoan, Nhạc Ân lắc lắc đầu cố nhớ tiếp những lời Tiểu Hoa nói, phải có thêm bằng chứng mới tin được

‘ Nói chuyện điện thoại xong, anh ta bứt rứt không yên, hoặc là sẽ im lặng không nói chuyện với bạn, hoặc là sẽ nói nhiều vô cùng, hoặc là ... nhanh chóng đi ra ngoài ...’

Ồ, Nhạc Ân lại tròn tròn mắt, Andy chính là mới đi ra ngoài a... khuôn mặt bé nhỏ nhanh chóng xụ xuống , ủ rũ , vẫn còn một miếng bánh kem nhỏ nữa nhưng dường như cô không thích ăn nữa , Diệp Hạo của cô đi ngoại tình rồi , oa oa.

‘ Hừ, nếu đêm đó người ôm cô gái kia chính là anh ta, thì nhất định mấy hôm nay, anh ta sẽ lại đi gặp tình cũ đấy, hừ hừ, mình đảm bảo nhé ...’ tiếng Tiểu Hoa lại vang vang

Thật ra Tiểu Hoa còn có rất nhiều biện pháp phát hiện ngoại tình, nhưng bộ não Nhạc Ân có khả năng chọn lọc những câu chữ thích hợp cho hoàn cảnh đang có, vì vậy Nhạc Ân chỉ nhớ đến những câu Tiểu Hoa nói liên quan đến điện thoại như vậy, dù là thế, chừng đó cũng đủ cho cô ngốc Nhạc Ân vứt muống , bỏ vào phòng ngồi lì trong đó, chẳng biết để làm gì nữa , aizz...

‘ Phải cảnh cáo anh ta, hừ, phải chỉ cho anh ta biết, cậu quan trọng như thế nào .. sao, chỉ như thế nào ư ??? ... để mình xem a , bạn không thêm quan tâm anh ta nữa không thêm quan tâm là sao ư ??? , aizz, cái đồ đầu gỗ này, nghe cho rõ đây , mình sẽ hảo tâm dạy dỗ cậu luôn ... blah blah’

Nửa tiếng sau, không, phải là 34 phút sau, Diệp Hạo đã trở về nhà, nhìn cô vợ đang yên đang lành hiện tại trằm chằm kín mít nằm trên giường, khuôn mặt anh tái mét

” Ân Ân , em sao vậy ?? Ân Ân ” Diệp Hạo cuống cuống ôm cả người Nhạc Ân qua tấm chăn, muốn đưa tay vén chăn lên nhìn mặt cô lại nghe cô hét lên

” Andy tránh ra , đừng đụng vào Ân a ...”

Tiếng hét rất khỏe... có vẻ là không bị ốm ... Diệp Hạo cau mày suy xét, thấy thím Trương vì tiếng hét cũng chạy vào, liền đưa mắt hỏi tình hình. Thím Trương nhìn đồng hồ trên giường, lắc lắc đầu với Diệp Hạo, bà cũng không biết chuyện gì a, nãy giờ cứ nghĩ Nhạc Ân vào phòng chơi với mấy con thú bông.

” Ân Ân, có chuyện gì, nói anh nghe nào, Ân Ân ...” Diệp Hạo dịu dàng dỗ dành, bàn tay cố gắng kéo tấm chăn ra, lại thấy cô khư khư giữ chặt tấm chăn.

‘ Bạn không thêm nói chuyện với anh ta’ Nhạc Ân nằm trong chăn nhớ lại lời dạy dỗ của Tiểu Hoa, Nhạc Ân không biết làm sao để không nói chuyện với Diệp Hạo đây, cách tốt nhất chính là tránh mặt Diệp Hạo, nên mới chui vào chăn nằm, nào ngờ Diệp Hạo bất ngờ ôm làm Nhạc Ân hét lên... ôi, lỡ nói chuyện rồi, nhưng do Nhạc Ân sợ gặp mặt Diệp Hạo mà, không biết còn được tính ‘ không thêm nói chuyện ’ nữa không nhỉ ? , lại thấy Diệp Hạo kéo chăn, Nhạc Ân tiếp tục giữ chặt, nhanh chóng suy nghĩ bài học tiếp theo

‘ Phải kiên định, hừ, không được nhanh chóng nói chuyện lại, ít nhất phải một ngày một đêm không nói chuyện, gặp mặt anh ta phải lơ đi, coi như không nhìn thấy ..’ một ngày một đêm ư ?? Nhạc Ân rối bời, nếu nằm thế này chừng đó thời gian, thì làm sao Nhạc Ân ăn cơm a, còn phải đi vệ sinh, còn phải chơi với con Gấu, còn chơi game, aaa ... nhưng bản tính của Nhạc Ân chính là kiên cường mà, Nhạc Ân sẽ chịu đựng, hừ, ai bảo Andy đi ngoại tình, Nhạc Ân mếu máo tủi thân, bên tai lại vang lên giọng lo lắng của Diệp Hạo

” Ân Ân, nghe lời anh, nói anh nghe có chuyện gì đi em, Ân Ân ... ” Diệp Hạo vừa nói vừa bò ngang qua người Nhạc Ân, ngồi ở vị trí trước mặt cô vợ nhỏ, bàn tay càng cố gắng kéo tấm chăn ra, chỉ là kéo nhẹ vì anh sợ méch lòng cô vợ này thêm thì khổ , nhưng anh càng sợ hơn chính là cô khó thở.

Một Nhạc Ân kiên cường, một Diệp Hạo sợ làm khổ vợ, cuối cùng Nhạc Ân thắng, Diệp Hạo chọn đi ra ngoài, anh ra ngoài có khi cô sẽ mở chăn ra.

” Ân Ân, anh đi ra ngoài đây, anh không làm phiền em nữa, mở chăn ra , nghe chưa ???” Diệp Hạo vỗ về trên lớp chăn, anh xác định đây chính là cái đầu ương bướng của vợ, xong thì từ từ đi về phía cửa, anh muốn xem cô đã mở chăn ra chưa, cuối cùng đành thất vọng đi ra.

‘ Cạch ’ tiếng cửa phòng đóng lại vang lên, Nhạc Ân cũng khẽ thở phào, để an toàn, chỉ he hé miếng chăn trước mặt mà hít thở, nhưng sau đó lại thở dài ủ rũ tiếp, aiz, Nhạc Ân thấy thật cô độc .

.....

” Hồi nãy xảy ra chuyện gì sao ?” Diệp Hạo vừa đóng cửa phòng là hỏi ngay thím Trương đứng sau lưng

” Cô ấy tự dưng đi vào phòng, tôi cứ nghĩ là vào đó chơi thôi ” Thím Trương lắc lắc đầu, đâu có chuyện gì đâu, chợt a lên ” Cô ấy không ăn hết bánh kem đó cậu Diệp Hạo ” đây có coi là chuyện lạ không nhỉ, dù chỉ còn một miếng nhỏ, nhưng cũng coi như là kì tích, mọi khi Nhạc Ân đều ăn sạch sành sanh, chỉ sợ không đủ cho cô ăn nữa ấy chứ

” Không ăn hết bánh kem sao ...?” Diệp Hạo thì thầm, anh thấy lo lắng, anh sợ rằng cô thấy được ba chữ ‘ Chu Lệ Băng ’ kia rồi... nếu là vậy, anh phải làm gì đây nhỉ ?? Diệp Hạo buồn bực, biết vậy hồi nãy anh ngồi đó nghe máy có hay hơn không, giờ thì tốt rồi, cô nhóc kia vậy mà cũng biết tức giận đây.

Diệp Hạo chán nản đi tới ghế sofa ngồi, suy nghĩ cách lấy lòng cô vợ nhỏ . Thím Trương thấy Diệp Hạo đang tập trung đầu óc cho chuyện hệ trọng, cũng không quấy rầy nữa, đi ra vườn ngồi chơi với con Gấu thay cho Nhạc Ân, bà luôn luôn tin một điều, có Diệp Hạo thì sẽ có Nhạc Ân bình thường.

Hơn nữa tiếng đồng hồ sau, Diệp Hạo đứng dậy, đi mở cửa phòng Nhạc Ân, nhẹ nhàng đi vào, nhẹ nhàng trèo lên giường, nhẹ nhàng nằm một bên, nhẹ nhàng gác tay ôm nhẹ , nhẹ nhàng lên tiếng

” Vợ, em giận anh à, nói cho anh nghe, anh sẽ nhận lỗi với em... ”

...

” Ân Ân, nghe anh nói đã rồi giận, được không, phải để anh nói chứ ...”

Diệp Hạo mãi không thấy động tĩnh, cô không chịu nói ư ??? anh thử lần nữa kéo nhẹ góc chăn ra, lại thấy cô không giữ lại, đến khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ... đã ngủ say, Diệp Hạo âm thầm lặng lẽ gục đầu xuống gối, chán chường đến mức quyết định ngủ theo luôn, nằm nghiêng ôm Nhạc Ân vào lòng, người chồng oan ức nào đó cũng nhắm mắt ngủ say.

” Lúc em quyết định kết hôn với Diệp Bảo, em có suy nghĩ thế nào ?? ”

” Nếu không muốn nữa thì hãy kết thúc, em là một cô gái có tài và có nghị lực, em sẽ tìm được thành công và hạnh phúc của riêng em ”

” Tôi chỉ nói những lời này một lần , cũng là lần cuối cùng, tôi cũng không mong em có cuộc sống đau khổ, tự chính em phải suy nghĩ nên làm gì trước khi quá muộn ”

Nói xong những lời đó với Chu Lệ Băng, Diệp Hạo cũng đứng dậy rời đi, không nhìn một lần khuôn mặt đau khổ đầm đìa nước mắt phía sau lưng mình.

Đến 15 phút, nói 4 phút, về 15 phút, không hơn không kém. Đủ để Chu Lệ Băng nếm mùi hụt hẫng và đau thương.

Lúc quyết định kết hôn với Diệp Bảo cô có ý nghĩ như thế nào ư ?? Anh không nhắc cô cũng không nhớ, lúc đó, mẹ kéo cô đến một nhà hàng sang trọng, trong một góc vắng, bà cay giọng chê bai Diệp Hạo, lại hết lời ao ước Diệp Bảo

‘ Chỉ cần con cưới được Diệp thiếu gia kia, con sẽ thành phượng hoàng đấy, con hiểu không. Diệp thiếu gia kia địa vị còn hơn cha con gấp mấy lần a ...’

‘ Hôn nhân thương mại là vậy, không có tình yêu, chỉ có lợi ích, nhưng mà, con gái mẹ xinh đẹp tuyệt trần, con còn đẹp hơn Thiên Thiên kia nữa mà, con xứng đáng có một người chồng như Diệp Bảo, vả lại, với sắc đẹp này, mẹ tin Diệp Bảo kia thấy cũng sẽ yêu con liền ...’

‘ Con muốn mãi mãi sống như kẻ thấp hèn sao, con muốn hai mẹ con ta cúi đầu trước người khác mãi sao, con không muốn bước tới những nơi mà chỉ có những người cao quý mới đến được sao, còn nữa, ước mơ được tổ chức một cuộc triển lãm tranh của con nữa, chỉ cần lấy Diệp thiếu gia, con sẽ có tất cả, con đừng

có yêu cái thằng Diệp Hạo kia nữa, hừ, con yêu nó liệu con có sống vui vẻ khi không có đồng bạc nào không, Thiên Thiên kia sẽ nhạo báng con cả đời nếu con về lại nhà mẹ đẻ, nó cũng sẽ nhạo báng chồng con nữa’

.....

Cho nên, cô quyết định kết hôn với Diệp Bảo, ước mơ có một cuộc triển lãm riêng và bước chân vào giới quý tộc cao quý khiến cô bước vào phòng xem mắt, thấy Diệp Bảo ưu tú, ý định của cô đã chấp nhận được một nửa, anh ngay lập tức đồng ý đính hôn, ý định của cô ngay lập tức tăng lên 90 %, 10 % còn lại chính là phỏ mặc cho số phận của cô.

Nói hơi khó nghe một chút, ý nghĩ của cô khi muốn vào làm dâu nhà họ Diệp là vì tiền nhưng cô không hề tham, chỉ đơn giản là thỏa mãn được ước mơ của mình, nếu là bất cứ cô gái nào khác, rồi cũng sẽ như cô hoặc hơn cô mà thôi...

.....

Chu Lệ Băng rời quán cafe sau Diệp Hạo một lúc, cô đi thẳng đến công ty gặp Diệp Bảo, cô có chuyện muốn nói với anh ngay lập tức

” Phó tổng Diệp đã đi có công chuyện rồi, thưa tiểu thư ”

” Anh ấy khi nào trở lại ? ”

” Chúng tôi cũng không biết được, tiểu thư có muốn nhắn lại cho Phó tổng không ? Chúng tôi sẽ chuyển lời cho tiểu thư ”

” ... không cần ... tôi sẽ tự nói với anh ấy ...” Chu Lệ Băng xoay lưng, thở phào một hơi , không biết là vì điều gì, nhưng sau lưng lại vang lên tiếng nói

” Sáng giờ có hai cô gái cực phẩm đến tìm Phó tổng rồi, ôi, Phó tổng thật đa tình mà”

Chu Lệ Băng không cần soi gương cũng biết, khuôn mặt cô hiện tại đang trắng bệch...

Trời dần về chiều, bầu trời đã tối nhập nhoèn, trời mùa đông nhanh tối mà. Trong phòng ngủ, hai kẻ đang có chuyện cũng đã ngủ một giấc đủ đầy.

” Andy, ôm ôm ...” Giọng Nhạc Ân không nhỏ, dù đang rúc vào lòng Diệp Hạo nhưng vẫn mở miệng nói theo thói quen, cô biết những lúc thế này, Diệp Hạo sẽ thanh tỉnh và ôm cô chặt hơn. Quả nhiên, Diệp Hạo từ từ mở mắt, nhưng nhanh như chớp nhìn sang khuôn mặt vợ yêu mới gọi tên anh

Cô đã hết giận anh rồi sao ?? Diệp Hạo cúi đầu xuống chỉ thấy tấm chăn, hồi nãy anh kéo chăn đắp ỉn nên hai người đã đắp chung một tấm , hiện tại cô đang ôm chặt anh ở bên trong chăn, có lẽ là còn ngủ rồi, nhưng dù sao, cô cũng đã nói chuyện lại với anh rồi, còn gì hơn điều này nữa.

Diệp Hạo vén chăn lên tới đầu mình, như thế này anh có thể thấy được Nhạc Ân, thấy cô nằm co người như con tôm, một tay vắt lên người anh nín chặt lấy áo, anh khẽ nghiêng người lại, đẩy nhẹ đôi chân đang co lại kia, cẩn thận để chân cô không bị lòi ra khỏi chăn lạnh, lấy chân mình phủ lên chân cô, đổi tư thế ôm ngược lại cô vào lòng, đưa tay vuốt nhẹ tấm lưng mềm mại, Diệp Hạo thấy rộn rạo... nhưng đổ anh bây giờ dám đụng vào cô khi vẫn chưa sáng tỏ mọi chuyện.

” ... ừm ... Andy, Andy đáng ghét ...” Nhạc Ân nửa mơ nửa tỉnh, thấy lưng mình bị vuốt ve, cả người lại bị bao chặt, biết đây là Diệp Hạo, lơ mơ mà nói

” Ân Ân , tỉnh chưa ?” Diệp Hạo đổi lại vuốt cái má đang phúng phính chu môi kia, thấy cô mở mắt nhìn mình thì nhanh chóng mỉm cười cầu hòa ” Ân Ân, đói bụng không ? anh bế em ra ngoài ăn nhé ”

Đói bụng không à ?? Nhạc Ân mất một lúc mới thanh tỉnh, suy nghĩ về câu hỏi của Diệp Hạo, thấy bụng cũng hơi đói, nhưng chưa thấy thèm ăn gì hết, vậy là trả lời

” Ân không đói, chút mới ăn ... Andy ôm ngủ tiếp đã ”

Diệp Hạo chớp chớp mắt, mọi chuyện đã trở về bình thường rồi ư ?? Cô không còn giống lúc trưa nữa, anh có nên nói gì không nhỉ ?? , nhưng quả thật anh chẳng có gì để nói hết, nếu phải nói những chuyện đó thì anh cũng không muốn nói ra . Suy nghĩ đánh giá hơn thua trong tíc tắc, Diệp Hạo đã rút ra được kết luận cuối cùng

” Ừ, ngủ tiếp, em ngủ thêm chút nữa cho đói bụng rồi ăn cơm luôn ... ngủ ngoan ” Diệp Hạo hôn lên trán Nhạc Ân, nhanh chóng ru ngủ lại cô vợ nhỏ, ngủ mà có thể quên hết mọi chuyện thì nên ngủ tiếp a.

32. Chương 32

Nhạc Ân tỉnh lại lần nữa thì đã là tối rồi, Diệp Hạo ôm hơi chặt nên cô thấy nóng, Nhạc Ân khẽ cựa quậy ” Ân Ân, dậy ăn cơm đi em ” tiếng Diệp Hạo dịu dàng bên tai, bên má cũng cảm nhận được nụ hôn của anh.

” Andy, đi tè ... ” Nhạc Ân nín tay Diệp Hạo lắc lắc, việc đầu tiên sau khi ngủ dậy chính là thế này

” Ừ, anh bế em đi ” Diệp Hạo nhanh chóng ngồi dậy, lật chăn ra khỏi người Nhạc Ân là vòng tay ôm lấy cô liền, này giờ nằm trong chăn thì ấm, anh sợ ra khỏi chăn đột ngột, cô lạnh người sẽ không tốt.

” Ân Ân, mở mắt ra nào ..” Diệp Hạo đặt Nhạc Ân đứng bên bồn cầu, bật cười khi thấy cô vẫn đang nhắm mắt đứng lắc lư.

” A... đi tè ” Nhạc Ân chỉ là nhắm mắt theo quán tính, thật ra cũng đã tỉnh táo rồi, mở mắt ra thấy cái bồn cầu trước mắt thì nhớ tới mục đích của mình

” Andy, ra ngoài, đóng cửa lại cho Ân ” Nhạc Ân đẩy đẩy Diệp Hạo rồi ra lệnh, đây là thói quen tốt mà bà Nhạc đã dạy dỗ cho Nhạc Ân, vào nhà vệ sinh là phải đóng cửa.

Diệp Hạo xoa cái đầu rối của Nhạc Ân mấy cái mới hài lòng đi ra, cẩn thận đóng cửa theo lời cô vợ, anh thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhanh chóng lẩn ra phòng khách để về phòng mình rửa mặt, cô hoàn toàn bình thường ,có lẽ anh đã qua được kiếp nạn rồi đây, Diệp Hạo hơn hở vô cùng.

” Cô ấy thế nào rồi cậu Diệp Hạo ??” Thím Trương đợi Diệp Hạo rửa mặt đi ra rồi hỏi, hai vợ chồng này ngủ ghê thật, 4 tiếng đồng hồ chứ ít à

” Cô ấy bình thường rồi, thím Trương dọn cơm đi, cháu vào gọi cô ấy ra ăn ” Diệp Hạo tươi cười đi về phía cửa phòng Nhạc Ân, chợt nhớ tới chuyện gì đó, lại quay ngược về dặn dò thím Trương ” Chút nữa thím đừng nhắc gì chuyện hồi trưa với cô ấy, cháu nghĩ cô ngốc ấy chỉ quên mất thôi, chúng ta cứ im lặng để cô ấy ăn cơm đã rồi tính sau ”

Thím Trương thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Hạo thì vội gật đầu đã hiểu, trong lòng lại cảm thán, từ khi nào bà với Diệp Hạo trở thành đồng minh thế này nhỉ ??, thím Trương mỉm cười đi vào dọn cơm, phải đợi thêm 15 phút , Diệp Hạo mới dẫn Nhạc Ân ra.

Bữa cơm diễn ra yên bình như mọi khi, Diệp Hạo gấp thức ăn, Nhạc Ân xúc cơm ăn, thỉnh thoảng đưa muỗng cho anh dứt, cho đến khi thím Trương đứng dậy chuẩn bị dọn chén bát , bà nhìn biểu tình ngoan ngoãn ăn cơm của Nhạc Ân thấy rất vui vẻ, bất chợt mở miệng

” Tiểu Ân giỏi quá, ăn hết hai chén cơm luôn, cứ thế này thì sẽ được thưởng nhiều bánh kem lắm đây ”

Diệp Hạo cũng vui vẻ, gật gù ” Đúng, bữa nào mà cũng ăn cơm nhiều thế này, anh sẽ không cấm em ăn nhiều bánh kem nữa ”

” Bánh kem ?” Nhạc Ân đang vuốt cái bụng no kênh chợt sững người, hai người kia nhắc tới bánh kem làm cô nhớ đến cái bánh kem buổi trưa mới ăn, mà nhớ tới buổi trưa lại nhớ đến chuyện Diệp Hạo đi ngoại tình, mà Diệp Hạo đi ngoại tình thì aaaa, Nhạc Ân đứng bật dậy nhìn Diệp Hạo trân trối, này giờ cô đã nói chuyện với Diệp Hạo rất nhiều a

” Ân Ân, sao thế em ...?” Diệp Hạo chớp mắt nhìn khuôn mặt mếu máo của Nhạc Ân, thím Trương đang cầm cái chén cũng đứng hình

” Ôi, Ân ... ” Nhạc Ân muốn nói, nhớ ra gì đó liền đưa tay bịt miệng mình, nhìn nhìn xung quanh ,lại nhìn Diệp Hạo đang ngơ ngác, hít mũi một cái ra chiều oán hận xong thì chạy về phía phòng mình, đóng sập cửa lại.

“”

“.....”

” Thím vào nói chuyện dùm cháu đi ” Diệp Hạo ủ rũ nhìn thím Trương cầu cứu, này giờ anh vào năn nỉ, xin lỗi rồi ỉ ôi đủ thứ, mà Nhạc Ân vẫn cứ im lặng trùm chăn kín mít, anh thực sự bó tay rồi, aiz, làm này giờ anh cứ vui mừng hựt.

“Để đó cho tôi ” Thím Trương ưỡn ngực đi vào, lâu nay chỉ có Diệp Hạo mới quản được Nhạc Ân, nào ngờ được có một ngày Diệp Hạo phải xuống nước cầu xin bà, ha ha, thím Trương hùng hùng hổ hổ. Đến ngồi lên giường, đưa tay vỗ vỗ cái đồng chăn , thím Trương lên tiếng

” Tiểu Ân, thím Trương đây, cháu sao vậy, nói với thím Trương , thím sẽ làm chủ giùm cháu, nào, đừng làm thím Trương lo lắng nào ...” thấy Nhạc Ân vẫn không nhúc nhích, thím Trương giả vờ thở dài

” Ôi Ôi, Tiểu Ân giờ cũng không cần thím Trương này rồi, thím Trương này thật buồn, ôi ôi, thím Trương thật buồn ...”

Nói ngang đây thì thấy Nhạc Ân dưới chăn đung dẩy, có vẻ như đang quay người lại, thím Trương thấy vậy vô cùng đắc ý, tiếp tục dụ dỗ

” Tiểu Ân, cứ nói với thím Trương, đừng để trong lòng ...”

” Thím ~~” Giọng Nhạc Ân mếu máo vang lên trong chăn

” Ừ, ừ, thím đây, nói thím nghe chuyện gì ??”

” Andy đi chưa ??”

Sao ?? Thím Trương nhìn Diệp Hạo đang đứng ở cửa muốn hỏi ý kiến, thấy Diệp Hạo cau mày lườm đồng chăn Nhạc Ân, lại hướng bà ra hiệu im lặng rồi lặng lẽ đi đến bên giường ngồi xuống nền ngay cuối giường .

Được không đây, ngồi đó có nắp được không a ?? Thím Trương nhìn hành động ấu trĩ của Diệp Hạo mà lo lắng, thấy Nhạc Ân cựa quậy vội ngồi che tầm mắt của cô với Diệp Hạo rồi mới lên tiếng

” Đi , đi rồi đó Tiểu Ân, mau mở chăn ra nói với thím Trương đi cháu ”

Nhạc Ân nghe lời, hé mép chăn ra dò xét, thấy chỉ có thím Trương trước mắt, cửa sau lưng bà cũng đã đóng, mới thở phào mở toang chăn mà hít thở, vừa muốn ngồi dậy lại bị thím Trương giữ lại

” Nào , có chuyện gì nói với thím Trương nghe đi ?”

” Thím ~~ ”

Thím Trương vội gật gật đầu, mặt tràn đầy thương tiếc khi nghe tiếng ‘Thím ’ nũng nịu.

” Andy đi ngoại tình rồi ”

” Cái gì ?” Thím Trương hét lên, chợt nhớ cũng có Diệp Hạo trong phòng, vội ngậm miệng, ho khè một tiếng mới gấp gấp hỏi

” Cậu Diệp Hạo vẫn ở nhà với cháu mà, có đi đâu đâu ??”

” Hồi trưa kia ” Nhạc Ân chu môi phản đối, xong thì mếu máo ” Lén nghe điện thoại nha, nghe xong lại đi ra ngoài, khẳng định là đi ngoại tình ”

Thím Trương cau mày khó tin, Diệp Hạo đỏ mặt hời hợt, cô ngốc này, sao mấy hôm nay thông minh đến đáng sợ thế này.

” Aiz, sao cháu khẳng định được như thế ?” Thím Trương nhanh chóng vỗ về Nhạc Ân, bà chưa từng thấy việc nghe điện thoại xong rồi ra ngoài lại là đi ngoại tình ” Nhờ lúc ấy cậu Diệp Hạo ra ngoài có việc thì sao, cháu phải hỏi kĩ rồi mới đổ lỗi cho cậu ấy chứ ”

Có hỏi anh, anh cũng không dám nói đi gặp Chu Lệ Băng ấy chứ, Diệp Hạo âm thầm lặng lẽ rút điện thoại ra khỏi túi, âm thầm lặng lẽ bấm bấm bấm ...

Nhạc Ân nghe thím Trương nói thì ngơ ngác, ơ, đúng là cô chưa hỏi Diệp Hạo ra ngoài gặp ai hết, cũng không chịu nghe anh nói , vậy nhờ anh không phải đi ngoại tình thì sao ? Nhưng mà, nhưng mà , Nhạc Ân nhìn thím Trương khó khăn mở lời

” Thím, Tiểu Hoa nói thế mà ...”

Tiểu Hoa !

Lại là Tiểu Hoa, anh biết ngay mà, Diệp Hạo nheo mắt, vậy là sáng nay cô gái nhiều chuyện kia lại đầu độc Ân Ân của anh sao , giờ thì anh hiểu vì sao tối qua Nhạc Ân không chịu tiết lộ đã nói chuyện gì qua điện thoại với Tiểu Hoa rồi ?? Hừ... anh nghe giọng Nhạc Ân có vẻ như đã hiểu ra cái sai của mình rồi đấy, đợi cô hiểu hết , anh sẽ ra tay .. một người chồng nào đó rõ ràng là sai trước, còn đang lén lút , vậy mà cứ làm như chịu nhiều oan ức tổn thương lắm. .

Quả nhiên, sau khi Thím Trương bồi thêm một câu, Nhạc Ân hoàn toàn quên bém giận dữ, thay vào đó là lo lắng

” Aiz, Tiểu Ân , Tiểu Hoa nói là nói vậy thôi, cháu phải biết rõ ràng mới gán tội cho cậu Diệp Hạo chứ, nếu như thật sự cậu Diệp Hạo ra ngoài gặp cô gái nào đó, thì mới áp dụng lời Tiểu Hoa được, còn không, thì không phải nghi ngờ, giận dữ thêm một , còn làm cậu Diệp Hạo lo lắng nữa , cháu như vậy là không được đâu ,nghe chưa ...”

” Ồ, vậy sao ... ” Giọng Nhạc Ân nhẹ thên, cô sai rồi sao ?

Diệp Hạo đang ngồi co ro cũng gật gù lời của thím Trương, trong lòng ngàn lời khen tặng lời của bà thật hay , gừng càng già càng cay mà, lại nghe giọng nói của Nhạc Ân, nghĩ có lẽ thời cơ đã đến rồi đây, vừa muốn lên tiếng, lại nghe thím Trương nói tiếp

” Ôi, Tiểu Ân cũng biết ghen rồi đây , ha ha ”

” Ghen ...?” Nhạc Ân chớp chớp mắt, không hiểu từ này nhưng cái người đang trốn kia lại đang lằng lằng

Ghen! Ghen ! Ghen ! Vợ yêu của anh đang ghen a , Diệp Hạo ngồi như bức tượng đá, hai mắt như hai ngôi sao chói lóa , hạnh phúc dạt dào ... thì ra, cô không phải giận dữ anh, mà là ghen cơ đấy, lâu nay chỉ mỗi mình anh phải ngày ghen đêm ghen, giờ đây cô vợ nhỏ của anh cũng đã ghen rồi, ha ha

” Ghen là gì thím Trương ??”

” Ha ha, ghen là không thích cậu Diệp Hạo đi gặp cô gái khác, hoặc là yêu thích cô gái khác, có phải Tiểu Ân không thích như vậy, đúng không ??”

” Ồ, không thích đâu, không cho Andy đi gặp cô gái khác đâu, chỉ cho Andy thích một mình Ân thôi ” Nhạc Ân chu môi, héch mặt một cái rất đáng yêu

” Ha ha , ừ , ừ, Tiểu Ân nhà ta phải biết ghen chứ nhỉ ...”

” Phải ghen, phải ghen ... ” Nhạc Ân gật đầu lặp lại, bỗng một giọng quen thuộc vang lên

” Anh làm gì mà em ghen, còn không chịu cho anh giải thích nữa, hừ ”

Ồ !!! Nhạc Ân giật mình, tim đập thình thịch, vậy là, vậy là nghe giọng Diệp Hạo còn có vẻ giận dữ nữa chứ, xong rồi , xong rồi ...

Nhạc Ân bất giác nắm chặt tấm chăn rồi nhìn thím Trương méu miệng lo lắng

Thím Trương vốn thấy hơi khó xử khi Diệp Hạo lên tiếng, nào ngờ chỉ thấy khuôn mặt lo lắng của Nhạc Ân, lúc này lại thay Nhạc Ân vỗ về Diệp Hạo

” Ha ha, cậu Diệp Hạo cũng ở đây sao, a, cậu Diệp Hạo là lo lắng cho Tiểu Ân đây mà, nào ...” thím Trương vội đỡ Nhạc Ân ngồi dậy ” cậu Diệp Hạo nói cho Tiểu Ân nghe đi, hôm nay là cậu đi gặp ai vậy ???”

Diệp Hạo lúc này đã ngồi xếp bằng dựa vào giường, nhả nhả gầy gầy móng tay , không quay đầu nhìn hai thím cháu, mở giọng giận dữ

” Hay thật, cháu chỉ đi ra ngoài gặp cậu nhân viên ngân hàng có chút chuyện, vậy mà trở về đã bị người ta nghi oan, không cho cháu giải thích, còn oán giận ... ” Diệp Hạo nói xong đứng dậy , không nhìn Nhạc Ân, chỉ mở điện thoại ra đưa cho thím Trương xem

” Thím làm chứng cho cháu đi, 13 giờ 25 phút, có phải là Quách Bì bên ngân hàng W gọi cháu đúng không? ” đợi thím Trương gật gật đầu xác nhận thì nhanh chóng thu điện thoại lại, thở dài một hơi nhìn cô vợ nhỏ đang cúi đầu biết lỗi, khoe miệng khe khẽ cười thầm, nhưng mở miệng vẫn là giọng giận dữ ” Cháu thật oan uổng, cô ấy chỉ tin Tiểu Hoa mà không tin cháu, vậy thì thôi , cháu ... ” Diệp Hạo ngừng lại một chút, thấy hai bàn tay nắm chần của Nhạc Ân đang run run, thấy đau lòng, nhưng vẫn phải làm tới cùng ” Cháu đi chỗ khác ngủ vậy ” nói xong thì nhanh như chớp đi ra khỏi phòng Nhạc Ân, ngay sau đó cũng vang lên tiếng đóng cửa phòng bên cạnh

” Oa, Andy , oa hu hu ... ” Nhạc Ân lo lắng nhìn theo lưng Diệp Hạo, nghe tiếng đóng cửa thì khóc òa lên Thím Trương cũng biết Diệp Hạo là đang ra oai với Nhạc Ân, nhưng thấy cô khóc thảm thương cũng hơi oán Diệp Hạo làm quá, vội an ủi

” Đừng khóc, Tiểu Ân đừng khóc, qua xin lỗi cậu Diệp Hạo đi, không sao đâu, cậu Diệp Hạo thương cháu nhất mà, xin lỗi là cậu ấy sẽ cho qua liền, ôi, đừng khóc ...”

” Oa, thím ~ ... Andy ... giận Ân rồi ... oa oa ” Nhạc Ân nức nở

” Không sao, chẳng phải hồi nãy cháu cũng giận cậu Diệp Hạo, nhưng giờ hết giận rồi đấy thôi, cháu chỉ cần qua xin lỗi là cậu ấy cũng hết giận mà ...”

Nhạc Ân nức nức, nghe lời, luống cuống bước xuống giường, thím Trương vội đỡ người cô, đợi cô đứng vững mới buông tay cho cô bước đi, tiếng khóc tức tưởi làm bà đau lòng, aiz , cậu Diệp Hạo cũng thật là ..

” Andy ơi .. ” Nhạc Ân đứng ngoài cửa phòng Diệp Hạo, đưa tay đập cửa phòng , lực đập rất nhẹ, vừa nắc vừa gọi , trong lòng lo sợ Diệp Hạo sẽ không mở cửa .

Nhạc Ân nào biết Diệp Hạo trong phòng lòng cũng đang tan nát đang đứng đợi ngay sau cánh cửa, vừa nghe tiếng gọi đã ngay lập tức mở cửa kéo cô vào phòng, đóng cửa lại là ôm cô thật chặt, thật chặt, hôn tới tấp lên khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt

” Ngoan, anh đây, anh không giận em đâu, vợ ngoan, đừng khóc ...”

” Andy, đừng giận Ân, oaaa, Ân không ghen nữa đâu , oaaaa ...” Nhạc Ân cũng vội vàng ôm lấy hông Diệp Hạo, càng khóc lớn hơn

” Ừ, anh không giận mà, anh thương em nhất, anh sẽ không giận, ngoan nào ..” Diệp Hạo đưa tay lau nước mắt cho Nhạc Ân, liên tục dỗ dành để cô dịu bớt, anh nào dám giận cô, ai bảo cô không chịu nói chuyện với anh, lại còn nghe lời Tiểu Hoa quá đáng nữa chứ.

” Hức hức ... Andy ... hức hức ... không ngủ chỗ khác ... ngủ với Ân ...”

” Ừ, anh ngủ với vợ anh thôi, không khóc nữa, sưng mắt giờ ”

” Hức hức ... sợ Andy giận lắm ...”

” Không giận, không bao giờ giận em, Ân Ân ngoan , lần sau có gì phải hỏi anh , không được tự nhiên mà làm như vậy nữa, anh sẽ rất lo lắng ” Diệp Hạo lặp lại lời năn nỉ hồi trước, lúc đó nói khản cổ cô cũng không nghe, giờ thì có giá trị ghê gớm.

” Hối, hối Andy trước mà ... ” Nhạc Ân vội vàng đáp ứng, giờ với cô, lấy lòng Diệp Hạo là quan trọng nhất

” Vợ anh giỏi nhất ” Diệp Hạo hả hê, vô cùng hài lòng khi cuối cùng cũng kéo được vợ về phía mình, nhanh chóng ôm Nhạc Ân tới giường ngồi, bao bọc cô trong vòng tay, tiếp tục được nước lấn tới

” Đừng nghe lời Tiểu Hoa .. à không phải , phải là đừng việc gì cũng làm theo Tiểu Hoa ” thấy Nhạc Ân ngược mắt nhìn mình , lại tiếp ” Ân Ân của anh thông minh lắm mà, em có thể tự làm theo ý mình, có gì không hiểu thì hỏi anh, đừng học theo Tiểu Hoa mãi như vậy, em giỏi hơn cô ấy cơ mà ... ” Tiểu Hoa, đến lúc Diệp Hạo tôi trả tất cả cho cô đây.

Giỏi hơn Tiểu Hoa ?? Nhạc Ân đã ngừng khóc, hít hít mũi, suy nghĩ về câu nói của Diệp Hạo, đúng rồi, Nhạc Ân chơi game hơn cả Tiểu Hoa đấy, giỏi hơn Tiểu Hoa cơ mà, phải tự mình làm, không được học theo Tiểu Hoa nữa. Vậy là gật đầu đồng ý

” Ân tự làm a, không học theo Tiểu Hoa nữa đâu ”

” Giỏi lắm ” Diệp Hạo hôn mạnh một cái lên trán Nhạc Ân, lại tiếp tục nói ” Vợ, nói anh nghe xem, Tiểu Hoa đã nói gì với em nào, anh sẽ giải thích cho em hiểu, lần sau khỏi nhầm lẫn ...” thật ra là anh có mục đích khác

” Nói nhiều lắm a .. ” Nhạc Ân chu môi, bắt đầu kể lể ” Blah ... blah ... blah ” giọng đều đều, theo thứ tự xuất hiện từng câu một lúc Tiểu Hoa nói, không sai sót một chữ, còn nhái mấy cái điệu nhún nữa chứ ...

Diệp Hạo khi thì cau mày, khi thì rũ mắt, khi thì gật đầu . Trong lòng chỉ có duy nhất một cảm nghĩ : ai mà lấy phải Tiểu Hoa chắc khổ cả đời .

” Thì ra, em đắp chăn kín mít như vậy là vì không muốn nói chuyện với anh sao ???” Diệp Hạo cúi đầu, giọng buồn bã như bị đối xử rất tệ bạc

Nhạc Ân hồi lỗi, mím mím môi, chỉ dám ngược mắt nhìn Diệp Hạo một cái, vội cúi đầu, hai bàn tay nín thật chặt áo Diệp Hạo

” Tại ... tại... Ân nghĩ Andy đi ngoại tình a ...” lại nói nhanh ” Nhưng mà Ân sai rồi, Ân không làm vậy nữa , không làm nữa ...”

Không ghen nữa sao ??? Diệp Hạo cười thầm, đời nào, phải để cô ghen càng nhiều càng tốt ấy chứ, nhưng đó là chuyện sau này. Bây giờ, không cần thiết phải xét đúng sai, mà cần thiết chính là nhân dịp này để thông tư tưởng cho cô vợ nhỏ.

” Ân Ân, em nghe này ,anh sẽ không bao giờ ngoại tình, anh sẽ không bao giờ yêu người khác ngoài em. Trước đây, anh chưa từng yêu ai, hiện tại, anh chỉ yêu em, sau này, anh cũng chỉ yêu em, cả cuộc đời, anh chỉ yêu mình em, em phải luôn tin tưởng anh, đừng suy nghĩ những chuyện đầu đầu này, nghe rõ chưa ?”

Nghe rõ, nhưng mà, không hiểu kịp a . Nhạc Ân liếc mắt nhìn Diệp Hạo, nghe giọng anh dường như không phải là giận cô, cảm thấy an tâm nên không cần hỏi lại, nhanh chóng gật đầu

” Rõ, rõ a ”

” Ân Ân của anh ngoan nhất ” Diệp Hạo hài lòng, tâm tình vui vẻ hướng môi Nhạc Ân mà hôn xuống, hôn mãi , hôn mãi, cho đến khi nghe tiếng rên hừ hừ mới thỏa mãn mà buông ra ” Vợ , anh nói em nghe này, sau này, Tiểu Hoa có nói gì, cũng phải nói lại cho anh nghe, nếu không ...” Diệp Hạo nhìn thẳng vào đôi mắt Nhạc Ân , nói từng chữ ” nếu không, anh sẽ rất lo lắng cho em ”

Nhạc Ân khó khăn lắm mới thoát khỏi nụ hôn, đang thở hổn hển, nghe vậy thì gật đầu, lại vòng tay ôm cổ Diệp Hạo cố gắng nói

” Ân nói ... Ân nói với Andy ... ”

Tiểu Hoa ơi, Tiểu Hoa , tôi đã trả lại cho cô rồi đấy, nhưng mà, vẫn chưa hết đâu, tiếp theo đây, tôi mới chính thức trả thù . Diệp Hạo cười âm trầm trong bụng, ngoài mặt lại dịu dàng

” Ân Ân , em có thích đi chơi xa không, chúng ta sẽ đi máy bay ”

Đi chơi xa, máy bay ??? Nhạc Ân cau mày suy nghĩ vấn đề, hai mắt chợt sáng bừng, càng ôm chặt cổ Diệp Hạo hơn,, giọng háo hức

” Đi chơi , Ân thích đi chơi, đi đi Andy, đi máy bay đi ” Nhạc Ân biết máy bay, Diệp Hạo đã từng chỉ trên tivi cho cô rồi, nó to hơn chiếc xe, chứa được rất nhiều người và bay trên trời như chim, ô, Nhạc Ân muốn đi máy bay.

” Ừ, mấy ngày nữa anh đưa em đi ” Diệp Hạo tươi cười, lại đưa môi hôn nhẹ lên đôi môi đã sưng của Nhạc Ân, anh chính là muốn đưa cô đi gặp Mark.

” Đi luôn đi , Andy, mai đi a ...” Nhạc Ân nũng nịu, hôn lại má Diệp Hạo nịnh nọt

” Cô ngốc, anh phải đi làm vài thứ cho em, em mới được đi máy bay, chờ thêm vài ngày nữa thôi ”

” Ô, chờ sao ... ” Nhạc Ân chu môi, hơi thất vọng, dù vậy vẫn nhẹ gật đầu coi như đồng ý với Diệp Hạo, chỉ cần được đi chơi, cô sẽ cố đợi, mấy ngày thôi mà

” Ừ, ngoan lắm, Ân Ân này, chúng ta cho Tiểu Hoa một điều bất ngờ đi ”

” Bất ngờ là sao ??”

” Là thế này, em đừng nói với Tiểu Hoa là chúng ta sẽ đi chơi, đợi chúng ta đi rồi, lúc về sẽ mua cho cô ấy một món quà rồi mới nói, đảm bảo Tiểu Hoa sẽ rất vui mừng ... và bất ngờ ”

Bất ngờ là như vậy à ?? Nhạc Ân chun môi suy nghĩ, cảm thấy việc làm Tiểu Hoa bất ngờ như vậy thật là thú vị, vậy là đưa mắt liếc Diệp Hạo, cười hắc hắc, nói khẽ

” Được a , vậy làm cho Tiểu Hoa bất ngờ đi Andy ”

Diệp Hạo nhếch miệng cười gian manh , cũng nói khẽ theo

” Được, quyết định rồi đấy, em không được nói gì với Tiểu Hoa, cũng không được nói với bất cứ ai kéo họ kể cho Tiểu Hoa nghe . Vợ à, anh chắc chắn Tiểu Hoa sẽ rất rất bất ngờ ...”

Đương nhiên là bất ngờ rồi, ngày nào cũng qua nhà anh chơi, bất chợt một ngày qua mà không thấy ai, lại điện thoại cho vợ anh không được, mắt Diệp Hạo hiện lên tia hắc hắc, bỗng dưng anh muốn cười một giọng cười càn hắc ám càng tốt, vì anh đã tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn nhó lờn lộn của Tiểu Hoa rồi đấy , ha ha ..

.....

Vợ chồng Diệp Hạo một lần nữa lại nhanh chóng trở về bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đến nỗi , lúc hai vợ chồng tươi cười ôm nhau ra khỏi phòng, thím Trương vẫn đang thông dong thu dọn lần cuối để chuẩn bị ra về, với bà, chuyển bất hòa của Diệp Hạo và Nhạc Ân cứ như là uống nước lã ấy, nhạt nhẽo vô cùng. Dù vậy, lúc thấy Diệp Hạo đưa mắt nhìn bà khẽ gật đầu cảm ơn, bà vẫn thấy hài lòng, ai, nói gì thì nói, hôm nay bà là công thần nhà.

.....

Thím Trương ra về, Diệp Hạo tiễn bà ra cổng xong thì khóa cổng, cũng khóa luôn cửa nhà , bây giờ, không gian chỉ có hai vợ chồng đã bắt đầu. Hôm nay anh mới khám phá được một điều thú vị, tối nay thử áp dụng xem sao, đúng như thiên hạ truyền tụng, trong họa có phúc a...

Trong phòng tắm

” Ân Ân, người anh mỗi lần, chà lưng cho anh đi ” Diệp Hạo ngồi trong bồn tắm, quay lưng về phía Nhạc Ân, giọng ử rử mệt mỏi

Nhạc Ân chớp chớp mắt kì lạ, mọi khi Diệp Hạo đều phục vụ cô toàn diện, sao hôm nay đổi khác rồi, vì vậy vỗ lưng Diệp Hạo thắc mắc

” Andy không tắm cho Ân sao ??”

Diệp Hạo nhếch miệng, thờ dãi

” Cả ngày hôm nay lo lắng Ân Ân giận anh, anh không ngủ được, mệt thật ...”

Ồ, lúc đó ôm mình mà không có ngủ sao ?? Nhạc Ân hơi nghi hoặc, nhưng nghe ‘ lo lắng Ân Ân giận anh ’ , cô hoàn toàn đánh bay mọi nghi vấn, vội vàng học cách Diệp Hạo mọi khi vẫn chà lưng ình, nhanh chóng ra tay chuộc tội lỗi

” Để Ân chà lưng cho Andy nha, Andy đừng lo lắng nữa, sẽ mệt ...”

Diệp Hạo lim dim mắt hưởng thụ, dù lực đạo của cô vợ nhỏ chỉ như gãi ngứa, nhưng cảm giác mịn màng chà nhẹ trên lưng thật tuyệt vời , khéo miệng cong lên muốn kéo dài tận mang tai, aiz, may mà anh quay lưng với Nhạc Ân, nếu không dù có đơn thuần đến mấy, Nhạc Ân vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt gian xảo của chồng mình .

Sự nghiệp tắm rửa vẫn do Diệp Hạo kết thúc, vì chỉ mới mấy phút mà Nhạc Ân đã không nhèo mỗi tay mỗi lưng. Diệp Hạo cũng khá là hài lòng rồi, như mọi khi tắm xong thì tự tay mặc áo quần cho cô, nhưng mà, đêm dài bất tận, anh vẫn muốn hưởng thêm chút đặc quyền

” Ân Ân, tay anh thật mỗi, là do lo lắng em lạnh mà ôm em suốt”

” Ân Ân, chân anh cũng mỗi, là do ủ ấm cho chân em ...”

” Ân Ân, có biết xoa đầu không, sao đầu anh cũng mỗi , aiz, chắc do lo lắng suy nghĩ quá đây mà ...”

” Ân Ân, chúng ta bỏ con chó kia xuống giường đi, nó chiếm chỗ, anh nằm nghiêng, mỗi lắm ...”

” Ô, nó lạnh, tội nó lắm ...”

” Aiz, trong khi anh lo lắng cho em thì nó vẫn nằm im đấy ...”

” Được mà, Ân bỏ xuống giường a tội nghiệp Gâu Gâu quá...”

.....

” Andy ...?” cô vợ nhỏ nào đó bị xoay vòng đến choáng váng

” Sao em ??” người chồng nào đó đang vô cùng khỏe khoắn, tiếp tục đòi hỏi chuyện quan trọng nhất

” Cúc này không cởi được nè ...”

” Để anh ..” Diệp Hạo nhanh chóng cởi cái cúc áo thứ 3 , rồi nhìn Nhạc Ân thúc giục ” Cởi tiếp ”

Nhạc Ân vô cùng nghe lời, tiếp tục cởi cúc áo cho ông chồng lo lắng đến mệt mỏi toàn thân, dù đã được tận tình xoa bóp, nhưng vẫn không khỏe lên, vừa nãy đòi làm chuyện vợ chồng, bắt cô phải cởi áo cho anh .

” Cởi xong rồi ” Nhạc Ân ôm cái áo đã cởi ra của Diệp Hạo nhìn anh thắc mắc, phải làm gì tiếp đây

Diệp Hạo cau mày, ôm áo anh làm gì vậy .. Thế là lấy cái áo trong tay Nhạc Ân vút qua một bên, vòng tay ôm cô vào lòng, kề bên tai cô nói thầm , nói thầm, nói xong còn hôn lên má hồng hồng một cái thật mạnh, rồi nhìn cô chờ đợi

” Nhưng mà ... nhưng mà ... ngày mai Andy hết mệt chưa ??” Nhạc Ân nũng nịu, hôm nay cô mệt lắm rồi a, ngày mai mà Diệp Hạo vẫn ‘ lo lắng đến mức mệt mỏi ’ như bây giờ, cô sẽ phải làm tiếp sao..

” Để xem đã ...” Diệp Hạo lấp lửng, tròn mắt đảo đảo giả vờ suy tư , cuối cùng gian manh nói ” Ân Ân làm tốt thì anh sẽ hết mệt mỏi mà ”

” Thật không ??” Nhạc Ân chu môi không tin

” Em phải tin anh chứ, ngoan nào, để anh lạnh thì sẽ mệt mỏi thêm đấy ...” Kể nào đó quyết không mở miệng nói chữ ‘ thật ’ , anh đâu có dại , anh đang mong mỗi ngày nào cũng như hôm nay đây.

” Được rồi, Ân làm đây ... ” Nhạc Ân nghe vậy vội vòng tay ôm cổ Diệp Hạo, làm theo lời anh đã nói, bắt đầu ... hôn lên môi anh .

Diệp Hạo đã nói thế này ” Mọi khi anh làm thế nào, em cứ làm lại như thế với anh”

Mà, học theo , chính là sở trường của Nhạc Ân .

Một đêm triền miên bắt đầu

Và, một Diệp Hạo hắc ám , đã ra đời...

Làm hộ chiếu cho Nhạc Ân thì không cần quá nhiều ngày, nhưng Diệp Hạo phải nói như vậy với cô vì hiện tại Mark không có ở bên Anh, ông đang ở Trung Đông đàm phán hợp đồng.

” Cháu đưa cháu dâu ta sang đây không được sao ...” giọng Mark trong điện thoại buồn bã , còn có vẻ nài nỉ ” ... cũng như đi Anh mà ”

” Không được , Qatar ngày thì quá nóng, đêm thì quá lạnh, không tốt cho cô ấy, làm sao mà giống ở Anh được ...” Diệp Hạo đang ngồi trên giường thẳng thừng từ chối ” ... chú cứ làm việc của chú, cũng chỉ vài ngày nữa là xong đúng không, cô ấy cũng cần ít ngày để chuẩn bị tinh thần, cứ như cũ mà tiến hành đi ”

” Cái thằng nhóc này , hừ ...” Mark buồn bực , nhưng sau đó lại đổi giọng ” .. cháu dâu ta đâu, cho ta nói chuyện, ta chưa từng được nói chuyện với nó ”

Nói cái gì đây ?? Diệp Hạo bật cười, Nhạc Ân đâu biết tiếng Anh, anh vốn có ý định dạy cho cô, nhưng là để sang Anh rồi dạy cũng chưa muộn, giờ vợ anh cả ngày chỉ ham chơi mà thôi. Như bây giờ, Diệp Hạo nhìn Nhạc Ân đang hăng say chơi game bên cạnh, thậm chí còn cau có bực mình khi bị thua nữa kia.

” Cháu nghĩ là khi khác, cô ấy bận rồi ” giọng Diệp Hạo tỉnh bơ

” Sao, nói chuyện có tí chút thì bận cái gì hả .. ?”

” Chú thật là, cô ấy đâu có biết tiếng Anh mà nói chuyện ” Diệp Hạo lại cười

” Cái gì ?? hừ hừ, cháu nói dối, dù sao cũng phải biết mấy từ cơ bản chứ, bây giờ mà còn có người không biết tí nào tiếng Anh nào sao ...? ” Mark không tin, ông nghĩ ít nhất Nhạc Ân cũng biết nói câu chào ông chứ , Mark đang nói thì ông nghe có tiếng con gái vang lên trong loa, hình như đang ở bên cạnh Diệp Hạo , ông chỉ hiểu mỗi từ Andy mà thôi

” Andy, cái này thua mãi nè , a, đáng ghét ”

Mark vội nói tiếp

” Andy, ai mới gọi cháu đấy, giọng nữ, là cháu dâu sao ?”

Diệp Hạo lúc này đang đưa mắt nhìn màn hình laptop , game chiến đấu , còn là game đối kháng, dạo này vợ anh toàn tìm mấy game thể này mà chơi, chơi game trí tuệ còn được, chứ mấy game này anh còn thua huống gì là cô. Diệp Hạo đưa tay véo má Nhạc Ân , yêu chiều

” Đổi game khác, anh chơi cũng thua thôi , mà khoan đã, nói với người này một câu đi ” Diệp Hạo đưa điện thoại đến bên tai Nhạc Ân ” Nói : Hi Mark ”

Nhạc Ân chớp chớp mắt, liếc cái điện thoại, cũng nghe lời

” Hi Mark ” nói xong thì vênh tai nghe , một chốc sau cô nhấn mặt đẩy điện thoại ra phủ phàng một câu ” Andy, điện thoại không liên lạc được kìa ” thì ra, Mark nói tiếng Anh Nhạc Ân không hiểu, mấy lần gọi điện thoại mà người khác tắt máy, cô đều nghe người ta nói cái giọng như thế, nên nghĩ là điện thoại bên kia tắt máy . Diệp Hạo nghe Nhạc Ân nói vậy thì cười phá lên, anh hiểu ý cô.

” Giọng cháu dâu ta dễ thương quá, không biết gặp mặt thế nào, mà sao cháu cười dữ vậy, Andy .. Andy ”

” Cháu đây ” Diệp Hạo cố gắng hít thở sâu điều hòa hơi thở rồi mới nói tiếp ” Vợ cháu mà , không đáng yêu sao được, chú cứ an tâm mà làm việc, rồi cũng gặp được thôi ...”

” Ồ Ồ ” Mark chế giễu , ông không ngờ Diệp Hạo có thể nói ra được những lời như thế đấy, ông cũng không ngờ, Diệp Hạo có thể cười tươi như vậy, ông nhớ lại, lúc ở với ông, anh không phải hiếm khi cười, nhưng chưa một lần anh cười như thế này . Mark thở ra một hơi, cảm động nói ” Tốt lắm con trai, con phải hạnh phúc như vậy ”

Diệp Hạo chỉ mỉm cười, ngán lời vạ lời không nói hết tâm trạng, một lúc sau anh mới nói

” Cảm ơn Mark ”

Trong điện thoại chỉ vang lên tiếng cười ha hả của Mark thay câu trả lời

.....

Diệp Hạo đã nói với Trần thúc anh nghĩ một thời gian rồi, do vậy mấy hôm nay anh đều ở nhà với Nhạc Ân, thỉnh thoảng đưa cô đi ăn, trời lạnh, anh cũng không muốn đưa cô đi đâu cả. Diệp Hạo không đi làm, Từ Gia Huy muốn gặp anh bên ngoài càng khó, vậy là hẹn đến nhà anh uống rượu, chiều hôm nay Từ Gia Huy đến, thím Trương đang chuẩn bị thức ăn.

Lúc Diệp Hạo vẫn còn đang nghe điện thoại của Mark, anh đã nghe tiếng chuông cửa, mới 4 giờ, anh không nghĩ Từ Gia Huy đến sớm vậy, nhưng khi thím Trương vào báo thì không phải Từ Gia Huy

” Cậu Diệp Hạo, là cậu Diệp Bảo tới ”

” Diệp Bảo !!! ” Nhạc Ân bất ngờ, vội vàng đứng dậy muốn xuống giường, Diệp Hạo bên cạnh cau mày ôm mạnh cô lại, vỗ nhẹ đầu cho cô bình tĩnh rồi mới thả cô từ từ xuống . Không phải anh có ý gì, anh chỉ sợ cô quỳnh lên bay thẳng xuống giường thì xong.

Nhạc Ân nhanh chóng chạy ra phòng khách, ngay sau đó vang lên giọng nói mừng rỡ

” Diệp Bảo

đến chơi với Ân à ”

” Ha ha, chị dâu, lại đây ôm cái nào ”

” Ôm ôm ~ ”

” Ô, ôm ôm ”

Lúc Diệp Hạo đã tắt máy đi ra, hai cái kẻ em chồng chị dâu kia vẫn còn đang luôn miệng ‘ ôm ôm ’ như vậy, dường như Diệp Bảo rất thích trêu chọc bản tính con nít của vợ anh.

” Hôm nay sao lại đến đây ??” Diệp Hạo nhú mày nhìn vị khách không mời, cũng không đến kéo vợ ra, với một số người, anh đã bớt tính ích kỷ đi rất nhiều.

” Chị dâu, vào ghế ngồi ” Diệp Bảo kéo Nhạc Ân ra, vừa dẫn tới ghế vừa trả lời lại Diệp Hạo ” Đến ngủ ”

Ngủ ??? Diệp Hạo thở dài, vậy là đang có tâm trạng nữa rồi, mới đến tìm chỗ ngủ ở nhà anh chứ, khẳng định là có việc bí bách.

” Vậy vào giường mà ngủ ”

Diệp Bảo để Nhạc Ân ngồi lên một chiếc ghế đơn, rồi thả người nằm xuống chiếc ghế dài, phải co chân lại cho vừa với người, cất giọng mỗi một

” Không, em muốn ngủ ở đây thôi ...” nói xong thì nhắm mắt ngủ ngay.

” Ô ??” Nhạc Ân khó hiểu hết nhìn Diệp Bảo lại nhìn Diệp Hạo, không phải là đến chơi với cô sao ??

” Vào chơi game với anh, để Diệp Bảo ngủ một lúc ” Diệp Hạo khẽ giọng giải thích cho Nhạc Ân, đi vào phòng anh lấy chăn đắp cho Diệp Bảo xong thì dắt Nhạc Ân đi chơi game tiếp. Em trai anh tính tình hơi kì cục, thích làm những chuyện kì lạ, anh quá hiểu rồi.

Trời càng về chiều càng lạnh, mà thời tiết mấy hôm nay cũng đã lạnh hơn mấy hôm trước nhiều, thậm chí, hai ngày Diệp Hạo mới tắm cho Nhạc Ân một lần, cũng chẳng tắm cầu kì như trước, tắm nhanh giờ là phương châm của anh. Giờ đã là 5 giờ rưỡi, Từ Gia Huy chắc sắp đến, Diệp Hạo tranh thủ tắm cho Nhạc Ân, tắm sớm đỡ lạnh hơn.

” Mặc áo trước ” Diệp Hạo nhìn cô vợ nhỏ trong đồng chắn , từ từ kéo một bên chắn, mặc xong một tay áo, lại kéo tiếp chắn bên kia, mặc tay còn lại, động tác cẩn thận vô cùng. Mặc bên trong một chiếc áo thun tay dài, lại nhanh chóng trùm cho cô một chiếc áo bông, cuối cùng còn mặc bên ngoài một cái áo len cho an toàn. Xong xuôi là mặc quần dài vào, bà Nhạc đã mua cho Nhạc Ân cả tá quần thể này, dày và ấm áp, còn đủ màu sắc nữa chứ.

” Andy, lấy tất khác đi , không mang hoa đâu ” Nhạc Ân chu môi, rút chân lại khi Diệp Hạo đang muốn mang tất vào cho cô.

” Không mang hoa văn này sao, em thích tất gì ??” Diệp Hạo nhanh chóng đi đổi, cầm một đôi tất chân đủ loại đủ màu sắc, anh mù mờ, vớ đôi nào lấy đôi ấy chứ chọn lựa gì được nữa

” Con vịt a ” Nhạc Ân nhìn đôi tất, chẳng thèm đưa tay chỉ mà héch miệng lên ra hiệu

” Rồi , rồi, con vịt cho em ” Diệp Hạo đưa tay véo cái miệng đang chu ra kia, thấy cô bật cười vui vẻ, mới ngồi xuống , tiếp tục làm kiếp phu nô

” Andy, khi nào Gia Huy đến ??” Nhạc Ân nhìn cánh cửa đang đóng mà mong ngóng

Diệp Hạo thông thái

” Nửa tiếng nữa ”

” Ồ , vậy khi nào Diệp Bảo ngủ dậy? ” ngủ dậy chơi với Nhạc Ân nữa chứ

” Có lẽ dậy ngoài rồi ”

” Ồ ” Nhạc Ân gật gù theo quán tính, chợt hiểu ra vấn đề, vội níu tay Diệp Hạo ” Dậy rồi hả , vậy ra chơi, ra chơi .. ” lại cuống cuống muốn chạy đi

” Ngồi yên đó đã, anh thay áo quần rồi ra ” Diệp Hạo lấy chăn bao người Nhạc Ân lại, đứng lên từ từ mặc quần áo vào rồi mới thong thả ôm Nhạc Ân ra ngoài.

Diệp Bảo đúng là đã ngủ dậy, nhưng vẫn nằm ỉ ra đó, đang lười biếng xem tivi. Nghe tiếng ‘ cạch ’ thì biết hai vợ chồng Nhạc Ân đang ra.

” Diệp Bảo ... ?” Nhạc Ân ngồi trong lòng Diệp Hạo đưa mắt nhìn Diệp Bảo, thấy anh đưa mắt nhìn lại thì tươi cười ” Dậy rồi, mau dậy nói chuyện với Ân ”

” Chị dâu nhỏ ” Diệp Bảo mỉm cười đáp lời, sau đó chẳng e ngại mà ngáp một cái, dường như chưa ngủ đủ.

” Dậy đi, chuẩn bị ăn cơm rồi ” Diệp Hạo đưa tay tự rót một ly trà nóng, xong thì để vậy , tiếp tục ôm Nhạc Ân nói chuyện

” Anh, ầm thật, em chẳng muốn đi đâu cả ”

Diệp Hạo đưa mắt nhìn Diệp Bảo, sao anh nghe giọng cứ như đang làm nũng thế nhỉ, anh biết Diệp Bảo đang có tâm trạng, nhưng kinh nghiệm xương máu đã có sẵn, anh không hỏi han .

” Vậy ăn cơm xong thì ở lại đây ngủ, khỏi phải đi đâu cho lạnh thêm ”

Diệp Bảo trầm tư không nói gì. Nhạc Ân đợi mãi chẳng thấy Diệp Bảo nói chuyện, đang muốn lên tiếng lại thấy Diệp Hạo bóp tay mình

” Vào bếp nói chuyện với thím Trương đi, không thím Trương buồn, Diệp Bảo đang còn mệt, chút nữa ăn cơm rồi nói chuyện tiếp ”

” Ồ, vậy Ân vào bếp ” Nhạc Ân gật đầu đồng ý, đúng là Diệp Bảo nhìn mệt mỏi thật

” Ngoan lắm, để anh mang dép cho em, đừng tẩy máy mà bẩn tay, nghe chưa ???” Diệp Hạo ôm Nhạc Ân đến nơi để dép đi trong nhà, lấy đôi dép bông có hình con gấu mà cô thường đi mang vào, đợi cô đi vào bếp mới về lại chỗ ngồi

” Chuyện gì muốn nói với anh, chị dâu em đi rồi ” Diệp Hạo cầm ly trà đã bớt nóng, đưa qua cho Diệp Bảo, chính mình thì rót ly khác để đẩy

” Anh vẫn như vậy, am hiểu lòng người ” Diệp Bảo thở dài, lúc này mới ngồi dậy, mặt mày tỉnh bơ chẳng còn bao nhiêu mệt mỏi, khác hẳn hồi nãy. Đưa tay cầm ly nước uống một hơi, Diệp Bảo lên tiếng

” Cũng chẳng có chuyện gì, nhưng mà .. là thế này, anh không thắc mắc tại sao em lại dính hôn với Chu Lệ Băng à ??” Diệp Bảo nhìn Diệp Hạo dò xét

” Sao em lại thắc mắc, chẳng phải Chu gia cũng làm kinh doanh sao, môn đăng hộ đối thì kết hôn thôi mà
” Diệp Hạo cũng chẳng lạ gì kết hôn thương mại

” Hừ, môn đăng hộ đối ư ?? Cứ cho là vậy đi, lúc đó đi xem mắt, em đã đồng ý ngay lập tức, cô ta không kể với anh ư, anh không thấy lạ sao ??” Diệp Bảo dựa người vào ghế, mắt nhìn tivi, miệng thì nói

” Em bảo kể là kể những gì ??” Diệp Hạo buồn cười nhìn cậu em vô lí, làm sao Chu Lệ Băng có thể kể mấy chuyện đó với anh kia chứ, nhưng anh rõ ý của Diệp Bảo, Diệp Bảo vòng vo như vậy, cũng chỉ là để có đường nói ra chuyện trong lòng đang vướng mắc, vậy là liên quan đến Chu Lệ Băng sao . Diệp Hạo cau mày , nghiêm giọng ” Đừng nói với anh, em chỉ là đùa giỡn với Chu Lệ Băng ”

Chỉ là cái gì nữa ?? Anh đúng là đùa giỡn với cô ta, lúc hai mẹ con Chu Lệ Băng lên trao đổi với nhau trong góc kín, không nhận ra anh vốn đã đứng sẵn ở đó nhưng bị cây cột lớn che khuất, nghe cái tên ‘ Diệp Hạo’ từ miệng bà Chu, Diệp Bảo đã rất bất ngờ, anh không biết đó là Diệp Hạo nào, có phải anh trai của anh không ? , nhưng trong đầu bỗng tăng thêm hào hứng đùa giỡn. Trước đó, anh nghe lời mẹ đi xem mắt, vốn cũng đã có ý định riêng, nào ngờ, gặp được một người phù hợp như Chu Lệ Băng thế này, đúng là rất thú vị. Cô gái nào nhắm tới anh cũng đa phần vì tài sản, nhưng để anh bắt gặp lộ liễu thế này, anh muốn cô ta hối hận.

” Lúc đó chính là như vậy a ” Diệp Bảo kể cho Diệp Hạo nghe chuyện ngày đó xong, miệng nhếch lên thể hiện sự khinh bỉ rõ rệt, Chu Lệ Băng à, cô nào ngờ được anh tôi lại là người thừa kế duy nhất của Mark, đại gia dầu lửa chứ , nhưng mà có biết, chưa chắc anh tôi đã cưới cô.

” Em ... ” Diệp Hạo thở dài một hơi cảm thán, anh đúng là lưỡng lự trước điều này, lúc điện thoại cho Chu Lệ Băng ngày đó, anh hỏi cô ấy có thật sự thích Diệp Bảo không, anh quá hiểu rõ Diệp Bảo, anh không muốn Chu Lệ Băng đi vào con đường cưới không có tình yêu của giới nhà giàu, nhưng ngày đó cô chỉ nói là nghe theo lời cha mẹ, anh cũng không can thiệp nữa. Anh vẫn biết Diệp Bảo là người không dễ dàng nghe theo lời cha mẹ, cũng không tự tiện mà kết hôn, chỉ không ngờ, đứa em của anh lại đùa giỡn người ta quá đáng như vậy.

” Cô ấy không có phản bội anh, vì hai người bọn anh chỉ là bạn ” Diệp Hạo nhìn Diệp Bảo, nghiêm túc nói
” Hiện tại Chu Lệ Băng có liên quan đến chuyện kinh doanh của em thì không sao, nhưng nếu tha được, thì buông tha cho cô ấy đi, đừng làm cô ấy mất cả cuộc đời ” anh không có tình cảm với Chu Lệ Băng, một chút tình bạn ngày xưa cũng tan theo gió khi cô hại Nhạc Ân, nhưng đây là lần cuối anh nói giùm cô, anh cũng không phải là người thừa lòng hảo tâm giúp đỡ người khác những chuyện thế này.

” Lúc đó em chỉ muốn cho cô ta một bài học, nào ngờ ... ” Diệp Bảo cười âm trầm, nào ngờ lộ diện kẻ thủ của anh, anh đi tìm kiếm xa xôi, bọn họ lại dâng người đến tận cửa như thế. Diệp Bảo bỗng không nói tiếp nữa, chỉ trầm ngâm, một lúc sau mới mỉm cười một mình, rồi nói ” Cũng là để dạy dỗ một cô bé kiêu ngạo ”

” Dạy dỗ ??” Diệp Hạo khó hiểu hỏi lại, dạy dỗ một người thì liên quan gì đến cưới Chu Lệ Băng, nhưng ngay lập tức anh hiểu ra mọi chuyện

” Em cũng thật tình quái ”

” Ha ha, ai bảo dám kiêu ngạo với em như vậy chứ ” Diệp Bảo vẫn cúi đầu, trả lời mà cứ như đang nói chuyện một mình, khóe miệng vẫn cong cong, có lẽ anh đang suy nghĩ đến cô gái đó

” Vậy hôm nay đến đây vẫn là tiếp tục dạy dỗ sao ? ” Diệp Hạo ẩn ý hỏi, anh thấy thím Trương đang đi mở cổng, Nhạc Ân cũng chạy ra cửa đứng nhìn , vậy là Từ Gia Huy đã đến

Diệp Bảo vẫn cứ trầm ngâm suy nghĩ, không để ý đến xung quanh, một lúc sau đột nhiên nằm xuống , giọng nói hã hê

” Cô nhóc ấy chắc tìm em đến phờ người ra rồi, ha ha, em đến đây chỉ vì đang trốn cô ấy thôi, để khi nào cô ấy khóc lóc em mới ra mặt, anh, em chưa từng thấy cô ấy khóc, mà cô ấy chắc cũng chưa bao giờ khóc đấy ... ha ha.... ” Diệp Bảo cứ thế mà cười , không để ý không khí trong nhà đang chìm xuống.

Diệp Hạo quay đầu ra cửa nhìn chằm chằm, Nhạc Ân và thím Trương đang đứng ôm tay nhau cũng nhìn chằm chằm, Từ Gia Huy thì hơn thế nữa, đứng sau lưng hai thím cháu nuốt nước miếng cầu nguyện cho

Diệp Bảo, bởi vì, có một cô gái đang nghiêng răng nghiêng lợi tức giận tột độ đang tháo giày ra, cô gái đó chính là Elly, kẻ vì đi tìm Diệp Bảo không ra mà tới bám lấy anh cả ngày hôm nay.

” Diệp Bảo!!!!!!!!! Tôi phải giết anh ” Elly hét lên, vút một chiếc sang bên cạnh, chỉ cầm một chiếc giấy cao gót hướng Diệp Bảo đang nằm ở ghế mà đánh tới, giờ cô không quan tâm Diệp Bảo có ra sao không nữa, dù sao, cô là đang quay để giày lại mà đánh anh, rất rộng lượng không dùng cái gót nhọn hoặc kia..

Cái gì ?? Diệp Bảo cũng tái mặt, thấy nguy hiểm gần kề thì nhanh chóng cứu cái mạng của mình, mọi chuyện phải còn sống mới tính tiếp được, nhanh chóng lăn người xuống ghế tránh chiếc giày vừa đập xuống trong tíc tắc, Diệp Bảo nhanh nhẹn đứng dậy vòng ra sau ghế Diệp Hạo trốn tránh, miệng cũng la lớn

” Bảo bối, bình tĩnh, nghe anh giải thích đã ... bảo bối, đừng tức giận ”

Khuôn mặt Elly đỏ bừng, chỉ chiếc giày vào mặt Diệp Hạo, không khách khi mà hét lên

” Anh tránh ra, tôi mà đánh là không khoan nhượng người xung quanh đâu đấy , hừ ..” lại nhìn Diệp Bảo cười phá lên ghê rợn ” Ai là bảo bối của anh, đồ khôn, hôm nay tôi không giết anh, tôi không làm người, dám đùa bỡn tôi như thế ” câu cuối là Elly hét lên

Diệp Hạo nhìn tình hình, rất nghe lời theo mà đứng dậy đi đến nhập hội xem kịch bên kia, nhìn Elly đuổi theo Diệp Bảo la hét om nhà, tự dưng có lòng mà hỏi han Từ Gia Huy

” Ai đấy ??”

Từ Gia Huy đang thương tiếc cho Diệp Bảo, nhưng vẫn nghiêng đầu qua tám chuyện

” Cô ta có gặp cậu một lần, không nhớ sao ??”

” Đương nhiên tôi không nhớ ”

” Hừ, cậu thì nhớ ai, tôi đúng là rảnh hơi, thế này, cô ta là con gái của Charles Thiên Từ, lần đó ông ấy nhờ cậu thiết kế tòa lâu đài , cũng có cô ta, ở bên Mỹ ấy , cậu đã nhớ chưa ,??”

Con gái Charles đây ư, anh biết Charles, nhưng không hề nhớ cô con gái dữ dằn này, nhìn tình hình dường như đây chính là bạn gái của Diệp Bảo. Nhìn Diệp Bảo giờ đã bắt được tay của Elly , đang ôm chặt mà năn nỉ, Diệp Hạo chợt mỉm cười

” Sao cô ấy đi cùng cậu vậy ??” Đây mới là điều anh thắc mắc

” Cô ta ở với tôi cả ngày hôm nay mà, nghe tôi đến nhà cậu cũng đòi đi theo , aiz, Diệp Bảo sao lại ở đây vậy . ” Ngừng một chút lại nói ” Charles và cha tôi là bạn thân, lúc tôi sang Mỹ làm việc, có hay đến nhà chú ấy chơi, quen cô ta, cũng như em gái thôi, chỉ có điều ... ” Từ Gia Huy chặc chặc mấy cái rồi mới nói tiếp ” Cô ta từ nhỏ nổi tiếng kiêu ngạo, thông minh nhưng rất ngang bướng, tôi mấy lần bị cô ta làm cho thống khổ đấy, nào ngờ, Diệp Bảo lại thích tích cách đó của cô ta . aiz ”

Em trai anh là người kì cục mà, Diệp Hạo nhìn khuôn mặt ngàn vạn tiếc thương cho Diệp Bảo của bạn mình, bật cười, đến bên Nhạc Ân lúc này đang ngó người nhìn cảnh tượng trước mắt, lên tiếng

” Mau đi gọi Diệp Bảo ăn cơm đi, nếu không, cô gái ấy lại nổi giận đấy ” lại quay qua thím Trương ” Thím dọn cơm lên cho cháu, thêm chén cho cô gái ấy ”

Thím Trương còn luyến tiếc nhìn cặp đôi kẻ to tiếng người dịu dàng bên kia, nhưng vẫn đi vài dọn cơm. Còn Nhạc Ân thì hơi sợ sệt, nín tay Diệp Hạo không muốn lại gần, cô gái ấy rất dữ nha, Nhạc Ân này giờ sợ lắm nên không dám nói chuyện nữa kia.

” Đi đi, không sao đâu , em là chủ nhà, phải đi mời khách chứ ” Diệp Hạo vỗ đầu vợ khích lệ, anh nhìn là biết Elly kia đã hết nóng, chỉ là đang còn tức giận Diệp Bảo, anh cũng chỉ muốn kết thúc mọi chuyện nhanh chóng thôi, hai người kia cứ to nhỏ với nhau mãi thì bao giờ mới ăn cơm được.

” Ô, mời khách ” Nhạc Ân được khích lệ đã bớt lo lắng, thấy Diệp Bảo đang ôm chặt cô gái kia, chắc cũng không nguy hiểm, từ từ nhích từng bước đến gần, khẽ khàng lên tiếng

” Diệp Bảo ơi, đi ăn cơm thôi ”

””

Hai người đang nói chuyện đồng thời im lặng, Diệp Bảo nhìn qua trước , anh mỉm cười với Nhạc Ân gật đầu , lại vỗ về Elly lúc này đang nhìn chăm chăm Nhạc Ân

” Bảo bối, vào ăn cơm thôi, hôm nay anh trai và chị dâu anh mời khách, em ở lại ăn nhé, ăn nhé, bảo bối ”

Elly không trả lời Diệp Bảo , chỉ nheo mắt nhìn khuôn mặt ngây thơ mới gọi mình, cô nghe giọng nói cũng thấy nét ngây thơ trong đó, cô gái này đáng yêu quá. Elly đẩy khuôn mặt Diệp Bảo đang kề sát mình qua một bên, biểu tình thay đổi 360 độ, hướng Nhạc Ân tươi cười

” Chà, cô gái nhỏ, thật đáng yêu a ”

””

Cả căn nhà một lần nữa chìm trong tĩnh lặng, Diệp Hạo đỏ khóc đỏ cười, anh chỉ là thấy tình hình êm dịu mới bảo Nhạc Ân đi gọi người, nào ngờ lực sát thương của vợ anh cao siêu đến thế, ngay đến cô gái dữ dằn kia cũng không đỡ nổi. Diệp Bảo thì lạnh lợi nhất, biết mọi chuyện đã có thể ngã ngũ, vội buông Elly ra, đưa tay hướng Nhạc Ân giới thiệu

” Bảo bối , đây là chị dâu của anh, còn đây ... chị dâu nhỏ, cô ấy là bạn gái của em , tên là Elly ” nói xong thì nhìn hai người phụ nữ đang độ mắt chờ đợi

Nhạc Ân dời mắt qua Diệp Bảo một cái, lại quay về nhìn Elly , miệng mỉm cười đáng yêu, cất giọng

” Chào Elly nha ”

Ôiiiiii, một Loly , một búp bê sống , đôi mắt Elly sáng lên, nhìn Nhạc Ân thêm thường, thân thiết nắm lấy hai bàn tay nhỏ xinh xắn, thân thiết chào lại

” Chị dâu, em là Elly, chúng ta làm quen nhé ”

Chị dâu Mọi người ngã ngửa, chưa gì mà đã thế rồi, ai cũng bật cười bó tay với cô gái Elly này.

Diệp Bảo thở phào, tai qua nạn khỏi rồi , anh đúng là nên cảm ơn chị dâu nhỏ của anh đây.

33. Chương 33

” Mọi người vào ăn cơm đi ” Diệp Hạo lên tiếng thực giục ba người Diệp Bảo, Elly và Nhạc Ân. Từ Gia Huy thì đã ngồi vào bàn từ lúc nào.

Diệp Bảo quay người nhìn Diệp Hạo, chợt nhớ cần phải giới thiệu Elly với anh bèn kéo tay cô

” Elly, đây là Diệp Hạo, là anh trai của anh ”

Elly nhìn bàn tay đang cầm cánh tay mình, liền lấy tay kia hất ra không thương tiếc, sau đó mới hướng Diệp Hạo, nở nụ cười xã giao điển hình

” Chúng ta chắc đã quen biết nhau rồi, Andy ” cô nhớ người này, người thiết kế lâu đài cho nhà cô, vả lại tuy cô là nhà thiết kế thời trang, nhưng có tham gia mấy hội nghị về nghệ thuật , cô sao không biết được kiến trúc sư lừng lẫy này. Chỉ không biết anh lại là anh trai của Diệp Bảo mà thôi.

Diệp Hạo khê cong miệng, nếu hồi nãy Từ Gia Huy không nhắc, anh làm sao nhớ cô, nhưng người này là bạn gái em trai anh, có lẽ sau này cũng chính là người nhà, nên niềm nở một chút, vậy là gật đầu tươi cười

” Vậy chúng ta không nên khách sáo với nhau nữa, cô đã đến chơi với vợ chồng tôi, cũng nên ăn một bữa cơm, cô đồng ý chứ ”

Elly nhanh chóng gật đầu ” Được, vậy tôi cảm ơn anh trước ” Nói xong thì quay qua Nhạc Ân tươi cười thân thiết như lúc nãy ” Chị dâu, chúng ta đi ăn cơm đi ” , nói rồi kéo Nhạc Ân đi, bỏ mặc Diệp Bảo đang đứng cau mày

” Hai người quen nhau sao ??” Diệp Bảo đi nhanh tới bên Diệp Hạo, giọng nói lơ đãng nhưng ánh mắt cứ nhìn Elly chăm chăm

” Anh từng làm việc với cha cô ấy ” Diệp Hạo bật cười , vỗ vai Diệp Bảo ” Ngồi vào bàn đi, anh thấy việc em cần làm là lấy lòng cô ấy, chứ không phải đi hỏi anh mấy thứ vô nghĩa ”

” Hừ ..” Diệp Bảo hừ mũi, nhưng lại nhanh chóng đi tới trước kéo ghế bên cạnh Elly muốn ngồi xuống

” Tránh ra, anh không biết nhường nhịn phụ nữ sao ?” Elly đưa tay che mặt ghế lại, giọng nói tức giận, không đợi Diệp Bảo kịp nói gì đã đứng lên đẩy anh ra ” Chỗ này là của bác gái , đi chỗ khác đi ”

Thím Trương đang bưng đĩa thức ăn cuối cùng mới nấu xong thấy vậy vội lên tiếng ” Không sao đâu cô Elly, để cậu Diệp Bảo ngồi đó, tôi ngồi đâu cũng được ” A, bà cũng chỉ là người giúp việc thôi nha.

Diệp Bảo cũng lên tiếng ” Đấy, thím Trương đã nói ... ” nhưng chưa nói xong đã bị Elly lườm một cái sắc ngém, vội im bật, một lát sau thì thở dài một hơi, kéo ghế bên cạnh Từ Gia Huy ngồi xuống, vẻ mặt trông rất bình thường, nhưng ai mà biết được trong lòng đang nghĩ gì.

Diệp Hạo cũng kéo ghế phía bên này của Từ Gia Huy mà ngồi, vậy là đội ngũ 3 nam ,3 nữ hình thành.

Trên bàn ăn, chỉ trừ thím Trương và Diệp Hạo là lẳng lẳng ăn cơm, Nhạc Ân thì không có cơ hội mà nói ,còn 3 người kia vô cùng ồn ào.

” Bảo bối, ăn miếng cá này đi ” Diệp Bảo lại đổi bộ mặt tươi cười, liên tục gấp thức ăn cho Elly đối diện

” Chị dâu, ăn miếng cá này au lớn ” Elly lại liên tục gấp ngược lại cho Nhạc Ân , lại hướng Từ Gia Huy chỉ đưa vào đĩa thịt gà ” Gia Huy, anh xé miếng thịt gà kia cho tôi ”

” Tôi đang xé một miếng đây này ” Từ Gia Huy bực bội, lúc đầu Elly bám theo anh, anh đi đâu cũng đi theo, đến nhà Diệp Hạo lại may mắn gặp được cái kẻ Diệp Bảo đầu sỏ gây ra chuyện, tưởng đã yên thân, nào ngờ cô ta giận Diệp Bảo lại hành hạ anh.

” Xé miếng đó cho chị dâu ” Elly gấp miếng thịt gà Từ Gia Huy mới xé cho bỏ vào ăn ngon lành, thản nhiên thốt ra một câu, quả nhiên Từ Gia Huy càng điên tiết

” Tiểu Ân có Diệp Hạo lo cho rồi ” nói xong đang muốn biểu tình không làm việc nữa, Diệp Bảo bên cạnh này giờ đã khó chịu vô cùng, vội vã xen vào

” Để anh, để anh làm cho ” liền hướng đưa đến miếng thịt gà

Phập !!!!!!!!!!!!!!! Một đôi đũa cắm phập vào một con cá hồng to lớn còn y nguyên trên đĩa làm mấy miếng cà chua và hành tây bay tứ tung.

...

Mọi người đều im lặng, thím Trương ngừng nuốt, Diệp Hạo dừng đưa, Nhạc Ân chớp chớp mắt nhìn ... cái đĩa cá bị thâm, lát sau nhìn về kẻ cầm đũa , Elly, thấy cô đang liếc qua Diệp Bảo, lại đưa mắt nhìn Diệp Bảo đang nhẹ nhàng thu đũa khỏi đĩa thịt gà, ánh mắt Elly lại di chuyển, Từ Gia Huy bên cạnh ngay lập tức gấp miếng gà , nhanh chóng xé xé xé xé....

” Ha ha, Tiểu Ân, ăn thịt gà đi nào ” Từ Gia Huy xới lời bốc mấy miếng thịt mới xé xong muốn đưa qua chén Nhạc Ân, lại bị một đôi đũa gấp lấy tay mình, đầu đũa còn dính mấy miếng thịt cá , giọng Elly âm trầm

” Không phải miếng đó, dám lấy cái miếng ít thịt kia cho chị dâu của tôi ư ? ” Tiếng ư là nghiêng răng mà nói

” Thì xé miếng này vậy ” Giọng Từ Gia Huy lí nhí, đưa bàn tay màu mỡ lấy miếng thịt gà được cho là nhiều thịt nhất, nhìn Elly hồi ý kiến, thấy cô nhếch mắt một cái, biết cô đồng ý, lại bắt đầu kiếp xé xé xé xé

Elly vừa gậy gậy cơm ăn, vừa hừ nói gắt với Nhạc Ân

” Chị dâu, bọn họ có nghĩa vụ phải phục vụ chị em ta, không nên có bộ mặt khó nhìn như vậy, chị nói có đúng không, đây , em gấp cho chị dâu miếng cá nữa, thật là, thua kém cả một người phụ nữ là em, hừ, đàn ông là thế đấy, lúc nào cũng chỉ tỏ vẻ phách lối mà thôi, chẳng có ai đàn ông, đúng không chị dâu ???”

Bàn ăn không một tiếng nói . Xem ra lần này, Elly quả thật là ăn trái đắng rồi cho đến khi Nhạc Ân lên tiếng

” Phách lối là gì ??, Ô, đàn hoàng là gì ?? ... Elly, nói gì Ân không hiểu a ”

””

Một tiếng cười, hai tiếng cười, cuối cùng là cả bàn ăn đều cười nghiêng ngả đến muốn phun cơm, Elly chỉ là muốn xả cơn giận, nghe giọng non nớt kia cũng phải mím môi nén cười, cơn giận cũng vơi bớt. Chỉ có Nhạc Ân là bĩu môi tủi thân, chẳng ai giải thích cho cô biết, lại còn cười cô nữa a.

Diệp Hạo ngừng cười đưa tay qua véo má Nhạc Ân, khi cô ngẩng đầu nhìn thì lại cười cười, Nhạc Ân dù không hiểu gì nhưng cũng cười theo, hai vợ chồng, thật hạnh phúc. Bàn ăn lại rôm ra trở lại, nhưng lần này thì chỉ có 3 người đàn ông nói chuyện.

Ăn cơm xong, Nhạc Ân dẫn Elly vào phòng mình chơi, còn ba người đàn ông vẫn ngồi lại uống rượu trò chuyện, thím Trương thì đã về, Diệp Hạo nói anh sẽ dọn dẹp.

” Chị dâu nhỏ, chị không xài mỹ phẩm gì sao ??” Elly đã quen với từ ‘ chị dâu ’ này rồi, vả lại cô thấy rất dễ gọi, nhìn cái bàn toàn gấu với gà, Elly thắc mắc.

” Mỹ phẩm là gì vậy Elly ... này ... còn có con Hổ nữa nè ” Nhạc Ân vốn đang khoe toàn bộ thú nhồi bông mình có với Elly

” Lại không biết sao ??” Elly đưa mắt nhìn cô chị dâu kì cục, nãy giờ từ váy, giày, đồ lót, giờ đến mỹ phẩm, chẳng có cái gì Nhạc Ân không nói được 3 chữ ‘ là cái gì ? ’ . là một nhà thiết kế, Elly hít hít mũi với cô gái quê mùa Nhạc Ân, nhưng cô không thấy chán, nhìn khuôn mặt búng ra sữa kia, cô chỉ muốn cắn véo, nghĩ là làm, Elly đưa tay véo nhẹ má Nhạc Ân, hài lòng cười nói

” Không biết gì không sao, em có thể dạy chị, nhưng mà ... “Elly nhìn người Nhạc Ân từ trên xuống , gật gù ” Trước hết, phải thiết kế cho chị vài bộ Lolita ...” trong đầu cô, hiện giờ chỉ có trang phục, trang phục và trang phục, toàn là cho Nhạc Ân, đến nỗi, không nhận ra cửa đã bị mở

Diệp Bảo đưa ngón tay lên miệng, lắc đầu với Nhạc Ân, lại vẫy tay ngoắc cô tới. Đợi Nhạc Ân đến thì nhanh chóng ôm Nhạc Ân quay người ra cửa , miệng nói nhanh

” Chị dâu, cho em mượn phòng ” nói rồi đẩy Nhạc Ân cho Diệp Hạo đã kịp đi tới ôm lấy rồi nhanh chân vào phòng đóng cửa, chỉ còn kịp nghe tiếng hét của Elly ” Anh làm cái gì thế ????????”

Nhạc Ân bĩu môi buồn bã nhìn Diệp Hạo oán thán, sao giành phòng với Nhạc Ân kia. Diệp Hạo thở dài một hơi trách cứ Diệp Bảo, dám làm vợ anh buồn cơ đấy.

” Ân Ân, chút anh đánh Diệp Bảo cho em, chúng ta đến nói chuyện với Gia Huy đi ” Diệp Hạo bế Nhạc Ân lên đi về phòng bếp, được rồi, mặc kệ đứa em trai kia vậy.

” Buông ra, đồ khốn ” Elly mạnh mẽ đẩy Diệp Bảo ra, nhưng càng đẩy càng bị ôm chặt, đến mức cô thấy toàn thân hơi đau

“ Bảo bối, hết giận chưa nào ??” Sức Elly chỉ là muối với anh, nhưng cô vùng vẫy buộc anh phải ôm chặt lấy, mà dường như lần gặp nào cũng thế này

“ Hừ, tôi làm gì mà giận anh, tôi với anh có là gì ... “ Elly chợt không nói được gì nữa, Diệp Bảo đã chặn môi cô lại, nụ hôn của anh vô cùng cuồng dã, vô cùng mạnh mẽ.

“ Ừm... “ Elly cố gắng vận chút sức lực nhỏ nhoi còn lại để lắc đầu trốn tránh, bàn tay kia của Diệp Bảo di chuyển lên gáy cô, cô thật sự vô lực , cuối cùng cả người để mặc cho vòng tay vững chắc của người mà cô yêu ôm lấy.

.....

Thật lâu sau

“ Đừng giận nữa “ Diệp Bảo đau lòng vuốt nhẹ đôi môi đã sưng lên của Elly, nhìn đôi mắt mông lung của cô, lại yêu thương hôn dịu dàng từng chút từng chút lên đôi mắt đó, thì thào “ Bảo bối, bảo bối ... anh cũng rất nhớ em ...”

Elly nhắm mắt, vòng tay ôm cổ Diệp Bảo, hé răng cắn mạnh lên vai anh cho hả giận, anh vẫn không rên một tiếng nào. Một lúc sau, cô nhả ra, ngẩng đầu nhìn anh, lại đưa tay vuốt ve vết răng in trên áo

“ Đau không ??” Nói xong không nhịn được nữa gục mặt vào ngực Diệp Bảo , ôm chặt lấy anh .

Lần này mới thật sự là tai qua nạn khỏi đây, Diệp Bảo im lặng nhếch miệng cười chiến thắng, cảm giác chinh phục được con báo Elly luôn luôn làm anh thấy rất thành tựu và cũng rất hạnh phúc.

Đưa tay vuốt tóc Elly , Diệp Bảo lên tiếng, giọng nói dịu dàng vô cùng

“ Bảo bối ngoan, chưa từng có cô gái nào có thể khiến anh phải trốn đấy, chỉ có em mà thôi “

“ Hừ, đều cái gì “ Elly vẫn gục mặt vào ngực Diệp Bảo mà lên tiếng, nhưng giọng nói còn mang theo tiếng cười, cô đã hoàn toàn hết giận anh rồi.

“ Được, đều cái gì thì đều cái gì, anh cũng chỉ đều cái gì với mình em “ Diệp Bảo bật cười chiều chuộng

“ Hừ hừ ... “ Elly mím môi cố nén tiếng cười, chẳng biết làm sao nói lại anh bèn lấy tay véo vào hông , lần này Diệp Bảo lại la lên

“ Aiz, bảo bối, đau anh ...” giọng nói thật mờ ám, càng làm cho Elly véo mạnh hơn nữa “ Được rồi, được rồi mà, anh xin lỗi em, được chưa ??” Diệp Bảo xuống nước đầu hàng, anh thấy bàn tay đang véo anh đã đổi sang vuốt ve nhẹ nhàng, lòng anh rạo rực, đã lâu lắm rồi anh không chạm vào cô, nghĩ là làm, Diệp Bảo ôm Elly lên

“ A, anh muốn làm gì ??” Elly bị bất ngờ, vội ôm lấy cổ Diệp Bảo, khi bị đặt xuống giường thì hiểu ra tình hình, Diệp Bảo này, như hùm như sói ấy ... nhưng mà đây là nhà người khác, cô không muốn như vậy, vả lại cô còn chuyện muốn nói với anh, nghĩ vậy liền lấy tay ôm chặt đầu Diệp Bảo, cổ hôn thật mạnh vào môi anh..

Lúc này Diệp Bảo mới có nén dục vọng lại, những lúc không muốn làm, Elly đều dùng cách này, anh ủ rũ

“ Bảo bối, anh muốn ...”

“ Đây là nhà anh trai anh, đây là giường chị dâu anh, anh không suy nghĩ nhưng em lại nghĩ đến, hừ, ngồi lại đằng hoàng, em có chuyện muốn nói với anh “

Diệp Bảo ngồi dậy, dáng vẻ thật buồn bã, Elly thấy vậy thì bật cười, vòng tay ôm lấy anh rồi mới nói tiếp

“ Em nghe nói hần ta đã hành động , anh ... “ Elly chưa nói hết câu đã bị Diệp Bảo dùng môi chặn lại, anh biết cô muốn nói gì, anh biết cô là lo lắng cho anh nên mới sang đây, cô đã biết chuyện kẻ địch của anh, nhưng mà, Diệp Bảo rời môi Elly, nhìn thẳng vào mắt cô , nghiêm túc nói

“ Elly, anh có thể giải quyết mọi chuyện, em là bảo bối của anh, anh chỉ muốn 1 điều duy nhất ở em, đừng lo lắng cho anh ..” Diệp Bảo đưa tay vuốt má Elly, nói tiếp “ về nhà đợi anh “

Elly nghe xong chỉ cắn môi, cô biết anh tài giỏi, nhưng cô hiểu tính cách của anh, anh là kẻ thích thử thách và vô cùng liều lĩnh, vì thế anh có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào, sao mà cô không thể lo lắng được đây, nhưng cô cũng biết, anh đã nói vậy, có nghĩa là cô khó mà thay đổi ý định của anh rồi. Anh đã không chịu nghe cô nói , được thôi, cô cũng không nghe lời anh, Elly quay mặt sang chỗ khác hờn dỗi

“ Em muốn ở lại đây, em ở lại chơi, không làm phiền anh đâu mà lo ..”

Diệp Bảo cau mày, anh lừa lọc cô mọi cách mới khiến cô bỏ công việc sang đây tìm anh ,chẳng lẽ cách của anh quá hay nên cô quyết định ở lại lâu dài, đương nhiên là không phải rồi, nhưng mà, việc cô ở lại cũng ngoài dự đoán của anh, nhớ lại lần trước cô vẫn không bỏ được công việc bên kia mà về Mỹ, lần này muốn ở lại chính là tiến bộ a, dù sao anh cũng rất muốn ở gần cô.

“ Đứng ở nhà Gia Huy “ Diệp Bảo lơ đãng dạo dờ

“ Không ở đó, anh muốn em ở khách sạn mãi sao “ Elly buồn bực, lại đưa tay nhéo ngực Diệp Bảo, bị anh bắt tay lại

“ Anh có nhà riêng, em sẽ ở đó,” nhà anh không thiếu, cô thích cái nào cũng được, cô quên Diệp gia là đại gia bất động sản sao

Elly bĩu môi, giọng vu vơ

“ Em là gì của anh đây chứ, người tình ư, không thêm ..”

Diệp Bảo bật cười, đưa tay véo mũi cô

“ Được, được, cho anh hai tuần nữa, anh qua Mỹ xin cha em rước em về làm Diệp thiếu phu nhân “

“ Hừ, anh muốn em làm vợ hai ư, càng không thêm “ Elly cố kéo bàn tay ra nhưng vẫn bị nắm chặt, thế là đưa tay kia lên nhéo ngực Diệp Bảo, nở nụ cười đắc thắng “ Anh quên em thuận cả hai tay sao, ha ha ...”

“ Bảo bối ..” nghe tiếng cười hồn nhiên đó, đôi mắt Diệp Bảo càng mờ mịt, cúi xuống tìm môi cô mút mát, anh thì thầm “ Anh chỉ có một người vợ, lấy đâu ra vợ hai vợ ba đây hử “

Elly bĩu môi “ Là ai nói với em đã đính hôn, là ai vùng tiền yêu chiều vợ chưa cưới, là ai dám .. “ nói ngang đây Elly chợt nghiêng rằng, nhéo thật mạnh Diệp Bảo, tức giận “ dám mua váy em thiết kế cho cô ta mặc , hừ, đồ khốn, còn công khai đấu giá nữa cơ chứ , lại còn âu yếm nhau đi dự tiệc ...” càng nói càng nhéo, lần gặp nhau ở Triệu gia đó, cô nhận ra mình bị anh lừa, anh làm mọi thứ chỉ để cô phải bỏ mọi việc theo anh về nước, phải chịu thua cuộc dưới tay anh, hừ hừ, mặc dù sau đó cô giả vờ tức giận bỏ về Mỹ lại, nhưng là vì cô thật sự rất mất mặt mà , còn hôm nay nữa, dám ở trước mặt người khác, giả giọng khinh thường cô như vậy, anh không biết cô phải dẹp lòng tự trọng xuống mức thấp nhất để 5 ngày liên tục đi tìm anh sao, cô rất lo lắng cho anh, anh cũng biết cơ mà . Nghĩ đến đây Elly lại cười “ Ha ha, anh không ngờ được lại bị em bắt gặp ở đây chứ gì, em vốn chỉ là đeo bám trút giận lên Gia Huy kia, thế mà ... hừ hừ , ông trời thật có mắt, kẻ bất lương anh không thoát khỏi tay em ...” lại nhéo nhéo .

Diệp Bảo im lặng để cô trút giận, con gái thật là kì lạ, cứ tưởng cô đã hết giận, lại giận ngay được, mới cười vui vẻ đây, lại giận tiếp , ngực anh bấm tím thắm thương lắm rồi đây. Elly nhéo đến đau cả tay, lại thấy đã hết giận, nhíu mày xoa bóp cho Diệp Bảo , lẩm bẩm “ Anh làm em mất hết cả thể diện, thua tả tơi như thế này đây” , đang nói thì thấy vòng tay ôm cô lại siết chặt, cái kẻ bất lương kia lại hôn cô tiếp , giọng nói anh cũng đã khàn khàn

“ Anh đã nói mà, trên đời này, chỉ có một người con gái là em, mới khiến anh hao tâm tổn trí đến thế này, bảo bối, bảo bối ... anh yêu em ...”

Elly vòng tay ôm cổ Diệp Bảo , nhắm mắt hưởng thụ hạnh phúc, đúng, cô biết anh làm như vậy chỉ là để trừng phạt cô kiêu ngạo với anh, chỉ là để cô nhận ra cô rất yêu anh ... Anh và cô , ai cũng ương bướng, ai cũng cao ngạo, nhưng cô thua anh tâm phục khẩu phục, ngay cả hôm nay, dù anh trêu chọc cô như vậy, nhưng quá thật, tức giận, cũng chính là vì quá yêu mà thôi , lúc nhìn thấy anh , trái tim cô như sống lại vậy . Elly mỉm cười, thì thầm

“ Diệp Bảo, em cũng yêu anh”

.....

Diệp Bảo và Elly anh anh em em đến 11 giờ đêm, ngoài này Nhạc Ân đã ngủ trong lòng Diệp Hạo, còn Từ Gia Huy ngồi đối diện đang đen mặt, anh muốn về mà không dám, cái bà la sát trong kia không nói sẽ về với ai, chẳng may là về với anh mà thấy anh đã về trước thì toi. Diệp Hạo ngồi nhìn khuôn mặt ảm đạm của bạn mà thấy vui vẻ, đúng là cười trên nỗi đau của người khác mà.

Cuối cùng thì hai người trong phòng cũng xuất hiện, Từ Gia Huy nhắm mắt, nhìn tình hình thì có vẻ hai người kia không làm trò lẩn lộn, vậy là ngồi nói chuyện đến hơn 3 tiếng đồng hồ sao , thật đáng sợ mà.

“ Em về với ai ?” Từ Gia Huy ngáp ngắn ngáp dài hỏi Elly mặt mày tươi rói.

Elly quả thật là khác tinh với Từ Gia Huy, chẳng những nhìn anh bằng đôi mắt kinh ngạc, còn phun cho anh một câu đáng ghét xù

“Ủa, sao anh chưa về ? , đang đợi tôi ư ?”

“...” cô ta, có ai mang cô ta ném xuống vực sâu dùm anh với, dù sao cô ta cũng đang ở nhà anh, cha anh đã hạ lệnh đưa đón chu toàn, nhưng không có lệnh của cha, anh cũng chưa bao giờ làm chuyện thất kính với con gái cơ mà , Từ Gia Huy ù xù, lưỡi cả nói, cúi đầu trầm mặc.

Diệp Bảo bật cười, đưa tay vỗ nhẹ đầu Elly trách yêu

“Đừng đùa với anh ấy nữa, em may mắn đụng phải anh Gia Huy, nếu là người khác, em có phách lối được không đây” lại nhìn Từ Gia Huy , chân thành nói “ Anh Gia Huy, cảm ơn anh đã chăm sóc cho cô ấy, hôm nay em sẽ đưa cô ấy về ở nhà em, nhưng có lẽ mấy ngày sau, cô ấy vẫn còn làm phiền anh, mong anh chiếu cố” hồi nãy , anh đã biết mối quan hệ của Elly và Từ Gia Huy rồi a, thì ra Elly chỉ xem như là anh trai, nhưng trong thâm tâm anh hiểu, Từ Gia Huy chẳng dám xem Elly là em gái đâu, mà là kẻ đáng sợ cần tránh xa , ha ha.

Nói cho cùng, tôi vẫn chưa thoát khỏi móng vuốt của cô ta sao ?? Từ Gia Huy âm thầm nghĩ rằng , anh phải nhanh chóng tìm một cô vợ ngày đêm ấp ủ, để tránh làm chuyện tầm phào mới được ... dù sao cũng nên về nhà rồi, vậy là đứng lên vỗ vai Diệp Hạo nãy giờ chỉ chăm chú vuốt tóc Nhạc Ân từ biệt

“ Tôi về đây,khi khác gặp lại” lại hướng hai người kia “ Hai người cũng về luôn đi, thiết tình, giành phòng đến tận bây giờ” Nói xong thì bước nhanh vì anh thấy gương mặt Elly đang rất đe dọa.

Chỉ còn Diệp Bảo và Elly, cả hai cũng ra về . Diệp Bảo kéo tay Elly tới trước mặt Diệp Hạo rồi nói

“ Anh, hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm , tụi em về đây “ Diệp Hạo chỉ mới gật đầu ừ thì Elly đã đưa tay vỗ nhẹ đầu Nhạc Ân giành nói

“ Andy, sau này tôi đến nhà anh chơi được không, tôi muốn chơi cùng chị dâu”

Diệp Hạo hơi bất ngờ, nói vậy là Elly này sẽ ở lại đây sao, anh nghe Từ Gia Huy nói cô rất bận, phải đi lưu diễn khắp nơi cơ mà . Dù sao, Nhạc Ân cũng rất thích Elly, chẳng có gì là không được, vậy là anh gật đầu

“ Ủ, hoan nghênh cô đến chơi với Ân Ân, tối lắm rồi, cả hai về đi, trời lạnh, nhớ cẩn thận”

“ Được, cảm ơn anh”

“ Vậy bọn em về đây”

Diệp Bảo kéo tay Elly đi về, nhưng vừa ra tới cửa lại nghe giọng Diệp Hạo

“ Diệp Bảo, phải cẩn thận, đừng liều lĩnh nữa”

Cả Diệp Bảo và Elly đều quay đầu nhìn lại, nhưng Diệp Hạo vẫn ngồi y nguyên như vậy quay lưng về phía hai người. Elly đưa mắt nhìn Diệp Bảo kì lạ, Diệp Bảo chỉ mỉm cười nắm chặt tay cô lắc đầu bảo đừng bận tâm. Anh không đáp lại lời Diệp Hạo mà mở cửa đưa Elly ra ngoài. Chỉ có anh mới hiểu ý Diệp Hạo nói là gì, đừng liều lĩnh nữa, vì giờ anh không còn là một thân một mình như trước, bên cạnh anh, đã có một người con gái cần anh bảo vệ , anh phải luôn luôn yên ổn, mới bảo vệ được người con gái đó. Bàn tay Diệp Bảo càng nắm chặt bàn tay của Elly.

“ Sao , anh ấy đã rời đi , anh có thấy anh ấy đi cùng cô ta không ?? ... sao cơ ? Tôi biết rồi ... anh cứ theo dõi như vậy đi”

Chu Lệ Bằng sững sờ tắt điện thoại, cả người bơ phờ, cô đã mấy đêm không ngủ được . Từ khi đến công ty tìm Diệp Bảo lần đó, cô đã nghi ngờ, thuê thám tử theo dõi, may mắn là cô gái kia ngày hôm sau lại đến tìm Diệp Bảo, nên cô mới nắm được tung tích của cô ta. Cô vốn đã thử nghĩ đến tình huống xấu nhất .Nhưng mà, giờ đây, nghe thám tử báo cáo, cô vẫn không ngăn được ;o ngại trong lòng

“ Anh ta đến khu phố V , chúng tôi không thể theo tiếp, vệ sỹ của anh ta rất giỏi, chúng tôi sẽ bị nghi ngờ ...” khu phố đó là nơi ở của Diệp Hạo, vậy là Diệp Bảo đến nhà Diệp Hạo .

“ Cô ta đi cùng Từ Gia Huy tới, cũng vào khu phố đó, tôi đã giả vờ làm người qua đường , nhìn vào thì thấy hai chiếc xe vào cùng một nhà” Cô gái tình nhân đó cũng đến nhà Diệp Hạo ư , kì lạ quá, bọn họ có quan hệ như thế nào đây, Diệp Hạo cũng biết tình nhân của Diệp Bảo ư ?? hay đơn giản, cô tình nhân đó quen biết Từ Gia Huy nên đến cùng, vậy chẳng phải cũng là quen biết sao ??

“ Từ Gia Huy đã ra về , một lúc sau thì xe của anh ta cũng ra về, tôi không nhìn thấy bên trong xe , chúng tôi đang cố gắng theo dõi , có tin tức, chúng tôi sẽ báo cáo, nhưng có lẽ chúng tôi chỉ có thể biết khu vực anh ta muốn đến mà thôi ...” đây là cuộc gọi gần nhất

Bàn tay nắm điện thoại của Chu Lệ Băng run run, cô đang cầu mong, cầu mong cô gái kia chính là về với Từ Gia Huy. Thời gian trôi qua, 15 phút sau, điện thoại lại vang lên

“ Chúng tôi chỉ xác định được anh ta vào khu chung cư cao cấp do Diệp gia làm chủ, còn không xác định được cụ thể, có điều Từ Gia Huy hình như không về cùng cô ta, người của tôi lén nhìn vào chỉ thấy một mình anh ta bước ra khỏi xe”

Cô hiểu, hoặc cô gái đó ở lại nhà Diệp Hạo, hoặc cô gái đó ... đang ở bên Diệp Bảo. Cả hai trường hợp, đều khiến cô phải đau đớn...

Cuối cùng Chu Lệ Băng cũng rơi nước mắt, cô nhận ra rồi, đây chỉ là một trò chơi, mà cô, chỉ là một con ngốc bị đùa giỡn.

Thì ra, Diệp Bảo , Diệp Hạo, hai người đó, vốn đang đùa cô mà thôi.

Kim đồng hồ dần chuyển sang ngày mới , bóng dáng Chu Lệ Băng càng âm đạm nghiệt ngã ...

Elly nói sẽ ở lại, vậy mà sáng hôm sau, người của cô đã gọi điện thoại khóc lóc, bảo cô có muốn tạm thời nghỉ ngơi cũng phải bàn giao lại mọi chuyện chứ. Thế là, mặc công xin Diệp Hạo đến nhà chơi với Nhạc Ân ệt, cô vẫn dành lên máy bay trở về nhà, giành ít ngày dần xếp mọi chuyện, thậm chí cô còn có ý muốn quay trở về làm việc luôn, đằng nào ở bên này cũng không có gì cho cô làm, nhưng thấy ánh mắt giận dữ của Diệp Bảo nằm bên cạnh, cô đành rút lại ý định đó.

” Andy, mọi người đâu hết rồi ? ” Nhạc Ân vừa mở mắt là ngồi bật dậy nhìn quanh phòng, lại lay người Diệp Hạo mà hỏi. Tối hôm qua cô ngồi bên cạnh Diệp Hạo chơi game trên điện thoại đợi Diệp Bảo và Elly, chả hiểu thế nào mà giờ trời đã sáng rồi.

” Mọi người đã về hết khi tối qua rồi mà ” Giọng Diệp Hạo ngái ngủ, dạo này không đi làm, anh có thói quen ngủ nướng với Nhạc Ân, đã hơn 8 giờ rồi mà vẫn còn nằm trên giường.

” Ô, Elly về rồi à ... ” Nhạc Ân bĩu môi buồn bã

” Cô ấy nói sẽ đến chơi với em mà, đừng buồn , nằm xuống với anh kéo lạnh ” Diệp Hạo vừa nói vừa kéo Nhạc Ân nằm xuống, ôm cô vào lòng. Hôm nay là chủ nhật, theo thường lệ, anh vẫn để thím Trương nghỉ ở nhà. Hôm nay là ngày của hai vợ chồng đây.

” Thật sao ??, Andy, andy này , Elly thật dữ nha, cả Gia Huy và Diệp Bảo đều sợ luôn ” Nhạc Ân vòng một chân gác lên người Diệp Hạo, tay thì nín áo anh, tíu tít nói

Diệp Hạo liếc khuôn mặt đang cười kia mà thầm khen, tối hôm qua ngồi với Từ Gia Huy cả buổi mà không thấy cô nói ra câu này, không biết là vì cô hiểu không nên nói, hay là sáng nay mới nhớ ra mà nói đây. Dù sao, đêm hôm qua Từ Gia Huy kia cũng thăm lắm rồi, cái tội lịch lãm với con gái là như vậy đấy, Diệp Hạo bất giác cười thầm nhạo báng bạn mình, không quên đáp lại cô vợ

” Vậy Ân Ân có sợ Elly không ??”

Nhạc Ân cau mày suy nghĩ, một chút sau thì lắc lắc đầu

” Không nha, mới gặp là sợ, nhưng sau đó không sợ nữa, Elly là người tốt đó ” Nhạc Ân nhớ Elly có nói sẽ may áo quần cho cô nữa mà.

Vợ anh người gặp người thương mà, Diệp Hạo híp mắt đầy tự hào, đưa tay qua vỗ khuôn mặt Nhạc Ân, Diệp Hạo muốn nói tiếp lại bị Nhạc Ân nhanh chóng hỏi lại anh

” Andy có sợ Elly không ??”

” Anh ư, anh chỉ sợ duy nhất một người thôi ” Diệp Hạo nhếch miệng, mắt cũng nhắm lại làm bộ không quan tâm, anh biết, cô nhất định nháo lên hỏi là ai, nào ngờ ...

” Andy sợ Ân thôi, đúng không ? hắc hắc” Nhạc Ân nghe đến ‘ duy nhất một người ’ thấy quen quen, Diệp Hạo hôm qua có nói yêu duy nhất mình cô mà, vậy là thuận miệng nói ra. Nhưng với Diệp Hạo lại là một điều bất ngờ.

Diệp Hạo nhanh chóng mở mắt nhìn qua Nhạc Ân, thấy cô vẫn đang cười đắc ý, anh chỉ còn biết im lặng cho qua chuyện. Vợ anh, càng ngày, càng khó đối phó rồi đây.

Nhưng giờ lại đúng ý Diệp Hạo, vì Nhạc Ân đợi mãi anh không trả lời nên đang nháo, cô leo lên người anh , miệng liên tục hỏi

” Đúng không, đúng không Andy. Andy chỉ sợ Ân thôi, này ... sao nhắm mắt ... mở mắt ra , nói Ân nghe ... Andyyy , mau mau nói nghe a ...” Nhạc Ân chu môi bất mãn, khi thì xoa xoa mí mắt Diệp Hạo, khi thì kéo hai má của anh bắt nói , hình như không nghe được câu trả lời là sẽ không buông tha cho anh. Diệp Hạo cứ giả chết nằm như vậy, mím miệng không chịu nói, nhắm mắt không chịu nhìn, chỉ là hai bàn tay vẫn cố gắng ôm hai chân Nhạc Ân để cô không nghiêng sang hai bên. Quả thật, anh thích cô nháo trên người anh thế này lắm a .

Một lúc sau, Nhạc Ân thấy mệt, thở phì phò nằm gục xuống người Diệp Hạo, thì Diệp Hạo mới mở mắt bật cười mà nói

” Ân Ân ngốc, đương nhiên là sợ em chứ còn sợ ai nữa ”

Nhạc Ân giờ đã mệt, nghe được câu trả lời cũng không thấy hào hứng nữa, chỉ bĩu môi không muốn nói chuyện với Diệp Hạo nữa, thậm chí còn cố lết khỏi người anh , muốn nằm cách xa anh

” Vợ ơi, không muốn đi chơi à ” Diệp Hạo giữ chặt người Nhạc Ân lại, đưa tay véo má cô nhắc nhở, mấy hôm nay, anh có một trợ thủ đẩy lùi mọi không nhẽo của vợ vô cùng hiệu nghiệm. Quả nhiên, Nhạc Ân đang loay hoay bỗng im bật, có vẻ như đang suy ngẫm, thường thường sẽ là thế này, cô ngốc lại tiếp tục câu chuyện lúc này, bỏ qua giận dỗi của mình. Lúc này đây, cũng vậy

” Ô, vậy là Andy sợ Ân nhất sao, Ân nói đúng mà ” Nhạc Ân ngẩng đầu chớp mắt trong sáng với Diệp Hạo, nói xong còn nhe răng cười tỏ ra vui vẻ, nhưng nhìn điệu cười biết ngay là miễn cưỡng.

Biết lùi biết tiến biết nhịn nhục rồi đấy, cô vợ nhỏ , haha , Diệp Hạo nén cười đến run cả người , chắc anh phải kéo dài thời gian chờ ngày đưa cô đi chơi mới được, phải bắt nạt cô thêm nữa chứ. Chỉ có Nhạc Ân là vẫn duy trì nụ cười cứng nhắc ,len lén cúi đầu tránh tầm mắt Diệp Hạo để lạng lẽ ai oán, hình như, mấy hôm nay, Andy cứ nhắm lúc cô mè nheo lại giả trò đe dọa, cô biết đấy nhé, hừ hừ, đợi đi chơi được rồi, cô sẽ không nghe lời nữa đâu a Nghĩ ngợi xong xuôi lại thả người nằm xuống ôm chặt cổ Diệp Hạo mà nhắm mắt lim dim, cô thấy vòng tay anh đang ôm người cô cũng siết lại , ừm, ngủ tiếp vậy . Nhạc Ân vẫn giữ tư thế nằm trên người Diệp Hạo như vậy , hai vợ chồng lười biếng lại tiếp tục ngủ .

Chỉ mấy ngày sau, mong ước của Diệp Hạo đã thành hiện thực, anh phải ở lại nước thêm một thời gian, không thể qua Mark đứng hẹn, vì Diệp gia xảy ra chuyện.

34. Chương 34

Biển cả cuối cùng cũng nổi sóng .

Ngày đó , Diệp Hạo vừa mới nhận điện thoại của Mark báo đã về Anh, thì sau đó cũng nhận được điện thoại của Diệp Bảo , trong điện thoại, giọng Diệp Bảo run run , chỉ nói ngắn gọn

” Cha bị tai nạn, anh đến bệnh viện Trung ương đi ”

.....

Khoa cấp cứu của bệnh viện

Diệp Hạo để Nhạc Ân ở nhà với thím Trương, lúc anh đến nơi thì cả nhà họ Diệp đều có mặt đầy đủ ngoài phòng, khuôn mặt ai cũng hiện lên vẻ lo lắng . Diệp Thiên Minh vẫn còn đang cấp cứu

Diệp lão ngồi thẳng người, hai bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, bà Diệp ngồi bên cạnh thì đang tựa vào Diệp Bảo, cả người vô lực, có lẽ bà đã khóc rất nhiều, Chu Lệ Băng ngồi bên này của Diệp Bảo thì cúi đầu, không rõ thần sắc , chỉ có Diệp Tề là đứng một mình nhìn ra cửa sổ, không một ai nhận ra Diệp Hạo tới. Diệp Hạo nhìn cửa phòng cấp cứu, đi đến bên cạnh Diệp Tề, vỗ vai anh. Diệp Tề ngay lập tức quay đầu lại nhìn, thấy Diệp Hạo cũng chỉ trầm mặc không nói, anh cũng chẳng có gì để mà nói, vì anh đang chờ đợi. Diệp Hạo thở dài một hơi, dựa vào tường cùng chờ đợi. Trong lòng anh giờ đây, đang ngổn ngang rất nhiều cảm xúc. Nhưng cảm xúc rõ rệt nhất chính là : anh rất muốn cha mình bình an.

Thời gian trôi qua thật lâu,thật lâu, không một ai thay đổi tư thế, chỉ là khuôn mặt càng lo lắng hơn. Cho đến khi, cửa phòng cấp cứu mở ra, Diệp lão là người đầu tiên đứng dậy , nắm lấy cánh tay vị bác sĩ đi ra đầu tiên, ông hỏi gấp

” Thiên Minh nó sao rồi , bác sĩ Thích ??”

Người được gọi là bác sĩ Thích chính là phó viện trưởng, cũng là bác sĩ riêng của Diệp gia . Nhanh chóng tháo khẩu trang, bác sĩ Thích không làm mọi người đợi lâu hơn nữa

” Chú Diệp , phẫu thuật thành công, nhưng mà phải theo dõi thêm, phải tỉnh lại mới có thể chắc chắn được là đã qua cơn nguy hiểm ”

Tỉ lệ 50 - 50 , chỉ có thể chờ đợi thôi sao , Diệp lão thở dài nhìn vào phòng, sau lưng ông là mấy khuôn mặt cũng đang thất thần theo, một lát sau, Diệp Tề mới lên tiếng

” Bác sĩ, vậy chúng cháu có thể thăm cha được chưa ??”

Bác sĩ Thích nhanh chóng gật đầu

” Mọi người chờ chúng tôi đưa ông ấy vào phòng theo dõi rồi thăm, dù ông ấy hiện tại đang bất tỉnh, nhưng mọi người thường xuyên ở bên ông ấy thì bệnh tình sẽ chuyển biến nhanh hơn ”

Cả nhà Diệp gia lật đặt cảm ơn bác sĩ, đứng ngoài cửa nhìn xe đẩy Diệp Thiên Minh đang từ từ đi ra .

” Là hấn sao ?” người hỏi là Diệp Hạo, hiện tại anh và Diệp Tề đang ở căn tin của bệnh viện, hai anh em ở trong phòng theo dõi 15 phút thì Diệp Tề vỗ vai Diệp Hạo xuống đây.

” Hấn cuối cùng đã lộ diện, chỉ có điều, tôi thật sự không ngờ tới hấn dám làm hại cha ngang nhiên như thế ”
” Diệp Tề nhếch miệng nói, bàn tay để trên bàn nắm chặt lại tức giận, anh đã kể lại sự tình cho Diệp Hạo nghe rồi.

Diệp Thiên Minh đang trên đường đến công ty thì bị một chiếc xe chạy sau đâm vào đuôi xe, xe ông đâm vào hàng rào chắn bên đường, ông bị thương ở đầu. Người của Diệp gia đi đầu cũng có vệ sỹ theo cùng, nhưng chiếc xe kia rất hung hãn và chắc chắn đã dự liệu trước mọi chuyện rồi, nghe mấy vệ sỹ kể lại, chúng có đồng bọn kim hãm bọn họ, tạo sơ hở cho chiếc xe khác đâm xe Diệp Thiên Minh. Vả lại, sự việc xảy ra quá bất ngờ, bọn chúng lại xem thường an toàn những người vô tội đi xung quanh, chỉ có thể nói, Diệp Thiên Minh qua khỏi là may mắn lắm rồi, nếu bọn chúng làm tới hơn thì

Diệp Tề ngồi im lặng tự trách bản thân mình , anh thật sự đã có đề phòng rất kĩ lưỡng, nhưng vẫn để cha anh gặp nguy hiểm.

Diệp Hạo bên này cũng trầm tư, sự việc dường như không đơn giản như anh đã biết trước đây, ngày đó hai anh em gặp nhau ở nhà hàng Thịnh Thế, Diệp Tề có cho anh biết Diệp Thiên Minh đang gặp nguy hiểm, nhưng thật sự anh không lường được , nguy hiểm lại lớn như vậy. Một lúc sau, Diệp Hạo nhìn mặt Diệp Tề, khó khăn nói một câu thật lòng

“ Cha sẽ không sao đâu, vài ngày nữa ông ấy sẽ tỉnh thôi “

Cha ?? Diệp Tề mở lớn mắt nhìn Diệp Hạo vừa quay mặt sang chỗ khác, chưa bao giờ Diệp Hạo gọi Diệp Thiên Minh là cha cả . Diệp Tề mỉm cười, nụ cười hiếm hoi , tinh thần cũng phấn chấn hơn, không thối mắng cách gọi của Diệp Hạo, chỉ nói tiếp chuyện chính

“ Diệp Hạo, tôi cần cậu ở lại đây chăm sóc cho cha, cậu làm được không ??”

Sao ?? Bây giờ đến phiên Diệp Hạo bất ngờ , anh ở lại đây chăm sóc ông ấy ư ? Diệp Hạo hơi sững sờ, Diệp Tề lại tiếp lời

“ Bọn chúng thật sự ra tay rồi, trước lúc cha bị tai nạn, tôi có nhận được tin công ty bên Pháp xảy ra chuyện nghiêm trọng, tôi vốn đã sang đó lúc ấy, nào ngờ ... “ Diệp Tề lắc đầu thở dài, nào ngờ cha anh bị tai nạn , anh nói tiếp “ Diệp Bảo phải lo chuyện ở đây, không thể để ông nội và mẹ chăm sóc cha cả ngày được , cậu hiểu chứ ?”

Thật ra không cần Diệp Tề hỏi ‘ hiểu chứ ‘ , Diệp Hạo vốn hiểu từ trước khi anh nói rồi , giờ xung quanh Diệp gia toàn là kẻ thù, không thể tin bất cứ một ai khác, chỉ có thể tin người trong nhà , anh chỉ là hơi sững sờ trước đề nghị của Diệp Tề vậy thôi, chứ chăm sóc cha anh, đó là nghĩa vụ của anh kia mà. Diệp Hạo gật đầu

“ Anh an tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cha, nhưng mọi người phải cẩn thận hơn nữa “

“ Cậu cũng an tâm đi, chúng tôi chỉ sơ suất một lần là đủ lắm rồi, giờ tôi phải sang Pháp, nhớ thường xuyên giữ liên lạc với tôi” Nói xong, Diệp Tề đứng dậy vỗ vai Diệp Hạo rồi đi ngược lên phòng bệnh của cha anh, trước khi đi, anh muốn nhìn ông lần nữa mới an tâm.

Diệp Hạo ngồi một lúc, lấy điện thoại ra bấm gọi cho Nhạc Ân nói chuyện, bảo anh tối mới có thể về rồi mới đứng lên bước theo hướng Diệp Tề đi hồi nãy.

.....

Lên tới nơi thì chỉ thấy Diệp Bảo đang đứng ngoài, Diệp Bảo cũng đang nhìn xuống cầu thang, có lẽ đang đợi anh lên. Quả đúng vậy, Diệp Bảo chưa đợi Diệp Hạo bước hết cầu thang đã lên tiếng

“ Anh “ , giọng nói mang đậm một nỗi

Diệp Hạo nhìn cửa phòng bệnh đóng kín, gật đầu với Diệp Bảo

“ Nên làm gì thì làm đi, anh ở lại với cha”

Lúc này Diệp Bảo đã được Diệp Tề nói biết chuyện, chỉ là không nói Diệp Hạo gọi Diệp Thiên Minh là cha, nay nghe một tiếng cha này, Diệp Bảo cũng giống Diệp Tề, trong lòng bỗng chốc thấy thoải mái hơn, anh mỉm cười nhẹ rồi nói

“ Mẹ em đang ở trong phòng với ông nội, anh ...” Diệp Bảo đáp ứng

“ Anh ngồi ngoài này, có chuyện gì anh sẽ lo liệu, em đừng lo” Diệp Hạo hiểu, bà Diệp luôn khắc anh, dù là trong tình hình thế này, ít đụng chạm với bà vẫn tốt hơn.

“ Anh, cảm ơn anh” Diệp Bảo nói, bỗng thần sắc lo lắng liếc Diệp Hạo, anh là muốn cảm ơn Diệp Hạo đã ở lại chăm sóc cha, nhưng mà, lời cảm ơn này, nói ra có đúng không đây ... nhưng Diệp Hạo vẫn bình thường, chỉ hơi cười nhạo lại Diệp Bảo lo lắng thừa mà thôi.

“ Đi đi, nhớ cẩn thận” Diệp Hạo vỗ vai Diệp Bảo rồi bước tới ghé ngồi xuống. Diệp Bảo đứng một lúc, cuối cùng im lặng rời đi.

Đến lúc, Diệp gia cần phải sát cánh bên nhau rồi.

Chu Lệ Băng đứng ở bãi đậu xe đã được một lúc, hồi nãy Diệp Tề lên kéo Diệp Bảo ra khỏi phòng nói gì đó, chỉ thấy sau đó Diệp Bảo nói cô xuống bãi đậu xe đợi anh . Lúc đó, giọng Diệp Bảo rất lạnh lùng. Cô thấy hơi sợ trong lòng. Chuyện sáng nay với Diệp Thiên Minh, cô cũng rất bất ngờ, sau bất ngờ chính là nghi ngờ , lẽ nào, là cha cô làm, cũng có thể mà cũng không thể, cô không đoán ra được. Cô cũng không dám gọi cho cha cô bây giờ, vì quá lố liếu. Lại nghĩ đến Diệp Bảo, cô đã biết được cô gái tình nhân hôm đó là ở với anh, nhưng hôm sau lại đi Mỹ rồi, cũng kể từ đó, cô cũng không thấy anh về nhà, sáng nay, vì tai nạn cô đến bệnh viện mới thấy anh. Cô vốn muốn hỏi anh mọi chuyện.

“ Lên xe đi” Giọng Diệp Bảo bất ngờ vang lên, Chu Lệ Băng chưa kịp quay người nhìn sau lưng đã thấy Diệp Bảo đi lên trước, về phía chiếc xe của anh, cô hơi sững một chút cũng vội đi theo.

Chiếc xe ra khỏi bệnh viện, đang đi trên đường.

“ Sao anh không để em ở lại bệnh viện chăm sóc cho cha, em cũng muốn chăm sóc ông ấy” Chu Lệ Băng không chịu được im lặng mà lên tiếng, trong cô trăm mối ngổn ngang nhưng nhìn sắc mặt Diệp Bảo, cô chỉ có thể mở miệng như vậy.

Diệp Bảo chưa trả lời ngay, chỉ trầm ngâm mà lái xe, dường như anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, một lúc sau anh mới nhàn nhạt trả lời

“ Có mẹ và anh Hạo ở đó là đủ rồi, Diệp gia cần người trông coi mà ông nội lâu nay không quản việc này “ Diệp Bảo nói lấp lửng , nhưng Chu Lệ Băng hiểu được.

Ý anh là cô chính là người trông coi, cũng có nghĩa anh khẳng định địa vị của cô trong nhà họ Diệp. Chu Lệ Băng vô cùng kinh ngạc, trái tim đập bình bịch, điều này cũng có nghĩa là, anh coi cô là vợ rồi đúng không ?? Chu Lệ Băng không dám hỏi lại, chỉ im lặng cũng coi như là thừa nhận và chờ Diệp Bảo nói gì đó. Cô không chờ lâu, Diệp Bảo lại tiếp

“ Diệp gia bây giờ hơi loạn, từ nay anh cũng rất bận rộn cho nên em cứ ở nhà trông coi, không có việc gì không cần đến bệnh viện “

Anh đã nói rõ ra rồi, Chu Lệ Băng gật đầu, dịu dàng đáp một tiếng

“ Vâng “ nhưng cũng đủ thấy niềm vui to lớn trong giọng nói của cô. Diệp Hạo và Diệp Bảo lừa cô thì đã sao chứ, những gia tộc lớn như Diệp gia vẫn coi trọng nền tảng gia đình , họ cần một nữ chủ nhân đủ sức đảm đương gia đình lúc khó khăn, cô biết mà, Diệp Bảo có thể không yêu cô, có thể có người tình, nhưng đó cũng là đương nhiên, cha cô chẳng vậy sao, Diệp Thiên Minh chẳng vậy sao, nhưng cuối cùng họ vẫn chọn ở bên người vợ của họ đến cuối đời, cô tin chắc Diệp Bảo cũng như vậy. Thế là cô không cần hỏi chuyện cô tình nhân của anh nữa, đáp án anh đã cho cô rồi, cô tạm thời hài lòng, chỉ cần cô làm Thiếu phu nhân của anh, cô sẽ từ từ nắm giữ anh cũng không muộn mà.

Chu Lệ Băng từ từ thả lỏng, không hề biết ánh mắt Diệp Bảo bên cạnh đang hiện lên tia ngoan ác dữ dội

.....

Vậy mà đã 5 ngày trôi qua kể từ khi Diệp Thiên Minh bị tai nạn . Mỗi ngày, buổi sáng 7 giờ Diệp Hạo đến , buổi trưa về nhà với Nhạc Ân , ăn cơm trưa lại đi đến tối về, ăn cơm tối lại tiếp tục đi đến 4 giờ sáng ngày hôm sau ... anh về nhà chỉ để Nhạc Ân an tâm mà ăn cơm thôi. Diệp Hạo đã nói chuyện Diệp Thiên Minh cho Nhạc Ân biết, nhưng anh chỉ nói Diệp Thiên Minh bị ốm, cần anh chăm sóc ít ngày, để cô khỏi lo sợ . Chuyện đi chơi qua Mark cũng hoãn, anh đã điện thoại nói cho ông biết mọi chuyện, Mark hỏi thăm tình hình của Diệp Thiên Minh , chỉ nói Diệp Hạo cứ lo chuyện Diệp gia đi đã, qua ông thì sau này tính.

Diệp Bảo thì bận liên miên, chỉ có thể ghé qua một vài phút lại đi, nhưng ngày nào cũng ghé mấy lần . Diệp lão thì ở lại cả ngày, đêm bị Diệp Hạo bắt về nhà ngủ . Còn bà Diệp, bà thậm chí còn chưa một lần về lại nhà, áo quần đều được người làm đưa đến, bà luôn ngồi bên giường Diệp Thiên Minh, không ai nói được bà đi nghỉ, Diệp Hạo canh chừng cùng bà càng không thể nói.

Bà Diệp vẫn không nói chuyện với Diệp Hạo , từ trước đến nay đều vậy, nhưng vẫn có điều khác lạ, bà không gay gắt với Diệp Hạo nữa, không hiểu là vì đang lo lắng cho Diệp Thiên Minh nên không để ý, hay là có điều gì khác.

.....

Giờ đã là 6 giờ 30 tối tối, Diệp Hạo nhìn đồng hồ , nửa tiếng nữa là ở nhà ăn cơm, nhưng anh vẫn cố nán nã ngồi thêm một lúc , về trễ một chút không sao đâu. Diệp Hạo ngồi ở ngoài hành lang , đây là khu Vip ,cả dãy phòng bệnh chỉ có phòng cha anh có người, cũng có giường cho người thăm , nhưng Diệp Hạo chỉ muốn ngồi. Trong phòng bệnh chỉ có bà Diệp , tài xế lúc đón Diệp lão hồi nãy cũng mang cơm lên cho bà rồi.

Nhìn hành lang trống rỗng, lòng Diệp Hạo cũng lạnh lẽo. Đêm nay nữa là 6 đêm rồi, cha anh vẫn chưa có dấu hiệu gì, anh nghe bác sĩ nói nhiều trường hợp phải cả tuần, đôi khi cả tháng mới tỉnh, nhưng với anh, mới có 6 ngày 6 đêm, mà anh đã thấy rất lo lắng. Tai nạn xe hơi , nó làm anh nhớ lại quá khứ, cũng từng có một tai nạn xe như vậy, chính là mẹ anh. Đây chính là kí ức đáng sợ nhất mà Diệp Hạo không thể nào quên được. Ngày đó anh đi tìm Diệp Thiên Minh, mẹ anh chạy theo thì bị xe đâm ... mẹ anh mất . Kể từ ngày đó, anh luôn hận bản thân mình, cũng hận Diệp Thiên Minh. Nỗi hận anh, chưa lúc nào phai nhạt , nói hận cha anh, anh cũng nghĩ giống như vậy . Nhưng giờ đây, ông nằm đó, không biết ngày nào mới tỉnh lại, cũng không biết ông có nguy hiểm nữa hay không, anh mới nhận ra, anh không còn hận ông nữa. Mà thật ra ngày đó ở Thịnh Thế, nghe tin cha anh có thể gặp nguy hiểm, dù biết Diệp tề đã an bài an toàn cho ông, anh biết mình có lo lắng, cho đến khi nhận được điện thoại của Diệp Bảo, anh biết mình từ lâu đã tha thứ cho ông rồi, chỉ là trong lòng anh vẫn cố chấp không chịu thừa nhận mà thôi. Anh bây giờ, rất lo lắng cho ông, rất mong ông khỏe lại, vẫn có thể anh sẽ không gọi một tiếng cha với ông, nhưng ít nhất để anh không ậm hận vì hận ông lâu đến thế.

Diệp Hạo mãi suy nghĩ đến khi nhìn lại thì đồng hồ đã chỉ 7 giờ kém 5 , anh đứng dậy muốn đi về. Khấp hành lang này đều là người của Diệp gia bảo vệ, anh chỉ việc dặn dò họ rồi ra về mà thôi. Nhưng Diệp Hạo vừa bước đi một đoạn, lại nghe trong phòng có tiếng thủy tinh vỡ...

Chuyện gì vậy, cha tỉnh sao ?? Diệp Hạo nhanh như chớp mở cửa phòng bệnh, nhưng vừa nhìn vào là hốt hoảng, không phải cha anh tỉnh, mà thêm một người nữa bất tỉnh, bà Diệp. Diệp Hạo đi vào muốn đỡ bà dậy, nhìn bà hôn mê không biết gì, quyết định bế bà lên giường người thân nằm, điều chỉnh tư thế cho bà rồi nhanh chóng nhấn chuông gọi bác sỹ đến, có mấy vệ sỹ cũng chạy đến nhìn tình hình.

“ Bà ấy sao vậy bác sĩ ??” Diệp Hạo cau mày hỏi bác sĩ Thích . Còn vị bác sĩ Thích thì cứ tưởng Diệp Thiên Minh có chuyện, nào ngờ lên đây thấy bà Diệp bất tỉnh, ông cũng đoán ngay được tình hình, chỉ là muốn xem xét thêm cho chắc ăn mà thôi

“ Bà Diệp vì mệt mỏi quá độ mà ngủ thôi , lại thêm thiếu chất dinh dưỡng vì ăn ít. Bà Diệp ngủ đủ sẽ tỉnh, nhưng cơ thể bà ấy có dấu hiệu bị suy nhược nặng, không nên để bà ấy trông nom bệnh nhân như thế nữa, tôi khẳng định, Diệp Thiên Minh chưa tỉnh thì bà ấy cũng bệnh nặng rồi đấy “ Bác sĩ Thích vừa lắc đầu vừa trả lời, xong lại thở dài thông cảm cho bà Diệp, aiz, chung quy cũng rất ít người lo lắng quá độ mà quên ăn quên ngủ như bà. Lại nhìn Diệp Hạo lần nữa, ông là bác sĩ riêng của nhà họ Diệp đã mấy chục năm, tuy không biết nhiều về chuyện của nhà này nhưng ông may mắn biết Diệp Hạo chính là con trai riêng của Diệp Thiên Minh. Dù vậy ông cũng không thấy thắc mắc, danh gia thường có con riêng con chung chẳng lạ mà. Chỉ là đã lâu lắm rồi ông không thấy anh, phải gần 10 năm rồi, anh xuất hiện ông cũng không nhận ra mà, hôm qua thăm bệnh Diệp Thiên Minh, ông vô tình nghe Diệp lão gọi Diệp Hạo đi theo ông , nên ông mới nhận ra. Đứa trẻ ngày đó, giờ đã trưởng thành rất nhiều rồi, dường như, không còn ghét cha mình như trước nữa, bác sĩ Thích dời tầm mắt gạt gù.

Diệp Hạo nào biết bác sĩ Thích đang suy nghĩ về mình, thấy ông nhìn chằm chằm, hơi khó hiểu mà hỏi ông

“ Tình trạng bà ấy nghiêm trọng lắm sao bác sĩ ??”

Bác sĩ Thích vỗ vai Diệp Hạo cho lời khuyên nhủ, ông biết bà Diệp không phải mẹ của Diệp Hạo nên tránh dung từ mẹ

“ Cậu nên khuyên bà ấy nghỉ ngơi đi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, bà ấy sẽ khỏe lại , nhưng chỉ cần thức thêm 1 ngày, bà ấy sẽ bệnh thật sự, cậu hiểu chưa ??”

Diệp Hạo lặng lẽ gật đầu đã hiểu, lại ngẩng đầu nhìn bác sĩ Thích nói cảm ơn. Tiễn ông đi xong, anh quay vào phòng ngồi xuống ghế bên cạnh giường của Diệp Thiên Minh, nhìn hai bên hai vợ chồng đang bất tỉnh, Diệp Hạo thở dài lấy điện thoại gọi cho Nhạc Ân.

“ Andy, sao không về ăn cơm, Andy bận sao, cha sao rồi, thím Trương nói Andy ở lại chăm sóc cha, cha có khỏe không ..?” điện thoại vừa kết nối là Nhạc Ân nói liền một mạch, chưa kịp đợi Diệp Hạo nói gì lại tiếp tục “ Andy, Andy đâu rồi, sao không trả lời a ?”

Diệp Hạo chợt nở một nụ cười nhẹ nhàng, dù vợ ngốc của anh thật là ... ngốc, nhưng trái tim anh bỗng chốc trở nên yên bình, nghe giọng nói cô, anh thấy không khí trong phòng sinh động hơn hẳn. Bên kia điện thoại lại vang lên tiếng Andy, Andy, Diệp Hạo mới lên tiếng

“ Anh đây, anh đây mà Ân Ân, em đã ăn cơm chưa ?”

“ Ân chưa ăn, Ân đợi Andy về ?” Giọng Nhạc Ân buồn bã, không có Diệp Hạo, cô không muốn ăn.

“ Vợ ngốc, ăn ngay lập tức, anh đang ở với cha, cha chưa hết bệnh, cần anh chăm sóc, em phải ngoan ngoãn, anh mới ít lo lắng ,nghe rõ chưa ?” Diệp Hạo cau mày giảo dục lại cô vợ nhỏ, hừ, thật hư mà.

“ Ô, ở với cha sao, nhưng mà ... nhưng mà Andy cũng không báo cho Ân nha, thím Trương lại không cho Ân gọi , Ân sao biết a ..” Nhạc Ân nũng nịu, cô nghe được giọng nghiêm khắc của Diệp Hạo nên muốn bào chữa ình.

“ Ra là vậy sao, vậy là lỗi của anh rồi, anh xin lỗi Ân Ân, vậy giờ, em ăn cơm đi, ăn liền luôn, được không ??”

“ Được, được, Ân ăn nha” trong loa vang lên tiếng Nhạc Ân gọi thím Trương xới cơm cho cô

Diệp Hạo hài lòng mỉm cười, nhưng rồi lại trầm mặc, anh nhẹ nhàng nói tiếp, đây mới chính là chuyện anh cần nói với cô

“ Ân Ân, anh nói này, tối nay anh không về nhà được , em ngủ với thím Trương nhé, nhưng mà anh sẽ cố về sớm với em, Ân Ân đừng giận anh, được không, cha cần anh chăm sóc ..” giọng anh là năn nỉ, anh sợ cô buồn, sợ cô mong anh. Nhưng vợ anh đúng là một thiên thần, đáp lại anh là một chữ ‘ được’ rõ ràng

“ Được, Andy ở với cha đi, Ân ở với thím Trương mà, nhưng mai Andy phải về với Ân nha, về nha “

“ Ừ “ Giọng Diệp Hạo dịu dàng vô cùng, giờ nếu cô có ở đây, anh sẽ ôm cô thật thật chặt, tốt nhất là khảm luôn vào máu thịt anh, để anh ở bên cô mãi mãi “ Ân Ân, ăn cơm đi, mai anh về với em”, anh còn muốn nói thêm , anh yêu cô vô cùng, nhưng tốt nhất không nói, anh sợ cô cảm động đòi đến bên anh mất . (ảnh Hạo ảnh tự kỉ gớm)

Hai vợ chồng thật khó khăn mà ngắt điện thoại, Diệp Hạo cất điện thoại vào túi quần ,giờ đây trong lòng được tiếp thêm tinh thần rất nhiều rồi, anh bình thần ngồi đó chờ đợi tiếp. Chờ hai người tỉnh.

.....

Bà Diệp tỉnh giấc thì trời đã là sáng ngày hôm sau, bà đã ngủ một giấc thật dài. Đường như đã bớt mệt mỏi, bà ngay lập tức bật dậy nhìn quanh, bà biết tối qua mình không chịu nổi nữa mà ngắt xiu đi, bà đang lo lắng cho Diệp Thiên Minh, ai sẽ trông coi ông đây. Nên khi thấy Diệp Hạo đang ngồi nhắm mắt bên giường Diệp Thiên Minh, không thể nói trong lòng bà không thấy cảm xúc nào , bà cũng nhận ra, có lẽ anh đã ngồi ở đó suốt đêm.

Diệp Hạo do đang ngồi nên giấc ngủ chập chờn, anh ngủ 5, 10 phút lại tỉnh, ngồi một lúc lại nhắm mắt ngủ chùng đó . Những ngày trước ngồi bên ngoài phòng, anh cũng như vậy, chỉ là 4 giờ sáng có về nhà ngủ được chùng 2 tiếng nên anh không thấy mệt như hôm nay, có vậy anh mới hiểu được, bà Diệp thật sự giỏi chịu đựng đến mức nào.

Lúc này đây, anh vẫn còn ngủ, bà Diệp bên kia nhẹ nhàng xuống giường đi đến bên Diệp Thiên Minh để xem ông. Bà đứng một lúc, vén chăn lại đàng hoàng cho Diệp Thiên Minh, Diệp Hạo mới mở mắt tỉnh, Anh thấy trước mặt mình , bà Diệp đang đứng yên nhìn chăm chăm Diệp Thiên Minh, có lẽ bà cũng biết anh tỉnh rồi , nhưng bà không muốn lên tiếng.

“ Bà nên nghỉ ngơi , bác sĩ bảo bà bị suy nhược cơ thể, nếu bà cố thêm thì sẽ mang bệnh, cha nếu tỉnh lại cũng không an tâm” Diệp Hạo nói xong thì đứng dậy nhường ghế cho bà, anh cũng nên ra ngoài ngồi thôi.

“ Cậu” bà Diệp đột nhiên mở miệng, Diệp Hạo kinh ngạc đứng lại, chậm rãi quay lưng nhìn bà, anh sợ mình nghe lầm

“ Cậu về nhà ngủ đi, ở đây đã có tôi” bà Diệp không nhìn Diệp Hạo, chỉ là ngồi xuống ghế rồi nói.

Sao lúc này anh nghe giọng bà mà không thấy chán nữa nhỉ ?? Diệp Hạo tự hỏi chính mình, điều này thật kì lạ. Nhưng bà đã nói chuyện, anh cũng không câu nệ nữa

“ Không được, bà phải nghỉ ngơi, bà muốn cha tỉnh dậy lại thấy bà bị ốm sao.... “ Diệp Hạo hơi ngừng, anh không thấy bà Diệp đáp lại, nhưng cũng không sao , anh nói tiếp “ Bà nghỉ ngơi đi , tôi chỉ ở bên ngoài này“ nói xong thì mở cửa

“ Qua phòng bên cạnh nằm nghỉ đi, chút qua đây thay cho tôi “ tiếng nói bà Diệp lại vang lên, lần này Diệp Hạo cũng khựng lại, sau đó, anh chỉ “ Vâng “ một tiếng lại tiếp tục đi ra ngoài . Tiếng cửa phòng đóng lại , bà Diệp không biết anh có nghe theo không, nhưng ít nhất, bà đã nói được điều mà bà muốn nói rồi.

Diệp Hạo đóng cửa xong thì đứng lặng tại chỗ, anh thấy mọi thứ dường như đang có gì đó, anh chợt nhận ra, lại chợt không thể nào nhận ra , cuối cùng , không muốn suy nghĩ thêm ột đầu óc, Diệp Hạo đi tới đầu hành lang, dặn dò các vệ sỹ cẩn thận, xong thì về nhà . Anh nghĩ ở nhà chắc cũng tương tự nghĩ ở phòng bên cạnh nhỉ, vả lại, có cô vợ nhỏ của anh, anh sẽ thoải mái hơn.

.....

Thành phố A có biến động lớn, mấy ngày gần đây, tin tức Diệp Thiên Minh bị tai nạn đã được lan truyền khắp nơi, nghe phong phanh bên Pháp, công ty của Diệp gia đã bị cảnh sát tạm ngừng kinh doanh do dính dáng đến một vụ gian lận lớn. Vậy là, cộng thêm những tháng gần đây, Diệp gia trong nước đang sa sút, liên tục thua đối thủ, dẫn đến kết cục ,chỉ số chứng khoán của họ bị giảm chưa từng thấy, đạt mức thấp nhất kể từ khi công ty lên sàn giao dịch.

Hầu như ai ai cũng đã nghĩ đến một đại kết cục không có hậu cho Diệp gia, có lẽ thành phố A sắp đổi bá chủ mới, và không ai không đoán được, đó chính là đối thủ đã cướp mấy hợp đồng béo bở của Diệp gia kia.

“ Thiếu phu nhân, bên ngoài có mấy phóng viên xin được gặp chúng ta , tôi vẫn từ chối họ phải không ??” Người gác cổng cung kính hỏi ý kiến Chu Lệ Băng đang ngồi ở đại sảnh, mấy ngày trước, Diệp thiếu gia nhà này đã thông báo mọi chuyện trong nhà sẽ do Chu Lệ Băng quản.

“ Chú cứ làm như vậy đi, còn nữa, lần sau họ còn tới, chú không cần vào hỏi tôi, cứ tùy tiện khước từ họ “ giọng Chu Lệ Băng điềm đạm, vẫn nhỏ nhẹ nhưng đã có uy của chủ nhân.

Người gác cổng nhanh chóng ra ngoài thực thi nhiệm vụ, chỉ còn Chu Lệ Băng một mình, cô bước vội lên lầu, vào phòng mình đóng cửa, rồi lấy điện thoại ra gọi

“ Sao cha không nghe máy nhỉ ??” Chu Lệ Băng buồn bực, mấy hôm nay cô liên tục gọi cho cha cô hỏi thăm tình hình nhưng ông không hề bắt máy, gọi ẹ cô thì mẹ cô bảo cha cô bận liên tục, chắc không có thời gian, nhưng điện thoại mang theo bên người, ông bận gì mà không giành ít phút nói chuyện với cô. Cô hiện tại cũng không có thời gian về nhà, cũng không thể về vì bên ngoài phóng viên đông đúc vô cùng, họ chỉ chờ gặp bất cứ ai trong nhà để hỏi. Giờ câu chuyện về Diệp gia sa sút chính là tiêu điểm mọi lúc mọi nơi rồi. Đó cũng chính là điều cô lo lắng nhất, tại sao đến lúc Diệp Bảo thừa nhận cô thì lại xảy ra chuyện hệ trọng thế này, nếu như Chu Lệ Băng trách mình bạc nghĩa nhưng quả thật không ngăn được cái suy nghĩ này trong đầu : nếu như Diệp gia sa sút, hóa ra cô cố gắng vô ích sao.

Nếu Chu Lệ Băng biết được, một ngày Diệp gia sa sút, Triệu gia và Chu gia đi lên, Chu Thiên Thiên sẽ có địa vị hơn vị trí Diệp thiếu phu nhân của cô, chắc cô còn phải đau đầu hơn nữa. Ở một căn phòng trong khách sạn Center bây giờ, cha con Chu Thiên Thiên và Triệu Chương Nghĩa đang bàn bạc đối sách cuối cùng tiêu diệt Diệp gia.

“ Tình hình bên Pháp thế nào rồi anh ??” Người hỏi là Chu Thiên Thiên

“ Ông ta đã vô hiệu hóa toàn bộ hệ thống của Diệp Tề rồi, cảnh sát đang triệu anh ta đến để điều tra nữa, chắc chắn Diệp Tề kia sẽ khó thoát được cái bẫy lớn này “ Triệu Chương Nghĩa tựa vào ghế sa long , thần thái nhàn nhã trả lời vợ mình

“ Chiêu này thật là hay, khuấy động Diệp gia bên này để dụ Diệp Tề về nước, bên kia, ông ta cho người dàn dựng bầy, lại dụ Diệp Tề trở về Pháp. Giờ cả hai bên, Diệp Tề, Diệp Bảo, thân cô thế cô đối phó với hoàn cảnh khó khăn, không ai có thể hỗ trợ ai , lão già họ Diệp thì đã lâu không tham gia chuyện kinh doanh, Diệp Thiên Minh lại sống chết chưa rõ, xem ra “ Chu Hiếu âm trầm cười , hả hê nói từng chữ “ ngày tàn của Diệp gia đến rồi đây ...”

“ Ngày của Chu gia và Triệu gia đã đến “ Chu Thiên Thiên nhếch miệng nói tiếp lời , đôi mắt hiện lên sự khinh miệt rõ rệt, ngày cô một lời có thể hô phong hoán vũ sắp đến rồi , tuyệt vời hơn cả, đứa con gái đẻ tiện Lê Băng kia, sẽ tàn đời theo nhà họ Diệp, thật sự làm cô thấy vô cùng thỏa mãn.

“ Cha, Lê Băng có liên lạc với cha không ?” Triệu Chương Nghĩa cau mày hỏi

“ Có, mà làm sao vậy, không phải nhiệm vụ của nó đã hết rồi sao ??” Ông nghĩ vậy nên mới không bắt điện thoại Chu Lê Băng gọi

“ Làm sao mà hết được, cha điện thoại cho cô ta đi, bằng bất cứ mọi giá phải theo dõi đường đi nước bước của Diệp Bảo, hiện tại hắn đang tìm mọi cách xoay sở, nhưng Diệp gia quen biết rộng, nếu hắn có liên lạc ngầm mà chúng ta không biết được” Triệu Chương Nghĩa nheo mắt nhìn vợ và cha vợ mình , hắn thấy mặt của hai cha con hiện vẻ bình tĩnh liền chốt lại “ Cha cứ dỗ ngọt cô ta đi đã, có lẽ ở Diệp gia, cô ta cũng đang hoảng loạn khi thấy tình hình này đây”

Chu Thiên Thiên gật gù, Chu Hiếu cũng gật gù , chặn được con đường bí mật của Diệp gia nữa, là bọn họ coi như thành công.

.....

” Chút nữa Ân Ân ngồi im lặng mà chơi game, để cha yên tĩnh, nhớ chưa ?” Hôm nay là ngày thứ 7 rồi, Nhạc Ân cứ năn nỉ Diệp Hạo mãi, cuối cùng anh đành dẫn theo cô tới bệnh viện cùng với anh, dù sao, ở bên ngoài nhà, vợ anh ngoan ngoãn vô cùng, anh chỉ sợ là cô ngồi mãi sẽ chán thôi.

” Ân nhớ rồi , Ân ngồi im lặng ” Nhạc Ân đang ôm tay Diệp Hạo đi vào thang máy, đưa mắt ghé sát anh thì thầm, cô đang cho anh thấy, cô đã thực hành lời anh nói rất sớm đây.

” Ân Ân ngoan lắm ” Diệp Hạo mỉm cười vuốt tóc Nhạc Ân, đây là khu vip, không có một bệnh nhân nào khác, chỉ có người của Diệp gia nên Diệp Hạo an tâm mang cô theo cùng, vả lại, Từ Gia Huy tối hôm qua đã thông báo cho anh mọi chuyện rồi, dường như bọn chúng chỉ cố ý gây ra một vụ tai nạn nhằm vào cha anh mà thôi, còn lại, chúng muốn hạ bệ Diệp gia bằng tài lực. Cũng đúng, thành phố A đâu phải là nơi để chúng tùy tiện không coi pháp luật ra gì. Đây là thành phố đầu não đại diện ột quốc gia đấy.

Cửa thang máy mở, Diệp Hạo dắt Nhạc Ân đi tới phòng Diệp Thiên Minh, nhưng anh chỉ muốn mở cửa nhìn tình hình bên trong mà thôi, còn anh sẽ dẫn Nhạc Ân qua phòng bên cạnh ngồi. Nhưng vừa mở cửa, anh thấy Diệp lão cũng đang ở trong phòng cũng bà Diệp, hôm nay ông lại đến sớm.

Diệp lão nghe tiếng mở cửa thì nhìn ra vì ông ngồi đối diện cửa ra vào, nhưng bà Diệp ngồi quay lưng cũng quay đầu nhìn, hai ngày nay, bà cũng không hề mở miệng lại, nhưng anh đến, bà vẫn nhìn anh.

” Ông nội ” Diệp Hạo khẽ chào, lại quay đầu đưa tay lên miệng ra hiệu Nhạc Ân im lặng, kéo cô đến trước cửa để cho Diệp lão thấy.

Diệp lão vừa thấy Nhạc Ân cứ như thấy cố nhân đã lâu không gặp, đôi mắt rưng rưng vội đứng dậy đi ra khỏi phòng, ra hiệu cho Diệp Hạo qua phòng bên cạnh nói chuyện.

” Tiểu Ân, đến thăm cha cháu sao , ngoan lắm ” Vừa đóng cửa phòng là Diệp lão cầm tay Nhạc Ân nghẹn ngào nói, thấy đứa cháu dâu này, ông thấy thật bình an.

Nhạc Ân nhìn Diệp Hạo muốn hỏi cô đã có thể nói được chưa, thấy Diệp Hạo mỉm cười gật đầu thì không nhận nữa, mếu miêng ôm tay Diệp lão nũng nịu

” Ông nội, sao ông không đến thăm Ân, híc, cha cũng bị bệnh, mà Ân năn nỉ ghê lắm, Andy mới cho theo a ...”

Diệp lão cười khà khà vỗ đầu Nhạc Ân yêu chiều, ôi, lâu lắm ông mới thấy lại đáng vẻ này của Nhạc Ân

” Diệp Hạo kia thật đáng trách mà, không cho con dâu vào thăm cha chồng mình, không sao, từ nay, cháu muốn thăm cha cháu thì đến, luôn tiện đến đây ngồi với ông nội luôn ”

Nhạc Ân vờ bĩu môi hít hít mũi vài cái, rồi mỉm môi cười cợt đầu vào vai Diệp lão nịnh bợ

” Ân đến ngồi với ông nội mà ”

Diệp Hạo nhìn cảnh trước mắt, cũng mỉm cười lắc đầu, vợ anh không hiểu chuyện mà ông nội anh còn hòa theo, nhưng quả thật, có cô ở đây, không khí sẽ bớt lạnh lẽo hơn.

Đứng nói thêm một lúc thì Diệp lão dắt Nhạc Ân qua thăm Diệp Thiên Minh, Diệp Hạo muốn giấu, nhưng đã đến đây, cô cũng nên được biết tình hình. Trong phòng, bà Diệp đang đứng dậy rót nước uống

” Chào mẹ đi cháu ” Diệp lão vỗ mu bàn tay Nhạc Ân nói, Diệp Hạo đứng sau không lên tiếng nhưng bà Diệp đang rót nước bỗng cau mày.

Dù vậy, Nhạc Ân vẫn nghe lời, cô nghe Diệp Hạo nói, bà ấy là người tốt, bà ấy luôn ở bên cạnh cha, Nhạc Ân tự nhiên hết sợ bà

” Chào mẹ ”

“...” bà Diệp im lặng, bóng lưng cũng cứng lại, chưa biết đối đáp thế nào thì Diệp lão đã dẫn Nhạc Ân đến bên giường, giọng nghẹn ngào

” Chào cha đi, cha cháu tuy không đáp lại nhưng nó nghe thấy cháu nói đấy ”

” Ồ ...” Nhạc Ân chớp mắt nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Diệp Thiên Minh trên giường, trên đầu ông vẫn còn quần băng, Nhạc Ân biết đó là dấu hiệu của bị thương, vậy là vừa mở miệng vừa đưa tay chạm nhẹ vào mặt ông ” Chào cha nha, cha có đau không ?”

Tất cả trong phòng đều lặng người, không ai ngờ được Nhạc Ân có thể biết chuyện như vậy, bà Diệp chậm rãi quay người nhìn vào bóng lưng nhỏ nhắn của Nhạc Ân, lại thấy cô nói tiếp

” Cha mau hết bệnh để mẹ nghỉ ngơi kìa, để Andy về nhà với Ân nữa nha, mau mau nha cha”

Không khí trong phòng có Nhạc Ân đúng là bớt lạnh lẽo thật, Diệp Hạo mỉm cười nhìn vợ ngàn vạn yêu thương, Diệp lão cũng ngậm ngùi rưng rưng khi nghe Nhạc Ân nói, không ai biết rằng, bà Diệp cũng quay đầu qua chỗ khác lén lau đi giọt nước mắt của mình.

35. Chương 35

Đến 9 giờ thì bác sĩ Thích theo thường lệ đến thăm bệnh cho Diệp Thiên Minh, đi cùng mấy y tá từ xa, ông vẫn thấy Diệp Hạo như cũ đứng bên ngoài đang chào ông, nhưng bước vào phòng, ông nhận ra có thêm một thành viên mới, một cô gái nhỏ đang im lặng đánh cờ với Diệp lão.

” Bác sĩ đã đến ” Diệp lão lập tức đứng lên chào , bên này bà Diệp nghe tiếng cũng đứng dậy theo, tránh sang một bên để bác sĩ coi tình hình.

” Ồ, nhìn xem, tình trạng Thiên Minh có chuyển biến tốt ” Bác sĩ Thích xem xét cái máy bên cạnh một lúc, bất chợt kinh ngạc thốt lên, mấy ngày trước vẫn duy trì một chỉ số nhất định, hôm nay đã có biến chuyển, quả đáng mừng.

Diệp lão nghe vậy vội bước vài bước đến gần giường Diệp Thiên Minh, giọng run run, nhưng là vì đang vui, hỏi lại

” Thật sao bác sĩ, có tốt lên sao, vậy nó sẽ sớm tỉnh lại đúng không ??” Bà Diệp, Diệp Hạo cũng nhìn mặt bác sĩ Thích chằm chằm ,nôn nóng câu trả lời

” Đúng vậy, ông ấy có thể sớm tỉnh hơn, nhưng là thế này, nếu thời gian ông ấy cần hồi phục là 1 tháng chẳng hạn, thì ông ấy chỉ tỉnh sớm hơn 1,2 ngày, nghĩa là vẫn còn lâu mới tỉnh lại, còn nếu là chừng nửa tháng, thì vài ngày sau sẽ tỉnh đấy ” Bác sĩ Thích mỉm cười, đối với một bác sĩ như ông, bệnh nhân có tiến triển tốt là thành tựu đáng tự hào và vui mừng.

” Ra vậy sao ...?” Diệp lão đã hiểu tình hình, hơi thất vọng một chút vì sợ trường hợp Diệp Thiên Minh sẽ rơi vào bất tỉnh lâu dài, nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh, không sao, ngắn hay dài, chỉ cần con ông có thể tỉnh lại, có thể sống tiếp với ông mới là quan trọng nhất.

Bà Diệp đưa tay nắm lấy bàn tay Diệp Thiên Minh, cũng có suy nghĩ như Diệp lão, đôi mắt vẫn còn rưng rưng vì vui mừng. Chỉ có Nhạc Ân không hiểu gì hết đang ôm tay Diệp Hạo, đôi mắt chớp chớp cố nạp vấn đề vào đầu, cái gì mà tỉnh với không tỉnh, cái gì mà sớm với muộn vậy nhỉ, vậy là lắc tay Diệp Hạo thì thầm

” Andy, bác sĩ nói cha sắp khỏe bệnh rồi, đúng không vậy ??”

Vì cả căn phòng đang im lặng nên ai cũng nghe tiếng thì thầm đó, Diệp Hạo quay qua gật đầu với câu nói của Nhạc Ân, bác sĩ Thích cũng quay lại nhìn cô gái mới nói chuyện, cô gọi Diệp Thiên Minh là cha, ông bất ngờ vô cùng, nhìn Diệp Hạo, lại nhìn Nhạc Ân, ông tự hỏi, lẽ nào Diệp Thiên Minh có thêm đứa con riêng này nữa.

Diệp lão đang có tinh thần, thấy bác sĩ Thích thắc mắc Nhạc Ân vội lên tiếng giới thiệu

” Bác sĩ, nó là cháu dâu của tôi đây, là vợ Diệp Hạo” lại hướng Nhạc Ân nói ” Tiểu Ân, mau chào bác sĩ Thích đi cháu, ông ấy đang chữa bệnh cho cha cháu đây ”

Ồ, người này là chữa vết thương cho cha sao, ngay lập tức Nhạc Ân ban cho bác sĩ Thích danh hiệu người tốt, vậy là nhìn ông tươi cười chào

” Chào bác sĩ Thích ”

” Chào cô bé ” Bác sĩ Thích gật đầu chào lại, dù thấy Nhạc Ân đã làm vợ rồi nhưng ông nhìn thấy cô giống một cô bé hơn.

” Bác sĩ ơi, cha còn đau không ??” Nhạc Ân vừa làm quen đã nhanh miệng hỏi han

” À, cha cháu đang ngủ, sẽ không thấy đau, nhưng lúc ông ấy tỉnh lại, sẽ hơi choáng đấy ” Bác sĩ Thích cũng có tâm tình trả lời cô gái nhỏ đang có câu hỏi khá kì lạ, mọi khi chỉ có Diệp lão hỏi chuyện ông là chính, hôm nay có thêm một người nữa rồi

” Ô, tội cha lắm ” giọng Nhạc Ân ủ rũ, đột nhiên đi đến lay lay tay bác sĩ Thích cất giọng nũng nịu ” Bác sĩ, bác sĩ làm cha hết đau đi, bác sĩ, bác sĩ a ”

Diệp Hạo đỡ khóc đỡ cười bó tay, vội bước đến ôm cô vợ nhỏ lại, vỗ nhẹ lên đầu cô trách yêu

” Ngốc này, đừng làm phiền bác sĩ, bác sĩ tự có cách chữa trị cho cha mà ”

Nhưng Diệp lão đang nhìn lại bật cười khà khà tự hào, cháu dâu ông đáng yêu mà, bác sĩ Thích mới đầu cũng hơi bất ngờ, nhưng làm bác sĩ đã lâu, ông mơ hồ nhận ra bản chất của Nhạc Ân, vì vậy đột nhiên thấy yêu quý cô bé trẻ con này, vậy là vẫn vui vẻ trả lời

” Cô bé, đau hay không không quan trọng, quan trọng nhất phải làm sao cho cha cháu mau tỉnh lại, chỉ cần ông ấy tỉnh lại, ta sẽ tự khắc có cách giảm đau cho ông ấy”

Tỉnh lại là quan trọng nhất sao ?? Lần này Nhạc Ân đã hiểu ra rồi, vậy thì ...Nhạc Ân nghiêng đầu hỏi tiếp

” Vậy cháu gọi cha dậy nhé ??”, Cô thấy Diệp Thiên Minh chính là ngủ mà, chỉ là ông ngủ say quá quên cả dậy, vậy thì phải gọi ông dậy rồi

Bác sĩ Thích gật gù, cách này ông nói với mấy thành viên nhà họ Diệp suốt mà, ngày nào chẳng nói, nếu có thể thì nên nói chuyện với Diệp Thiên Minh, sẽ tốt hơn cho ông ấy. Nhưng hình như già trẻ lớn bé của Diệp gia chẳng ai có tế bào lãng mạn thì phải, ông thấy họ toàn cảm như hén, dù rất lo lắng cho cha, cho chồng, cho con, nhưng bảo họ mở miệng nói chuyện kiểu như thế còn khó hơn lên trời. Giờ đây bác sĩ già hải lòng nhìn Nhạc Ân, đứa trẻ này thì ông dễ dàng hơn đây, vậy là bắt đầu thuyết giảng

” Cháu nói đúng lắm, cháu phải gọi cha cháu dậy, nhưng gọi theo cách bình thường ông ấy sẽ không dậy đâu, cháu phải thường xuyên nói chuyện, ngày ngày nói chuyện, ông ấy có thể nghe cháu nói đấy, vậy nên cũng sẽ nhanh tỉnh hơn”

“ Phải nói chuyện ư ??” Nhạc Ân thấy cách gọi dậy này kì lạ quá, mọi khi Diệp Hạo gọi cô dậy, thì chỉ cần gọi ‘ Ân Ân , Ân Ân , dậy nào ‘ rất nhẹ nhàng, đôi khi thấy cô không chịu dậy thì cứ thế ôm cô đi vào phòng tắm luôn Nhưng giờ đây, muốn gọi cha dậy thì phải nói chuyện với ông , được rồi, cô sẽ nói , nhưng , nói gì nhỉ ??

“ Ân phải nói cái gì ??” Nhạc Ân chau môi chớp mắt học hỏi

“ Cháu muốn nói gì cũng được, hoặc là kể chuyện cho cha cháu nghe đi “ Bác sĩ Thích hài lòng với thái độ hợp tác của Nhạc Ân

“Ồ, cháu biết rồi, cháu sẽ kể chuyện cho cha nghe nha” Nhạc Ân gật gù đã hiểu, gì chứ kể chuyện là cô rất thích a, mọi khi ngồi với Tiểu Hoa và thím Trương, cô chỉ có thể lắng nghe, nhưng cô đã chú ý và học được cách kể chuyện của hai người đó rồi , bây giờ, cô sẽ thực hành ...

Diệp Hạo nhìn đôi môi cười mĩm với cặp mắt hí của vợ , thấy thật nghi ngờ, anh đã có dịp thấy được nghe được công phu kể chuyện của vợ mình, chỉ là lặp đi lặp lại mấy câu , chẳng khác nào nói chuyện nhảm . Nhưng dù sao đi nữa, chuyện cô đang làm, anh lại không dám làm, nên anh có nghi ngờ năng lực của Nhạc Ân cũng đành để trong lòng mà thôi.

Diệp lão và bà Diệp cũng y như Diệp Hạo, lựa chọn im lặng là vàng. Hai người cũng đang xấu hổ trước bác sĩ Thích, ông ngày nào cũng căn dặn những chuyện đó, nhưng quả thật, mở miệng nói chuyện một mình như vậy, hai người đành chịu thua, quả đúng như bác sĩ Thích nhận xét, trong vấn đề tình cảm, Diệp gia làm thì được nhưng nói thì không a.

Bác sĩ Thích thì lại đang vui vẻ, cuối cùng ông cũng tìm được một người trong nhà họ Diệp chịu nghe lời ông rồi , cũng đã xem bệnh xong, bác sĩ Thích thỏa mãn muốn rời khỏi phòng bệnh.

“ Mọi người ...” bác sĩ Thích quay qua nhìn ba người còn lại trong phòng căn dặn “ ... có chuyện gì thì gọi cho tôi , bây giờ tôi xin phép cáo từ”

“ Chào bác sĩ” Diệp lão và bà Diệp gật đầu chào tạm biệt, Diệp Hạo thì quay người muốn tiễn ông, Nhạc Ân thấy bác sĩ Thích muốn đi cũng học theo mọi người chào

“ Chào bác sĩ nha”

Bình thường bác sĩ Thích chỉ gật đầu lại rồi đi ra, nhưng giờ nghe giọng Nhạc Ân, không hiểu sao lại quay đầu nhìn cô mỉm cười

“ Nhớ phải nói chuyện đấy , cô bé”

Nhạc Ân tươi cười, vô cùng hồ hởi trả lời

“ Ân nhớ mà” , bình thường Nhạc Ân trả lời với người lớn đều không dùng kính ngữ, vì cô chẳng hiểu ý nghĩa của mấy từ kính ngữ, cũng chẳng biết dùng nó, giờ trả lời với bác sĩ Thích cô cũng như vậy , Diệp lão và Diệp Hạo đã quen chẳng thấy gì, ngay cả bác sĩ Thích cũng không phiền, vì ông nghe thấy sự lễ phép trong câu nói, duy chỉ có một người đang cau mày không hài lòng, đợi bác sĩ Thích và mấy cô y tá rời khỏi phòng , Diệp Hạo đóng cửa lại là liền mở miệng

“ Trả lời với người lớn phải thưa vâng dàng hoàng chứ, sao lại không có phép tắc gì vậy”

Ngay lập tức, mọi người trong phòng đều quay qua nhìn bà Diệp, người vừa nói ra câu đó. Bà Diệp vẫn cau mày như vậy, tiếp tục nhìn Nhạc Ân nói

“ Bác sĩ Thích là người lớn hơn cô, ông ấy hỏi cô phải ‘ vâng’ rồi mới trả lời tiếp, biết chưa ?”

Diệp Hạo và Diệp lão hơi sững sờ, suốt mấy ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên họ thấy bà có tinh thần như vậy, nhưng ngay lập tức, họ cũng nhận ra tình hình, Diệp Hạo lo lắng nhìn qua Nhạc Ân, anh sợ cô tủi thân khi bị bà Diệp giáo huấn, nhưng thật bất ngờ, gương mặt vợ anh vẫn bình thường, còn đang nhíu mày suy nghĩ vấn đề, mà dường như không hiểu lời bà Diệp nói, quả đúng vậy, Nhạc Ân nghiêng đầu nhìn bà hỏi ngây thơ

“ ‘Vâng’ là gì vậy, Ân không biết ?” Diệp Hạo nói chuyện với Diệp lão và thím Trương đều hay dùng từ này, Tiểu Hoa cũng vậy, nhưng Nhạc Ân không hiểu nên không dùng a.

Bà Diệp càng cau mày, hỏi như thế có nghĩa là đứa trẻ này đã không được dạy dỗ chu đáo rồi đây, tự dừng trong lòng hiện lên cảm xúc muốn dạy dỗ Nhạc Ân , thế là lại tiếp tục nói

“ Vâng , là kính ngữ, cô nói chuyện với người lớn hơn mình thì phải nói từ ‘ vâng’ , từ ‘ vâng’ này thau thế cho từ ‘ừ’ , nói cách khác, không được dùng ‘ừ ‘ với người lớn, mà luôn luôn dùng từ ‘ vâng’ , đã hiểu chưa ?”

Ồ, Nhạc Ân chu môi kinh ngạc, thì ra là như vậy, hèn gì mà Diệp Hạo hay dùng từ đó a, vậy là nhìn bà Diệp nghiêm túc trả lời

“ Ân hiểu rồi a ..” Chợt nhớ tới bà Diệp đã dạy, lại nhanh chóng thay đổi “ Vâng, vâng, Ân hiểu rồi a”

Nói xong nhìn bà Diệp chờ đợi phán xét

“ Tốt, phải nhớ kĩ đấy, là con dâu Diệp gia, một chút lễ nghi cơ bản này mà còn không biết, thì làm sao mà học được những thứ quan trọng hơn cơ chứ ” Bà Diệp hài lòng, hăng hái nói, đến khi nói xong cũng ngỡ ngàng, vội vàng im bật, không dám nhìn xung quanh ... bà vừa mới nói ‘ con dâu Diệp gia ‘, chẳng khác nào trong lòng bà đã xem Diệp Hạo là con cháu nhà họ Diệp ư?

Hai người còn lại trong phòng cũng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, Diệp lão bất chợt mỉm cười kéo tay Nhạc Ân vỗ nhẹ , giọng nói mang vẻ hài lòng nhìn bà Diệp

“ Tiểu Ân nó đại dốt , lại được nuông chiều nên không hiểu lễ nghĩa, con làm mẹ thì hãy dạy dỗ thêm cho nó, nó là đứa rất nghe lời, sẽ luôn nghe con” nói xong, vờ như không nhìn thấy khuôn mặt khó xử của bà Diệp, lại chuyển giọng tươi cười quay qua nhìn Nhạc Ân “ Tiểu Ân, cháu phải nghe lời mẹ, cố gắng mà học hỏi, không được làm mẹ thất vọng, nhớ chưa nào ?”

Nhạc Ân lập tức gật đầu lia lịa, gì chứ học hành là cô giỏi lắm nha, Diệp Hạo khen cô hoài à, nhanh chóng chứng minh cho Diệp lão và bà Diệp thấy

“ Vâng, Ân nhớ rồi” Nói xong mỉm môi nhìn hai người lớn, cô mới này còn cố ý nói tiếng ‘ vâng’ rất giống dục nha.

Diệp lão cười ha ha vỗ đầu Nhạc Ân khen ngợi liền

“ Giỏi lắm, không hổ là cháu dâu của ta mà, ha ha”

Bà Diệp thì chỉ đưa mắt nhìn hai ông cháu một cái, lại rũ mắt làm ra vẻ thờ ơ không muốn nói gì.

Dù vậy cũng đã là đặc biệt rồi, Nhạc Ân rất hài lòng với biểu hiện của Diệp lão và bà Diệp, muốn khoe khoang liền đưa mắt tìm kiếm Diệp Hạo, thấy anh đang đứng ở cửa liền mỉm cười hí hóp mắt đắc ý, cô thấy Diệp Hạo cũng mỉm cười lại, trong lòng thật tự hào chính mình.

Nụ cười của Diệp Hạo là thật, quả thật, việc bà Diệp giáo huấn Nhạc Ân, coi Nhạc Ân là con dâu mình, anh không thấy khó chịu. Anh biết ,lời bà nói không có ý trách mắng gay gắt, mà chính là thật lòng muốn dạy dỗ. Với lại, Nhạc Ân cũng không tỏ ý gì không muốn , mà còn ra vẻ thích thú, đã vậy, anh còn lo nghĩ điều gì. Dù rằng, anh cũng tự hỏi chính mình, dường như mấy hôm nay, bà Diệp đối xử với anh có khác biệt, mà chính anh, đối với bà cũng đã trải lòng hơn, điều này nghĩa là sao ?

Mỗi người một nỗi lòng, một suy nghĩ riêng, Diệp lão thì khác, ông sống chừng này tuổi, lại là người lớn nhất trong gia đình, ông chẳng mong muốn con cháu bất hòa , ông biết chuyện giữa bà Diệp và Diệp Hạo khó mà giải quyết sớm chiều, nên quả thật những biến chuyển lúc này khiến ông vui mừng. Diệp lão lên đưa mắt liếc hai khuôn mặt đang chìm trong suy ngẫm của Diệp Hạo và bà Diệp, khẽ thở phào một hơi an lòng.

.....

Mọi người trong căn phòng lại trở về trạng thái bình thường, bà Diệp ngồi một chỗ nhìn Diệp Thiên Minh, hỏi này Diệp Hạo lúc ngồi ngoài lúc vào phòng xem hai ông cháu Nhạc Ân đánh cờ, giờ đổi lại chính anh đang ngồi tiếp Diệp lão, còn Nhạc Ân, đương nhiên đang ngồi một ghế khác, bên cạnh bà Diệp, bị cô kể chuyện cho Diệp Thiên Minh nghe, mà lại toàn kể chuyện phim.

Nhạc Ân học giọng điệu của thím Trương và Tiểu Hoa, thay nhau đổi vai hai người, mặt khi thì héch lên, khi thì chu môi, khi thì nhăn nhó, có khi lại cười vui vẻ, cả căn phòng, chỉ có tiếng Nhạc Ân.

“ Cha biết không, vậy là Tần Mẫn kia bỏ đi mất rồi a, hừ , thật ngốc mà, không nên bỏ đi a, phải ở lại, đánh cho Tô Thanh vài cái , hừ, dám đi ngoại tình a, đáng đánh nha “ Gương mặt Nhạc Ân xuất thần, đang kể chuyện cho Diệp Thiên Minh biến thành thể hiện cảm xúc của mình, bàn tay cũng nắm lại, mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không, dường như đang nhớ lại khuôn mặt của diễn viên đóng vai Tô Thanh kia, muốn đánh anh ta.

Diệp lão đang cau mày suy nghĩ nước cờ cười phì một tiếng, ngay sau đó cố nén lại, không dám làm ồn sợ gián đoạn sự nghiệp nói chuyện của Nhạc Ân. Diệp Hạo thì nhếch miệng nhìn ra cửa sổ cảm thán, vợ anh cả ngày bị nhồi nhét toàn ngoại tình với ngoại tình thể kia, may mà lúc trước anh kịp chấn chỉnh rồi, không thì cũng khó sống nổi với cô. Bà Diệp thì vẫn thần sắc bình thường, nhưng quả thật, nghe Nhạc Ân nói chuyện, bà không thể ngăn nổi mấy cái cảm xúc đang lạo nhạo trong lòng, nhiều lúc bà cũng thấy tò mò diễn biến , nhiều lúc lại thấy tức giận cho nhân vật , nhiều lúc lại thấy muốn cười giọng điệu Nhạc Ân Nhưng rút kinh nghiệm lỗi miệng hồi nãy, bà cố dằn lại, thể hiện mình không quan tâm, không nghe , không thấy...

“ Mẹ, mẹ có biết Tần Mẫn đi đâu không ??” Nhạc Ân đang kể chuyện hăng say, đột nhiên quay qua bà Diệp hỏi, nãy giờ bà ngồi bên cạnh cô, cô tự dưng xem bà là khán giả.

Bà Diệp bất ngờ bị hỏi , đưa mắt nhìn Nhạc Ân ấp úng, bà là bà không muốn nói chuyện a, nhưng không trả lời có được không nhỉ, nhưng mà Nhạc Ân đang giúp chồng bà cơ mà, bà cũng phải có nghĩa vụ ‘giúp cùng’ chứ nhỉ ,bà Diệp mãi suy nghĩ, chưa kịp trả lời thì Nhạc Ân đã híp mắt hảo tâm giúp bà rồi, thì ra cô nhìn mặt bà cứ tưởng bà không trả lời được câu hỏi, nên giải đáp luôn

“ Mẹ, Tần Mẫn là đến nhà Hạo Thiên nha, ha ha, hấp dẫn không nào ...” Nhạc Ân kéo giọng, nghiêng người thích thú với điều mới nói ra, mũi chun lại, nhái giọng thím Trương “ Aiz, đúng là cô ấy không có chỗ nào để đi, nhưng đến nhà người đàn ông khác là không nên ...” nói xong mở lớn mắt, giả vờ vẻ mặt không hài lòng của Tiểu Hoa, tiếp tục sắm vai cô “ Hừ, Tần Mẫn nên đến đó, tốt nhất là yêu luôn Hạo Thiên a, Tô Thanh thì có gì tốt, để xem, rồi anh ta thấy Tần Mẫn yêu Hạo Thiên , anh ta có chạy đến khóc lóc cầu xin không nào, đến lúc đó thì phải đập anh ta một cái vào mặt ...” tự biên tự diễn xong, Nhạc Ân bật cười khúc khích, cô cảm thấy mình thật là giỏi a, thím Trương hay Tiểu Hoa, là ai, cô cũng có thể giả vờ như họ. Cười xong lại quay qua bà Diệp , lại vô tư nói

“ Mẹ, Ân kể xong rồi, mẹ kể chuyện cho cha đi “ đôi mắt mở to nhìn bà Diệp chờ mong.

Kể Kể cái gì, mười mấy năm rồi hai vợ chồng bà hai phòng riêng, ngày chạm mặt nhiều nhất 3 lần, mỗi lần toàn là gật đầu chào hỏi, họa hoằn lắm mới nói dăm ba câu chào, trừ những lúc bà cần bàn chuyện về Diệp lão, mới nói được thành câu dài với ông. Với lại, tính cách ông và bà quá giống nhau, đều rất lạnh lùng, thể hiện tình cảm với nhau là điều quá xa vời và chẳng ai muốn làm , huống gì là những câu thân mật ... Bà , thực sự bó tay.

Bà Diệp giả vờ ho nhẹ, một lần nữa không dám nhìn xung quanh, không dám nhìn mặt Nhạc Ân, kiên quyết thực hiện phương châm giả chết để sống an lành, mắt khẽ nháy nháy nhìn vào ... mép giường , im lặng trước lời đề nghị của Nhạc Ân.

Nhạc Ân thấy vậy thì chu môi lên, vô cùng bất mãn, nhưng trong thâm tâm vẫn biết rằng bà Diệp là người lớn, cô nhận ra với người lớn, không nên vô lễ . Vậy là không cần đến bà, quay lưng chiếu ánh mắt sáng rực tới hai ông cháu Diệp lão , Diệp Hạo đang ngồi đánh cờ gần cửa sổ, cười hì hì hiền lành

“ Andy, ông nội, đến kể chuyện cho cha nghe đi”

“ Andy !!!” Nhạc Ân thấy Diệp Hạo đưa tay sờ cằm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và thận trọng, đang nhíu chặt mày, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì cấp thiết lắm , tưởng anh không nghe, lại gọi khẽ một tiếng . Gọi xong vẫn thấy Diệp Hạo duy trì tư thế đó, Nhạc Ân bắt đầu thấy không hài lòng, lại quay sang Diệp lão, chưa kịp mở miệng đã nghe Diệp lão trách Diệp Hạo

“ Hừ, suy nghĩ cái gì mà lâu vậy, nãy giờ đã ... đã... hơn 15 phút rồi đấy, thật là, làm ông nhịn đi toilet mà đợi cháu đây “ nói xong thì đứng lên , mày cau lại tỏ vẻ khó chịu, nhìn về cái toilet riêng trong phòng lắm

bấm “ Suy nghĩ tiếp đi, ông đi toilet cái”

O

~ Nhạc Ân nhìn cánh cửa toilet đóng lại che đi dáng người Diệp lão, đầu cứng ngắc từ từ quay về nhìn Diệp Hạo vẫn còn suy nghĩ, cảm thấy có điều gì đó rất kì quặc, nhưng cái đầu nhỏ cũng chỉ nghĩ được ngang đó, còn kì quặc như thế nào thì cô chịu. Quan trọng nhất, chẳng có ai tiếp nối cô kể chuyện cho cha a . Nhạc Ân thở dài thất vọng, quay người vỗ tay vào mu bàn tay Diệp Thiên Minh, cất giọng chán nản

“ Cha, để Ân kể tiếp cho cha nghe nha “ Nói xong bĩu môi, hừ giọng nói dối “ Hừ, Ân đã nhường phần ọi người, mà mọi người không thèm đẩy nhé, sau này, giành Ân kể chuyện, Ân không cho đâu “

Sẽ không ai giành !!! Dại gì mà giành !!! Có ngốc mới giành !!!

Ba cái kẻ được coi là cha , là vợ, là con kia đang len lén mà thở phào một hơi nhẹ nhõm, khi nghe Nhạc Ân lại tiếp tục kể chuyện , Diệp Hạo lẳng lặng nhìn bàn cờ mà khâm phục Diệp lão, anh chỉ là giả vờ suy nghĩ thế thôi, vậy mà ông nội anh còn cao cơ hơn, nhìn ra đang giả vờ suy nghĩ nước đi mà lợi dụng tình thế chạy trốn, ông trời mới biết, thật ra hồi nãy chưa đến phiên anh đi, chỉ là chẳng tìm được cách thoái thác nên mới nghĩ ra chiêu trò giả vờ thế, chứ hồi nãy là đến phiên Diệp lão phải đi a. Mà, ông nội anh đang thua, giờ luôn tiện chạy trốn vậy, không biết có quỵt nợ không đây nữa.

Bà Diệp lại trở về trạng thái lạnh lùng như thường, nhưng giờ đây, nghe giọng nói trong trẻo bên tai kia, không hiểu sao bà thấy hơi có lỗi với Nhạc Ân, aiz, cuộc đời bà chưa có gì khiến bà phải chạy trốn như chuyện hồi nãy . Bà là con nhà quân nhân, trong máu cũng mang đậm cốt cách quân nhân, gặp khó không lùi chính là bản chất của bà, vậy mà Trong đầu bà chợt nảy ra một ý nghĩ ‘ May mắn là có cô bé kia, nếu không lấy ai nói chuyện với chồng bà bây giờ ‘

Diệp Thiên Minh có chuyển biến tốt, mà không khí trong phòng, cũng càng lúc càng hài hòa thêm.

.....
Sự kiện Diệp gia càng ngày càng nóng bỏng, báo chí truyền hình đưa tin từng ngày từng giờ, theo đó, giá cổ phiếu của Diệp gia cũng giảm từng giờ, từng phút , một lượng cổ phiếu không hề nhỏ cũng đã bị bán tháo không thương tiếc . Giờ đây, mọi người chỉ đang chờ đợi giây phút nào, Diệp gia sẽ sụp đổ.

“ Anh , anh vào nhà được sao” Chu Lệ Băng mở lớn mắt, vô cùng ngạc nhiên nhìn Diệp Bảo mặc một bộ đồ bình thường đang phủ bụi ở móng và ở chân, bên cạnh anh, có hai người đàn ông cao lớn cũng làm động tác y như vậy.

“ Trèo tường là được” Diệp Bảo nháy mắt trả lời với Chu Lệ Băng, anh vẫn còn tinh thần trêu chọc cô cơ đấy. Nói xong thì đi vào phòng bếp, tùy tiện mở tủ lạnh, mặt nhăn lại không hài lòng

“ Không có gì ăn sao, chỉ toàn sữa và trứng gà thế này thôi ư ??”

Chu Lệ Băng càng ngạc nhiên hơn, sững sốt một lúc thì hiểu ra tình hình, vội nói

“ Anh chưa ăn gì ư, mấy hôm nay đầu bếp không đến, chỉ có người giúp việc tự mua tự nấu ăn thôi, giờ chưa đến bữa cơm nên không có thức ăn, hay là để em nấu cho anh bát mì nhé” Ngoài cổng, phóng viên vẫn tụ tập như vậy, cô đã ấy đầu bếp nghĩ làm, thêm một vài người giúp việc, chỉ giữ lại một cô giúp việc lâu năm và A Trí mà thôi, do nhà ít người, ăn ít nên cô cũng không mua nhiều thức ăn.

“ Được, nấu nhiều nhiều, cho hai người kia ăn nữa, em nấu đi, anh đi bàn chuyện “ Diệp Bảo gật đầu đồng ý, vừa xoa xoa bụng đói, vừa thất thểu đi ra đại sảnh ngồi , hai người kia cũng đã ngồi ở đó chờ anh.

Lúc Diệp Bảo đi ngang qua Chu Lệ Băng, cô mới chú ý kĩ khuôn mặt của anh, hốc hác và rất tiêu tụy, râu ria cũng tùm lùm, hồi nãy là do anh đội nón, tóc cũng um xùm nên cô không nhận ra , anh thế mà xuống dốc vậy sao , thậm chí chẳng còn một chút phong độ nào như lúc trước cả và xó lẽ đúng như lời cha cô nói, mấy hôm nay, có lẽ anh phải trốn tránh rất nhiều

Chu Lệ Băng nấu xong thì múc ra 3 tô lớn, đặt vào khay bưng lên cho Diệp Bảo, vừa bước thêm vài bước, cô đã nghe rõ rang giọng nói của anh, hồi nãy đứng trong bếp, cô không nghe được gì

“ Chúng ta phải bí mật, đây chính là cơ hội sống sót còn lại duy nhất của chúng ta, nếu như thất bại, không cần phải hỏi thêm nữa, các anh có thể đi theo người khác được rồi” Diệp Bảo dựa lưng vào ghế, ngả ngón nói đùa, không biết đôi tay đang bưng khay mì gói của Chu Lệ Băng run rẩy dữ dội, tí chút nữa là đổ ào xuống nền rồi.

“ Các anh ăn đi rồi bàn chuyện tiếp” Chu Lệ Băng cúi gập đầu, cố gắng bình tĩnh bưng từng bát mì bỏ ra bàn, lấy đĩa đưa cho cả ba người rồi cũng lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Diệp Bảo.

“ 3 giờ sáng mai ... các anh ... đón tôi Khục khục” Diệp Bảo vừa hì hụp ăn từng đũa mì lớn vừa nói, thế là bị sặc , Chu Lệ Băng ngồi bên cạnh vội đưa tay vuốt lưng cho anh, lại thấy anh quay mặt nhìn cô lắc lắc đầu ý bảo không sao, lại tiếp tục hì hụp ăn , có lẽ anh đã rất đói , hai người đàn ông bên kia cũng vậy, chỉ ba phút đã húp sạch bát mì to lớn, húp xong còn nhìn bát mì tỏ vẻ chưa đủ khiến Chu Lệ Băng vội vàng đứng dậy, muốn đi nấu thêm

“ Không cần, em lên phòng anh thu xếp cho anh mấy bộ ple và đồ dùng đi, anh cần đi xa vài ngày”

“ Anh đi đâu” Chu Lệ Băng buột miệng hỏi

Diệp Bảo thở dài một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu Lệ Băng

“ Anh chưa nói được, nhưng nếu lần này không có ai phá đám, chúng ta có thể mua được nó, thì đảm bảo Diệp gia sẽ được cứu”

Cái gì mà có tầm quan trọng to lớn vậy nhỉ, Chu Lệ Băng muốn hỏi thêm, nhưng nhớ ra điều gì đó thì vội im bặt, chỉ gật đầu với Diệp Bảo rồi đi lên lầu thu xếp đồ cho anh.

.....

Gấp từng chiếc áo sơ mi bỏ vào vali, gương mặt Chu Lệ Băng thần thờ, cô đang suy nghĩ liên miên

Diệp thiếu gia đi công tác mà cần phải lấy áo quần ở nhà đi sao, ngày xưa chưa ở với anh, cô đã nghe họ nói rất nhiều, đến lúc về ở, cô có thể chứng thực được một chuyện , Diệp Bảo đi đâu cũng chỉ mang theo tài liệu quan trọng, mọi thứ đều có người theo anh lo liệu chu toàn, thậm chí, cô biết anh ở mấy thành phố khác đều có nhà riêng, có đồ dùng riêng, tóm lại, không cần anh phải ‘ leo tường’ vào nhà chỉ để lấy áo quần đi công tác thế này.

Mà, hồi nãy nhìn anh, cô thấy anh thật tồi tàn, đã vậy, cô thở dài một hơi khó tin , quả thật, đây là lần đầu tiên cô thấy anh ăn mì gói. Ai chứ Diệp Bảo là kẻ kén ăn nhất nhà này, bà Diệp đã kén, Diệp Bảo còn kén chọn gấp 10 lần như thế, những thứ ăn liền như mì gói, hay đồ hộp, đừng hòng anh đựng vào, thậm chí có nó trên bàn ăn, anh sẽ bỏ bữa Vậy mà, giờ đây, anh đang ăn mì gói, còn ăn rất ngon miệng Từ khi nào, Diệp Bảo lại thay đổi đến như vậy, không còn là con người cao quý như trước đây nữa.

Cơ hội cuối cùng để cứu Diệp gia ?? Nếu không ai phá đám, anh có thể mua nó ??? Nghĩa là sao nhỉ, nghĩa là cơ hội này, anh không nắm chắc ư ???

Không nắm chắc ??? Khoan nói đến chuyện này, Diệp gia đã bị gì mà Diệp Bảo phải cứu Diệp gia vậy ?? Mấy hôm nay cô đọc báo thấy rất nhiều điều không tốt về Diệp gia, nhưng một con người từ nhỏ chỉ biết đến về vờ như cô, cô không hiểu được mức độ của sự việc. Lẽ nào Lẽ nào Chu Lệ Băng nhớ đến những lời mà Chu Hiếu nói với cô lúc sáng, mặt bỗng tái lại , lẽ nào đúng như cha cô nói, Diệp gia thật sự đang ở bờ vực phá sản, không những vậy, nếu bên Pháp điều tra được Diệp Tề thực sự có gian lận thương mại, thì cảnh sát trong nước cũng sẽ quy tội lên Diệp gia, toàn bộ Diệp gia khó ai tránh khỏi kiếp nạn

Bàn tay run rẩy của Chu Lệ Băng nắm chặt làn váy của mình, giờ đây, cô cảm thấy thật sợ hãi, thật thất vọng, thật giận dữ, lại thật hoảng loạn ... Tại sao cuộc đời cô đi đến đâu cũng gặp toàn bất hạnh thế này , tại sao, tại sao ??? Đôi mắt Chu Lệ Băng chợt mở lớn, tràn đầy căm phẫn, cô vừa nhớ thêm một chuyện nữa, lúc sáng cha cô cũng có nói

‘ Lệ Băng, Diệp Bảo nó cũng không tử tế gì đâu, con bảo là nó cho con quản lý Diệp gia, ha ha, Diệp gia còn gì để mà quản lý , nó làm vậy cốt là để lôi con vào nguy hiểm với nó đấy, con quản lý Diệp gia, nó sẽ dễ dàng đổ cho con một số tội mà con không hề hay biết, bà mẹ của nó sẽ ít bị liên lụy, con đã hiểu chưa ?? ‘

Thì ra, đúng là anh ta đã có ý như vậy nên mới cho cô quản lý cái nhà này, anh ta muốn cô chịu mọi trách nhiệm của mẹ anh ta ư ? Chu Lệ Bằng phẫn hận, bàn tay nắm chặt lại đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cô đau nhói, nhưng có cơn đau xác thịt nào đau hơn nỗi đau tinh thần bị lừa gạt, bị lợi dụng này không

‘ Lệ Bằng, chỉ bằng thế này, con giúp cho cha lần nữa , làm cho cha chuyện này, cha hứa, sẽ bảo vệ con, con đừng quên, con và Diệp Bảo chưa đăng kí kết hôn, đến lúc đó, cha sẽ cho người đón con về. Lúc đón con về, Chu gia ta đã là gia tộc có thế lực, ai mà dám đụng đến con đây, ha ha, Lệ Bằng, là nhờ con cả đây ...’

Mẹ cô nói, cha cô đã thương yêu mẹ nhiều hơn trước đây, thậm chí mấy người làm trong nhà còn cung kính mẹ hơn cả mẹ cả, hàng tuần, cha đều chuyển khoản ẹ cô một số tiền lớn để tiêu xài, điều này xưa nay chưa từng có Mẹ cô còn nói, dạo này công ty cha rất phát đạt, Chu gia tham gia nhiều hoạt động xã hội, địa vị của cha cô đã cao lên , Chu gia đúng là rất được nể mặt, đây, đúng là công lao cô đã làm ư ???

.....

“ Anh đi cẩn thận” Chu Lệ Bằng giao va li quần áo cho Diệp Bảo, đứng im mỉm cười tiễn biệt anh.

“ Cảm ơn em rất nhiều, Lệ Bằng” Diệp Bảo thở phào, giang tay ôm Chu Lệ Bằng, cẩn thận dặn dò “ Ở nhà trông nhà giữm anh” , nói xong thả cô ra rồi kéo va li đi về phía hai người đàn ông đang đứng chờ , cô thấy cả ba rẽ qua hướng khác, không phải cổng chính ... đúng là anh trèo tường vào thật. Chu Lệ Bằng nhếch miệng, nở nụ cười nhạt, đôi mắt hiện lên tia buồn, lại nhanh chóng đổi thành tia kiên quyết , đi lên lầu, về phòng mình, cô lấy điện thoại bấm một dãy số

“ Cha, đúng là anh ta đang có chuyện gì đó rất bí mật, sáng sớm ngày mai anh ta sẽ rời khỏi thành phố, nhưng con không hỏi được anh ta sẽ đi đâu , lần này, anh ta rất cẩn thận đúng, anh ta nói, nếu làm được, sẽ cứu được Diệp gia”

.....

“ Mẹ, mẹ ăn cơm đi kìa” Nhạc Ân đứng sau lưng bà Diệp, đưa tay vỗ cánh tay bà

Bà Diệp quay đầu , đôi mắt thẫn thờ nhìn Nhạc Ân, lúc này mới nghe hiểu câu nói của cô, nhìn hộp cơm tinh xảo nằm trên bàn, bà nhẹ lắc đầu , bà không muốn ăn, có lẽ chút nữa sẽ ăn.

“ Con ăn mau đi, đã 8 giờ tối rồi đấy” Diệp lão ngồi đằng kia cũng lên tiếng, hồi trưa ông để ý thấy bà chỉ ăn mấy muỗng, giờ đã tối lắm rồi mà bà còn chưa ăn chút gì, nếu không nhắc nhở, e là cũng chẳng ăn. Diệp lão lắc đầu phiền muộn, cả ngày có Nhạc Ân ở đây thì vui được chừng đó, nhưng vẫn còn đó nỗi buồn man mác, ngày nào con ông còn chưa tỉnh, ngày đó cả nhà ông vẫn không yên lòng.

“ Mẹ , mẹ ăn cơm đi, để Ân kể chuyện cho cha nghe” Nhạc Ân kể từ từ đến lúc ăn trưa, ăn xong lại kể tiếp đến tận 2 giờ chiều, Diệp Hạo phải đưa cô ra ngoài, nếu không sự nghiệp kể chuyện của cô chưa đến một ngày đã lụi tàn, vì cô sẽ khan giọng mất.

Diệp lão cũng đã nói ra, bà cũng không tiện từ chối nữa, đưa mắt qua nhìn Nhạc Ân đang chớp chớp mắt nhìn lại bà bên cạnh, gạt đầu với cô rồi muốn đứng dậy lấy hộp cơm.

“ Con qua đây ngồi mà ăn, đừng có bưng như thế, cái hộp cơm kia to lắm đấy” Diệp lão đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài có Diệp Hạo.

“ Vâng” bà Diệp nhìn ông ra tới cửa mới ôm hộp cơm qua bàn ngồi. Bên giường Diệp Thiên Minh, Nhạc Ân lại ngồi vào ghế cũ, bắt đầu một câu chuyện khác, aiz, đã xem rất nhiều phim, nghe rất nhiều lời bình luận, vậy mà cô kể cũng sắp hết vốn liếng rồi, chỉ còn câu chuyện cuối cùng này thôi đấy.

Bên ngoài phòng bệnh, hai ông cháu Diệp lão đang nói chuyện , thì nghe thấy tiếng bước chân, Diệp Hạo đưa mắt nhìn,thì thấy chính là Diệp Bảo đã 3 ngày không đến, giờ đây Diệp Bảo đã cạo râu ria, tóc tai cũng đang hoàng , nhưng vẫn mặc thường phục , trên khuôn mặt có nụ cười nhạt, phía sau còn có thêm một người đang leo đèo nắm tay anh đi theo , đến gần mới nhận ra, đó chính là Elly.

“ Ông nội, anh , em đã đến” Diệp Bảo đến trước mặt Diệp lão, kéo tay để Elly đứng bên cạnh anh, giới thiệu luôn “ Ông nội, đây là Elly, bạn gái cháu”

Diệp lão vừa đưa mắt qua nhìn Elly, cũng thấy cô nhanh nhẹn chào ông

“ Ông nội, cháu chào ông” nghe giọng nói, ông biết cô sống ở nước ngoài khá lâu,

Chỉ là ?? Ông nội ?? Chà, mới chỉ là chào hỏi thôi, mà ông thấy cô gái này rất hợp với Diệp Bảo cháu ông rồi đây. Diệp lão mỉm cười , gật đầu niềm nở

“ Chào cháu, đến thăm Thiên Minh sao?? “

“ Vâng, cháu đến thăm cha, rất xin lỗi vì giờ đây cháu mới đến được” nói xong thì đưa tay ra sau lưng Diệp Bảo véo mạnh anh, chỉ thấy Diệp Bảo đột nhiên giật nảy mình, nhìn qua cô hề hề cười xin lỗi

. Chuyện là thế này, cô nghe chuyện thì đã là 4 ngày sau, cấp tốc về nước, cô đi tìm Diệp Bảo trước, nào ngờ, Diệp Bảo thấy cô thì ôm chặt lại, kéo cô đến khu chung cư lần trước anh đưa đến, nhưng ... chỉ là để cô ngồi nhìn anh làm việc , làm việc, và làm việc..... cô có hỏi gì anh cũng không nói, anh cũng không cho cô ra ngoài , hôm nay đột nhiên nổi khùng mới cho cô đi thăm cha anh.

“ Vậy vào trong ngồi đi, ta vào sau, mẹ cháu đang ăn cơm trong đó , còn có chị dâu cháu” Diệp lão lại gật đầu, không nhìn một ai rồi nói , bởi ông cũng không biết từ mẹ ‘cháu’ mà ông nói đây , có phải chỉ là chỉ mẹ Diệp Bảo không thôi nữa, cũng như từ ‘chị dâu cháu’, aiz, chẳng biết là chỉ chị dâu của riêng Diệp Bảo không đây. Ông nghe cô gọi cha thân nhiên vậy mà.

Diệp Bảo kéo Elly vào phòng, Diệp lão ngay lập tức nghe thấy tiếng kêu nhỏ đầy vui mừng của Nhạc Ân, sau đó cửa phòng cũng đóng lại

“ Mấy đứa có gặp nhau rồi à” Diệp lão quay qua hỏi Diệp Hạo này giờ vẫn im lặng, ông cũng chẳng thấy cô gái kia chào Diệp Hạo, nhưng Nhạc Ân lại biết tên Elly,

Diệp Hạo giờ mới có dịp nở nụ cười, cá tính cô gái này rất mạnh mẽ, và cũng rất kì quặc , cô không chào anh, anh hiểu, không phải vì cô không biết phép tắc, mà theo anh đã nghe từ Gia Huy bạn anh, đó là thói quen từ tính kiêu ngạo của cô .

“ Vâng, nhưng chỉ là vô tình gặp nhau,vợ cháu cũng rất yêu quý cô ấy”

“ Cái thằng, giờ mới đưa về giới thiệu” Diệp lão hừ giọng mắng Diệp Bảo, Diệp Hạo nghe thế lại cười , hình như không khí trong phòng cũng đang rộn rã lên, cá tính của Elly cũng có thể làm cho không khí ấm đạm tan đi rồi đây.

Trong phòng, ngoài phòng, ai ai cũng chỉ ngồi nói chuyện nhảm rồi cùng chờ đợi Diệp Thiên Minh tỉnh dậy, dường như không một ai nhà họ Diệp quan tâm hay lo lắng đến sóng gió bên ngoài đang hoành hành như thế nào. Không biết, là họ giấu trong lòng, hay là, họ tin tưởng vào điều gì khác ...

Sáng mai, Diệp Bảo rời thành phố.

36. Chương 36

Ngày đó Diệp Hạo có nói Elly sẽ đến nhà chơi, nên Nhạc Ân rất mong đợi, nào ngờ sau đó chẳng thấy Elly đến, Diệp Hạo phải gọi điện thoại cho Diệp Bảo mới biết Elly đã về Mỹ giải quyết công việc. Vậy nên, gặp lại Elly, Nhạc Ân thật sự rất hứng khởi. Elly cũng không khác Nhạc Ân, lúc nhìn thấy Diệp Hạo từ xa, cô đã hi vọng Nhạc Ân có theo anh, vào phòng như ý nguyện gặp Nhạc Ân, cô thấy thật vui mừng, chào hỏi bà Diệp xong xuôi là lao vào ôm tay Nhạc Ân thủ thủ. Một lúc sau, Diệp Bảo nói chuyện với bà Diệp xong cũng chạy qua bên giường Diệp Thiên Minh tham gia tám chuyện. Lúc đó, chẳng cần Nhạc Ân kể chuyện nữa, mà cả ba người kia đã tạo thành một câu chuyện xôm tụ cho Diệp Thiên Minh nghe rồi.

Đến khuya , Diệp Bảo mới đưa Elly về, Diệp lão thì đã về trước, Diệp Hạo tiễn Diệp Bảo xong cũng quyết định sẽ ở lại, hai vợ chồng sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

” Andy, không ngủ được ” Nhạc Ân nằm trên giường nhìn khắp căn phòng xa lạ, cảm thấy hơi sợ, vội rúc vào lòng Diệp Hạo nhắm mắt lại

” Để đèn nên không ngủ được sao, anh tắt đi nhé” Diệp Hạo vòng tay ôm chặt Nhạc Ân, nhẹ giọng vỗ về, anh biết là cô lạ nhà nên không ngủ được

” Không, Andy không được đi đâu hết, ở đây với Ân ” Nhạc Ân cuống cuống nắm chặt áo Diệp Hạo, cô sợ anh đi tắt đèn sẽ buông cô ra

” Ngốc, anh không buông em ra đâu mà, nào, có anh rồi mà còn sợ nữa sao? ” Diệp Hạo đẩy vai Nhạc Ân ra để cô nhìn anh, lại nói tiếp ” Không sợ, anh luôn ôm em mà... Ân Ân, nói xem, còn sợ nữa không ??”

Nhạc Ân mím môi đưa mắt liếc qua hai bên, thấy can đảm hơn một chút mới từ từ quay đầu nhìn khắp phòng lần nữa, cuối cùng là nhìn thẳng vào khuôn mặt Diệp Hạo, miệng từ từ cong lên thành nụ cười chúm chím đáng yêu, hếch cằm nói với Diệp Hạo

” Ân không sợ nữa a ...” ngừng lại kéo Diệp Hạo nằm xuống, tự động ôm cổ anh rồi nói tiếp ” Andy ôm ôm, đừng thả tay nha, Ân sẽ sợ”

Không sợ ... Sẽ sợ Nói năng lung tung thế ai hiểu được đây, Diệp Hạo bật cười , nghe lời mà ôm chặt Nhạc Ân lại, thì thầm với cô

” Ừ, không bao giờ thả tay, anh đi đâu cũng sẽ mang em theo cùng ... luôn luôn ở bên em” Diệp Hạo nói xong thì hôn nhẹ lên khuôn mặt Nhạc Ân , muốn nói tiếp để thúc giục cô ngủ, nhưng đã nghe Nhạc Ân nói trước rồi

“ Andy, mẹ có sợ không ??”

Bà ấy ?? Diệp Hạo nhớ đến bà Diệp, kể từ ngày bị ngắt xối, có vẻ bà cũng biết quý trọng bản thân, thay vì ngồi cả đêm trông chừng, bà đã lên giường nằm, nhưng là nằm bên cạnh Diệp Thiên Minh. Diệp Hạo mấy lần mở cửa thì nhìn thấy như vậy, nhưng anh không biết bà có ngủ không hay là nằm thức ... Sau đó anh cũng đóng cửa lại rồi ra về, anh biết tính bà cố chấp, anh cũng hiểu tâm trạng của bà , hơn nữa, lâu nay anh với bà không hợp ,cho nên, anh sẽ không quan tâm quá mức . Nhưng Chẳng hiểu sao, Nhạc Ân hỏi anh một câu, anh lại thấy hơi xao lòng , vì anh biết, bà Diệp cũng biết sợ hãi. Không phải là nỗi sợ yếu bóng yếu vĩa như vợ anh, mà là một nỗi sợ còn đáng sợ hơn rất nhiều, sợ mất đi người mình yêu thương.

“ Ân Ân, đi với anh qua phòng cha nhé” Diệp Hạo đột nhiên ngồi dậy xong kéo Nhạc Ân dậy theo, ôm cô vào lòng rồi mới đề nghị

“ Qua phòng cha ?? làm gì vậy Andy??” Nhạc Ân chu môi cau mày tò mò, chẳng lẽ là qua kể chuyện tiếp ..

“ Qua nhìn cha có ngủ ngon không . Đi nhé “ Diệp Hạo đưa mắt sang chỗ khác rồi nói, bởi vì anh không chỉ là qua xem Diệp Thiên Minh mà thôi

“ Ồ, đi đi “

“ Muốn anh bế không ??” Diệp Hạo mỉm cười, vừa vuốt lại mái tóc cho Nhạc Ân vừa hỏi

“ Bế, bế Ân đi “ Nhạc Ân đương nhiên là muốn bế đi, cô sợ nơi này a, càng bám chặt Diệp Hạo càng tốt.

“ Ừ, đợi anh xuống giường đã “ Diệp Hạo vừa nói vừa xuống giường, xong thì vươn tay bế Nhạc Ân như bế em bé rồi đi ra khỏi phòng, anh phải bế như thế này mới mở cửa phòng bên kia được. Còn Nhạc Ân được Diệp Hạo bế đi thì vòng tay vòng chân ôm chặt người anh, quay đầu nhìn về phía trước, chả dám nhìn sau lưng một tí nào hết , vừa nãy thôi cô nhìn về hành lang trải dài phía sau , tuy có sáng đèn nhưng trông hoắc, cô rất nhát gan a.

Phòng bệnh của Diệp Thiên Minh không để đèn ban đêm, chỉ để bóng đèn ngủ cho bà Diệp, nhưng Diệp Hạo nhìn dưới khe hở của cửa lại thấy ánh đèn rất sáng, chứng tỏ đèn trong phòng chưa tắt. Vậy, có thể bà Diệp chưa ngủ. Quả đúng vậy, khi Diệp Hạo khẽ mở cửa thì nhìn thấy bà Diệp đang ngồi suy nghĩ điều gì đó, trên tay là chiếc điện thoại.

“ Mẹ “ Người gọi là Nhạc Ân, cô thấy bà còn thức nên theo bản năng gọi bà, làm bà Diệp giật mình quay đầu nhìn.

Thấy Diệp Hạo và Nhạc Ân đang đứng ở cửa, bà Diệp hơi ngạc nhiên, bà biết ngày nào Diệp Hạo cũng mở cửa nhìn vào phòng, nhưng lúc đó bà đều còn thức nên biết hết, có lẽ cũng có những lúc bà đã ngủ không biết, nhưng một đêm, anh mở cửa phải 4,5 lần ,lần nào cũng mở ra nhìn một chút lại đóng ngay . Nhưng lần này, Nhạc Ân lại gọi bà, là có chuyện gì muốn nói với bà sao ???

Nhạc Ân thấy bà Diệp cứ nhìn hai vợ chồng cô chăm chăm mà lại không nói gì, bèn nói tiếp

“ Andy muốn qua nhìn cha ngủ ngon không a”

Ồi, vợ ngọc ơi . Diệp Hạo thở dài trong lòng, anh vốn chỉ là muốn xem mà thôi, không muốn lên tiếng, anh quên mất cô vợ mình mau miệng thế nào, cô cũng chẳng hiểu ý anh để mà làm theo anh, nhưng dù sao cũng đã mở miệng rồi, cũng nên nói gì đó, vậy là Diệp Hạo cũng gật đầu phụ họa theo Nhạc Ân

“ Tôi chỉ muốn xem tình hình ông ấy có ổn không thôi, cũng chẳng có gì, chúng tôi đi nghỉ đây “ Nói xong thì muốn quay người, nhưng đột nhiên anh ngừng lại, ấp úng một chút mới chịu nói “ Bà nên đi nghỉ đi, cũng gần 12 giờ rồi đấy” Giờ mới thật sự là bước đi , đây mới chính là lí do để anh sang đây, anh muốn xem bà ngủ chưa, muốn nhắc nhở bà một câu.

“ Cậu ...” Diệp Hạo vừa bước ra khỏi phòng, quay người chuẩn bị đóng cửa thì bà Diệp lên tiếng.

Đây là lần thứ 2 bà gọi anh, Diệp Hạo quay người lại, nhìn vào phòng đợi bà nói tiếp

“ Diệp Tề có liên lạc với cậu không ??” Bà Diệp thở dài một hơi, cúi đầu nhìn vào chiếc điện thoại trên tay mình.

Thì ra, bà ấy đang điện thoại cho Diệp Tề, cũng phải, giờ bên Pháp đang là ban ngày mà. Và, thì ra, bà ấy còn thêm một nỗi lòng nữa, ngoài Diệp Thiên Minh, bà ấy còn rất lo cho con trai của mình. Diệp Hạo đứng im suy nghĩ, cho đến khi Nhạc Ân nín cổ anh nhắc nhở, anh mới chú ý

“ Andy, mẹ hỏi kìa”

“ Mấy hôm nay Diệp Tề không điện thoại cho tôi, nhưng bà đừng lo, Diệp Tề sẽ không sao, bà cũng biết mà, anh ấy rất có bản lĩnh “ Diệp Hạo nói một hơi rồi nhìn bà Diệp, thấy bà mới nghe thì cau mày, sau đó lại giãn ra, chứng tỏ , bà nghe theo lời anh nói.

“Diệp Tề , Diệp Bảo, hai người đó tự lo mình được , bà đừng lo lắng quá, bà nên đi nghỉ để có sức khỏe mà chăm sóc cho cha “ Diệp Hạo nói thêm một câu rồi đóng cửa lại, Nhạc Ân đang ôm cổ anh nhìn vào phòng lần nữa, cố gắng đưa tay vẫy chào tạm biệt, cô thấy bà Diệp cũng đang nhìn cô, cô còn thấy, bà gật đầu với mình, rồi cánh cửa khép lại.

.....

“ Andy, mặt làm sao vậy ??” Nhạc Ân đưa hai bàn tay ôm mặt Diệp Hạo, nhúu mày lo lắng, anh bế cô về phòng rồi ngồi lên giường, nhưng vẫn cứ thế mà ôm cô, không hề nằm xuống, đôi mắt lại rũ xuống , im lặng này giờ rồi.

Diệp Hạo nghe tiếng Nhạc Ân, vừa nâng mắt là khuôn mặt trở về trạng thái bình thường, biết mình lại làm cô lo lắng, anh vội hôn má cô một cái , mỉm cười

“ Anh đang suy nghĩ vài chuyện thôi, không có gì đâu, chúng ta đi ngủ thôi” nói xong thì quay người để Nhạc Ân vào phía bên trong giường rồi mới ôm cô nằm xuống, kéo chăn đắp cho cả hai xong ôm chặt cô thì thầm “ Ngủ đi, mai còn kể chuyện cho cha nghe nữa đó”

Nhạc Ân vốn vô tư, Diệp Hạo nói ‘ không có gì’ , cô cũng không hỏi tiếp nữa, cũng đã buồn ngủ lắm rồi, Nhạc Ân ngoan ngoãn để Diệp Hạo ôm, đôi mắt cũng nhúu lại, trước khi đi vào giấc ngủ còn cố lăm bắm

“ Andy, hết chuyện kể rồi a Làm sao đây”

Hết chuyện kể ??? Diệp Hạo đang nhắm mắt , vội mở mắt ra, nhìn khuôn mặt cô vợ nhỏ đã ngủ, anh thấy lo lắng.... Cầu mong ngày mai cô đừng lôi kéo anh vào kể chuyện thay cô Diệp Hạo thở dài, nhắm mắt lại , từ từ đi vào giấc ngủ, anh không hề nhận ra, chỉ vì lo lắng việc ngày mai bị bắt phải kể chuyện, mà đầu óc anh đã không còn suy nghĩ những chuyện phiền muộn hồi này nữa , vậy là , giấc ngủ được ngon hơn một chút

Hồi này, anh đang suy nghĩ về Diệp Tề và Diệp Bảo, không phải do bà Diệp mới nhắc, mà anh vốn cũng suy nghĩ về họ mấy hôm nay rồi, anh đúng là tin vào bản lĩnh hai người anh em của mình, nhưng thật sự, không thể nói trong lòng anh không có lo lắng cho họ.

3 giờ sáng ngày hôm sau, Diệp Bảo rời khỏi thành phố A, đến tỉnh Q, một tỉnh nằm ở cực nam của đất nước, nơi có đến 2/3 là đồi núi.

7 giờ sáng, Chu Hiếu đến khách sạn Center, vẫn phòng cũ, vẫn con gái và con rể ông ở đó, nhưng lại có thêm một nhân vật mới, một người đàn ông khoảng 30 tuổi, người đó, có bộ dạng lưu manh với đôi mắt nheo nguy hiểm. Tất cả, đang đợi tin từ thuộc hạ theo đuôi Diệp Bảo.

9 giờ sáng, tin tức đầu tiên được báo về thành phố A ...

“ Diệp Bảo vừa đến tỉnh Q, đã vào khách sạn sang trọng nhất ở đó, không xác định được anh ta vào đó để làm gì, cũng rất khó tiếp cận anh ta, toàn bộ khu VIP của khách sạn được một vị khách bí ẩn bao trọn, xung quanh còn có rất nhiều vệ sĩ bảo vệ”

10 giờ 30 sáng , tin tức thứ hai truyền về ...

“ Diệp Bảo đã rời khỏi khách sạn, anh ta đi về phía bắc của tỉnh, đến một vùng toàn núi , ở đó đã có rất đông người và trang thiết bị , hình như, những người đó đã ở đó cũng khá lâu rồi ...”

.....

“ Tỉnh Q thì có gì nổi bật “

Trong căn phòng lớn, Triệu Chương Nghĩa lên tiếng hỏi người thư kí đang ôm một xấp tài liệu đứng sau lưng, hần vừa hỏi xong, người thư kí đã nhanh nhẹn lật một tờ giấy, báo cáo

“ Thưa ông chủ, tỉnh Q chỉ là một tỉnh nhỏ, người dân ở đó sống phụ thuộc vào nông nghiệp và du lịch là chủ yếu, nơi phát triển nhất là thành phố Q trực thuộc tỉnh, nhưng cũng chỉ mới phát triển cách đây chừng 10 năm . Tỉnh này và một số tỉnh lân cận đều có địa hình chủ yếu là núi, nhưng đây lại là tỉnh phát triển chậm nhất . Nói tóm lại, chúng tôi không thể điều tra ra ở đó có thứ gì hấp dẫn để đầu tư vào cả”

“ Vậy hần ta đến đó để làm gì, những người đang làm việc ở vùng núi phía bắc nữa, họ đang tìm kiếm thứ gì ??” Chu Hiếu không nhịn được lên tiếng, Chu Lệ Băng đã nói với ông, Diệp Bảo đang đi tìm cơ hội cuối cùng cứu Diệp gia, chắc chắn ở đó có gì đó.

“ Còn điều tra thêm được gì nữa không, người đàn ông trong khách sạn là ai ??” Triệu Chương Nghĩa không trả lời câu hỏi của Chu Hiếu, mà hỏi tiếp người thư kí

“ Thưa ông chủ, người đó có lai lịch rất bí ẩn, chúng tôi chỉ biết đó là một người Pháp. Chúng tôi cũng điều tra được ông ta đã ở đó được 1 tuần, trước đó ông ta cũng đã đến khách sạn đó, nhưng chỉ đến một mình ông ta và 1 người đi cùng, nhưng lần này, ông ta mang theo vệ sĩ . Người trong khách sạn nói hoàn toàn không biết ông ta đến để làm gì, ông ta thường xuyên rời khỏi khách sạn, đi và về rất im lặng”

“ Người Pháp ư ??” Triệu Chương Nghĩa cau mày , liền quay qua người đàn ông này giờ vẫn ngồi im lặng trong phòng, hỏi “ Tào Bính, anh có nghi ngờ ai không ?”

Tào Bính, một nhân vật bí ẩn, từ nhỏ sống ở nước ngoài, từng ở Mỹ, Anh ... nhưng gần 8 năm nay, anh ta chỉ ở Pháp. Tào Bính nghe hỏi, đôi mắt nheo nguy hiểm kia càng nheo lại, khuôn mặt tuy tuấn tú nhưng nhìn vào người ta hoàn toàn không dám lại gần , hần ta im lặng chừng 2 phút mới nhàn nhạt nói , giọng nói lơ lơ của người sống ở nước ngoài đã lâu

“ Tôi cũng không biết đó là ai, nhưng mà, hần ta có thể là người Pháp, cũng có thể là người nước khác mang quốc tịch Pháp, các anh thử nghĩ xem, liệu có nghĩ ra là ai quen biết Diệp gia không ??”

Tào Bính cũng là một nhân vật quen biết rộng ở Pháp, nhất là giới nhà giàu, anh ta cũng không đoán ra ai, thì những người ngồi ở đây cũng đành chịu. Bọn họ cũng không biết hết mấy mối quan hệ của Diệp gia ở đây, chỉ còn một cách duy nhất là

“ Hay là bảo Lệ Băng gọi điện thoại hỏi Diệp Bảo xem thử hắn có nói không ?” Người lên tiếng là Chu Thiên Thiên, cô luôn ghét Chu Lệ Băng, nhưng khó khăn vẫn nghĩ đến Chu Lệ Băng đầu tiên.

Chu Hiếu nghe Chu Thiên Thiên nói, mắt hơi sáng lên nhìn Triệu Chương Nghĩa và Tào Bính hỏi ý kiến, ở đây Triệu Chương Nghĩa và Tào Bính là người ra quyết định, nhưng lâu nay, ông mới chính là người mang lại thành công cho bọn họ. Triệu Chương Nghĩa đưa mắt qua nhìn Tào Bính, tên Tào Bính kia cũng nhìn lại anh, làm ra vẻ đang hỏi ý kiến của nhau, nhưng thật ra họ đang trao đổi thông tin riêng. Cuối cùng Triệu Chương Nghĩa lên tiếng

“ Không cần , Diệp Bảo chắc chắn sẽ không nói, cách tốt nhất bây giờ chính là ... “ Hắn nhìn hai cha con Chu Hiếu, nhả từng chữ “ Chờ đợi “

Nói xong, hắn ngã người ra ghế ngồi im, cả căn phòng cũng chìm trong im lặng.

.....

1 giờ chiều , thông tin lại được truyền về cho Triệu Chương Nghĩa, 1 tin vô cùng chấn động, đủ cho hắn và Tào Bính ngay lập tức phải đáp máy bay đến tỉnh Q ngay trong ngày.

“ Không chỉ ở vùng núi phía Bắc của tỉnh mới có người đang làm việc, mà vùng núi phía Đông cũng có rất nhiều người, trang thiết bị mang theo chính là để thăm dò mỏ quặng , ông chủ Triệu, ở đây có dấu hiệu của một mỏ quặng hỗn hợp rất lớn”

.....

“ Chết tiệt, người của Diệp gia thật đáng sợ mà, bọn chúng luôn có mọi cách tìm ra những dự án béo bở , lần này, hắn lại đi trước chúng ta một bước “ Triệu Chương Nghĩa đang ngồi trên xe với Tào Bính đến sân bay. Hắn không nhận được phải vỗ đùi điên tiết.

Quả thật, hắn không thể nào không ghen tị với Diệp gia được. Diệp gia quả thật là những anh tài, mà thuộc hạ của bọn họ cũng là những anh tài trong anh tài. Bọn họ thành công như vậy ở thành phố A, đủ để biết được bản lĩnh của bọn họ lớn đến thế nào, Vì thế trong những năm qua, không có một ai có thể cạnh tranh với họ, Diệp gia nhờ sự lớn mạnh của mình thu hút nhân tài, họ lại càng thêm lớn mạnh . Những tưởng lần này, hắn có vốn lớn trong tay, lại có người bảo hộ sau lưng, thành công hạ Diệp gia, nhưng không ngờ, Diệp gia vẫn còn giữ được bình tĩnh, tìm ra đối sách đối phó hắn.

“ Cẩn thận, cũng có thể là cái bẫy” Tào Bính ngồi bên cạnh tỏ vẻ điềm nhiên hơn. Hắn vẫn chưa tin một mỏ quặng lớn như vậy mà đến bây giờ người ta mới phát hiện ra. Bọn hắn đang chờ thêm báo cáo điều tra. Hắn vừa nói xong, Triệu Chương Nghĩa nhận được điện thoại, lần này thông tin thu về khá nhanh và rất cụ thể, cũng là do bọn hắn không tiếc tiền tung người .

“ Thế nào ??” Tào Bính cau mày hỏi , cuộc nói chuyện kéo dài hơn 10 phút , vừa lúc đã đến sân bay luôn.

“ Lên máy bay đã, tôi sẽ nói cho anh biết, không được chậm trễ nữa” Triệu Chương Nghĩa cúp điện thoại là gấp gáp mở cửa xe rồi đi nhanh vào sân bay, Tào Bính dù đang rất tò mò những vấn đề cố nhịn lại rồi cũng đi theo, có vẻ như chuyện này đúng là sự thật.

.....

Trên máy bay, khoang VIP chỉ có người của Triệu gia và Tào Bính

“ 20 năm trước, có một thương nhân người Pháp đã mua hai dãy núi ở đó, lúc đó tỉnh Q vẫn còn khá hoang vu, dân cư chỉ tập trung ở trung tâm của tỉnh, chính là thành phố Q trực thuộc hiện nay. Nhưng sau đó, người thương nhân đó đột nhiên mất tích , vùng núi tỉnh Q vốn cũng chẳng có cây gỗ hay động vật quý nên dân cư rất ở đó rất ít, thậm chí không có ai sống ở đó ,chuyện mua hai dãy núi cũng rơi vào quên lãng, đột nhiên hai tháng trước, thương nhân người Pháp kia trở lại, mang nhiều người và trang thiết bị đến , dù sao vùng núi phía bắc đó lâu nay cũng đã thuộc quyền sở hữu của ông ta, nên chính quyền không can thiệp, nhưng sau đó, ông ta mua thêm vùng núi ở phía đông , có lẽ ông ta quay trở lại để thực hiện kế hoạch năm xưa ...”

Đó là tất cả những gì mà thuộc hạ của Triệu Chương Nghĩa báo cáo lại. Tào Bính nghe xong chỉ trầm tư, điều này cũng có thể xảy ra, hắn là thương nhân người Pháp kia trong 20 năm đó có chuyện gì đó xảy ra,

mà năm đó ông ta đã biết ở đó có một mỏ quặng lớn nên mua để dành , đương nhiên 20 năm sau, ông ta phải trở lại để kiểm tiền , chẳng ai dại gì bỏ đi một khoản kèch sù như vậy. Nhưng mà...

“ Không phải chính phủ đã cho thăm dò hầu hết các vùng có mỏ quặng rồi sao, tôi không tin họ không đụng đến vùng núi ở tỉnh Q này. Cho dù vùng ở phía Bắc đã có người sở hữu, nhưng ở phía Đông thì chưa, anh khẳng định họ chưa từng đụng đến, họ không hề biết gì ?” Tào Bính cau mày hỏi, vẫn còn nhiều sơ hở để hấn nghi ngờ chuyện này.

Triệu Chương Nghĩa vừa lắc đầu vừa cười khan hai tiếng, hấn tuy không phải người trong nghề, nhưng những chuyện này, người làm kinh doanh như hấn có biết

“ Anh không biết đâu, đúng là chính phủ đã cho thăm dò gần hết, nhưng đa số đều là những mỏ quặng không cho giá trị kinh tế nhiều, được mỏ quặng có giá trị thì lại nằm trong khu dân cư, nếu khai thác sẽ làm ô nhiễm trầm trọng. Thêm nữa, việc thăm dò mỏ quặng không phải là việc đơn giản, không một doanh nghiệp nào ngoài quốc doanh dám bỏ tiền ra thăm dò . Chính là thế, chỉ có người nước ngoài, hoặc chính chính phủ nước này bỏ tiền ra, mới thăm dò được, nhưng thăm dò được rồi thì sao, còn phải tìm cách khai thác sao cho hợp lí, chuyện này không đơn giản. Những năm gần đây, nước ta toàn nhập khẩu quặng tinh chế mà thôi “

Triệu Chương Nghĩa giải thích một hơi, Tào Bính cũng đã hiểu, hấn cũng không phải người trong ngành này, nhưng hấn biết việc thăm dò một mỏ quặng khó khăn và tốn kém đến mức nào, nếu kết quả thăm dò cho ra mỏ quặng lớn thì lợi nhuận vô kể, nhưng nếu thăm dò chỉ cho ra những mỏ quặng vô giá trị, thì lỗ vốn là cái chắc, mà đã lỗ cũng là lỗ lớn.

“ Vậy tại sao Diệp Bảo lại tìm thương nhân người Pháp kia ??” Đây chính là điều mà Tào Bính thắc mắc nhất, chẳng lẽ Diệp Bảo muốn hợp tác làm ăn với người thương nhân đó, nhưng nếu là hấn, hấn sẽ không hợp tác với Diệp Bảo, hấn sẽ chính mình khai thác, việc gì phải chia sẻ lợi nhuận với kẻ khác.

“ Điều này không lạ, luật nước này không cho phép người nước ngoài khai thác tài nguyên khoáng sản của quốc gia, họ chỉ được phép thăm dò và bán lại quyền khai thác, điều này đưa ra nhằm đảm bảo quyền lợi của người dân trong nước , và tránh việc bọn họ xuất khẩu quặng ra nước ngoài” Triệu Chương Nghĩa lại tiếp tục giải thích. Luật này mới ra khoảng hơn 10 năm trước, lúc đó cũng chỉ có những người nước ngoài mới đủ điều kiện để thăm dò và khai thác khoáng sản, chính vì thế mà đất nước mất đi không biết bao nhiêu quặng vì bị xuất khẩu gần hết. Trong khi trong nước lại phải đi nhập khẩu về lại từ những nước khác, mà giá thành lại cao hơn rất nhiều, điều này là quá vô lí.

“ Có lẽ người thương nhân kia sau khi trở lại mới biết luật đã thay đổi, vậy là ông ta muốn tìm một đối tác để bán lại quyền khai thác , mà ở nước này, danh tiếng Diệp gia không cần phải bàn cãi rồi “ Triệu Chương Nghĩa nghiêng rằng nghiêng lợi nói, bọn hấn mới làm cho Diệp gia điều đứng gần đây thôi, danh tiếng Diệp gia vẫn chưa thể lung lay tận gốc được. Hấn càng tức hơn nữa, Diệp Bảo kia thật tình mất tình mũi, có thể đánh hơi được một mối làm ăn béo bở đến thế này, trong khi bọn hấn hoàn toàn không biết gì, nếu lần này có thể hạ bệ được Diệp gia, việc làm đầu tiên của hấn chính là chiêu mộ nhân tài .

‘ Hừ , nếu thật sự là như thế thì không lo, nếu thương nhân người Pháp kia muốn tìm một đối tác để bán lại quyền khai thác, thì ông ta sẽ tìm đối tác cho giá cả hợp lí nhất. Nếu bọn họ có thể tham gia vụ này, gạt bỏ được Diệp Bảo, thì chắc chắn, đó chính là ngày tàn của Diệp gia, nhưng quan trọng nhất, vẫn phải xem ở đó có loại quặng gì, và khả năng khai thác như thế nào nữa đã.’

‘ Trong cuộc chiến này, đôi bên đều đang thăm dò nhau, chưa ai gục ngã thì chưa có chiến thắng chắc chắn, mọi lúc mọi nơi, cẩn thận là trên hết . Ta có thể cho hấn mắc bẫy, hấn cũng giăng bẫy đón chào ta , hừ, Diệp gia, ta nhất định phải tiêu diệt các người’

Triệu Chương Nghĩa âm thầm suy nghĩ , ghé bên cạnh, Tào Bính cũng đang nheo mắt tính toán, mỗi người một tâm tư riêng, nhưng có lẽ phải đợi máy bay hạ cánh, bọn họ đặt chân lên tỉnh Q thì mới biết phải làm gì.

.....

Vừa đáp máy bay, đoàn người Triệu Chương Nghĩa , Tào Bính đã lên xe tìm đến khách sạn của thương nhân người Pháp, chút nữa, Tào Bính sẽ ra mặt. Nhưng đến khách sạn, thì lại bị vệ sĩ của vị thương nhân đó

chặn lại, chỉ nói là ông ta đang có công chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Công chuyện quan trọng ư ??? Triệu Chương Nghĩa ngồi trong xe, Tào Bính cũng vừa mới trở lại, vừa vào xe đã nói tình hình cho hắn. Hắn đương nhiên không biết công chuyện quan trọng là chuyện gì, nhưng trong lòng hắn rất lo ngại điều gì đó. Đợi đến 10 giờ đêm thì Tào Bính không còn kiên nhẫn nữa, tìm một phòng tùy ý trong cùng khách sạn, Tào Bính ở lại đó, Triệu Chương Nghĩa thì đi nơi khác ở.

.....

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy là Triệu Chương Nghĩa đã lên xe đến khách sạn đó lại, hắn vừa đi vừa điện thoại cho Tào Bính, bên khách sạn, Tào Bính vẫn chưa xin gặp được vị thương nhân người Pháp. Triệu Chương Nghĩa rất sốt ruột, người của hắn báo người hôm qua ở trong phòng vị thương gia người Pháp bàn bạc ‘ công chuyện quan trọng ‘ chính là Diệp Bảo. Điều hắn nghi ngờ có khi nào thành hiện thực hay không ???

Hắn cũng không cần đa nghi lâu hơn nữa, 10 giờ sáng, người của hắn báo Diệp Bảo đã đi đến trụ sở của chính quyền tỉnh Q, chính thức trình lên hồ sơ về việc khai thác khoáng sản trong vùng. Cụ thể hơn, địa điểm khai thác là vùng núi ở phía Bắc, và một vài thông tin chưa chính thức, đó là một mỏ quặng hỗn hợp gồm đồng và vàng, với những con số về trữ lượng và hàm lượng quặng tinh đã thăm dò được vô cùng cao.

Triệu Chương Nghĩa thực sự kinh hãi.

.....

“ Diệp Tề, Diệp Bảo , chắc chắn, thật đáng khâm phục mà”

Bên ngoài phòng bệnh Diệp Thiên Minh, giọng của Từ Gia Huy vang vẳng, trên tay anh là tờ báo đăng tin về việc mua quyền khai thác khoáng sản của Diệp gia, cùng những công bố chính thức của mỏ quặng. Chuyện đã xảy ra cách đây 5 ngày, nhưng vấn đề vẫn được báo chí đem ra xào nấu liên tục, đơn giản, thông tin này quá hấp dẫn, quá nóng hổi, một nước cờ cứu được nguy cơ của Diệp gia ở trong nước, giá cổ phiếu cũng đang có xu hướng tăng lên, Diệp gia có thể trụ được qua cơn gian khó ...

Diệp Hạo ngồi bên cạnh chỉ khẽ nhếch miệng mà không nói gì, mấy hôm nay, cả Diệp Tề lẫn Diệp Bảo đều không có một liên lạc nào, mọi thông tin anh biết được chỉ thông qua mấy tờ báo mà thôi, mà báo thì Từ Gia Huy cũng có thể đọc mà, anh không còn gì để nói.

“ Xem ra cậu ta rất tin tưởng tôi “ Từ Gia Huy vừa gấp tờ báo vừa gật gù nói, Diệp Hạo nghe anh nói vậy thì quay mặt qua nhìn khó hiểu

“ Cậu nghĩ xem, gửi người yêu cho tôi, lại còn không sợ tôi tiết lộ mọi bí mật, vậy chẳng phải là rất tin tưởng tôi còn gì ???” Từ Gia Huy nói xong thì từ tặng inh một nụ cười , không quan tâm người bạn ngồi bên cạnh đã quay mặt đi không để ý đến anh nữa.

Diệp Hạo hiểu điều mà Từ Gia Huy vừa nói , trong chuyện này có một bí mật, mà bí mật đó chỉ có 4 người biết, anh, Diệp Tề, Diệp Bảo và Từ Gia Huy. À, mà khoan, có lẽ còn thêm một người nữa biết được, nếu như Diệp Bảo có tiết lộ cho cô ta . Cô ta ở đây ngoài ai khác Elly, cô gái đang ở trong phòng bệnh của Diệp Thiên Minh, và có lẽ đang dạy chữ cho Nhạc Ân.

.....

“ Elly, chữ này đọc sao ???” Nhạc Ân chỉ vào 1 chữ trong cuốn truyện cổ tích cho Elly thấy

“ À, chữ này là nghĩa là con thỏ , con thỏ đấy, chị dâu có biết con thỏ không ???” Elly chỉ đưa mắt qua nhìn , rồi lại quay mặt về chiếc laptop, vừa giải thích vừa làm việc.

“ Ô, không biết, Ân chưa thấy”

“ Đây” Elly nhanh tay mở một trang web tìm kiếm, rồi tìm hình ảnh con thỏ cho Nhạc Ân xem, thấy khuôn mặt cô chị dâu nhỏ rất thích thú, cô cũng thấy vui vẻ. Nhạc Ân xem hình xong, đã biết con thỏ là gì, lại tiếp tục đọc truyện.

Trên tay cô là cuốn truyện cổ tích, Elly mua cho cô. Chuyện là thế này, Diệp Bảo đem Elly gửi cho Từ Gia Huy chăm sóc hộ, Elly lúc rảnh rỗi muốn vào bệnh viện ngồi với Nhạc Ân nên bắt Từ Gia Huy đưa đến.

Mấy ngày trước, lúc cô đến thì thấy Nhạc Ân đang buồn bã vì không biết chuyện gì để kể cho Diệp Thiên Minh nghe, bèn nghĩ ra cách mua truyện chữ cho Nhạc Ân, lúc đó cô rõ ràng nhìn thấy mấy người nhà họ Diệp trong phòng đột nhiên vui vẻ hơn hẳn, có người còn nhìn cô bằng ánh mắt cảm kích. Elly thấy hơi khó hiểu nhưng không hỏi han, vậy là lần sau đến thì đem cho Nhạc Ân mấy quyển truyện. Nào ngờ, cô không biết Nhạc Ân hiểu rất ít mặt chữ a, cô và Diệp Hạo phải luận phiên chỉ dẫn cho Nhạc Ân, vốn mua để đọc, giờ thành ra mua để học mất rồi.

“Oa, hiểu rồi nha” Một lúc sau, Nhạc Ân khí thế gấp quyển truyện lại, quay người về phía Diệp Thiên Minh, theo thói quen vỗ mu bàn tay của ông rồi mới nói

“Cha, giờ Ân kể cho cha nghe chuyện tiếp theo đây, chuyện hay lắm nha, đó là chuyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn, cha nghe nhé, ngày xưa ngày xưa”

Giọng Nhạc Ân trong vắt, lại hơi trẻ con, nghe thật đáng yêu, nghe mãi cũng không chán. Elly ngồi ghé bên cạnh Nhạc Ân đang chăm chú nhìn màn hình laptop cũng khẽ cong khóe miệng. Trong phòng, bà Diệp mỗi khi Elly đến đều tự động chuyển chỗ đến bên cửa sổ ngồi, để Elly dạy Nhạc Ân. Hiện tại bà đang nhìn ra cửa sổ, ánh nhìn xa xăm, nhưng trong lòng có tư vị bình yên. Nếu như không có một Nhạc Ân như thế, không biết bà có thể có được thời gian bình yên như lúc này không nữa.

Ngày mai nữa là đã hai tuần rồi.

.....
Tỉnh Q

“Bên Pháp thế nào rồi, tại sao cảnh sát chưa dứt điểm vụ Diệp Tề vậy, có quá lâu hay không ??” Triệu Chương Nghĩa hỏi, khuôn mặt hiện lên sự bức mình

“Tôi mới điện thoại cho Amaury, ông ta nói đây là một vụ án kinh tế lớn, đâu phải gấp gáp là được” Tào Bính cũng đã hiện nôn nóng lên mặt, anh ta cũng đã tính toán những ngày này, bên Pháp đã chuyển lệnh điều tra Diệp gia bên này rồi chứ, sao không giống kế hoạch anh ta đã đề ra, chuyện ở đây cũng đang rối rắm.

“Chết tiệt, anh đã thấy trên tivi chưa, bản tin trưa nay, một hầm mỏ rất lớn đấy, mà hần ta chỉ mới khai mỏ một dãy núi, hướng hồ chỉ dãy còn lại nữa, ừ, chết tiệt..” Triệu Chương Nghĩa càng nói càng điên tiết, bỏ lỡ một đồng tài sản như thế, ai mà chẳng tiếc, hướng hồ gì hần biết, có rất nhiều người cũng đang tiếc nuối.

Trưa nay, đài truyền hình đã đến khu mỏ quay công việc xây dựng hầm mỏ, công trình xây dựng rất quy mô, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, không ai quan trọng, người ta quan tâm chính là thứ nằm trong hầm mỏ đó. Theo mấy số liệu đã công bố và lớp quặng tinh được đào ngay cửa hầm mỏ làm bằng chứng, tỉ lệ đồng có trong quặng lên đến 1,45%, một con số cao chưa từng thấy, nên nhớ tỉ lệ đồng ở những mỏ khác chỉ có 1 phần, 1 phần không mấy phần trăm mà thôi, rất hiếm có được cái tỉ lệ trong mơ như thế. Chưa kể, trữ lượng vàng tính toán được cũng rất lớn. Mặt khác, số mỏ đồng trên đất nước này đếm chưa tới 5 cái, mà những cái trước đã đưa vào khai thác lâu lắm rồi, trong nước lại thiếu đồng, hàng năm phải nhập khẩu từ nước ngoài hơn 60% sản lượng đồng cần, con số đó càng lúc càng tăng theo tỉ lệ khai thác giảm dần trong nước. Tóm lại, Diệp gia giờ chỉ tóm gọn trong ba chữ: quá may mắn.

Nhưng mà, vẫn còn một may mắn nữa đang chờ đợi người ta nắm lấy nó, đó chính là dãy núi ở phía Đông của tỉnh, nơi mà hiện tại đang tập trung toàn bộ người của thương nhân người Pháp, dự đoán, ở đó cũng sẽ là một mỏ đồng lớn nữa. Cả tỉnh Q bây giờ, đang vô cùng rộn rã, người xe đến từ khắp mọi nơi, người nào có điều kiện cũng muốn gặp thương nhân người Pháp, nhưng đến nay, chưa từng ai gặp được ông ta, nhân viên khách sạn nói, ông ta vẫn hay gọi điện thoại yêu cầu phục vụ, vậy là ông ta còn ở trong khách sạn, chỉ là không tiếp người mà thôi.

“Bên phía Diệp Bảo thế nào, hần ta có động tĩnh gì không ??” Tào Bính lên tiếng hỏi, mỗi ngày hần đều hỏi 2,3 lần thế này.

“Không, người của ta quan sát bên ngoài chỉ thấy hần ta quanh quẩn trong khu mỏ đang xây dựng đó, hiện tại hần đang gấp rút xây dựng, chắc cũng không thể đi đâu khác”

“ Chắc chắn hẳn ta có liên lạc với lão người Pháp kia, vì thế hẳn ta mới không tiếp người khác chứ. Chết tiệt, hai người đó có quan hệ gì nhỉ ?? Chúng ta làm sao liên hệ với ông ta đây ??”

Triệu Chương Nghĩa giương khoeo mắt liếc khuôn mặt tức giận của Tào Bính, hừ nhẹ, hai ngày nay, hẳn thấy Tào Bính đã biết tức giận, biết nôn nóng rồi đấy, chả bù ngày trước, khuôn mặt cứ nhợt nhạt. Triệu Chương Nghĩa không để ý đến Tào Bính nữa, hẳn cau mày suy nghĩ, chợt hai mắt hẳn sáng bừng lên, hẳn thở dồn dập, khuôn mặt cũng hiện toàn vẻ vui mừng

“ Tôi đã có cách “

.....

Đến chiều, Triệu Chương Nghĩa nhận được thông tin điều tra từ thuộc hạ, hẳn càng đặc ý với ý tưởng của mình.

Dãy núi phía Đông có một cụm dân cư đang sống ở đó , lúc vị thương nhân người Pháp mua lại vùng núi này, Triệu Chương Nghĩa chắc chắn ông ta chưa thể mua được vùng đó lúc đó, vì cần phải di dời mới mua được. Lúc sáng hẳn đã cho người đi điều tra ở khu dân cư, biết được tháng trước đúng là có người tới đây thăm dò đất ở nơi họ sống, nhưng chưa một ai đã động đến chuyện di dời họ cả.

“ Muốn di dời khu dân cư đó, phải liên hệ với chính quyền tỉnh , làm rất nhiều thủ tục rườm rà, chắc chắn lão người Pháp đó đang trong quá trình thăm dò, chưa biết kết quả nên chưa rat ay. Nếu như chúng ta ... giúp ông ta di dời đám người đó đi” Triệu Chương Nghĩa nói xong thì ngừng lại, hẳn thấy khuôn mặt của Tào Bính hiện lên vẻ đã hiểu.

“ Tiếp theo, chúng ta sẽ nhờ chính quyền tỉnh can thiệp vào chuyện này, nhờ họ liên hệ ông ta giúp chúng ta , có đúng không ??” Tào Bính tiếp lời, hẳn thấy Triệu Chương Nghĩa nheo mắt cười âm trầm, vậy là hẳn đoán đúng, nhưng mà

“ Nhưng mà, chúng ta chưa biết kết quả dò tìm như thế nào, liệu có liều lĩnh quá không ??” Điều hẳn lo ngại là đúng, nếu di dời xong, kết quả dò tìm cho ra con số không tốt, bọn hẳn liệu có làm lỗ chính mình.

Triệu Chương Nghĩa cũng đã lường trước Tào Bính sẽ hỏi câu này, hẳn tiếp tục nói

“ Chúng ta phải thử thôi, tôi đã tính toán, di dời những hộ dân đó tuy có tốn kém, nhưng tính ra, số tiền vẫn chưa phải là quá lớn. Còn nữa, anh lo ngại điều gì cơ chứ, chẳng phải Diệp Bảo mua hai dãy núi từ ông ta, mà chỉ mới có số liệu thăm dò của một dãy, dãy bên kia đợi ông ta làm xong vùng núi phía Đông mới quay về thăm dò tiếp đó thôi, anh cũng phải nhớ, dãy núi mà Diệp Bảo đang khai thác, chỉ mới được thăm dò trước vùng núi phía Đông 2 tuần mà thôi , nói tóm lại, phải có lợi ích, ông ta mới điều hết người qua đó chứ, chúng ta phải nắm lấy cơ hội này đầu tiên ...”

Tào Bính vẫn con cau mày suy nghĩ, hẳn chưa từng làm gì liên quan đến lĩnh vực này nên không có kinh nghiệm, hẳn tin chắc Triệu Chương Nghĩa cũng như hẳn, nhưng lời Triệu Chương Nghĩa nói rất thuyết phục. Diệp Bảo liều nên mới nắm lấy cơ hội, nếu bọn hẳn không liều được, thì làm sao mà lấy cơ hội còn lại đây. Hiện tại tình hình đang gấp rút, uy tín của Diệp gia càng lúc càng nâng lên, thậm chí còn cao hơn so với lúc bọn hẳn chưa làm gì Diệp gia, há có thể để mọi công sức bấy lâu nay vuột mất sao.

“ Làm đi, tôi sẽ điện thoại lần nữa cho Amaury, bảo ông ta xuất tiền qua”

Triệu Chương Nghĩa nở nụ cười hài lòng, nhưng nhắc nhở thêm

“ Bảo ông ấy xuất nhiều một chút, chúng ta cần làm nhanh ...”

Tào Bính lại suy nghĩ, một lúc hơi lâu sau, hẳn mới nâng mắt nhìn Triệu Chương Nghĩa, giọng kiên quyết

“ Được, tôi sẽ thuyết phục ông ta, cũng đã đến lúc, ông ta phải đóng góp cho kế hoạch này rồi”

.....

Chưa tới 3 ngày sau, Triệu Chương Nghĩa nhận được điện thoại từ thư kí của thương nhân người Pháp. Cúp điện thoại, hẳn nhìn Tào Bính cười hả hê, mọi chuyện , đã đúng ý hẳn.

Mà lúc này ở thành phố A , trong phòng bệnh của Diệp Thiên Minh....

“ Đây ... um ... là” Nhạc Ân vừa nhai cơm vừa chỉ vào một chữ trong cuốn truyện rồi hỏi , làm ấy hạt cơm suýt rơi ra , cô cuống lên chưa biết phải làm gì thì Diệp Hạo ngồi bên cạnh đã nhanh tay hứng dưới cằm của Nhạc Ân, chờ cho cô bình tĩnh lại mới lấy mấy hạt cơm nằm bên môi xuống

“ Ngốc, chỉ vào chữ đó thôi, anh sẽ giải thích cho em, còn vẫn cứ ăn cơm bình thường “ Diệp Hạo đưa tay lau khóe miệng của Nhạc Ân, ân cần dặn dò, đợi cô nhai hết thì dứt ột miếng cơm khác.

Nhạc Ân không biết có nghe lời Diệp Hạo nói không mà không gật đầu hay ừ hử gì , cứ vậy im lặng nhai cơm , mắt nhìn chăm chú vào cuốn truyện không di dời.

Từ khi có mấy quyển truyện, Nhạc Ân càng ngày càng ham học, ham kể chuyện, nhưng cũng càng ngày càng lười là mọi việc, ăn cơm, Diệp Hạo phải ngồi bên dứt cho thể này cô mới ăn, có khi ăn xong, anh còn phải bưng nước đưa tận miệng cho cô, mới mong cô không quên uống nước ...

Nhìn cô vợ vẫn cứ dán mắt vào cuốn truyện say sưa, miệng chu ra ngậm cơm trong miệng, Diệp Hạo thở dài, đưa tay ra véo má cô , nhẹ giọng nhắc nhở

“ Nhai cơm đi, đừng ngậm nữa, nhìn xem, mới ăn có nửa chén thôi đó “

Nhạc Ân giờ mới nghe tiếng nhắc, nhanh chóng nhai nhai nuốt xuống, xong há miệng sẵn , đợi Diệp Hạo dứt cơm cho, toàn bộ quá trình cứ như con nít đang ngồi chơi thứ đồ chơi yêu thích, để cha mẹ phải chạy quanh canh chừng mà dứt cho vậy.

Trong phòng, còn có bà Diệp và Diệp lão đang ngồi bên cửa sổ. Diệp lão thì từ lâu đã biết tính Nhạc Ân rồi, còn bà Diệp lúc trước có nhìn nhìn vài lần, giờ chắc cũng quen thuộc với tình huống nên chỉ ngồi thản nhiên uống trà, không quan tâm. Hai người đã ăn cơm xong nãy giờ rồi mà Nhạc Ân vẫn còn ăn. Vì sự nghiệp kể chuyện của Nhạc Ân, không ai dám xen vào khuyên nhủ giùm Diệp Hạo.

Cả căn phòng yên tĩnh vô cùng , cho đến khi , Diệp Hạo nhắc nhở Nhạc Ân lần thứ mấy trong bữa ăn

“ Ăn đi, lại ngậm nữa sao ..”

“ Ăn cơm đi con.... đừng mãi đọc như thế”

Giọng khàn khàn , hơi đứt quãng, quan trọng nhất, đó là giọng của một người đàn ông

Bàn tay cầm chén cơm của Diệp Hạo cứng lại , anh đang ngồi bên giường bệnh nhưng không dám nhìn thẳng vào người mới tỉnh dậy, bên kia bà Diệp cũng sững sờ, nước mắt bất chợt lăn dài, Diệp lão đang uống trà cũng không khác Diệp Hạo . Chỉ có Nhạc Ân đang dán mắt vào quyển truyện chột ngắc đầu nhìn, miệng theo bản năng nuốt ực một cái hết cơm , đôi mắt hiện lên tia mừng rỡ, cô la lên

“ Cha, cha đã dậy rồi “

Diệp Thiên Minh tỉnh dậy, thần sắc mấy ngày nằm một chỗ tiêu tụy đã có nét hơn, ông mỉm cười với Nhạc Ân trả lời

“ Con gái, cảm ơn con”

Ông đã nhận thức được mấy ngày rồi, chỉ là không thể mở mắt nổi, những ngày đó, bên tai ông chỉ toàn là giọng nói của Nhạc Ân. Nhưng ông biết, bên ông không chỉ có mỗi mình cô. Đưa mắt nhìn quanh, thấy Diệp Hạo đang cúi đầu, Diệp Thiên Minh lại cười, nhìn qua bên kia cửa sổ, Diệp Thiên Minh ngừng lại trước hai người còn sững sờ , giọng có chút ghen ngào

“ Cha “

“ Kim Tuyết “

Diệp lão nghe tiếng cha thì không nhận được nữa, hốc mắt đỏ lên, đứng dậy đi đến bên giường Diệp Thiên Minh nắm tay ông , nhưng chỉ nhìn mà không thể nói được gì, con trai tỉnh lại, Diệp lão chẳng còn gì ngoài niềm vui vô tận.

“ Cha, con bất hiếu, làm cha lo lắng “ Diệp Thiên Minh siết tay Diệp lão nói

“ Không, tỉnh lại là tốt rồi, lo lắng cái gì cơ chứ, tỉnh lại là quan trọng nhất “ Diệp lão lắc lắc đầu, nói xong thì vui quá, khuôn mặt đang xúc động bỗng nhiên bật cười khà khà, cứ cười như thế mà quay đầu vỗ vai Nhạc Ân

“ Tiểu Ân, cha cháu tỉnh rồi đấy “ rồi lại quay sang Diệp Hạo “ Diệp Hạo, cha cháu tỉnh rồi “

Lúc này, Diệp Hạo mới ngẩng đầu, thấy Diệp Thiên Minh đang nhìn anh bằng đôi mắt yêu thương, chẳng biết làm sao đành đứng dậy, bỏ chén cơm xuống ghế rồi ấp úng

“ Cháu ... cháu... cháu đi gọi bác sĩ đến “ Nói xong thì mở cửa đi mất.

Nhạc Ân nhìn theo không kịp há miệng vì bất ngờ thì sau lưng lại nghe tiếng Diệp lão cười tiếp

“ Ha ha, cái thằng, lần đầu tiên ta thấy nó bối rối đấy , nào nào ... “ Diệp lão quay đầu qua bà Diệp vẫn còn cúi đầu , lên tiếng

“ Còn con nữa, mau sang đây, ngồi đó làm gì, mấy cái đứa này, sao Thiên Minh tỉnh lại mà không có biểu hiện gì hết thế này, Tiểu Ân, qua đưa mẹ con tới đây ..” Diệp lão hào hứng nói , đưa tay vỗ vai Nhạc Ân ra lệnh

“ Vâng, ông nội “ Nhạc Ân bỏ qua chuyện Diệp Hạo đã trốn chạy, ào qua Bà Diệp nắm tay bà kéo đi “ Mẹ, qua nói chuyện với cha đi, cha tỉnh rồi kìa”

Bà Diệp để mặc Nhạc Ân kéo đi, đến gần giường cũng mặc Nhạc Ân đẩy mình tới trước, đôi môi mím lại, cúi đầu không dám nhìn đôi mắt Diệp Thiên Minh đang nhìn bà chăm chăm,

Hai vợ chồng im lặng, Diệp lão chỉ đứng im mỉm cười, Nhạc Ân ôm tay Diệp lão chờ đợi

“ Kim Tuyết, ngồi xuống đây “ Diệp Thiên Minh lên tiếng trước, giọng nói nghẹn lại

Nước mắt bà Diệp lại chảy dài lần nữa, người trong phòng còn nghe tiếng nấc nhẹ, rồi bỗng nhiên bà ngồi xuống giường, ôm lấy Diệp Thiên Minh khóc to thành tiếng ...

“ Kim Tuyết, tôi tỉnh rồi đây “

Diệp Thiên Minh vẫn giữ nụ cười, chỉ là trong đôi mắt hiện lên nhu tình sâu đậm, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc bà Diệp.

Chưa lần nào, ông giữ nụ cười lâu dài đến thế này.

Trong căn phòng, chỉ còn tiếng khóc nức nở , nhưng không còn không khí ảm đạm nữa, bởi vì môi ai cũng nở nụ cười.

37. Chương 37

Diệp Thiên Minh đã tỉnh lại, bác sĩ Thích ngay lập tức cho làm kiểm tra cho ông. Dưới sự chờ đợi pha lẫn hồi hộp của già trẻ lớn bé nhà họ Diệp, bác sĩ Thích không hề tỏ ra thần bí mà công bố ngay kết quả : Tốt , chỉ cần theo dõi thêm ở bệnh viện khoảng 1 tuần nữa là có thể xuất viện. Tất cả mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, Diệp Hạo lấy điện thoại ra thông báo cho Diệp Bảo biết, bên này, Nhạc Ân học anh lấy điện thoại ra gọi cho Elly. Còn Diệp Tề, Diệp Hạo vẫn chưa liên lạc được, đành đợi người đang ở bên Pháp kia tự gọi về, nào ngờ, tối hôm đó, Diệp Tề lại gọi về cho anh.

Lúc đó, mọi người đều ở trong phòng bệnh của Diệp Thiên Minh, có cả Elly. Diệp Hạo vừa bắt máy, đã nghe Diệp Tề nồn nóng hỏi

“ Diệp Hạo, cha thế nào rồi ??”

Thế nào rồi ư ?? Diệp Hạo không trả lời, chỉ từ vị trí cạnh cửa sổ đứng lên rồi đi đến bên giường Diệp Thiên Minh nằm giờ đã nhưng nhúc 4 người bao quanh đang nói chuyện, đưa điện thoại cho ông.

Diệp Thiên Minh bất ngờ, nhìn vào cái điện thoại trước mặt lại nhìn lên khuôn mặt đang quay đi chỗ khác của Diệp Hạo, không hiểu là gì . Diệp Hạo cũng chẳng thèm chuyện, chỉ đưa tay bật loa ngoài của điện thoại , ngay lập tức, vang lên giọng nói lo lắng của Diệp Tề

“ Diệp Hạo, a lô , cậu làm sao vậy, sao không trả lời tôi ... a lô ..”

“ Diệp Tề!”

“ Tề Nhi !”

“Anh kìa !”

3 tiếng nói đồng loạt vang lên, là Diệp lão, bà Diệp và Nhạc Ân. Elly thì vẫn đang thắc mắc này giờ, cũng nhận ra đó là anh trai của Diệp Bảo. Bà Diệp bên cạnh cô nhanh tay chụp lấy điện thoại từ tay Diệp Hạo, nói vội vào điện thoại

“ Diệp Tề, con đó có phải không?? Sao giờ mới điện thoại về cho chúng ta ... Con có biết mọi người lo lắng cho con lắm không ... Con có sao không ??” Vì vẫn còn ảnh hưởng bởi chuyện Diệp Thiên Minh tỉnh lại, nên giọng bà trở nên ghen ngào. Điều này làm Diệp Tề bên kia có chút bất ngờ, giọng anh bất giác dịu lại

“ Mẹ, con xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Con không sao hết mẹ ạ, mọi người đừng lo cho con “

Bà Diệp mím môi cố nén cảm xúc xuống, bên kia, Diệp Tề tiếp tục lên tiếng

“ Mẹ, cha con sao rồi ??”

Nhắc đến chồng, bà Diệp ngay lập tức nở nụ cười, nhìn sang Diệp Thiên Minh, vừa hay cũng thấy ông đang mỉm cười đưa tay về phía bà. Bà hiểu ý, liền đưa điện thoại qua cho ông.

“ Diệp Tề, cha đã tỉnh rồi, con không cần lo cho cha nữa “

Im lặng .

Diệp Tề cũng sờ đến lặng cả người. Mấy ngày trước còn liên lạc được, anh biết cha anh còn khá lâu mới có thể tỉnh lại, rồi ngày nào anh cũng mong cha tỉnh sớm, nhưng đến khi nghe được giọng ông , bản thân anh không giấu nổi kinh ngạc và vui mừng. Giọng Diệp Tề run run

“ Cha, cha đã tỉnh rồi ư ... tốt quá ...”

Mọi người xung quanh bất giác nở nụ cười khi nghe Diệp Tề nói, Diệp Thiên Minh cũng vậy

“ Ủ, cha đã tỉnh , con cứ an tâm lo chuyện của con đi”

Hai cha con Diệp Tề tiếp tục nói chuyện vui vẻ, ba người phụ nữ ngồi bên giường chăm chú lắng nghe . Chỉ có một mình Diệp lão là chú ý đến có một người đang lảng lảng đi ra ngoài: Diệp Hạo.

.....

“ Không muốn đổi mặt hay là không dám đổi mặt ??”

Diệp Hạo bị bất ngờ, anh ngẩng đầu nhìn lên người mới nói, thấy Diệp lão thì vội đứng dậy , lắc đầu cười nhạt

“ Không phải, ông biết tính tình của cháu mà “

Diệp lão đưa mắt nhìn đứa cháu cao lớn hơn mình cả cái đầu, lại nhìn đoạn hành lang trống trải cách xa cửa phòng Diệp Thiên Minh còn ông, cảm thấy buồn cười. Ngồi xuống ghế, đợi Diệp Hạo cũng ngồi xuống, ông từ từ nói

“ Buông bỏ được là tốt lắm rồi, còn cháu và cha cháu có gần gũi nhau được hay không, thì ta tùy vào 2 đứa vậy. Chỉ là ta không ngờ được, cháu có thể buông bỏ dễ dàng như vậy đấy “

Mấy ngày ở bệnh viện này, Diệp lão có thể thấy được sự quan tâm của Diệp Hạo dành cho cha mình, Diệp Hạo và bà Diệp cũng sống an ổn với nhau , qua đó ông biết, Diệp Hạo thật sự đã tha thứ cho cha. Nhưng tha thứ là một chuyện, đối mặt với nhau lại là chuyện khác, nhất là đối với mấy đứa con cháu nổi tiếng là lạnh lùng của ông , chuyện đối mặt càng quá khó khăn, thôi thì cứ để tự nhiên đi vậy.

Diệp lão chỉ bất ngờ một điều, Diệp Hạo buông bỏ quá khứ thật dễ dàng, ông đã nghĩ, có khi cả đời Diệp Hạo sẽ không tha thứ cho Diệp Thiên Minh. Khi Diệp Hạo quyết định đi du học, ông đã biết khả năng anh quay về nước là rất thấp. Quả vậy, 8 năm ở nước ngoài, mỗi năm anh chỉ về mấy ngày để viếng mộ mẹ, rồi

dành ra đúng một ngày để qua thăm ông, xong lại về Anh , cứ như nước Anh mới chính là quê hương của anh vậy. Vậy mà đến khi Diệp lão dường như đã chắc chắn Diệp Hạo đã định cư ở bên Anh, thì anh lại quay về, lần quay về đó, anh ở lại khá lâu ... Ông hiểu ra, anh quay về chính là để giải đáp những khúc mắc còn ở trong lòng.

Ông đã tính lựa chọn một thời điểm thích hợp để nói chuyện với Diệp Hạo rồi, chỉ là chọn mãi không được, nào ngờ , tai nạn của Diệp Thiên Minh lại là ‘ thời điểm thích hợp’ đó, không cần ông phải nói gì, Diệp Hạo đã tự tha thứ tất cả.

Cuộc đời thật lạ lùng như vậy, khi ta muốn buông bỏ thứ gì đó mà mãi không thể nào buông bỏ được, đến khi ta nghĩ ta không thể nào buông bỏ thì ta lại nhận ra, ta vốn đã buông bỏ từ bao giờ.

Diệp lão chìm trong suy ngẫm lang man, đợi mãi mới thấy Diệp Hạo ngồi bên cạnh ấp úng trả lời

“ Cháu ... Mẹ cháu đã mất lâu rồi ... Nhưng cha cháu vẫn còn đó , cháu ... cháu ...”

Cháu không muốn phải ân hận chứ gì ?? Diệp lão thấy Diệp Hạo ngập ngừng, đưa tay qua vỗ lưng anh ý bảo không cần nói tiếp nữa. Nói chừng đó cũng đã đủ cho ông hiểu rồi mà. Hơn nữa, còn làm cho ông thấy rất vui mừng , một niềm vui khó nói thành lời, con cháu thương yêu nhau chính là nguyện ước của bậc cha ông như ông mà. Diệp lão vừa gật gù vừa nói

“ Khá lắm Hạo nhi, cháu có biết, cháu nói ra điều đó làm ông rất vui không ?? , ông cả đời cũng chỉ mong có như vậy ... “ đang nói thì Diệp lão chợt ngừng lại, quay ngoắt mặt sang nhìn Diệp Hạo, híp mắt cười thần bí , hỏi anh

“ Đây, cháu có biết tại sao cháu lại dễ dàng bỏ qua mọi chuyện như vậy không ??” Diệp lão đoán là Diệp Hạo sẽ không biết, quả nhiên, đứa cháu trai thông minh của ông nhìn ông rồi lắc đầu ngơ ngác , Diệp lão đắc ý , đưa tay vỗ lưng Diệp Hạo bồm bộp, vừa cười vừa trả lời một câu đầy ẩn ý

“ Ha ha, thằng nhóc, cháu nên cảm ơn ông cháu đi, chọn cho cháu một cô vợ tuyệt vời như thế mà”

Vợ ? Ân Ân ? ? Liên quan gì nhỉ ? ? ? Diệp Hạo cau mày khó hiểu , nhưng ngay lập tức lại hiểu ra liền, nhìn đôi mắt tự đắc của ông nội mình, anh chỉ biết mỉm cười thay câu trả lời. Anh hiểu ý ông rồi, ông ngụ ý rằng chính là nhờ có Nhạc Ân bên cạnh, tâm tình anh có sự thay đổi lớn, thế nên mới có thể buông bỏ tốt đẹp được như thế này .

Ông nội anh đã không hề nói sai . Từ khi gặp được Nhạc Ân, anh thấy mọi thứ xung quanh mình thay đổi khác hẳn , những suy nghĩ muộn phiền cũng không tồn tại lâu, anh có nhiều cảm xúc hơn, nói nhiều hơn, biết quan tâm nhiều hơn Tất cả, chỉ có Ân Ân của anh mới mang đến cho anh được , có cô, anh có cả thế giới tươi đẹp...

Ân Ân

Nhắc đến Nhạc Ân, Diệp Hạo hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc, đôi mắt rưng rưng nhìn không rõ tâm tư, nhưng khoe miệng cong cong đủ tố cáo tâm trạng của anh. Diệp lão ngồi bên đợi Diệp Hạo đáp lời thấy cháu mình đã ‘ thắng hoa ‘, có lẽ không còn tâm trí nói chuyện với ông nữa, cũng không quấy rầy, chính mình cũng ngồi tự kỷ, tự khen bản thân mình tiếp , ông vẫn luôn tự hào về cô cháu dâu Nhạc Ân đáng yêu của ông mà.

Hai ông cháu cứ thế im lặng được một lúc, cho đến khi, từ đằng xa vang lên tiếng gọi nũng nịu

“ Andy ! Ông nội ! Hai người làm gì thế ??”

Diệp Hạo nghe tiếng Nhạc Ân là lập tức ngừng đầu, thấy cô đã chạy đến gần chỗ anh, vội đứng dậy

“ Sao lại ra đây, ở trong phòng mà chơi “ Diệp Hạo giang tay đón lấy Nhạc Ân vừa nhào tới, đợi cô đứng vững lại mới nói, giọng yêu chiều nhẹ nhàng

Nhạc Ân được ôm cũng vòng tay ôm lấy hông Diệp Hạo, úp mặt vào ngực anh lắc lắc đầu, giọng nhõng nhẽo “ Không , đi tìm Andy thôi, không có Andy, buồn lắm ...” Nói xong càng siết chặt người Diệp Hạo lại, mũi hít hít cọ vào ngực anh.

Trái tim Diệp Hạo nhũn ra, không quan tâm Diệp lão ở sau lưng đang nhìn vào mình, đưa tay kéo đầu Nhạc Ân ra, ôm mặt cô hôn thật mạnh lên trán, thở một hơi rồi thì thầm

“ Vợ ngọc, anh chỉ ngồi ngoài này nói chuyện với ông nội thôi mà, anh sẽ không đi đâu xa hết. Lần sau, không cần phải đi tìm anh, hiểu chưa nào ?”

Nhạc Ân nghe xong thì chu môi lên, ra chiều không đồng ý, càng nhõng nhẽo hơn nữa

“ Không thích, không cho Andy đi đâu hết Andy ngồi trong phòng rồi nói chuyện với ông cũng được mà , sao phải đi ra đây ... Nếu không” Nhạc Ân nghĩ ra được cách hay , mắt mở to nhìn Diệp Hạo hí hửng nói “ Andy đi ra ngoài nói chuyện, thì phải cho Ân theo nữa, nha nha Andy Nha nha ông nội ...”

Sao tự dưng lại có ông nội anh vào đây nhỉ ?? Diệp Hạo dở khóc dở cười, yêu chiều vuốt tóc cô vợ , đang muốn trả lời gì đó, thì đã nghe thấy tiếng cười thoải mái từ sau lưng của Diệp lão

“ Ha ha, Tiểu Ân , cháu cần gì phải làm thế , chỉ cần cháu lấy một sợi dây rồi cột tay hai đứa vào với nhau, thì Diệp Hạo sao mà chạy đi đâu được “

Ồ, cách hay quá nhỉ . Diệp Hạo bật cười với lời trêu đùa của ông mình, lại nhìn khuôn mặt đang tỏ ra nghiến ngấm của Nhạc Ân, nụ cười chợt cứng lại đầy lo lắng, ai chứ vợ anh là không ngần ngại gì mà làm theo cái cách kì quái đó. Quả nhiên, Nhạc Ân reo lên đầy vui mừng, nắm lấy tay Diệp Hạo hăng hái

“ Andy, chúng ta đi kiếm sợi dây đi, buộc tay lại”

“ A ha ha ha ...” Diệp lão vỗ ngực cười sặc sụa

Ha ha ... Diệp Hạo méo miệng cười khổ trong lòng. Vợ yêu thật đáng yêu quá mà.

.....

Tin tức Diệp Thiên Minh tỉnh lại không được công bố ra bên ngoài. Bác sĩ đến khám và người nhà họ Diệp đều duy trì công việc hàng ngày như bình thường, không giấu diếm nhưng cũng không một ai bên ngoài biết gì.

Mà hiện tại, bên ngoài cũng đang có đủ chuyện để thoải mái mà bàn tán rồi. Vụ việc ở tỉnh Q lại có thêm diễn biến mới, như mọi người mong đợi, đối thủ của Diệp gia đã chính thức xuất hiện, mà vừa xuất hiện, đã công bố ngay tin tức bọn họ đang đàm phán với thương nhân người Pháp bí ẩn , dự kiến đến 90 % là mua được quyền khai thác vùng núi phía Đông kia.

Ngay lập tức, toàn bộ mặt báo đều giật tít

“ Đối thủ lợi hại nhất của Diệp gia đã ra tay, một lần nữa đuổi theo sát nút Diệp gia. Liệu lần này, vị trí đứng đầu mới được bảo toàn kia, có thể nào lại bị đe dọa lần nữa hay không ??”

.....

“ Vị trí đứng đầu ư ?? Con không hề biết chúng ta có cái vị trí này từ lúc này đây “ Diệp Thiên Minh trào phúng cười, gấp tờ báo qua lại rồi bỏ qua một bên, ông đón lấy ly nước bà Diệp đưa cho ông.

“ Còn ai giỏi phong mấy cái danh hảo đó hơn tụi nhà báo nữa “ Diệp lão ngồi bên cửa sổ cũng nhàn nhạt trả lời con mình, bản thân ông tự biết vị thế của Diệp gia , nhưng ông và các con cháu chưa bao giờ tự truyền tụng chính mình, những điều mà báo chí nói hoàn toàn do bọn họ tự xây dựng lấy mà thôi.

Diệp lão đợi Diệp Thiên Minh uống xong thuốc, tiếp tục nói chuyện

“ Bên Diệp Bảo thế nào rồi ?”

“ Nó nói với con, 3 ngày nữa bọn chúng giao tiền “

“ 3 ngày nữa sao ??” Diệp lão trầm ngâm, khuôn mặt nghiêm túc, nhấn giọng với Diệp Thiên Minh “ Nhắc nó cẩn thận cho ta, chuyện lần này không còn là đấu đá thương trường đơn thuần nữa đâu đó “

“ Vâng, con đã nhắc nó cẩn thận rồi “

Diệp lão nghe câu trả lời thì gật đầu, thở dài một hơi, ông lẩm bẫm

“ Tào Bính, không thể tha thứ được rồi “

Diệp Thiên Minh nghe Diệp lão nhắc cái tên Tào Bính, cũng muốn thở dài theo. Đưa mắt nhìn ra cửa sổ , chỉ thấy một bầu trời mùa đông âm u lạnh lẽo, lòng ông cũng chợt lạnh lại.

3 ngày nữa, ông nhất định phải chấm dứt đoạn quá khứ kia. Trả lại yên bình cho gia đình ông.

.....
“ Sao các anh lại không cho tôi vào, tôi là vợ của Diệp Bảo, thiếu gia của các anh đây “

Chu Lệ Băng khó hiểu nhìn hai người vệ sĩ cao lớn đang đứng chắn trước lối ra vào khu phòng bệnh VIP ,t rời bên ngoài lúc này đang có mưa phùn, lạnh giá vô cùng, cô mặc bên ngoài một chiếc áo lông đen quý phái, gương mặt dưới tiết trời giá rét vẫn ửng hồng xinh đẹp , lời nói dù gay gắt nhưng vẫn dịu dàng dễ nghe như cũ. Vậy mà đối lại, hai người vệ sĩ kia vẫn đứng im như tượng, giọng đều đều trả lời

“ Tiểu thư, xin cô về cho, không có lệnh từ cậu Diệp Bảo, dù có là ai, chúng tôi cũng không dám cho vào “

“ Các anh ...” Chu Lệ Băng ghen hòng, cô là vợ của Diệp Bảo đấy, chẳng lẽ chỉ vào thăm cha chồng bị ốm thôi mà cũng cần có sự cho phép của chồng sao, không quá vô lí à. Chu Lệ Băng buồn bực thực sự, giờ ở nhà chính Diệp gia, ai ai cũng nghe theo lời cô nói, vậy mà ở đây, cô chịu thua 2 người vệ sĩ này. Quay lưng lại, cô đưa tay vào túi xách lấy điện thoại, bấm số Diệp Bảo, thế nhưng, mãi không có ai bắt máy.

“ Anh ấy không bắt máy, chắc đang bận việc rồi, các anh cứ để tôi vào đi, tôi sẽ nói với anh ấy sau ...” Chu Lệ Băng nén nổi thất vọng trong lòng, quay người tươi cười thương lượng lại. Cuối cùng vẫn chỉ buồn bực mà đón nhận cái lắc đầu cương quyết của hai người vệ sĩ.

Bước từng bước chán chường đi về bãi đỗ xe, Chu Lệ Băng miên man suy nghĩ mọi chuyện. Tại sao lại không cho cô vào ? Là thật sự không biết cô chính là vợ Diệp Bảo ? Không đúng, cả thành phố A, ai ai chẳng biết, lí nào mấy người đó không biết . Vậy thì tại sao ??

Kể từ khi Diệp Bảo rời đi tỉnh Q, chưa một lần anh điện thoại về cho cô hỏi tình hình, nhưng cô cũng biết là do anh bận. Dù vậy, lòng cô ngập tràn bất an.

Mấy hôm nay, cô đọc báo thấy Diệp Bảo đã thành công cứu được Diệp gia, không những thế , còn thành công hơn cả tưởng tượng của cô. Lòng cô càng bất an.

Giờ đây, cánh nhà báo đã không còn tụ tập trước cổng Diệp gia nữa rồi, cô nghĩ đến chuyện nên thăm cha chồng của cô, dù cô đang thay bà Diệp quản lý gia đình, nhưng đó là phận sự của cô, mà cái chính là đến thăm dò mọi chuyện ra sao, vậy mà họ không cho cô vào. Lòng cô dấy lên sợ hãi.

Kể từ cái ngày quyết định nói ra bí mật chuyện Diệp Bảo đi tỉnh Q kia, cô dần dần trở nên hoang mang. Làm cho Diệp gia thất bại, để cha cô đi lên, hay là ủng hộ Diệp gia, cha cô không có tổn hại nào ... Cái nào cũng làm cô rối bời. Để bây giờ, chính cô phải tự hỏi mình : ta đang làm gì, ta đang ở đâu, ta là ai , là Chu tiểu thư hay Diệp Thiếu phu nhân , và ta muốn đến cuối cùng là gì ???

Muốn điều gì ư ?? Diệp Hạo đã từng nói với cô , rốt cuộc cô muốn cưới Diệp Bảo là vì điều gì , cô đã tự trả lời ình, đã cố lấy niềm tin mong manh muốn nói chuyện nghiêm túc với Diệp Bảo, nhưng để rồi kết quả sao đây : cô tự đẩy mình trở lại với câu hỏi ngày đó , mà hơn thế, cô chẳng còn câu trả lời nào nữa.

Cô muốn gì ?? Giờ cô không biết là mình muốn chính xác điều gì, cô chỉ biết, cô muốn gặp Diệp Hạo, nghe thật trở trêu làm sao ...

Trong lòng cô, vẫn còn một chút ý niệm không muốn từ bỏ thứ gì đó, cô biết, cô có lạc lối giữa sương mù, điều cô không muốn từ bỏ nhất chính là Diệp Hạo, dù biết rằng tìm anh cũng chẳng ích gì, nhưng thật sự cô rất hối tiếc.

Đến cạnh chiếc xe của mình, Chu Lệ Băng mở cửa ngồi vào, nhưng cô không lái xe đi mà lấy điện thoại ra, bấm một phím tắt...

.....

Lúc này, Diệp Hạo đang ở phòng bên cạnh phòng bệnh Diệp Thiên Minh cho Nhạc Ân ăn sáng. Đã là 9 giờ sáng, nhưng do Nhạc Ân hồi tối ngủ muộn nên giờ cũng dậy muộn, ăn sáng cũng muộn theo. Đã vậy, cô vẫn như mấy ngày trước, dán mắt vào quyển truyện, chỉ há miệng chờ Diệp Hạo dứt.

“ Không cần đọc nữa đâu, cha đã khỏi bệnh rồi mà “ Diệp Hạo thở dài, đưa tay lau khô miệng của Nhạc Ân, lại làm cô choáng tầm nhìn, bị cô không thương tiếc chu môi bất mãn, gạt tay anh ra, mắt vẫn không rời khỏi cuốn truyện, nói

“ Ân thích đọc mà, truyện hay lắm a ... Elly nói sẽ mua nhiều cho Ân ...”

Cái gì ??? Diệp Hạo chớp mắt sững sốt. Mới có mấy quyển mà đã trở nên bê tha thế này rồi, mua thêm nữa có khi vợ anh quên luôn anh mất. Vậy là sốt sắng cả lên, đang muốn lựa lời can ngăn thì thấy điện thoại trong túi quần rung lên, lấy ra xem chỉ thấy trên màn hình có một dãy số, nhưng là dãy số quen ... Chu Lệ Băng gọi. Lần trước, để lừa đảo Nhạc Ân, Diệp Hạo đã đổi tên Chu Lệ Băng trong điện thoại, sau lại thấy không an toàn cho lắm, quyết định xóa luôn, giờ mới hiện ra một dãy số thế này.

Gọi làm gì vậy nhỉ ??? Diệp Hạo hơi nhú mày, nhìn điện thoại suy nghĩ một lúc thì thần nhiên dứt lại vào túi quần ... nhìn qua Nhạc Ân, híp mắt tiếp tục suy nghĩ cách giải quyết vấn đề của vợ mình ...

Chiếc điện thoại rung đến lần thứ ba thì không rung nữa, vậy mà Diệp Hạo vẫn chưa tìm ra cách nào. Ham học là tốt, anh nở lòng nào làm hỏng sự nghiệp học hành của vợ, nhưng mà, nhưng mà Diệp Hạo rồi bởi, suy nghĩ lui suy nghĩ tới quyết định không muốn suy nghĩ nữa, cho vợ ăn hết rồi tính tiếp.

“ Ân tiếp nào Ân Ân “

....

Dứt, dứt và dứt ... Diệp Hạo hoàn toàn xem mấy cuộc điện thoại vừa rồi của Chu Lệ Băng là gió thổi mây trôi. Chỉ chăm lo ‘hầu hạ ‘ cô vợ nhỏ.

Có những chuyện, Diệp Hạo đã xếp nó vào mục không đáng quan tâm nữa rồi. Chỉ là, Chu Lệ Băng vẫn một mực muốn gặp anh

.....

Sau mấy ngày dài ăn ở luôn ở bệnh viện, hôm nay Diệp Hạo quyết định đưa Nhạc Ân về nhà ngủ. Thứ nhất, cha anh tiến triển rất tốt, thứ hai, vợ anh có cố gắng mấy cũng không thoát khỏi sợ hãi lúc ban đêm khi ở đây. Thứ ba Cha anh nằm viện nửa tháng là anh ôm vợ ngủ chày đúng nửa tháng ... Không thể nào nhịn nổi nữa rồi, aiz.

8 giờ tối, Diệp Hạo dắt Nhạc Ân đi một mạch xuống bãi đỗ xe với niềm hân hoan khó tả, khiến cho Nhạc Ân đi bên cạnh cũng nhận ra vẻ mặt kì dị của anh. Dù vậy, Nhạc Ân nào biết được trong đầu ông chồng nhà mình đang nghĩ đến cái gì, nhưng mà, có một bất ngờ lớn, khiến cô ngay lập tức liếc qua Diệp Hạo cũng đang đứng người bên cạnh.

Bên chiếc xe của Diệp Hạo, Chu Lệ Băng đang dựa vào đó chờ đợi, đương nhiên là chờ đợi Diệp Hạo rồi

“ Chào anh, chào chị dâu ...” đứng thẳng người rồi mỉm cười, giọng Chu Lệ Băng nhẹ nhàng vang lên, không đợi Diệp Hạo mở miệng, cô nói tiếp “ Em có thể nói chuyện với anh một lúc được không ??”

Diệp Hạo nghe vậy, đôi mắt bỗng chốc rũ xuống, trong lòng oán thầm chính mình, biết vậy khi sáng nghe điện thoại có phải đã tốt rồi không, đâu để phải gặp nhau trước mắt Nhạc Ân thế này. Thở dài, Diệp Hạo không vội đáp lời Chu Lệ Băng, chỉ siết chặt bàn tay đang nắm cửa vợ mình, kéo cô đi vòng qua phía ghế phụ bên kia xe, mở cửa xe, ôm cô lên cho ngồi vào, cuối cùng là nở nụ cười tươi nhất của mình, xoa đầu Nhạc Ân nói

“ Ân Ân, ngồi đây đợi anh một lát, anh nói với cô ấy vài câu, nhé ??”

Thấy Nhạc Ân bĩu môi, tỏ vẻ miễn cưỡng gật đầu, Diệp Hạo bật cười khê, đưa tay véo má cô một cái rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa xe lại. Quay người, mặt Diệp Hạo trở về với vẻ vô cảm, dứt hai tay vào túi quần, Diệp Hạo từ từ dời bước đến trước mặt Chu Lệ Băng, im lặng đợi cô nói trước.

Chu Lệ Băng đương nhiên có nghe thấy lời Diệp Hạo nói với Nhạc Ân, dù không thấy mặt anh lúc đó, nhưng cô biết chắc chắn anh đang cười. Vậy mà, giờ đứng trước mặt cô, cô chỉ thấy sự lạnh nhạt rõ ràng ... Anh đứng đó, cao ngạo, thờ ơ và xa cách ... như lần đầu tiên cô thấy anh ở Ý ... phải chăng, đi một vòng, cô trở lại làm người xa lạ đối với anh rồi

“ Lúc sáng ... em ... em có đến thăm cha ... không hiểu sao , lại bị chặn lại ...”

“ Nếu là chuyện này, thì tôi không biết gì, em thử gọi cho Diệp Bảo xem sao.”

“ Em đã gọi , nhưng anh ấy không bắt máy ...”

“ Vậy tôi càng không biết, mọi chuyện ở đây do Diệp Bảo quyết định mà “

“”

“ Nếu không có chuyện gì khác, tôi về trước “

“ Anh , khoan đã ...” Chu Lệ Băng cuống lên, vội bước nhanh tới nắm lấy cổ tay Diệp Hạo, đôi mắt ngập nước nhìn anh chằm chằm

Diệp Hạo cũng nhìn Chu Lệ Băng, thở dài , anh muốn kéo tay thoát khỏi bàn tay cô, nhưng lại bị giữ chặt hơn. Chu Lệ Băng nghẹn ngào

“ Có phải anh và Diệp Bảo đã biết gì rồi đúng không ?? Có phải anh và anh ấy lừa dối em đúng không ?? Có phải em chỉ là một kẻ ngốc không biết gì, đúng không anh ?? Anh , anh nói đi, em thật khó chịu, em không hề biết gì hết, em thấy rối bời lắm ...” Chu Lệ Băng càng nói, nước mắt càng rơi thêm , dần dần cả khuôn mặt cô đã ướt đầm

“ Tôi đã từng nói với em “ Diệp Hạo nhìn thẳng vào mắt Chu Lệ Băng, nhấn mạnh “ Tự bản thân em phải suy nghĩ cho chính mình, đừng để đến lúc phải ân hận. Lệ Băng , tôi không lừa em, tôi cũng không việc gì phải lừa em. Em nghe cho kĩ, sau này đừng tìm tôi để hỏi những chuyện này nữa. Em có thể tự trả lời cho nó đấy “ Nói xong, Diệp Hạo dứt khoát kéo tay mình ra, bước tới phía trước , lúc đi ngang qua Chu Lệ Băng, giọng cô lại vang lên, bi thương tuyệt vọng

“ Anh rất yêu cô ấy, quả thật anh rất yêu cô ấy. Trước đây, em là người đặc biệt nhất của anh cơ mà, sao giờ đây anh lại yêu cô ấy. Nếu như ... nếu như ... em không nghe theo cha mẹ, có phải giờ đây, người ở bên anh vẫn là em , chúng ta có khi đang sống rất hạnh phúc ...là em tự đánh mất tình yêu của mình ... là em ...”

Chu Lệ Băng đang nói bỗng im bặt, cô nghe thấy tiếng cửa xe đóng sập phía sau lưng mình, sau đó , chiếc xe của Diệp Hạo từ từ rời khỏi chỗ đậu ...

Nhấn tâm ...

Chu Lệ Băng ngơ ra , Diệp Hạo và cô, có thể dùng hai từ ‘ tình yêu’ sao ?.

.....

Diệp Hạo càng ngày càng giỏi về tốc độ ‘ đổi mặt ‘, mới khuôn mặt lạnh lùng đó thôi, lên xe cái là trở về khuôn mặt tươi cười , nhìn Nhạc Ân bằng ánh mắt yêu thương vô hạn. Nhưng mà , vợ anh lại đang nhìn thẳng phía trước, không thèm nhìn anh a.

Ghen rồi !!!

Ha ha, Diệp Hạo cười thầm cả đoạn đường về nhà, hào hứng chơi trò im lặng với Nhạc Ân. Mất công hỏi nãy anh sợ cô nghi ngờ này nọ, giờ thấy khuôn mặt bí xị của cô, anh nhận ra lâu lắm rồi không thấy cô có thái độ thế này với anh.

Chiếc xe đã dừng trước cổng nhà, Diệp Hạo thản nhiên xuống xe mở cổng, thản nhiên lái xe vào sân, thản nhiên xuống xe mở cửa nhà , thản nhiên đi qua mở cửa xe cho Nhạc Ân , giả lơ đôi mắt đang liếc mình giận dỗi, lại thản nhiên đi vào nhà , bật điện ,cởi giày , đi vào Bất chợt áo anh bị kéo lại, sau lưng có giọng nói buồn bã

“ Andy, Andy nói chuyện gì vậy ??”

Cuối cùng cũng hỏi rồi Diệp Hạo quay lưng, chớp mắt khó hiểu, hỏi lại

“ Nói gì là sao ?? “

Nhạc Ân hơi lên giọng

“ Andy nói chuyện hồi nãy kìa ... với người đó ...”

Diệp Hạo à một tiếng

“ Chẳng có gì, chỉ là”

“ Chỉ là sao ?” Nhạc Ân vội hỏi

“ Chỉ là”

“ Chỉ là sao, Andy nói đi ...” Nhạc Ân càng nắm chặt áo Diệp Hạo, lắc lắc tỏ vẻ nôn nóng

“ Chỉ là ...”

“ Andy ... đáng ghét nha “ Nhạc Ân thở hừ hừ

“ Chỉ là ...”

Nhạc Ân từ bỏ, miệng mếu lại, buông áo Diệp Hạo ra, mắt to rưng rưng nước mắt uất ức, vừa muốn bước đi đã bị Diệp Hạo mạnh mẽ ôm chặt lại, đôi môi bị anh hôn mạnh mẽ...

“ Vợ cóc ... đã nói là không ghen nữa mà , sao giờ lại ghen, lại giận anh ...” Diệp Hạo luyến tiếc rời khỏi môi Nhạc Ân, vừa mút mát vừa hỏi , lại chừa một khoảng cách nhỏ cho cô trả lời, nhưng cô vợ anh lần này giận thật sự rồi, chỉ nhắm mắt mặc anh hôn rồi nói, không thèm hé miệng nữa

Diệp Hạo nheo mắt nhìn Nhạc Ân , nhếch miệng nguy hiểm, tưởng như vậy là qua được sao , anh còn giữ chiêu quyết định đây

“ Ân Ân ..” Giọng Diệp Hạo nhẹ thênh, như thì thào “ Giận anh thật rồi sao, anh sẽ lo lắng lắm đấy “

Quả nhiên, hiệu quả thay đổi hẳn. Nhạc Ân trong lòng anh bỗng chốc cứng người lại, he hé mở mắt, cô vội lắc đầu

“ Không giận mà ...”

“ Thật sao ?? “

“ Thật mà. “

Thật mà . Sao nghe giọng gắt gỏng thế nhỉ, còn dám bảo là thật, Diệp Hạo tiếp tục trêu đùa

“ Vậy thì Anh không cần nói ra lúc nãy anh đã nói chuyện gì với Chu Lệ Băng nhé, được không ?”

Nhạc Ân bất giác mở lớn mắt nhìn anh, nhìn một lúc thì rủ mắt xuống, cả người ỉu xiu, giọng nói cũng ỉu xiu

“ Andy không cần nói nữa đâu ...”

Ủa ??? Diệp Hạo hơi kinh ngạc, cứ tưởng cô sẽ tiếp tục giận dỗi chứ. Khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, mắt nhìn đi chỗ nào mà không nhìn anh, cả người buông lỏng mặc cho anh ôm lấy ... nhìn sao thấy ngứa lòng thế này

“ Ân Ân cóc, cô ấy tìm đến hỏi sức khỏe của cha thôi mà. Diệp Bảo biết em không thích cô ấy, không cho cô ấy vào thăm cha , vậy là cô ấy muốn đến xin lỗi em đấy , nhưng anh nói Ân Ân của anh sẽ không cần lời xin lỗi đó “ Diệp Hạo nhẹ nhàng giải thích, không phải anh đang nói tốt cho Chu Lệ Băng, mà anh đang lấy lòng cô vợ yêu của mình. Khi trêu cô ,mục đích của anh là thấy cô giận dỗi, chứ phải thấy khuôn mặt buồn bã này, anh chịu không nổi . Cô buồn, lòng anh đau.

Sao ?? Nhạc Ân nghe xong hơi bất ngờ, là như vậy sao. Môi từ từ chu lên , Nhạc Ân len lén đưa mắt nhìn khuôn mặt Diệp Hạo dò xét sự thật, chỉ thấy anh đang nhìn mình mỉm cười , ý nói ‘ tin anh đi, anh nói

thật mà ‘ . Nhạc Ân đơn thuần ngay lập tức đổi tâm trạng, trong lòng bất chợt dâng lên cảm xúc tự đắc, miệng mím lại, giọng nói đã có tinh thần hơn

“ Người đó nói thế ư ??” lại nâng mắt nhìn Diệp Hạo một cái, nói nhỏ “ Andy. Đó là tiểu tam đó nha, sẽ cướp Andy đi, không thích đâu, không cho Andy đến gần đâu ...”

Cướp ?? Diệp Hạo bật cười, tiếp tục lấy lòng Nhạc Ân

“ Anh biết rồi, sẽ không đến gần nữa, được chưa nào “ Ai dám cướp anh, anh sẽ liều mình chống cự , cả đời chỉ đeo bám vợ anh mà thôi. Diệp Hạo thở dài , anh đúng là đầu óc bị chap ở đâu đó rồi, dạo này, mấy cái suy nghĩ như vậy cũng nghĩ ra được. Nhìn cô vợ đang rũ mắt cười tủm tỉm vì vui vẻ, Diệp Hạo neho mắt lại Nãy giờ tốn một đồng thời gian trên đùa vậy là đủ rồi, đến lúc ... ăn vợ thôi ...

Nói là làm, Diệp Hạo cúi đầu xuống, hai bàn tay nằm sau lưng Nhạc Ân lặng lặng chia nhau hành động , môi nhẹ nhàng dán lên môi nhỏ hồng , từng chút từng chút mút nhẹ. Anh thấy cô vợ mình vui quá mà quên trời quên đất luôn, mặc kệ anh hôn , chỉ ngửa đầu buông nhẹ mí mắt , trông có vẻ hưởng thụ. Đáng vẻ này của Nhạc Ân khiến cho Diệp Hạo trong phút chốc trở nên nóng bừng bừng, mắt nhắm lại, đôi môi anh cũng không còn nhẹ nhàng nữa ...

Diệp Hạo cứ hôn Nhạc Ân mãi không ngừng nghỉ, càng lúc càng mạnh hơn, càng lúc càng sâu hơn , tham lam mà gặm cắn ,một tay anh giữ gáy cô, một tay thì chạy loạn ... Nhạc Ân lúc đầu còn cố gắng rên hừ hừ để phản đối, giờ này thì hoàn toàn buông thả bản thân trước một Diệp Hạo lì lợm ...

Đến khi Diệp Hạo buông môi ra, cả hai cũng đã thở hổn hển mãnh liệt. Trong đôi mắt Diệp Hạo hiện lên khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp , ánh nhìn của anh chỉ chứa đựng toàn si mê ... Đứng nhìn một lúc, Diệp Hạo đưa tay tới khóa chặt cửa nhà lại, lại vươn tay tắt công tắc đèn , anh bế Nhạc Ân lên

“ Vào phòng rồi tiếp tục nào”

Tiếp tục gì thế ?? Nhạc Ân bị nộ hôn dài làm cho ngẩn ngơ, cố dùng một chút tiềm thức còn sót lại, cô nhận ra , hôm nay có gì đó kì lạ mà cô không thể nghĩ ra đó là gì ... Đang suy ngẫm, Nhạc Ân thấy mình được đặt lên giường , được cởi áo quần

Mọi suy nghĩ tạm ngừng...

.....

Bóng đêm lạnh lẽo đã ngập tràn khắp thành phố, trời cũng lác đác mưa . Dù vậy, phòng ngủ của hai vợ chồng Diệp Hạo vẫn nóng hừng hực .

“ Có mệt lắm không ??”

Nhạc Ân mệt mỏi giương mắt nhìn cái kẻ mới hỏi ra câu đó, đây đã là lần thứ ba, Diệp Hạo hỏi cô như vậy. Hai lần trước hỏi xong, dù cô gật đầu hay lắc đầu , anh đều nhào vào mà lặn lội lại. Lần này thì sao đây?? Mới xong thôi á ... Cô không chịu nổi nữa đâu. Vậy là mếu miệng ủy khuất, đưa cánh tay vô lực lên đẩy khuôn mặt đang kẻ sát mình ra , nhưng mà đẩy không nổi, lại còn cả thân hình to lớn đang đè lên người nữa , làm sao đây ??

“ Ghét... mệt lắm Andy hư mai không cho ngủ với Ân đâu”

Sợ quá nhỉ ... Diệp Hạo lòng tràn trề thỏa mãn cười thầm khinh bỉ cô vợ dám mạnh miệng của mình. Để xem, ngày mai có dám không cho anh ngủ cùng không đây. Nhưng mà, nghe giọng cô mệt đến mức đã khàn khàn, Diệp Hạo thấy thương tiếc. Khẽ lật người nằm bên cạnh Nhạc Ân, Diệp Hạo đưa tay vuốt tóc cô yêu chiều, anh nhẹ nhàng an ủi

“ Anh xin lỗi mà, lần sau sẽ không làm em mệt nữa đâu, giờ thì ngủ đi, ngoan “

Lại còn lần sau nữa cơ đấy ?? Diệp Hạo mặt dày tình bơ ôm Nhạc Ân đang lờm anh vào lòng, vỗ nhẹ lưng cho cô mau vào giấc ngủ. Nhạc Ân vốn đã mệt lắm rồi, dù có bức xúc với câu nói của Diệp Hạo cũng chỉ để trong lòng , mai dậy rồi tính sau, hai mắt nhắm lại, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trước khi thật sự ngủ, cô chợt nhớ ra , ngày hôm nay cô cứ cảm thấy kì lạ, thì ra chính là vì chuyện này đây. Hóa ra, đã lâu rồi, Diệp Hạo quên mất làm chuyện vợ chồng với cô a, hèn gì, đêm nay lại như vậy. Nhạc Ân

cổ rướn mí mắt lên được tí xíu, cổ nắm lấy áo Diệp Hạo, cổ nâng đầu nhìn vào khuôn mặt mới vừa nhắm mắt của anh, thì trào phát hiện của mình

“ Andy... đã 16 ngày ... rồi a ... Andy ... quên làm kia” Nói xong, không chịu được nữa, hai mắt nhắm tịt lại, thực sự đã ngủ mất. Để lại một Diệp Hạo đang trợn mắt vì nghẹn cười.

16 ngày ... Diệp Hạo nhìn cô vợ đã ngủ bằng ánh mắt khâm phục, anh biết Nhạc Ân có trí nhớ tốt nhưng cũng không ngờ cô có thể nhớ rõ ràng như vậy. Chứng tỏ, cô đối với ‘ chuyện vợ chồng ‘ đã xem như chuyện thường ngày phải có rồi. Vợ anh, mọi lúc mọi nơi đều có thể làm anh phải bật cười, phải kinh ngạc ...

“ Ân Ân, em biết không, anh thấy mình thật may mắn “ Diệp Hạo hôn nhẹ lên trán Nhạc Ân rồi thì thầm .

May mắn

Diệp Hạo đang nhớ lại chuyện lúc nãy, lúc gặp Chu Lệ Băng . Không phải vì anh nghĩ về Chu Lệ Băng, mà anh đang nghĩ về những lời cô nói rồi nghĩ tới một điều kì diệu ...

Quả thật, nếu không có Chu Lệ Băng, anh đã không ở lại đây lâu , và như thế, anh cũng không gặp được Nhạc Ân.

Chu Lệ Băng.

Chu Lệ Băng lừa dối Diệp gia, Diệp Hạo đã biết. Nhưng anh còn biết thêm, cô chỉ là vật trung gian để Diệp gia và kẻ địch thăm dò lẫn nhau mà thôi, nói cách khác, cô hoàn toàn bị cả hai bên lợi dụng. Cô đối với Diệp gia mà nói, cũng chỉ là một con tốt đáng thương mà thôi, mà đối với cha mẹ cô và Triệu Chương Nghĩa, giá trị của cô còn thấp hơn nhiều.

Dù vậy, quả thật nên trách cô thì đúng hơn là trách những người lợi dụng cô. Cô quá nhu nhược.

Diệp Hạo nhớ có lần Diệp Bảo đã hỏi anh vì sao ngày đó anh quen biết Chu Lệ Băng, để đến mức ai cũng nghĩ cô là người yêu của anh, mà chính Chu Lệ Băng có lẽ cũng nghĩ cô là người yêu của anh. Lúc đó, anh đã không trả lời, mà bất cứ ai hỏi, anh cũng không thể trả lời. Câu trả lời chỉ mình anh giữ trong lòng, vì nó liên quan đến mẹ anh. Đúng vậy, từ Chu Lệ Băng, anh có thể thấy được hình ảnh của mẹ mình. Chính vì lí do mà lần đầu tiên anh có thể đến gần và thể hiện ra sự quan tâm của mình đối với một cô gái xa lạ là Chu Lệ Băng ,để từ đó dung túng cho những đòi hỏi của cô, mong muốn cô được hạnh phúc .

Mẹ mất khi anh chưa kịp báo hiếu cho bà ngày nào, vô tình, anh thử đặt những yêu thương của mình dành ẹ lên Chu Lệ Băng, anh mong muốn mẹ hạnh phúc bình yên, thì với cô, anh cũng mong muốn như vậy, cho nên mới có chuyện, anh tha thứ cho cô rất nhiều lần.

Nhưng rồi, cô lần lượt hết lần này đến lần khác làm anh thất vọng. Anh dần dần nhận ra một điều ‘ Chu Lệ Băng không đáng để anh đặt hình ảnh của mẹ lên cô, hoàn toàn không đáng tí nào , mà cô cũng không còn những tính cách giống mẹ anh nữa...’ . Điều là do Chu Lệ Băng thể hiện bản chất nhu nhược của mình ra.

Cái ngày cha anh bị tai nạn, Diệp gia chao đảo, cô lựa chọn thông báo cho Chu Hiếu về chuyện Diệp Bảo đi tỉnh Q mà không phải là ủng hộ Diệp gia. Diệp Hạo đã hoàn toàn chết tâm với Chu Lệ Băng rồi.

Đã đến lúc Chu Lệ Băng đáng nhận sự trừng phạt cho những hành động và suy nghĩ sai trái của cô đối với Diệp gia.

.....

Nói đến cuối cùng, Diệp Hạo cũng nên thật lòng cảm ơn Chu Lệ Băng một lần . Vì nhờ gặp được Chu Lệ Băng, anh mới quyết định ở lại nước thêm một thời gian để đi tìm chút hình bóng của mẹ , và nhờ cái quyết định đó mà anh nấn ná được đến lúc ông Nhạc đi tìm chồng cho cháu.

Nhạc Ân với anh, dù là do hai bên ghép lại mới thành, dù là anh đã từng ‘lỡ quên ‘ cô một thời gian dài ... đôi lúc Diệp Hạo cũng ân hận vì những chuyện đó Nhưng niềm hạnh phúc ở hiện tại cộng thêm cô cũng đã hoàn toàn thuộc về anh, đủ để anh quên đi những đoạn quá khứ đó, Chu Lệ Băng vô tình khiến anh có thể dừng bước, nhưng Nhạc Ân khiến anh phải cố ý dừng chân mình lại để ở bên cô...

....

Nhạc Ân đã ngủ say lắm rồi, Diệp Hạo bên cạnh hết vuốt má sờ mũi, lại vuốt tóc rồi hôn hít khắp khuôn mặt mà cô vẫn không hề hay biết gì. Đêm nay, Diệp Hạo thật sự bị cô làm cho tỉnh ngủ, tâm tình hạnh phúc mãi không tan làm anh chỉ biết chống tay lên đầu mà ngắm nhìn vợ ...

“ Ân Ân, anh vẫn chưa thấy mệt mà ...” Diệp Hạo lại thì thầm , chỉ là nói xong thì cẩn thận xem xét Nhạc Ân đã hoàn toàn âm áp trong chăn chưa , xem xét xong rồi thì cũng yên tâm mà nhắm mắt lại.

Ngủ thôi , anh chưa thấy mệt ... nhưng mà những lần trước đó nữa anh cũng chẳng bao giờ thấy mệt ... không thấy mệt cũng chẳng làm thêm được gì đâu . Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng thở dài rõ rệt Diệp Hạo muốn ngủ cũng ngủ không yên lại lắm bầm

“ Vợ ơi... biết mấy cho đủ nhỉ”

38. Chương 38

Kim đồng hồ tích tắc đang nhảy từng phút , một vài phút nữa là 8 giờ sáng. Chu Thiên Thiên ngủ dậy từ lúc 4 giờ đang hồi hộp chờ đợi. Sáng sớm hôm nay, Triệu Chương Nghĩa và Tào Bính sẽ đi nhận tiền để kí kết hợp đồng với vị thương nhân người Pháp, một lúc nữa thôi, bên cô sẽ có được quyền khai thác dãy núi phía Đông tỉnh Q rồi.

Nhớ đến cuộc nói chuyện ngày hôm qua với mẹ mình, Chu Thiên Thiên lại bưng bưng cơn tức giận trở lại. Hôm qua, mẹ gọi cô về nhà , lâu nay cô vẫn thường về đây thôi nhưng rất ít khi qua phòng mẹ nói chuyện, vì mẹ cô có bệnh trong người cần nghỉ ngơi, vậy nên giờ mẹ gọi cô về, cô đã rất háo hức. Nào ngờ, mẹ lại tạt cho cô một gáo nước lạnh, bà nói, cô hãy tha cho Chu Lệ Băng.

Chu Thiên Thiên nghiêng răng oán thăm, mẹ cô sao cứ mãi yêu thương đứa con hoang đó thế nhỉ, bà quên hai mẹ con nó chỉ là phận tội tở muốn trèo cao thôi ư, bà quên, mẹ của nó đã leo lên giường chồng bà để lấy được cái địa vị vợ hai ư ... Từ nhỏ đến lớn, mẹ cô luôn âm thầm quan tâm đến Chu Lệ Băng, cô biết điều đó , rất nhiều chuyện bà làm cho Chu Lệ Băng. Nói đâu xa, lần đính hôn với Diệp Bảo, cho dù đó là mưu kế của cô và cha, nhưng bà vừa nghe cha nhắc đến chuyện đó, đã ngay lập tức dùng đến mối giao hảo của hai gia đình quân nhân là cha bà và cha bà Diệp, tìm đến bà Diệp mong muốn có một cuộc xem mắt. Nếu là cô, bà có niềm nở được như vậy hay không?? Chính vì thế, dù là để phục vụ ục đích của mình, cô vẫn cảm thấy uất ức với mẹ.

Đã vậy, mẹ cô càng tốt với Chu Lệ Băng bao nhiêu, cô sẽ càng tàn phá cô ta bấy nhiêu, cô muốn hai mẹ con vô liêm sỉ đó phải cuốn xéo ra khỏi nhà mình.

Nhếch miệng cười đắc ý, Chu Thiên Thiên đứng dậy khỏi giường đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ngày cô thành công đã không còn xa nữa rồi, ngày cô trở thành phu nhân của bá chủ thành phố A sắp đến, ngày cô chỉ một lời đã hô mưa gọi gió đến lúc đó, cô muốn làm gì, sẽ không ai cản nổi nữa.

Ngày đó, Tào Bính tìm đến chồng cô, Triệu Chương Nghĩa đề nghị hợp tác. Bên anh ta sẽ cung cấp vốn cho bên chồng cô, cùng tạo ra một công ty bí ẩn, mục đích chính là đánh bại Diệp gia. Lúc đầu, cô và chồng chẳng ai tin vào cơ may tuyệt vời đó, vì theo lời Tào Bính nói, nếu thành công, bọn họ sẽ tiếp tục trợ giúp cho chồng cô phát triển theo hướng đã làm đó, đồng thời, chia sẻ lợi nhuận của những dự án cướp được từ Diệp gia, sau đó, chồng cô cho người điều tra, mới biết sau lưng Tào Bính còn một kẻ đứng sau nữa, ông ta là thương gia ở bên Pháp, có dòng dõi quý tộc , tên là Amauri. Nhưng năm gần đây, Diệp gia ở bên Pháp lớn mạnh lên rất nhiều, ảnh hưởng đến ‘ công việc ‘ của Amauri, cho nên ông ta mới sai Tào Bính trở về nước phá hoại gốc rễ Diệp gia, lấy lại thị trường cho ông ta ở bên Pháp. Amauri không có hứng thú kinh doanh ở những nước này, ông ta đã cam đoan, ông ta giúp chồng cô phát triển , nhưng mà, sau này chồng cô phải hợp tác tiếp với ông ta.

Hợp tác tiếp ... có nghĩa là ông ta sẽ tiếp tục đầu tư cho hai vợ chồng cô ... chuyện tốt đó, ông ta không yêu cầu, chồng cô cũng chủ động yêu cầu....

Diệp gia, Diệp gia Đối thủ quá mạnh mẽ, đến tận cùng vẫn còn ngóc đầu lên được, lại còn đột phá đến mức vượt lên hơn cả lúc trước khi xảy ra khủng hoảng Những ngày này, giá cổ phiếu của Diệp gia đã vọt lên đến mức kỷ lục từ trước đến nay rồi ...

Chu Thiên Thiên nắm chặt lòng bàn tay mình cắn phẫn , nhất định phải mua được quyền khai thác khoáng sản đó, nhất định phải như vậy mới kìm hãm được giá cổ phiếu của Diệp gia, đồng thời tạo cơ hội bứt phá lên trên bọn họ

Cô, không thể để công sức bấy lâu nay tạo được chỉ là bong bóng xà phòng, lơ lững đợi lúc vỡ tan . Cô phải làm gì đó.

Mấy hôm nay, cô liên tục điện thoại cho chồng thúc giục Tào Bính chuyển tiền. Cuối cùng, Amauri cũng quyết định sẽ cho chuyển qua đường hàng không vào sáng sớm hôm nay .

“ Nếu cái tên Tào Bính kia không quá đa nghi, cứ lo cái này lo cái nọ thì chuyển tiền bạc đã xong từ bao giờ rồi , thật là ...”

Chu Thiên Thiên thở dài không hài lòng, sự đa nghi của Tào Bính cô có dịp chứng kiến rồi , cô không thích sự chậm rãi của hắn tí nào Sau này, khi đã thành công, cô có nên bảo chồng cô suy nghĩ lại về chuyện hợp tác với Tào Bính không nhỉ ??? Một khi đã thành công, hai vợ chồng cô sẽ không thiếu người đâu tư mà

Chu Thiên Thiên đắm chìm trong tư tưởng ‘ ăn cháo đã bát ‘ . Cô ta quên rằng, cô ta còn chưa thành công , mà cô ta cũng không ngờ

Cô ta không bao giờ thành công.

Trưa ngày hôm đó, Chu Thiên Thiên lòng nóng như lửa đốt vì mãi chẳng liên lạc được cho Triệu Chương Nghĩa hay Tào Bính, cũng chẳng có ai báo chút tin nào cho cô hay. Cho đến khi ... cảnh sát thành phố A ập đến Triệu gia ...

Theo lời bọn họ nói, cảnh sát quốc tế đã bắt được một vụ chuyển tiền mặt phi pháp rất lớn, đây là hành vi rửa tiền mang tính chất phạm tội nghiêm trọng ...

Người bị bắt ngay tại sân bay , trong đó có chồng cô và Tào Bính.

Cả thế giới như sụp đổ dưới chân Chu Thiên Thiên.

.....
“ Diệp Bảo khi nào về đến “

Trong phòng bệnh của Diệp Thiên Minh có một loại không khí an nhàn bao trùm. Diệp lão hỏi xong câu đó thì nâng ly trà lên uống một ngụm. Ngồi đối diện ông, Diệp Thiên Minh đang đọc báo liên ngắc đầu trả lời, trong đôi mắt toàn là tự hào

“ Ngày mai về đến đây thưa cha “

“ Mai à ...” Diệp lão lẩm bẩm, lại gạt gù đầu rồi nói tiếp “ Mai cũng là ngày con làm thủ tục xuất viện đúng không nhỉ ? “

Bà Diệp đang ngồi gọt vỏ táo nghe Diệp lão hỏi vậy, thì tươi cười trả lời thay chồng mình

“ Vâng thưa cha, bác sĩ Thích nói quá trình theo dõi hoàn toàn tốt , sức khỏe của chồng con đã khôi phục khá nhiều, mai là có thể về nhà rồi ạ “ , giọng bà Diệp chất chứa vui mừng, chồng bà được xuất viện, Diệp Bảo cũng về nhà, mà Diệp Tề thêm 2,3 ngày nữa cũng về nước . Cả nhà bà sắp được sum họp, đến lúc đó, bà nhất định tổ chức một buổi tiệc gia đình thật lớn mới được. Đương nhiên, phải có Nhạc Ân nữa, còn Diệp Hạo , muốn đến hay không thì bà ... bà ... không quản nữa.

Diệp lão hiểu được niềm vui của con trai và con dâu mình, chính ông cũng đang rất vui và tự hào mà. Ba đứa cháu của ông, ai cũng tài giỏi , đặc biệt là rất yêu thương đoàn kết lẫn nhau.Chuyện về mỏ quặng ở tỉnh Q, cả nhà ông ai cũng biết đó chính là tài sản mà cha Nhạc Ân để lại, Diệp Hạo trao lại cho Diệp Tề

và Diệp Bảo. Có thể nói, thành công lần này hoàn toàn dựa vào mỏ quặng trù phú đó, không có nó, Diệp Tề, Diệp Bảo cũng phải khốn đốn vất vả một phen rồi.

“ Aiz, điều may mắn nhất vẫn là con tai qua nạn khỏi , trong chuyện này, chúng ta đúng là quá sơ suất với tên Tào Bỉnh kia rồi, hai đứa Diệp Tề, Diệp Bảo chắc vẫn còn đang ân hận lắm đấy “ Diệp lão lắc đầu thở dài rồi cảm thán . Diệp Thiên Minh nghe cha mình nói vậy thì buông tờ báo, cười nhạt

“ Chúng nó không có lỗi, lỗi là tại người lớn bọn con. Hai đứa nó và cả Diệp Hạo đều không liên quan gì, làm được như thế này quả là đáng khen lắm rồi “

Diệp Thiên Minh biết tai nạn của mình là do Tào Bỉnh chủ mưu gây ra, nhưng Tào Bỉnh giờ cũng đã bị bắt rồi, mọi chuyện ông nên cho nó một kết thúc thôi.

Chuyện của ông, chuyện của vợ ông và chuyện của con ông, tất cả, sẽ chấm dứt từ bây giờ.

Diệp lão gật đầu với Diệp Thiên Minh, lại nhìn thần sắc con mình đang lâm vào trầm tư, ông hiểu Diệp Thiên Minh đang nghĩ điều gì.

Trên thế giới này, mỗi một sự việc xảy ra đều có lí do riêng của nó, nhưng đa số, lí do chỉ chung quy vào một chữ ‘ yêu ‘. Mà chuyện của mấy đứa con cháu nhà ông, cũng chẳng ngoài cái lí do đó. Sự việc Tào Bỉnh lần này, liên quan đến một chuyện trong quá khứ của Diệp Thiên Minh, Tào Bỉnh làm ra mọi chuyện với Diệp gia chính là trả thù Diệp Thiên Minh thay cho cha mình.

Mà đã nhắc đến quá khứ đó, không thể không nhắc đến hai cái tên ám ảnh hai vợ chồng Diệp Thiên Minh suốt 28 năm trời , hai chị em Thư Nghi, Tư Nghi. Một là dì, một là mẹ của Diệp Hạo. Một là người đã hi sinh tính mạng mình cứu Diệp Thiên Minh, và một là người mà Diệp Thiên Minh yêu sâu đậm.

Quá khứ đã qua, lần này nhớ lại không phải để nhớ kĩ, mà nhớ lại chính là vì đã có thể buông bỏ được nó.

28 năm trước, Diệp Thiên Minh quen Thư Nghi trong một buổi tiệc ở nước Mỹ xa xôi, lúc đó, Thư Nghi là một nữ doanh nhân tài năng có tiếng tăm, mà Diệp Thiên Minh cũng tài giỏi được nhiều người biết. Hai người vô tình gặp nhau, làm quen với nhau, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ xã giao bình thường, lúc đó, Diệp Thiên Minh đã cưới bà Diệp và mới có Diệp Tề.

Sau đó, Diệp Thiên Minh về nước lại, thì bất ngờ 2 tháng sau, Thư Nghi cũng xuất hiện ở thành phố A. Bà hợp tác làm ăn với đối thủ của Diệp Thiên Minh, tên Tào Tĩnh, cũng chính là cha của Tào Bỉnh. Tào Tĩnh ở thành phố A làm đối thủ của Diệp Thiên Minh cũng đã được vài năm , nhưng Diệp Thiên Minh luôn chèn ép hơn hẳn . Sau khi Thư Nghi về nước làm ăn, trở thành đối thủ của Diệp Thiên Minh, sóng gió thương trường thành phố A càng thêm mạnh mẽ, hai đối thủ ngang tài ngang sức tranh chấp nhau quyết liệt, đến cả những hợp đồng nhỏ nhất... Lúc đó, nhắc đến Diệp Thiên Minh và Thư Nghi, không một ai là không biết cặp đôi đó, thậm chí, có người còn cho rằng, Thư Nghi hợp với Diệp Thiên Minh hơn cả vợ ông là bà Diệp, trong khi bà Diệp cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ và cá tính ... Nhưng lúc đó, bà Diệp hoàn toàn im lặng và tin tưởng chồng mình, mà chính Diệp Thiên Minh, cũng chưa một lần có ý niệm gì khác đối với Thư Nghi, ông đối với Thư Nghi, đơn giản là đối thủ cũng là bạn bè của nhau

Cho đến khi, ngày định mệnh đó xảy ra ... Lúc đó, hai bên đang tranh chấp nhau một dự án có quy mô lớn và mang tính chất hệ trọng của cả nước, có thể nói, lợi nhuận mà dự án này mang lại không thể nào đo lường được, cả hai bên, đấu đá nhau quyết liệt. Mà bên Tào Tĩnh và Thư Nghi, đang có dấu hiệu thua. Đơn giản, những dự án về quy hoạch thành phố như thế này, không một ai giỏi hơn Diệp Thiên Minh cả. Trước ngày hội đồng thành phố công bố hồ sơ trúng thầu một ngày, bà Diệp nhận được điện thoại của Thư Nghi, nội dung ngắn gọn : bảo Diệp Thiên Minh cẩn thận, có người muốn sát hại ông.

Bà Diệp đối với lời của người được mọi người sánh đôi với chồng mình này bán tín bán nghi, nhưng vẫn đi tìm Diệp lão nói ra. Diệp lão lúc đó vẫn còn là tinh anh trong chốn thương trường, ông ngay lập tức cho Diệp Thiên Minh đình chỉ mọi hoạt động, lui về phía sau ông. Mà Diệp Thiên Minh, hoàn toàn nghe lời Diệp lão, chỉ là ông không tin được mọi chuyện đơn giản như thế, dù sao, ngày mai đã công bố kết quả, qua ngày hôm nay có lẽ là không còn nguy hiểm nữa.

Đúng là Diệp Thiên Minh qua ngày hôm đó không có nguy hiểm gì, ngày hôm sau, dưới sự bảo vệ cẩn mật, ông đến trụ sở hội đồng của thành phố để nghe thông báo kết quả ... Đối thủ của ông đã không đến ... Thay

vào đó là tin tức về vụ tai nạn giao thông vừa xảy ra sáng sớm nay, Tào Tính và Thư Nghi đã chết . Nhận kết quả thắng lợi hoàn toàn, Diệp Thiên Minh không thể vui mừng nổi, vì sau đó ông biết, lời của Thư Nghi cảnh báo ông là sự thật, nhưng mà, vì sao bà làm vậy, và vụ tai nạn đó là gì ???

Quá thất vọng và ray rứt trong lòng, Diệp Thiên Minh đã cho người điều tra sự việc. Một sự thật không thể ngờ được bị phơi bày ra, khiến cho ba người nhà Diệp gia lúc đó bất ngờ .Họ tìm được một quyển sổ ghi chép của Thư Nghi, quyển sổ bình thường như bao quyển sổ khác, chỉ là, trong đó có 2 trang tự sự của bà, một là lúc bà gặp Diệp Thiên Minh lần đầu ở bên Mỹ, và một là khi bà ở đây trong vai trò đối thủ của Diệp Thiên Minh được 5 tháng, cả hai đều một nội dung : Thư Nghi rất yêu Diệp Thiên Minh.

Chuyện của Tư Nghi

Thư Nghi vừa mất, Tư Nghi đã bay đến thành phố A làm đám tang cho chị mình. Theo kết quả của cảnh sát, chị bà là mất do tai nạn, do Tào Tính lái xe và bị lạc tay lái đâm vào hàng lang chắn trên đường đến nơi thông báo kết quả , nhưng trong dự luận thành phố A lúc đó, có một tin đồn rằng vụ tai nạn do Diệp Thiên Minh dàn dựng, người gây ra lời đồn đó là vợ của Tào Tính. Tư Nghi vì tìm sự thật mà tiếp cận Diệp Thiên Minh, còn Diệp Thiên Minh, qua điều tra cũng biết Thư Nghi có một cô em gái, rất yêu thương người đó. Vậy là, dù đã biết Tư Nghi cố ý tiếp cận mình, nhưng ông vẫn một lòng chăm sóc bà, một phần là vì cảm ơn Thư Nghi, một phần là vì ... ông ấn tượng với vẻ ngoài yếu đuối mà bên trong kiên cường của Tư Nghi. Diệp Thiên Minh không ngờ, ông đã yêu Tư Nghi, mà càng không ngờ, Tư Nghi cũng yêu ông.

Không thể trách Diệp Thiên Minh thay lòng đổi dạ, ông cười bà Diệp vốn vì tư tưởng của ông là cần một người vợ có thể đảm trách chuyện nhà của Diệp gia cho ông, nên khi cha của bà Diệp, một thiếu tướng gợi ý về một cuộc hôn nhân của con gái mình với ông, Diệp Thiên Minh liền chấp nhận, hai gia đình môn đăng hộ đối, ông cần vợ đảm, bà Diệp cần chồng tài giỏi, hai người vậy là cưới nhau. Tóm lại, người con gái mà Diệp Thiên Minh yêu, chỉ có Tư Nghi.

Một năm sau tình yêu đó, bà Diệp biết được chuyện , ngay lập tức bảo vệ gia đình của mình. Bà biết Tư Nghi đã biết tai nạn của Thư Nghi không liên quan đến chồng bà mà vẫn tình nguyện ở bên ông nên đem mọi chuyện kể ra, chuyện Thư Nghi yêu sâu sắc Diệp Thiên Minh, và chuyện chính Thư Nghi cứu Diệp Thiên Minh. Bà Diệp làm đúng, Tư Nghi sau khi nghe xong sự việc đã rời bỏ Diệp Thiên Minh, nhưng bà không muốn rời thành phố A, bà đã nhờ Mark mua một căn nhà ở ven ngoại thành sống ẩn ở đó, vì lúc đó, bà đã mang thai Diệp Hạo.

Tư Nghi sống ở ngôi nhà đó được nửa tháng thì Diệp Thiên Minh tìm được bà, dù vậy ông vẫn không thể lay chuyển được bà sống tiếp với ông. Lí do bà đưa ra , một là không muốn phá hoại gia đình Diệp Thiên Minh, hai là, cũng là điều quan trọng nhất khiến Diệp Thiên Minh á khẩu, bà thấy có lỗi với chị gái của mình, có lỗi với những gì chị đã làm cho ông. Ngày hôm đó, bà đuổi Diệp Thiên Minh đi, thậm chí, cấm ông không được tìm đến bà, sau này, cũng chính bà không cho Diệp Thiên Minh nhận con. Diệp Thiên Minh quá yêu Tư Nghi, cách thể hiện tình yêu của ông chính là nghe theo bà hoàn toàn. Suốt 8 năm của Diệp Hạo bên cạnh mẹ, Diệp Thiên Minh chỉ có thể đứng từ xa nhìn con.

Chuyện của Diệp Hạo

Tư Nghi có bệnh trong người, là bệnh tim bẩm sinh, bà muốn sống lâu chỉ có thể thay tim, mà sự sống của bà cũng chỉ tính trong 30 năm. Thư Nghi, Mark rồi cả Diệp Thiên Minh sau này khi biết chuyện đều chạy khắp nơi tìm cho bà một quả tim thích hợp, nhưng do thể chất và một số yếu tố khác biệt, hầu như không thể tìm được tim cho bà. Có lẽ cũng vì lí do này mà Tư Nghi kiên quyết không về ANH làm phiền Mark, cũng như không cho Diệp Thiên Minh một cơ hội, đối với Diệp Hạo, việc có con với bà là chuyện bất ngờ, bà không thể tránh khỏi ngày làm con đau khổ. Bà cũng không muốn có ngày đó, nhưng Diệp Hạo là kết tinh tình yêu của bà và người bà yêu, nên bà quyết định sinh con, và quyết định đó đúng đắn, 8 năm sống với Diệp Hạo là 8 năm hạnh phúc nhất cuộc đời của bà. Không có áp lực cho chị và Mark đi tìm tim, không có khúc mắc về cái chết của chị với Diệp Thiên Minh, ở với Diệp Hạo, chỉ có tình yêu của hai mẹ con. Chỉ là bà không ngờ, cái chết của bà không chỉ làm Diệp Hạo buồn mà còn là ám ảnh đáng sợ nhất của anh.

Những ngày tháng đó, biết mình không còn sống được bao lâu, Tư Nghi nhiều lúc không nén được nỗi buồn mà bật khóc. Dù bà cố tránh mặt Diệp Hạo bao nhiêu cũng không thể tránh được mãi. Hình ảnh bà vừa khóc vừa về về Thư Nghi khiến cho Diệp Hạo sinh nghi ngờ, nhưng một đứa trẻ 8 tuổi lúc đó chỉ hiểu được,

có thể mẹ khóc là do nhớ về chị. Nhưng rồi một ngày, Diệp Hạo lại nhìn thấy mẹ mình khóc, lúc đó bà lẩm bẩm tên của Diệp Thiên Minh, rồi lại nói về anh, anh nhận ra, thì ra, cha anh tên là Diệp Thiên Minh. Diệp Hạo quyết định đi tìm Diệp Thiên Minh, tìm cha về ẹ ... Lúc anh chạy ra khỏi nhà, Tư Nghi đuổi theo , bà không để ý đến chiếc xe đang lao tới ... mà Diệp Hạo đang đứng ở đằng xa vừa hay quay lưng lại nhìn bà ...

Sau cái chết của Tư Nghi, đột nhiên Diệp lão xuất hiện làm đám tang cho bà, đồng thời nhận cháu nội là Diệp Hạo, sau đó đưa Diệp Hạo về Diệp gia , từ đầu đến cuối, Diệp Hạo chưa một lần thấy Diệp Thiên Minh. Ở Diệp gia hai tuần xa lạ, Diệp Hạo mới nhìn thấy Diệp Thiên Minh ...

Mãi sau này, lúc Diệp Hạo sang Anh ở, Mark mới kể chuyện ngày xưa cho anh nghe. Mà lúc Diệp Hạo được nhận về Diệp gia, Mark cũng đã giành quyền nuôi anh , chính Diệp Hạo muốn ở Diệp gia ít năm báo đáp Diệp lão. Chuyện xưa được kể toàn là những chuyện mà chưa một ai ở Diệp gia kể cho Diệp Hạo, bao gồm cả chuyện, thật ra, chính Diệp Thiên Minh đã nói với Diệp lão về Diệp Hạo , nhờ ông đi đón anh, mà trong hai tuần anh không gặp cha, Diệp Thiên Minh một mình đau khổ sống ở ngôi nhà ngày xưa ông với Tư Nghi từng sống, lúc bình tâm, ông mới dám quay trở lại nhìn đứa con trai bị cấm nhận mặt 8 năm trời . ..

Diệp Thiên Minh không sai, mà Diệp Hạo cũng vậy, chỉ là cha con không chịu đối mặt với nhau để hiểu nhau mà thôi.

Đối với bà Diệp

Tuy nói bà Diệp với Diệp Thiên Minh đúng nghĩa là một cuộc hôn nhân không tình yêu, ngay chính cả bà Diệp lúc bắt đầu cũng chỉ đối với ông là ngưỡng mộ một người đàn ông tài giỏi mà thôi. Với lại, bà Diệp từ nhỏ đã lạnh lùng và vô cùng nghiêm túc chẳng khác Diệp Thiên Minh nên khi cưới về, hai người vẫn cứ như hai người bình thường sống dưới một mái nhà , dù bà Diệp vẫn làm hết phận sự dâu con trong nhà và sinh con, rồi Diệp Thiên Minh vẫn thể hiện mình là một người chồng đúng mực, không có bất cứ biểu hiện kì lạ nào. Mãi cho đến khi , Tư Nghi rồi Tư Nghi xuất hiện ... bà mới biết thật ra từ lúc nào, bà nhận ra bà đã yêu người đàn ông tên Diệp Thiên Minh tài giỏi mà mình ngưỡng mộ kia rồi.

Tư Nghi vì tình yêu cứu chồng bà một mạng... Bà biết và cũng biết chồng bà rất ray rứt về điều đó . bà cảm thấy không yên trong lòng mình

Tư Nghi xuất hiện, sống bên chồng bà ... Mãi một thời gian rất dài sau bà mới biết, cũng biết luôn hai người rất yêu nhau, bà quyết định tìm Tư Nghi nói ra tất cả, bảo vệ gia đình mình , đến lúc đó, bà mới chính thức công nhận tình yêu đã nảy sinh trong lòng mình ...

Bà Diệp giống Diệp Thiên Minh cả tính cách, đương nhiên cũng giống cả cách yêu thương, âm thầm, lặng lẽ, nhưng vô cùng mãnh liệt , vô cùng sâu đậm ... Bà có thể tha thứ cho ông chuyện của Tư Nghi , sau khi Tư Nghi rời đi, bà còn mang thai Diệp Bảo cơ mà ...

Nhưng đến khi Diệp lão đưa Diệp Hạo về ... bà thật sự không thể chịu đựng nổi ...

Hai chị em, dù ai cũng đã mất, nhưng đều để lại cho những người đang sống nỗi đau buồn vô hình ...

Mà bà Diệp chính là người chịu nhiều ưu phiền nhất , chịu nhiều áp lực nhất.

Đối với Diệp Hạo, không phải là bà không chấp nhận anh nổi, mà chính là vì từ hai chị em Tư Nghi, trong lòng bà xuất hiện một chấp niệm cố hữu , qua quá nhiều biến cố, bà cũng là con người, cũng biết sợ sự thay lòng của chồng, cũng biết sợ chồng bỏ rơi con và mình, nên từ đó mới có những hành động chống đối Diệp Hạo. Cho dù Diệp Thiên Minh từng nói với Diệp lão, dù có thế nào, dù Tư Nghi có còn sống, ông cũng không bao giờ rời bỏ bà, nhưng những chấp niệm đó, bà quả thật không tự mình đánh tan nổi , đành chờ một thời cơ nào đó để nó tự tiêu tan mà thôi ...

Mà Diệp Thiên Minh, trước cả khi Tư Nghi mất đi, trong lòng ông, vị trí của người vợ đảm đang kia không hề nhỏ, dù ông không yêu bà, nhưng với tính cách dám làm dám chịu của ông, ông chấp nhận bất đắc dĩ ở bên Tư Nghi, chứ nhất quyết không buông bỏ vợ. Rồi đến khi Tư Nghi mất đã lâu, bà Diệp cứ cố chấp khó chịu trong lòng, ông vẫn cứ nhẫn nhịn chịu đựng, vì ông biết mình là người sai ... quả thật, đến tận bây giờ, ông đối với bà Diệp không thể nói là tình yêu, cũng không còn là trách nhiệm, mà ông và bà, chính là hai kẻ cần có lẫn nhau, là hai thứ tình cảm vợ chồng bền chắc , bà vẫn yêu ông vậy, nhưng ông đã thương bà ...

Trở lại chuyện Tào Bính

Năm đó, sau khi gây ra lời đồn thổi ‘ Diệp Thiên Minh gây ra tai nạn của Tào Bỉnh và Thư Nghi’ , mẹ của Tào Bỉnh đưa hần ta ra nước ngoài sinh sống. Diệp lão đã cho người theo hai mẹ con hần suốt một thời gian dài. Mãi cho đến khi đón Diệp Hạo về nhà, ông mới cảm cảnh mẹ góa con cô của mẹ Tào Bỉnh nên buông tha cho hai người bọn họ. Không ngờ, mấy năm gần đây, lúc Diệp Tề phát triển sự nghiệp ở bên Pháp, nhiều lần bị phá hoại rất kì quái, điều tra mãi mới ra được một người có khuôn mặt rất giống Tào Bỉnh năm xưa. Diệp lão và Diệp Thiên Minh biết, chuyện gì đến chắc sẽ đến rồi. Quả nhiên, Tào Bỉnh bày trận để phá hoại Diệp gia trả thù cho cha mình.

Hần hợp tác với Amauri, một quý tộc người Pháp, bề ngoài là kinh doanh bình thường, nhưng thật chất, những nơi đó chỉ là nơi để bọn chúng rửa tiền phi pháp, Amauri là một tên trùm ma túy và vũ khí nhỏ ở Pháp.

Rất có thể, Amauri không hề biết về mối thù của Tào Bỉnh với Diệp gia, vừa hay mấy công ty của hần ở bên Pháp bị Diệp gia cạnh tranh làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc rửa tiền của hần nên Tào Bỉnh tận dụng cơ hội đã chờ đợi bấy lâu nay, mượn sức Amauri , xây dựng kế hoạch vừa giúp Amauri không bị trở ngại công việc, vừa giúp hần trả thù.

Tào Bỉnh vốn chỉ tìm đến Triệu Chương Nghĩa, Chu Hiếu là do Triệu Chương Nghĩa giới thiệu. Chu Lệ Băng chỉ là phương án hần không mấy tin tưởng, nào ngờ, nhờ Chu Lệ Băng, hần biết Diệp gia đã biết đến sự tồn tại của hần. Hần thay đổi phương thức chiến đấu, cùng Diệp gia giăng bẫy đấu trí. Hần không biết, điều Diệp gia muốn thực sự chính là làm cho hần lộ diện ở thành phố A , mà Diệp gia không ngờ, hần đã lộ diện, chỉ là dám giết Diệp Thiên Minh.

Ván cờ cuối cùng, Diệp gia đã đi một nước liều lĩnh. Thật sự, chuyện Amauri hãm hại Diệp Tề ở bên Pháp, Diệp Tề đã lường được kẻ phản bội mình, nhưng anh dám để cho toàn bộ hoạt động kinh doanh của công ty bị cấm, dẫn đến giá cổ phiếu ở cả bên Pháp lẫn trong nước tụt thê thảm, gây ra tổn thất lớn vô cùng lớn , chính là để dụ Tào Bỉnh ở thành phố A mắc bẫy . Tào Bỉnh, chính là một kẻ đa nghi như Chu Thiên Thiên có nói, dụ dỗ hần quả thật rất tốn công sức, không kể đến tai nạn ngẫu nhiên của Diệp Thiên Minh mà Tào Bỉnh gây ra cũng là nguyên nhân khiến hần mắc bẫy.

Vụ ở vùng núi của tỉnh Q là một vở kịch hoàn hảo, vị thương gia người Pháp bí ẩn cũng là một diễn viên. Tào Bỉnh thật không ngờ rằng, Diệp gia vốn là chủ nhân của mấy cái dãy núi đó. Hai dãy núi ở phía Bắc mà Diệp gia đang khai thác đúng là có quặng thật, nhưng dãy núi ở phía Đông đang dụ hần mua, chỉ có một mỏ quặng nhỏ , nơi đó có một mạch nước nóng có chứa khoáng chất, Diệp gia mua vốn để xây nơi nghỉ dưỡng. Cái Diệp gia cần nhất trong vụ mua bán lần đó, chỉ duy nhất một điều , dụ bọn hần sử dụng tiền phi pháp. Quả nhiên, vở kịch khiến cho Amauri và Tào Bỉnh đã xuất một lượng lớn tiền mặt qua đường hàng không ... Diệp gia chỉ đợi có như vậy ...

Tào Bỉnh rất khôn ngoan, Amauri lại rất mạnh, nếu chỉ đơn giản là xóa bỏ Triệu Chương Nghĩa, thì bọn hần mất người này có thể tìm người khác. Bởi vậy, Diệp gia phải liều mình một lần để xóa bỏ gốc rễ kẻ địch, cũng như kẻ thù. Công việc bên Pháp có thể khôi phục lại sau này cũng được

Cho nên mới nói, Diệp Thiên Minh không sao quả là rất may mắn, nếu Diệp gia chiến thắng mà Diệp Thiên Minh xảy ra chuyện gì, thì chiến thắng đó đã vô nghĩa, mà có khi, rất có thể vì chuyện Diệp Thiên Minh, Diệp gia có thể còn thua trận nữa.

Tóm lại, mọi chuyện đã có hồi kết.

.....

“ Cha, cha đang suy nghĩ chuyện gì sao ?” Diệp Thiên Minh thấy Diệp lão này giờ im lặng mãi, lên tiếng hỏi.

“ À ... ta nghĩ đến Chu gia và Triệu gia thôi mà, sau chuyện này, bọn họ sẽ không còn gì, aiz .. “ Diệp lão vốn chỉ là chọn một chuyện nói đùa để lấp liếm những suy nghĩ thật của mình, nhưng không ngờ nói ra lại khiến ông phải cảm thán

“ Đó là kết quả mà bọn họ tự gây ra thôi mà cha, làm được chịu được “ Bà Diệp nhàn nhạt lắc đầu nói, đó là bà còn chưa tính sổ với Chu gia đấy, còn dám gài người vào Diệp gia của bà, may mà những người đó

có giá trị lợi dụng, riêng Chu Lệ Bằng, bà đã hạ lệnh đuổi ra khỏi nhà từ lúc bắt được Tào Bính và Triệu Chương Nghĩa, cô ta ở Diệp gia như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Diệp Thiên Minh đồng ý với ý kiến của vợ. Thương trường không ngại mưu mô thủ đoạn, ai cũng có những việc ‘ngầm’, chỉ là ai đủ mạnh để bảo vệ bản thân ngoài vòng phạm tội mới an toàn. Với Amauri, Diệp gia cũng đã phải hi sinh nhiều thứ mới hé lộ được chân tướng của ông ta.

“Ừ”, mà chúng ta đừng nhắc đến những chuyện này nữa, từ nay, dù là Tào Bính, hay Chu gia, Triệu gia, cũng đã có cảnh sát lo rồi “Diệp lão nhìn con trai con dâu chốt một câu để dời câu chuyện, Diệp gia của ông bây giờ, nên sống vui vẻ hơn là bị mấy chuyện buồn kia ảnh hưởng đến.

#####

Ngày hôm sau.

Hôm nay, Diệp Thiên Minh chính thức được xuất viện, buổi sáng, Diệp Hạo đã đi theo bác sĩ Thích làm thủ tục và nghe một số lời căn dặn của ông. Vừa hay, bà Diệp nhận được điện thoại của Diệp Bảo báo là đang ở sân bay thành phố A rồi, chỉ chút nữa thôi là xuất phát đến bệnh viện. Vậy là cả nhà quyết định sẽ đợi Diệp Bảo đến bệnh viện rồi cùng về nhà.

Diệp gia sắp sum vầy, Tào Bính và Triệu Chương Nghĩa cũng ‘sắp gặp lại’ những kẻ đồng lõa.

.....

“Cậu Diệp Hạo, có người muốn gặp cậu, ông ấy bảo tôi đưa cho cậu cái này “

Diệp Hạo vừa bước ra khỏi phòng khám của bác sĩ Thích đã gặp người vệ sĩ này, nhìn trên tay anh ta có một tấm danh thiếp, anh tò mò cầm lấy. Vừa nhìn thấy cái tên trên danh thiếp, đôi mắt Diệp Hạo đã sáng bừng lên, ngay lập tức nôn nóng hỏi

“Ông ấy đang chờ tôi đúng không, mau, mau dẫn tôi đi gặp ông ấy”

Vệ sĩ lập tức vâng một tiếng rồi quay người đi trước, nơi bọn họ đến là cổng ra vào khu vực phòng VIP này, nơi đó, có một người đàn ông nước ngoài mặc áo khoác dài đen đang đứng quay lưng lại. Diệp Hạo vừa thấy bóng lưng đó, đã kêu to một tiếng vui mừng

“Jonh”

Jonh nghe tiếng gọi cũng lập tức quay người, môi chợt nhếch lên thành nụ cười rồi giang lớn hai tay, chào Diệp Hạo đang bước nhanh tới

“Jonh, lâu ngày quá, lần trước sang Anh cháu không gặp chú được “Jonh là cánh tay phải của Mark, một thời là vệ sỹ bên người Mark, giờ thì lo chạy đôn chạy đáo thay Mark xử lý chuyện kinh doanh.

“Hừ “Jonh buông Diệp Hạo ra, hừ một tiếng, lại nhìn anh từ trên xuống dưới rồi nói tiếp “Cháu sang có một ngày thì sao mà gặp chú được cơ chứ, thật là ...”

“Ha ha, cháu có việc gấp phải về mà ...” Diệp Hạo đưa tay sờ mũi làm ra vẻ khó xử, điều này khiến Jonh kinh ngạc, Diệp Hạo mà ông biết không hề có mấy biểu hiện như thế này, Diệp Hạo trước đây rất nghiêm túc và lạnh lùng, quả đúng như Mark đã nói với ông, Diệp Hạo đã thay đổi.

“Chú sang đây có chuyện gì thế ??”

“À ..” Jonh bình tĩnh cảm xúc, nhanh chóng nói “Mark sai ta qua đưa cháu dâu sang Anh gặp ông ấy đây, ông ấy không đợi nổi nữa rồi”

Sao cơ?? Diệp Hạo nheo mắt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Jonh, nếu anh mà là người lạ với Jonh, có lẽ anh đã bị sắc thái trên khuôn mặt đó lừa rồi, may mà anh sống với ông cũng đã có 8 năm ... Diệp Hạo khẽ cười, đôi mắt tràn đầy nhu tình khi nhắc đến Nhạc Ân

“Cháu biết mà, cháu sẽ dẫn vợ cháu qua gặp Mark, chỉ là chờ cháu thêm ít ngày ...” Nâng mắt nhìn Jonh đang mỉm cười, Diệp Hạo thở dài “Nào, có chuyện gì, nói cho cháu biết đi.” Anh biết Jonh sang đây nhất định có chuyện quan trọng, nếu không, một người bạn bực như ông sẽ không thể phân thân mà sang đây làm mấy chuyện nhảm nhí.

Bản thân Jonh vốn là người nghiêm túc với công việc, gặp mặt chào hỏi cũng đã rồi, Jonh cũng không dài dòng nữa , nói với Diệp Hạo tìm một nơi để tiện nói chuyện, vậy là hai chú cháu đến căn tin bệnh viện

“ Andy, Mark bảo ta mang cái này sang cho cháu đây “ Jonh vừa nói vừa lôi trong túi xách ra một tập hồ sơ dày cộm để lên bàn rồi đẩy qua cho Diệp Hạo

Diệp Hạo đón lấy, mở ra xem rồi ngẩng đầu nhìn Jonh kinh ngạc, đây là bằng chứng phạm tội của Amauri ở Anh, hẳn ta có rữa tiền ở Anh.

“ Ngài Mark chỉ nói ngài ấy không thích gã người Pháp khó tính đó nên mới đưa cho cháu cái này “ Jonh nhìn biểu hiện của Diệp Hạo, nhếch miệng nhắc lời của Mark, trong lòng khinh bỉ ông chủ của mình, rõ ràng là lo lắng cho Diệp Hạo nên mới sai ông đi thu thập những thứ này , vậy mà không chịu nhận. Nhưng ông cũng biết, Mark có khúc mắc với Diệp Thiên Minh, đương nhiên Mark không thể nào tự nhận mình làm để giúp Diệp gia.

“ Mark ... “ Diệp Hạo cũng như Jonh, hiểu tính của Mark. Anh khẽ mỉm cười, lòng thầm cảm ơn đến người chú tuyệt vời , ngoài ra, Diệp Hạo cũng biết công lao Jonh chắc chắn không nhỏ “ Cho cháu cảm ơn chú, chú Jonh “

Jonh khẽ mỉm cười, đưa tay với qua vỗ vai Diệp Hạo. Thật ra lúc đầu Jonh cũng nói nửa thật nửa giả chuyện vợ của Diệp Hạo, Mark vốn cũng có nói với ông là đích thân sang đây, một mặt là giao tài liệu, mặt khác là giúp Mark xem vợ của Diệp Hạo ra sao. Jonh cũng chỉ ở bên này khoảng một ngày, rồi sau đó lại về Anh, có lẽ cũng nên thực hiện lời của Mark một chút. Nghĩ vậy bèn lên tiếng

“ Andy, chú có thể gặp” Jonh đang nói thì thấy Diệp nhìn đến túi quần có tiếng rung của điện thoại, ông lịch sự dừng lại , gật đầu ý bảo Diệp Hạo cứ nghe máy đi đã. Diệp Hạo liền lấy điện thoại ra, là Diệp Tề gọi

“ Diệp Hạo, có chuyện xảy ra rồi ..” Giọng Diệp Tề nghiêm túc , không đợi Diệp Hạo nói gì đã tiếp “ Người của tôi vừa điện thoại cho tôi nói Tào Bính lúc xuống sân bay đã trốn thoát được, hiện tại cảnh sát đang truy lùng hắn. Cậu nghe này, tôi đã hạ lệnh cho tất cả người ở bệnh viện chú ý an toàn rồi, nhưng cậu vẫn phải cẩn thận đề phòng , tôi còn một số thủ tục ở Pháp chưa thể về gấp được, nhớ đấy “

...

Diệp Hạo cúp điện thoại rồi quay qua Jonh nói sự việc, Jonh nghe xong chỉ biết lắc đầu , ông không ngờ đã bắt được cái kẻ buôn ma túy nguy hiểm kia còn sơ sẩy để sống mất, ông không nhầm, cảnh sát Pháp có tham gia áp giải vì Tào Bính đã mang quốc tịch Pháp.

“ Jonh, cứ thế đã nhé, giờ cháu phải lên phòng bệnh cha cháu đây ...” Diệp Hạo nói thêm mấy câu rồi tạm biệt Jonh, đây không phải lúc thích hợp để hai chú cháu ngồi lâu hơn, mặc dù Diệp Hạo biết có lẽ Jonh cũng rất bận, chắc sẽ rời đi liền. Bệnh viện tập trung hầu hết người của Diệp gia, chắc cũng có cảnh sát, nhưng lòng anh vẫn không an, ở đây là toàn bộ gia đình của anh mà.

“ Khoan đã Andy, ta muốn ở lại đây ..” Jonh nghe vậy liền đưa tay nắm lấy vai Diệp Hạo giữ lại, ông chưa muốn rời đi, Tào Bính trốn đi, cùng đường, hẳn nhất định cá chết lưới rách, tìm Diệp gia liều mạng, ông là vệ sĩ của Mark, cũng đã từng coi Diệp Hạo như chủ của mình, lần này sang đây vô tình có chuyện này, ông phải bảo vệ anh qua chuyện mới an tâm được.

Jonh nói xong, Diệp Hạo chưa kịp nói gì thì điện thoại anh lại rung lên , lần này là Tư Gia Huy gọi

“ Diệp Hạo, tôi đã nghe chuyện Tào Bính rồi ... “ giọng Từ Gia Huy nghiêm trọng, Diệp Hạo cứ ngỡ là do Từ Gia Huy lo lắng bên anh, định mở lời , lại nghe Từ Gia Huy gấp gấp nói tiếp “ Diệp Hạo, tôi nghi ngờ Diệp Bảo biết Tào Bính đang ở đâu đấy, mới đây thôi cậu ta vẫn còn nói chuyện với Elly thì đột nhiên cúp máy giữa chừng , có thể cậu ta đang đi tìm hắn ta”

.....

Lần nữa cúp máy, mặt Diệp Hạo đanh lại, cau mày suy ngẫm đúng 5 giây, anh quay qua Jonh nói nhanh

“ Jonh, cháu phải đi ra ngoài đây , chú làm ơn nhắc lại với mấy người của cha cháu nói ông ấy biết ...”

“ Khoan đã ... “ Jonh không hiểu tiếng nên không biết Diệp Hạo ra ngoài làm gì, nhưng nhìn mặt anh, ông biết có chuyện nguy hiểm

“ Ta phải đi cùng cháu”

.....

“ Cái đứa Diệp Bảo này, chứng nào tật ấy, cứ luôn làm người ta lo lắng mà ...”

Bà Diệp cả người căng lại vì lo lắng quá mức, bàn tay nín chặt làn váy của mình, tức giận mắng . Trong phòng , Diệp Thiên Minh và Diệp lão dù ngồi im không lên tiếng nhưng lòng cũng bất an như vậy.

Mọi người ai cũng đã biết chuyện Tào Bính trốn thoát, cũng biết chuyện Diệp Bảo đột nhiên biến mất với hai vệ sĩ thân cận, chưa hết, Diệp Hạo cũng không biết rời khỏi bệnh viện lúc nào. Không ai nói ra, mỗi người tự chính mình hiểu, Diệp Bảo chắc chắn đi tìm Tào Bính để trả thù cho cha, mà Diệp Hạo, đi tìm Diệp Bảo để bảo vệ em trai mình. Nãy giờ đã gần cả tiếng đồng hồ mà vẫn không có tin tức từ ai , mọi người đều lo lắng cho cả hai .

“ Ông nội, Diệp Bảo làm sai gì sao ??” Nhạc Ân đang ngồi bên cạnh ôm tay Diệp lão tò mò hỏi nhỏ, nãy giờ cô đang đợi Diệp Hạo a, mọi người đều nói Diệp Hạo đi theo bác sĩ Thích xong rồi phải đi mua thuốc, nhưng không khí trong phòng hơi kì lạ, cô thấy khó hiểu

Diệp lão nhìn qua Nhạc Ân, thấy khuôn mặt cô vẫn bình thường thì thấy an tâm, đưa tay vỗ mu bàn tay cô cháu dâu, ông lên tiếng, giọng hơi lớn

“ Ha ha, Diệp Bảo nó ham chơi không chịu đến đây thăm cha cháu nên mẹ cháu mới mắng vậy đấy, Tiểu Ân ,không có gì cả “

Bà Diệp nghe Diệp lão lớn tiếng, hiểu ý Diệp lão bảo bà đừng nói gì khiến Nhạc Ân nghi ngờ. Nãy giờ, trong phòng ai cũng giấu chuyện với Nhạc Ân, sợ cô lo lắng. BIết mình bị mất khống chế, bà vội bình tĩnh lại, bên cạnh, Diệp Thiên Minh đưa tay vỗ nhẹ sau lưng bà, an ủi.

Nhạc Ân nghe Diệp lão nói vậy, cũng không muốn nói chuyện nữa, tâm trí lại quay trở về chờ đợi Diệp Hạo . Ngồi thêm một lúc sau, Nhạc Ân đột ngột đứng dậy

“ Tiểu Ân, đi đâu thế cháu ??” Diệp lão thấy vậy liền kéo tay Nhạc Ân lại , vô tình nhìn khuôn mặt cô, ông hơi kinh hãi, cả một khuôn mặt đều tái lại

“ Tiểu Ân, sao thế, trong người khó chịu sao, mau nói cho ông nội biết “ Diệp lão hơi sợ, đứng dậy nắm tay sờ trán Nhạc Ân xem xét, mà bên giường, Diệp Thiên Minh và bà Diệp cũng lo lắng đi đến nhìn cô

Nhạc Ân mặt vẫn tái đi như vậy, cả người run run, thở hổn hển, mắt dờ dẩn nhìn xung quanh, nhìn ba khuôn mặt đang lo lắng trước mắt mình, dường như nhận ra điều gì đó, Nhạc Ân lắc lắc đầu, bàn tay siết chặt tay Diệp lão nhưng không biết là đang nói chuyện với ai, giọng cô run rẩy

“ Andy ... đâu rồi ... sợ ...sợ ...”

Diệp lão nhìn đôi mắt dần dần trở nên mất tiêu cự của Nhạc Ân, chợt thấy không ổn, vội ôm choàng cô lại, gấp gáp vỗ về

“ Tiểu Ân, sợ cái gì, Diệp Hạo về liền mà, ngoan, để ông nội gọi điện bảo Diệp Hạo về ...” Ông không nhầm, đôi mắt này của cô cứ như lúc cô bị bệnh , không thể nào, sao tự nhiên lại như thế này cơ chứ . Diệp lão cuống quýt đưa tay vào túi tìm điện thoại, chợt nhận ra nãy giờ đã gọi nhiều lần mà không được, nhìn Nhạc Ân càng lúc càng mờ mịt, càng cuống lên, nhìn qua Diệp Thiên Minh và bà Diệp cũng đang bối rối, giọng gấp gáp

“ Mau mau, hai đứa đi nói người gọi Diệp Hạo về cho Tiểu Ân mau ... Tiểu Ân, Tiểu Ân, đi đâu ...? ...”

Diệp lão đang nói thì thấy Nhạc Ân vùng vẫy rồi bỏ chạy ra phía cửa, mà ngoài cửa đang có vệ sĩ canh gác

“ Giữ nhẹ tay thôi, đừng làm nó bị thương ...” Diệp lão vừa thương vừa buồn chạy đến bên Nhạc Ân đang cố vùng vẫy khỏi tay người vệ sĩ , mà Nhạc Ân bị tóm chặt lại khóc òa lên , mắt nhìn về hành lang dài, bàn tay cố đưa về phía đó, giọng nức nở

“ Ân đi tìm Andy Ân đi tìm Andy ... sợ Andyyyy.....”

Nhạc Ân có cảm giác, Diệp Hạo đã xảy ra chuyện.

39. Chương 39

Nhạc Ân linh cảm đúng ,Diệp Hạo quả thật đã xảy ra chuyện

Sau khi Diệp Hạo và Jonh rời khỏi bệnh viện, anh đã nói cho Jonh biết mục đích của mình. Đúng là anh đang lo lắng cho Diệp Bảo, xét tính cách của em trai anh, rất có thể như lời Từ Gia Huy đã nói.

‘ Diệp Bảo biết Tào Bính đang ở đâu ‘

Diệp Bảo là một kẻ có máu liều vô hạn và tự tin cũng vô hạn, mà quan trọng hơn, Diệp Bảo cũng rất khinh địch ... Bởi vậy, dù biết bản lĩnh của cậu em trai, nhưng Diệp Hạo không thể không lo lắng, Tào Bính chính là một tên buôn ma túy, mà cũng là một tên đã từng giết người, hẳn ta quả thật không phải người tầm thường.

Đi theo Jonh lần này còn có một người nữa dưới trướng , người đó lái xe, Jonh sử dụng GPS tìm được vị trí của Diệp Bảo .

Là một bãi đậu xe ngầm đang chờ sửa chữa nằm ở phía Đông thành phố, nơi đó hiện tại không hề có người , thật là một nơi lí tưởng để ‘ xảy ra chuyện gì đó’ ... Lúc cả ba đến nơi, bên trong đã vang lên mấy tiếng súng văng vẳng . Diệp Hạo hơi tái mặt, xe vừa dừng đã ngay lập tức mở cửa chạy vào , Jonh và thuộc hạ cũng nhanh chóng chạy theo. Bãi đỗ xe vô cùng rộng lớn, khắp nơi chỉ có những cây cột to và một số vật liệu xây dựng ngổn ngang ... Cuối bãi đỗ xe, dường như có tiếng động mạnh ...

Lúc Diệp Hạo chạy đến nơi ,chỉ thấy sau cây cột to , một người đàn ông với bộ âu phục tã tơi đang chống người thở hồng hộc , mà cách anh ta vài mét là một người đàn ông khác đang gục trên mặt đất.

“ Diệp Bảo” Diệp Hạo nhìn hai người trước mắt, xác định kẻ còn đứng chính là em trai mình, tiếng gọi mang theo tia vui mừng,nhưng khi thấy Diệp Bảo quay khuôn mặt kinh ngạc về phía mình, mặt anh ngay lập tức tái lại ...

“ Tránh ra “

“ Andy, cẩn thận “

Cả Diệp Hạo lẫn Jonh đều đồng thời hét lên, Diệp Hạo hét với Diệp Bảo, còn Jonh là hét với Diệp Hạo đang lao về phía Diệp Bảo ... Chỉ nghe một tiếng súng đánh gọn vang lên, liền sau đó, một loạt súng khác cũng vang lên liên tục ... Trong không gian rộng lớn , lần nữa vang lên hai tiếng hét vang dội

“ ANH”

“ANDY”

Diệp Bảo bị Diệp Hạo ôm chặt đẩy ngã xuống đất vội vàng phối hợp với Jonh đang chạy đến nâng người Diệp Hạo dậy , chỉ thấy đôi bàn tay anh nhuộm đầy máu ... Là máu của anh trai anh ...

Sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn , Diệp Hạo từ từ là người, đôi mắt dần dần mờ mịt . Giây phút này, trong đầu anh chỉ có duy nhất một hình ảnh , bên tai còn văng vẳng tiếng gọi từ nơi đâu ...

“ Andy ...Andy...Andy ...”

“ Ân Ân ... vợ ngốc... của anh ..”

.....

Diệp Bảo đang nói chuyện điện thoại với Elly thì nghe thuộc hạ ngồi bên báo cáo Tào Bính đã trốn thoát. Vốn anh cũng không có ý định đi tìm hắn, nhưng chính Tào Bính đã điện thoại cho anh muốn ‘ gặp ‘ anh để giải quyết ân oán đời trước.

Có lẽ do Tào Bính cay cú vì bị Diệp Bảo cho người đóng kịch lừa hấn vụ tỉnh Q , nên lúc trốn khỏi cảnh sát, biết mình cả đời phải chạy trốn khắp nơi, hấn quyết định sống chết một phen với kẻ mới mang nhục đến cho hấn. Điện thoại cho Diệp Bảo, hấn biết tính cách Diệp Bảo nhất định sẽ nhận lời hấn.

Diệp Bảo đương nhiên sẽ nhận lời, trả thù cho cha là chính, nhưng cốt cách kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất cũng là lí do anh để anh đi gặp Tào Bính. Đồi bên giếng co, Tào Bính quả thật là một tên giang hồ chính gốc , bắn bị thương vệ sĩ của Diệp Bảo, hai bên đọ súng một lúc thì hết đạn, cùng nhào vào nhau mà đánh. Cuối cùng Diệp Bảo cũng đánh gục hấn, nhưng chỉ trong tích tắc nghĩ ngợi ... anh không ngờ hấn còn giấu trong người một khẩu súng khác, là một khẩu súng nhỏ được chế tạo đặc biệt .

Cũng không ngờ... Diệp Hạo kịp thời cứu anh trong đường tơ kẽ tóc .

Mà Tào Bính , đã bị thuộc hạ của Jonh bắn chết.

.....

Lối ra vào bãi đỗ xe bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn , bên ngoài phóng viện đứng chen chúc nhau không đếm xuể, nhưng không một ai có cơ hội biết được một tin tức gì. Chỉ là hồi này, người ta chú ý đến hai chiếc xe cấp cứu đã chạy vào, nhưng chỉ có duy nhất một chiếc là nhanh chóng chạy ra lại.

Trên xe cấp cứu đó là ai ?? Là xác chết hay là người bị thương ??

Câu trả lời nằm ở bên trong xe .

...

“ Bác sĩ, anh tôi có xảy ra chuyện gì không ??” Trên xe cấp cứu,hai tay Diệp Bảo nắm chặt tay Diệp Hạo ,giọng run run hỏi người bác sĩ đang ngồi đối diện xem xét vết thương.

“Chắc chắc,không thể tin nổi may mắn này , viên đạn chỉ cách tim có 2cm, vậy thì chỉ cần gấp viên đạn ra là không sao rồi , dù vậy cũng phải tĩnh dưỡng hơi lâu đấy “ Vị bác sĩ bình tĩnh ngó nghĩa kĩ lưỡng phần lưng Diệp Hạo đang nằm nghiêng , liên tục gạt đầu biểu tình ‘ thật quá may mắn mà ‘ , miệng trả lời. Nhưng vừa nói xong, bên tai ông lại vang lên câu hỏi

“ Bác sĩ, liệu anh tôi có xảy ra chuyện gì không ??”

“ Không sao, sức khỏe anh ta có vẻ rất tốt, vết thương thể này chỉ gây đau đớn chút thôi, gấp viên đạn ra là ổn ...” Bác sĩ nghiêm túc nhìn khuôn mặt bơ phờ bầm tím của Diệp Bảo, cảm thấy người ‘ có chuyện’ chính là Diệp Bảo mới đúng, vậy mà ...

“ Bác sĩ, anh tôi sẽ không sao chứ ??”

Aiz Bác sĩ thở dài, kiên nhẫn giải thích lại

“ Không sao mà, viên đạn không trúng tim , không chết đâu mà lo ...”

“Ồ, thật sao Bác sĩ, anh tôi sẽ không sao, đúng không ??”

“...” Vị bác sĩ nâng mắt nhìn Diệp Bảo một cái, lại cúi đầu im lặng, nhìn về xa xôi. Người thân này của bệnh nhân lo lắng quá hóa đần độn rồi, ông không muốn tiếp tục nói chuyện nữa a. Diệp Bảo quả đúng là rất lo lắng cho Diệp Hạo, thấy bác sĩ không nói gì, lại tiếp tục hỏi

“ Bác sĩ, sao ông không ... “

“ Diệp Bảo ... ồn quá ... anh không sao ...” Diệp Hạo mở mắt nhìn Diệp Bảo, thở dài lên tiếng cắt lời cậu em trai ngớ ngẩn của mình , nói xong lại nhắm mắt, không thể không công nhận, vết thương của anh thật sự rất rất đau đớn, anh thấy giọng nói của mình cũng chỉ còn chút hơi lực mà thôi.

Diệp Bảo thấy Diệp Hạo mở mắt ra, mừng rỡ đến mức muốn bật cười, tay càng nắm chặt tay Diệp Hạo, giọng gấp gáp

“ Anh, anh tỉnh rồi sao Anh, anh thấy sao rồi ? ... Anh, sẽ không sao, bác sĩ nói vết thương của anh sẽ không sao ...”

“ Anh biết ... “ Diệp Hạo lại mở mắt, lại thở dài rồi nói tiếp “ Anh có nghe thấy rồi Mà anh cũng không phải bất tỉnh ... Cũng không thấy nguy hiểm gì ... Cho nên, em đừng lo nữa ...Rõ chưa ...”

Diệp Hạo nói xong đưa mắt nhìn Diệp Bảo đang gật đầu, nhìn khuôn mặt cứ thộn ra trông cứ như lúc còn nhỏ không biết gì vậy , chợt muốn bật cười, nhưng ngực đau đớn khiến anh không làm gì được. Lay lay đôi tay đang nắm chặt tay mình, anh thì thào

“ Đừng lo nữa ... lấy viên đạn ra là ổn ...”

“ Anh ... tại em, tại em quá sơ suất , làm anh phải bị thương thế này ..” Diệp Bảo đương nhiên nghe và hiểu những lời bác sĩ nói, nhưng nhìn vị trí vết thương, anh không tài nào bình tĩnh nổi, chỉ xem chút nữa là viên đạn xuyên vào tim, chỉ xem chút nữa, anh hại anh trai mình ... Nghĩ đến đây, Diệp Bảo bất giác dùng lực ở bàn tay, mắt cũng nhắm lại ...

“ Chuyện .. đã qua rồi ... em không sao là ... tốt rồi ...” Diệp Hạo gắng gượng nói ,thấy Diệp Bảo vẫn muốn xin lỗi thì nhanh chóng giành lời “ Đã nói rồi ... anh sẽ không sao ... gốc... “

“ Anh ...” Diệp Bảo lần nữa gật đầu , bản thân cũng thấy bình tâm hơn,lại nói “ Anh, anh nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa mà mất sức “

Giờ mới nhận ra điều đó sao ... Aiz ...

Cả Diệp Hạo lẫn vị bác sĩ đều thở dài trong lòng vì cuối cùng Diệp Bảo cũng chịu im lặng cho họ. Đã gần đến bệnh viện, Diệp Hạo đang nhắm mắt bỗng nhớ ra điều gì đó, lại lay tay Diệp Bảo, cố thì thào, lần này, giọng anh đã khàn khàn không rõ lời

“ Diệp Bảo ...nhớ ... đừng .. đừng để .. Ân Ân biết ...”

Diệp Bảo vội dùng sức gật đầu, cái này hồi nãy lúc vừa ngã xuống, Diệp Hạo đã nhắc nhở anh rồi, nhưng thật sự lúc ấy anh không tính đến mấy chuyện đó, tính mạng anh trai anh đang bị đe dọa, anh còn màng mấy chuyện khác làm gì, giờ nghe nhắc lại mới nhớ. Chắc chắn phải giấu cô chị dâu nhỏ khờ khạo đó rồi , ai chứ Nhạc Ân sẽ không chịu nổi đả kích này. Nghĩ ngang đây, Diệp Bảo chợt lặng người, vô thức buột miệng

“ Anh, nếu như anh xảy ra chuyện gì, chị dâu sẽ thế nào đây ??” nói xong chính mình cũng giật mình, Diệp Bảo tự trách chính mình cả trăm lần, nhất định Diệp Hạo sẽ không xảy ra chuyện gì, nhất định là như vậy, vậy là cau mày vội nói lại “ Không, anh nhất định sẽ không sao, mà anh cũng không sao mà, anh đừng nghe em nói bậy ...”

Thế nhưng Diệp Hạo đã nghe rõ câu hỏi, anh cũng đang sửng sốt. Diệp Hạo hiểu ý Diệp Bảo, Nhạc Ân không phải là người bình thường, nói đúng hơn, cô sống phụ thuộc vào anh, mọi tâm tư tình cảm đều vì anh mà thể hiện, nếu như một ngày không có anh, cô sẽ như thế nào,đơn giản là trở lại căn bệnh ngày xưa hay Diệp Hạo không dám nghĩ tiếp nữa, dù thế nào, lúc đỡ viên đạn thay em trai mình, Diệp Hạo hoàn toàn không ân hận, nếu có lần nữa, anh vẫn làm như vậy. Lúc đó, anh không hề nghĩ đến việc bản thân mình có thể chết, có thể rời xa Nhạc Ân.

Mà Diệp Bảo hỏi câu này thật đúng lúc ... Trong lòng Diệp Hạo đột nhiên xuất hiện câu trả lời, dường như, câu trả lời đó đã cố định trong tâm tư anh từ lâu rồi , chỉ là anh không để ý đến ...

Diệp Bảo nhìn Diệp Hạo đang nhắm mắt, cứ tưởng anh trai mình đang ngủ, không để ý đến câu nói lỗ miệng của mình hồi nãy. Vừa thở phào một hơi, lại thấy khóe miệng Diệp Hạo nhếch lên, anh nghe rõ câu nói của Diệp Hạo, dù rằng Diệp Hạo nói rất nhỏ, cũng không biết có phải đang trả lời anh hay không

Diệp Hạo nói “ Nếu anh chết... Ân Ân sẽ theo anh ... cả đời này ... anh ở đâu ... cô ấy ở đó ... chỉ được ... ở bên cạnh anh ...

Diệp Bảo há hốc miệng kinh ngạc ...

Là yêu quá sâu đậm hay là yêu quá ích kỉ đây ??

Có lẽ là cả hai.

.....

Diệp lão và Diệp Thiên Minh đã biết tình hình trước khi xe chở Diệp Hạo đến bệnh viện. Diệp lão nhìn Nhạc Ân bơ phờ ngồi bệt bên cánh cửa phòng không chịu đứng dậy, lòng đau như cắt nhưng vẫn giao lại cho bà Diệp trông coi, ông với Diệp Thiên Minh nhanh chóng đến phòng phẫu thuật. Khu phòng bệnh của Diệp Hạo nằm không phải khu VIP của Diệp Thiên Minh, mà là khu bình thường, chính Diệp Hạo muốn vậy, anh không muốn Nhạc Ân nhìn thấy anh bị thương.

Phẫu thuật thành công, nhưng vết thương gần tim, Diệp Hạo cần nghỉ ngơi đặc biệt, vả lại do tác dụng của thuốc mê, Diệp Hạo hôn mê suốt một ngày đêm hôm đó lẫn cả buổi sáng hôm sau ...

Mà cả nhà Diệp lão sau khi nghe kết quả từ miệng bác sĩ, biết Diệp Hạo đã không sao rồi, giờ thì, họ lại thấy lo cho Nhạc Ân hơn.

Suốt một đêm, dù bà Diệp hay Elly, rồi cả Diệp Thiên Minh đến Diệp lão thay nhau dỗ Nhạc Ân, nhưng cô vẫn cố chấp ngồi bên cửa ra vào, không ăn, không uống, không coi những người xung quanh đang tồn tại. Đôi mắt trống rỗng, chỉ chăm chăm nhìn về phía hành lang dài, cả người vô cùng mệt mỏi, ngay cả hơi thở cũng chậm lại... Lúc đầu, khi Diệp Bảo lên nhìn Nhạc Ân, thấy đau lòng nên bế cô lên giường, nào ngờ Nhạc Ân giãy dụa tỏ vẻ khó chịu không muốn đụng chạm, Diệp Bảo nhìn mấy ánh mắt trách cứ đang chĩa vào mình, bối rối chẳng biết làm sao, đành đi đến chỗ Diệp Hạo nằm, trông coi tiếp.

Cứ thế cho đến sáng, đôi mắt Nhạc Ân chưa một lần nhắm quá 1 phút, nhìn cô khó nhọc chống cự cơn buồn ngủ và mệt mỏi, mọi người trong phòng đều vô lực thở dài ... Họ cũng đã thức suốt đêm với cô rồi.

Phải làm gì bây giờ ???

.....

Bà Diệp ngồi bên cạnh Nhạc Ân, đưa tay vén mấy sợi tóc đang phủ trước trán cho cô, đôi mắt tràn đầy thương tiếc. Giờ đã 9h sáng, hồi này chồng bà và Diệp lão đã đi đến phòng bệnh Diệp Hạo coi tình hình thế nào rồi, nhưng nghe nói là vẫn chưa tỉnh lại. Mà tỉnh lại thì sao, hai bên giờ mà nhìn thấy nhau, đảm bảo sẽ rất tệ lương. Nhưng, không thể duy trì tình hình như thế này mãi, Nhạc Ân sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Cả nhà vừa không muốn Nhạc Ân thương tâm, vừa không muốn cô xa Diệp Hạo, mà chẳng thể nào làm được như vậy, dù có bịa ngàn vạn lí do, Nhạc Ân vẫn một mực không nghe, có lẽ, Nhạc Ân thực sự tin rằng Diệp Hạo của cô xảy ra chuyện như những gì cô linh cảm thấy.

Ngồi thêm một lúc, bà Diệp nghe thấy tiếng bước chân, biết là Diệp Thiên Minh và Diệp lão đã trở lại. Diệp Thiên Minh chỉ vừa mới khỏi, bác sĩ chưa cho phép ông vận động nhiều, chỉ là ông quá lo lắng cho Diệp Hạo nên mới bất chấp đi gặp anh, nhưng vẫn cố gắng nghe chút lời bác sĩ, đến thăm một lúc rồi quay về nghỉ ngơi.

“ Mau nằm nghỉ đi con ...” Diệp lão nhìn người vệ sĩ và bà Diệp hai người đang đỡ Diệp Thiên Minh đi tới giường, lên tiếng thúc giục, xong thì quay ngay qua nhìn Nhạc Ân, ngồi xuống bên cô, đưa tay vuốt tóc, giọng nghẹn ngào

“ Cháu ngọc, sao lại cố chấp đến thế này. Cháu bảo chúng ta phải làm thế nào đây ???”

Bà Diệp và Diệp Thiên Minh đưa mắt nhìn nhau, lúc mới rời đi, Diệp lão cũng nói như vậy, mà không phải, cả ngày hôm qua, tối hôm qua đều nói vậy. Ông lão chắc rồi bởi đến cực điểm rồi đây, phải tìm cách gì đó thôi.

Mà cách gì bây giờ... Diệp Hạo đối với Nhạc Ân quan trọng như vậy, thấy Diệp Hạo bị thương nằm trên giường, có khi nào Nhạc Ân suy sụp luôn không ?? Không ai biết, cũng không ai liều lĩnh làm điều đó.

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, Diệp lão muộn phiền ngồi bệt luôn bên cạnh Nhạc Ân, trông hai ông cháu chả khác gì kẻ hành khất đáng thương. Cho đến khi, giọng nói bác sĩ Thích vang lên trên đầu Diệp lão

“ Cứ để cô bé đến gặp cậu Diệp Hạo đi, dù sao, đó là ý muốn của cô bé mà”

Diệp lão vội ngẩng đầu nhìn, mà Diệp Thiên Minh và bà Diệp cũng chú ý đến vị bác sĩ đang đứng ở cửa.

“ Nhưng, nó như thế này, chúng tôi không dám cho gặp, lỡ như bệnh nặng hơn thì sao ???” Diệp lão đứng dậy, ề dề hỏi

“ Đúng thế, bác sĩ Thích, anh biết đấy, nó rất thương Diệp Hạo, nếu biết Diệp Hạo bị thương nặng như vậy, nó sẽ không chịu nổi ..” Diệp Thiên Minh bổ sung thêm lời cha mình, nói xong nhìn bác sĩ Thích chằm chằm

Bác sĩ Thích nhìn một lượt mọi người trong phòng, lắc đầu thở dài, ông ngồi xuống bên cạnh Nhạc Ân, vỗ nhẹ đầu cô rồi nói

“ Cho dù có đau khổ hay là bị thương, thì vẫn là cô bé đang thể hiện ra cảm xúc của mình. Mọi người, muốn nhìn thấy một cô bé có cảm xúc, hay là một cô bé vô cảm đây ??”

Ông sớm biết Nhạc Ân có tiền sử mắc bệnh tự kỉ, cũng biết chính Diệp Hạo là người ‘ khai phá ‘ cô. Cả ngày hôm qua , Diệp gia khốn đốn thế nào với Nhạc Ân, ông cũng biết rõ. Mà điều làm ông ngạc nhiên nhất chính là linh cảm của Nhạc Ân đối với Diệp Hạo, làm bác sĩ khoa thần kinh đã lâu, ông có nghe một vài trường hợp kì lạ có tinh thần tương liên với người khác, có thể nhận thấy nguy hiểm của người đó bằng trực giác, chỉ là khi chứng kiến tận mắt, ông lại thấy rất đáng khâm phục và không kém phần kinh ngạc. Vậy là, cô bé Nhạc Ân này chắc phải vô cùng yêu thương cậu Diệp Hạo kia, mới có được những linh cảm chính xác như vậy. Hai người này, đời này chính là một đôi của nhau rồi. Mà đã có nhiều ý nghĩa đặc biệt như vậy, thì còn giấu diếm nhau làm gì nữa, chính bọn họ sẽ tự chữa vết thương cho nhau, nói tóm lại, hai người chỉ có thể ở gần nhau thì mọi chuyện mới yên lành. Nhạc Ân nên được ở bên Diệp Hạo.

Bác sĩ Thích nói ra câu như vậy, mọi người trong phòng đều cau mày suy ngẫm. Đều là những người từng trải và thông minh, họ hiểu ý bác sĩ Thích. Trong khi họ cứ sợ hãi Nhạc Ân gặp Diệp Hạo sẽ đau thương, mà họ quên mất một điều, họ đang mong mỗi cô trở về bình thường, một khuôn mặt có cảm xúc chứ không phải khuôn mặt trống rỗng vô hồn này. Mà, bị thương đau khổ chẳng phải là ‘ cảm xúc ‘ đó sao, cũng chỉ có Diệp Hạo mới đem lại những cảm xúc đó. Nếu đã như vậy, thì gặp Diệp Hạo là chuyện nên làm, giấu diếm làm gì nhỉ ???

Diệp lão là người thoát khỏi trầm tư đầu tiên, ngồi xuống mỉm cười cảm ơn bác sĩ Thích, ông nhẹ giọng nói với Nhạc Ân

“ Đi nào Tiểu Ân, ông đưa cháu đi gặp Diệp Hạo “

Quả là thần kì, mọi người cả buổi dụ dỗ hết hơi hết sức cũng không bằng bốn chữ ‘ đi gặp Diệp Hạo’ mới nói này. Vì Nhạc Ân dù vẫn không phản ứng gì, nhưng đã để Diệp lão kéo tay đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo ông.

Bà Diệp nhìn qua chồng, thấy chồng cũng đang nhìn mình, hiểu ý, bà đỡ ông dậy, cũng từ từ đi theo.

Mà bác sĩ Thích, nhìn đoàn người rời đi, thở phào rồi mỉm cười.

‘ Tình yêu là gì nhỉ?? Đó là điều kì diệu nhất thế giới này ‘

.....

Diệp Hạo mơ màng mở mắt, ngay lập tức thấy toàn thân đều mệt mỏi, ngực đau nhức, đầu cũng choáng váng. Diệp Hạo biết mình đang nằm trong phòng bệnh, nhìn không gian thì biết hiện tại là ban ngày, chỉ là không biết ngày nào rồi.

“ Anh ... “

Diệp Hạo nghe có tiếng gọi bên tai, cố mở hết mí mắt, nhìn qua bên phải thì thấy khuôn mặt toàn vẻ vui mừng của Diệp Bảo, còn cả cái đầu đang cố chen đến của Elly.

“ Anh, anh đã tỉnh rồi , em đợi mãi đấy ...” Diệp Bảo reo lên vui sướng, mà Elly, cũng nở nụ cười nhẹ nhõm.

“ Anh ... nằm bao lâu ... Ân Ân của anh ...” Diệp Hạo nhếch miệng đáp lại Diệp Bảo, xong thì hỏi điều mà mình vừa mở mắt đã nghĩ đến. Trong lòng anh giờ chỉ có nỗi lo cho Nhạc Ân mà thôi.

Mà một câu hỏi của anh lại khiến hai kẻ đang vui vẻ kia cứng lưỡi. Vẫn là Elly nhanh nhẩu hơn, vừa hướng Diệp Hạo trả lời

“ Anh hôn mê đã một ngày một đêm, nhưng anh tỉnh lại là tốt rồi ..” lại quay qua Diệp Bảo lên tiếng thúc giục “ Anh đi gọi bác sĩ đến đi, bác sĩ có dặn tỉnh phải gọi mà “

“ À ... anh quên mất ..” Diệp Bảo lúng túng, nói xong vọt thẳng ra ngoài đi tìm bác sĩ. Anh là anh không dám nhìn mặt anh trai mình nữa rồi. Chứng kiến tình cảnh cô chị dâu nhỏ, anh thấy rất là ray rứt và tội lỗi a.

Chỉ còn Elly ở lại trong phòng, Diệp Hạo vẫn đang nhìn cô đợi câu trả lời. Elly không gây ra tội như Diệp Bảo, đương nhiên giúp Diệp Bảo đỡ lúng túng xong, chỉ việc bình tĩnh nhìn Diệp Hạo, cô cũng không cố ý giấu chuyện Nhạc Ân lại trở bệnh, chỉ là chưa phải lúc nhắc đến, ít nhất phải để bác sĩ xem xét tình hình của Diệp Hạo trước rồi mới thông báo sau, cô chỉ sợ ...

“ Ân Ân ... có ngoan không ... ?? “ Diệp Hạo thấy Elly nhìn về phía cửa, giả vờ đợi Diệp Bảo về mà lơ mình, chợt thấy trong lòng nao nao, anh biết anh ‘ mất tích ‘ lâu như thế, Nhạc Ân chắc chắn sẽ không yên, nhưng anh không biết tình trạng cụ thể hiện tại của cô là gì, anh thấy rất lo sợ, lẽ nào lại như ngày đó .. Diệp Hạo gian nan mở miệng, vết mổ còn đau nên anh vẫn đang gắng sức để nói

“ Đây ... cho tôi gặp Ân Ân ..”

“ Anh để bác sĩ khám lại xem sao đã, tôi nghe bác sĩ nói viên đạn tuy không gây nguy hiểm đến tính mạng nhưng cần được theo dõi kĩ lưỡng đấy, ngoan ngoãn nằm im đi ...” Elly quay qua phất tay với Diệp Hạo, nói tránh đi.

Cả một đêm chứng kiến tình trạng của Nhạc Ân , khiến cô bây giờ vẫn còn ấn tượng sâu đậm. Cô nào biết chị dâu nhỏ đáng yêu kia từng bị bệnh tự kỉ cơ chứ, mà cô cũng là lần đầu tiên thấy người mắc bệnh tự kỉ. Đáng thương và đáng khâm phục, cho cả hai. Elly đối với Diệp Hạo tăng cảm tình, vì vậy, lời nói dù ngang ngược vẫn mang vẻ quan tâm. Nhưng cô không ngờ, hành động tiếp theo của Diệp Hạo lại làm cô bùng nổ bản tính nóng nảy

“ Đây.. anh điên à , muốn chết sao ...” Elly đưa hai tay cố giữ Diệp Hạo đang chống người ngồi dậy, miệng hét lên tức giận, vậy mà Diệp Hạo vốn nên vô sức vô lực kia đột nhiên lấy đầu ra sức mạnh, đẩy lùi sức của cô, quyết tâm ngồi dậy.

‘ Đau thật ‘ Diệp Hạo cắn chặt răng cố chịu cơn đau trong người, vẫn còn ảnh hưởng nhẹ của thuốc mê khiến cả người anh chúnch choáng, nhưng những thứ đó không bằng sức mạnh mà Nhạc Ân mang lại cho anh bây giờ. Anh phải đi gặp vợ anh, nhất định phải gặp vợ anh...

“ Được rồi, được rồi, tôi thua anh, để tôi đưa chị dâu đến gặp anh, anh nằm xuống đi mà ...” Elly cuống cả lên, đưa tay đỡ người Diệp Hạo đã đứng dậy được, không biết nên đỡ đi tới hay là đỡ nằm xuống đây. Thật là, chẳng phải trước đó anh ta đòi không cho chị dâu biết chuyện sao, dù người trong nhà cũng cố ý giấu diếm Nhạc Ân, nhưng chính anh ta cũng muốn như vậy trước mà, sao giờ lại đòi đi gặp đến điên cuồng thế này . Elly rồi bởi suy nghĩ, thấy Diệp Hạo nắm chặt cạnh bàn, lê từng bước khó khăn hướng về cửa ra vào, lòng càng cuống .

“ Anh, anh làm gì vậy ??” Diệp Bảo đi gọi bác sĩ vừa lúc đẩy cửa bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt thì nhanh chóng chạy lại đỡ Diệp Hạo, mà Elly bên cạnh thì vui mừng như bắt được vàng, quay qua nhìn Diệp Bảo, cô vội nói

“ Diệp Bảo, nhìn xem, anh ta muốn đi gặp chị dâu nhỏ đấy, mau khuyên anh ta đi “

“ Anh, bác sĩ đã đến rồi. Có gì để bác sĩ kiểm tra trước đã rồi gặp chị dâu sau , vết thương của anh không phải đơn giản đâu “ Diệp Bảo hiểu ngay tình hình, đưa tay nín người Diệp Hạo , cố gắng dùng lời nói nín anh trai mình lại

“ Cô ấy ... lại ... như lúc .. trước .. đúng không ??” Diệp Hạo đứng lại ,vừa nói vừa thở vì mệt , chính bản thân anh cũng cảm tức chính mình hiện tại, sức yếu đến mức không thể ngay lập tức đi đến bên cô vợ yêu của mình . Diệp Hạo hỏi xong thì nhìn chằm chằm khuôn mặt Diệp Bảo, thấy cậu em trai ấp úng mãi chẳng nói được lời nào, thì hoàn toàn khẳng định suy đoán của mình là đúng.

‘Vợ gốc ... anh xin lỗi ...’ Diệp Hạo nhắm mắt lại, bàn tay run rẩy nắm cạnh bàn dần nắm chặt .

Bác sĩ đến thăm bệnh vẫn còn đứng ngoài cửa phòng nhìn vào, chỉ nghe vài câu nói, ông không hiểu hết tình huống. Nhưng ông biết, những người ở trong phòng bệnh này toàn là những nhân vật ‘ to lớn ‘ của nhà họ Diệp. Khó xử, ông cứ đứng vậy nhìn cả ba người trong phòng đang im lặng. Cho đến khi tưởng chừng như

Diệp Bảo sẽ đỡ Diệp Hạo nằm xuống lại, thì bất ngờ, Diệp Hạo ngẩng đầu nhìn ông, đôi mắt sâu thẳm kiên định, giọng liền mạch nói

“Bác sĩ, có thể cho tôi ít thời gian rồi kiểm tra sau được không ?. Giờ tôi phải gặp vợ tôi, tôi nhất định phải nhìn thấy cô ấy mới an tâm được ...”

Thì ra là như vậy Vị bác sĩ nghe Diệp Hạo nói xong thì nở một nụ cười, ánh mắt nhìn Diệp Hạo mang theo thứ vị và khâm phục. Nhìn chàng trai trẻ tuổi kiên cường trước mắt, vị bác sĩ trung niên không hề tỏ vẻ này nọ, sáng khoái khoát tay với Diệp Hạo

“Đi đi cậu trai trẻ, nhưng nhớ đừng dùng sức quá là được.”

“Cám ơn bác sĩ” Diệp Hạo cũng mỉm cười đáp lại vị bác sĩ ‘thoải mái’ kia, nói xong thì nâng chân bước từng bước

“Anh ...” Elly vẫn hơi lo lắng, vừa muốn lên tiếng lại thấy bàn tay bị Diệp Bảo nắm chặt lắc lắc, cô đưa mắt nhìn qua, thấy anh lắc đầu bảo đừng nói gì nữa. Quay đầu lại, Diệp Bảo lặng lẽ tiến tới đỡ Diệp Hạo đi.

Elly chỉ biết thở dài, lắc đầu vài cái rồi cũng đi theo hai người đàn ông đang chậm rãi từng bước đi trước. Cô là lo cho vết thương của Diệp Hạo nặng thêm mà, lỡ như vậy anh ta sẽ càng lâu khỏi, đến lúc đó Nhạc Ân càng buồn hơn, thế thôi, nhưng Diệp Hạo đã cố chấp, cô cũng tùy theo vậy, dù sao cô cũng không muốn thấy khuôn mặt vô cảm của Nhạc Ân thêm nữa, làm cô đau lòng a.

Những thứ ta nghe chưa chắc đã khiến ta tin, đó là nguyên do Elly dù đã nghe Diệp Bảo kể về chuyện tình của Diệp Hạo và Nhạc Ân, tuy hơi hơi ngưỡng mộ nhưng vẫn không gây ấn tượng khắc sâu với cô. Chính vì thế, chuyện sắp xảy ra đã thay đổi toàn bộ suy nghĩ của cô, hơn nữa, cô không ngờ, con người mạnh mẽ thực tế như mình cũng có ngày rơi nước mắt vì một chuyện tình cảm động.

.....

Diệp lão đã dẫn Nhạc Ân đi đến khu bệnh viện mà Diệp Hạo nằm. Hiện tại đã gần trưa, nhưng đại sảnh bệnh viện vẫn đông đúc người, người bệnh, người thân, bác sĩ, y tá, mỗi người mỗi việc, nhưng cũng có rất nhiều ánh mắt chú ý đến những người mới bước vào đại sảnh này.

Đi trước là một ông lão dắt tay một cô gái xinh đẹp, nhưng rõ ràng cô gái đó ‘có vấn đề’, khuôn mặt tro ra, đôi mắt rũ xuống không nhìn đường, mặc cho ông lão bên cạnh kéo tay đi từng bước. Mà phía sau, là một người phụ nữ trung niên đang dìu một người đàn ông, cả hai dường như là vợ chồng. Cuối cùng là bốn người mặc âu phục đen đi theo. Nhìn cách ăn mặc và khí thế nổi bật của tất cả, ai cũng đoán được đây toàn là những nhân vật ‘có tiền có quyền’, nhưng sự xuất hiện kì lạ của họ vẫn gây chú ý nhiều hơn là cái lí do đó, thậm chí những ánh mắt chưa nhìn họ cũng bắt đầu hiếu kì dờ dẫm, dần dần cả đại sảnh đều nhìn đoàn người nhà họ Diệp. Mà trọng tâm nhìn từ từ đặt hết lên người cô gái xinh đẹp ‘có vấn đề’ đi trước hết.

Ai vậy nhỉ ?? Có chuyện gì thế nhỉ ?? Cô gái kia bị gì vậy nhỉ ?? Trông xinh thế mà ?? Tội nghiệp ghê ??

Đâu đó vang lên mấy tiếng lao xao nho nhỏ. Khi cả đoàn người tiến vào giữa đại sảnh, họ thấy đột nhiên ông lão đi đầu đứng lại, mà không, phải là cô gái ‘có vấn đề’ đứng lại. Bất ngờ hơn, họ thấy đôi mắt cô sáng bừng lên, nhìn về phía cửa thang máy mới mở hết lên vui mừng

“ANDY”

...

Andy là ai ??

Mọi người đồng loạt dời ánh mắt về cửa thang máy, ở đó đang có 3 người, một chàng trai trẻ đang dìu một chàng trai trẻ khác, cả hai đều vô cùng tuần tú, tuy chàng trai trẻ được dìu có hơi tái nhợt vì bị bệnh, và một cô gái cũng rất xinh đẹp nổi bật.

Ai là Andy??

Câu trả lời có ngay lập tức, chàng trai trẻ được dìu kia đang nở nụ cười tươi, đôi mắt chứa chan yêu thương nhìn về phía cô gái ‘có vấn đề’, đây bàn tay đang đỡ mình ra, anh ta loạng choạng đi tới.

Mà cô gái ‘có vấn đề’ đã được ông lão bên cạnh buông tay cũng nhanh chóng liêu xiêu đi tới trước.

Toàn bộ không gian đồng loạt lặng ngắt . Họ thấy chàng trai giang rộng hai tay, cô gái nhào vào lòng chàng trai, cả hai vòng tay ôm nhau thật chặt, thật chặt, một số người đứng phía sau chàng trai còn có thể thấy lưng anh ta rỉ máu, thấm một mảnh áo. Mà hai nhân vật chính, dường như cả thế giới chỉ còn mình họ vậy, cứ mãi ôm nhau, trên môi cả hai toàn là nụ cười ngọt ngào.

Dần dần, người ta nghe tiếng thút thít nho nhỏ, là cô gái khóc, tiếng khóc uất ức, rồi giọng nói nghẹn ngào vang lên

“ Andy .. hức ... đi đâu ... không về ... với Ân ... đợi mãi ... hức... mà không ... thấy đâu ...sợ ... sợ ...”

Chàng trai đưa tay vuốt mái tóc có phần rối bời của cô gái, đôi mắt ầm ầm, giọng cũng nghẹn ngào theo

“ Ân Ân... anh xin lỗi ... anh về rồi đây ... anh xin lỗi ... đừng sợ đừng sợ ...”

“ Oa .. sợ... sợ ...”

“ Không sợ ... không sợ ...”

“ Sợ”

“ Không sợ mà”

“ Sợ mà ...”

....

“ Ân Ân ngoan ... “ Chàng trai có vẻ bó tay , rồi đột ngột cô gái ngẩng đầu nhìn vào mắt chàng trai, đôi mắt mở to đầm nước, giọng nói vì tiếng khóc đã không còn rõ lời

“ Andy ... sợ mà... nơi này nè ... “ cô gái đưa tay chỉ vào trái tim mình “ nơi này đau lắm ... sợ Andy không về nữa ... sợ Andy đau ... sợ lắm ... oa ...không muốn vậy đâu Không có Andy ... không muốn nói chuyện ... không muốn ăn ... không muốn đi chơi ... Andy ... Andy ... không thích Andy đi nữa ...” cuối cùng bật khóc nức nở, mặc kệ chàng trai kia đôi mắt đã đỏ bừng vì xúc động luôn tay lau đi những giọt nước mắt chảy thành hàng , cô gái vẫn khóc càng lúc càng thê thảm , đôi tay thì chung thủy không buông áo chàng trai ra ...

Mà chàng trai thì chỉ biết cắn răng nén giọt nước mắt ở hốc mắt, cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể nhẹ nhàng hôn lên khắp khuôn mặt cô gái, thay hai bàn tay tiếp tục lau đi những giọt nước mắt yêu thương... Không một ai biết rằng, trái tim chàng trai giờ đây đã vụn nát, vụn nát vì quá hạnh phúc, không phải lần đầu tiên cô vợ nhỏ của anh trở bệnh khi vắng anh, nhưng qua lời cô mới nói, anh biết cô cảm nhận được anh có chuyện, mà anh cũng vậy, trong trái tim anh, trong đầu anh, mọi hình ảnh về cô luôn sống động, anh có thể cảm nhận được cô đang như thế nào ... Hai vợ chồng anh, đều đồng cảm được với nhau, anh và cô, là hai mà cũng là một. Anh hãnh diện, anh tự hào về điều kì diệu đó.

Đó là tình yêu của anh và cô.

Xung quanh ,một vài người nở nụ cười xúc động, một vài người lại rơi nước mắt. Họ hiểu, thì ra là một cuộc trùng phùng của đôi tình nhân trẻ, thì ra cô gái kia vì lo cho người yêu mà trở thành như vậy, thì ra chàng trai kia gặp chuyện phải giấu cô gái, thì ra chàng trai kia dù vẫn còn thương tật vẫn cố đi gặp người yêu, thì ra ... ở đời vẫn còn những câu chuyện tình yêu đẹp như thế này.

Mọi người dần dần xôn xao trở lại , họ muốn chia sẻ cảm nhận của mình ngay lập tức, muốn dành những lời khen tặng cho cặp đôi khiến họ phải mỉm lòng kia.

...

“ Tại anh cả đấy ...” bên tai Diệp Bảo vang lên tiếng nói khê cũng với cái nhéo nơi cánh tay khiến anh bừng tỉnh cảm xúc, dời ánh mắt đang đặt lên anh trai chị dâu nhỏ sang khuôn mặt đỏ bừng của Elly, anh giật mình

Elly của anh đang khóc !!!!!!!!!!!!!

“ Tại anh cả, luôn làm người khác lo lắng, luôn làm em lo lắng, anh có biết hôm qua em như điên lên rồi, thật sự ... thật sự ... rất lo lắng ...”

“ Anh xin lỗi, bảo bối “ Diệp Bảo nhẹ nhàng vòng tay qua người Elly kéo cô ôm vào lòng, ngăn chặn tiếng nấc nghẹn ngào , anh luôn muốn một lần thấy cô khóc, nhưng thấy rồi chỉ thấy trái tim đau đớn, vậy thì anh trai và chị dâu anh, khóc như thế phải đau đến mức nào đây??

“ Đừng khóc, chị dâu đã bình thường rồi kìa, em phải vui lên chứ...” Diệp Bảo dỗ dành, từ lúc anh tắt điện thoại đi tìm Tào Bính, Elly đã giận anh đến giờ , anh biết Elly rất lo lắng cho anh, liên tục dỗ cô, nhưng phải đến khi thấy cảnh anh trai và chị dâu, cô mới giải tỏa nỗi lòng được. Aiz, tại sao, lúc nào cũng phải nhờ anh chị, anh mới thoát khỏi rắc rối thế này nhỉ, lẽ nào, anh đúng là kẻ phiền phức rồi .

Elly vẫn còn chìm trong đồng cảm xúc mới trải qua, chuyện Nhạc Ân trở về bình thường với Diệp Bảo chỉ có chút bất ngờ, chứ với cô là một bất ngờ lớn, cô cứ nghĩ, phải mất một thời gian, thế mà chỉ trong khoảnh khắc thấy mặt nhau, Nhạc Ân đã tỉnh lại. Quả thật, đúng là chuyện thần kì, mà, nó chứng tỏ, tình yêu của Diệp Hạo và Nhạc Ân vô cùng mãnh liệt. Cô thật sự ngưỡng mộ, cô thật sự ấn tượng, đến nỗi nghe những lời Nhạc Ân nói xong, cô không thể nào ngăn nổi giọt nước mắt tự dưng trào ra ... Cảm xúc nổi cảm xúc, cô nhớ tới những lo lắng của mình cho Diệp Bảo, cho người cô yêu, tình yêu của cô và anh, cũng không nhẹ hơn tình yêu của Diệp Hạo và Nhạc Ân.

“ Diệp Bảo, anh là mạng sống của em đấy, đừng làm em phải lo lắng một lần nữa” Elly đã lấy lại tinh thần, giọng nói mang theo chút cầu xin kia khiến Diệp Bảo phải nhoẻn miệng cười tươi và tự hào. Nhìn vào đôi mắt người anh yêu, anh có thể thấy sự chân thành ở đó. Diệp Bảo vòng tay siết chặt Elly, nói giọng nghiêm túc

“ Anh của anh từng nói, đã đến lúc nên bảo vệ chính bản thân mình rồi, lúc đó anh hiểu được dụng ý trong câu nói đó rồi, nhưng phải đến lúc này, anh mới hoàn toàn thấu hiểu, trải qua nguy hiểm lần này, anh biết mình quá sơ suất, quá tự tin khiến ọi người đều lo lắng, anh phải tự bảo vệ bản thân mình, mới có thể bảo vệ được em và gia đình. Bảo bối, lần sau anh nhất định sẽ đặt em và gia đình lên trên hết để hành động đúng đắn hơn. Cho nên , hãy tha thứ cho anh lần này nữa” Diệp Bảo nghiêm túc không quên tận dụng tình thế có lợi. Nói xong nghiêm mặt nhìn Elly đợi câu trả lời.

Elly nghe xong chỉ biết mỉm cười để đáp lại, cô biết, Diệp Bảo của đã hiểu ra hoàn toàn mới nói như vậy, mà anh đã nói được chắc chắn sẽ làm được, cô còn mong muốn gì hơn nữa đây. Anh chị dâu đã sum vầy trở lại, cô cũng nên bỏ qua mọi ‘ tội lỗi’ của Diệp Bảo thôi, mà khoan đã, đại gì bỏ qua nhỉ. Nghĩ vậy, Elly đổi mặt, mấy giọt nước mắt trôi đi đâu hết, làm ra vẻ ‘ đã quên mất lại nhắc lại ‘ , quay mặt sang một bên nói dối

“ Để xem biểu hiện của anh đã , em đã tha thứ cho anh bao nhiêu lần rồi đấy....”

Ồ Không thành công sao ?? Diệp Bảo cau mày nghi hoặc , thật sự cô không động lòng nữa sao ?? Con gái thật là kì quặc mà, chỉ mới đây thôi còn nhu mì đáng yêu . Nhưng mà cũng không sao , tâm trạng anh bây giờ đang rất tốt, anh sẽ từ từ xin tha thứ, anh còn cả đời ở bên cô mà.

“ Bảo bối, mai ta đi đăng kí kết hôn đi”

“ Cái gì, anh điên à, còn chưa qua nhà gặp cha em”

“ Đăng kí trước, rồi anh xin cưới sau. ANh không đợi được “

“ Ai tha thứ cho anh mà đòi cưới”

“ Đi mà bảo bối, cưới trước rồi tha thứ sau”

“ Thế thì lợi cho anh quá rồi”

“ Lợi cho anh cũng là lợi cho em mà, hai ta là một mà, bảo bối”

“Tránh ra, đừng có mà lợi dụng thời cơ Tránh ra Không thích AAAAA”

Một đôi đang tha tha thiết thiết khóc lóc an ủi nhau, một đôi lại tí tởn náo động một góc đại sảnh. Chả ai quan tâm đến xung quanh , người nhà họ Diệp, thật đúng là một đồng kì cục.

.....

“ Gọi tụi nó lên phòng đi đã, thật là, trước mặt bao nhiêu người, hôn hôn hít hít , còn ra cái thể thống gì nữa đây...” Bà Diệp nhăn mặt, đôi tay đang đỡ người Diệp Thiên Minh bất giác dùng lực khiến ông phải cau mày cười nhăn nhó, khuyên nhủ vợ mình

“ Kệ tụi nó đi, có ai nói gì đâu mà, mọi chuyện tốt lên là tốt lắm rồi “

“ Hừ, kệ là kệ thế nào được, chúng ta đâu phải diễn viên để diễn kịch cho người khác xem chứ ...” Bà Diệp càng phản đối, không quan tâm đến Diệp Thiên Minh nữa, bà ngoắc tay một người vệ sĩ qua để đỡ ông, muốn đi đến trách mắng mấy đứa con ‘ sống thoáng ‘ của mình, nhưng chưa kịp bước lại thấy bàn tay bị giữ chặt, sức rất mạnh

“ Thôi nào, chúng ta cũng thế thì trách tụi nó làm gì ...” Diệp Thiên Minh nói xong đưa tay quàng qua người bà Diệp, kéo bà vào lòng ôm lại, tuy không ‘ hôn hít ‘ nhưng cũng đủ cho bà Diệp đỏ mặt đỏ tai, choáng váng xây xẩm, miệng lắp bắp

“ Ô ... không ... Thiên Minh kì lắm ...”

“ Kì gì mà kì, đi thôi, hai vợ chồng chúng ta tìm chỗ nói chuyện , không quấy rầy lũ trẻ ...”

Dứt lời, Diệp Thiên Minh xoay người, dễ dàng ôm bà Diệp đang sững sờ đi về lại phòng bệnh, mà bà Diệp, một lúc sau, cũng mỉm môi cười nhẹ, đối tư thế dịu lại chồng mình.

“ Thật kì diệu, Tiểu Ân thế mà ngay lập tức khỏi hẳn, nó bây giờ lại có sức sống như lúc trước ...” bà Diệp nói

“ Ủ, tôi cũng kinh ngạc lắm, quả đúng là kì diệu ... “ Diệp Thiên Minh đáp ...

Mỗi người một câu, dần dần khuất bóng.

.....

“ Tụi nó có đôi có cặp là quên mất ta rồi, ôi ôi, số ta thật thảm thương mà “ Diệp lão bơ vơ giữa đại sảnh, nhìn ba cặp con cháu lần lượt ôm ấp nhau rồi đi mỗi người một ngã , dù giả lả cười than vãn nhưng trong lòng tràn đầy niềm vui. Thở dài một hơi, ông cũng nhanh chóng lẩn đi nơi khác, mọi ánh mắt giờ chỉ còn đặt lên mỗi mình ông, ông sao chịu nổi.

“ Aiz, ta sống lâu nhất nhưng da mặt ta không dày như tụi nó, đành chịu vậy ...”

Đàng sau, bốn vệ sĩ liếc nhau cười trộm, cũng nhanh chân theo ông chủ biến mất dạng.

Không ai biết ở một góc khuất có một người đàn ông nước ngoài vừa cười tủm tỉm vừa nói chuyện điện thoại

“ Mark à, tôi báo cho ngài một tin tốt đây , cháu dâu của ngài rất xinh đẹp, còn nữa, tôi nói ra điều này ngài đừng tiếc nuối, ngài đã bỏ lỡ một màn nước mắt thấm thiết có một không hai của Andy rồi đấy , ha ha ... đã bảo đừng tiếc nuối cơ mà ... ha ha.”

40. Chương 40

Diệp Hạo được đưa về phòng bệnh cũ, anh cũng không muốn chuyển qua khu VIP của Diệp Thiên Minh, dù sao ở đó quá hìu quạnh, mà Diệp Thiên Minh cũng đã được xuất viện rồi. Ở đây thì tốt rồi, dù nằm riêng một phòng bệnh, nhưng những phòng xung quanh rồi hành lang lúc nào cũng có người, Nhạc Ân sẽ không sợ hãi như ở bên khu VIP.

Nhạc Ân cuối cùng cũng biết lí do Diệp Hạo không thể trở về với cô, để Nhạc Ân khỏi đau lòng thêm và an tâm hơn , mọi người nhà họ Diệp kể cả Elly đều đồng lòng đổ tất cả mọi tội lỗi cho Diệp Bảo, cái tội đi đánh nhau bị thua, Diệp Hạo đi đánh giùm nên bị thương, mà chỉ bị thương nhẹ, không sao cả. Thế là,

Diệp Bảo âm thầm chịu đựng để cô chị dâu nhỏ không sốc thêm nữa, cũng từ đó, cứ thấy mặt cô chị dâu nhỏ, là anh chỉ thấy những cái liếc, những cái nguyệt dài, những cái bĩu môi không hài lòng. Ôi, dám làm dám chịu thôi, biết sao giờ. Nhưng mà, sự nghiệp lấy lòng phụ nữ của anh lại nặng thêm, một bên phải nài nỉ người yêu tha thứ, một bên phải cúi đầu xin chị dâu tha lỗi ... Diệp Bảo chỉ có thể dùng hai từ để mô tả bản thân mình bây giờ : đáng thương.

...

Sau khi bác sĩ kiểm tra cho Diệp Hạo xong, chỉ nói với Diệp lão và Diệp Bảo là vết thương có hơi rách, có lẽ phải nâng ngày tinh dương lên thêm vài ngày nữa. Diệp lão nghe xong hơi cau mày, lát sau thì lẩm bẩm trong miệng

“ Không sao, đổi vài ngày lấy một Tiểu Ân riu rít nói cười thì cũng đáng lắm chứ, Diệp Hạo nó khỏe mạnh thế, nằm thêm vài ngày cũng không sao ...”

Bác sĩ : “...”

Diệp Bảo chỉ biết bó tay thở dài, anh trai anh cũng đáng thương như anh rồi . Anh vốn biết ông nội anh rất ‘ trọng nữ khinh nam ‘, nhưng quả thật, ông nội anh vô cùng thương yêu chị dâu nhỏ a. Ánh mắt của đứa em trai nào đó nhìn vào căn phòng rộn rã tiếng nói cười dành cho người anh trai vì mình bị thương tỏ ra đồng cảm dữ dội.

.....

Giờ là 8 giờ tối, hành lang nơi phòng bệnh Diệp Hạo vẫn nhộn nhịp người đi qua đi về mua cơm mua thức ăn. Có phòng vẫn còn người thăm bệnh. Buổi chiều, bà Diệp đã đưa Diệp Thiên Minh về nhà nghỉ ngơi, còn nói ngày mai sẽ vào lại. Còn Diệp lão, ngồi nói chuyện với Nhạc Ân đến 7 giờ tối mới về, Diệp Bảo và Elly cũng lục đục theo về luôn. Để không gian cho đôi vợ chồng Diệp Hạo và Nhạc Ân. Mà Nhạc Ân đã ngủ từ bao giờ vì quá mệt.

Phòng Diệp Hạo nhỏ hơn bên phòng Diệp Thiên Minh rất nhiều, nhưng vẫn có giường riêng cho người nhà vào thăm, dù vậy, chắc chắn Nhạc Ân sẽ không ngủ một mình, mà Diệp Hạo cũng sẽ không để cô rời xa anh thêm nữa. Giờ Nhạc Ân đang nằm bên cạnh Diệp Hạo ngủ say sưa quên trời quên đất. Cô đã quá mệt lắm rồi. Mà Diệp Hạo, đang ngồi dựa vào giường mãi mê vuốt tóc cô.

‘ Nơi này đau lắm... ‘

Nhạc Ân đã chỉ vào trái tim mình mà nói như vậy... Diệp Hạo đưa bàn tay đặt lên ngực Nhạc Ân, cảm nhận nhịp tim nhẹ nhàng đang đập, cảm thấy bình yên vô cùng. Lời vợ anh nói vẫn còn hằn trong tâm trí anh, từng câu từng chữ

Cô đau vì anh, cô lo cho anh, cô sợ cho anh ...

Nhạc Ân thường ngày tích cách trẻ con, lại vô tâm vô tư, cho dù cô có yêu thương anh đến mấy, anh chưa từng nghĩ cô vợ non nớt của anh có thể nói ra những lời đó, anh biết, những lời cô nói hoàn toàn là đúng tâm tư của cô, cô quả thật lo sợ cho anh, nhưng để cô hiểu rõ mà nói ra, không hề dễ. Mà có khi, chính bản chất đơn thuần đó, lại khiến cô dễ dàng nói ra cảm xúc của mình như vậy.

‘ Ân Ân, lúc đó, nơi này của anh cũng rất đau, không phải đau vì vết thương, mà đau vì nghĩ tới em, nhớ em, lo cho em, hai vợ chồng chúng ta thật hiểu nhau, đúng không em ?...’

Đưa bàn tay khác đặt lên ngực mình, Diệp Hạo thăm nhủ như vậy.

“Ân Ân, vợ ngoan, ngủ ngon”

Diệp Hạo còn muốn nói thêm rằng ‘ anh yêu em ‘, nhưng nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên môi Nhạc Ân đã thay anh nói ra điều đó.

.....

Sáng hôm sau, Diệp Thiên Minh ăn sáng xong thì hối thúc bà Diệp vào bệnh viện, hai vợ chồng vừa bước r axe thì nhận được điện thoại của Diệp Tề, báo là đã về tới sân bay.

Ai cũng bất ngờ, Diệp Tề này thật là, về sớm hơn thế mà giờ mới báo, bà Diệp muốn nói sẽ đến sân bay đón anh, nhưng Diệp Tề lại bảo cứ đến bệnh viện, anh đang trên đường đến đó. Anh cũng đã gọi cho Diệp lão và Diệp Bảo rồi.

Có lẽ, nhà họ Diệp sẽ đoàn tụ trong bệnh viện, một cuộc đoàn tụ kì cục.

Ở bệnh viện, Nhạc Ân cũng đã ngủ dậy, vừa tỉnh là mở to mắt ngồi bật dậy nhìn qua bên cạnh, thấy xung quanh ... có 3 người đang đứng bên giường nói chuyện với Diệp Hạo. Cô biết những người này, hồi cha chồng cô bị bệnh, cũng có người đến xem bệnh hàng ngày, họ là bác sĩ và y tá nha. Mà mấy vị bác sĩ, ý tá thấy Nhạc Ân bật dậy chỉ biết cười trừ cho qua chuyện, họ từng thấy người nhà ngủ cùng bệnh nhân, chỉ là chưa thấy bệnh nhân nào để người nhà ngủ say sưa, còn mình thì tự nhiên mà khám bệnh thế này. Dù sao, khuôn mặt ngơ ngác của cô người nhà này cũng rất đáng yêu, chẳng ai trong ba vị đến thăm bệnh tỏ ra khó chịu cả.

“ Đói không ??” Diệp Hạo đưa tay vuốt mái tóc rối bù của cô vợ nhỏ vẫn còn nhú nhú mắt, bác sĩ thay băng cho anh xong đã rời đi, nhưng anh biết lát nữa người trong nhà sẽ đến đây.

Nhạc Ân nghe hỏi, phải một lúc sau mới nhập được vào đầu, gật đầu vài cái, lại còn xoa xoa bụng, miệng ngập nhẹ, giọng nhào nhọt

“ Đói lắm ... “

Hôm qua Diệp Hạo ép nên cô có ăn được chén cơm, nhưng cả ngày nhịn đói, chỉ một chén dần lòng để ngủ thì đương nhiên sao no được. Diệp Hạo biết vợ mình đói lắm rồi, nhưng chính anh không thể rời khỏi giường đi mua đồ ăn cho cô, đành đợi Diệp Bảo mang đến vậy. Mà đã 7 giờ sáng rồi, sao chưa ai đến nhỉ ??

“ Ân Ân đi đánh răng rửa mặt đi đã, rồi Diệp Bảo mang đồ ăn sáng đến ngay, chịu khó tí nhé “ Diệp Hạo đau lòng, quay người muốn xuống giường đưa Nhạc Ân vào nhà vệ sinh theo thói quen, nào ngờ bàn tay bị nín lại

“ Andy đi đâu đấy ??” Giọng Nhạc Ân có sự hoảng sợ, cả ngày hôm qua, cô kiên quyết đeo bám Diệp Hạo, anh ở đâu, cô ở đó, đa số là cả hai nằm lì trên giường với nhau, giờ anh vừa quay người, đã khiến cô lo lắng.

Diệp Hạo đương nhiên nhận ra suy nghĩ của Nhạc Ân, nhanh chóng ôm cô vào lòng, tránh đụng chạm đau mình, nhẹ nhàng dỗ dành

“ Anh không đi đâu đâu, anh hứa sẽ không rời xa em nữa mà. Ân Ân ngoan, đừng lo, anh đưa em vào phòng vệ sinh mà ...”

Thì ra là vậy ... Nhạc Ân ngược đôi mắt còn vương chút sợ sệt nhìn Diệp Hạo, một lúc sau mới thực sự tin tưởng, nhưng nhớ lời dặn dò của Diệp lão ngày hôm qua, cô vội nói

“ Andy không được đi quá nhiều, ông nội có dặn Ân rồi, phải để Andy nằm nghỉ nhiều mới tốt. Ân sẽ tự đi đánh răng, Andy phải nằm trên giường chờ Ân ...”

Vợ ngốc, giỏi lắm ... Diệp Hạo nở nụ cười tự hào, theo ý vợ và ông nội, buông tay để Nhạc Ân tự đi vệ sinh cá nhân, chính mình ngoan ngoãn ngồi im chờ đợi.

Một lát sau, có tiếng Diệp Bảo nói chuyện bên ngoài cửa, Diệp Hạo đoán em trai anh đem đồ ăn sáng đến rồi.

Giường Diệp Hạo đối diện với cửa ra vào, nhưng do anh đang đọc báo nên không chú ý đến cánh cửa mở ra không chỉ có Diệp Bảo, đến khi tiếng Nhạc Ân hét lên đầy vui mừng, anh mới ngẩng đầu nhìn ...

Diệp Bảo và Elly đi đầu đã vào phòng, mà cửa phòng mở toang đang sừng sững 3 người, ông bà Nhạc và Diệp Tề. Phía sau là Diệp lão, Diệp Thiên Minh và bà Diệp đang đứng cười.

“ Ông bà !!! Anh !!!” Nhạc Ân vừa mở cửa phòng vệ sinh đã thấy mọi người, hét lên xong thì chạy ào ra ôm lấy ông bà Nhạc đang cười vui mừng, cô riu rít

“ Ông bà đi đâu về vậy, đi lâu quá, Ân đợi mãi nha, oa, sao đi với anh nữa nè, ôi, còn nhiều đồ nữa này, aaaa...”

“ Nào nào, để bà xem Tiểu Ân của bà đã nào, những thứ này là mua cho cháu hết đấy “ Bà Nhạc như thường lệ lại nghẹn ngào nước mắt, đưa tay ôm cô cháu gái nhỏ đã lâu không thấy, mà ông Nhạc bên cạnh cũng xoa xoa đầu Nhạc Ân đầy yêu thương. Họ rất nhớ cô a.

....

“ Nhìn cậu có vẻ vẫn ổn nhỉ ??” Diệp Tề đi đến bên giường Diệp Hạo, chẩn tầm mắt đang nhìn Nhạc Ân của cậu em trai , lên tiếng ‘ quan tâm’

“Anh về sớm thế, tôi cứ tưởng anh còn bận lắm chứ “ Diệp Hạo ngẩng đầu nhìn Diệp Tề, nhếch miệng ‘quan tâm’ lại.

“ Có người giúp tôi nên mọi việc xong sớm hơn dự định, tôi cũng phải cố gắng nhanh để đưa ông bà thông gia về với cô em dâu đáng yêu nữa chứ” Diệp Tề ngồi xuống bên giường Diệp Hạo, nhìn đại gia đình của mình đang vui vẻ nói cười, đôi mắt sáng bừng lên niềm hạnh phúc.

“ Anh gặp được ông bà ở bên Pháp sao??” Diệp Hạo hơi có chút bất ngờ, những nhanh chóng hiểu ra, chắc hẳn ông bà Nhạc tìm đến Diệp Tề, vì kể từ khi ông nội anh gặp lại bạn cũ, Diệp Tề là thành viên duy nhất trong nhà chưa lần nào gặp được hai ông bà. Vậy thì, tại sao lại gặp nhau nhỉ ??

Diệp Tề đưa mắt nhìn Diệp Hạo, em trai anh vẫn tinh tế như vậy, có thể nhìn ra được vấn đề ngay từ đầu, vết thương gần tim không ảnh hưởng đến não bộ mà. Quay đầu lại, Diệp Tề trả lời

“ Chính hai ông bà ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều lúc ở bên Pháp đấy, nhờ vậy mà tôi có thể sớm hoàn thành mọi việc chứ “

Ông bà Nhạc giúp đỡ Diệp Tề ư?? Diệp Hạo hơi khó hiểu, hai ông bà không quyền không lực, đi đến nơi đất khách quê người, có thể làm được gì

“ Là Frank giúp tôi “ Diệp Tề nói rõ hơn

Frank ?? Diệp Hạo kinh ngạc, đó chẳng phải là người bên ngoại của vợ anh sao, cái tên này với anh khá ấn tượng.

Diệp Tề nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Hạo, chỉ nhếch miệng cười âm trầm, chính xác hơn nữa là con trai Frank giúp anh. Nói ra thì việc cũng đơn giản thôi, lúc công ty anh bị điều tra, vụ việc lớn nên báo đài khắp nơi đều đưa tin, ông bà Nhạc lúc đó đã ở Pháp được một thời gian, có nói với Frank về Diệp gia của anh, là bên chồng của Nhạc Ân. Frank qua đó mới biết Diệp gia đang gặp chuyện, ông thì chỉ là người bình thường, nhưng con trai ông được bà ngoại của Nhạc Ân trao quyền thừa kế, cũng có quyền có tiền, đã giúp Diệp Tề rất nhiều. Diệp Tề phải ở Pháp lâu , chính là vì chờ ngày diệt trừ được Amauri tận gốc, Amauri ở Pháp là một quý tộc, mà anh dù có là Diệp thiếu gia hùng mạnh cũng chẳng là gì ở đất Pháp của người ta, may mà có con trai của Frank ra tay , với quyền lực của người đó, vụ án của Amauri nhanh chóng được đưa ra xét xử, Amauri phải tù chung thân. Bản án như thế là hơi nhẹ, dù sao người ta cũng còn nể mặt gia tộc của Amauri, nhưng với Diệp Tề như thế là quá thừa, anh chỉ cần Amauri vào tù, một khi đã vào đó, dù là ở một năm hay chung thân, bản án cuối cùng sẽ là cái chết.

Tào Bỉnh đã chết, Amauri cũng sẽ ra đi trong thời gian sớm nhất. Sóng gió của Diệp gia chính thức chìm xuống.

“ Cảm ơn cậu, cảm ơn em dâu ...”

Trong tiếng ồn ào không dứt, lời cảm ơn của Diệp Tề dù chỉ là băng quơ nhưng Diệp Hạo vẫn chú ý .

“ Chúng ta là gia đình mà...” Diệp Hạo đưa tay vỗ lưng Diệp Tề, đáp lời.

Đúng, chúng ta là một gia đình. Diệp Tề nhẹ mỉm cười, lại quay qua nhìn Diệp Hạo, bí ẩn nói

“ Này, tôi có món quà cho cậu đây ...”

.....

Hiện tại đã cuối tháng 11. Mà trong tháng 11 này , có một ngày đặc biệt, do nhiều chuyện xảy ra nên nhà họ Diệp không ai nhớ, nhưng ông bà Nhạc đã từng nghe đến thì nhớ.

Hôm qua chính là sinh nhật của Diệp Hạo

“ Ôi, Ân không có quà ... ôi .. quên mất ... làm sao đây ...” Nhạc Ân đứng trước mặt Diệp Hạo, cúi đầu ủ rũ, bàn tay vịn vào vạt áo , cứ như quên mất sinh nhật Diệp Hạo là điều có lỗi rất lớn, hành động của cô khiến mọi người ngồi xung quanh cười vui vẻ.

Chuyện là thế này, ông bà Nhạc từng nghe Nhạc Ân nhắc đến ngày sinh nhật của Diệp Hạo, những ngày sau đó vốn đã chuẩn bị quà rồi, cũng định là trở về sớm, nhưng rồi gặp Diệp Tề , muốn về cùng với anh nên dời ngày, sau đó, lại nghe tin Diệp Hạo bị thương, thế nên mới phải về sớm lại, mà sớm thế nào cũng không còn kịp ngày sinh nhật của anh được nữa . Giờ Diệp Tề và ông bà Nhạc nhắc đến ngày sinh nhật của Diệp Hạo, Nhạc Ân là người buồn bã nhất. Thế là nãy giờ, cô cứ bị mọi người trêu chọc, dẫn đến hành động hối lỗi vừa rồi

Diệp Hạo biết mọi người trêu vợ mình cho vui thôi, cũng không can thiệp, mặc kệ vợ, nhưng đến lúc cô ủ rũ trước mặt anh, anh lại mềm lòng, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, giọng anh dịu dàng “ Không sao, anh không cần quà mà ...”

“ Nhưng mà ... ông nội bảo sinh nhật phải tặng quà mà ..” Nhạc Ân vẫn còn ray rứt, cô thế mà quên mất ngày quan trọng này, đã vậy, cũng không có quà tặng. À mà, quà tặng thì tặng cái gì nhỉ?? Cô cũng không biết nữa. Nhạc Ân giương đôi mắt đáng thương nhìn Diệp Hạo

Diệp Hạo chỉ biết thở dài, anh đâu có cần quà gì, ngày sinh nhật anh , anh còn không nhớ, lấy đâu đòi quà vợ gốc không biết gì của anh. Mà cũng qua ngày sinh nhật rồi mà. Nghĩ ngang đây, Diệp Hạo đưa mắt nhìn những người xung quanh đang xem trò vui, ra hiệu dừng trêu vợ anh nữa.

“ Được rồi, được rồi ...” Diệp Tề đưa tay lên đồng ý với Diệp Hạo, đoạn ngoắc Nhạc Ân tới “ Tiểu Ân, lại đây, anh cho em cái này, em làm quà tặng cho Diệp Hạo “

Quà tặng ?? Là món quà mà Diệp Tề nhắc hồi nãy sao. Diệp Hạo nhìn Diệp Tề loay hoay lấy một cái hộp từ trong túi xách đưa cho Nhạc Ân, không cần mở ra, anh cũng đoán được, trong đó có cái gì, bởi vì , cái này anh từng thấy một lần.

“ Qua tặng cho cậu ấy đi, nhớ phải chúc mừng sinh nhật đấy nhé “ Diệp Tề vỗ lên đầu Nhạc Ân chỉ bảo

“ Chúc mừng sao a, Ân không biết “ Nhạc Ân cầm hộp quà trên tay, phấn khởi vì cuối cùng cũng đã có quà tặng cho Diệp Hạo, nhưng tặng quà không phải là đưa qua thôi sao, còn chúc mừng sinh nhật gì gì nữa là sao??

“ Ôi cháu gốc của ta, cháu cứ ôm lấy Diệp Hạo rồi nói chúc mừng thôi, vậy là chúc mừng đó” Bà Nhạc ngồi bên cạnh Diệp Tề lên tiếng thay, nhìn cô cháu gái đáng yêu tròn mắt nhìn hộp quà, tỏ ra đã hiểu, chạy đến bên cháu rể

“ Andy, ôm ôm ...” Nhạc Ân đưa hai tay ra , ra hiệu cho Diệp Hạo, đợi anh bật cười cùng nhau ôm thì nói tiếp “ Ân nói chúc mừng sinh nhật nè “

Ha ha ha

Mọi người lại bật cười vang dội, Nhạc Ân ấy thế mà nhắc lời bà Nhạc, thật là đáng yêu mà

“ Vợ gốc, anh cảm ơn ...” Diệp Hạo vỗ về lưng Nhạc Ân đang bối rối không hiểu vì sao mọi người lại bật cười, đẩy cô ra một chút, anh hôn lên trán cô thì thầm

“ Đợi khi nào chỉ có hai chúng ta, anh sẽ dạy cho em biết sinh nhật là gì, nhé “

“ Ân biết rồi mà” Nhạc Ân đưa miệng lại gần tai Diệp Hạo, cũng thì thầm

“ Có nhiều điều mới và hay hơn nữa, em chưa biết hết đâu” Thì thầm

“ Ồ, vậy sao ...Vậy Andy dạy Ân nha “ Thì thầm

“ Ủ, ngoan lắm ...” Thì thầm. Anh nhất định không để vợ yêu của anh bị mọi người đem ra trêu chọc lần nữa a.

“Này, đừng có thì thầm mãi nữa, mau mở quà đi ..” Diệp Tề vờ bất mãn, lớn tiếng ngăn hai kẻ môi kề tai, tai kề môi không biết ý tứ kia, nhắc nhở

Lại là búp bê chứ gì ?? Diệp Hạo trong lòng thầm bĩu môi, nhìn kích cỡ cái hộp quen quen là anh đoán ra, sao lúc nào cũng tặng búp bê nhỉ

“Đừng vội chê nó, mở ra đi, chắc chắn cậu sẽ rất thích đấy ..” Diệp Tề hiểu biểu hiện trên khuôn mặt của Diệp Hạo, không hề phiền lòng, càng thúc giục Diệp Hạo mở ra.

“Mở đi xem nào , Diệp Hạo” Diệp lão cũng lên tiếng hòa theo, ông cũng muốn thấy trong hộp quà là gì

“Ừ, mở ra xem là gì nào ...” Mọi người cũng nói

“Andy, nhanh mở đi, Ân muốn nhìn” Nhạc Ân cũng hăng hái và tò mò

“Được, để anh mở cho em” Diệp Hạo ngay lập tức đáp lời

Mọi người : ” ...” Thiên vị ra mặt thật.

Lớp giấy quà nhanh chóng được đặt qua một bên, Diệp Hạo mở nắp hộp . Anh biết mà, đúng là búp bê

“Ủa ... giống Ân ghê nha “ Nhạc Ân chớp mắt ngạc nhiên, nhìn thật y như cô thu nhỏ ấy, khuôn mặt này cô hay thấy trong gương nè, cô biết là mặt của cô.

Diệp Hạo nhìn con búp bê mô phỏng Nhạc Ân, đoán chừng là Diệp Tề tặng cho đủ đôi với con búp bê mô phỏng anh đã tặng lần trước. Ừ, nhìn cũng rất đáng yêu, nhưng nghe lời mới nói của Nhạc Ân, anh phải bật cười, mà đâu chỉ anh, ai cũng không nhịn được cười

“Ngốc ơi, nó chính là em mà “ Diệp Hạo lấy búp bê ra khỏi hộp, đưa qua cho Nhạc Ân ôm, nhìn cô cứ mãi mở to mắt vì kinh ngạc. Trong lòng tràn ngập ấm áp.

Hôm nay anh thêm tuổi mới, cuộc đời cũng thêm tươi mới.

Cảnh bình yên thế này, anh còn mong gì hơn nữa.

“Andy , chúng ta để nó bên cạnh búp bê Andy nha”

“Ừ “

“Có cần tôi đặt thêm búp bê Tiểu Andy, Tiểu Tiểu Ân không ??”

“Là sao hả anh, có một Andy và một Ân là đủ rồi nha “

“Ha ha, sau này em sẽ hiểu, cô bé ...”

“Này, vợ tôi sao lại là cô bé , anh phải gọi là em dâu ...”

“Ha ha ha ha ha”

.....

“Ngồi ở đó “ Tiếng người quản giáo lạnh lẽo, đưa tay chỉ vị trí , đợi Chu Lệ Băng ngồi xuống, người đó cung kính quay qua người đàn ông đang ngồi ghế đối diện Chu Lệ Băng

“Diệp thiếu, tôi đã đưa cô ta tới, anh cứ thông thả nói chuyện”

“Cảm ơn anh”

“Không có gì ạ”

...

“Anh đến để chê cười tôi chăng??” Giọng Chu Lệ Băng mỉa mai nồng đậm, mái tóc xơ xác, khuôn mặt tiêu tụy, cô giương mắt nhìn người đàn ông đang nhếch miệng nhìn vào mình, cắn chặt răng vì tức giận, cô hét lên

“Cút đi, tôi không cần mấy người thương hại tôi, tôi ở đây cũng tốt lắm, không cần mấy người vào đây, lời tôi đi thăm này nọ ...”

“ Tôi không vào thăm cô, tôi gặp để nói với cô một điều “

“ Không cần, tôi không muốn nghe gì hết, mọi chuyện đã kết thúc, nói cái gì nữa đây , ha ha ...” Chu Lệ Băng bơ phờ cất tiếng cười, giọng nói đối diện lại vang lên

“ Mẹ cô đến cầu xin tôi tha cho cô”

“ Sao??” Chu Lệ Băng cau mày nhìn chằm chằm

“ Mẹ cả của cô cơ, bà mẹ ruột của cô cũng như cô, đang bị tạm giam để điều tra”

“ Mẹ cả ...” Giọng Chu Lệ Băng nhẹ thên , cô không tin, chính bà ta đã thông đồng với cha cô, đưa cô vào nhà họ Diệp làm gián điệp cho bọn họ cơ mà, mà không chỉ cha cô, còn có mẹ ruột cô, còn có chị ruột cô, còn có anh rể cô, tất cả bọn họ đều coi cô là con cờ mà lợi dụng.

“ Bà ấy không biết kế hoạch của cha cô, bà ấy đúng là mong muốn tìm cho cô một người chồng tốt “ Giọng nói thật dừng dừng

“ Chồng tốt, ha ha , tốt quá đi mất , tôi hỏi nhé, phòng của anh tôi từng ở đó, cô ta không ghen chứ “ Chu Lệ Băng giờ chẳng quan tâm điều gì nữa rồi, dù mẹ cả của cô không liên quan thì sao, cô vẫn phải ngồi tù

“ Cô an tâm, tôi đã đổi phòng khác, phòng đó tôi cho làm nhà kho rồi, nhà tôi không thiếu phòng mà. À, phòng cô tôi cũng cho làm nhà kho nốt, chà, bỏ cái gì vào đó cho hết được nhỉ ??” Giọng nói châm biếm

Chu Lệ Băng chẳng còn hơi sức mà tức giận nữa rồi, vô lực rũ hai vai, giọng cô mệt mỏi

“ Nếu anh đến để nói điều đó thì tôi đã nghe rồi đấy, Diệp Bảo thiếu gia,làm ơn trở về dùm tôi ...” cô buông xuôi tất cả rồi mà, sao còn đến làm phiền cô thế này

Diệp Bảo nhìn cô gái tiều tụy trước mắt, mới đây thôi cô còn tức giận được, nhưng ngay lập tức đã trở về lại bản tính vốn có, nhu nhược, yếu đuối. Anh biết, bản chất cô ta không phải người xấu, chỉ là hoàn cảnh và sự nhu nhược , yếu đuối đó đã đẩy cô ta vào kết cục thế này. Tào Bính và Amauri đã bị tiêu diệt, Chu gia và Triệu gia chỉ là viên đá nhỏ ven đường, Diệp gia không mấy quan tâm đến. Nhưng hôm qua, Chu phu nhận đích thân quý trước mắt mẹ anh, cầu xin tha thứ cho Chu Lệ Băng, còn con gái và chồng, bà xin để họ chịu trừng phạt. Cả nhà anh ai cũng kinh ngạc, tha thứ cho Chu Lệ Băng ư ??

Cũng không phải không tha thứ được ... dù sao, Chu Lệ Băng cũng chỉ là một cô gái ngốc nghếch không hiểu chuyện đời mà thôi ... Nhà tan cửa nát, trắng tay không còn gì, cô ta trả giá cũng đủ rồi ...

“ Cô biết không, nếu ngày xem mắt đó, cô kiên cường từ chối lời mẹ cô đến cùng, thì có lẽ lúc ấy, tôi còn tôn trọng cô, nhưng chính cái gậy đầu từ bỏ anh trai tôi của cô, khiến cho tôi khinh thường cô ghê gớm, anh tôi, không cần loại người này bên cạnh” Diệp Bảo nói một hơi dài rồi đứng dậy, nhìn cái đầu đang cúi thấp của Chu Lệ Băng ,vứt một tập hồ sơ lên bàn, anh nói tiếp

“Đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, kể từ nay về sau, Diệp gia chúng tôi và cô là hai kẻ xa lạ, đừng để chúng tôi thấy cô lần nữa, hiểu chứ”

Là sao ??? Chu Lệ Băng khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Diệp Bảo, chỉ thấy anh đã cất bước, nhìn nhanh qua tập hồ sơ, cô thấy một cái hộ chiếu đi Ý cũng một tài khoản tiền rất lớn...

“ Trả ơn cô đã để chúng tôi lợi dụng lại ..” Diệp Bảo bước ra khỏi gian phòng sắt tạm giam,đứng trước song sắt nhìn vào Chu Lệ Băng

Đi Ý ư ?? Còn có địa chỉ một viện bảo tàng, họ để cô làm việc ở đây, đây là một viện bảo tàng nổi tiếng cơ mà ??? Chuyện này, là chuyện gì đây, sao lại giúp cô?? Chu Lệ Băng trở nên ngơ ngẩn, tiếng bước chân lại vang lên, cô hoảng hốt gọi theo

“ Diệp Hạo thế nào rồi, tôi nghe nói anh ấy bị trúng đạn ??”

“ Quên tất cả đi” Bỏ lại một câu, Diệp Bảo bước qua cánh cửa phòng tạm giam rồi biến mất.

Quên tất cả ư ???

Nắm chặt tập hồ sơ, Chu lệ Băng bật khóc nức nở.

.....
Ngày 1 tháng 1, năm mới.

Mùa đông của thành phố A vẫn chưa qua, khắp nơi vẫn đón chào năm mới bằng những bông tuyết rơi dày đặc. Dù vậy, thành phố vẫn náo nhiệt, vẫn mang không khí vui vẻ ngập tràn .

Hôm nay, Diệp Hạo đưa Nhạc Ân về nhà chính để mừng năm mới cùng với gia đình. Lúc này cả nhà đang ăn bữa cơm đoàn viên đầu năm.

Kể từ ngày Diệp Hạo bị thương đến nay đã hơn một tháng, vết thương của anh đã hoàn toàn lành lặn, cơ thể được bồi dưỡng còn khỏe mạnh hơn cả trước kia. Thế nhưng, người chồng nào đó cố ý ‘ bị thương ‘ dài dài, hành hạ cô vợ nhỏ hầu hạ suốt cả ngày đêm không yên. Mà cô vợ nhỏ dường như cũng rất có lòng làm những việc đó.

Diệp lão có dặn, Diệp Hạo bị bệnh, phải chăm sóc Diệp Hạo thật tốt a.

“ Andy, aaaaaaa nào “ Nhạc Ân tay cầm chén cơm, tay nâng muống cơm đầy ắp đưa lên miệng Diệp Hạo

“ Anh tự ăn được mà “ Diệp Hạo mặt không đỏ, tinh thần không ngại nhưng vẫn cố thuyết phục vợ để mình tự ăn, anh thấy hậu quả của cái sự không nheo trước đây rồi đây, Nhạc Ân kiên quyết không để anh tự ăn , trước đây anh chẳng thèm quan tâm, còn mong như vậy nhưng ở đây có bao ánh mắt sừng sờ đang nhìn anh, có bao người nén cười muốn nghẹn cơm, anh sao chịu nổi.

“ KHIêm được, Andy bị đau nha ... ngoan nào ... aaaaaaaaaa”

Diệp Hạo bất chợt nuốt nước miếng cái ực, thấy Nhạc Ân cứ mãi a a a kéo dài thật đáng thương, bộ dạng ỉu xiu đưa miệng qua ăn muống cơm.

“ Andy ngoan lắm nha, để Ân cho thêm miếng thịt gà nữa nè ...” Nhạc Ân lăm lăm, nhón tay bốc lấy miếng thịt gà, cũng không ngoan lựa miếng toàn thịt, xé thịt đưa đến bên miệng Diệp Hạo, lại aaaaa.

“ Phụt” Diệp lão đôi diện không nhin nổi nữa, cười phụt ra. Kéo theo mọi người xung quanh đều cười.

“ Anh à, tình cảm quá a, aaaaaaa nào “ Diệp Bảo ngay lập tức buông lời trêu chọc, Nhạc Ân vẫn chưa hết giận anh, nên từ đầu bữa cơm đến giờ anh toàn nhin không dám hó hé, giờ tận dụng cơ hội phun một vài từ cho đỡ buồn miệng.

“ Thật là ...” Elly ngồi bên Nhạc Ân đưa tay véo Diệp Bảo, lại quay qua bên kia nhìn Nhạc Ân cười tươi “ Chị dâu cứ việc dứt tiếp đi, anh Andy vậy chứ vẫn còn đau đó , không thể để anh ấy vận động được, không tốt a.” thật đáng mặt mà, dám bắt nạt chị dâu nhỏ bé, cho anh ta tiếp tục sượng mặt , ha ha.

“ Thôi mà mấy đứa này, để nó ăn cơm cho ngon” Bà Diệp tuy cũng vui vẻ nhưng không đành lòng, hướng Diệp Bảo và Elly trách cứ.

“ Kệ mấy đứa nhỏ, ta cứ ăn của ta đi “ Diệp Thiên Minh tỏ vẻ không quan tâm, đưa đũa gấp cho bà Diệp miếng cá, nhìn bà thúc giục ăn làm bà Diệp hết muốn nói tiếp vì ngượng

“ Ông bà ăn đi, đừng mãi cười thế chứ “ Diệp Tề nghiêm túc nhất, hướng 3 lão già nhất bàn, gấp mỗi người một miếng thịt hầm mềm , cứ tưởng anh nghiêm thật , nào ngờ, nhắc nhở 3 lão xong lại quay qua nhắc nhở Nhạc Ân

“ Em dâu dứt ít thôi, một muống lớn như thế sẽ làm chồng em nghẹn đấy”

“ Vậy sao, Ân biết rồi a”

“ Ha ha ha ha” Mọi người lại cười tiếp

Diệp Hạo nổi tiếng tinh thần thép không quan tâm xung quanh đến mấy cũng cảm thấy chộn rộn, anh đã biết lỗi rồi a, chút nữa về nhà anh sẽ ‘ đào tạo’ lại cô vợ nhỏ mới được. Từ nay xin cách không dám giả vờ nữa, vợ anh mà tỏ ra nghiêm túc thì không ai lay chuyển nổi. Nhìn qua Nhạc Ân đang chăm chú xé nhỏ thịt gà, Diệp Hạo bỗng nở nụ cười.

Vợ, anh hạnh phúc lắm.

Bàn ăn luôn rộn rã tiếng cười nói, chưa bao giờ, Diệp gia đông đủ như bây giờ, cũng chưa bao giờ, Diệp gia vui vẻ như vậy. Mọi ân oán khúc mắc ngày xưa đều đã theo năm cũ đi qua, giờ chỉ còn là tình yêu, tình cảm gia đình yên bình. Diệp gia vẫn là người nắm giữ huyết mạch kinh tế, vẫn sẵn sàng đón nhận sóng gió đến bất cứ lúc nào, nhưng kể từ bây giờ, mọi sóng gió đó, sẽ được cả đại gia đình đồng tâm hiệp lực chống đỡ. Có sức mạnh tinh thần to lớn đó, Diệp gia sẽ vượt qua dễ dàng.

Còn với vợ chồng Diệp Hạo. Nhạc Ân sẽ mãi chẳng thể nào lớn hơn được nữa, vẫn là cô vợ nhỏ ngây ngô đáng yêu, vẫn là cô con dâu ngoan hiền được yêu thích, vẫn là đứa cháu được cả 3 ông bà hết mực yêu thương, vẫn là cô em dâu, chị dâu được anh em quý mến. Mà Diệp Hạo, chỉ có thể là người chồng chỉ biết có vợ mà thôi.

Nhìn đi, ai suốt buổi ăn cứ dán mắt vào vợ thế kia. Chẳng nhìn người xung quanh lấy nửa cái, trước kia là vì vô tâm, giờ là vì bị vợ quyến rũ

“Này, lúc nào con trai ông Frank sẽ sang đây vậy ??” Diệp lão quay qua bên cạnh hỏi ông Nhạc, ông muốn cảm ơn đến người đã giúp đỡ Diệp Tề nhà ông, cũng là giúp nhà ông.

“Frank, ông ấy đang điều trị đợt cuối, chắc khoảng hai ba tuần nữa là hết bệnh, lúc đó hai cha con sẽ qua thăm Tiểu Ân luôn “ Vốn lần về với Diệp Tề, Frank có bảo con trai đi theo ông bà về thăm cháu gái của người chủ quá cố, nhưng Frank có bệnh đã lâu, chữa đã mấy năm nay, đó là lí do vì sao mấy năm rồi Frank không thể qua gặp Nhạc Ân như thường niên, mà những ngày tháng đó Frank cũng đang tích cực chữa trị đợt cuối, con trai ông đành hẹn với ông bà Nhạc lần sau, chú tâm chữa bệnh cho cha.

“Ra vậy “ Diệp lão gật gù, bên cạnh ông Nhạc lại lên tiếng

“Mà có khi, tôi và bà nhà sẽ đưa hai vợ chồng Tiểu Ân qua thăm ông ấy trước cũng nên ấy chứ”

“Ồ, sao dạo này ông hăng hái đi xa thế, ngày xưa không phải ghét máy bay sao, không phải ghét đi nước ngoài sao” Diệp lão hơi ghen tỵ, bạn ông đi chơi chẳng thêm rủ ông

“Ha ha, đi rồi thấy thú vị thật, nước ngoài có bao nhiêu thứ hay ho a. Hay ông đi du lịch với vợ chồng tôi một lần đi” Ông Nhạc biết bạn đang suy nghĩ gì

“Được, tôi đâu có sợ mấy thứ đó như ông, mà tôi đã đi nhiều rồi a, tôi sẽ hướng dẫn cho hai người “ Diệp lão ngay lập tức chớp lấy cơ hội

“Ừ, hai ông nhắc mới nhớ, ngày xưa tôi cứ nghĩ đi nước ngoài mệt lắm, nào ngờ đi rồi thấy cũng bình thường, lại gặp nhiều cái thú vị “ Bà Nhạc ngồi bên ông Nhạc góp lời

“Ha ha, đúng là thú vị, bà lúc đó thấy cái gì cũng sáng mắt lên, đòi mua hết cho Tiểu Ân, nhớ không ??” Ông Nhạc hào hứng

Xung quanh, con cháu bắt đầu chú ý đến câu chuyện của 3 lão.

“Ông thì không thể, cái gì cũng muốn mua cho nó đầy thôi “ Bà Nhạc cười tủm tỉm

“Còn nữa, bà đi Pháp được rồi, thế là cứ tiếc nuối, biết đi Pháp dễ dàng như vậy, lần đó chả phải khó nhọc suy nghĩ chuyện tìm chồng cho Tiểu Ân, cứ việc mang sang Pháp để Frank tìm chồng cho nó ..” Ông Nhạc hăng say, quay qua Diệp lão tiếp tục “ Ông biết không, bà ấy thích mấy thằng nhóc người Pháp lắm nhé, bà ấy nói nếu mà cưới mấy người đó chắc sẽ rất hạnh phúc, biết tặng hoa, biết chiều chuộng vợ, ôi, ngày xưa thì cứ sợ sẽ không có ai tốt với Tiểu Ân, ha ha”

Cả bàn ăn chìm trong không khí kì lạ. Mà nhân vật làm nên bầu không khí vẫn vô tư không biết gì

“Ha ha, ông có biết không, bà nhà tôi cực kì thích Polus, ngày đó Frank có nói gả Tiểu Ân cho nó đi, cứ tại bà nhà tôi sợ đi Pháp đó. Giờ nhìn nó tốt như thế, bà ấy cứ xuýt xoa hoài”

Ồ

“Ông biết không ...” Ông Nhạc muốn nói tiếp, lại thấy cánh tay bị nhéo đau, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, thấy bà Nhạc đang ra sức lắc đầu. Quá muộn, ông Nhạc nhận ra mình mới nói gì, e dè nhìn quanh bàn ăn, chỉ thấy mọi người lại tiếp tục nín cười, lần này là cực lực chịu đựng, vì người cháu rể đối diện ông, mặt mày đã chẳng còn chút máu nào.

“ Ha ha, cháu rể, Tiểu Hạo, đừng suy nghĩ nhiều, ông đang kể chuyện vui mà ... “ Ông Nhạc giả vờ cười, chẳng thấy mặt Diệp Hạo đỏ hơn chút nào cả , đưa mắt nhìn qua bà Nhạc cầu cứu, thấy bà vợ ông giả vờ ăn cơm thì đành im lặng, giả vờ ăn cơm cho qua chuyện.

Bàn ăn bỗng chốc im lìm kì lạ, kẻ duy nhất không nhận ra sự kì lạ chính là cô ngốc Nhạc Ân đang tỉ mỉ nhặt xương cá . Cho đến khi đôi đũa đang nhặt xương bị cướp đi, Nhạc Ân ngơ ngác chưa kịp nhìn người vừa cướp đũa đã thấy mình bị nhắc bổng lên, Diệp Hạo ôm cô đi thẳng ra ngoài, còn nói

“ Vợ đã là của cháu, ông bà có tiếc nuối thì cũng đã quá muộn , có chết cháu cũng không buông tay cô ấy ra ...”

“ O ... Andy, đừng ôm ÂN, đừng đi nhanh Andy bị đau a”

“ Anh đưa em về nhà”

“ Hả ? ? ?”

.....

“ Không sao, ăn cơm đi, nó không giận ông đâu. Nó đang sợ thôi mà” Diệp lão đưa tay qua vỗ lưng bạn hiền an ủi, nhin cười khiến cho khuôn mặt của ông nhăn nhúm lại.

“ Tôi biết, chỉ là tôi làm nó buồn rồi, đúng không ...” Ông Nhạc ủ rũ, lời ông nói càng khiến mọi người cực lực chịu đựng nén cười, họ không dám làm ông lão thêm ray rứt ...

Ông Nhạc không hề biết một sự thật. Cả nhà họ Diệp đều lấy điểm yếu của Diệp Hạo làm trò vui mà chưa một ai thấy ăn năn khổ sở đâu. Đưa mắt nhìn nhau , lại nhìn hai vị trí trống không vì chủ nhân sợ quá đã bỏ chạy, mọi người không nhin nữa , cũng nhau cười nghiêng ngả

Mà đâu đó trên đường đi, có kẻ cứ mãi nắm chặt bàn tay vợ không buông, mặt mày cau có hờn giận một lúc cũng tiêu tan, nhìn khắp phố xá đông vui , đèn điện rực rỡ, anh đưa mắt nhìn sang cô vợ nhỏ nầy giờ vẫn lo lắng vì không hiểu chuyện

“ Ân Ân, anh yêu em”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi bất ngờ, nhoẻn miệng cười, đôi mắt lấp lánh, cô nói

“ Andy, Ân muốn rửa tay, tay bẩn lắm nè”

41. Chương 41: Ngoại Truyện 1 Cưới

Một ngày tháng 3 ấm áp, đám cưới lớn nhất thành phố của Diệp Bảo và Elly diễn ra. Lúc đôi vợ chồng thực hiện nghi thức ‘ trao nhẫn cưới’ cho nhau, Nhạc Ân đã nắm tay Diệp Hạo bên cạnh hỏi thăm

“ Andy, cả hai đang làm gì vậy ???”

Người chồng nào đó nghe xong thì chớp mắt một cái

“ Đeo nhẫn cưới đấy, vòng tròn nho nhỏ đấy gọi là nhẫn cưới “

“ Ồ ,nhẫn cưới à ...” Nhạc Ân gật gù, biết rồi đấy nhé, cái đó là nhẫn cưới . Nhưng mà “ Andy, sao phải đeo nhẫn cưới vậy ??”

Tại sao ư ?? Đó là nghi thức đúng không nhĩ?? Diệp Hạo cau mày suy nghĩ , anh nào biết tại sao, mấy chuyện cưới xin anh đã trải qua bao giờ đâu, cũng chẳng tìm hiểu. Nhưng anh vẫn có câu trả lời

“ Để xác nhận đã kết hôn rồi, người nào đó có mang nhẫn ở ngón tay này thì đã có vợ hoặc có chồng rồi đấy ..” Diệp Hạo nâng bàn tay phải chỉ vào ngón áp út của mình cho Nhạc Ân thấy, nói xong lại cau mày Anh đang ví dụ cho vợ anh thấy trong khi anh chẳng mang cái nhẫn nào cả ...

Mà , Nhạc Ân ngồi bên cạnh cũng nâng tay lên nhìn chăm chú . Cô không biết ý nghĩa của kết hôn hay đám cưới là gì, ngay cả khái niệm vợ chồng cũng chẳng hiểu bao nhiêu, thường ngày Diệp Hạo gọi cô ‘ vợ ‘ , cô cũng nghe vậy thôi, rồi cô biết Diệp Hạo là chồng mình, nhưng cũng chẳng hiểu ý nghĩa chữ ‘ chồng ‘ . Vậy nên giờ nghe Diệp Hạo nói ‘ đeo nhẫn chứng tỏ đã có vợ hoặc có chồng rồi ‘ , Nhạc Ân liền suy ra là ‘ có vợ hoặc có chồng sẽ phải đeo nhẫn ‘ , ô, nhưng mà cô không có nhẫn nha?

“Andy, Ân không có nhẫn, vậy là Ân không có chồng rồi , nhưng Andy lại là chồng Ân, sao Ân không có nhẫn, mà Andy cũng không có kìa, Andy lại là chồng Ân , sao Andy không có nhẫn nhỉ ??” Nhạc Ân chu môi tròn mắt bày tỏ thắc mắc mới nghiệm ra được với Diệp Hạo, khiến cho ông chồng đang chăm chú nhìn bàn tay càng thêm cau chặt mày ...

Câu hỏi có tính logic rất cao nhỉ... Mà câu trả lời chẳng logic tí nào cả.

Đơn giản vì cả hai có tổ chức đám cưới đầu mà có nhẫn cơ chứ ... đúng hơn là kẻ làm chồng tệ hại là anh đây chưa từng nghĩ đến vấn đề hệ trọng này.

Phải gấp rút kiếm cặp nhẫn cưới thôi...

.....

Trưa hôm đó, Diệp Hạo nhờ bà Nhạc trông chừng cô vợ nhỏ, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, với thời gian ngắn nhất có thể, trở về với vẻ mặt hân hoan khó tả. Kéo Nhạc Ân đến một nơi trống vắng của khách sạn, Diệp Hạo trang trọng đeo vào tay Nhạc Ân một chiếc nhẫn , rồi đưa cho cô chiếc kia của anh

“ Đeo cho anh “ Diệp Hạo nâng tay lên trước mặt Nhạc Ân

Đeo ư ?? Thì đeo. Nhạc Ân ngoan ngoãn làm theo lời Diệp Hạo.

“ Từ nay trở về sau, em phải luôn luôn đeo nó, nhớ chứ. Như vậy, ai nhìn vào anh, sẽ biết anh đã có vợ là em, mà ai nhìn vào em, sẽ biết em đã có chồng là anh” Giọng Diệp Hạo đặc ý, nhìn hai chiếc nhẫn được anh dùng một cái liếc mắt mua về, với phương châm đẹp nhưng không cầu kỳ, đặc biệt loại trừ ngay mấy chiếc nhẫn hột xoàn kim cương vì có khả năng gây xước mắt vợ , tiền bạc không quan trọng chỉ cần là nhẫn cưới, Diệp Hạo đã tha về cặp nhẫn cưới trước ánh mắt ngỡ ngàng không kịp chớp của nhân viên cửa hàng trang sức. Tội tệ hơn nữa, anh còn trao nhẫn cưới trong không khí vô cùng ‘ thoáng đãng ‘ và ‘ vắng vẻ ‘ .

Ồ ... Nhạc Ân chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay mình, nhẹ gật đầu tỏ ý đã hiểu với Diệp Hạo. Nói thế nào nhỉ ?? Chiếc nhẫn này rất đẹp a, màu vàng óng ánh, lại có mấy viên ngọc nhỏ xíu nằm chìm vào trong ... Nhưng mà, dù Nhạc Ân có ngốc ngếch hay đơn thuần đến mấy, cô cũng nhận ra có điều gì đó không đúng ...

“ Sao không giống như Diệp Bảo và Elly vậy nhỉ ?? “ Nhạc Ân lẩm bẩm, cô thấy Diệp Bảo và Elly trải qua bao nhiêu bước đến cuối cùng mới trao nhẫn cưới rồi hôn nhau cơ mà , lúc đó mọi người sẽ vỗ tay chúc mừng ... Kì lạ quá a.

Diệp Hạo nghe được lời của Nhạc Ân, anh cũng hiểu cô đang có ý gì. Ừ thì khác chứ sao , người ta tổ chức đám cưới dang hoàng, anh lôi vợ ra góc khuất mà trao nhẫn , không khác mới lạ. Nhưng mà, Diệp Hạo anh là ai, là người đơn giản, không cầu kì, không ồn ào, cũng không khoa trương, anh ‘ có thể ‘ chấp nhận phương thức trao nhẫn đơn giản này. Diệp Hạo đưa tay vuốt tóc Nhạc Ân, giọng dịu dàng vô trách nhiệm

“ Ân Ân, chúng ta đã là vợ chồng lâu lắm rồi, tổ chức đám cưới làm gì nữa thêm mệt. Thôi thì cứ như thế này thôi, chỉ cần tờ giấy màu đỏ đó là đủ rồi , em nhé “

Tờ giấy màu đỏ ?? Nhạc Ân mù mờ không hiểu, chỉ nghe hiểu mỗi chữ ‘ em nhé ‘ sau cùng , ngẩng đầu thấy khuôn mặt Diệp Hạo mỉm cười hiền hòa, vội gật đầu đồng ý, càng khiến cho ông chồng nào đó càng thêm hài lòng.

‘Có giấy chứng nhận kết hôn và nhẫn là đủ để người ta biết Ân Ân là vợ của mình rồi, cần gì phải tổ chức này nọ phiền phức, hừ ...’ Diệp Hạo nheo mắt âm trầm , thông thả dặt tay hai vợ chồng trở về đại sảnh khách sạn tiếp tục dự tiệc cưới.

Thật ra thì trước khi có đám cưới của Diệp Bảo và Elly, Diệp lão đã gọi Diệp Hạo đến bàn chuyện tổ chức lại đám cưới cho vợ chồng anh, lúc đó Diệp Hạo đã lấy cớ phải sang Anh thăm Mark để khước từ, nhưng

đúng ra thì anh lười phải làm những việc rắc rối như thế. Đến khi sang Anh rồi, chả hiểu sao Mark cũng nói anh tổ chức lại đám cưới, suốt 2 tháng trời ở Anh, Diệp Hạo đã không biết bao lần tìm cơ thoái thác. Kết luận, Diệp Hạo không chỉ là kẻ lười, mà còn là kẻ đại lười. Vậy nên, giờ mua được đôi nhẫn cưới cũng đã là tốt lắm rồi, Nhạc Ân tội nghiệp không nên mơ mộng nhiều hơn ở ông chồng của mình.

‘Nhìn Diệp Bảo và Elly thì biết, đi tới đi lui mệt muốn chết, có ích gì đâu cơ chứ, hừ’ Diệp Hạo lắc đầu thở dài, tự thấy chính mình không vướng mắc vào mấy chuyện đó thật thoải mái.

....

Chiều hôm đó, Diệp Bảo và Elly kết thúc buổi tiệc xong là lên trực thăng thẳng tiến ‘tuần trăng mật’ ngọt ngào. Mà Diệp Hạo thì bị 3 lão và 2 phụ huynh giữ lại, lý do ... thuyết phục anh tổ chức lại đám cưới với Nhạc Ân.

Aiz, vậy đấy, người tính không bằng trời tính, Diệp Hạo không ngờ mình vừa mới còn hí hửng mà giờ đây đã phải ngồi chịu trận. Chuyện cũng chẳng có gì to tát, chỉ là Nhạc Ân của anh có nhẫn mới là hí hửng khoe với ông bà mình, ngay lập tức cho họ lý do rất chính đáng để ép anh phải ‘cưới’.

“Cháu đã mua nhẫn được rồi, vậy thì tổ chức cái tiệc cưới luôn có sao đâu nào”

Có sao đâu nào ?? Có sao đâu nào ??...

Nhìn ánh mắt chờ mong từ xung quanh ba bề bốn phía, Diệp Hạo thở dài, gật đầu chấp nhận. Một loạt tiếng hoan hô vang dội, liền sau đó là tiếng cãi nhau ồn ào nhí nhố ... Diệp Hạo cúi đầu ủ rũ, chẳng buồn nghe mấy lão bàn bạc tổ chức lễ cưới, chỉ là vẫn nghe loáng thoáng được tiếng bà Diệp nghiêm túc tổng kết

“Mọi chuyện cứ giao cho con. Đã là con cháu Diệp gia, không thể qua loa đại khái được. Đám cưới Diệp Bảo nó nhất cái thành phố này, Diệp Hạo là anh đương nhiên cũng phải hơn nữa, cứ như thế đi”

Cứ như thế đi

Tối đó nằm ngủ mà Diệp Hạo vẫn mơ thấy câu nói đó đeo bám mình dai dẳng đến mức chẳng muốn ngủ tiếp

Chuyện cũng chưa dừng ngang đó ... Mấy ngày sau Diệp Hạo điện thoại qua cho Mark, ừ thì là đám cưới của anh mà, không có Mark sao được, chỉ thấy Mark đầu dây bên kia ai oán trách móc Diệp Hạo ‘bên trọng bên khinh’. Trong khi ông hết lời khuyên nhủ thì không chịu, về nước cái lại tổ chức đám cưới, có phải bắt công với ông quá hay không Diệp Hạo thấy thật sự đau đầu, tặc lưỡi, anh đồng ý với Mark đám cưới bên này xong sẽ qua bên kia ‘cưới’ tiếp cho ông vừa lòng.

Anh không ngờ rằng, chỉ vì một lời chấp nhận đó, mà bà Diệp và Mark đã phải đấu đá nhau quyết liệt về mức độ hoành tráng cho đám cưới có một không hai của hai vợ chồng anh.

Nhìn mọi người tất bật chuẩn bị đám cưới ình, Diệp Hạo trong lòng toàn phiền muộn, nhưng rồi anh nhận ra rằng, cưới cũng có cái hay của nó.

...

Mấy ngày sau đó, Diệp Hạo đưa Nhạc Ân đi thử váy cưới. Nhìn vợ yêu trong bộ đồ cưới trắng muốt, Diệp Hạo chỉ có thể nói là mê ly không thể rời mắt nổi. Ừ, anh bớt được chút muộn phiền rồi đấy.

Mấy ngày sau nữa, Diệp Hạo đưa Nhạc Ân đi chụp ảnh cưới. Nhìn vợ yêu thích thú chạy nhảy tung tăng, lại có thêm cả đồng ảnh để về trưng bày, luôn tiện chụp riêng vài tấm của vợ bỏ vào ví. Ừ, Diệp Hạo anh thấy đã bớt một nửa muộn phiền rồi đấy.

Mấy ngày sau nữa, Diệp Hạo đưa Nhạc Ân về ở tạm với Diệp lão và ông bà Nhạc, anh phải trang hoàng lại ngôi nhà nhỏ của mình. Trước đây sống một mình, nhà kiến trúc sư kiêm nhà thiết kế trang trí nội ngoại thất Diệp Hạo khá là bỏ bê ngôi nhà của chính mình, không chỉ ở đây mà ở Anh cũng vậy, giờ thì tốt rồi, ngôi nhà của anh thật may mắn vì cuối cùng cũng tận hưởng được tài hoa của vị chủ nhân lười biếng, công lao lớn nhất vẫn thuộc về nữ chủ nhân Nhạc Ân đã tạo động lực cho ông chủ. Nhìn khắp ngôi nhà được trang hoàng mới hoàn toàn, vô cùng ấm áp, tưởng tượng đến khuôn mặt thích thú khi nhìn thấy của Nhạc Ân, Diệp Hạo anh thấy đã vơi gần hết phiền muộn rồi đấy

Một ngày đẹp trời . Thành phố A lần nữa rộn ràng kèn trống . Một đám cưới vĩ đại nữa . Cũng của nhà họ Diệp ... Việc Diệp Hạo là con cháu nhà họ Diệp đã khiến mọi người kinh ngạc không ngớt, mức độ hoành tráng của đám cưới càng làm họ phải thêm lú lười ... Nhà trai uy danh, nhà gái cũng không kém , nghe nói là cháu gái một quý tộc Pháp cơ đấy, chắc chắn ... Mà đôi vợ chồng trẻ, bất cứ ai có dịp tận mắt nhìn thấy chỉ có thể cho ra một kết luận :’ đôi hoàng tử công chúa đẹp nhất họ từng thấy’

....

Đứng trên lễ đường, đón lấy tay Nhạc Ân từ ông Nhạc, nhìn khuôn mặt mỉm cười đáng yêu đối diện, trong lòng Diệp Hạo hoàn toàn đánh tan những phiền muộn về một ‘ đám cưới rắc rối’ trước đây. Anh giờ đã hiểu được ý nghĩa của chữ ‘ cưới’ này rồi. Nói cho cùng, nó cũng chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi, nhưng chính những thứ bên ngoài này, chính những áo cưới, nhẫn cưới, ảnh cưới, rồi chính những lời chúc mừng của người thân và bạn bè , chính những thứ này đây ... mang đến cho anh những kỷ niệm thật đẹp, tô điểm thêm cuộc sống hạnh phúc của anh và Nhạc Ân.

Lần nữa thực hiện nghi thức trao nhẫn cưới, Diệp Hạo vừa đeo nhẫn cho Nhạc Ân vừa thì thầm

“ Đã giống Diệp Bảo và Elly chưa nào cô ngốc “

Nhạc Ân nhìn chiếc nhẫn hồi nãy bị Diệp Hạo cướp lấy bỏ vào hộp giờ lại nằm trên tay mình, lại ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười rồi gật đầu. Rất giống a, có nhiều người xung quanh nè, và cô cũng biết những ‘ công việc ‘ tiếp theo nha. Không kịp đợi cha xứ bảo mình đeo nhẫn cho chồng, Nhạc Ân đã nhanh tay rút chiếc nhẫn còn lại trong chiếc hộp trong tay cha xứ, chụp lấy bàn tay Diệp Hạo, thành thạo đeo vào ngón áp út của anh, xong nhón chân ôm chầm anh ... nhắm mắt hôn cuồng nhiệt.

‘ A, khác nha ... Lần trước Diệp Bảo và Elly hôn nhau, chỉ nghe tiếng vỗ tay thôi mà ... sao giờ mọi người lại cười ồ lên thế nhỉ ??’

Nhạc Ân ngơ ngác mở mắt, muốn quay mặt nhìn xuống hội trường, chỉ thấy hông bị ôm chặt, môi bị hôn ngược trở lại , nâng mắt nhìn lên, cô thấy đôi mắt như đang cười của Diệp Hạo, cô dường như có thể hiểu được anh đang muốn nói gì với mình .

Vợ ơi , anh yêu em vô cùng, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau ...

Hạnh phúc ... Nhạc Ân nhắm mắt lại tận hưởng nụ hôn, xung quanh hội trường giờ mới vang lên tiếng vỗ tay chúc mừng vang dội . Giây phút đặc biệt này, Nhạc Ân chỉ có duy nhất một suy nghĩ

“ A, vỗ tay thế này mới giống Diệp Bảo và Elly chứ nhỉ ...”

42. Chương 42: Ngoại Truyện 2 Tạo Em Bé

Khó khăn lắm Diệp Hạo mới hoàn thành nghĩa vụ ‘ cưới’ làm vui lòng mấy vị phụ huynh , vậy mà chỉ mấy ngày sau khi Diệp Hạo từ Anh trở về, mọi người lại tiếp tục thúc giục anh ... sinh em bé.

“ Cưới vợ rồi thì phải sinh con chứ ...”

“ Chúng ta đã già rồi, chỉ mong ngày được ôm chắt ...”

“ Hừ,Diệp Tề thì chưa chịu cưới, mà Diệp Bảo với Elly cũng không chịu sinh trước, tội nó nói cưới trước hai anh đã là vô lễ lắm rồi, không thể nào sinh con trước nữa. Giờ con mà không chịu sinh trước thì nó sẽ không dám sinh , aizz, vô lễ cái gì chứ, lười sinh thì có ... aizz, ta nói đi đâu thế này, tóm lại là con mau sinh em bé đi, trước hết cho chúng ta có đứa cháu bé, sau là cho em con nó sinh”

“ ...”

Ai nói gì cứ nói, ai khuyên gì cứ khuyên, Diệp Hạo thong thả ‘ vâng, dạ’ , nhưng sau mấy tháng trôi qua, người lớn trong nhà bắt đầu tức giận khi biết Diệp Hạo vốn chỉ để ngoài tai lời họ nói.

“ Nó vẫn tiêm thuốc để tránh thụ thai “ Diệp lão tức giận ném tờ giấy báo cáo đi rồi hí hục ngồi xuống ghế, bên cạnh là ông bà Nhạc đang cau mày suy nghĩ. Cả 3 vốn đã nghi ngờ từ mấy tuần trước, mới mấy ngày đây thôi, Diệp lão vận dụng quyền lực mới có thể tìm ra nguyên nhân vì sao bấy lâu nay Nhạc Ân không có dấu hiệu ‘ gì. Cũng đúng, Nhạc Ân như vậy thì làm gì biết cách tránh thai, người có khả năng làm nhất cũng chỉ có thể là Diệp Hạo rồi. Thì ra không phải hai vợ chồng ‘ có vấn đề’ như họ nghĩ, mà là do Diệp Hạo vẫn chưa muốn có con

“ Chắc nó sợ Tiểu Ân không thích hợp để mang thai “ Ông Nhạc vẫn còn bênh vực Diệp Hạo, dù sao đúng là Nhạc Ân cháu ông vốn không giống người thường mà, mang thai đối với người từng bị bệnh tự kỉ là điều hơi khó khăn

“ Chúng ta đã đưa Tiểu Ân đi khám, bác sĩ đã nói là không sao rồi mà. Còn nữa, Tiểu Ân cũng muốn có em bé đó “ Diệp lão nhanh chóng bác bỏ lời bạn mình. Ông cũng lo ngại cho Nhạc Ân, nên những gì cần làm nên làm ông đều đã làm hết. Đưa Nhạc Ân đi khám hết bác sĩ này đến bác sĩ nọ, ai cũng nói rằng hiện tại tâm sinh lí của Nhạc Ân rất ổn, mang thai cũng như người bình thường vậy, nếu có biến chứng gì thì cũng là do việc mang thai gây ra chứ không phải là do căn bệnh cũ. Nhưng dù có như vậy cũng không sao, chỉ cần theo dõi và kịp thời điều chỉnh là ổn. Chuyện khám đã xong, ba ông bà tiếp tục làm công tác tư tưởng cho Nhạc Ân, mua phim về cho cô xem, mua sách về cho cô đọc, Nhạc Ân rõ ràng là với hai chữ ‘ em bé ‘ rất yêu thích mà, cứ luôn sờ bụng hỏi bao giờ mới chứa em bé được. Nói tóm lại, chỉ tại mỗi Diệp Hạo mà thôi.

“ Dù Diệp Hạo nó rất thương Tiểu Ân, nhưng có đứa con vẫn hơn chứ ...” Bà Nhạc này giờ im lặng lên tiếng Đúng a Aiz ... Ba lão đồng thời thở dài, phải làm sao nhỉ ?? Phải làm sao để Diệp Hạo chịu ‘ sinh con ‘ giờ, họ thèm bồng chất lắm rồi đấy. Đặc biệt là Diệp lão, nhà ông mấy đời đều độc đinh, đến đời Diệp Thiên Minh thì có những 3 thằng con trai, mơ ước một tiểu đội con nít vẫn được ông ấp ủ không ngừng, thế mà cháu ông đã hai đứa cưới vợ nhưng chẳng đứa nào chịu sinh con là sao.

Đang lúc không khí lâm vào rối bời trầm trọng, thì bà Diệp đột nhiên xuất hiện. Thì thầm vào tai bà Nhạc mấy lời, hai người phụ nữ thần thần bí bí rồi đi. Đến tối cả hai mới trở về, chẳng ai biết hai người đã làm những gì, nhưng nhìn vẻ mặt tự tin và có phần chắc chắn của cả hai, mọi người tạm thời chờ đợi.

....

Nhà Diệp Hạo, phòng ngủ của hai vợ chồng

“ Andy, Ân muốn có em bé “

Trên giường, đang lúc hai vợ chồng lẫn lộn đến cảnh giới ‘tối cao ‘, bất ngờ Nhạc Ân ôm chặt lấy Diệp Hạo, nỉ non bên tai anh một câu như vậy.

Diệp Hạo vừa mới thỏa mãn xong, tâm tình phơi phơi nhưng vẫn cứ giật mình, mắt không chớp nhìn vợ yêu nằm dưới thân đầy nghi ngờ

“ Hôm nay có người đã dạy vợ anh điều này”

Kể từ khi Nhạc Ân được nhồi nhét vấn đề liên quan đến ‘ em bé’ vào đầu, lúc nào anh cũng nghe cô nhắc đến rồi hỏi anh. Anh biết, là mấy ông bà rảnh việc lấy vợ anh ra dụ dỗ anh sinh con, nhưng những lần như vậy, chỉ là do Nhạc Ân nhất thời thích thú, mà lần này, rõ ràng là có lựa chọn ‘ thời điểm’ hẳn hoi, có bài bản hẳn hoi nhé. Thảo nào, hôm nay tự dưng trèo lên người anh làm loạn, làm một lần vừa xong đã đòi làm lần hai ... khác hẳn mọi ngày. Thì ra, đã có người chỉ điểm cho.

“ Ủ, sẽ sinh em bé chứ, nhưng có sinh được hay không phải do may mắn nữa, chúng ta không quyết định được đâu” Diệp Hạo vẫn y lời cũ đã trả lời cả trăm lần nói lại với Nhạc Ân.

Ngay lập tức, Nhạc Ân nhắc lại những lời bà Diệp đã nói với cô hồi chiều

“ Được mà, mẹ nói chỉ cần chăm chỉ là có, mẹ còn nói, là do Andy không muốn có em bé, Andy không cho Ân có em bé, hừ hừ ...” Mẹ cô còn nói, chỉ có Diệp Hạo mới có thể cho cô em bé, lần này phải kiên quyết ‘ đòi’ , không thể nghe theo lời Diệp Hạo mãi được. Không những mẹ, mà bà cũng nói thêm Diệp Hạo sợ em

bé giành Nhạc Ân nên mới không chịu cho em bé ra đời, cố gắng, cố gắng ‘bắt’ cho được Diệp Hạo phải cho cô em bé.

Biết ngay mà , Diệp Hạo thở dài, vòng tay ôm Nhạc Ân vào lòng, anh nói

“ Không phải anh không muốn có em bé, mà là anh chưa muốn có thôi mà...” Vợ anh vẫn còn nhỏ , nhưng hơn hết vẫn là anh sợ, anh sợ vợ anh đau đớn khi sinh con, anh sợ vợ anh vất vả, anh sợ vợ anh khó chịu , anh sợ vợ anh gặp nguy hiểm. Vợ anh từ nhỏ đến lớn được nâng như nâng trứng, chưa từng trải qua vất vả khó khăn nào, mà sinh con lại là vất vả khó khăn nhất trong cuộc đời này, anh sao chịu nổi những điều đó. Anh bảo vệ cô còn chưa đủ, huống hồ gì bắt anh phải chứng kiến cảnh cô chịu đau đớn . Con cái, anh sẽ nghĩ cách khác, nhà anh còn Diệp Tề và Diệp Bảo, thừa sức sinh cả đàn cháu chắt rồi, anh chỉ muốn xin đứa con nuôi, không thì hai vợ chồng cả đời sống với nhau càng tốt .

Nhạc Ân chẳng để lọt tai lời Diệp Hạo nói, cô bây giờ chỉ chăm chăm làm theo phương châm ‘ kiên quyết phải đòi được ‘ do bà và mẹ truyền đạt

“ Không biết đâu, Ân muốn có em bé bây giờ cơ, em bé nằm trong bụng thế này nè , sau đó em bé sẽ chào đời, em bé đáng yêu , Ân muốn có em bé a ...” giọng Nhạc Ân nũng nịu, bàn tay bắt đầu chạy loạn trên ngực Diệp Hạo, mẹ cô có nói, muốn có em bé, chỉ có duy nhất một cách là làm chuyện vợ chồng. Hừ, chẳng phải Diệp Hạo thích làm nhất chuyện này sao, cô chỉ việc xoa xoa mấy cái là ...

“ Ngoan nào ... đồ ngốc này ...” Nắm lấy bàn tay đang vuốt ve ngực mình ,giọng Diệp Hạo dần khàn khàn trở lại, mọi khi chỉ có anh chủ động, đôi lúc lừa lọc cũng được dịp Nhạc Ân làm loạn, nhưng tự bản thân cô khơi mào mọi chuyện thế này, anh không ngờ tới, cũng không thể cưỡng lại nổi . Nơi nào đó lại gào thét ham muốn điên cuồng

“ Đi mà, cho Ân em bé, nha Andy, Andy” Nhạc Ân chu môi năn nỉ, nói xong hôn khắp khuôn mặt Diệp Hạo , lần này Diệp Hạo không còn giữ nổi mình. Lật người, anh lại ở trên cô lần nữa.

‘ Cho Ân em bé ‘ ... chỉ là lời đơn giản nhưng đầu óc Diệp Hạo sắp nổ tung, cứ như cô đang mời gọi anh tha thiết vậy

“ Sẽ có đau đấy , em chịu được không ??” đôi mắt Diệp Hạo dần mờ mịt, vừa tỉ mỉ hôn bên tai Nhạc Ân vừa hỏi. CÔNG nhận mẹ cả anh bảo Nhạc Ân chọn thời điểm đúng thật, giờ cả người anh chỉ toàn ham muốn , mà ‘ đích đến’ cuối cùng chẳng phải là nơi tạo em bé sao , rốt cuộc , chính anh đang muốn nhân nhượng

“ Được, Ân chịu đau được, bà nói có em bé phải đau mới có ý nghĩa “ Nhạc Ân ngây thơ nhắc lời bà Nhạc, đợi Diệp Hạo nâng đầu nhìn mình, cô nhướn miệng cười tươi nói tiếp “ Andy, em bé là máu thịt của Ân và Andy đấy, sau này, nhà ta sẽ có thêm người mới, rất vui, rất thích “

Nhìn đôi mắt tỏa sáng của Nhạc Ân, lòng Diệp Hạo trào dâng một quyết định. Anh biết vợ anh nói là nói vậy chứ chưa chắc đã hiểu hết lời trong đó, nhưng cô vẫn là người sẽ sinh con, những cảm xúc cô đang có chính là ‘ tình mẫu tử’ , tự nhiên mà có vậy. Anh cũng biết cô rất yêu thích con nít .Điều này làm anh động lòng.

Có em bé có lẽ cũng không tệ lắm đâu nhỉ...

“ Ủ, vậy chúng ta sinh em bé” Diệp Hạo cuối cùng cũng gục ngã

“ Thật sao ... oa ... chúng ta sẽ sinh em bé ... ôi ... yêu Andy lắm lắm ...” Nhạc Ân liên tục mừng rỡ, những lời cuối cùng kệt lại bởi nụ hôn của Diệp Hạo, mà dưới thân, anh đã ở bên trong cô lúc nào

‘ Thật ra thì vấn đề em bé cũng có cái hay, mà cái hay trước mắt vẫn là muốn làm bao nhiêu thì làm, muốn làm khi nào thì làm , chẳng còn bị vợ kháng cự nữa , vì vợ mình đã hiểu ra rằng muốn có em bé phải bắt đầu từ chuyện này ... Từ nay, mình sẽ thoải mái mà cày cấy ‘

Diệp Hạo chìm đắm trong tư vị đặc ý , cứ nghĩ đến từ nay trở đi lúc nào cũng được ấp ủ vợ thì trong lòng khoan khoái dạt dào, làm chuyện vợ chồng cứ mãnh liệt mà tiến tới, tiến tới

.....

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Ân đem kết quả báo cáo cho bà Diệp và bà Nhạc, hai người kia mừng rỡ thông báo lại cho hai lão ông cũng đang hồi hộp chờ đợi. Ngay tối hôm đó, Diệp Hạo được gọi về nhà chính ăn cơm, mà cái chính đương nhiên là chuyện liên quan đến em bé.

“ Cái gì, thằng nhóc này, cháu đùa với ông hả, sao lại 20 tuổi gì ở đây nữa ...?” Diệp lão vỗ bàn ăn, tức giận mắng Diệp Hạo đang nhai nhai nhai cơm. Nghe Nhạc Ân nói là Diệp Hạo đồng ý sinh em bé, ông đã chuẩn bị tinh thần là mười tháng sau được ẵm chắt, nào ngờ giờ Diệp Hạo cháu ông lại bảo là ‘ chờ Nhạc Ân 20 tuổi ‘ , tuổi tác gì ở đây nữa, 19 tuổi cũng đã lớn lắm rồi, bác sĩ chẳng bảo tâm sinh lí Nhạc Ân rất ổn để sinh con sao.

“ Ông bà cha mẹ không thấy sao, vợ con còn nhỏ lắm. Sinh con, con sẽ sinh, nhưng không phải bây giờ. Mọi người đợi thêm 1 năm nữa có sao đâu “ Diệp Hạo chẳng nâng mắt, vừa nhai cơm vừa trả lời. Hừ, anh nói sinh con chứ có nói sẽ sinh ngay đâu. Anh chờ Nhạc Ân đến 20 tuổi là có lắm rồi đấy, đáng nhẽ ra phải 3 năm nữa, lúc anh 30 tuổi mới sinh.

Công nhận, Diệp Hạo lúc nào cũng quan niệm ‘ chờ Nhạc Ân lớn ‘ , mà con số 20 này được anh khá là thích, lúc trước anh cũng từng một lần ‘ đợi Nhạc Ân 20 tuổi ‘ , nhưng lần đó đã bị chính anh cho tan tành, không biết lần này ...

“ Đợi cái gì mà đợi, bắt chúng ta đợi 1 năm sao cháu không sinh sớm 1 năm đi, có khác gì đâu cơ chứ ... “ Diệp lão không hài lòng cứ lăm bắm mãi , ông biết Diệp Hạo nhân nhượng được như vậy là chuyện tốt lắm rồi, nhưng mà, ông rất mong chờ a.

Bà Nhạc nhìn tình hình trước mắt, lúc đầu cũng hơi thất vọng, nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại ...

“ Thế này đi, cháu muốn đợi cứ đợi, Tiểu Ân lớn hơn một chút cũng tốt hơn một chút chứ sao. Nhưng mà bà có ý này, dù sao cháu cũng định 1 năm sau sinh con, vậy thì từ giờ đừng tiêm thuốc gì gì đó nữa , dùng biện pháp khác an toàn hơn cho cháu, cũng như cho con cháu sau này, cháu thấy sao ??” Bà Nhạc nói xong vội liếc qua bà Diệp nháy mắt, bà Diệp thế mà ngay lập tức hiểu ý, nhanh chóng bồi tiếp

“ Bà nói đúng đấy, thuốc gì thì cũng có vài phần độc trong đó, cũng chẳng tốt lành gì lắm, sau này còn ảnh hưởng đến sức khỏe của em bé nữa. Đã xác định sẽ sinh con thì nên dùng cách khác”

Bà hiểu ý bà Nhạc, rõ ràng Diệp Hạo đã chịu nghe lời sẽ sinh con rồi, giờ không nên nặng lời thêm nữa, cứ dỗi ngọt để Diệp Hạo không tiêm thuốc nữa, chỉ cần như vậy ... dù Diệp Hạo có dùng cách phòng tránh nào, bà vẫn có thể dạy Nhạc Ân luôn lách được.

Người lớn đã xuống giọng, Diệp Hạo cũng trở nên nghiêm túc hơn. Vẫn bình thản ăn cơm nhưng đầu óc anh lại suy nghĩ

‘ Thì ra đã biết mình lên đi tiêm thuốc rồi cơ à, hèn gì hôm qua đi tìm Ân Ân nói chuyện. Nhưng lời của bà và mẹ cũng đúng, đã đồng ý cho Ân Ân sinh con rồi thì phải ngừng dùng thuốc thôi, dùng cách khác ...”

Không khí bàn ăn im ắng ... ẩn trong nó là một cuộc đối co quyết liệt giữa Diệp Hạo và người lớn trong nhà , nhưng ông bà ta có câu này chẳng sai ‘ gừng càng già càng cay ‘ , Diệp Hạo dù có thông minh tinh tế đến mấy cũng khó có thể thắng , huống hồ gì ở đây có những 4 củ gừng .

Thêm một thực tế phũ phàng nữa, rõ ràng Diệp Hạo không có duyên với con số 20.

Thêm tận mấy tháng trời nữa Nhạc Ân mới bước qua tuổi 20 thì cuộc chiến giữa Diệp Hạo và mấy lão ông kết thúc. Một ngày mùa thu mát mẻ, Nhạc Ân đang ngồi đánh cờ với hai ông của mình thì ... nôn khan.

“ Mau, mau gọi bác sĩ đến đây ngay. Không, đưa đến bệnh viện khám ngay ...”

“ Bà nó, mau ra đây , bà nó, ở đâu rồi ... mau mau ...”

Lúc Diệp Hạo có mặt ở nhà chính thì Nhạc Ân đã yên ổn ngồi giữa một đồng người và gối ôm ... Dù rằng trước đây hề mở miệng là cứ ‘ chưa muốn sinh em bé này nọ ‘ , nhưng khi nghe tin mình đã làm cha, trái tim Diệp Hạo vẫn đập nhanh liên hồi, trong lòng trào dâng đủ loại cảm xúc khó tả, có hân hoan, có bối rối, có lẫn vui mừng.

Chuyện đời ai ngờ ... Rất nhanh sau đó, Diệp Hạo đã cảm thấy ân hận vì sự vui mừng quá sớm kia. Tháng ngày mang thai của Nhạc Ân chính là những ngày tháng gian khó nhất của cuộc đời vợ chồng anh. Không những thế, tức nhất vẫn là chỉ 4 tháng sau khi Nhạc Ân mang thai, Elly cũng có bầu, Diệp Tề cũng sắp cưới , cô dâu nghe như đã có thai được hai tuần .

43. Chương 43: Ngoại Truyện 3 Bà Mẹ Nhỏ Khó Tính

Nhạc Ân mang song thai , niềm vui nhà họ Diệp nhân lên gấp bội. Chỉ có Diệp Hạo là buồn gấp bội, anh đã không ít lần suy nghĩ rằng ‘ phải chăng vợ anh mang thai đôi nên nhưng biểu hiện khi mang thai cũng tăng lên gấp hai ‘ , đó là những lúc cô nôn nghén, đó là những lúc cô buồn vui không lí do, đó là những lúc cô thèm ăn những món kì quái đến nghiện, đó là Nói chung, anh biết phụ nữ mang thai ai cũng sẽ có những dấu hiệu đó, nhưng cô vợ nhỏ của anh ở một mức độ ‘đáng sợ’ hơn Cũng có khi không phải là do vợ mang thai đôi, mà có thể là do tình yêu quá sâu đậm mà anh dành cho cô nên chính anh là người lo lắng quá độ chẳng ...

Dù thế nào, hai nhóc con chưa thấy mặt của Diệp Hạo cũng đã mượn tay mẹ nó hành hạ cha khá là ‘ thâm ‘

.....

“ Đi ra ngoài, Andy đáng ghét lắm “

Một ông chồng nào đó bị đẩy ra ngoài, rồi tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên ...

“ Cậu lại làm gì để cô ấy giận nữa vậy ??” Thím Trương vừa nhặt rau nấu cơm tối vừa nâng mắt thản nhiên hỏi Diệp Hạo, nói là thản nhiên bởi vì những chuyện như thế này gần đây xảy ra như cơm bữa ấy.

“ Cháu cũng có biết lí do đâu “ Diệp Hạo chán nản nằm dài trên chiếc ghế sa lông mới thay lớn và rộng hơn so với cái cũ . Anh đứng là không biết a, lúc chiều đưa Nhạc Ân đi khám thai về, cô vẫn bình thường, vậy mà ngủ một giấc dậy lại thành ra tức giận, anh thề, anh chỉ nằm bên cạnh ôm cô thôi mà , chẳng nói điều gì vì gần đây cô hay giận dỗi vô cớ, ấy vậy mà ... vẫn giận dỗi vô cớ thật.

“ Ôi, người có thai hay vậy đấy, cậu cố chịu đựng, một thời gian nữa là lại bình thường ấy mà “ Thím Trương mỉm cười khuyên Diệp Hạo lời khuyên cũ rích đã dùng không biết mấy chục lần rồi, mà mỗi lần Nhạc Ân tức giận, bà cũng chẳng biết an ủi Diệp Hạo bằng câu gì ngoài câu đó cả, đơn giản đúng là Nhạc Ân do mang thai nên thay đổi tính nết mà. Nào có vấn đề thay đổi tính nết, từ khi mang thai đến giờ, bà thấy Nhạc Ân toàn hành hạ Diệp Hạo , mới tháng vừa rồi chẳng phải cô bị nôn nghén với kén ăn khiến người xơ xác , làm cho Diệp Hạo vì lo lắng mà cũng tiêu điều xơ xác theo đấy thôi. Tội nghiệp thật.

“ Vâng, cháu biết rồi “ Giọng Diệp Hạo nhão nhoẹt kéo dài, vừa mới ngủ dậy nên anh cũng không buồn ngủ nữa, cứ nằm lẩn qua lẩn về trên chiếc ghế , anh biết , một lúc sau thế nào vợ anh cũng mở cửa tìm anh, mà không thấy anh trong tầm mắt lại ...

“ Andy, đi đâu rồi ỉ “

Quả như lời Diệp Hạo nói, Nhạc Ân vừa mở cửa là cất giọng cáu kỉnh gọi anh , lưng ghế sa lông quay lưng về phía phòng ngủ nên cô không thấy anh, nhưng cô biết anh chỉ ở gần đây, vì hầu như thời gian này anh chỉ ở nhà để lo cho cô.

“ Anh nằm ở đây thôi, anh không đi đâu hết “ Diệp Hạo nghe tiếng gọi, lập tức ngồi dậy trình diện với Nhạc Ân, khuôn mặt tươi cười cầu hòa, anh phải làm lành trước buổi tối, nếu không vợ anh lại không chịu ăn cơm. Mà cách làm lành duy nhất chính là ‘ nghe lời’ .

“ Andy đáng ghét lắm , hừ hừ, không được đi đâu hết, ở đó . Ân mà không thấy Andy, Ân sẽ ... sẽ .. sẽ ghét Andy luôn, hừ ...”

“ Khoan, nói chuyện đã ...” Diệp Hạo chưa kịp nói hết thì cửa phòng lại đóng sầm . Chớp chớp mắt, anh lại thả người nằm xuống , ôi, cuộc đời anh sao bi thảm thế này đây.

Cứ như thế cho đến khi thím Trương dọn cơm ra bàn thì Nhạc Ân đã mở cửa cũng được 5 ngón tay, lúc nào cũng chỉ cất tiếng gọi Diệp Hạo, nghe giọng anh ủ rũ báo cáo có mặt lại đóng cửa lại . Cũng may, Nhạc Ân dù có đổi tính đổi nết thế nào cũng chỉ hành hạ mỗi Diệp Hạo, đối với những người khác, kì lạ là cô hầu như chẳng thay đổi gì. Nghe lời thím Trương, Nhạc Ân cũng ra khỏi phòng ăn được chén cơm, không cho Diệp Hạo gấp đồ, cũng chẳng thèm nhìn mặt anh, buông muống là đứng lên đi về phòng, không quên căn dặn

“ Nhớ ở đó, Ân mà không thấy, sẽ ghét Andy đấy , hừ ...”

“ Nhẫn nhịn nào , nhẫn nhịn nào ...” thím Trương trước lúc ra về theo thói quen lại nhắc nhở Diệp Hạo như vậy, càng khiến cho ông chồng nào đó thêm rầu rĩ, anh đang nhẫn nhịn mà.

.....

“ Hôm nay lên hỏi thăm bác sĩ mới biết đã có thể vận động vợ chồng, tưởng tối nay được thoải mái chứ ...” Diệp Hạo vừa suy nghĩ vừa nhìn tivi cho đỡ nhàm chán, một người đàn ông cao lớn như anh hiện tại đang nằm trên ghế sa lông ôm gối ôm thần thờ, nhìn thật kì quặc , nhưng biết làm gì hơn nữa đây , anh chỉ có thể đợi Nhạc Ân qua cơn cảm xúc bất chợt này để nói chuyện thôi.

Kinh nghiệm rút ra, chờ đợi , chờ đợi, chờ đợi nào. Diệp Hạo nằm chờ cả tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy động tĩnh gì, không biết là Nhạc Ân trong phòng đã ngủ hay chưa hay vẫn còn giận dỗi ngồi suy nghĩ , anh thấy lo cho sức khỏe của vợ nhưng chẳng dám gọi cửa, nhờ đâu khơi dậy cơn tức giận thêm thì xong luôn. Chờ thêm một lúc nữa thì Diệp Hạo mơ màng nhắm mắt, anh chỉ định nhắm mắt tí, anh còn để tivi kia mà ...

“ ANDY !”

Tiếng hét vang lên , Diệp Hạo giật mình theo quán tính bật người dậy, miệng nhanh nhẹn báo cáo

“ Anh đây, anh ở đây mà em ..” nói xong mới đưa mắt qua nhìn bà hoàng nhỏ đang chu môi phồng má đứng trước cửa phòng .. sao nhìn mặt thấy còn tức giận hơn cả lúc chiều thế kia ... Diệp Hạo đổ mồ hôi lạnh . Vội vã đứng dậy, anh cười giả lả với người đang hùng hổ đi tới

“ Ngồi xuống đã, ngồi đã nào, em muốn nói muốn mắng gì anh cũng nghe hết “ Diệp Hạo nhẹ nhàng nín tay cô vợ nhỏ đang trừng mình, nhẹ nhàng đẩy cô ngồi xuống ghế, bản thân thì e dè ngồi sát bên cạnh, cuối cùng là làm bộ dáng chờ đợi ‘ được mắng ‘ .

Nhạc Ân cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cầu hòa kia của Diệp Hạo mà không nói gì , mặt vẫn đờ đờ khí giận , mắt đỏ mắt một lúc, nhận ra bàn tay đang bị ai đó nhẹ nhàng xoa bóp từ lúc nào, khuôn mặt Nhạc Ân mới giãn ra.

“ Ân Ân, giận gì thế, nói anh nghe nào, anh sẽ sửa sai với em mà “ Giọng Diệp Hạo dịu dàng vô cùng , anh biết đã đến lúc mấy cái cảm xúc bất chợt của vợ đang từ từ tan biến, cũng đến lúc anh xoa dịu cô rồi .

Giận gì ư?? Còn hỏi nữa kia ... Nhạc Ân đi từ cảm xúc tức giận cáu kỉnh đến úy khuất đáng thương, miệng mếu lại, giọng cô ảm ức

“ Andy đáng ghét, Andy không thương Ân, không thương em bé nữa rồi, đúng không ??”

Ồ ... Diệp Hạo chớp mắt bất ngờ, càng thêm rối tung rối mù, rốt cuộc anh đã làm gì sai, đã nói gì sai vậy nhỉ?? Hay là ai đó nói gì đó ??

“ Ai dám nói với em như vậy chứ, anh luôn thương em, thương con mà , đừng tin những lời họ nói “ Diệp Hạo giờ đang nghĩ đến Tiểu Hoa hoặc là Elly, anh nghi ngờ hai người ‘ bạn thân đặc biệt’ kia của vợ anh đã nói năng lung tung bậy bạ gì đó rồi.

“ Không ai nói cả, Ân thấy nhé,hừ hừ ...”

Ồ ... Diệp Hạo lại chớp mắt, càng thêm bất ngờ, tội nhân chính là anh ư??

“ Lúc nào, mà anh có làm gì sai đâu ??” Diệp Hạo lắc đầu như trống bỏi, tay càng siết chặt tay Nhạc Ân, giọng nói mang theo tia khấn thiết

“ Hừ, Andy với bác sĩ nói chuyện với nhau nhé, bác sĩ đỏ mặt kia, rồi còn y tá chạy theo Andy nữa, nói chuyện với Andy , còn cười nữa cơ .. ghét .. ghét lắm “ Nhạc Ân càng nói càng ghen ngào , đến cuối thì nước mắt đã trào lên đầy hốc mắt. Bàn tay ra sức cào cào bên trong bàn tay Diệp Hạo đang nắm kia.

Bác sĩ ?? Ý tá ?? Bộ não Diệp Hạo nhanh chóng vận động , sau 5 giây đã cho ra kết quả. Thì ra là chuyện lúc chiều đi khám thai. Bác sĩ đỏ mặt là do anh ‘ hỏi chuyện tế nhị của hai vợ chồng’ , mà y tá chạy theo anh là do anh vì qua húng khởi khi nghe kết quả từ bác sĩ mà để quên sổ khám của Nhạc Ân. Thế mà vợ anh để ý hết sao, lại còn ... hiểu lầm nghiêm trọng nữa. Nhưng thế thì sao, anh nên tìm cách giải thích vẫn hơn.

“ Ân Ân, em đừng hiểu lầm, anh chỉ hỏi bác sĩ em bé có khỏe không, cô ấy đỏ mặt chắc là do cô ấy không khỏe, không liên quan đến anh. Còn cô y tá chạy theo anh là để đưa quyển sổ khám , anh bỏ quên nên cô ấy chạy theo đưa lại thôi mà, cô ấy đã giúp anh nên anh phải cười đáp lại chứ, đúng không nào ??” Aiz, chuyện cô bác sĩ thì không nên nói thật, nhưng nói dối cũng không ảnh hưởng đến sự thật, còn chuyện cô y tá nên nói thật, vì sự thật chẳng có gì để ghen tuông. Thật ra, cô bác sĩ đỏ mặt là do cô ta ngại trước Diệp Hạo đẹp trai, mà cô y tá chạy theo kia, rõ ràng là cũng có ý với anh. Nhưng đúng như anh nói, không liên quan đến anh, mắc mớ gì anh phải vì mấy cô đó mà để vợ yêu phải tức giận chứ.

“ Hừ, thật không ?? “ Nhạc Ân không tin ngay, nhưng lí do Diệp Hạo đưa ra hình như là đúng, cô thấy cô y tá có đưa quyển sổ cho anh, chỉ là cô không thích cô y tá đó cười với Diệp Hạo

“ Thật mà, nhìn xem, vợ anh đáng yêu xinh đẹp, lại còn có hai em bé dễ thương sắp ra đời, anh chẳng cần những người khác nữa, có em và con là đủ rồi “ Diệp Hạo càng ngày càng dẻo miệng .

“ Thật thế ư ??” Nhạc Ân cúi đầu, vừa lẩm bẩm vừa suy nghĩ, phải một lúc sau mới tin tưởng, nâng mặt, cô vẫn còn ủy khuất

“ Andy, Ân sợ, sợ Andy không cần Ân nữa, không cần em bé nữa “

Phụ nữ có thai thường e sợ những chuyện như vậy, dù rõ ràng là chồng rất yêu thương nhưng tâm trạng vẫn luôn trong trạng thái nghi ngờ, sợ hãi vu vơ . Bài học tổng quát về phụ nữ mang thai mà Diệp Hạo đã từng đọc kĩ càng từng chữ hôm nay đã có chứng thực. Thì ra, vợ anh cả ngày hôm nay vì lo ngại chuyện đó mà tức giận vô cớ với anh đây mà, vợ ngốc đáng thương của anh ...

“ Ân Ân “ Diệp Hạo ghen ngào gọi tên vợ, vòng tay ôm cô vào lòng, cẩn thận nâng niu từng tí một, dịu dàng vuốt lưng cô vỗ về

“ Ân Ân, chỉ yêu Ân Ân của anh mà thôi, à, yêu cả con nữa, đừng sợ gì cả, đừng sợ ...”

Dễ dàng được một lúc thì Nhạc Ân cũng hoàn toàn nguôi ngoai, ôm hông Diệp Hạo, cô nở nụ cười thỏa mãn, giọng nói cũng trở về trong trẻo bình thường

“ Andy, bụng Ân to thêm nè , nhìn xem ..” nói xong lấy tay Diệp Hạo đặt lên bụng chỉ mới nhu nhú của mình, nhìn anh chờ mong anh sẽ nói gì

“Ừ, con đã lớn thêm rồi ..” Diệp Hạo mỉm cười, vừa nhẹ nhàng xoa bụng vợ vừa nhìn cô nói.

“ Andy, ông nội nói sẽ có một bé gái và một bé trai đấy “

“ Ừ, ông nội giỏi thật, bác sĩ chưa biết mà ông biết trước luôn ...”

“Andy, mua thêm áo quần cho em bé đi ...”

“ Ừ, mua thêm, em muốn mua bao nhiêu cũng được ...”

“ Andy, mua”

Đến tận lúc lên giường nằm ngủ, hai vợ chồng vẫn mãi không thể kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng như thế thật tiện cho Diệp Hạo. Nhân lúc Nhạc Ân vẫn còn chìm trong cảm giác húng khởi ‘mua sắm’ , Diệp Hạo lén lút tấn công cô vợ.

“ Andy làm gì thế ??” Nhạc Ân khó hiểu nhìn khuôn mặt phóng đại đang hôn khắp mặt, tay giữ lấy bàn tay đang luồn vào áo mình

“ Hôn em ...” Giọng nói ông chồng nào đó khản đặc, hơn ba tháng rồi anh còn chẳng dám hôn cô , anh sợ mình làm tổn thương cô và con .

“ Andy ...??” Nhạc Ân ứ ớ không thể tiếp tục nói hết câu, cả người bưng bưng cảm xúc quen thuộc đã lâu rồi không thấy , cô đã biết Diệp Hạo không chỉ muốn hôn cô thôi đâu, anh còn muốn ...

“ Mẹ nói ... không được làm mà ...” Nhạc Ân yếu ớt kháng cự, nhưng kẻ đang gấp gáp cởi cúc áo cô kia có vẻ không nghe vào đâu. Mãi đến khi Diệp Hạo hoàn tất mọi thủ tục ban đầu, nhẹ nhàng tiến vào trong cô, cúi người ôm cô vào lòng, anh mới thỏa mãn thì thầm bên tai vợ yêu cũng đang hưởng thụ

“ Bác sĩ nói được mà Anh sẽ nhẹ nhàng, không làm con đau đâu ...”

.....

Nhạc Ân có một điểm kì lạ, mà sáng hôm sau Diệp Hạo mới phát hiện ra.

Hôm qua, rõ ràng cô vì chuyện mấy cô bác sĩ ý tá rồi giận anh, nhưng sao vẫn ngủ một giấc mới phát tác cơn giận ??

Hôm nay, anh càng không thể trả lời nổi, rõ ràng đêm qua vợ anh tỏ ra rất thoải mái cơ mà, sao giờ đây lại giận anh nữa rồi, mà chuyện cô giận là vì anh đã hỏi bác sĩ chuyện ‘ vợ chồng’, cô bảo chẳng phải anh từng nói chuyện này chỉ hai vợ chồng biết thôi sao, sao anh lại hỏi người khác ... Ô, được rồi, anh sẽ nhận sai , nhưng vì sao cứ phải ngủ một giấc dậy cô mới nhớ tới cơn giận của mình nhỉ ??

Câu trả lời chỉ có thể là ...là ... là do Nhạc Ân thích thì giận vậy thôi, cô vợ nhỏ khó tính luôn muốn gây khó dễ cho ông chồng của mình mà, và hai đứa con trong bụng là xúc tác tốt nhất. Đó là tình yêu ...

.....

“ Tại sao cô ấy không la lên, cô ấy có sao không ...?”

“ Đồ ngốc, Tiểu Ân nó sinh mổ mà, sao nó la hét được”

“ Tại sao họ không cho cháu vào, cháu thấy có người chồng vào phòng sinh được mà ...?”

“ Đồ ngốc này, đã bảo nó sinh mổ mà, chỗ đó vô trùng sao cho cháu vào được ...”

“ Tại sao lâu đến thế này, cháu thấy ..”

“ Thấy cái gì mà thấy, mới có mười phút thôi ...”

“ Cháu không chịu được nữa, cháu phải vào với cô ấy ...”

“ Ngồi xuống đó, đừng có lộn xộn nữa , cũng sắp xong rồi đấy ..”

“ Không, cháu sợ , cháu phải vào ...”

“ Cái thằng này, bình tĩnh lại ...”

“ Oaaaa Oaaaaa.....”

“”

“Oaaaaaa Oaaaaaaa.....”

“”

“ Chúc mừng anh, mẹ tròn con vuông, một hoàng tử và một công chúa đáng yêu nhé ...”

Nhạc Ân sinh vào buổi sáng . Lúc đó, trời thật đẹp và nắng cũng thật ấm áp...

44. Chương 44: Ngoại Truyện 4 Hạnh Phúc

“ Ân, kia kia , nó bơi vào hốc đá rồi ...”

“ Đâu ?? A ... mau Dư Dư, nó nằm gần Dư Dư kia ..”

“ A ... Thư Thư, đừng cho tay vào nước chứ ...”

“ Em muốn bắt cá cơ, Ân, bắt cá cho Thư Thư đi ..”

“ Người ta không cho đâu ... để Ân bảo Andy mua cá cho Thư Thư ...”

“ Dạ , mà Andy lâu a ...”

“ A, Ân ...”

“ Dư Dư sao vậy ? ...”

Tiếng náo động vang khắp đại sảnh , ba kẻ đang mặc đồng phục hình con gấu màu hồng, đeo cặp xách gấu hồng, mang giày hồng đang chạy loạn xung quanh bể nước nuôi cá cảnh , tiếng la hét pha lẫn tiếng cười đùa ...

“ Chúng ta có nên qua nhắc nhở họ không nhỉ ??” Thư kí A nhăn mặt , nhìn cả ba ‘ chị em ‘ kia thật đáng yêu nhưng đại sảnh đang có bao nhiêu khách hàng và nhân viên đi qua đi lại, ai cũng đang nhìn vào thể kia

“ Đợi thêm chút nữa đi, lẽ như Andy chính là kiến trúc sư Diệp Hạo kia thì những người đó là người thân của anh ta đấy, chúng ta sơ sẩy có thể mạo phạm họ “ Thư kí B can ngăn, cô không muốn làm mất lòng anh chàng kiến trúc sư đẹp trai tài giỏi kia đâu a , nhìn phong thái của ‘3 chị em’ đang gây náo động kia thì rất có thể có liên hệ với người bạn của Tổng Tài , cẩn thận vẫn hơn.

Thư kí A liếc thư kí B, miệng mỉm cười đồng ý nhưng trong đầu thừa biết thư kí B đang suy tính điều gì, mà cô cũng như vậy mà, nhớ đến Diệp Hạo , cô bất giác muốn đỏ mặt. Người đầu mà thu hút đến thể cơ chứ , nhìn cũng trẻ tuổi nhưng rất chín chắn và giỏi giang a . Tổng giám đốc của cô sắp lấy vợ, muốn xây một căn biệt thự hoàng tráng để đón cô dâu, mấy tháng nay Diệp Hạo kia thường đến công ty để bàn bạc công việc. Lâu lâu anh mới đến nhưng mỗi lần đều khiến mấy cô thư kí bọn cô náo động cả lên.

Hôm nay, tự dưng ở đâu ra có ‘ ba chị em’ đến hỏi thăm ‘ Andy ‘ ?? Bọn cô lúc đầu cũng chẳng biết ai tên Andy, nhưng nghe cả ba nhí nháo là ‘ người đi xây nhà ‘gì gì đó, bọn cô mới đoán ra có lẽ là anh kiến trúc sư Diệp Hạo, mà đã là Diệp Hạo, đã là bạn thân của Tổng giám đốc, đã là anh chàng đẹp trai đó, bọn cô ‘ phải ‘ đón tiếp’ chu đáo chứ. Có thể ‘ ba chị em’ kia mới thoải mái mà làm náo động cả đại sảnh chứ ... Ôi, càng lúc càng ồn ào, lại đuổi nhau chạy tán loạn kia kia ... ôi , té ngã nữa kia ... ôi ...

“ Đing “ Tiếng thang máy dừng lại, ngay sau đó là tiếng bước chân gấp gáp, rồi một giọng nói trầm ấm vang vọng cả đại sảnh

“ Cả ba sao lại đến đây ?? Hai đứa sao không đi học hả ??”

“ A , Andyyyyy “ Tiếng cười đùa ngừng lại, sau đó là những tiếng hét vui mừng vang lên , cả ‘ ba chị em ‘ màu hồng đồng loạt chạy ào về phía Diệp Hạo đang đi tới , hai đứa nhỏ thì lú lú rú rú ôm hai chân , đứa lớn thì vươn tay ôm cổ

“ Andy, đi mua cá ..”

“ Andy, đi ăn bánh kem ..”

“ Andy, đi ăn gà nướng ...”

“ Andy ...”

“ Andy...”

Nhìn bốn người đang gộp thành một khối láo nháo đó, cả đại sảnh chỉ biết choáng váng , ai cũng cùng một suy nghĩ, không biết anh chàng kia có choáng váng như họ hay không, cùng một lúc cả ba người nói bên tai, ai mà ứng phó nổi đây. Ấy vậy mà, anh chàng đó mặt vẫn bình tĩnh như chẳng có gì xảy ra, không hề

khó chịu hay ngại ngùng với xung quanh , rất chuyên nghiệp xử lý tình huống , cúi xuống cõng bé trai trên lưng, một tay thì bế bé gái, một tay dắt tay ‘ cô bé ‘ lớn

“ Đi theo anh lên phòng Gia Huy đã “

.....

Phòng Tổng giám đốc của Từ Gia Huy

Trong phòng, có một loại không khí gọi là ‘ nén cười’ bao trùm , cô thư kí theo Từ Gia Huy đã lâu năm đưa mắt qua nhìn Tổng giám đốc của mình, Từ Gia Huy đối với cô chỉ biết lắc đầu nhún vai cười . Trước mặt họ bây giờ là cảnh tượng vô cùng đáng yêu . Ba mẹ con Nhạc Ân đang ngồi sát vào nhau theo thứ tự, hai tay đặt lên đầu gối, môi mím lại, gương ba đôi mắt to tròn nhìn Diệp Hạo đang nói chuyện điện thoại. Nhìn cả ba đồng bộ gấu màu hồng, ba đôi giày hồng chụm lại đều đặn, ba cái cặp gấu hồng được đặt sang một bên, ba khuôn mặt như đúc ra từ một khuôn, ba bộ dạng giống y hệt nhau Không ai có thể cưỡng lại nỗi niềm yêu thích dành cho cả ba, chỉ trừ cái người đang dùng giọng điệu không hài lòng đang nói chuyện điện thoại kia.

Lúc Diệp Hạo tới có đưa theo mấy người bên phía vật liệu xây dựng theo cùng, nay vì ‘ ba vị khách hồng hồng ‘ đặc biệt đang ngồi ở ghế sa lông kia ,bọn họ đành phải tạm ngừng, dời công việc sang ngày mai .

“ Lần sau ông bà không được dung túng ba mẹ con như vậy nữa đâu đấy ...Thật là ...” Bên kia vẫn còn vang lên tiếng cười của mấy lão, bên này Diệp Hạo thở dài cúp điện thoại. Ngắc đầu, khuôn mặt anh trở về nghiêm túc, nhìn ‘ ba kẻ phạm lỗi ‘ đáng yêu của mình, giả vờ hừ giọng

“ Lần sau không được đón con lúc đang học, không được tự tiện đi chơi, muốn đi đâu phải gọi cho anh, anh đưa em đi , rõ chưa , Ân Ân ??”

“ Rõ ~ “ Giọng ai đó nhào nhoẹt, chu môi phồng má bất mãn

“Lần sau không được tự tiện bỏ học, không được đòi mẹ dẫn đi lung tung, đi đâu cũng phải xin phép ba , hai đứa rõ chưa , Dư Dư, Thư Thư ? ?”

“ Rõ ạ ~” Giọng hai nhóc bé còn nhào hơn cả mẹ, cũng bắt chước chu môi phồng má bất mãn. Hành động của ba mẹ con khiến Từ Gia Huy và cô thư kí của anh phải phì cười thành tiếng, thế nhưng khuôn mặt Diệp Hạo vẫn cố gắng duy trì phong độ

“ Mặt mày thế là thế nào , bất mãn lắm sao, cả ba không chịu nhận sai à ??”

“ Andy, là do Ân đó, Ân nhớ Andy nên đưa Dư Dư , Thư Thư đi nữa “ Nhạc Ân ỉu xiu, bàn tay vịn về vạt áo, mắt cứ liếc qua liếc về, rõ là giả vờ mà , mà hai nhóc con dường như đã thuộc bài, vội vã hòa theo mẹ

“ Andy, là Thư Thư cũng nhớ Andy, nên nói Ân đưa đến gặp Andy ...” Thư Thư cũng học mẹ cúi đầu ra vẻ biết lỗi

“ Andy, Dư Dư sai rồi, nhưng mà... nhưng mà Dư Dư nhớ Andy lắm, nên nói Ân đưa đi gặp Andy a ..” Dư Dư là con trai nhưng so với chị thì có vẻ ngây thơ hơn, dù đã diễn bao nhiêu lần rồi, lần này nói vẫn không suôn sẻ , chỉ có điều vẫn biết phải cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi ...

“ Nhớ ??” Giọng Diệp Hạo nhấn mạnh khiến cả ba mẹ con vội co vai lại .

Để anh nghĩ lại xem nào, lúc hai đứa nhóc của anh biết bò thì anh mới rời khỏi nhà để đi xa, nhưng dù có đi nước ngoài hay đi trong nước, dù có đi làm hay đi chơi, anh đều đưa cả ba mẹ con theo cùng. Đi làm thì luôn luôn đúng giờ về nhà , đi nhậu nhẹt thì luôn luôn về sớm, đi chơi với bạn bè thì luôn luôn mang theo ba cái đuôi . Nói tóm lại là thế này, từ khi hai đứa nhóc còn chưa thành hình trong bụng Nhạc Ân cho đến lúc cả hai được 4 tuổi 3 tháng 9 ngày đang ngồi trước mặt anh đây, chưa có một ngày nào mà anh xa ba mẹ con quá 10 tiếng.

Mới sáng nay anh còn chở ba mẹ con đi, hai đứa thì cho vào nhà trẻ, mẹ thì cho đến nhà ông bà chơi , lúc trưa anh còn gọi điện thoại hỏi thăm cả ba

Vậy mà giờ này, chỉ mới 3 giờ chiều, mẹ thì tự ý đón con, con thì tự ý muốn nghỉ học, đi tìm anh rồi bảo rằng ‘nhớ anh’, à mà, không có mấy ông bà nội ngoại giúp thì vợ anh cũng chẳng thể làm gì được, nhưng nói cho cùng, vẫn là lỗi của ba mẹ con.

Diệp Hạo nheo mắt nhìn 3 kẻ đang đóng kịch trước mắt mình, đôi mắt ngập tràn yêu thương nhưng vẫn cứ phải làm bộ, anh không thể để cả ba được nước lấn tới được, lần này anh mà không nghiêm khắc, lần sau ai biết cả ba sẽ còn đi đâu nữa, nhờ đi nơi nào anh không tìm được thì sao.

“Nhớ anh ư, ai mới bảo đi ăn bánh kem hả??”

Nhạc Ân vội vã lắc đầu

“Nhớ ba ư, đứa nào mới nói ba đi ăn gà nướng, đi mua cá hả??”

Hai nhóc vội vã lắc đầu

“Thật ra cả ba chỉ muốn đi chơi chứ gì, cả ba có biết thế là không đúng không hả, đã giao hẹn chỉ có thứ bảy chủ nhật mới được đi chơi cơ mà, thế mà giờ lại tự ý nghỉ học để đi chơi, cả ba có muốn từ nay về sau không được đi chơi nữa hay không??”

“Không muốn đâu, không chịu đâu ... Andy ... đi chơi đi mà ... Ân không tự ý đi ra ngoài nữa đâu” Nhạc Ân vừa nghe không được đi chơi đã phản ứng ngay, đứng lên nhào vào lòng Diệp Hạo ra sức làm nũng rồi năn nỉ, mà hai đứa nhóc ngớ người một lúc cũng hiểu ra ba nó đang nói gì, cũng thấy sợ mà học theo mẹ nhào đến ôm Diệp Hạo cùng nhau nài nỉ

“Andy, Dư Dư biết lỗi rồi, không tự ý nghỉ học nữa ...”

“Andy, Thư Thư sai rồi ... Andy không đi chơi nữa đi ... Andy ...”

Diệp Hạo bị đè phải dựa người ra phía sau lưng ghế, hai tay cẩn thận bao bọc ba mẹ con khỏi té xuống ghế, mà anh cũng quá lo xa, cả ba hiện tại đang bám anh như đĩa vậy, Dư Dư thì ôm ngực anh nức nở, Thư Thư và Nhạc Ân thì vòng tay ôm chặt đầu anh nghẹn ngào cảm thương, nhìn trái nhìn phải nhìn xuống dưới chỉ thấy toàn là đôi mắt ngập nước đáng thương đang nhìn mình ...

Nhìn cảnh tượng ‘lâm li bi đát’ của nhà Diệp Hạo, Từ Gia Huy chỉ biết hừ mũi khinh thường bạn mình. Là ai lúc nghe thư kí của anh nói Nhạc Ân và hai đứa nhóc tìm tới, dù rằng vẻ mặt tỏ ra bất ngờ nhưng khóe miệng cứ cong lên thế nhỉ ?? Là ai chẳng kịp nói với anh một tiếng đi ra ngoài đã lao như tên bắn xuống đại sảnh đón ba mẹ con nhỉ ?? Là ai vừa dẫn ba mẹ con lên đã một tiếng giải tán công việc nhỉ ?? Là ai trước khi dạy dỗ cả ba, vẫn không quên cho uống nước kéo hồi này la hét khát nhỉ ?? Rõ ràng là hạnh phúc như điên lên mà còn tỏ vẻ ...

Nhưng mà, nói tới cũng phải nói lui, Từ Gia Huy anh thừa biết Diệp Hạo không thể nào sống quá mềm đối với ba mẹ con Nhạc Ân được, với trình độ ngây ngô của một cô vợ chỉ thấy càng ngày càng trẻ con hơn và hai đứa con đúng chất trẻ con kia, Diệp Hạo không thể nào lơ là buông lỏng được, đây không chỉ còn là trách nhiệm nữa, mà đây là tình cảm gia đình không thể nào phá vỡ của Diệp Hạo. Với Diệp Hạo bây giờ mà nói, không thứ gì trên đời này quan trọng hơn ba mẹ con Nhạc Ân.

Diệp Hạo sau một hồi dạy dỗ không ngừng, ba thành viên còn lại trong gia đình cũng ra sức thề thốt này nọ sẽ nghe lời. Trước mặt bạn hiền và cô thư kí, Diệp Hạo không ngần ngại hôn lên ba mẹ con mỗi người một nụ hôn an ủi mấy ‘giọt nước mắt cá sấu’. Cuối cùng là mắng thì mắng, nhưng rồi vẫn dẫn ba người đi chơi. Tiếng hoan hô vui mừng vang lên rộn rã, Diệp Hạo lần nữa lại bị ba mẹ con Nhạc Ân đè xuống, lần này là để hôn cảm ơn.

“Chào tạm biệt cô chú đi, đừng có gọi Gia Huy như mẹ nữa đấy” Diệp Hạo một tay xách hết ba cái cặp xách, một tay xếp hai đứa nhóc của mình thành hàng đối diện với Từ Gia Huy

Hai đứa nhóc nhà Diệp Hạo có điểm khá là đặc biệt, từ lúc biết nói đến bây giờ, đứa nào cũng học theo Nhạc Ân cách ăn nói, dù Diệp Hạo cố dạy dỗ lại nhưng rất ít khi cả hai áp dụng. Nhạc Ân gọi người đó thế nào, cả hai sẽ gọi như thế, vì vậy mới có chuyện hai đứa chỉ toàn gọi Diệp Hạo là Andy, gọi Nhạc Ân là Ân, rồi gọi Diệp lão là ông nội, gọi ông Nhạc là ông ngoại, lung tung lộn xộn cả lên ... Nhưng hiện tại, cả hai đứa và mẹ nó đều đang hào hứng vì được đi chơi nên ai cũng nghe lời Diệp Hạo dạy

lên giường, Diệp Hạo vào phòng tắm chuẩn bị nước cho Nhạc Ân tắm trước. Hai đứa nhóc đành để ngày mai tắm cho vậy.

Cũng đã hơn 10 giờ rồi, hôm nay Diệp Hạo dẫn ba mẹ con đi chơi xong mới đi ăn một bữa thỏa thích nên mới về trễ thế này.

Nhạc Ân cũng đã học được cách tắm nhanh , không rề rà nữa. Mà cô cũng mệt lắm rồi, chỉ muốn tắm càng nhanh càng tốt để đi ngủ. Lúc Diệp Hạo tắm xong thì Nhạc Ân đã lăn đùng ra giường ôm lấy hai con mà ngủ rồi.

Tắt đèn , Diệp Hạo nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh ba mẹ con. Hai nhóc con rất nhỏ bé, cả hai thân hình đều lọt thỏm giữa đôi vòng tay của Diệp Hạo và Nhạc Ân.

Khuôn mặt say ngủ của Nhạc Ân đối diện với tầm mắt của Diệp Hạo, dưới ánh sáng mờ mờ của bóng đèn ngủ, Diệp Hạo vẫn thấy rõ khóe miệng cong cong thỏa mãn của cô vợ nhỏ, mà hai nhóc con của anh cũng bình an ngáy khò khò .

Nhắm mắt lại, Diệp Hạo cũng lặng lẽ nở nụ cười. Nụ cười hạnh phúc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngoc>